

Yer imleri vardır.

M ü d a f a a l a r

Üstad Bediüzzaman

ve

Talebelerinin

Mahkeme Müdafaaları
Resmi makamlara Dilekçeleri

Birinci Millet Meclisinde Neşredilen Beyanname

Birinci Millet Meclisinde Neşredilen Beyanname

-1339 tarihinde, Meclis-i Meb'usana hitaben yazdığım bir hutbenin suretidir.-

(Yirmi yedi sene evvel mebuslara hitaben yazılan bu parça,
hakiki ve İslamiyet fedakarları olan mebuslara medar-ı ibret
ve bera-yı malumat takdim edildi.)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ①
إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْقُوتًا ②
يَا أَيُّهَا الْمَبْعُوثُونَ إِنَّكُمْ لَمَبْعُوثُونَ لِيَوْمٍ عَظِيمٍ ③

Ey mücâhidîn-i İslâm! Ey ehl-i hâll ve'l-akd! **(Haşiye-1)** Bu fakirin bir meselede on sözünü, birkaç nasihatini dinlemenizi rica ediyorum.

Evvelâ: Şu muzafferiyetteki hârikulâde nimet-i İlâhiye bir şükran ister ki devam etsin, ziyade olsun. Yoksa, nimet şükrü görmezse gider. Madem ki Kur'ân'ı, Allah'ın tevfiğiyle düşmanın hücumundan kurtardınız. Kur'ân'ın en sarîh ve en kat'î emri olan "salât" gibi ferâizi imtisal etmeniz lâzımdır—ta onun feyzi, böyle harika suretinde üstünüzde tevâli ve devam etsin.

Saniyen: Âlem-i İslâmı mesrur ettiniz, muhabbet ve teveccühünü kazandınız. Lâkin o teveccüh ve muhabbetin idamesi, şeâir-i İslâmiyeyi iltizamlı olur. Zira, Müslümanlar İslâmiyet hesabına sizi severler.

Salisen: Bu âlemde evliyaullah hükmünde olan gazi ve şühedalara kumandanlık ettiniz. Kur'ân'ın evâmîr-i kat'îyesine imtisal etmekle, öteki âlemde de o nurânî gürüha refik olmaya çalışmak, sizin gibi himmetlilerin şe'nidir. Yoksa, burada kumandan iken orada bir neferden istimdad-ı nur etmeye muhtar kalacaksınız. Bu dünya-yı deniyye, şan ve şerefiyle öyle bir metâ değil ki, sizin gibi insanları işbâ etsin, tatmin etsin ve maksud-u bizzat olsun.

Rabian: Bu millet-i İslâmın cemaatleri, çendan bir cemaat namazsız kalsa, fâsık da olsa, yine başlarındakini mütedeyyin görmek ister. Hattâ, umum şarka, umum memurlara dair en evvel sordukları sual bu imiş: "Acaba namaz kılıyor mu?" derler. Namaz kılsa mutlak emniyet ederler; kılmazsa, ne kadar muktedir olsa nazarlarında müttehemdir. Bir zaman, Beytüşşebab aşâirinde isyan vardı. Ben gittim, sordum: "Sebeb nedir?" Dediler ki:

"Kaymakamımız namaz kılmıyordu, rakı içiyordu. Öyle dinsizlere nasıl itaat edeceğiz?" Bu sözü söyleyenler de namazsız, hem de eşkiyâ idiler.

Hamisen: Enbiyanın ekseri Şarka ve hükemanın ağılebi Garpta gelmesi kader-i ezeli'nin bir remzidir ki, Şarkı ayağa kaldıracak din ve kalbdır, akıl ve felsefe değil. Şarkı intibaha getirdiniz; fitratına muvafık bir cereyan veriniz. Yoksa, sa'yiniz ya hebâen gider, veya muvakkat, sathî kalır.

(Haşiye-2)

Sadisen: Hasminız ve İslâmiyet düşmanı olan frenkler, dindeki lâkaytlığınızdan pek fazla istifade ettiler ve ediyorlar. Hattâ diyebilirim ki, hasminız kadar İslâma zarar veren, dinde ihmalinizden istifade eden insanlardır. Maslahat-ı İslâmiye ve selâmet-i millet namına, bu ihmali a'mâle tebdil etmeniz gerektir. Görülmüyor mu ki, İttihatçılar o kadar harika azm ü sebat ve fedakârlıklarıyla, hattâ İslâmın şu intibâhına da bir sebep oldukları halde, bir derece dinde lâübâlilik tavrını gösterdikleri için, dahildeki millettten nefret ve tezyif gördüler. Hariçteki İslâmlar dindeki ihmallerini görmedikleri için hürmeti verdiler.

Sabian: Âlem-i küfür, bütün vesaitiyle, medeniyetiyle, felsefesiyle, fününuyla, misyonerleriyle âlem-i İslâma hücum ve maddeten uzun zamandan beri galebe ettiği halde, âlem-i İslâma dinen galebe edemedi. Ve dahilî bütün fırak-ı dâlî-i İslâmiye de, birer kemmiye-i kalile-i muzırta suretinde mahkûm kaldığı; ve İslâmiyet metanetini ve salâbetini sünnet ve cemaatle muhafaza eylediği bir zamanda, lâübâliyanâ, Avrupa medeniyet-i habise kısmından süzülen bir cereyan-ı bid'atkarâne, sinesinde yer tutamaz. Demek, âlem-i İslâm içinde mühim ve inkılâpvârî bir iş görmek, İslâmiyetin desâtirini inkıyadla olabilir, başka olamaz. Hem olmamış, olmuşsa da çabuk ölüp sönmüş.

Saminen: Zaaf-ı dine sebep olan Avrupa medeniyet-i sefihanesi yırtılmaya yüz tuttuğu bir zamanda ve medeniyet-i Kur'ân'ın zuhura yakın geldiği bir anda, lâkaydâne ve ihmalkârâne, müsbet bir iş görülmez. Menfice, tahripkârâne iş ise, bu kadar rahnelere mâruz kalan İslâm zaten muhtaç değildir.

Tasian: Sizin bu İstiklâl Harbindeki muzafferiyetinizi ve âli hizmetinizi takdir eden ve sizi can ü dilden seven cumhur-u mü'minîndir. Ve bilhassa tabaka-i avâmdır ki, sağlam Müslümanlardır. Sizi ciddî sever ve sizi tutar ve size minnettardır ve fedakârlığınızı takdir ederler. Ve intibaha gelmiş en cesim ve müthiş bir kuvveti size takdim ederler. Siz dahi, evâmîr-i Kur'âniyeyi imtisalle onlara ittisal ve istinad etmeniz, maslahat-ı İslâm namına zarurîdir. Yoksa, İslâmiyetten tecerrüt eden, bedbaht, milliyetsiz, Avrupa meftunu frenk mukallitleri avâm-ı Müslimîne tercih etmek maslahat-ı İslâma münâfi olduğundan, âlem-i İslâm nazarını başka tarafa çevirecek ve başkasından istimdat edecek.

Âşiren: Bir yolda dokuz ihtimal-i helâket, tek bir ihtimal-i necat varsa, hayatından vazgeçmiş, mecnun bir cesur lâzım ki o yola sülûk etsin. Şimdi, yirmi dört saatten bir saati işgal eden farz namaz gibi zaruriyat-ı diniyede, yüzde doksan dokuz ihtimal-i necat var. Yalnız, gaflet ve tembellik hasiyetiyle, bir ihtimal, zarar-ı dünyevî olabilir. Halbuki ferâizin terkinde, doksan dokuz ihtimal-i zarar var. Yalnız gaflet ve dalâlete istinad, tek bir ihtimal-i necat olabilir. Acaba dine ve dünyaya zarar olan ihmâl ve ferâizin terkine ne bahane bulunabilir? Hamiyet nasıl müsaade eder?

Bâhusus bu güruh-u mücâhidin ve bu yüksek meclisin ef'âli taklid edilir. Kusurlarını millet ya taklit veya tenkit edecek; ikisi de zarardır. Demek onlarda hukukullah, hukuk-u ibâdî da tazammun ediyor. Sırr-ı tevatür ve icmâî tazammun eden hadsiz ihbaratı ve delâili dinlemeyen ve safsata-i nefis ve vesvese-i şeytandan gelen bir vehmi kabul eden adamlarla hakikî ve ciddî iş görülmez.

Şu inkılâb-ı azîmin temel taşları sağlam gerek. Şu meclis-i âlinin şahsiyet-i mâneviyesi, sahip olduğu kuvvet cihetiyle, mânâ-yı saltanatı deruhte etmiştir. Eğer şeâir-i İslâmiyeyi bizzat imtisal etmek ve ettirmekle mânâ-yı hilâfeti dahi vekâleten deruhte etmezse, hayat için dört şeye muhtaç, fakat an'ane-i müstemirre ile günde lâakal beş defa dine muhtaç olan şu fitratı bozulmayan ve lehviyat-ı medeniyeyle ihtiyâcât-ı ruhiyesini unutmayan bu milletin hâcât-ı diniyesini Meclis tatmin etmezse, bilmeceburiyye mânâ-yı hilâfeti, tamamen kabul ettiğiniz isme ve lâfza verecek. O mânâyı idame etmek için kuvveti dahi verecek. Halbuki, Meclis elinde bulunmayan ve Meclis tarikiyle olmayan böyle bir kuvvet, inşikak-ı âsâyâ sebebiyet verecektir. İnşikak-ı âsâ ise

وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا

âyetine zıttır. Zaman cemaat zamanıdır. Cemaatin ruhu olan şahs-ı mânevî daha metindir. Ve, tenfiz-i ahkâm-ı şer'iyeye daha ziyade muktedir. Halife-i şahsî, ancak ona istinad ile vezâifi deruhte edebilir. Cemaatin ruhu olan şahs-ı mânevî eğer müstakim olsa, ziyade parlak ve kâmil olur. Eğer fena olsa, pek çok fena olur. Ferdin iyiliği de, fenalığı da mahduttur. Cemaatin ise gayr-ı mahduttur. Harice karşı kazandığınız iyiliği, dahildeki fenâlıkla bozmayınız. Bilirsiniz ki, ebedî düşmanlarınız ve zıtlarınız ve hasımlarınız İslâmın şeâirini tahrip ediyorlar. Öyleyse, zarurî vazifeniz, şeâiri ihyâ ve muhafaza etmektir. Yoksa, şuursuz olarak şuurlu düşmana yardımdır. Şeâirde tehâvün, zaaf-ı milliyeti gösterir. Zaaf ise, düşmanı tevkif etmez, teşci eder.

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ نِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ

(Bu mebusana hitap parçası, namaz kılanlara altmış mebusu ilave ettiği gibi, namazgah olan küçük odayı büyük bir odaya tebdil etti.)

Said Nursî

Haşiye-1: Bu parça mebuslara, umum kumandanlarına ve ulemalarına okutturmakla reis-i cumhur ile şiddetli bir münakaşaya sebebiyet verdi. Fakat biz o münakaşada galip olduk, o sustu. (Ceylan Çalışkan'ın elyazması musahhah nüshasından..)

Haşiye-2: Bu beşinci madde için reis-i cumhur itiraz etti. Fakat öyle cevap aldı ki daha hiç ilişemedi, tam sustu. (Ceylan Çalışkan'ın elyazması musahhah nüshasından..)

- 1.)Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla
- 2.)Şüphesiz ki namaz, mü'minler üzerine belli vakitler için farz olarak yazılmıştır. (Nisâ Sûresi, 4:103)
- 3.)Ey Mebuslar(Vekiller)! Şüphesiz siz azim bir gün için mebuslarsınız(diriltileceklersiniz).
- 4.)Allah'ın dinine ve Kur'ân'a hep birlikte sımsıkı sarılın. (Âl-i İmran Sûresi, 3:103)
- 5.)Allah bize yeter; O ne güzel vekildir. (Âl-i İmrân Sûresi, 3:173)
- 6.)O ne güzel dost ve O ne güzel yardımcıdır. (Enfâl Sûresi, 8:40)

Barla ve Isparta Hayatı [1926-1934]

Barlada Üstada yapılan zulümler

Buradaki Parçalar, Barla'da Üstada yapılan zulümleri gösteren Nur külliyyatındaki bahislerdir

13.Mektub

- 1.Sual: İstirahatın nasıl? Halin nedir?
- 2.Sual: Neden vesika almak için müracaat etmiyorsun?
- 3.Sual: Dünyanın siyasetine karşı ne için bu kadar lâkaydsın?

16.Mektub: Beş Noktadır

- 1.Nokta: Ne için siyasetten çekildin?
- 2.Nokta: Yeni Said ne için bu kadar şiddetle siyasetten çekiniyor?
- 3.Nokta: Sana gelen sıkıntılara nasıl tahammül ediyorsun?
- 4.Nokta: Evhamlı birkaç sorunun cevabı
- 5.Nokta: Beş küçük mesele
- 16.Mektubun Zeyli: Bediüzzamanı serbest bırakmamalarının sebebi

28. Mektubun 4.Meselesi: Bediüzzamana yapılmış bir saldırının sebepleri

- 1.Nokta: Tecavüz hadisesinin mahiyeti
- 2.Nokta: Zulme rıza, zulümdür
- 3.Nokta: Bilerek zarara razı olana şefkat edip lehinde bakılmaz
- 4.Nokta: Yapılan muameleler sırf keyfî ve kanun dışıdır

29.Mektubun 4.Desisesi: Irkçılık

29.Mektup 6.Kısım: Es'ile-i Sitte

22.Lema: İşaret-i Selase Risalesi

- **1.İşaret:** Ehl-i dünyanın Hz.Üstada müdahale etmesinin sebebi
- **2.İşaret:** Müsavat-ı Hukuk fikrinin müdafaası
- **3.İşaret:** Neden inziva yapıyorsun?
- **Hatime:** Ehl-i dünyanın enaniyeti

Eğirdir Müftüsüne ilk ihtar

Hem acınacak, hem çok teessüf edilecek bir mesele

Garaibdendir ki; bir zat, ehl-i ilim iken, bize karşı muaveneti

Bkz. [28.Mektup](#) - [4.Meselenin 3.Noktası](#)

Eğirdir Müftüsüne son ihtar

Eğirdir Müftüsüne son ihtar

(Bir kardeşimiz olan Hakkı Efendinin hatırı için lâıyk olduğu şiddeti bırakıp gayet mülayim bir surette ihtar edildi.)

الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ ❶

Eski bir dost ve ilim noktasında bir arkadaş olmak üzere sizinle bir hasbıhal edeceğim. İkimize taallûk eden mühim bir musibet-i diniyeyi size haber veriyorum. Bunun telâfisine mümkün olduğu kadar beraber çalışmalıyız. Şöyle ki:

Zâtınız, herkesten ziyade hizmetimize taraftar ve hararetle himayetkâr olmak lâzım gelirken, maatteessüf, meçhul sebeplerle, aksimize tarafgirâne ve bize karşı soğukça rakîbane baktığınızdan, oğlunuzu bu köyde yerleştirip ona dost-ahbap buldurmak için çalıştınız. Neticesinde, burada öyle bir vaziyet hasıl olmuş ki, mahiyetini düşündükçe senin bedeline ruhum titriyor. Çünkü, ❷ السَّبَبُ كَالْفَاعِلِ kaidesinde, bu vaziyetten gelen günahlardan, seyyiattan siz mes'ulsünüz.

Zehire tiryak namı vermekle tiryak olmadığı gibi, zındıka hissiyatını veren ve dinsizliğe zemin ihzar eden bir heyetin vaziyetine, ne nam verilirse verilsin, Genç Yurdu denilsin, hattâ Mübarekler Yurdu denilsin, ne denilirse denilsin, o mânâ değişmez. Başka yerlerde, Genç Yurdu ve Türklük Meclisi, Teceddüt Mahfeli gibi isim ve ünvanlarla bulunan heyetler, başka şekillerde zararsız bir surette bulunabilirler. Fakat bu köyde, madem sekiz senedir ki, sırf esâsât-ı imaniye, usul-ü hakaik-i diniyeye meşgulüz. Elbette, bu köyde bize karşı muannidâne bir heyetin takip edeceği esas, imansızlığa ve usul-ü diniyeye muhalif, hatta zındıka hesabına bir hareket yerine girer. Bilinsin bilinmesin, netice öyle çıkar. Çünkü, bu havalide umumca tebeyyün etmiş ki, siyaset cereyanlarıyla alâkadar değilim; belki yalnız hakaik-i diniyeye meşgulüz. Şimdi burada birisi bize muhalif hareket etse, hükûmet hesabına olamaz; çünkü mesleğimiz siyasî değil. Hem yeni bid'alar hesabına da olamaz; çünkü hakikî meşgalemiz esâsât-ı imaniye ve Kur'âniyedir.

Hem resmî Diyanet dairesinin emirleri hesabına dahi değil; çünkü emirlerini tenkit ve muhalefet meşgalesi bizi kudsî hizmetimizden men ettiği için, o meşgaleyi başkasına bırakıp onunla meşgul olmuyoruz. Mümkün olduğu kadar o emirlere karşı temas ettirmemeye çalışıyoruz.

Öyleyse, sekiz sene bu cereyan-ı imanî merkezi olan bu köyde, bize karşı muhalefetkârâne ve mütecâvizâne vaziyet alan, ne nam verilirse verilsin, muhalefeti zındıka hesabına ve imansızlık namına kaydedilecek.

İşte, sizin ilminize ve makam-ı içtimaînize ve mensıb-ı fetvanıza ve bu havalideki nüfuzunuza ve evlât hakkındaki müfrit şefkatinizden gelen teşvikkârâne muavenetinize istinad ederek, burada hem beni, hem seni pek ciddî alâkadar edecek bir vaziyet vücuda geliyor.

Ben kendim burada muvakkatım; ıslahına da mükellef değilim; belki bir derece mesuliyetten kurtulabilirim. Fakat zâtınız hem sebep, hem nokta-i istinad olduğunuzdan, o vaziyetten gelen müthiş meyveler defter-i a'mâlinize geçmemek için, herşeyden evvel bu vaziyeti ıslah etmelisiniz. Veyahut oğlunu buradan çek. O daimî senin mânevî zararına günah işleyecek tezgâhı

tebdil etmeye çalış. Zâtınıza bu tezgâhın mahsulâtından nümune olarak, sizin hesabınıza, bana muhalefet suretinde gelen yalnız iki küçük nümuneyi göstereceğim:

Birincisi: Beni haddimden çok fazla hüsn-ü zanda bulunan ve harekâtımı herkesten ziyade hak telâkki eden bir ehl-i ilim, sana itimaden, oğlunuza meslekçe dostluk etmiş. O adam birgün yanıma geldi. Hususî odamda namazımı kılmak vakti geldi. Benimle beraber cemaatle kılmak onun yanında çok ehemmiyetli olduğu halde, gizli ezân-ı Muhammedîyi işitmekten kulağı müteeffirâne, havftan gelen bir istikrah ile, kalktı, kaçtı. Bu işe sen fetva ver! Fahr-i Âlemin (a.s.m.) en nuranî, leziz, kudsî kelimâtını işitmekten kaçan bir kulağın altında olan kalbde bulunan iman, ne hale girdiğini sen söyle!

Bu böyle olsa, başka cahil yahut gençler, o meslekte nasıl boya alırlar, kıyas ediniz, benimle beraber bu işe ağılayınız.

İkincisi: Bir dostum vardı, takvâsı ifrat derecesindeydi. Benim yanıma geldiği vakit, âhirete ait en güzel parçaları bana gösteriyordu ve ihtar ediyordu. Zâtınız onu bir derece benden soğutmak ve senin oğluna dost yapmak suretinde onunla konuşmuşsunuz.

İşte o zât, o telkinattan sonra geçen Ramazanda birgün, bana Hülâgû ve Cengiz vâkıalarını okutmak için gösterdi. "Aman, bunları oku" dedi. Ben kemâl-i taaccüp ve hayretten dedim: "Kardeşim, sen divane mi oldun? Benim Delâil-i Hayrâtı okumaya vaktim yok. Böyle zalemelerin sergüzeşt-i zâlimânelerini bu Ramazan-ı Şerifte bana okutmak hissini nereden kaptın?" dedim. Haftada iki defa yanıma gelen o has dostumu, iki ayda bir defa daha göremedim. Fakat hakkında inâyet vardı, o halden kurtuldu.

Her neyse... Bu neviden olan elîm hâdiseler çoktur. Hakikatli bir kardeşimin neseben kardeşi olduğunuzdan, haşînâne değil, mülâyimane bir surette olan bu dertleşmekten gücenmeyiniz.

(Haşiye)

Said Nursî

Haşiye: Hiç kimseye söylemediğim, hattâ düşünmesini de istemediğim, Kur'ânî hizmetimize zarar veren bir hâleti söyleyeceğim: Zâtınız, bir zaman bize dost görüldüğünüzden, senin oğlun talebe gibi yanıma geliyordu. Ciddî istifadeye çalışıyordu. Değil bana sıkıntı vermek, belki ihtarâtımı, ciddî telâkki ediyordu. Vaktâ ki zâtınız bana karşı rakibâne bir vaziyet aldınız; oğlunuz da o vaziyetin tesiriyle öyle bir şekle girdi ki, en muti talebeden, en merhametsiz bir düşman vaziyetine geldi. O zamandan beri çektiğim sıkıntıların ve hizmet-i Kur'âniyemize gelen zararların kısm-ı azâmı, oğlunuzun yüzünden ve senin o rakibâne vaziyetinden geldiğine şüphe kalmadı. Senin nüfuzun ve şerefın olmasaydı, oğlun böyle şeylere müdahale edemezdi. Her neyse... Sizi bütün bütün gücendirmemek için kısa kesiyorum. Kardeşim Hakkı Efendinin hatırı için ben hakkımı helâl ederim. Fakat bizi istihdam eden ve hizmetine kabul eden Kur'ân-ı Hakîmin darbesinden korkmalı; belki o helâl etmez.

1.) Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

2.) Bir şeye sebep olan, onu işleyen gibidir. ["Hayrın yolunu gösteren, onu işleyen gibidir" (Feyzül- Kadîr, c.3, s. 537, hadîs no: 4250; Keşfü'l-Hafâ, c. 1, s. 399.) hadîsinden alınan bir ölçü.]

Düşmanlara karşı bir tedbir

Kalben rahatsızlığım dolayısıyla, Kurban Bayramına kadar Süleyman Efendi, Şamlı Hafız Tevfik, Abdullah Çavuş ve Mustafa Çavuş'tan başka kimseyi kabul etmiyorum. Affedersiniz, gücenmeyiniz.

Said Nursî

Isparta Cumhuriyet Müddei Umumiliğine

Isparta Cumhuriyet Müddei Umumiliğine

Dokuz senedir beni bu memlekette sebebsiz olarak ikamete memur ettiler. Hariçle ihtilattan men'oldüğüm için çalışmadım, perişan bu gurbette kimsesiz kaldım. Onüç seneden beri, beni bu vilâyette tanıyanların tasdikleri tahtında, siyasetle hiçbir cihetle alâkam kalmadığına delilim şudur ki:

Onüç seneden beri, bir gazeteyi okumadığımı ve dinlemediğimi sekiz sene oturduğum Barla halkı ile işhâd ediyorum. Onüç sene, bu zamanda siyasetin lisanı olan gazeteyi dinlemeyen, işitmeyen, istemeyen bir adamın siyasetle alâkası olmadığı ve sekiz aydan beri merkez-i vilâyette bütün buradaki benimle temas edenlerin şهادetleriyle, siyasete taalluk eden hiçbir mes'eleye temas etmediğimi gösterebilirim. Bu halimle beraber, bu senenin Kurban Bayramında fitraten sohbetten hoşlanmadığım için hiç kimseyi kabul etmediğimi gösterir bir-iki satırlık yazı ile kapımda yazdığım ve hiçbir kimse de gelmediği halde, bu mübarek bayramın dört gününde bir polis bulundurulmak suretiyle benim gibi garib, ihtiyar, hastalıklı bir adama şüphe isnad ederek tarassud ettirmek ve hareket-i şahsiyemi bilâsebeb taht-ı nezârette bulundurmakla verilen tazyik ve sıkıntı kâfi gelmiyormuş gibi, bu senenin Nisanının dördüncü günü, kış münasebetiyle ve mütemâdiyen harekâtımın tâkib ve tarassud edilmesinden dolayı hârice çıkmadığımdan sıkılmışım. İşte o günü altı aylık ızdırabımı tahfif etmek ve biraz teneffüs ve rahatsızlığımı izale etmek için havanın güzelliğinden istifade ederek gezmeye gitmişim. Avdetimde bir komiser ile iki polis ikamet ettiğim evimin kapısında ve bir komiserle iki polis de bahçenin dışarısında bulunuyorlardı. İçeriye girdim, komiser ve iki polis beni takib ettiler. Odama çıktım, onlar da arkamda idiler. Benimle beraber girdiler, taharriye başladılar. Dokuz seneden beri ihtilattan bilâsebeb men'edildiğimden, mesleğim itibariyle Kur'an ve îman ile hasr-ı iştigal etmişim. Ve onun neticesi olarak yazdırdığım eserlerden;

Birisi, Kur'an-ı Hakim'deki ikibinsekizyüz küsur lafza-i celâlin bir sırr-ı kerametini ve bir nakş-ı i'cazını gösterecek en müstesna bir hat ile yazılmış gayetle kıymettar yirmiden fazla Kur'an-ı Kerim cüzlerini,

2- Beka-yı ruh ve melâike ve haşrin hakkaniyetine dair Yirmidokuzuncu Söz nâmı altındaki risalenin içinde tezahur eden kendimce en ekall bin liraya değer bir sırr-ı azimi gösteren risaleyi,

3- Hazret-i Peygamber'in risaletini güneş gibi isbat eden ve harika bir surette oniki saatte te'lif edilen yüzelli sahifelik Ondokuzuncu Mektup nâmı altında Mu'cizat-ı Ahmediye risalesini ki, o mu'cizatın kerâmeti olarak o risalede tevafuk nâmıyla öyle bir sırr-ı azim tezahür etmiş ki o risale tek başıyla maddeten bin lira kadar kendimizce kıymettardır.

4- Vahdâniyet-i İlâhiyeyi güneş gibi isbat eden ve Kur'an'ın otuzüç âyet-i azimesini tefsir eden Otuzüç Pencere nâmındaki Otuzüçüncü Mektup ki, sırr-ı tevafukla beraber kıymet-i ilmiyesi ve edbiyesi itibariyle ehl-i tevhidce yalnız maddeten bin lira kadar ehemmiyetli olan risaleyi,

5- Şirkin esasını ref' edip vahdâniyeti nihayetsiz derecede kuvvetle isbat eden Otuzikinci Söz nâmı altındaki eseri ki, o eser bir âlim tarafından zâyi' edilse onu elde etmek için bin lira tereddütsüz vereceğini zannettiğim misilsiz risalemden mevcut her iki tanesini,

6- İsraftan kurtarmak ve bu fakir milleti iktisada alıştırmak için yazdığım küçük fakat müstesna bir ehemmiyette olan İktisad Risalesi ismindeki risalemin mevcut olan her üç nüshasını,

7- Kendi ihtiyarlığımdan dolayı iman noktasında Kur'an'dan bulduğum rica ve teselli nurlarından kaleme aldığım ve mevcudu tam üç nüsha ve iki nüsha da noksan olarak umum beş parçasını ki, bence bu risale benim gibi kabre yakınlaşmış bir ihtiyar adama kıymet takdir edilmeyecek derecede yüksek bir hakikat ile yazılmıştır.

8- Onbeş sene evvel Arabça olarak tab' edilen Harb-i Umumide ateş içinde yazıldığı için o zamandaki Başkumandanın, bu yadigâr-ı harbin hayrına iştirak etmek niyetiyle kağıdını kendisi verdiği İşarâtü'l-İ'câz tefsirini; hem üçyüzotuzbeş senesinde İstanbul'da tab' edilen Katre, Şemme, Habbe, Habbenin Zeyli ve Ankara'da Yeni Gün Matbaasında Zeylinin Zeyli ve Ankara Matbaasında tab' edilen Hubab ve İstanbul'da tab' edilen Zühre ve Şu'le gibi risaleleri hâvi Arapça matbu' bir mecmuamı ve İstanbul'da onbeş sene evvel tab' edilen Sünuhat isminde kıymettar iki matbu risalemi ve hem biraderzâdem Abdurrahman tarafından onbeş sene evvel İstanbul'da tab' ettirilen Tarihçe-i Hayatımın bir kısmına ait matbu risalemden üç nüshası tamam ve beş altı nüshası noksan kitaplarımı ve hem de İstanbul'da yeni huruf çıkmadan evvel tab' ettirdiğim Onuncu Söz nâmında gayet kıymettar haşri ve kıyameti gündüz gibi isbat eden risalemi ve daha bilmediğim hususî ve şahsî ve imânî evraklarımı ve risalelerimi tekrar iade etmek üzere o taharri neticesinde alıp götürdüler.

Bu taharriyatta o kadar ileri gidildi ki, altı ay evvel oturduğum köşkten şimdiki oturduğum köşke nakledince, sandalye, şişe, demir ve sair eşyaya aid listeye varıncaya kadar aldılar ve el'ân da iade edilmedi.

Dokuz seneden beri bu memlekette ve bu kadar dostlarımla temas ettiğim halde şimdiye kadar hiç bir cürüm bana isnad edilmedi ve hiç bir vukuatım da olmadı ve hayatımda dâi-i şüphe hiçbir emâre vücud bulmadı ve menfiliğim de sebebsiz ve ancak ihtiyat ve tevehhüm yüzünden

olmakla inziva ettiğim bir mağaradan çıkartılarak menfilerle birlikte nefyedildim. Bu müddet zarfında siyasetle ve dünya ile alâkam olmadığına bu memleketteki dokuz senelik tarz-ı hayatımın şehâdetiyle beraber, risalelerimde gerek emniyet dairesi ve gerekse hükümet dairesi dâi-i şüphe bir şey bulamadıklarıdır. **(Haşiye)** Eğer bir cürmüm varsa, dokuz seneden beri mütemâdiyen dikkat ettikleri halde cürmümü görmeyen veya gösteremeyenler, şimdi göstermeye mecburdurlar.

Şu kitap zayıyatımdan lâakall şahsî ikibin lira zararım var. Çünkü, bunların hiç birisinin başka bir nüshasını bende bırakmadılar. Vaktiyle tab' etmek için yalnız İşârâtü'l-İ'câz tefsirine ikiyüzelli lira verdim. Arabî mecmuası üçyüz lira. Ve Yirmidokuzuncu Söz ve Ondokuzuncu Söz'lerde o sırr-ı azime ile hiç bir âlim ve hiç bir edib yoktur ki, "Bin lira kıymetindedir" demesin. Ve bir de, onuç sene evvel hükümet Dâr'ül-Hikmet'te yüz lira maaş alacak kadar iş görebilecek bir adam nazarıyla bana bakmış, ayda yüz lira maaş vermiş. Bu sekiz senede beni, yarım saat bir köy olan İlâma'ya iki defadan fazla gitmeye müsaade edilmeyecek derecede ihtilât ve gezmekten men' edildiğim gibi, bir vâridatım, bir malım olmamakla beraber o köyde benim gibi bir adam çalışacak iş bulamadığımdan ve kimsenin bir şeyini de kabul etmemek bir meslek-i hayatım olduğundan, çektiğim perişanîyet ve zarar ve ziyanın takdirini müdde-i umumiliğe havale ederek ya kitaplarımın hepsini iadesini veyahut bu husustaki zarar ve ziyanımın müsebbiblerinden tazminini dava ediyorum.

Tetimme: Hükümetin kanunu, tarikat dersi vermeğe ve nüsha yazmağa ve nüfuz temin etmeğe müsaade etmediği ve ben de bunlarla alâkadar olmadığım ve hükümet de yanıma gelen ziyaretçileri hoş görmediği için; bazı adam müteaddid defa tarikat ve nüsha niyetiyle yanıma gelmek istedi. Ben de hükümetin kanununa riayet etmek ve hükümet memurlarını sebebsiz kuşkulandırmamak için kabul etmeyip, reddettim. Mesmuatıma göre, bu halden muğber olanlar yalan ve asılsız bir suretle isnâdatta bulunmuş. Böyle hükümetin, kanununa riayeten reddettiğim kimseler yüzünden beni böyle sıkıştırmaktan, hilâf-ı kanun hareket etmediğim için böyle azab vermek, kanunu dinlememeye mecburiyet vaziyetini veriyorlar mânâsı çıkıyor.

Dokuz senedir dünyevî hayatıma gelen her türlü işkencelere tahammül edip sabrettim. Sükût ettim. Fakat dünyalarına karışmadığım halde böyle hayat-ı uhreviyeme sû-i kasd suretindeki taarruz karşısında sabrım tükendi. Hakkımı aramak için ikame-i dâvâyâ mecbur oldum.

Said Nursî

Haşiye: Câ-yı dikkattir ki, sekiz-dokuz seneden beri zulüm ve tazyikat altında gizlemeye mecbur oldum en eski ve en mahrem evrakları âni olarak taharri edip hiçbir şey bırakmıyarak alındığı halde, mucib-i telaş ve daî-i endişe ve medar-ı hicab ve hacâlet bir şey bulunmaması, garazkâr su-i zanlı ehl-i dünyanın ona karşı ettikleri haksız tazyikat ve tarassud ne kadar çirkin ve hata olduğunu gösteriyor. Acaba onu ittiham eden ve kendini vatana ve millete sadık tevehhüm eden ehl-i dünyanın en büyük memurundan en küçüğüne kadar, değil sekiz-dokuz sene belki sekiz-dokuz ay zarfında en mahrem ve en gizli evrakı meydana atılıp tetkik edilse ona telaş verecek ve utandıracak sekiz-dokuz madde çıkmaz mı?

Eskişehir Mahkemesi [1935]

Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesi Müdafaaları (1935)

(Bu müdafayı Eskişehir Mahkemesi yeni hurufla müteaddit nüshaları çıkarmıştı. İddiânâmeler ve itiraznâmeler bunun iki misli kadardır. Bir nüsha bunlardan bize verdiler. Mâdem Isparta, benim ve Risale-i Nur için mübarektir. Bu müdafaatımda hücûm ettiğim yerde "Isparta" kelimesini kaldırınız. Yalnız "muhibir ve mülhid" kalsın.)

Yirmi Yedinci Lem'a

Risale-i Nur'u mahv ve Risale-i Nur'un yüzer şakirdlerini imha etmek için sû-i kasd ile ihzar

edilen gaddar ve müdhiş bir planı akîm bırakan, fakat gâyet mülâyimâne bir müdafaadır ki; Otuzbirinci Mektub'un Yirmiyedinci lem'a'sı olmuştur.

Tenbih : Bu lem'a, müdafaatımın üç kısmından bir kısmıdır. İhtilattan men' edildiğim için mahkemenin zabtına geçen yüzer sahifeden ziyade müdafaatımdan yalnız bir kısmını, çok noksan kalemimle kayd edebildim. Bu kısmında kıymeti ve kuvveti ve ehemmiyeti, nısf-ı âhirde tezâhür ediyor.

Eskişehir, sene 1354

Said Nursî

- Müdafaat hakkında bir mektup
- Müdafaat Safahatının Fihristesi
- Müdafaatıma Gelen Küçük Bir Tenkide Cevaptır
- Mahkemede Cevabım
- Müdafaatın 1.Tetimmesi
- Müdafaatın 2.Tetimmesi
- Ehemmiyetli bir suç olarak sorulan bir mesele
- Kararnameye Karşı İtirazname
- Ehemmiyetli bir hakkımı talep ediyorum
- Ceza Hâkimine Son Müdafa
- İtizar
- Sonradan ilhak edilmiş bir mukaddeme
- İddia Makamının Son İddiasına Karşı Müdafa
- Mahkeme-i Temyiz Layihası
- Mahrem bir fıkra
- Tashih Layihası

Müdafaat hakkında bir mektup

Azîz Kardeşlerim!

Müdâfaat Risalesinin başında bu gelen parça yazılmalı. Hem sizlerdeki Müdâfaat Risalenizde lüzumsuz, nezâketli ve musalâhakârâne kelimeleri tayedebilirsiniz. Bu def'aki sizden gelen o risalede zalimleri fazla okşayan cümle var. Lüzumsuz, haksızları okşayan kelimeleri tay edebilirsiniz. Bu gelen fıkra sizlerdeki (Müdafaatın evveline yazılacak) yani 27. Lem'a ünvanının altında kayd edilecek.

"Bu Müdafa Risalesinde bulunan mülayimâne tâbirat ve müsalahakârâne ifâdeler ve zâlimleri okşayan kelimelerin bulunması, yüzden fazla taht-ı tevkife alınan Risale-i Nur'un kıymetdar talebelerini ve müsadere edilen Risale-i Nur'un eczalarını dehşetli zulmetlerden kurtarmak içindir. Yoksa mazlûmiyetimiz beni şiddetli konuşturacaktı. Bu risalede; asıl hücum Risale-i Nur'a karşı olduğu için, müdafaatda birinci derecede ilmî ve mantıkî bir tarzda Risale-i Nur'u müdafa ediyor. İkinci derecede arkadaşlarını kurtarmağa çalışıyor. Kendi şahsını müdafa değil, bilakis çürütüyor. Bu risaleyi okuyan evvelce âhirdeki layiha-i temyizi ve layiha-i tashîhi okumalı, sonra baştan okumalı."

Said Nursî

Müdafaat Safahatının Fihristesi

Müdafaat Safahatının Fihristesi

Birinci Safha: Sorgu hâkimlerinin suallerine karşı cevaplardır. Bu kısım onların zabtına geçmiş. Fakat biz kaleme alamadık.

İkinci Safha: Yine sorgu hâkimlerinin mânasız, lüzumsuz suallerinden kurtarıp "Son Müdafaat" nâmiyla müskit, gelecek umum suallere cevap olarak Son Müdafaat namındaki kısımdır.

Üçüncü Safha: Son Müdafaatın iki gayet mühim tetimmeleridir.

Dördüncü Safha: Müdde-i umumun, sorgu hâkimlerinin tahkikatına istinaden, yirmidokuz sahifelik iddiânamesine karşı ondokuz sahife birinci itiraznâmemdir.

Beşinci Safha: Mahkemede, sorgu hâkimlerinin altmışüç sahifelik lüzum-u mahkeme kararını bize karşı mahkemede okuduktan sonra, o kararnâmeyi çürütecek "Beş Umde" ile ağır

bir hastalık içinde, Son Müdafaatın mukaddemesi olan "Dört Madde" ile müskit bir cevaptır. Hem tahrîrî olarak yirmidokuz sahifelik son müdafaadır. Sorgu hâkimlerine karşı istintakda söylendiği gibi aynen mahkemeye de tahrîrî olarak verildi.

Altıncı Safha: Müdde-i umumun tecziye talebine dair iddiânâmesine karşı, iki mühim noktadan ibaret üçüncü bir itiraznâmedir.

Yedinci Safha: Pek haksız ve sebepsiz mahkumiyetimizin tebliğinden sonra dâvâmızı temyize dair, Mahkeme-i Temyize verilen lâyiha-ı temyiziyedir.

Sekizinci Safha: Temyiz Mahkemesi dâvâmızı nakz etmeyip tasdik ettiği için, tenkid ve şikayeti mutazammın hey'et-i vekileye yazılıp gönderilen bir arzuhaldir.

Müdafaatıma Gelen Küçük Bir Tenkide Cevaptır

Müdafaatıma Gelen Küçük Bir Tenkide Cevaptır.

Sual: Sen müdâfâatında -âdete muhalif olarak- hakikatı ve doğruluğu tamamen takib ettiğin halde, neden sorgu hâkimlerinin altmışüç sahifelik ittihamnâmesine karşı arkadaşlarını hem kısaca müdafaâ ettin, hem Risale-i Nur ile münasebetleri pek kuvvetli bulunan bir kısım kardaşlarının alâkalarını pek zayıf göstermişsin?

Elcevap: *"Her söylediğin doğru olmak gerektir, fakat her doğruyu söylemek doğru değildir."* kâidesiyle, o musibette arkadaşlarımın kısmen inkarlarının ve mahkemenin elindeki vesikaların taziyatı altında ancak o kadar doğruluğu muhafaza edebildim. Kardaşlarımı tekzip etmemek ve vesikaların tekzibine uğratmamak için sükût ettim. Sükût ise hilaf sayılmaz.

Hem, bütün müdâfâatımda ara-sıra görünen mülâyimâne ve musâlahakârane (**Haşiye**) tabirler ise; **"tevriye"** nev'inden olarak mahzan masum kardaşlarımı kurtarmak içindir. Yoksa, masumiyetim ve mazlumiyetim beni çok şiddetli konuşturacaktı. Amma, kısaca müdafaatıma karşı mahkeme ve sorgu hâkimlerinin iddiânâme nâmındaki uzun ittihamnâmeleri ise; onlar üç-dört ayda ancak yazdıkları ittihamnâmelerine karşı, bütün müdafaatım dört-beş günün mahsûlû olduğu ve altmışüç sahifelik sorgu hâkimlerinin ittihamnâme ve iddiânâmelerine karşı kırküş sahifelik itiraznâmem dört-beş saatin mahsulüdür. Elbette bu nispetsiz mukabelede, bu müdafâat hârika sayılabilir, kusurlarına bakılmaz.

Haşiye: Hatta, layiha-i temyiziyenin âhîrinde üç sahife evvel **"Eğer pek haklı bu feryadımı adliyenin yüksek makamı işitip, dinlemezse şiddet-i me'yusiyetimden diyeceğim: Bu zamanda adliyede adâlet kalkıyor. Ey, beni bu belâya sevketic, bu hâdiseyi icad eden Isparta muhbirleri"** diye olan fıkraya, kardaşlarımın hatırı için **"adliyede adalet kalkıyor"** cümlesini kaldırdığımdan, o makam müşevveş olmuş. Hem de, buradaki mahkemeyi gücendirmemek için kardaşlarımın hatırına binaen **"Isparta muhbirleri"** nâmını, **"bize zulmeden umum zalimlere"** derdim. Halbuki **"Şükrü Kaya"** her ne ise...

Mahkemede Cevabım

Mahkemede Cevabım

Onüç sene müddetle münzevi yaşayan bir adam, elbette resmî işleri ve kanunları bilmez ki onlara riayet etsin. Öyle ise, o resmi sual ve cevap yerine bu ifadem dinlemenizi rica ederim. Çünkü :

Isparta'da üç yerde resmi bir tarzda ifadem alınmış ve bu uzun, yeni ifadem sizi şaşırtmayacak. Belki, pek doğru olarak hakkımdaki tahkikatınızı tenvir edecek ve şimdi elinizde olan otuz kitabın, tahkikat ve teftişinden sizi kurtaracak. Mahkeme heyet-i hâkimesinin ve Dahiliye Vekilinin ve Meclis-i Mebûsan Riyasetenin hayat-ı ebediyelerine taalluk eden bir arzuhaldir.

Ey heyet-i hâkime! Beni dört-beş madde ile ittiham edip tevkif ettiler.

Birinci Madde

İrtica fikriyle dini âlet edip, emniyet-i umumiyei ihlâl edebilecek bir teşebbüs niyeti olduğu ihbar edilmiş.

Elcevap:

Evvelâ: imkânât başkadır, vukuat başkadır. Herbir fert, çok adamları öldürebilmesi mümkündür. Bu imkân-ı katil cihetiyle mahkemeye verilir mi? Herbir kibrit bir haneyi yakması mümkündür. Bu yangın imkânıyla kibritler imha edilir mi?

Sâniyen: Yüz bin defa hâşâ! İştigal ettiğimiz ulûm-u imaniye, rızâ-yı İlâhîden başka hiçbir şeye âlet olamaz. Evet, güneş kamere peyk ve tâbi olmadığı gibi, saadet-i ebediyenin nuranî ve kudsî anahtarı ve hayat-ı uhreviyenin bir güneşi olan iman dahi, hayat-i içtimaiyenin âleti olamaz. Evet, bu kâinatın en muazzam meselesi ve şu hilkat-ı âlemin en büyük muammâsı olan sırr-ı imandan daha ehemmiyetli bir mesele-i kâinat yoktur ki, bu mesele-i sırr-ı iman ona âlet olsun.

Ey heyet-i hâkime! Eğer bu işkenceli tevkifim yalnız hayat-ı dünyeviyeme ve şahsıma ait olsaydı; emin olunuz ki, on seneden beri sükût ettiğim gibi yine sükût edecektim. Fakat tevkifim, çokların hayat-ı ebediyelerine ve muazzam tılsım-ı kâinatın keşfini tefsir eden Risale-i Nur'a ait olduğundan, yüz başım olsa ve hergün biri kesilse, bu sırr-ı azîmden vaz geçmeyeceğim. Ve sizin elinizden kurtulsam, elbette ecel pençesinden kurtulamayacağım. Ben ihtiyarım, kabir kapısındaım. İşte o müthiş tılsım-ı kâinat keşşafı olan Kur'ân-ı Hakîmin o muazzam keşfini göze gösterir bir surette tefsir eden Risale-i Nur'un, o tılsıma ait yüzer meselelerinden, bu herkesin başına gelecek olan ecele ve kabre ait yalnız bu sırr-ı imana bakınız ki:

Acaba, bu dünyanın bütün muazzam mesâil-i siyasiyesi, ölüme, ecele inanan bir adama daha büyük olabilir mi ki, bunu ona âlet etsin. Çünkü, vakit muayyen olmadığından, her vakit baş kesebilen ecel, ya idam-ı ebedîdir veyahut daha güzel bir âleme gitmeye terhis tezkeresidir. Hiçbir vakit kapanmayan kabir, ya hiçlik ve zulûmat-ı ebediye kuyusunun kapısıdır veyahut daha daimî ve daha nuranî, bâki bir dünyanın kapısıdır.

İşte, Risale-i Nur, keşfiyat-ı kudsiye-i Kur'âniyenin feyziyle, iki kere iki dört eder derecesinde kat'iyetle gösterir ki, eceli idam-ı ebedîden terhis vesikasına ve kabri dipsiz, hiçlik kuyusundan müzeyyen bir bahçe kapısına çevirmeleri, şüphesiz, kat'î bir çaresi var. İşte bu çareyi bulmak için, bütün dünya saltanatı benim olsa bilâ-tereddüt feda ederim. Evet, hakikî aklı başında olan, feda eder.

İşte, efendiler, bu mesele gibi yüzer mesail-i imaniyeyi keşif ve izah eden Risale-i Nur'a, evrak-ı muzırğa gibi—hâşâ, yüz bin defa hâşâ!—siyaset cereyanlarına âlet edilmiş garazkâr kitaplar nazarıyla bakmak, hangi insaf müsaade eder, hangi akıl kabul eder, hangi kanun iktiza eder? Acaba istikbal nesl-i âtisi ve hakikî istikbal olan âhiretin ehli ve Hâkim-i Zülcelâli, bu suali, müsebbiplerinden sormayacaklar mı? Hem, bu mübarek vatanda bu fitraten dindar millete hükmedenler, elbette dindarlığa taraftar olması ve teşvik etmesi, vazife-i hâkimiyet cihetiyle lâzımdır. Hem madem, lâik cumhuriyet prensibiyle bîtarafane kalır ve o prensibiyle dinsizlere ilişmez; elbette dindarlara dahi bahanelerle ilişmemek gerektir.

Salisen: Bundan on iki sene evvel Ankara reisleri, İngilizlere karşı Hutuvat-ı Sitte namındaki mücahedatımı takdir edip, beni oraya istediler. Gittim. Gidişatları, benim ihtiyarlık hissiyatıma uygun gelmedi.

"Bizimle çalış" dediler.

Dedim: "Yeni Said öteki dünyaya çalışmak istiyor. Sizinle çalışamaz, fakat size de ilişmez."

Evet, ilişmedim ve ilişenlere iştirak etmedim. Çünkü, an'anât-ı millîye-i İslâmîye lehinde istimal edilebilir bir dehâ-yı askerîyi, an'ane aleyhine çevirmeye maatteessüf bir vesile oldu. Evet, ben, Ankara reislerinde, hususan Reiscumhurda bir dehâ hissettim ve dedim:

"Bu dehayı, kuşkulandırmakla an'anât aleyhine çevirmek caiz değildir. Onun için, ne kadar elimden gelmişse, dünyalarından çekindim, karışmadım. On üç seneden beri siyasetten çekildim. Hattâ bu yirmi bayramdır, bir-ikisinden başka umumlarında, bu gurbette, kendi odamda yalnız mahpus gibi geçirdim—tâ ki siyasete bulaşmam tevehhüm edilmesin. Hükûmetin işlerine ilişmediğime ve karışmak istemediğime delâlet eden,

Birinci Delil: On üç senedir siyaset lisanı olan gazeteleri bu müddet zarfında hiç okumadığım dokuz sene oturduğum Barla köyünde ve dokuz ay ikamet ettiğim Isparta'da dostlarım biliyorlar. Yalnız, Isparta tevkifhanesinde, gayet insafsız bir gazetecinin dinsizcesine, Risale-i Nur'un talebelerine hücumunun bir fıkrası, istemediğim halde kulağıma girdi.

İkinci Delil: On senedir Isparta vilâyetinde bulunuyordum. Dünyanın çok tahavvülâtı içinde siyasete karışmak teşebbüsüne dair hiçbir emare, hiçbir tereşsuhat görülmediğidir.

Üçüncü Delil: Hiçbir hatıra gelmeyen, âni olarak benim ikametgâhım bastırıldı, tam taharrî edildi. On seneden beri en mahrem evrakımı ve kitaplarımı aldılar. Hem vali dairesi, hem polis dairesi, bu kitaplarımda siyaset-i hükûmete ilişecek hiçbir maddeyi bulamadıklarını itiraf etmeleridir. Acaba, on sene değil, belki on ay benim gibi sebepsiz nefyedilen ve merhametsizce

zulüm gören ve işkenceli tazyik ve tarassut edilen bir adamın en mahrem evrakı meydana çıksa, zalimlerin yüzlerine savrulacak on madde çıkmaz mı?

Eğer Denilse: "Yirmiden ziyade mektupların yakalandı."

Ben de derim: O mektuplar, birkaç sene zarfında yazılmışlar. Acaba, on sene zarfında on dosta, on ve yirmi ve yüz mektup çok mu? Madem muhabere serbesttir ve dünyanıza ilişmezler; bin olsa da bir suç teşkil etmezler.

Dördüncü Delil: Müsadere edilen bütün kitaplarımı görüyorsunuz ki, siyasete arkalarını çevirip, bütün kuvvetleriyle imana ve Kur'ân'a, âhirete müteveccih olmalarıdır. Yalnız iki-üç risalelerde Eski Said sükûtu terk ederek, bazı gaddar memurların işkencelerine karşı hiddet etmiş; hükûmete değil, belki vazifesini su-i istimal eden o memurlara itiraz eylemiş, mazlumane şekvasını yazmış. Fakat, yine o iki-üç risaleyi mahrem deyip nehrine izin vermedim. Has bir kısım dostlarıma münhasır kalmışlardır. Hükûmet ele bakar ve zahire dikkat eder. Kalbe bakmak, gizli ve hususî işlere bakmak hakkı yoktur ki, herkes kalbinde ve hanesinde istediğini yapabilir ve padişahları zemmeder, beğenmez.

Ezcümle: Yedi sene evvel, "daha yeni ezan çıkmadan", bir kısım memurlar sarığıma, hem hususî Şafiîce ibadetime müdahale etmek istemelerine mukabil, bir kısa risale yazıldı. Bir zaman sonra yeni ezan çıktı; ben o risaleyi mahrem dedim, intişarını men ettim. Hem, ezcümle, Darü'l-Hikmeti'l-İslâmiyede bulunduğum zaman, tesettür âyeti aleyhinde Avrupa'dan gelen itiraza karşı bir cevap yazmıştım. Bundan bir sene evvel, eski matbu risalelerimden alınan ve On Yedinci Lem'a namındaki risalenin bir meselesi olarak kaydedilmiş ve sonra Yirmi Dördüncü Lem'a ismini alan kısacık Tesettür Risalesi, ilerideki kanunlara temas etmemek için, o Tesettür Risalesi'ni setrettim. Her nasılsa, yanlışlıkla bir yere gönderilmiş. Hem o risale, medeniyetin, Kur'ân'ın âyetine ettiği itiraza karşı, müskit ve ilmî bir cevaptır. Bu hürriyet-i ilmiye, Cumhuriyet zamanında elbette kayıt altına alınamaz.

Beşinci Delil: Dokuz senedir, bir köyde inzivayı ihtiyar ettiğim; ve hayat-ı içtimaiyeden ve siyasetten sıyrılmak istediğim; ve bu defa gibi, müteaddit başıma gelen bütün işkencelere tahammül edip, dünya siyasetine karışmamak için bu on senede hiç müracaat etmediğimdir. Eğer müracaat etseydim, Barla yerine İstanbul'da oturabilirdim. Ve belki, bu defadaki gaddarane tevkifimin sebebi, müracaatsızlıktan küsen ve gururlarına dokunan Isparta Valisinin ve hükûmetin bazı memurlarının, garazlarından veya iktidarsızlıklarından habbeyi kubbe yapıp, Dahiliye Vekâletini evhamlandırmasıdır.

Elhasıl: Benimle temas eden bütün dostlarım bilirler ki, siyasete değil karışmak, değil teşebbüs, belki düşünmesi dahi esas maksadıma ve ahvâl-i ruhiyeme ve hizmet-i kudsiye-i imaniyeme muhaliftir ve olamıyor. Bana nur verilmiş, siyaset topuzu verilmemiş. Bu halin bir hikmeti şudur ki: Hakaik-i imaniyeye müştak ve memuriyet mesleğine giren birçok zatlari, bu hakaik endişeli ve tenkitkârane baktırmamak, onlardan mahrum etmemek için, Cenâb-ı Hak kalbime siyasete karşı şiddetli bir kaçınmak ve bir nefret vermiştir kanaatindeyim...

Benim medar-ı ittihamım olan İkinci Madde

Mu'cizat-ı Ahmedîyye (A.S.M.) risalesinin ve Bekâ-yı Ruh ve Haşr-i A'zam Risalesinin âhirlerinde görülen imzalıdır. Güya onlar bir cemiyetin efradı veya bir tarikatın dervişleridir.

Elcevap: Bütün kuvvetimle sizi te'min ederim ki, o imza sahiplerinin bu işte hataları yoktur. Hata varsa benimdir. Acaba Mu'cizat-ı Ahmedîyye bahsinin göz ile görülen bir kerâmetini güzel görüp ve Yirmidokuzuncu Söz eliflerinin harika tevâfukatını, hakkaniyetine bir imza-yı gaybi bilip, bir hâtıra olarak imza eden veya yanıma nâdir gelebilen bir misafirin hatası var mı? Misafirhâne sahiblerinin hatıra defterlerinde bu çeşit imzaları ve bakkalların defterlerindeki isimlere cemiyet nâmı verilebilir mi? Ve böyle herkesin eline geçebilen ve levha gibi Barla'daki odamda üç-dört sene ta'lik edilen o imzalar bir cemiyet-i hâfiyenin efradı olmasını hiç akıl kabul eder mi? O imza sahiplerinin çoğu misafir idiler. Ve bir kısmı da siyasetle alâkası olmayan bazı âhîret kardeşlerimdir. Bizi, yani bu imza sahiplerini çok sıkmayınız. Çünkü:

Isparta'da istintak dairesinde gayet nâmuslu, müstakim bir kardeşimiz olan mütekâid Binbaşı Merhum Asım Bey isticvab edildi. Eğer doğru dese, Üstadına zarar gelir ve eğer yalan dese, kırk senelik namuskârane ve müstakimane askerliğinin haysiyetine çok ağır gelir diye düşünüp, "Ya Rab, canımı al" diyerek on dakikada teslim-i ruh eyledi, istikamet şehidi oldu. Ve dünyada hiçbir kanunun hatâ diyemeyeceği bir muavenet-i hayriyeye ve bir tasdiğe hatâ tevehhüm edenlerin çirkin hatâlarına kurban oldu.

Evet, Risale-i Nur'dan tam ders alan, bir su içer gibi, kolayca terhis tezkeresi telâkki ettiği ecel şerbetini içer. Eğer benden sonra dünyada kalan kardeşlerimin teellümlerini

düşünmeseydim, ben de, âlicenap kardeşim Asım Bey gibi "Yâ Rab! Canımı da al" diyecektim. Her neyse...

Benim sebep-i ittihamımdan olan Üçüncü Madde

Risale-i Nur'un müsaade-i hükûmet alınmadan intişarı ve hissiyat-ı imaniyeyi kuvvetleştirmesiyle, ileride belki hükûmetin serbestane prensiplerine sed çeker ve emniyet-i umumiye-i ihlâl eder.

Elcevap: Risale-i Nur, nurdur. Nurdan zarar gelmez. Siyaset topuzunu on üç seneden beri elinden atmıştır ve bu vatanın ve bu milletin hayatlarının temel taşları olan hakikat-i kudsiyeyi tespit eder ve bu mübarek milletin yüzde doksan dokuzuna zararsız menfaati olduğuna, eczalarını okuyan bütün zatlara iştad edebilirim. Haydi, biri çıksın, desin: "Bunda bir zarar gördüm."

Saniyen: Benim matbaam yok ve müteaddit kâtiplerim yok. Birisini zorla bulabilirim. Ve hüsn-ü hattım yok. Yarım ümmîyim, bir saatte ancak bir sahifeyi çok noksan yazımla yazabilirim. Merhum Asım Bey gibi bazı zatlara, benim için bir yadigâr olarak, güzel yazılarıyla yardım ettiler. Benim çok hazin gurbetimdeki hatıratımı yazdılar. Sonra, o envâr-ı imaniyeyi derdine tam derman bulan bir kısım zatlara, onları okumak istediler ve okudular; hayat-ı ebediyelerine tam bir tiryak olduğunu hakkalyakîn gördüler, kendileri ne istinsah ettiler. Elinize geçen ve nazar-ı teftişinizde bulunan "Fihriste Risalesi" gösteriyor ki, Risale-i Nur'un herbir cüz'ü, bir âyet-i Kur'âniyenin hakikatini tefsir eder ve hususan erkân-ı imaniyeye dair âyetleri öyle bir vuzuhla tefsir eder ki, Avrupa feylesoflarının bin seneden beri Kur'ân aleyhinde hazırladıkları hücum plânlarını ve esaslarını bozuyor.

Şimdilik elinizde "İhtiyar Risalesi"nin On Birinci Ricasında binler imanî ve tevhidî burhanlardan bir tek burhan var. Nümune için ona bakınız, dikkat ediniz; dâvâm doğru mudur, yanlış mıdır, anlarsınız. Hem bu vatana ve bu millete ne kadar menfaatli olduğuna nümune için, Risale-i Nur'un eczalarından olan İktisat Risalesi ve hastalara, imandan gelen yirmi beş devalı risale ve ihtiyarlara, imandan gelen on üç rica ve tesellî risaleleri, bu mübarek milletin yarısından ziyade bir yekûn teşkil eden fakirler, hastalar, ihtiyarlar taifelerine gayet kıymettar bir hazine-i servet ve tiryak ve ziya olduğunu insafla bakan herkes kabul eder kanaatindeyim.

Hem vazife-i tahkikatınıza yardım için derim: Fihriste Risalesi, yirmi senelik risalelerin bir kısmının fihristesidir. İçindeki risalelerin bir kısmının asılları Darü'l-Hikmetten başlar. Fihriste'deki numaralar, telif tertibiyle değildirler. Mesela, Yirmi İkinci Söz, Birinci Sözden daha evvel te'lif edilmiş ve Yirmi İkinci Mektup, Birinci Mektuptan daha evvel yazılmış. Bunlar gibi çok var...

Salisen: İman ilminden ibaret olan Risale-i Nur eczaları, emniyet ve âsâyişi temin ve tesis ederler. Evet, güzel seciyelerin ve iyi hasletlerin menşe ve menbâ olan iman, elbette emniyeti bozmaz, temin eder. İmansızlıktır ki, seciyesizliğiyle emniyeti ihlâl eder.

Hem bunu biliniz ki, yirmi-otuz sene evvel bir gazete gördüm ki, İngilizlerin bir Müstemlekât Nâzırı demiş: "Bu Kur'ân Müslümanların elinde varken biz onlara hakikî hâkim olamayız... Bunun kaldırılmasına ve çürütülmesine çalışmalıyız." İşte, bu kâfir muannidin bu sözü, otuz senedir nazarımı Avrupa feylesoflarına çevirmiş olduğundan, nefsimden sonra onlarla uğraşıyorum. Dahiliyeye pek bakamıyorum ve dahildeki kusuru, Avrupa'nın hatâsı, ifsadıdır derim. Avrupa feylesoflarına hiddet ediyorum, onları vuruyorum. Felillâhilhamd, Risale-i Nur o muannid kâfirin hülyasını kırdığı gibi, maddiyyun, tabiiyyun feylesoflarını tam susturur bir vaziyete girmiştir. Dünyada, hangi şekilde olursa olsun, hiçbir hükûmet yoktur ki, kendi memleketinin böyle mübarek mahsulünü ve sarsılmaz bir mâden-i kuvve-i mâneviyesini yasak etsin ve nâsirini mahkûm eylesin! Avrupa'da rahiplerin serbestiyeti gösteriyor ki, hiçbir kanun, târik-i dünya olanlara ve âhirete ve imana kendi kendine çalışanlara ilişmez.

Elhasıl: On sene kadar sebepsiz bir nefye mahkûm; ihtilâttan, muhabereden memnu, gurbettede bir ihtiyar adamın, saadet-i ebediyenin anahtarı olan imanına dair hâtırat-ı ilmiyesini yazmasını, dünyada hiçbir kanun ona yasak diyemez ve demez kanaatindeyim. Ve şimdiye kadar hiçbir âlim tarafından tenkit edilmemesi, elbette o hatırat, ayn-ı hak ve mahz-ı hakikat olduğunu ispat eder.

Benim ittihamım ve tevkifime sebep gösterilen Dördüncü Madde

Devletçe yasak edilen tarikat dersini vermekle ihbar edilmiş olmaklığımdır.

Elcevap: Evvelâ, elinizdeki bütün kitaplarım şahittirler ki, ben hakaik-i imaniyeyle meşgulüm. Hem müteaddit risalelerde yazmışım ki: "Tarikat zamanı değil, belki iman kurtarmak zamanıdır. Tarikatsız Cennete giden pek çok; fakat imansız Cennete girecek yok."

Onun için imana çalışmak zamanıdır” diye beyan etmişim.

Sâniyen : On senedir Isparta vilâyetinde bulunuyorum. Biri çıksın, “Bana, tarikat dersi vermiş” desin! Evet, bazı has âhiret kardeşlerime ulûm-u imaniye ve hakaik-i âliye dersini hocalık itibarıyla vermişim. Bu, tarikat talimi değil, belki hakikat tedrisidir. Yalnız bu kadar var: Ben Şafîîyim; namazdan sonraki tesbihatım Hanefî tesbihatından biraz farklıdır. Hem, akşam namazından yatsı namazına kadar ve fecirden evvel, hiç kimseyi kabul etmemek şartıyla, kendi kendime günahlarımdan istiğfar ve âyetler okumak gibi şeylerle meşguliyetim var. Zannederim, dünyada hiçbir kanun bu hale yasak diyemez.

Bu mesele-i tarikat münasebetiyle hükûmet ve mahkeme memurları tarafından benden soruluyor: “Ne ile yaşıyorsun?”

Elcevap: Dokuz sene ikamet ettiğim Barla halkının müşahedesiyle, şiddet-i iktisat berekâtıyla ve tam kanaat hazinesiyle ve ekser günlerde herbir gün yüz para ile, bazı daha az bir masrafla yaşadığımı benimle temas eden dostlarım bilirler. Hattâ yedi sene zarfında elbise, pabuç gibi şeylere yedi banknot ile idare ettim.

Hem, elinizde bulunan tarihçe-i hayatımın şهادetiyle, bütün hayatımda halkların hediye ve sadakalarından istinkâf edip, en sadık dostlarımın hatırlarını rencide ederek hediyesini reddetmişim. Eğer mecburiyetle hediye almışsam, mukabilini vermek şartıyla aldığımı, bana hizmet eden dostlarım bilirler. Darü'l-Hikmeti'l-İslâmiyede aldığım maaştan çoğunu, o zaman yazdığım kitapların tab'ına sarf ettim; az bir kısmını, hacca gitmek için sakladım. İşte o cüz'î para, iktisat ve kanaat berekâtıyla on sene bana kâfi geldi ve yüz suyumu döktürmedi. Daha o mübarek paradan biraz var.

Ey heyet-i hakime,

Bu uzun ifâdâtımı dinlemekten usanmamak gerektir. Çünkü, yirmi-otuz kitap, benim tevkifnamemin evrakı içine girmişler. Bu kadar itham evrakıma karşı, elbette bu uzun ifade kısa kalır. Ben, on üç senedir dünya siyasetine karışmadığımdan, kanunları bilmiyorum. Hem, kendimi müdafaa için aldatmaya tenezzül etmediğime tarihçe-i hayatım şahittir. Ben, hakikat-i hali olduğu gibi beyan ettim. Sizin vicdanınız var ve kanunların gadirsiz veçh-i tatbiklerini bilirsiniz, hakkımda hükmünüzü verirsiniz. Bunu da biliniz ki:

Bazı iktidarsız memurların iktidarsızlıklarından veya evhamlarından veya keçi, kurt bahanesi nev'inden veya kendilerine pâyeye vermek veya hükûmete yaranmak fikriyle, yeni serbestî kanunlarının tatbiklerine zemin hazırlamak entrikalarından, hakkımda dürbün ile bakarak habbeyi kubbe gösterdiler. Sizlerden ümidimiz şudur ki: İktidarınızdan, onların evhamlarının kubbesinin habbe olduğunu göstermektir. Yani onların dürbünlerini aksine çevirip bakarsınız...

Hem bir ricam var: Müsadere edilen kitaplarımın, bin liradan ziyade bence kıymetleri var; bana iade ediniz. Onların mühim bir kısmı on iki sene evvel Ankara Kütüphanesine iftihar ve teşekkürle kabul edildiğini, kütüphane nazırı gazeteyle ilân etmiştir. Şimdilik hayatıma hükümleri geçen heyetinizin reyî ile bu ifademini bir suretini müdde-i umumîye verip beni bu zarara sokanlar aleyhinde ikame-i dâvâ etmek ve bir suretini Dahiliye Vekâletine ve bir suretini de Meclis-i Meb'usana vermek istiyorum.

Müdafaatın 1.Tetimmesi

Yukarıdaki müdafaatımın birinci tetimmesi

Beni istintak eden zatın ve heyet-i hakimenin nazar-ı dikkatlerine,
Evvelki ifademe üç maddeyi ilâve ediyorum.

Birinci madde

Bizi hayrette bırakan ve gayet şaşırtan ve bir garazı ihsas eden ve bil'iltizam hiçten bir sebep-i itham icat etmek nev'inden, musırrane, bir cemiyet ve teşkilât varmış gibi soruyorlar “Bu teşkilâtı yapmak için nereden para alıyorsunuz?” diyorlar.

Elcevap: Evvelâ, ben dahi soranlardan soruyorum: Böyle bir cemiyet-i siyasiyenin, bizim tarafımızdan vücuduna dair hangi vesika, hangi emareler var ve parayla teşkilât yaptığımıza hangi delil ve hangi hüccet bulmuşlar ki, bu kadar musırrane soruyorlar? Ben, on senedir Isparta vilâyetinde şiddetli tarassut altında bulunmuşum. Bir-iki hizmetkâr ve on günde bir-iki yolcudan başka adamları görmeyen garip, kimsesiz, dünyadan usanmış, siyasetten gayet şiddetle nefret etmiş ve kuvvetli siyasî muhalif cemiyetlerin ne kadar aksülâmeller ile zararlı ve akîm kaldığını mükerrer müşahadatla görmüş ve kendi kavim ve binler dostları içinde, en mühim fırsatta, siyasî

cemiyet ve cereyanları reddetmiş ve karışmamış ve iman-ı tahkikînin gayet kudsî ve hiçbir şeyle zedelenmesi caiz olmayan hizmeti bozmak ve ağraz-ı siyasî ile çürütmeyi en büyük bir cinayet telâkki ederek şeytandan kaçır gibi siyasetten kaçan ve on seneden beri

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ وَالسِّيَاسَةِ ①

kendine düstur eden; ve hileyi hilesizlikte bulan, asabî ve bilâ-perva esrarını fâşeden; on sene koca Isparta vilâyetinin hassas ve cessas memurlarına böyle teşkilât sezdirmeyen bu adamdan, "Böyle bir teşkilât var ve siyasî bir dolabı çeviriyorsunuz" diyenlere karşı, yalnız ben değil, belki Isparta vilâyeti ve bütün beni tanıyanlar, belki bütün ehl-i akıl ve vicdan, onların iftiralarını nefretle karşılar ve "Garazkâr plânlar ile onu itham ediyorsunuz" diyecekler.

Saniyen: Meselemiz imandır. İman uhuvvetiyle bu memlekette ve Isparta'nın yüzde doksan dokuz adamlarıyla uhuvvetimiz var. Halbuki cemiyet ise, ekser içinde ekalliyetin ittifakıdır. Bir adama karşı, doksan dokuz adam cemiyet olmaz. Meğer, gayet insafsız bir dinsiz, herkesi-hâşâ-kendi gibi tevehhüm edip, bu mübarek ve dindar milleti tahkir etmek niyetiyle böyle işaa eder...

Salisen: Benim gibi pek ciddî bir muhabbetle Türk milletini seven; ve Kur'ân'ın senâsına mazhariyetleri cihetiyle Türk milletini pek çok takdir eden; ve altı yüz seneden beri bütün dünyaya karşı koyan ve Kur'ân'ın bayraktarı olan bu millete karşı gayet şiddetli taraftar bulunan; ve bin Türkün şehadetiyle, bin milliyetçi Türkçüler kadar Türk milletine bilfiil hizmet eden; ve kıymettar otuz-kırk Türk gençleri, namazsız otuz bin hemşehrilerine tercih etmekle bu gurbeti ihtiyar eden; ve hocalık haysiyetiyle izzet-i ilmiyeyi muhafaza eden ve hakaik-i imaniyeyi pek vâzih bir surette ders veren bir insanın, on sene ve belki yirmi-otuz sene zarfında, yirmi-otuz değil, belki yüz ve binler talebesi, sırf iman ve hakikat ve âhiret noktasında onunla fedakârane bağlansa ve âhiret kardeşi olsalar çok mudur ve zararı mı var? Hiç ehl-i vicdan ve insaf bunları tenkide cevaz verir mi? Ve bunlara cemiyet-i siyasiye nazarıyla bakabilir mi?

Rabian: On sene zarfında yüz banknot ile idare eden ve günde, bazan kırk para ile geçinen ve yetmiş yamalı bir abayı yedi sene giyen bir adam hakkında; "Nereden para alıp yaşıyorsun ve teşkilât yapıyorsun?" diyenler, ne kadar insaftan uzak düştüklerini ehl-i insaf anlar.

İkinci madde

Menemen hadisesinin bir yalancı taklidini yapıp, millete dehşet verip, serbestî kanunları kolayca tatbik etmek desisesiyle hükûmeti iğfal ederek, güya "Hükûmetin serbestî kanunlarını kabul ettirmesine yardım ediyoruz" entrikasıyla, beni Barla'dan Isparta'ya cebren celb ettiler. Baktılar, ben öyle fitnelere âlet olamıyorum ve öyle her cihetçe vatana, millete, dine zararlı olan akîm teşebbüslere hiçbir meylim yoktur, anladılar ki o vakit plânlarını değiştirdiler. Benim beğenmediğim bir şöhret-i kâzibemden istifade edip, hiç hatır ve hayalimize gelmeyen entrikalarla başımıza Menemen hadise-i vak'asının bir mevhum taklidini geçirdiler. Hem millete, hem hükûmete, hem mâsum, mevkuf birçok efrad-ı millete büyük zarar verdiler. Şimdi yalanları meydana çıktıkça, kurdun keçiye bahane bulması nev'inden bahaneler bulup, memurîn-i adliyeyi şaşırtmak istiyorlar. Adliye memurlarının bu meselede çok dikkate ve ihtiyata muhtaç olduklarını müdafaa-i milliye hukukum noktasında hatırlatıyorum. Asıl itham edilecek onlardır ki, hükûmetin bazı erkânına dalkavukluk edip ve sahtekârlıkla, bir yalancı cemiyet maskesi altında, bazı safdil mâsumları, biçareleri tehyic ederek küçük bir hâdise çıkarır; sonra şeytan gibi habbeyi kubbe gösterip hükûmeti şaşırtır, çok mâsumları ezdirir, memlekete büyük zarar verir, kabahati başkalara yükler. İşte bu meselemiz aynen böyledir.

Üçüncü madde

Hükûmetin daireleri içinde en ziyade hürriyetini muhafaza etmeye ve tesirat-ı hariciyeden en ziyade bîtarafane, hissiyatsız bakmakla mükellef olan, elbette mahkemedir. Ben mahkemenin hürriyet-i tâmmesine istinaden, hürriyetle, hukuk-u hürriyetimi bu suretle müdafaa etmeye hakkım vardır.

Evet, her yerde adliyede mal ve can meseleleri var. Eğer hâkim şahsî hiddet edip bir katili katletse, o hâkim katil olur. Demek adliye memurları, hissiyattan ve tesirat-ı hariciyeden bütün bütün âzade ve serbest olmazsa, sureten adalet içinde müthiş günahlara girmek ihtimali var.

Hem cânilerin ve kimsesizlerin ve muhaliflerin dahi bir hakkı var. Ve hakkını aramak için, gayet bîtarafane bir merci isterler.

Adalet noktasından tarafgirlik fikrini verip, adaletin mahiyetini zulme çeviren, hakkımda sarf edilen bir tâbirdir ki, Isparta'da ve burada bazı isticvablarda ismim Said Nursî iken, her tekrarında Said Kürdî ve bu Kürt diye beni öyle yâd ediyorlar. Bununla, hem âhiret kardeşlerimin

hamiyet-i milliyelerine ilişip bir his uyandırmak, hem mahkeme ve adaletinin mahiyetine bütün bütün zıt ve muhalif bir cereyan vermektir. Evet, hâkim ve mahkeme tarafgirlik şâibesinden müberrâ ve gayet bîtarafane bakması birinci şart-ı adalet olduğuna dair binler vukuat-ı tarihiyeden, Hazret-i Ali Radiyallahu Anhın hilâfeti zamanında bir Yahudi ile mahkemede beraber oturmaları ve çok padişahların, âdi adamlar ile mahkeme-i adalette görülmesi gibi çok hadisat-ı tarihiye varken, benim hakkımda bir yabanilik hissini veren ve nazar-ı adaleti şaşırtmak isteyen adamlara derim:

Ey efendiler,

Ben herşeyden evvel Müslümanım ve Kürdistan'da dünyaya geldim. Fakat Türklere hizmet ettim ve yüzde doksan dokuz menfaatli hizmetim Türklere olmuş ve en çok hayatım Türkler içinde geçmiş ve en sadık ve en halis kardeşlerim Türklerden çıkmış ve İslâmiyet ordularının en kahramanı Türkler olduğundan, meslek-i Kur'âniyem cihetiyle, her milletten ziyade Türkleri sevmek ve taraftar olmak kudsi hizmetimin muktezası olduğundan, bana Kürt diyen ve kendini milliyetperver gösteren adamların bini kadar Türk milletine hizmet ettiğimi, hakikî ve civanmert bin Türk gençlerini işhad edebilirim.

Hem heyet-i hakimenin ellerinde bulunan otuz-kırk kitabımı, hususan İktisat, İhtiyarlar ve Hastalar risalelerini işhad ediyorum ki, Türk milletinin beşten dört kısmını teşkil eden musibettede, fakirler ve hastalar ve dindar müttakîler taifelerine bin Türkçü kadar hizmet eden o kitaplar, Kürtlerin ellerinde değil, belki Türk gençlerinin ellerindedirler. Heyet-i hakimenin müsaadesiyle, bizi bu belâyâ sokan ve hükûmetin mühim bazı erkânını iğfal eden ve milliyetperverlik perdesi altında entrikaları çeviren mülhid zalimlere derim:

Ey efendiler! Benim hakkımda tespit edilmeyen ve tespit edilse dahi bir suç teşkil etmeyen ve suç olsa bile yalnız beni mes'ul eden bir madde yüzünden, kırktan fazla Türkün en kıymettar gençlerini ve en muhterem ihtiyarlarını, büyük bir cinayet işlemişler gibi bu belâyâ atmak, milliyetperverlik midir? Evet, sebepsiz böyle işkenceli tevkife düşenler içinde Türk gençlerinin medar-ı iftihar olacak bir kısım zatlar var ki, **(Haşiye)** uzaktan kıymetini hissedip, ona yalnız bir selâm veya imanî bir risale göndermemle, onu bir câni gibi çoluk ve çocukları içinden alıp bu belâyâ atmak milliyetçilik midir? Ben ki, sizin nazarınızda yabanî millettenim diyorum. Bu mevkuf olan civanmert ve muhterem Türk gençleri ve ihtiyarları içinde öyleleri var ki, onların bir tanesini, kendi milletimden yüz adama değiştirmem. İçinde öyleleri var ki, on sene bana zulmeden memurlara, beş seneden beri onların hatırları için, o zâlimlere bedduayı bıraktım. Ve onların içinde öyleleri var ki, âli seciyelerin en halis nûmunelerini o âlicenap Türk arkadaşlarda kemal-i hayret ve takdirle gördüm. Ve Türk milletinin sırr-ı tefevvukunu onlarla anladım. Ben vicdanımla mevcut ve çok emarelerle temin ederim ki, eğer bu mâsum mevkufar adedince vücutlarım bulunsaydı veyahut onların umumuna gelen her nevi meşakkatlerini alabilseydim, kasem ederim ki, müftehirane, o kıymettar zatlara bedel çekmek isterdim. Benim bunlara karşı bu hissini, onların kıymet-i zatiyeleri içindir, yoksa şahsıma karşı faidesi dokunması değildir. Çünkü bir kısmını yeni görüyorum. Bir kısmı, belki o benden faide görmüş; ben ondan zarar görmüşüm. Fakat binler zarar görsem, yine onların kıymeti nazarımda tenzil etmez.

İşte, ey Türkçülük dâvâ eden mülhid zâlimler! Türk milletinin medar-ı iftiharları olabilecek bu kadar zatlara gayet âdi ve ehemmiyetsiz bahanelerle—sizin tâbirinizle—benim gibi bir Kürt yüzünden perişan etmek, tezlil etmek milliyetçilik midir? Türkçülük müdür? Vatanperverlik midir? Haydi, o insafsız vicdanınıza havale ediyorum!

İşte mahkeme-i âdile, onların mâsumiyetini anlamakla çoklarını tahliye etti. Eğer ortada bir suç varsa, o suç benimdir. Onlar, ulüvv-ü cenaplarından, benim gibi garip bir ihtiyar hocaya soba yakmak, su getirmek, yemek pişirmek ve kendime mahsus bir risalemi tebyiz etmek gibi cüz'î işlerimi sırf lillâh için yapmışlar ve benim hatırım için hatıra defterim hükmünde olan o iki risalemin âhirlerinde, bir hatıra olmak üzere imzalarını atmışlar. Acaba dünyada, böyleleri, böyle bahanelerle muahaze edecek bir kanun, bir usul ve bir maslahat var mı?

Haşiye: O zatlar, men-i mahkeme ile iki aylık sıkıntılı tevkiften sonra tahliye edilmişlerdir.

1.) Şeytanın ve siyasetin şerrinden Allah'a sığınırım.

Müdafaatın 2.Tetimmesi

Müdafaatımın ikinci tetimmesi

Ey heyet-i hâkime,

Gelecek beyanatımda, belki vazifenizce lüzumsuz şeyler bulunacak. Fakat bu meselelerle umum memleket, belki dünya alâkadardır. Yalnız siz değil, onlar dahi mânen dinliyorlar. Hem beyanatımda intizamsızlık göreceksiniz. Sebebi ise, mühim bir hakkım bana verilmedi. Benim hüsn-ü hattım yok. Çok rica ettim ki, bu hayat-memat meselesidir, bir yazıcı bana veriniz; tâ hakkımı müdafaa için bir istida yazdırayım. Vermediler. Belki beni iki ay, gayet insafsızcasına bütün bütün konuşmaktan menettiler. Onun için, gayet noksan ve müşevveş yazımla intizamlı yazamadım. İşte âhir beyanatım budur:

Eğer farz-ı muhal olarak, müfsitlerin, muhbirlerin ihbar ettikleri gibi, "Risale-i Nur, hükûmetin birtakım siyasetiyle ve bazı kanunlarıyla tevfiğ edilmiyor, muaraza ediyor; belki başka siyasî kanaatlardır ve ayrı ayrı fikirlerdir. Ve umum risaleler, imandan değil, belki siyasetten bahseder" diye, gayet zâhir bir iftira farz ve kabul edilse, cevaben derim:

Madem hürriyetin en geniş şekli cumhuriyettir. Ve madem hükûmet ise, cumhuriyetin en serbest suretini kabul etmiştir. Elbette, hakikî ve kat'î ve reddedilmez kanaat-i ilmiyeyi ve efkâr-ı saibeyi âsâyîşe dokunmamak şartıyla, cumhuriyetin hürriyeti, o hürriyet-i ilmiyeyi istibdat altına alamaz ve onu bir suç tanımaz. Evet, dünyada hiçbir hükûmet var mıdır ki, bütün milleti bir tek kanaat-i siyasiyede bulunsun? Haydi—farz-ı muhal olarak—ben, perde altında kendi kendime kanaat-i siyasiyemi yazmışım ve bir kısım has dostlarıma göstermişim; bunda suç var diyen kanunları işitmemişim. Halbuki Risale-i Nur, iman nurundan bahseder; siyaset zulmetine sukut etmemiş ve tenezzül etmez.

Eğer faraza, lâik cumhuriyetin mahiyetini bilmeyen bir dinsiz dese: "Senin risalelerin, kuvvetli bir dinî cereyan veriyor, lâdinî cumhuriyetin prensiplerine muaraza ediyor."

Elcevap: Hükûmetin lâik cumhuriyeti, dini dünyadan ayırmak demek olduğunu biliyoruz. Yoksa, hiçbir hatıra gelmeyen dini reddetmek ve bütün bütün dinsiz olmak demek olduğunu, gayet ahmak bir dinsiz kabul eder. Evet, dünyada hiçbir millet dinsiz olarak yaşamadığı gibi, Türk milleti misillü bütün asırlarda mümtaz olarak, bütün aktar-ı cihanda ve nerede Türk varsa Müslümandır.

Sair anâsır-ı İslâmiyenin, küçük de olsa yine bir kısmı, İslâmiyet haricindedir. Böyle pek ciddî ve hakikî dindar ve bin sene kadar hak dininin kahraman ordusu olarak zemin yüzünde, mefâhir-i milliyesini milyonlar menâbi-i diniye ile çakan ve kılınçlarının uçlarıyla yazan bu mübarek milleti, "dini reddeder veya dinsiz olur" diye itham eden yalancı dinsizler ve milliyetsizler, öyle bir cinayet işliyorlar ki, Cehennem'in esfel-i sâfilîn tabakasında ceza görmeye müstehak olurlar. Halbuki Risale-i Nur, hayat-ı içtimaiyenin kanunlarını da ihata eden dinin geniş dairesinden bahsetmez. Belki asıl mevzuu ve hedefi, dinin en has ve en yüksek kısmı olan imanın erkân-ı azîmesinden bahseder.

Hem ekseriyetle muhatabım, evvel kendi nefsim, sonra Avrupa feylesoflarıdır. Böyle mesail-i kudsiyeden, doğru olmak şartıyla, zarar tevehhüm eden, yalnız şeytanlar olabilir tasavvurundayım. Yalnız üç-dört risale, tenkitkârane şekvâ suretinde bir kısım memurlara bakmış. Fakat o risaleler, hükûmetle mübareze ve tenkit için değil, belki bana zulmeden ve memuriyetini su-i istimal eden bir kısım memurlara karşıdır. Hem sonra da, su-i tefehhüme medar olmamak için, o üç-dört risalelere "mahremdir" deyip neşrini men etmişiz. Sair risalelerin ekseriyet-i mutlakası, dört beş sene evvel ve bir kısmı sekiz on sene evvel, bir kısmı on üç sene evvel telif edilmişlerdir. Yalnız İktisat ve İhtiyarlar ve Hastalar risaleleri geçen sene telif edilmişler. Ve bununla beraber, risaleler, hükûmetin kanunlarına mugayir olmadığı ve âsâyîşi ihlâl ve halkı idlâl mahiyetinde bulunmadığını ve bilakis hükûmetçe takdirlerle karşılanması lâzım geleceğini, zerre miktar akli bulunan risaleleri bîtarafane tetkik eden, tasdik eder. Ve eğer, farz-ı muhal olarak, hükûmetin nokta-i nazarına çok noktaları muhalif olsa bile, 28 Temmuz 1933 tarihinden, evvelki cürümlerin bu kısımlarını affetmekte olan ve âhiren neşredilen Af Kanunu mucibince o risaleleri takibe mahal kalmadığını iddia edip, bize edilen haksızlığın bir an evvel def edilmesi ve risalelerin iade olunmasını talep ederim.

Eğer insaniyetin mahiyetini, hayvaniyetin en bedbaht ve en aşağı derecesinde telâkki ve dünyayı daimî ve lâyezal tevehhüm ve insanı bâkî ve lâyemût tahayyül eden bir sarhoş vicdansız tarafından denilse: "Senin bütün risalelerin, imanı pek kuvvetli ders veriyor. Dünyadan soğutuyor; nazarı âhirete çeviriyor. Biz ise, bütün kuvvet ve dikkat ve zihnimizle dünya hayatına

müteveccih olmamızla bu zamanda yaşayabiliriz. Çünkü şimdi yaşamak ve düşmanlardan sakınmak çok müşkülleşmiştir.”

Elcevap: İman-ı tahkikînin dersleri, gerçi nazarı âhirete baktırıyor; fakat dünyayı, o âhiretin mezraa ve çarşısı ve bir fabrikası göstermekle, daha ziyade dünya hayatına çalıştırır. Hem, imansızlıktaki müthiş bir surette kırılan kuvve-i mâneviyeyi, gayet kuvvetli bir tarzda kazandırır. Ve meyusiyet içinde atâlet ve lâkaytlığa düşenleri şevk ve gayrete, sa’ye sevk eder, çalıştırır. Acaba, bu dünyada yaşamak isteyenler, böyle, hayat-ı dünyeviye’nin lezzetini, hem çalışmaya şevki, hem hadsiz musibetlerine karşı dayanmaya medar kuvve-i mâneviyesini temin eden ve itiraz kabul etmeyen delillerle ispat edilen iman-ı tahkikînin derslerine yasak denecek bir kanunun vücudunu kabul ederler mi ve öyle bir kanun olabilir mi?

Eğer idare-i millet ve âsâyîş-i memleketin hakikî esaslarını bilmeyen bir cahil hamiyet-füruş dese: “Senin risalelerin, asayîşi bozanlara ve idareyi karıştıranlara bir medar olabilir cihetiyle ve sen dahi ihtiyatsızlık edip idare-i hâzıraya itiraz etsen, risalelerin kuvvetiyle bir gaile açmak ihtimaliyle sana ilişiyoruz.”

Elcevap: Risale-i Nur’dan ders alan, elbette, çok mâsumların kanını ve hukukunu zâyî eden fitnelere girmez ve bilhassa tecrübeleriyle, mükerreren akîm ve zararlı kalan fitnelere hiçbir cihetle yanaşmaz. Ve bu on senedeki on fitnelere, Risale-i Nur’un şakirtlerinin ondan birisi, belki asla hiçbirisi karışmadığı gösterir ki, risaleler bu fitnelere zıt ve âsâyîşi temine medardırlar. Acaba idarece ve âsâyîşi muhafazaca, bin imanlı adam mı, yoksa on dinsiz serseri mi daha kolaydır? Evet, iman, güzel seciyeler vermekle hem merhamet hissini, hem zarar vermekten sakınmak meylini verir. Amma benim ihtiyatsızlığım ise, bu on üç senedir imkân dairesinde ne kadar elimden gelmişse, hükûmetin nazar-ı dikkatini celb etmemek ve onunla uğraşmamak ve işlerine karışmamak için Isparta vilâyetine malûm olan harika bir surette münzeviyane ve merdum-girîzâne ve müşfikkârâne ve siyasetten müçtenibane yaşadığımı bu memleket bilir.

Ey beni bu belâyâ sevk eden insafsızlar! Anlaşıyor ki, âsâyîş aleyhinde hareket etmediğimden benden kızdınız, hiddet ettiniz. Âsâyîşe düşmanlık damarıyla beni tevkif ettirdiniz. Evet, âsâyîşi bozmak ve idareyi karıştırmak isteyenler, benim hakkımda hükûmeti iğfal ederek adliyeyi lüzumsuz işgal edip beni tevkif ettirenlerdir. Onların hakkında değil yalnız biz, belki memleket namına, başta müdde-i umumî olarak heyet-i hâkimeye dâvâ etmelidir.

Eğer denilse: “Sen vazifesizsin, milletin hürmetini kabul edip vazifedarlar gibi dinî ders veremezsin. Hem, dinî ders verecek resmî bir daire var; onun müsaadesi lâzımdır.”

Elcevap: *Evvelâ*, benim matbaam ve kâtiplerim yoktur ki vazife-i neşri yapsın. Bizimki hususîdir. Hususî işlere, hususan imanî ve vicdanî olsa, hürriyet-i vicdan düsturu, onun serbestiyetini temin eder.

Saniyen: Hükûmet-i ittihadiye ittifaklarıyla, Darü’l-Hikmeti’l-İslâmiyede Avrupa’ya karşı hakaik-i İslâmiyeyi ispat edecek ve millete ders verecek bir vazifeyle tavzif etmeleri ve Diyanet Riyasetinin Van’da beni vaiz tâyin etmesi ve şimdiye kadar yüz risaleden ziyade eserlerim ulema ellerinde gezmesi ve tenkit edilmemesi ispat eder ki, millete ders vermeye hakkım var.

Salisen: Eğer, kabir kapısı kapansaydı ve insan dünyada lâhemût kalsaydı, o vakit vazifeler yalnız askerî ve idarî ve resmî olurdu. Madem hergün lâakal otuz bin şahit, cenazeleriyle el-mevtü hakkun dâvâsını imza ediyorlar; elbette dünyaya ait vazifelerden daha ehemmiyetli imanî vazifeler var. İşte Risale-i Nur o vazifeleri Kur’ân’ın emriyle ifa ediyor. Madem Risale-i Nur âmirinin, hâkiminin kumandanı olan Kur’ân, üç yüz elli milyona hükmedip talimat yaptırıyor ve hergün lâakal beş defa, beşten dördünün ellerini dergâh-ı İlâhiyeye açtırıyor ve bütün camilerde, cemaatlerde, namazlarda, kudsî ve semavî fermanlarını hürmetle okutturuyor; elbette onun hakikî tefsiri ve o güneşin bir nuru ve onun bir memuru olan Risale-i Nur, o vazife-i imaniyesini, biiznillâh, sadmelere uğratmayarak görecektir. Öyleyse, ehl-i dünya ve ehl-i siyaset, onunla mübareze değil, belki ondan istifade etmeye pek çok muhtaçtırlar.

Evet, şu tılsım-ı kâinatın muğlâkını keşfeden ve mevcudatın nereden nereye ve ne olacaklarının tılsımını açan Risale-i Nur’un eczalarından Yirmi Dokuzuncu Söz ve tahavvülât-ı zerratin muammâsını keşfeden Otuzuncu Söz ve kâinatta mütemadiyen fena ve zeval içindeki faaliyet ve hallâkiyet-i umumîye tılsım-ı acibini hal ve keşfeden Yirmi Dördüncü Mektup ve tevhidin en derin ve en mühim muammasını keşf ve hal ve izah eden ve haşr-i beşerî bir sinek ihyası kadar kolay olduğunu ispat eden Yirminci Mektup ve tabiatperestlerin fikr-i küfrîlerini esasıyla bozan ve tahrip eden Tabiat Risalesi namındaki Yirmi Üçüncü Lem’a gibi Risale-i Nur’un çok cüzleri var. Bunların yalnız birisindeki muammâyı keşfeden bir âlim, bir edip, bir profesör, hangi hükûmette olsa, takdirle mükâfat ve ikramiye verileceğini, bu risaleleri dikkatle mütalâa eden tasdik eyler.

Bu beyanatıma, sadetten hariç tafsîlât nazarıyla bakmamak gerektir. Çünkü, Risale-i Nur'un yüzden ziyade risaleleri benim evrak-ı tevkifiyem hükmüne geçmiş olduğundan, hem heyet-i hakime tetkikle mükelleftir; hem ben, izah ve cevap vermeye, Kur'ân'a ve âlem-i İslâma ve istikbale alâkadarlığı cihetiyle mecburum. Madem bir meselenin tam tenevvürü, herhalde uzak ve yakın bütün ihtimalleri beyan etmekle olur; meselemize ait uzak bir ihtimali beyan etmeye ihtiyaç var. Şöyle ki:

Eğer dinsizliği ve küfrü kendine meslek ittihaz eden bedbaht bir kısım adamlar, bir maksad-ı siyasînin perdesi altında hükûmetin bazı erkânına hulûl edip iğfal etseler veya memuriyet mesleğine girseler ve Risale-i Nur'u desiselerle imha ve beni tehditleriyle susturmak için deseler: "Taassup zamanı geçti. Mâziyi unutmak ve istikbale bütün kuvvetimizle müteveccih olmak lâzım gelirken, senin irticakârane bir surette dinî ve imanî kuvvetli ders vermen işimize gelmez."

Elcevap: Evvela o mâzî zannedilen zaman ise istikbale inkılâp etmiş. Ve hakikî istikbal odur. Ve oraya gideceğiz.

Saniyen: Risale-i Nur, tefsir olduğu haysiyetiyle, Kur'ân-ı Hakîm ile bağlanmış. Kur'ân ise, küre-i arzı Arşa bağlayan cazibe-i umumiye gibi bir hakikat-i cazibedardır. Asya'da hükmedenler, Kur'ân'ın Risale-i Nur gibi tefsirleriyle mübareze edemezler. Belki musalâha ederler, ondan istifade ederler ve himaye ederler.

Amma benim susmam ise, madem âdi bir keşif yolunda ve ehemmiyetsiz bir fikr-i siyasî peşinde ve dünyevî bir haysiyet yüzünden çok ehl-i izzetin başları feda edilse; elbette koca Cennetin fiyatı olacak bir servet ve hayat-ı ebediyeyi kazandıracak bir âb-ı hayat ve bütün feylesofları hayrette bırakacak bir keşfiyat yolunda, vücudum zerrelere adedince başlarım bulunsun ve feda edilmesi lâzım gelse, bilâtereddüt feda edilir. Hem, beni tehdit veya imha suretiyle susturmak, bir dil yerine bin dil konuşturacak. Yirmi seneden beri ruhlara yerleşen Risale-i Nur, susmuş bir dilime bedel, binler dilleri söylettirmesini Rahîm-i Zülcelâlden ümitvarım.

Ehemmiyetli bir suç olarak sorulan bir mesele

Ehemmiyetsiz, fakat ehemmiyetli bir suç olarak bana sorulan bir mesele

Diyorlar ki: "Sen şapkayı başına koymuyorsun; mahkeme gibi çok resmî yerlerde başını açmıyorsun. Demek o kanunları reddediyorsun. O kanunları reddetmenin cezası şiddetlidir."

Elcevap: Bir kanunu reddetmek başkadır ve o kanunla amel etmemek bütün bütün başkadır. Evvelkinin cezası idam ise, bunun cezası ya bir gün hapis ve bir lira ceza-yı nakdî, veya bir takdir veya bir ihtar: Ben o kanunlarla amel etmiyorum; hem amel etmekle dahi mükellef olamıyorum. Çünkü münzevî yaşıyorum. Bu kanunlar hususî menzillere girmez. **(Haşiye)**

Amma red ise; bende red kuvveti olmadığı gibi, veli derecesinde, belki hakiki veli telakki ettiğim has kardaşlarımın başlarındaki şapkalar bana kanaat vermiş ki: Şapka, ihtida edip, müslüman olmuş. O geldi; başa, secdeye gitme dedi. Secde, onu secdeye getirdi. İnşâallah başdaki iman, onu imana getirdi. Yalnız istemeyerek giyse, belki kurtulur, İnşâallah.

Bir ihtar: Bu iki aydır gayet dikkatle ve ince elekle elemek suretiyle, hem Isparta, hem Eskişehir mahkemeleri, hem Dahiliye Vekâleti on seneden beri teraküm eden mahrem kitaplarımı ve hususî mektuplarımı müsadere edip teftiş ettikleri halde gizli bir komite ve cemiyet gibi medar-ı itham hiçbir maddeyi tespit etmediklerini itirafıyla beraber, daha tetkike devam ediyorlar. Ben de derim:

Ey efendiler! Beyhude yorulmayınız. Eğer aradığınız varsa, hiçbir ucunu bu kadar zaman bulamadığınızdan, biliniz ki, onu idare eden öyle acîp bir dehâ vardır ki, mağlûp edilmez ve mukabele edilmez. Çare-i yegâne, onunla musalâhadır. Yoksa, bu kadar mâsumlara zarar vermek ve ezmek yeter! Belki gayretullahı dokunur, galâ (kıtlık) ve veba gibi belâlara vesile olur. Halbuki benim gibi asabî ve en gizli olan sırrını yabanî adamlara çekinmeyerek söyleyen ve Divan-ı Harb-i Örfide meşhur ve pek merdane ve fedakârane müdafaatı yapan ve ihtiyarlık zamanında en ziyade âkıbeti tehlikeli ve meçhul sergüzeşterlerden sakınmaya mecbur olan bir adama, böyle hiç keşfedilmeyecek komiteciliği isnat etmek, belahat derecesinde bir safdilliktir, veyahut bir entrikadır.

Heyet-i hakimeden bir hakkımı isterim. Benden müsadere edilen kitaplarımın bence bin liradan ziyade kıymetleri var. Ve onların mühim bir kısmı, on iki sene evvel Ankara Kütüphanesinde iftihar ve teşekkürlerle kabul edilmiş. Hususan, sırf uhrevî ve imanî olan On Dokuzuncu Mektup ile Yirmi Dokuzuncu Sözün benim için çok ehemmiyetleri var; benim mânevî servetim ve netice-i hayatımdırlar ve i'caz-ı Kur'ânînin on kısmından bir kısmının cilvesini göze

gösterdikleri için fevkalâde bence kıymetleri var. Hem onları, kendime mahsus olarak yazdırıp yaldızlatmışım. Hem, ihtiyarlığımın gayet hazin hatıratına dair olan İhtiyarlar Risalesinin üç-dört nüshalarından bir tanesini kendime mahsus yazdırmıştım. Madem muaheze edilecek hiçbir dünyevî madde içlerinde yoktur; onları ve Arabî risalelerimi bana iade etmenizi bütün ruhumla istiyorum. Hapiste ve kabirde dahi olsam, o kitaplarım, bu garip dünyanın bana yüklediği beş elîm ve hazin gurbetlerde enislerim ve arkadaşlarımdırlar. Onları benden ayırmakla, tahammülsüz bir altıncı gurbete düşeceğim ve bu çok ağır gurbetin tazyikinden çıkan âhlardan sakınmalısınız.

Haşîye: 13 Haziran 1935 tarihine kadar imamlık ve vaizliğe ait 2 vesikam vardı. 13 Haziran 1935 tarihinden sonra, resmen yasak edilmeyen bereden aldım. Fakat giymem. Hastalık mazeretimden başımı açık tutamadığım için resmi makamlarda baş açık olarak duramıyorum.

Kararnameye Karşı İtirazname

Sorgu Hakimliğinin Kararnamesine karşı itiraznâmem

Ey hey'et-i hâkime ve ey müdde-i umumi!

Bu iddiânâmede sebep-i ittihamım her bir maddeye karşı, istintak dairesinde zabtınıza geçen müdâfaatımda cevapları vardır. Hususan, "Son Müdâfaatım" nâmındaki otuz beş sahifelik bir müdâfaanameyi, itiraz yerine, size takdim ediyorum. Bu noktaya nazar-ı adâlet ve insafî gevirmek için derim ki:

Yirmi sene zarfında yazdığım yüzyirmi risale içinde medar-ı tenkid ve itiraz yalnız onbeş nokta bulunması gösteriyor ki; Risale-i Nur'un yüzbin nuru içinde karanlıklı on-onbeş noktası, nazar-ı adâlet ve insafa görünmemek gerektir. Hem de o noktalar sekiz-dokuz sene evvel yazılmış olan risalelerde bulunmuştur ki, ondan sonra af kanunları çıkmış. Hem nazar-ı adâlet ve insafa arz ediyorum ki:

On seneden beri Isparta Vilâyetinde, mazlum bir surette, tazyik altında âsâyîş-i dahiliye ve emniyet-i umumiyyeye zarar verecek hiçbir emare, hiçbir tereşsuhat olmadığı halde, emniyet-i dâhiliyeyi ihlâl etmek teşebbüsü ile ittiham edilmeliğime hangi insaf, hangi vicdan müsaade eder? Eğer 163. madde-i kanuniye mânâsına bizim hakkımızda vech-i tatbiki gibi mânâ verilse o vakit başta Diyanet riyaseti, bütün imamlar, hatibler ve vâizlere teşmil etmek lâzım gelir. Çünkü, hissiyat-ı diniyeyi telkin etmekte onlarla beraberiz. Eğer telkinât-ı diniyye, emniyet-i dahiliyeyi, mutlaka ihlâl etmek gibi mânâsız bir fikir ileri sürülse, umuma şâmil olur. Evet benim, onların fevkinde bir cihetim var ki; o da kat'iyetle, şeksiz ve şüphesiz hakaik-i imaniyeyi izah etmeliğimdir. Bu ise: farz-ı muhal olarak, umum ehl-i dine bir itiraz gelse, bu hal bizi itirazdan kurtarmağa vesile olur. Benim hakkımda bu kadar tahkikatla beraber daha tesbit edilmeyen ve tesbit edilse de, adâlet-i hakikiye noktasında bir suç teşkil etmeyen ve bir suç teşkil edilse de, yalnız beni mes'ul eden bir madde yüzünden, yüzyirmi kadar masum ve bîgünah kimseleri; çocuklarından, ve işinden alıkoyup hapiste perişan etmek, elbette adliyenin nazar-ı adaletine uygun gelmez.

Hem bu üç aydır habbeyi kubbe yapar tarzında hakkımızda ve evhamlı bir surette taharriyat neticesinde onbeş-yirmi hususi ve Risale-i Nur'un medhine ait mektupların, onbeş-yirmi hususi dostlarımın bana karşı samimâne bir dostluk ve Risale-i Nur'un yüz parçasından ancak zâhiri bir nazarda şimdiki bir kısım ehl-i siyasete hoş görünmeyen ve izâha lüzum görülen on-onbeş madde bulunduğu halde benim ile ednâ bir teması bulunan çok biçare masumlar, tevkif ile mühim zararlara dûçar oldular. Bu arkadaşlarıma ait halin hakikatı bu itiraznâmenin ahirinde beyan edilecek.

İddianâmemin evvelinde ve âhirinde "şapka iktisâsı" hakkındaki itiraz, size takdim edilen son müdâfaatımın nihayetinden altı sahife evvel cevabı yazılmıştır. Hem de haziran onüçüne kadar, hem vâizlik hem imamlık vesikam vardı. 13 Haziran 1935 tarihinden sonra resmen yasak edilmeyen "bere"den bir tane aldım. Fakat giymiyorum. Münzevî, husûsî odamda, bu kanunla amel etmiyorsun denilmez.

Şark hadisesi münasebetiyle nefyedilmem, iddiânâmede iştirakimi ihsas ettiği cihetle cevap veriyorum ki : Hükûmetin dosyalarında, benim künyem altında hiçbir meşruhat yoktur; sırf ihtiyat yüzünden nefyedildiğim, hükûmetçe sabit olmuştur. Ben, o zaman da şimdiki gibi münzevi yaşıyordum. Bir dağın mağarasında, bir hizmetçi ile yalnız otururken; beni tutup, on sene bilâsebep, müracaat etmediğim için, dokuz sene bir köyde, bir sene de Isparta'da ikamete

mahkûm edip, âhirinde bu musibete giriftar ettiler.

Üçüncüsü: İddiânâmede "Din perdesi altında, taşıdığı menfi duygularını bazı kimselere telkin suretiyle Barla'da iken te'sis-i münasebet edildiği, uzağında ve yakınında bulunan eşhasın maddi ve manevi yardımlarını te'min ederek faaliyete girdiği ve hey'et-i umumiyesine Risale-i Nur adını verdiği ve kısım kısım yazdırdığı bu eserlerini muhtelif vasıtalarla gizli gizli çoğalttırarak Antalya, Aydın, Milâs, Eğridir, Dinar ve Van gibi mıntikalarda, adamlarının delâletiyle neşr ve tamim ettirdiği; bu eserlerden devletin emniyet-i dahiliyesini ihlâl edebilecek olanlarına mahrem ve yarım mahrem diyerek işaretler koyduğu ve bu suretle istihdaf ettiği gayeyi kendisinin de kabul ve izhar etmiş bulunduğu" hakkındaki fıkraya karşı, şu kat'i ve izahlı cevabım, sizin evvelce zabtınıza geçen "Son Müdâfâa" namındaki otuzbeş sahifelik müdâfâatımı itiraznâme olarak takdim ile beraber derim ki :

Yüzbin defa hâşâ !.. İman ilmini rıza-yı İlahi'den başka hiç bir şeye âlet etmemişim ve edemiyorum ve kimsenin de hakkı yoktur ki edebilsin. Ve Risale-i Nur nâmı altındaki yüzymibez risale, yirmi sene zarfında te'lif edilmiş. Ve şimdi nazar-ı tenkidinize ilişen on-onbeş nokta, sekiz-dokuz sene evvel yazılmıştı. Daha o noktaları tenkid edecek kanunları çıkmamıştı. Ve hem, o noktaları afvedecek af kanunları, onlar yazıldıktan sonra çıkmış.

Mahrem dediğimiz risaleler ise, üç tanesi bize gurur ve riyaya medar olmamak için mahrem demişim. Şimdi ise o sırr-ı mahremin bir köşesini fâşetmeye mecbur olarak derim ki: O mahremlerden birisi, Keramet-i Gavsîye; ikinci, Keramet-i Alevîyye; üçüncü, sırr-ı ihlâsa ait risalelerdir ki; o iki keramet, benim haddimden yüz derece fazla ve hizmet-i Kur'aniyemi takdir suretinde, Hazret-i Ali ile Hazret-i Gavs'ın işaretleridir. Ve riyadan ve gururdan ve enaniyetten kurtaracak sırr-ı ihlâsa dair risaleye, en has kardeşlerime mahsus olarak, mahrem demiştir. Âsâyîş-i dahiliye ile bunların ne münasebeti var ki onlar medar-ı itham oluyorlar! İkinci kısım mahremler ise; "Dârü'l-Hikmet"de ve dokuz sene evvel Avrupa itirazatına ve Doktor Abdullah Cevdet'in dinsizce hücumlarına karşı yazdığım bir-iki risale ve bazı memurların bana insafsızca ve gaddarâne tecavüzlerine karşı şekva suretinde yazdığım iki küçük risaledir ki; son müdâfâatımda bahsetmişim. Bu dört risalenin te'lifinden bir zaman sonra, bazı serbestî kanunlarına ve hükûmetin işine hiçbir cihette temas etmemek için onların neşrini men edip, "Kismen mahrem" demişim, en has bir-iki kardeşime mahsus kalmıştır. Delilim de şudur ki : Bu kadar taharriyatınızda, o mahrem denilen risalelerin hiçbir yerde bulunmamasıdır. Yalnız umumun fihristesi elinize geçmiş, o fihristeye göre bu noktalardan istizâha lüzum görülmüş; ben de cevap vermişdim. O cevab da zaptınıza geçmiştir.

İddiânâmede, müteaddid mıntikalarda Risale-i Nur'un neşir ve tâtımına adamlar vasıtasıyla çalıştığım beyan ediliyor. Cevaben derim ki:

Ben de köyde, gurbette, kimsesiz, hüsn-ü hattım yok iken; tarassut altında, herkes benim muavenetimden çekinirken; yalnız gayet mahdut dört-beş ahabıma bir yâdigar olarak hâtırat-ı imaniyemi gönderdiğime "Neşriyat ve tamime çalışıyor" demek, ne kadar hilâf-ı hakikat olduğunu elbette takdir edersiniz. Benim gibi haddinden çok fazla teveccüh-ü âmmeye mazhar bir insanın, onbeş sene Van'da tedris ile meşgul olduğum halde, bir tek dostuma bir-iki imani risalelerimi göndermekle buna nasıl neşriyat denilir? Bütün Anadolu'da bir Antalyalı aşçı, bir Milâslı hancı ve ihtiyarlktan ateh getirmiş Aydınlı bir ihtiyarın ısrarlarına binaen imani bir iki risaleyi göndermekle nasıl "neşriyat" denilir? Benim matbaam yok, kâtiblerim yok, hüsn-ü hattım yok, elbette neşriyat yapamam. Demek Risale-i Nur; cazibedardır, kendi kendine intişar ediyor. Yalnız bu kadar var ki; "Onuncu Söz" nâmında haşre dair olan risaleyi, daha yeni huruf çıkmadan sekiz sene evvel tab' ettirdik. Hükûmetin büyük memurlarının ve mebuslarının ve vâlilerinin ellerine geçti, kimse itiraz etmedi. Ondan, sekizyüz nüsha intişar etti. Hükûmetin müsaadesinden istifade ederek her tarafa gitti. Onun intışarı münasebetiyle, onun gibi sırf uhrevî ve imanî bir kısım risaleler, kendi kendine mahdut bir kısım insanların eline geçti. Elbette ihtiyarsız, kendi kendine bu intışar, benim hoşuma gitmiş. Ben de bazı hususi mektuplarımda, bu takdirimi teşvik tarzında yazmışım. Bu üç aydır bu kadar taharriyat-ı amika neticesinde, koca bir memlekette, onbeş-yirmi adamın ellerinde kitaplarımı bulmuşlar. Benim gibi otuz sene te'lifat ve tedrisatla ömrü geçen bir adamın, yirmi hususi dostunda bazı hususi risaleleri bulunması, ne suretle neşriyat olur? Ve o neşriyat ile nasıl "bir hedefi takib edebilir" denilir.

Efendiler! Eğer ben dünyevî veyahut siyasî bir maksadı takib etseydim, bu on sene zarfında, onbeş-yirmi değil, yüzbin adamlar ile alâkadarlığım tezahür edecekti. Her ne ise, bu noktaya dair son müdâfâatımda daha fazla izahat ve tafsilat vardır.

İddiânâmede "Fihriste Risalesi"nde, "İşârât-ı Seb'a" nâmındaki risalenin birkaç noktasına tenkidkârâne ilişilmiş. Güya, "Hükûmete ta'riz vardır." diye zikredilmiş.

Elcevap: Bu risaleyi daha hükûmet kanun-u medeniyi kabul etmeden evvel ve yeni ezan çıkmadan ve Kur'an'ın tercümesine başlanmadan evvel yazdığımı ve isbat ettiğimi evvelce cevap vermiştim. Bu risâle hükûmete bakmıyor; belki, bazı mülhidlerin Avrupa feylesoflarından Fransız İnkılâb-ı Kebir'ini esas tutup, İslâmiyete ettikleri hücumu karşı bir müdafaadır. Hayli zaman sonra, hükûmet kanun-u medeniyi kabul edip, yeni ezan çıktıktan sonra, o risalenin kat'iyyen intişarını men'ettim. Delilim de budur ki : Ne bende, ne hiçbir dostumda bunun nüshası bulunmamasıdır. Yalnız, yirmi senelik kitaplarımın fihristesi olan Onbeşinci Lem'a nâmındaki risalede, o "İşarat-ı Seb'a"nın mevzularına işaret ediyor. Hiç fihristte ile muaheze olunur mu?

İhtiyarlar Risalesi'nin, Yedinci Rica'sında zikredilen gayet ehemmiyetli bir hakikat, anlaşılmadığından, tenkidkârâne iddiânâmede zikredilmiş. Bir kelimesine yanlış mana verilmiş. İstintakda buna cevap vermiştim. Burada bu kadar derim ki :

Ben o zaman Ankara'ya dostâne, dostlar içine girmiştim. Elbette hükûmete, Ankara'ya ta'riz suretinde değildi. O vaziyette, Ankara'da o vakit beş ihtiyarlığın beni ihatasıyla kendi nefsimde en kara bir hâlet-i ruhiye hissettim demektir. O kelimeden sonra, altı cihetimde vahşet ve zulmetlerin hissedilmesi ve sonra, altı cihette tenvir etmesi, sırr-ı iman ile insanın altı ciheti nasıl tenvir ettiğini ve gaflet ve dalâlet ise, nasıl o altı ciheti zulmetli ve vahşetli gösterdiğini gösteren öyle bir hakikat-ı âliyedir ki; değil tenkidkârâne ona bakmak belki umum insanlar ona takdirkârâne bakmak gerektir. Yine, iddiânâmede Onbeşinci Lem'a nâmındaki Fihriste Risalesi'nde âyet-i kerimenin

فَلِلذِّكْرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثَيَيْنِ ①

فَلَا يُمِ السُّدُسُ ②

âyetlerinin, eskiden beri medeniyetin itirazına karşı bütün tefsirlerde bulunan bir hakikatı değil sekiz sene, belki onbeş sene evvel, bu hükûmetin kanun-u medeniyi kabul etmeden hayli zaman evvel verdiği gayet kat'i ve şüphesiz bir cevap-ı ilmî, iddiânâmede benim aleyhimde nasıl istimâl edilebilir?

İddiânâmede, yine Fihriste'den naklen, "Huruf-u Kur'aniye ve zikriyenin tercümeleri yerlerini tutmadıkları" medar-ı tenkid beyan ediliyor. Bu mes'ele, sekiz seneden mukaddem olmuş bir mes'eledir ve hiç bir itiraz kabul etmez bir hakikat-ı ilmiyedir. Ondan hayli zaman sonra, bu zamanın bazı mukteziyatına göre tercüme edilmesinin hükûmetçe kabûlü ne suretle o hakikat-ı ilmiyeyi aleyhime çevirir.

Mescidimizin kapanması münasebetiyle, dört noktadan ibaret, bana vahşiyane zulmeden mahalli nahiye müdürüyle bir kaç arkadaşı ve kaza kaymakamının, şahsiyetlerine ve me'muriyetlerinin sû-i istimallerine karşı bir şekvânâmedir ki; o risaleyi kimseye vermedim. Çünkü, hiç kimsede bulunmamıştır. Yalnız Fihriste'de bahsi var.

İddiânâmede, "Telvihât-ı Tis'a" nâmında tarikatın bazı hakâikine ait bir risalede medar-ı tenkid bulunan şu fıkra:

"Ehl-i sünnet ve Cemaat'e mensub bir kısmı ehl-i siyaset ve bir kısım gafil insanlar, ehl-i tarikatın içinde gördükleri bazı suistimâlâtı ve bir kısım hatîatı bahane ederek bu hazine-i uzmayı kapatmaya, belki tahrip etmek ve bir nev'i âb-ı hayatı dağıtan o kevser menbaini kurutmağa çalışıyorlar. Ve merkez-i hükûmet olan İstanbul'u beşyüzelli sene, bütün âlem-i Hristiyaninin karşısında muhafaza ettiren, İstanbul'da beşyüz yerde fıskıran envar-ı tevhid ve merkez-i İslâmiyetteki ehl-i imanın mühim nokta-i istinadı o büyük camilerin arkalarındaki tekyelerde o "Allah Allah" diyenlerin kuvve-i imaniyeleri ve marifet-i İlahiyeden gelen bir muhabbet-i ruhaniye ile cûş-u huruşlarıdır. İşte ey insafsız hamiyetfuruşlar ve sahtekâr milliyetperverler!.. Tarikatın, hayat-ı içtimaiyemizde bu hasenesini çürütecek hangi seyyiatlardır, söyleyiniz" diye yazılı olan fıkra aleyhime tenkidkârâne bir fıkra olarak dercedilmiş.

Elcevap: Bu fıkra hakikat noktasında çok hatîatımı afvettirir, mübarek bir fıkradır. Hem bu fıkra, hükûmetçe tarikatın yasak olduğuna dair kanunların neşrinden hayli zaman evvel olmakla beraber, bu tarikat talimi değil, tarikatın bir hakikat-ı ilmiyesini ilmen beyan etmektir. Buna yasak temas edemez. Hem bu milletin bin seneden beri ruhlarını feyizlendiren ve mezaristanda yarı ecdadları onunla merbut olan, bid'asız, hâlis ve hakikat-ı takva olan bir nev'i tarikatın kat'i bir içtimâi faidesini beyan etmekliğim, nasıl aleyhimde isti'mal edilebilir. Hem bu risale taharriyatta hiçbir dostumda bulunmadı. Demekki onun neşrine çalışmıyorum. Yalnız Fihriste'de bahsini görmüşünüz.

İddiânâmede ③ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيم ile başlayan ve şapoğrafla teksir edilmiş olan dört sahifelik yazının birinci sahifesinde, "1342'de mebde-i te'lifine ve haşrin inkarına bir emare

olan lâ-dini siyasetinin i'lânı ve latin harufunun resmen kabul tarihine" diye yazılı olan şu fıkra benim aleyhimde isti'mal edilmekle beraber, ma'sum mevküflardan Husrev nâmındaki bir kimsenin ehl-i hibre tarafından yazısına benzetildiği cihetle onunla muaheze edilmiştir.

Elcevap: Bundan dokuz sene evvel, eski tarihiyle kırkıda Onuncu Söz'ü te'lif ettim. İstanbul'a matbaaya gönderdim. O vakit tab'edildi. Sekizyüz nüsha bana gönderildi. Ben de hicri kırkiki tarihiyle tab'edilen Onuncu Söz'ün tevafukatına dair elyazısıyla iki-üç sahifelik bazı şeyler yazdım. O zaman bir kaç nüshaya o tetinme elyazısıyla yazıldı. Onuncu Söz'ün kesretli nüshaları her yerde vardı. Demek, bir arkadaşımız, o matbu' Onuncu Söz'ün tetimmesini on veya yirmi nüshalarına ilave etmek için, tâ o zamanda yasak olmayan şapoğrafla yazmış. Ben de sonra gördüm. Ve iznim olmadan ve kim yazdığını bilmediğim halde zararsız gördüm, kabul ettim. İçindeki medar-ı tenkid olan fıkra ise acaba benim midir, yoksa bir dostumun tevafukatı tevsî' için ilavesi midir? Meçhulu olan şu mealdeki fıkra:

"Onuncu Söz'ün tevafukatındandır ki; Onuncu Söz'ün satırları hem te'lif tarihine, hem dini dünyadan tefrik eden lâdini cumhuriyetin ilânına tevafuk ediyor ki, haşrin inkârına bir emaredir." Yani o fıkranın mealı budur : "Madem cumhuriyet dine, dinsizliğe ilişmiyor, prensibiyle bîtarafane kalıyor; ehl-i dalâlet ve ilhad, cumhuriyetin bu bîtarafılığından istifade etmekle, haşrin inkârını izhar etmeleri muhtemeldir." demektir. Yoksa hükûmete bir ta'riz değildir; belki hükûmetin bîtarafane vaziyetine işarettir. Elhak, bundan dokuz sene evvel Onuncu Söz, sekizyüz nüshasıyla o zaman hükûmetin müsâdesinden istifade edip yayılmasıyla, ehl-i dalâletin kalblerindeki inkâr-ı haşri kalblerinde sıkıştırdı; lisanlarına getirmelerine meydan vermedi; ağızlarını tıkadı. Onuncu Söz'ün harika bürhanlarını gözlerine soktu.

Evet Onuncu Söz, haşır gibi bir rûkn-ü azîm-i imanın etrafında çelikten bir sur oldu ve ehl-i dalâleti susturdu. Elbette Hükûmet-i cumhuriye bundan memnun oldu ki; meclisteki meb'usanın ve valilerin ve büyük memurların ellerinde kemal-i serbestî ile hükûmet-i cumhuriyenin müsâdesinden istifade ederek gezdi. İşte şapoğrafla sekiz sene evvel matbu' Onuncu Söz'ün iki sahifelik ilavesi elbette ne bana ve ne de Husrev'e medar-ı mes'uliyet olamaz. çünkü, hem o zaman yasak değildi. Hem de ondan sonra af kanunları çıktı ki, değil bunun gibi sinek kanadı kadar mevhum küçük cürümleri, belki hakiki büyük cürümleri afvetti.

İddianamede Tesettür Risalesi hakkında evvelce istintak dairesinde izahlı bir cevap vermekliğim ile beraber yine şiddetli ve tenkidkârane bahsedilmiş.

Elcevap: Onüç veya onbeş sene evvel te'lif edilen, Arapça ve Türkçe eski matbu' ve gayr-ı matbu' risalelerimden alınan ve notalar nâmında Onyedinci Lem'a risalesi'nin bir mes'elesi olan tesettüre dair risaleye sonradan Yirmidördüncü Lem'a nâmı verilmiş. Bu risalenin aslı, başta Doktor Abdullah Cevdet olarak Avrupa medeniyet ve felsefesi nâmına ve belki İngilizlerin ifsad-ı siyaseti hesabına "Tesettür Ayeti"ne ettikleri itiraza karşı, gayet kuvvetli ve müskit bir cevab-ı ilmidir. Böyle bir cevab-ı ilmî, değil bundan onbeş sene evvel, her zaman takdir ile karşılanır. Bu hürriyet-i ilmiyeyi, elbette hürriyetperver bir hükûmet-i Cumhuriye tahdid etmez.

Hem bir zaman sonra, hükûmetin ileride serbesti kanunlarına temas etmemek için ona, "nim-mahremdir" dedim. Kimseye vermek istemedim. Yalnız, yanlışlıkla Milas'a gönderilmişti. Delilim şudur ki : Bu kadar taharriyatta, ne bende ve ne de dostlarımda bulunmadı. Hem bin seneden beri çarşaf altında bulunan muhadderat-ı islâmîye şimdi de çarşaflarını muhafaza ediyorlar. Avrupa gibi ekseriyeti açık-saçık olmadıklarını gösteriyorlar. Bu risale, hükûmetin kanunuyla muaraza etmiyor.

Hem, "tesettür aleyhinde olanların yüzüne şamar vurmak" fıkrası ise, o zaman payitaht olan İstanbul'da bana haber verilen bir vukuat münâsebetiyle Abdullah Cevdet gibilerin yüzüne havaledir. Sonra bu hadiseye benzer yeni payitaht olan Ankara'da bir vakıa münâsebetiyle bu eski cevabı yeniden ve ileride çıkacak ref'-i tesettür kanununa temas edilmesi suretiyle bu hakikat ve gizli ve hususi kalmış cevab-ı ilmiyeye, "ahaliyi fesad" nâmı vermek, ne kadar insaf ve adâletten uzak olduğunu takdir için vicdanınıza havale ediyorum.

Benim hakkımda İddianamenin ahirlerinde "Halil İbrahim'e gönderdiğim risalenin dördüne mahrem namını verdiğim ilh." fıkrasına cevaben derim ki;

Benim gibi bu milleti aldatmamış ve otuz kırk senedenberi imanına hizmet etmiş bir adamın beş-on dostu talebesi bulunması çok mudur? Hususi bir talebem olan Halil İbrahim'e kendime mahsus yazdırdığım "Keramet-i Gavsiye" ve "Keramet-i Aleviye" ve "İhlas" ve "Tesettür" e dair üç dört risaleyi "mahrem" demekle yani başkasına göstermemek niyetiyle gönderdiğim, nasıl bir suç teşkil edebilir. Bunlara mahrem dediğim, asayişe zarar olduğundan değildir. Belki benim hakkımda riya ve gurura medar olmamak için "Keramet-i Gavsiye" ve "Keramet-i Aleviye" ve "İhlas" risalelerine mahrem demişim. Bunların dünya ile hiç alakaları yok. Ve "Tesettür Risalesi" nîm-mahrem üstünde yazıldığının işaretiyle sû-i tefehhüme medar olmamak için intişarına

tarafıtar olmağığımı gösterir.

Elhasıl

Evvela: Otuz-kırk sahiıelik "Son Müdafaatım"da Risale-i Nur'un mahiyetini ve kıymetini ve ehemmiyetini ve medar-ı tenkid olacak hiçbir ciheti olmağığını ve ne şekilde olursa olsun hiçbir hkmet onu yasak etmeyeceğini isbat etmekle beraber bütün kuvvetimle derim ki;

Ey heyet-i hâkime! Risale-i Nur'un hedefi dünyevî olsaydı veya bir maksad-ı dünyevî, içinde niyet edilseydi yüz yirmi risale içinde yalnız on-onbeş noktası mı medar-ı tenkid bulunacaktı? Belki yarısından ziyade takip ettiği maksadı ihsas ederek nazarınızda on binler medar-ı tenkit noktalar bulunacak idi. Böyle yüz yirmi bin tatlı meyveler içinde, sizce sulfato gibi acı gelen yalnız on beş meyvesi bulunmasıyla o mübarek bahçeyi yasak etmek caiz olabilir mi? Ve bahçe sahibini mes'ul etmek caiz olabilir mi? Adaletperver olan vicdanınıza havale ediyorum.

Saniyen: Ben "Son Müdafaatım"da beyan etmişim ki, otuz senedir, Avrupa feylesoflarına ve Avrupa feylesofları hesabına dahilde, ecnebî dolapları hesabına çalışan mülhidlere karşı muaraza ederek cevap vermişim ve veriyorum. Muhatabım, ekseriya nefsimden sonra onlar olduğunu, risalelerimi takip eden anlar. şimdi ben sizlerden soruyorum: Böyle Avrupa feylesoflarının başına ve ecnebî entrikaları hesabına çalışan dinsiz herbir mlhidin yüzüne indirdiğim kuvvetli ilmî her bir tokat, hangi suretle hkmet hesabına geçiyor? Bylelere ait olan tokadı hkmet hesabına almak bizim havsalamız alamıyor ve ihtimal de vermiyoruz. Hkmet namına ve kanun hesabına bu haklı ilmî tokatları medar-ı mes'ul tutmak değil; belki hkmet-i Cumhuriyenin hrriyetperverliği, bu tokatları alkışlar.

Salisen: Cevapsız kalan umum noktaların kat' cevapları zaptınıza geçen "Son Müdafaatım".. ve bu "İtiraznamem"le size takdim ettiğim "Son Müdafaat" Risalesidir.

Ey Müddeiumumi ve ey Hey'et-i Hâkime!.

Gücenmeyiniz. Ben beşerin adaletinden bir muaraza münasebetiyle şimdilik şiddet-i me'yusiyetimden bir hadiseyi beyan edeceğim. Bu hadise de bura mahkemesine karşı şekva ve itiraz değil, bilakis ben buraya geldiğimdenberi bura adliye memurlarında adalet-perver vicdan hissettiğimden onların o vicdanlarına ve adalet-perverliklerine binaen on senedenberi adem-i müracaat ve skutumu terkedip hukukumu müdafaya başladım. Eğer bu hali ve vicdanı bu mahkemede hissetmeseydim emin olunuz kendimi müdafaa değil, belki daha çabuk aleyhime hüküm verdirmek için inat edecektim. Ve müftehirane t darağacına kadar çıkmayı göze almıştım. Bura mahkemesi memurlarının vicdanlarına ve adalet-perverliklerine dayanıp mdafaatta hakikat-i hâli olduğu gibi beyan ederek biçare masum ve perişan çok mahpus arkadaşlarımın tahliyelerini beklerken maateessf ümidimizi bütün bütün kıran acip bir iddianame ile karşılaştık. Hayretle me'yusiyete düştük. Ben katiyyen anladım ki, başta Müddeiumumi temiz vicdanlarıyla ve hak-perest mahkemenin memurları adaletin tecellisine bütün kuvvetiyle tarafıtar iken daha büyük bir makamdan acip bir vehim onların tezahürü adaletteki arzularına sed çekti. İşte ben de hakkımda ki adaletin tezahürüne sed çeken o vehim sahibine ve o büyük makamdaki zâta onun kendi şahsını evhamlandıran mülhid zalimleri şekva etmek suretinde halimizin misali olarak bu hikayeyi beyan ediyorum.

Bir zaman, bir padişahın müptelâ olduğu bir hastalığın ilacı, bir çocuğun kanı imiş. O ocuğun pederi, çocuğu, hâkimin fetvasıyla bir para mukabilinde padişaha vermiş. O ocuk, mecliste ağlamak ve şekv yerine gülmüş. Sormuşlar:

"Neden istimdad etmiyorsun, şikâyet etmiyorsun, gülüyorsun?"

Demiş ki:

"İnsan, musibete giriftar olduğu vakit, evvela pederine, sonra hâkime, sonra padişaha şekva eder. Benim pederim, beni kesilmek üzere satıyor. İşte, hâkim de lmekliğime karar veriyor. İşte, padişah benim kanımı istiyor. Bu antika ve pek garip ve şekli çok çirkin ve hiç görülmemiş bu hale karşı, ancak gülmekle mukabele edilir."

İşte, ey şükrü Kaya Bey! Biz de o ocuk hükmüne geçtik. Derdimizi, evvel mahall-i hkmetteki vliye, sonra mahkeme-i adalete, sonra Dahiliye Vekâletine iltica edip mazlumiyetimizi beyan ederek zalimlerden bizi kurtarmak için arzuhal etmek mukteza-yı hal iken, gördük ki: En son şekvmızı dinleyecek Dahiliye Vekilinin hakkımızda kapıldığı asılsız evhamına bir hakikat rengi vermek ve muhbirleri ve Isparta Zabıtası'nın hatâsını örtmek fikriyle o hatda ısrar etmek daha büyük bir hatâ olduğunu düşünmediğinden, bize gadr edenlerin dar olduğu gurur hastalığına karşı, kanımızı isteyerek, bizi asılsız bahanelerle perişan etmek istenildiği anlaşılıyor. Biz de şükrü Kaya'nın şahsiyetini hakkımızda yanlış yola sevkeden, Dahiliye Vekili olan şükrü Kaya Beye şekv ediyorum. Çünkü, bir seneden beri, hergün veya haftada

hakkımda rapor vere vere ve isteye isteye aleyhime zabıtarların ve muhbirlerin nazar-ı dikkatini celb ettirip, kurban koyunu gibi kesmek için bizi beslettiriyorlardı. Mahkeme-i adalet ise, adaletten başka hiçbir şey düşünmemek lâzım gelirken ve hakikaten içindeki zatlar adaletle tam bağlı oldukları halde, yüksek makamdaki şahısların evhamına karşı ihtiyatkarane harekete mecbur oldukları için, bizi tahliyeden tereddüd gösteriyorlar. Mahall-i hükûmet olan Isparta Vilayeti ve zabıtası ise, herkesten ziyade beni ve Ispartalı biçare, mâsum mevkıfları himaye etmek ve bir an evvel kurtulmasına sa'y etmeleri vazife-i vicdanları iken, bilâkis çok mânâsız ve asılsız bahanelerle o biçare Ispartalı mevkıfları, hususan muhtaç ve fakirlerin tayinlerini verdirmemek ve açlıkla sefaletle düşmeleri için onları ezdirmeye çalışıyorlar. İşte bi de bu hâl karşısında şekva değil, belki ağlamanın nihayet derecesini gösteren acı bir gülmekle mukabele edip o çocuk gibi gülüyoruz.

Isparta Vilayeti ve muhbirlerin hakkımızda garazkarane harekette bulunduklarına delil şudur ki: Isparta'da mevcut fırka ve jandarma ve polis kuvvetleri kâfi gelmiyormuş gibi, Dahiliye Vekaletini evhama sevk ederek bir jandarma ve polis ile yapılacak bir vazifeyi, tâ Ankara'dan kuvvetler celbine sebebiyet vererek Hükûmete ve benim gibi birçok zavallılara binler zarar verdirilmesine ve hayat-ı ictimaiye arasındaki mevkilerinin sarsıntılara uğratılmasına ve istirahatlerinin selbine vesile olmuştur. Demek bil'iltizam, hiçten büyük bir hadiseyi icad etmek garazıyla o vaziyeti göstermişler. Habbeyi yüz kubbe yaparak, dahiliyenin en ziyade sükûnete mecbur olduğu bir zamanda böyle her tarafı sarsacak bir vaziyeti icad etmek ve kanunsuz kanun namına amel etmek, kanunca mühim bir cürüm yapıldığı düşünmediği için üzerimize tahmil edilen evhamın kaldırılarak bir an evvel tahliyemize delaletle telâfi-i mâfât etmesini talep ederim.

Biçare masum ve mevkuf arkadaşlarım hakkında başta mücmelen bir-iki fıkra yazılmıştı. Her birinin ayrı ayrı itiraznamesi yerine benim itiraznamem kafi gelir zannındayım. Mademki evvelki müdafaalarım ve son müdafaatımda ve bu itiraznamemde delilleriyle isbat edilmiş ki; Risale-i Nur imanî ve uhrevî olmakla beraber dahilî asayişe hiçbir cihet-i zararı olmamış ve olamayacağı ve kendi kendine mahdud bazı dostlarımda intişar etmiş ve ben de bu on sene zarfında imkan dairesinde ne kadar elimden gelmişse, hükûmet-i hâziranın işlerine karışmamak tahammül haricinde meşakkatkarane vaziyeti kabul edip ve hiçbir cihetle siyaset-i dünyeviyeye karışmak ve ilismekte bulunmadığımı delilleriyle isbat ve bu on sene zarfında şiddetli tarassudat altında ve en sonunda ânî taharriyat neticesinde ne bende ve ne de has dostlarımda emniyet-i dahiliyyeyi ihlal veya halkı idlâl veya muhalif cemiyetlere intisaba dair hiçbir emare ve vesâik bulunmamasıdır. Madem bende ve Risale-i Nur hakkında bir cürüm teşkil edecek bir madde tesbit edilmedi. Benim sabit olmayan mevhum küçük bir cürümle bu kadar masum adamları "suçlu" tabir edip tevkifhanede süründürmek elbette nazar-ı adalet hoş görmüyor.

Ezcümle: Bu masum mevkıflar içinde vâridat kâtibi **Rüşdü**, gençler içinde istikamet ve namusla mümtaz ve vazifesinde işgüzar, hiçbir sû-i ahlakî görünmeyen bir zattır. Ben Isparta'ya getirildiğim vakit onun komşuluğunda bulundum. Bu zat mümtaz mertliğiyle bana komşuluk cihetiyle misafirperverane akşam vazifesinden döndüğü vakit gelip benim gibi garip bir adamın sobasını yakmak, suyunu getirmek, yemeğini pişirmek gibi hususi işlerimi lillah için yapmış.

Bu zatın vazifesi vakit bırakmıyordu ki bana başka bir hizmette bulunsun. Belki akşamdan akşama bu hizmetimi yapıyordu. Bu zatı mertlik ve misafirperverlik noktasında âlî bir seciyeli gördüm. Bazı vehham kimseler ona diyorlardı ki; "**Sen memursun, ona çok yanaşma.**" O diyormuş; "**Bu zatta dünyaya karışacak bir emare ve arzusu yok ve benim vazifeme mani değil.**" Hatta bu tevkif zamanında bile o merdane hissiyle benim gibi zaif ve hizmete muhtaç bir biçareye herkes gözünü benden kaparken, o bana yardıma koşuyordu. Ve der idi ki; "**Bu hocada ben medar-ı itham birşey göremiyorum ki ve yoktur ki, ben onun ithamından temasla hissedar olayım.**"

İşte bu zat yalnız okumak için bir-iki küçük imanî risalelerimi almış ve kaza ve kadere ait risalenin yarısını yazmış. Tamamlamaya vazifesi müsaade etmediği için nüshamı bana iade etmiş. Acaba dünyada böyle âlî seciye taşıyan müstakim bir genci böyle bir münasebetle itham edecek bir kanun var mı? Eğer ecnebi bir düşman devletin bir adamı bir şehre gelse, misafirperverlik veya ücret mukabilinde komşusundaki bir adam hizmet etse, o hizmetle itham altına alınır mı? Halbuki bu zat bu vatanın benim gibi bir evladı ve yirmi seneden beri bu millet, hassaten Harb-i Umumi'de ve İstiklal Harbinde mühim hizmetlerde bulunmuş ihtiyar ve garip bir komşuya böyle hizmet eden bir zâta hiç itiraz gelebilir mi? Farz-ı muhal olarak benim gizli yanlış fikirlerim bulunsa da, akşamdan akşama sobamı yakmaya gelmesiyle iştirâk tevehhüm edilebilir mi?

Hem ezcümle; bu masum mevkıflardan **Hüsrev**, eskiden memur iken ailevî bir hadise yüzünden gençlik hissiyatına bir darbe gelmiş. Yüzünü dünyadan ahirete çevirmişti. Kendine hem

hal ve dünya hevesatından usanmış bir adamı arıyordu. Birkaç sene evvel uzaktan uzağa beni kendine bir dost bir kardeş buldu. Ben Isparta'ya geldim. Yalnız hâlî bir köşkte oturuyordum. Bu zat hasta ve ihtiyar validesine tercihen beni yalnız bırakmamak için geceleri yanımda kaldı. Rüşdü bulunmadığı zaman hususi hizmetlerimi görüyordu.

Bu kış elinizdeki Yirmidokuzuncu Söz'ün tevafuk kerametini gösterir bir surette kendime mahsus üç nüsha ona yazdırdım. Ve en son telif ettiğim İktisad ve Hastalar ve İhtiyarlar Risalelerinin tesvid ve tebyizinde bana yardım etti. Zaten Isparta'ya geldim geleli yazmak hevesim yoktu. Birdenbire bu millete çok menfaatli olan üç risaleyi telif ettim. O da yazdı. Eğer böyle mübarek ve zararsız çok menfaatli üç risaleyi telif etmek ve yazmak bir suç ise, ikimiz maaliftihar kabul ediyoruz.

Tesettür Risalesi ise, eskiden yazdığım için bir sene evvel hususi şahsıma yazdırmamda ne benim ona onun hatırına bir mesuliyet tevehhümü gelmemiş. Onuncu Söz'ün şapoğrafla yazılmış dört sahifelik tetimmesi onun hattına benzetebilmediğimiz ve başka birisinin hattı olduğunu iddia ediyoruz. Hem sekiz sene evvel şapoğraf yasak olmadığı gibi içindeki medar-ı tenkid kelimenin manasından sabıkan izah etmişim.

İşte bu kadar münasebetle benim hakkımda tespit edilmeyen bir cürümden ona bir hisse ifraz etmek ve ihtiyar ve hasta validesini ağlattırmak ve onu tayinsiz tevkifhanede süründürmek elbette nazar-ı adalet hoş görmüyor.

Hem ezcümle; **Re'fet** isminde masum bir mevkuf, onüç sene evvel İstanbul'da beni görmesi münasebetiyle Isparta'ya geldikten sonra beni Barla'da işitip eski dostluk münasebetiyle bir-iki defa selamlaştık. Ispartaya getirildiğim vakit bu zat Kur'ana ve tecvidine çok meraklı olup daima camilerde hafızları dinlemekten zevk alır. Ve beni de Kur'anın manevi tecvidine münasebettar bulunduğu cihetle bana da samimi dostluk etti. Haftada bazen onbeş günde bazen on günde hâtır sormak için yanıma uğrardı. Hatta İktisad ve İhtiyarlar Risalesinde gözlerinin adem-i müsaadesine rağmen bir parça yardım etti.

İşte bu zatın benimle münasebetine binaen mevhum cürmümden bir hisse ayırmak elbette nazar-ı adaletle uygun gelmez.

Hem ezcümle; **Barlalı Hâfız Tevfik** ben Barla'da iken bu şahıs garipliğime ve kimsesizliğime şefkaten arasına yanıma uğrardı. Ben de eskiden yazdığım bir kaç tane imanî risalelerimi ücrete mukabil kendime mahsus yazdırdım. Bu zat hem fakîr-ul hâl, hem muhacir, hem ihtiyar a'ma bir validesiyle hem ihtiyar bir kayınvalidesi hem hastalıklı bir haremının idaresine bakmaya mecbur ve kendisi de vehham derecesinde ihtiyatlı, zerre miktar dünya siyasetine ilişecek bir kelime bulursa titrer. "**Aman bu kelime olmaz**" derdi. Bazı sırf selamdan ibaret olan birkaç mektubumu da yazmış. Ben bu zat kadar ihtiyatçı ve dünya siyasetinden kaçır ve korkar bir adama rast gelmemişim.

Acaba böyle bir biçare adamı benim mevhum küçük cürmümden hakiki büyük bir cürüm ona tefrik etmek nazar-ı adalet nasıl müsaade eder. Hatta hiç gizlenmeye lüzumu olmayan sırf imanî bazı risalelerimi onun hâtırı için gizli tutuyordum. Yoksa içimizde gizlenecek hiçbir şeyimiz yoktur. Yalnız sabıkan bahsi geçen üç-dört risale var ki -onun yazısıyla olmakla beraber- hususi esrar-ı kalbiye ve hususi şekvâma ve iki büyük zatın kerametlerine aittir.

Hem ezcümle; Ispartada muhacir bulunan, aslen Türk vatanen Van'lı **Kürd Bekir** namındaki şahıs, ben Barla'da iken benim param ile Isparta'dan hususi hacetimi görmek için arasına yanıma geliyordu. Hemşerilik münasebetiyle Isparta'ya geldikten sonra hususi işlerimi arasına görüyordu. Bu şahıs ümmidir, okumak yazmak bilmiyor. Benim hemşerim olmak münasebetiyle bazı zatlar ona mektup göndermiş. Ve bazı dostlarımla sırf bir selam nevinden muhabere etmiş. Ben de bir iki hususi mektubumda onu taltif etmek için başka dostuma sena etmişim. Bu adam Isparta Zabıtasının ekserisiyle ve Halk Fırkasıyla hilesizliğine ve istikametine ve saf dillğine binaen münasebettar idi. Hem benim hakkımda ihtiyatımdan daha fazla, belki vehim derecesinde ihtiyat edip her vakit bana "**Aman dünya işine, hükümetin siyasetine hiçbir hareketin ilişmesin**" der idi.

İşte bu biçare muhacirin ihtiyarca bir ailesi ve dilsiz hastalıklı bir kerimesi var. Onların rızkını şahsi ticaretiyle günü gününe temin ederdi. Acaba bunu benim mevhum cürmümden ehemmiyetli bir hisse ile müttehem tutmak ve fakir haliyle beraber bu üç aydır tayinatını verdirmemek nazar-ı adaletle muvafık olur mu?

Hem ezcümle; fakîr-ul hâl ve masum ve saatçilik sanatıyla geçinen **Saatçi Lütfü**, ben Isparta'ya geldikten sonra o zat memurların ihtarıyla bana karşı çekinmek vaziyeti aldı.. Hatta bütün kışta iki defa yanıma gelebildi. Yalnız bu zatın dükkânı muvakkithâne gibi malum bir yerde olduğundan pek nadir hususi mektuplarım oraya geliyormuş. O zat mektupta ne var elbette bilmez. İşte bu zâta az münasebetiyle mevhum suçumdan perişaniyetine sebebiyyet veren böyle büyük hakiki bir hisse vermek elbette nazar-ı adaletle uygun gelmez.

Hem ezcümle **Milâslı Halil İbrahim**. Bu adam altı-yedi sene evvel benim eski memleketli bir talebem vasıtasıyla bana karşı bir dostluk hissetmiş. Sonra da üç-dört sene evvel kendi işi için Eğirdir ve Barla'ya gelip beni gördü. Hafız Bey ve Hacı Hüsnü gibi meb'uslara verdiğim ve gösterdiğim risalelerimden bir-iki tanesini vermiştim.

Sonra bu adam Kur'ân'a ve imana fazla iştıyakı olduğundan, musırrane benden imanî eserler isteye isteye ve her fırsatta bana selâm ve tebrik mektupları samimane gönderdiğinden dayanamadım. Kendime mahsus yazdığım bazı risaleleri ona göndermeye mecbur oldum. Fakat başkalarına göstermemek için üzerlerine 'Mahremdir' diye yazmışım. Hattâ bir mektubumda onun ısrarına karşı kandırmak için 'Çok yerlerden risaleleri istiyorlar, yazacak adamım yok. Bekir sizi tercih edip gönderdi.' demişim. Bu mektubumda onun ısrarına karşı bir kandırmaktan ibarettir. Şimdi ben kendi vicdanımla bu zatta imana ve Kur'ân'a karşı iştıyaktan başka bir his bulamadığımı ve benim gibi siyasetle hiç alâkası olmadığını ve benim mesleğimden hariç entrikalara kapılmadığına kanaatim geldiğinden, onu da hususî kardeş telâkkî ettim. Kendime has yazılarımı ona gönderdim.

İşte on sene zarfında Halil İbrahim gibi iki-üç dostuma hususî ve imanî risalelerimi göndermek elbette, hiçbir cihetle medar-ı itiraz olamaz. Tesettür risalesi ise yanlışlıkla ona gitmiştir. Mesmuatıma göre, 'Onuncu Söz'ün şapoğrafla yazılmış tetimmesini 'Onuncu Söz' ile beraber yedi sene evvel hânına gelen bir yolcudan almıştır. İşte bu adamın benim hakkımda tesbit edilmeyen suçumdan ona hakikî bir suç ifraz edip ve onun suçundan İnce Mehmed gibi bazı adamlara hisse çıkarmak, elbette Eskişehir mahkemesi gibi kuvvetli hiss-i adaleti takip eden yüksek bir mahkeme bunu hoş görmez.

Hem ezcümle **Küçük Hâfız Zühdü**.. Beş-altı sene evvel bir defa işi için bir defa Barla'ya uğramış, hâfızlığı münasebetiyle ona taltifkarane ve bir ailevî musibetine karşı tesellikarane bir iki mektup yazmışım. Ve onu da tatyib için "çalışkan bir talebemsin" demişim. Ve Aydın'da ise görmediğim ve giyaben selamlarını aldığım iki üç dostlarıma benim bedelime selam göndermekle, görüşmek manasıyla "**Aydın Vilayeti sana havaledir**" ibaresi evvel vakit bana o mektubu yazan ve şimdi tahattur etmediğim kâtibin bir gevezeliğidir. Yani "**Aydın Vilayetinde giyâbi iki-üç dostuma benim bedelime sen onlarla muhabere et, selam gönder**" demektir.

Acaba çok seneler içinde bir defa benim ile görüşen, kendi işinde hâfızlığında çalışan bu adamı bu mektuptaki taltifkarane teşvikten, en mühim bir nâşir-i efkârım zan ve tevehhüm edilip benim mevhum suçumdan o biçareye ehemmiyetli bir hisse çıkarıp, Isparta'daki Câmî-i Kebîr imamlık vazifesinden kaldırıp üç ay tayinsiz fakir haliyle beraber ihtiyar ve amel-mande validesini ve validesiz iki küçük çocuğun perişan kalması elbette mahkemenin nazar-ı adaleti ona şefkatkarane bakması icab eder.

Hem ezcümle gayet ihtiyarlığından ve gözü az görmesinden gayet perişan olan **Aydınlı Hacı Emin** namındaki adam beş-altı sene evvel bir iş için Barla'ya uğrayıp beni görmüş. İhtiyarlığı münasebetiyle ahiret kardeşliğine kabul ve sonra sırf imani olan eskiden yazdığım bir risalemi vermişim. Sonra da İhtiyar ve İktisad Risalesi'ni ona göndermek niyet ettim. Ve mektup ta yazılmıştı fakat sonra göndermedim. Bu adam ihtiyarlıktan ve tevkif telaşından şuurunu kaybedecek derecede bir vaziyette iddianamede görüldüğü üzere "Veli Hoca" nam-ı müsteârıyla bir polis yanına sokulup zaif diyanet damarını tahrik edip atehe uğramış şuuruzluğundan istifade edip manasız birkaç söz söylettirmiş. Sonra onun aleyhinde jurnal etmiş.

Bu biçare, kabir kapısında, gözü pek az görür, aklı pek az anlar, bizimle tek bir defa görüşmüş ve kendi tam okumadığı bir-iki risaleme mukabil güya küçük bir hediye olarak incir göndermiş. Bu biçare adamın ihtiyarlık ve perişanîyet zamanında benimle mezkur az münasebeti yüzünden ağır bir itham altına almak ve hizmete çok muhtaç bir halde iken hapishanede perişan etmek elbette mahkemenin yüksek adaleti tecviz etmez. Bir an evvel kurtulmasını ister.

Hem ezcümle **Muallim Galip**, üç dört sene evvel Barla'da iken muallimliği münasebeti ile haftada, bazan yirmi günde bir defa ayak üstünde görüşüyorduk. Bu zat hattattır. Hüsn-ü hattından kendime istifade etmek için kendime mahsus eskiden yazdığım İ'caz-ı Kur'ân ve Mu'cizat-ı Ahmediye risalesini yazdırdım. Odamda talik ettiğim bir-iki levhayı da bana yazdı.

İşte münasebetimiz bu kadardır. Bu zatın şiire hevesi bulunduğundan, ben de şâir olmadığımın, hiç bir risalemi Onuncu Söz'den başka vermedim. Onuncu Söz'ü de başkasına vermiş. Yanında hiç bir eserim bulunmadığı halde benim mevhum cürmümden elbette hakikî bir hisse ona ifraz edilmez. Bunun gibi çoklar var. Men-i muhakeme ile haklarında adaletin tecellisini bekliyorlar.

Hem ezcümle **Keçeci Mustafa** ile oğlu **Hâfız Mehmed** bu zatların benimle münasebetleri yalnız yirmidokuzuncu sözü kendisine yazması ve oğlunun bu kış bir tek defa yanıma gelmesidir. Bu muhterem ihtiyarı ve bizimle alakası pek az oğlunu medar-ı taayyüşlerinin alıp fakir halleriyle

beraber tayinsiz tevkifhanede süründürmek on nüfus çoluk çocuğunu perişan edecek derecede tespit edilmeyen benim mevhum suçumdan nasıl mesul olabilir. Bir an evvel bu biçarelerin bu beladan kurtarmak, çoluk ve çocuklarının içine göndermek mahkemenin adaletinden beklenir.

Hem ezcümle **Antalyalı Aşçı Hüseyin Usta**, birtek defa bir saat benimle görüşmüş, bir-iki tebrik mektupları bana yazmıştır. Ben de ona İktisad ve İhtiyarlar ve bir-iki imani lemalar ve risalelerimi okuyup iade etmek üzere göndermişim. Bir-ikisini almış ötekilerini almamış. Bu kadar az münasebetle benim en büyük cürmüm de olsa onu bu kadar tevkif altında tutamayacağını nazar-ı adalet takdir edip dokuz nüfus ailesinin başına gönderilmesini bir an evvel men'-i muhakeme ile bekliyor.

Hem **Eğirdirli Hafız Mustafa**, dokuz sene Barla'da komşu iken dört-beş defa yanıma gelmiş. Benim meşreb-i ilmiyemden daha başka bir meslekte bulunduğundan hiçbir risalemi yanında bulundurmamış. Yalnız bir-iki talebemi eski risalelerimi yazmak hususunda tergibkarane yazdığım hususi kalem mektubu her nasılsa onun eline geçmiş. Ve evrakı içinde bulunmuş. İşte bu zat bu kadar az bir münasebetle bu kadar çok zaman tevkifhanede bana arkadaş olup bir kader-i İlahîdir diyerek kazâya teslim olup mahkemenin adaletini bekler.

Hem ezcümle **Eğirdirli Hakkı Efendi..**

Dokuz sene Barla'da oturduğum halde, belki karşıdan iki-üç defa beni görmüş ancak şahıs ve hüviyetini hapishanede anlamış olduğum bu zat, eskiden beri hükûmet hizmetinde ve sonra da dâvâ vekili olduğundan, benim gibi dünyadan tecerrüd etmiş bir adamla, elbette meşreben ve mesleken az münasebettar bulunmakla beraber, dokuz sene Barla'da bulunduğum müddet, en ziyade bana karşı rakibane ve tarafgirane vaziyet alan ve onun kardeşi olan müftü ve oğlu Barla'da başmuallim Tevfik olduğundan, bu zat benim hususî bir fikir ve mesleğime taraftar ve naşir olmak değil, bilakis kardeşine ve biraderzadesine irtibatı münasebetiyle ve hükûmetin işlerinde bulunmak cihetiyle aleyhimde tarafgirâne vaziyet alması iktiza ettiğinden, iddianamede bunu en mühim gizli efkârıma bir vasıta göstermek suretiyle, onu da buraya kadar sürükleyip getirmek, elbette tetkikatın noksaniyetinden ileri gelse gerektir. Mesmuatıma göre, bu zatın harekât-ı milliye zamanında hükûmet lehinde çalıştığı ve müstakimane bir surette ehl-i garaza karşı sebat ettiğinden ve şahsî çok düşmanlar kazandığından, bu defaki hem onun perişaniyetine, hem bizim zararımıza bunun şahsî düşmanlarının çok medhali olmuştur. Benimle münasebeti olmamasına rağmen, hakkımda daha tahakkuk etmeyen bir suç ile tevkifhanede sürüncemeye bırakılması adalete muvafık olamayacağından, bir an evvel men-i muhakemesiyle çoluk ve çocuklarının başına gönderilmesi mahkemenin adaleti iktizasındandır.

Hem ezcümle **Milaslı Şefik..**

Isparta hapishanesinde iken, bir münasebetle bir selâmını almıştım. Ben de selâm gönderdim. Sonra o zat memleketinin hapishanesine nakledilmiş, benim has kardeşlerimden Halil İbrahim'e hemşerilik münasebetiyle gıyabî benimle sırf bir uhrevi dostluk tesis etmiştir. Bu zat hapishanede bulunduğu cihetle, mahpusların manasız, lüzumsuz faidesiz romanlar veya gazeteler veya oyunlarla meşgul olmalarına mukabil, Şefik, faideli ve menfaatli ve zararsız okunacak ve mahpusları da namaz ve hüsn-ü ahlâka sevk edecek risaleleri diyaneti ve hüsn-ü ahlâkı noktasında alır, okurmuş. Belki o zararsız ve faideli risaleler içinde benim de bir risalem eline geçmiş olabilir.

Acaba böyle ciddî bir hüsn-ü ahlâk sahibi dindar bir genç, benim ile bu kadar cüz'i bir münasebetini i'zam edip, en büyük vasıta-i nâşir-i efkarım olduğunu ve bende hiçbir cihetle bulunmayan ve bir emaresi görülmeyen gizli entrikalarım bir vasıta göstermek ve benim mevhum cürmümden ona bir hisse vermeyi, elbette mahkemenin nazar-ı adaleti kabul etmez. Farz-ı muhal olarak benim gizli bir entrikalarım bulunsa da, bu zat mahpus iken tek bir selâmımla nasıl o gizli fikrimi bilecek, iştirak edecek ve vasıta olacak? Böyle kıymettar gençleri ehemmiyetsiz bahanelerle çürütmeyi vicdan kabul etmez.

Hem ezcümle **İnce Mehmed** isminde Milaslı bir zatın benimle münasebeti Halil İbrahim'in güzel yazı ile yazılan bir mektubunun kâtibi kim ise, hattı hoşuma giderek gıyabî ona bir selâm göndermişim. Hattâ bu tevkifhanede bir ay müddet gördüğüm halde kim olduğunu bilmedim. Münasebetimiz bu kadar. Dostane de bir selâmlaştık.

Belki bu zat Halil İbrahim'e mahsus risalelerimi görmüş olabilir. Bu kadar az münasebetiyle çoluk ve çocuklarını perişan etmek ve üç aydanberi tevkifhanede sürünmek beni vicdanen çok muazzeb ediyor. Ve benim yüzümden böyle biçarelerin azap çekmesi bana çok ağır geliyor. Mahkemenin adaletinden isteriz ki: Böyleleri bir an evvel men-i mahkeme ile perişaniyetlerine hâtime verilsin.

Hem ezcümle **Zekâî** isminde Atabey'li genç bir zat benim ile bir defa Barla'da görüştü.

Hakikaten gençler içinde mümtaz bir zeka ve bir ulüvv-ü himmet istidadında gördüm. Ben vicdanen onu biraderzademe benzeterek sevdim. O da yanımdan gittikten sonra o şefkatime mukabil samimi bir dostluk kalbinde beslemiş. Sonra askere gitmiş. Askerden geldikten sonra kendi ticaret ve işiyle meşgul olup Ramazaniye Risalemi bir yerden elde etmiş, okumuş. Taharriyatta hükümetin eline geçmiş.

Acaba böyle kıymettar bir genci samimi ve garazsız uzaktan bir dostluğu ve Ramazaniye Risalesi gibi mübarek bir risalemin yanında bulunmasıyla üç ay tevkifhanede benim yüzümden onu hırpalama, küçücük dükkanında pek cüzi bir sermayedar kimse yanında ettiği esnafılık ticaretini hasarete uğratmak elbette mahkemenin nazar-ı adaleti hoş görmeyecektir. Bir an evvel bu kıymettar genç me'yusiyetten kurtulmasını bekler. Ben de vicdan azabından kurtulmaklığım için böylelerin benim yüzümden çıktıkları zararlardan kurtulmasını ve telafisini rahmet-i İlahiyeden bütün kuvvetimle niyaz edip beklerim.

- 1.)Erkeğe iki kız hissesi vardır. (Nisâ Sûresi, 4:176)
- 2.)Annenin hakkı yine altıda birdir. (Nisâ Sûresi, 4:11)
- 3.)Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla

Ehemmiyetli bir hakkımı talep ediyorum

Mahkemenin Reis ve Âzâlarından ehemmiyetli bir hakkımı talep ederim.

Şöyle ki: Bu meselede yalnız şahsım medar-ı bahis değil ki, siz beni tebrie etmekle ve hakikat-i hale muttali olmanızla mesele hallolsun. Çünkü, ehl-i ilim ve ehl-i takvânın şahs-ı mânevîsi, bu meselede, nazar-ı millette itham altına girdiği ve hükûmete dahi ehl-i takvâ ve ilme karşı bir emniyetsizlik geldiği ve ehl-i takvâ ve ilim, tehlikeli ve zararlı teşebbüslerden nasıl sakınacağını bilmesi lâzım olduğu için, benim müdafaatımı kendim kaleme aldığım bu son kısmını, herhalde yeni hurufla, matbaa vasıtasıyla intişarını isterim. Tâ ki ehl-i takvâ ve ehl-i ilim, entrikalara kapılmayıp zararlı, tehlikeli teşebbüslere yanaşmasınlar ve hükûmetin şahs-ı mânevîsi nazar-ı millette ithamdan kurtulsun. Ve hükûmet dahi, ehl-i ilim hakkında emniyet etsin ve bu anlaşmazlık ortadan kalksın. Ve hükûmete ve millete ve vatana çok zararlı düşen bu gibi hâdiseler ve anlaşmazlık daha tekerrür etmesin...

Elhak, bundan dokuz sene evvel Onuncu Söz, sekiz yüz nüsha yayılmasıyla, ehl-i dalâletin kalblerindeki inkâr-ı haşri kalblerinde sıkıştırıp lisanına getirmeye meydan vermedi, ağızlarını tıkadı ve harika burhanlarını gözlerine soktu. Evet, Onuncu Söz, haşir gibi bir rükn-ü azîm, imanın etrafında çelikten zırh oldu, ehl-i dalâleti susturdu. Elbette hükûmet-i Cumhuriye bundan memnun oldu ki, meb'usanın ve valilerin ve büyük memurların ellerinde kemal-i serbestiyetle Onuncu Sözün nüshaları gezdi.

Dört aydan beri, bu hayat-memat meselesinde, hiçbir yerden benim acınacak halim bir mektupla dahi sordurulmadığı ve benim hakkımda halkı tenfir edecek bir surette teşhir etmekle nefret-i âmmeyi aleyhime celb edip bütün bütün teshilât ve muavenetten mahrum kalmış, garip ve kimsesiz halimi tasvir eden, itiraznamemde izah ettiğim bir hikâye:

Bir zaman, bir padişahın müptelâ olduğu bir hastalığın ilâcı, bir çocuğun kanı imiş. O çocuğun pederi, çocuğu, hâkimin fetvasıyla bir para mukabilinde padişaha vermiş. Çocuk, mecliste ağlamak ve şekvâ yerine gülmüş. Sormuşlar:

“Neden istimdad etmiyorsun, şikâyet etmiyorsun, gülüyorsun?”

Demiş ki:

“İnsan, musibete giriftar olduğu vakit, evvel pederine, sonra hâkime, sonra padişaha şekva eder. Benim pederim, beni kesilmek için satıyor. İşte, hâkim de ölmekliğime karar veriyor. İşte, padişah benim kanımı istiyor. Bu antika ve pek garip ve şekli çok çirkin ve hiç görülmemiş bu hale karşı, ancak gülmekle mukabele edilir.”

İşte, ey Şükrü Kaya Bey! Biz de o çocuk hükmüne geçtik. Derdimizi, evvel mahallî hükûmetteki valiye, sonra mahkeme adaletine, sonra Dahiliye Vekâletine müracaat edip mazlumiyetimizi beyan ederek zalimlerden bizi kurtarmak için arzıhal etmek mukteza-yı hal iken, gördük ki: En son şekvâmızı dinleyecek Dahiliye Vekilinin hakkımızda kapıldığı asılsız evhamına bir hakikat rengi vermek ve hatâsını örtmek fikriyle hatâsında ısrar etmesi daha büyük bir hatâ olduğunu düşünmediğinden, dūçar olduğu gurur hastalığına, kanımızı isteyerek, bizi asılsız bahanelerle perişan etmek istiyor. Biz de Şükrü Kaya'nın şahsını, Dahiliye Vekili olan Şükrü Kaya

Beye şekvâ ediyoruz. **(Haşiye)** Eğer serbestiyeti tam muhafaza etmek isteyen ve hiçbir tesir karşısında mağlûp olmayan ve vicdanlarındaki hiss-i adaletle hükmeden bu mahkeme, bizi Şükrü Kaya Beyin şahsı hakkında dinleyeceklerini bilseydim, en evvel biz, Şükrü Kaya'nın şahsı aleyhine ikame-i dâvâ edecektik. Çünkü, bir seneden beri, hergün veya her hafta hakkımızda rapor isteye isteye aleyhimize casusların, zabıtalının nazar-ı dikkatini celb ettirip, kurban koyunu gibi kesmek için bizi beslettiriyordu. Mahkeme ise, adaletten başka hiçbir şey düşünmemek lâzım gelirken ve hakikaten mahkeme içindeki zatlar da adaletle tam bağlı oldukları halde, yüksek makamdaki Şükrü Kaya gibi şahsın tesirâtına karşı dayanamadıkları için, bizi tahliye edemeyip süründürüyorlar. Mahallî hükûmet olan Isparta Valisi ve zabıtası ise, herkesten ziyade bizi ve Ispartalı biçare, mâsum mevkıfları himaye etmek ve bir an evvel kurtulmasına sa'y etmeleri vazife-i vicdaniyeleri iken, bilâkis çok mânâsız ve asılsız bahanelerle Isparta mevkıflarının, hususan muhtaç ve fakirlerin tayınlarını verdirmeyip, açlıkla sefaletle düşmeleri için onları ezdirmeye çalışıyorlar. İşte bu hale şekva değil, belki ağlamanın nihayet derecesini gösteren bu acı hale, o çocuk gibi gülmekle mukabele ediyoruz ve tevekkül edip, işimizi Azîz-i Cebbâra havale ediyoruz.

Haşiye: Şükrü Kaya'nın ne derece asılsız evhama kapılıp garaz ettiğine delil şudur ki: Benim gibi kimsesiz ve üç-dört biçare arkadaşlarımı mahkemeye vermek için, kendisi, Ankara'dan yüz jandarma ve on beş-yirmi polis beraber alıp, güya Isparta'daki jandarma kuvveti ve bir fırka asker kâfi gelmiyormuş gibi, ortalığa bir dehşet vermesidir. Acaba birtek polisin ve birtek jandarmanın eliyle yapılacak bir vazifeyi, millete iki-üç bin lira zarar verdirip, sonra tahliye edilen biçare masumları Isparta'dan tâ Eskişehir'e beş yüz lira nakliyata sarf ettirmek ve o biçareleri binlerce zararlara uğratmaktan başka, hayat-ı içtimaiye arasındaki mevkilerini sarsıntılara duçar etmek gibi mühim hadiseleri icad etmekle, ne derece Dahiliye Vekâletinin tedvirine ve âsâyîşi temine ve bu biçare milletin istirahatle çalışmalarına zarar verdiğini gösteriyor. Demek bil'iltizam, hiçten büyük bir hadiseyi icad etmek garazıyla o vaziyeti göstermiş. Habbeyi yüz kubbe yaparak, dahiliyenin en ziyade sükûnete muhtaç olduğu bir zamanda böyle her tarafı sarsacak bir vaziyeti icad etmek ve kanunsuz kanun namına amel etmek, kanunca mühim bir cürüm yaptığını iddia edip, Şükrü Kaya'nın şahsını, Dahiliye Vekili olan Şükrü Kaya Beye şekvâ ediyoruz.

Ceza Hâkimine Son Müdafaa

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ceza Hâkimine Son Müdafaa

(Altmış küsûr sahifeden ibaret olan ithamkârane kararnâmedeki -oniki sahifelik- şahsıma ait kısmına karşı müdâfaamdır.)

Kararnâmede aleyhimize zikredilen maddelere karşı, mahkemenin zabtına geçen müdâfaatımda kat'i cevapları vardır. Bu kararnâme nâmındaki asılsız ve vehimli ithamnâmeye karşı, ondokuz sahifeden ibaret itiraznâmemi ve yirmidokuz sahifeden ibaret son müdâfaatımı ibraz ediyorum. Bu iki müdâfâa, sorgu hâkimlerinin kararnâmelerinin bütün muahaze noktalarını ve esas ithamlarını kat'i bir surette red ile çürütüyor, asılsız olduğunu gösteriyor. Yalnız burada, bu kararnâmenin istinad ettiği ve itham edenlerin nereden aldandıklarını, bu asılsız muahezeyi nereden iktibas ettiklerini gösterir "Beş Umde" olarak söyleyeceğim.

Birinci Umde: Risale-i Nur'un, yüzyirmi parçasından iki-üç dört parçasında on-onbeş fıkrayı bahane tutup, beni ve Risale-i Nur'u hükûmetin prensiplerine muhalif ve rejimine karşı muarız ve emniyet-i dahiliyesini ihlâl teşebbüs ithamı ile gayet asılsız bir davadır.

Elcevap: Ben de derim: Acaba umum Avrupa'nın mal-ı müştereki olan medeniyet ve yalnız bu zamanın ilcaatına binaen Hükûmet-i Cumhuriyenin o medeniyetin bir kısım kanunlarını kabul etmesiyle, o medeniyetin menfaatli kısmına değil, belki kusurlu kısmına, hakaik-ı Kur'aniye hesabına olarak müdâfaât-ı ilmiyeme hangi suretle "Hükûmetin prensibine ve hükûmetin rejimine muhalif" ve "Hükûmetin inkılabı aleyhine hareket" nâmı veriliyor? Acaba bu hükûmet-i cumhuriye, Avrupa medeniyetinin kusurlu kısmının dâva vekilliğine tenezzül eder mi? Ve O kusurlu medeniyetin İslâmiyet'e muhalif kanunları, eski zamandan beri hükûmetin hedefi midir? Hükûmete muarız vaziyet almak nerede; bu kısım kusurlu medeniyet kanunlarına karşı hakaik-ı

Kur'aniyeyi ilmi bir surette müdafaa etmek nerede? Kur'an-ı Hakimin âyat-ı kat'iyyesiyle, binüçyüz seneden beri, milyonlar tefsirlerinde ve halen kütüphanelerde dolu olan tefsirlerde

فَلَا مِمَّ السُّدُسُ ②
لِلذِّكْرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثِيَيْنِ ③
يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِّأَزْوَاجِكَ ④
فَأَنْكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ .. الخ ⑤

gibi âyetlerin hakaik-i kudsiyelerini Avrupa feylesoflarının itiraz ve tecavüzatına karşı otuz seneden beri ettiğim müdâfaât-ı ilmiyemi, "hükûmetin inkılâbına, prensibine ve rejimine muhalif kasdı var" diye beni itham etmek, öyle bir zâhir garaz ve öyle bir esassız vehimdir ki; buradaki mahkeme-i âdileye taallûk etmeseydi, müdafaa ve cevap vermeyi lâyük görmezdim.

Hem acaba, eskiden beri bu vatan ve millete zarar niyetiyle, Avrupa'nın dinsiz komiteleri hesabına ve Rum, Ermeniler cemiyeti vasıtasıyla dinsizlik ve ihtilâl ve fesad tohumlarını saçan mülhidlere karşı müdâfaât-ı ilmiyem, hangi suretle hükûmet aleyhine alınıyor. Ve hangi sebeble hükûmete bir taarruz manası veriliyor? Ve hangi insafla böyle dinsizliği hükûmete maledip "menfi duygularla hükûmetle mübareze ediyor" diye itham ediliyor? Hükûmet-i Cumhuriyenin kuvvetli esasları böyle müfsid dinsizlerin aleyhinde olduğu halde; dinsizliği hâşâ hükûmetin prensibine maledip, benim, vatan ve millet ve hükûmet hesabına öyle müfsidlere karşı yirmi seneden beri gâlibâne müdâfaât-ı ilmiyemi "Hükûmetin rejimine ve güya prensibine karşı bir muhalefet ve halkı ihlal-i asayişe sevk ve yüzbin defa hâşâ dini siyasete alet ve halkı hükûmet aleyhine teşvik" manasını vermek, hangi insaf kabul eder ve hangi vicdan razı olur.?

Evet, değil bu mahkemeye, belki bütün dünyaya ilan ediyorum: Ben, hakaik-ı kudsiye-i imaniyeyi, Avrupa feylesoflarına ve bilhassa dinsiz feylesoflara ve bilhassa siyaseti dinsizliğe âlet edenlere ve âsayişi manen ihlâl edenlere karşı müdafaâ etmişim ve ediyorum.

Ben, Hükûmet-i Cumhuriyeyi, ilcaat-ı zamana göre bir kısım kanun-u medeniye kabul etmiş ve vatan ve millete zarar veren dinsizlik cereyanlarına meydan vermeyen bir hükûmet-i İslâmiye biliyorum. Kararnâme namındaki ithamnâmede, vazifesini yapan müstantiklere değil, belki müstantiklerin istinad ettiği mülhid zalimlerin evham ve entrikalarına karşı derim:

Siz beni "Dini siyasete âlet etmek" ile itham ediyorsunuz. Ve o ithamın, zâhir bir iftira olduğunu ve esassız, çürük bulunduğunu yüz delil-i kat'î ile isbat etmekle beraber; bu ağır iftiranıza mukabil, ben de sizi, siyaseti dinsizliğe âlet etmek istiyorsunuz, diye itham ediyorum!

İkinci Umde: Nazar-ı tenkid ile, bir cerbeze ile binler mehasin içinde, nazarlarında hatiat tevehhüm edilen onbeş-yirmi nokta ile bütün o mehasini setrettirecek ve hükûmden iskat edecek ve yalnız o, onbeş-yirmi nokta ona hedef-i maksûd olduğunu ittihamkârâne ileri süren garazkâr mücbirlerin ve vehhamların mahiyetini bu hikaye ile izah ediyorum:

Bir zaman, cerbezeli bir padişah, adâlet niyetiyle çok zulüm ediyormuş. Bir muhakkik âlim ona demiş: "Ey hâkim! Sen, raiyetine adâlet nâmiyle zulüm ediyorsun. Çünkü tenkidkârâne cerbezeli nazarın, zamanen müteferrik kusurâtı birden toplar; bir zamanda tasavvur edip, sahibini şiddetli bir cezaya çarpıyorsun. Hem, bir kavmin müteferrik efradında vücuda gelen kusurâtı, tenkidkâr cerbezeli nazarınla topluyorsun. Sonra o perde ile, o tâifenin her bir ferdine karşı bir nefret, bir hiddet size gelir; haksız olarak onları vurursun. Evet, senin bir sene zarfında attığın tükürük, bir günde senden çıkmış bulunsa, içinde boğulacaksın; müteferrik zamanda istimal ettiğin sulfato gibi acı ilaçları, birden bir günde birkaç kişi istimal etse, hepsini de öldürebilir. İşte aynı bunun gibi; mehasinin ortalarında bulunmasıyla, ara sıra vuku bulan kusurâtı setretmek lâzım gelirken; sen raiyetine karşı kusurâtı izale eden mehasini düşünmeden, cerbezeli nazarınla müteferrik kusurâtı toplayıp, ağır ceza veriyorsun" İşte o padişah, o muhakkik âlimin ikazatiyle, adâlet namına yaptığı zulûmden kurtuldu.

İşte hariçten mülhem ve mülhid zalimlerin entrikalarına istinaden, Risale-i Nur hakkında misafir müstantiklerin verdikleri acib ve garib, ittihamkârâne ve vehhamâne kararları, aynı bu hikayedeki tenkidkâr cerbeze ile olduğu bununla anlaşılıyor ki; Risale-i Nur 'un yüzyirmi kûsûr risalesi, âdeta yüzyirmibin zararsız, haklı kelimeler içinde on-onbeş-yirmi kelime sathi nazarlarına kusurlu görünmekle, hikayedeki gibi o kusuru toplayıp, o adese ile koca Risale-i Nur 'a bakıp, ittiham ediyor. **(Haşiye-1)** Sonra, benim de o risaleler vasıtasıyla hükûmetin prensibine ve rejimine karşı kasdî bir taarruzda bulunduğumu tevehhüm ediyor. Acaba böyle muazzam bir eserde, kararnâmede tevehhüm ettikleri gibi, menfi duygularla hükûmetin prensibine karşı

taarruz olsa idi, elbette yüzyirmi küsur risalede binler medar-ı tenkid noktaları bulunacaktı. O vakit üç ayda, üç alâkadar dairede tedkikden sonra onbeş noktayı değil; belki üç günde, üçbin medar-ı tenkid noktalar bulunacaklar idi.

Hem, hükümetin inkılâbına karşı bir tecavüz hedefim olsaydı, on sene zarfında yalnız yirmi-otuz uzaktan uzağa âhiret kardaşı bulmak değil; belki, benim gibi yüz derece haddinden fazla teveccüh-ü âmmeye istemeyerek mazhar olan bir adamın, yirmibin-yüzbin şerikleri, dostları bulunacaktı. Şimdi de o kararları verenlere soruyorum:

O kadar i'zâm ederek ve büyüterek, "Her yerde o risalelerin neşrine çalışıyorlar" diye, on sahife değil, altmış sahife bir kararnâme yazıyorsunuz.. Acaba otuz-kırk seneden beri ilim ve fen âleminde bir cilve-i kaderiye ile haddimden yüz derece fazla te'lifat itibariyle nam alan ve yirmi sene mütemadiyen te'lif ile vakti geçen bir adamın, bir amik tedkikat ve taharriyat içinde kaç bin nüsha kitabını buldunuz? En hâs kardaşlarımda, hangi tenkidli kitabı buldunuz? Tenkid ettiğiniz risalelerden, bir nüshadan başka, kaç risaleyi buldunuz? Bütün bu mevkufiyette benimle beraber otuz-kırk nüsha kitap buldunuz. Bu nasıl neşriyat olur ki; her birinde bir nüsha bile bulunmamıştır. Bütün itiraz ettiğiniz maddeler, pek safdil ve ısrarcı bir kardeşimiz olan Halil İbrahim'de, bazılarında birer nüsha bulunmuş. Onları da ben mecbur oldum; onun ısrar ve iştiaak ve safvetine karşı kendime ait olan bazı ve "nîm mahrem" dediklerimi göndermiştim. Kaza-yı ilâhi ile bütününü elinize geçti. Bunlardan başka hiçbir kimsede bulunmadı. Demek, kararnâmede "neşriyat yapıyor" demeleri, bir evhamdan ibarettir. Eğer bu on sene zarfında neşriyat yapsaydım; bulduğunuz bir nüshaya bedel, lâakal yüz nüsha hususan has kardaşlarımda bulunacaktı. Yüzyirmi adamın istintakında ancak otuz-kırk kitap bulunmuştur. Halbuki, bîçare çok masum insanları, "Said-i Kürdî" âsârının neşriyatına vasıta olmuşlar" bahanesiyle bu musibete sevk ile süründürdüler.

Üçüncü Umde: İttihamkârâne, mülhid zalimlerin isnâdâtına istinad eden kararnâmede o kadar mânâsız ve dikkatsiz hükmetmiş ki, görenlerin istiğrabını mûcib oluyor. Meselâ : Kararnâmede, sekiz-on sene fasılalı te'lif ile istinsah tarihleri iltibas ettiriliyor. Geçen sene istinsah edilen ve on sene evvel te'lif edilen risaleyi, geçen sene te'lif edilmiş gibi gösteriyor. Hem, bir hocanın, bir muallimin etrafındaki şakirdleri ve bir bakkalın samimi müşteri dostları hükmünde olan ve nadiren görüşebildiğim ve bazılarını bir defa gördüğüm bazı dostlarım, bir cemiyetin faal azaları gibi neşriyata vasıta oluyorlar diye ittiham edilmişler. Acaba benim gibi bir adamın on sene zarfında on dostu bulunması ve o neşriyat dedikleri birer veyahut ikişer nüshadan başka bulunmamakla beraber bunlara, Said'in vasıta-i neşriyatı demek ne kadar manasız olduğu bununla anlaşılır ki; ben on gün, muhbirlerin dediği gibi niyet edip neşriyat yapsaydım, yüz adamı da bulup neşriyat yapabilirdim. O vakit, bu on senelik neşriyatta herbir kitaptan elinize yüz nüsha geçebilirdi. Halbuki, bu kadar tahkikat-ı amîkada Tesettür Risalesi'nden birtek nüsha ile nâşir tevehhüm edilen on masum bîçareler bulunmuştur.

Hem, İhtiyar Risalesi'nde Yedinci Rica'da Ankara'nın kal'asının başında beş nev'i ihtiyarlığın birden bana görünmesi, nazarımı bir defa gafletkârâne, mazi, hal ve müstakbele çevirmiş. Nazar-ı gafletle çok elîm ve karanlıklı görünen altı cihetimi tenvir eden, ışıktandıran envâr-ı îmanîyeyi izah ettiği ve o vak'ayı oniki sene evvel Ankara'da "Hubab" isminde bir risalemde derc ve tab' ettiğim ve üç defadır cevap verdiğim halde, el'an aleyhimde medar-ı tenkid olarak tekrar ediliyor. En garibi şudur ki : İki kelimesine bütün bütün yanlış mana verilmiş. Demişim : "Ankara'da kendi nefsimde ihtiyarlıkların tahattürü ile en kara bir halet-i ruhiye hissettim." dediğim halde; o halet-i ruhiyemi Ankara'ya çevirmiş, aleyhimde isti'mal etmiş.

Hem, o "Rica"da demişim: Hilâfet saltanatının vefatı yani, millî saltanatının yerine ikamesi murad ettiğim halde; bir "vav" ilâve ve bir "nun"u noksan edip, hilâfet ve saltanatın vefatı diye tahrifle beraber manasını da tağyir edip, eski saltanatı tahassürle yâd ettiğimi hatıra gelmeyen mânâyı aleyhimde isti'mal etmiş. **(Haşiye-2)** Bu acib kararnameyi verenlerin hikâyesi buna benzer ki:

Bir vakit, zarif bir Bektaşîye demişler: "Ne için namaz kılmıyorsun?" Demiş: Kur'anda ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾ var. ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾ ya da oku demişler. O demiş: "Ben hâfız değilim." İşte Yedinci Rica'da gayet parlak ve te'sirli ve her akli düşündürecek bir hakikat-i îmanîyeyi, karar verenler parçalamışlar. O Bektaşî gibi, nazar-ı gafletle karanlık görünen o noktayı, güya nesl-i âtiyi karanlıkta gördüğümü, diye aleyhime çevirmişler. Arkasındaki envâr-ı îmanîyenin altı cihette gördüğü nurânî hizmete göz kapıyorlar. Numûne olarak bu "Rica"nın mahkemede okunmasını talep ederim. Tâ anlaşılın; dikkatsizlik ve cerbeze ile lehimde olanı, aleyhime çevirdikleri

görölsün.

Dördüncü Umde: Buranın yüksek mahkemesinin âdilâne ve hakperest vicdanlarından, ihkak-ı hak edileceğine ümidimiz kavi olmakla beraber, hariçten ilham alan ve Isparta ve daha başka bir yerdeki evhamın te'sirâtı, hükmü altından kurtulmayan misafir sorgu hâkimlerinin kararında, yirmi vecihle müdafâa ettiğim medar-ı ittiham bazı noktaları yine ileri sürmeleri, bana bir me'yusiyet vermekle beraber şöyle bir fikir veriyor:

Gizli bir kuvvet, bil'iltizam beni mahkûm etmek istiyor. Ve her bahaneyi bulup, bin dereden su getirmek gibi her bir çareye müracaat edip, kurdun keçiye bahanesinden daha garib bahanelerle beni itham altına almak ve mahkûm ettirilmek istenildiğimi hissediyorum. Meselâ, üç aydır bu kelimeyi tekrar ediyorlar: "Said-i Kürdi, dini siyasete âlet ediyor!" Ben de bütün mukaddesata yemin ediyorum ki: Bin siyasetim olsa, hakâik-ı imaniyeye feda ediyorum. Ben, nasıl hakâik-ı imaniyeyi dünya siyasetine âlet edebilirim? Ben, yüz yerde bu ithamı çürüttüğüm halde, yine mânâsız nakarat gibi böyle tekrar edip ileri sürüyorlar. Demek, bil-iltizam ve herhalde beni mes'ul etmek arzusunda bulunuyorlar. Ben de, aleyhimizdeki mülhid zâlimleri, siyaseti dinsizliğe alet etmeleri ile itham ediyorum. Ve onların medar-ı ittihamı olan bu müdhiş mânâyı bildirmemek için bana isnad ettikleri: "Said, dini siyasete âlet ediyor" cümlesiyle setre çalışıyorlar. Madem öyledir, her halde beni mahkûm etmek istiyorlar. Ben de ehl-i dünyaya derim: Bu ihtiyarlıktaki bir-iki senelik ömür için faidesiz lüzumsuz tezellüle tenezzül etmem.

Beşinci Umde: "Dört Noktadır."

Birinci Nokta: Kararnâmede, kelimeler üzerinde oynanılıyor. Bir kelimenin, kasdî olmadığı halde, bir mânâsından ta'riz çıkıyorlar. Halbuki, Risale-i Nur 'da hedef bütün bütün ayrı olduğundan; kelimatındaki kasde makrûn olmayan ta'rizler değil, belki tasrihler de bulunsa şayan-ı afv ve müsamahadır. Bu noktayı izah eden bu misal, mikyasdır. Meselâ :

Ben bir maksadımı hedef ederek yoluma koşup gidiyorum. İhtiyarsız, yolumda koşarken büyük bir adama çarpıp, o adam yere düşse, Desem: "Efendi, afvet! Ben, maksadıma gidiyordum. Bilmeyerek çarpıldım." Elbette afveder ve gücenmez. Eğer kasdi olarak bir parmağımı o adama ta'ciz suretinde kulağına ilştirsem, hakaret telâkki edecek ve benden gücenecek.

İşte madem, hükümetin tahkikat-ı amikasıyla ve yüzyirmi küsur risalenin bir-iki memurun zulmüne karşı şekva suretinde olan ve intişar edilmeyen bir iki tanesi müstesna, mütebakisinin hedefi iman ve âhiret olduğundan hareket-ı ilmiye ve fikriyesinde ehl-i dünyanın siyasetine de çarpsa ve şiddetli kelimatta bulunsa; şayan-ı afv ve müsamahadır. Risaleler, lisan-ı hal ile "Afvediniz, maksadımız size ilişmek değildir. Hedefimizde yürüyoruz." diyorlar. Eğer risalelerin ekseriyet-i mutlakasının hedefi, siyaset ve hayat-ı dünyeviye olsa idi, o vakit kararnâmede olduğu gibi her kelime üzerinde oynayıp, "bu kelimeye ta'riz var" veyahut "menfi duyugular var" veyahut "rejime muhalifdir" denilebilirdi.

İkinci Nokta: Düşman bir ecnebinin müthiş bir adamı bir memlekete gelse, onunla temas eden ve dost olan adamlar muaheze edilmediği halde, benim gibi bu vatanın evladı ve bu milletin masum bir ferdi olan bir adamın, onunla temas eden veyahut bir dostluk gösteren her bir mâsum dostu bir kulp takmak ve müttehem vaziyetini vermek, hangi maslahata istinad ettiğini, hangi fikir ile olduğunu hakikaten bilmiyoruz, mütehayyiriz. Eğer farz-ı muhal olarak, bu derece vücudum vatana ve millete zarardır ve benimle temas eden ve dost olan müttehemdir; size ilan ediyorum: Meb'usandan, vükelâdan belki binlerce ma'ruf adamlarınız benimle dostturlar. Acaba bu zatları dostluk yüzünden hapse sevk edecek bir kanun var mı? Bana temas edip dostluğumla ittiham altına alınanlardan daha ziyade dost ve münasebettar Hükümet-i Cumhuriyenin en sâdik me'murları, meb'usları ve vükelâsındandır.

Üçüncü Nokta: Mektuplar, ahabab mâbeyninde muhabbetnâme nev'inden taltifkârâne, mübalâğalı olduğundan; bazen bir adam, çoban bir dostuna bir paşaya sarf edilecek lakırdıları sarf eder. Bazen bir âdi adam, çok sevdiği bir dostuna kıymetinden yüz derece fazla pâye verir. Cesurca bir kardaşına, Rüstamâne bir kahramanlık verir. Madem ahabab ortasında mektuplar böyle böyle mübalâğalı ve taltif için hakikattan fazla hayal karışır. Benim de bu on sene zarfında kendim yazmadığım, fakat mealini söylediğim mektupların bazı tabirâtı, kâtibin mübâlağakârane hissiyatının te'siriyle hilâf-ı vâki' manaları ifade eder. Biz, en ince, nazik muamelata dair şifreli, mizanlı mektup yazmamışız ki; mektubun her bir kelimesi ince elekle ve mizan ile tartılsın.

Meselâ: Halil İbrahim'in iştihak ve ısrarına karşı bir taltif ve doğrutmak için demiştim: Halil

İbrahim'e yazınız ki : "Sen istediğin gibi, risaleleri çoklar istiyorlar. Birinci tebyizi tercihan size gönderildi." Bu mektuptan murad : "Sen bizden risaleleri isteme, senin gibi çoklar ister; fakat ben yazdıramıyorum ve veremiyorum. Çünkü, kimsem yoktur. Birinci tebyizi yani, kendime ait olan bir tek nüshayı size gönderdim." Hem, mahkemece çok medar-ı bahs olmuş; bir kutu derununda birkaç risale ve bir miktar da zerdali kurusu ona gönderilmişti. O da kimseye vermemiş. Eğer verseydi, gerek taharriyatta ve gerekse ifadelerine müracaat edilen Milaslı adamların ifadelerinde tezahür edecekti. Demek kendime mahsus risalelerimi ona gönderdim. O da kimseye vermemiş, muhafaza etmiş ve elinize geçmiştir.

İşte ne bende ve ne başka dostlarımda o kitapların bulunmadığı delildir ki: Ne ben neşre çalışıyorum ve ne de Halil İbrahim çalışmıştır. İşte sair mektuplar da buna kıyas edilsin ki; bazı mektuplarda neşre ait ibareler Risale-i Nur 'un kendi kendine intişarını alkışlamaktan başka bir şey değildir. Sorgu hakimlerinin ellerinde kırk-elli kitabım bulunduğu halde, yalnız üç-dört risalenin bazı kelimelerine ilişmek suretiyle ve bahs ettikleri ve büyük ve mühim sair risalelerden bahs etmemeleri gösteriyor ki : Nazarlarında zararlı görülen üç-dört risalelerden başka, Risale-i Nur 'un eczaları zararsızdırlar. Madem ki öyledirler. Bazı mektuplar da "Yazınız" ve "yazdırdık" tabirâtı mahkemece zararsız görülen risalelere aittir.

Hem kararnâmede nasıl kelimeler ve mektupların mübalâğâları üstünde oynamışlar ve mânâlar çıkarmışlar öyle de, sathi bir tedkikat ile pek yanlış hükümleri var. Meselâ : Hüsrev'in evinde üç Mu'cizât-ı Ahmediye (A.S.M.) bulunmuş. Bunu dokuz risale yani, müteaddit risaleler bulunduğunu göstermekle teksirine çalışmak ile ittiham ediliyor. Halbuki onlar dokuz risale değil, üç risaledir. Her birinin üç parçası birbirine dikilmemiş. Zabıta tarafından Mu'cizât-ı Ahmediye'den (A.S.M.) hususi nüsham müsadere edildikten sonra, Mu'cizât-ı Ahmediye'nin (A.S.M.) bir aynını kendim için rica ile Husrev'e bir nüshasını yazdırmak üzere, başka bir kardaşımdan Mu'cizât-ı Ahmediye'nin (A.S.M.) kerametli bir nüshasını emaneten aldım, Husrev'e verdim. Biçare Husrev'in de o kitaptan bir nüshası vardı. Mukabele etmek üzere onu birleştirmiş; taharri esnasında üçü birden alınmıştır.

Hem, karar verenlerin sathî tedkikatına bir delilde şudur ki: Yirmi senelik risalelerimin bir kısmının fihristesi olan Onbeşinci Lem'a'nın her bir parçasını birer risale zannedip, o Fihriste'de bahs edilen bazı mes'elelerle muahezeye kalkmışlar. Hiç fihriste ile muaheze edilir mi? Ve onların her bir parçasına birer risale nazarıyla bakılır mı?

Hem , Barla'dan müfarakatımdan bir sene sonra odamın bir köşesinde imzasız, pek eski bir mektup bulunmuş. O mektubu benden sordular. İmzasız, belki yedi sekiz sene evvel birisi tarafından gelmiş veyahut birisi tarafından oraya sokulmuş. Arabî kelimatın Türkçe'den kaldırılmasına dair birisi fikrini yazmış. Bunu medar-ı muaheze ediyorlar. Mektub benim değil. İmzası yok. Bir seneden beri terk ettiğim bir odada gayet eski bir tarzda ve o mektuba ehemmiyet verildiği ve cevap yazıldığına dair bir emare görülmediği halde, medar-ı ittiham tutulmuş. Daha kararnâmedeki sâir noktaları bunlara kıyas edilsin.

Misafir sorgu hâkimleri gücenmesinler. Bütün kuvvetimle onların bana isnad ettikleri "ifsad" ve "halkı idlal" ve "menfi duyguları", "siyasetçiliği" red ediyorum. Ve onların vazifesine ve şahıslarına ilişmiyorum. Fakat, tahkikatlarında istinad ettikleri esâsat, garazkâr muhbirlerin evhamlarıdır. O misafir sorgu hakimlerinin benim bu şiddetli ifademden gücenmeye hakları yoktur. Çünkü : Onlar, bizim hayat ve memat meselemizde dikkatsizlikleri ile bize ilişiyorlar. Ve kelimeler üzerinde hayatımızla oynuyorlar. Biz gücenmedik. Yalnız hakkımızı müdâfâa ediyoruz. Ben şiddetimle onların efkârlarını tezyif etmiyorum; belki, evhamlarını izale ediyorum. Ve "aldandınız" diye bir parça enaniyetlerine ilişiyorum. Bundan gücenmeye hakları yoktur. Yüksek mahkeme ise, elbette bana ve sorgu hakimlerine yüksek makamda âdilâne bakar.

Dördüncü Nokta: Kararnâme, haksız ve dikkatsiz olduğundandır ki: Harb-i Umumi gibi bir musibet- azimeyi ve memleketimizde vilâyât-ı şarkîyenin Ermeni Komitesi yüzünden katliamlara ve vilâyât-ı garbiye ehlinin çokları Yunanlar tarafından Rumlar eliyle katillere sebebiyet veren ve fitne-i ahirzamanı andıran çok fitnelere mazhar olan bu asra, "yüzbin defa yaşasın Cehennem " dediği; ve Rum ve Ermeni Komitelerinin münafık gaddarlarının bize musallat eden Avrupa'nın insaniyetperverliğini iddia eden zalimlerin kulaklarını çınlatan üç-dört sahifelik bir eserime işaret eden Fihriste'nin aleyhime medar-ı mesuliyet edilmesidir.

Acaba bu sorgu hâkimleri bu asrın bütün siyasetini unutmuşlarmı ki: Benim gibi çok cihetler ile bu asrın darbesini yiyen bir adamın şekvasını, böyle mûcib-i mes'uliyet telakki ediyorlar.

Hem kararnâmede, itiraznâmeme itiraz yolunda denilmiş: "Diyanet Riyaseti"ne eserlerini göndermesine bedel, Halil İbrahim'e göndermiştir."

Acaba on sene zulmen ihtilattan, muhabereden men'edilmiş .. ve tarassut altında daima iz'âç edilen ve kardaşına dört senede ancak bir mektup yazan bir adam kim ile ve hangi vasıtayla

kıymettar eserlerini ziyaa' uğratmamak şartıyla Ankara'ya gönderip sözünü dinlettirsin, neşredebilsin. Has ve mahrem bir dostuna kendine mahsus birkaç risaleyi göndermek ile "itiraznameye itiraz ediyor"; hem onbeş sene tedris ile vaktimi geçirdiğim Van'da yalnız bir adama dünyaya hiçbir alâkası olmayan bir iki risale-i imaniyeyi bir yâdigâr olarak göndermemle, kararnamede "Neşriyat yapıyor; menfi duygularla, ser-adamları vasıtasıyla hissiyat-ı diniyeyi tahrik ediyor" diye, pek haklı olan men'i mahkeme taleplerimizi bu bahaneler ile red edip, lüzum-u muhâkememize karar veriyor.

Hem, en garibi budur ki: İki-üç risaleme mahrem dediğimin sebebini izah ederken demişim ki: "Bu mahremlerden bir-ikisi ahval-i ruhiyeme ve ihlasa ait olduğundan başkalara göstermek riya ve gurura medar olacağından mahremdir" demişim. Bir-iki risalede bana zulmeden birkaç me'murlara karşı bir şekva olmak ve eskiden Avrupa'ya karşı yazdığım cevapları bu zamanda su'-i tefhime uğratmamak ve yanlış mana verilmemek ve hakkımda bahane arayanların ellerine geçmemek için, mahrem deyip neşretmemişim. Benim bu izahımı kararnâmede, "Kendisi de bir-iki eserine mahrem demekle muzır olduğunu itiraf ediyor" diye gayet tuhaf bir te'vil ile beni ittiham altına almışlar. İşte bu hale karşı;

لِكُلِّ مَصِيبَةٍ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿١٠٠﴾

demekten başka çare kalmamıştır.

Haşiye-1: Malumdur ki, sansüre tabi' neşriyatın bir sahifesinde bulunan muhalif kelimeler, sansürce çizildikten sonra mütebakisi serbest olarak neşredilir. Yüzyirmi risale içinde, zahirce tenkid edilip, manen sansüre tabi' tutulmak istenilen o, on-onbeş nokta yüzünden yüzyirmi menfaatli risalenin serbestiyetini ref'etmeği hangi kanun kabul eder. İşte, ben de o noktaları tayyedip, Risale-i Nur 'un serbestiyetini yüksek mahkemenin adâletinden talep ediyorum.

Haşiye-2: Ankara'ya dostâne gittiğimde, Büyük Millet Meclisinin sâmiîn locasında görünmekle beraber, İngilizlere karşı Hutuvat-ı Sitte nâmındaki eserimle müdafaâtımı takdir ile yâd eden meb'usların, beni şiddetli alkışlar ile karşılamaları, bunların bu yanlış mânâlarını kökünden keser. Ve hem, Van'da temelini attığım ve harb-i umumi gâilesiyle geri kalan Dârü'l-Fünûn'uma yüzellibin liranın tahsisi hakkındaki layiha-i kanuniyeyi ikiyüz meb'ustan yüzaltmışüç meb'usun imza etmesi, hükümetin bana karşı nazar-ı teveccühünü gösterip, kararnâmedeki o evhamı esasıyla keser.

- 1.)Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
- 2.)Erkeğe iki kız hissesi vardır. (Nisâ Sûresi, 4:176)
- 3.)Annenin hakkı yine altıda birdir. (Nisâ Sûresi, 4:11)
- 4.)Ey Peygamber, hanımlarına de ki: ... (Ahzâb Sûresi, 33:28)
- 5.)O zaman hoşunuza gideni... nikâh edebilirsiniz. (Nisâ Sûresi, 4:3)
- 6.)Namaza yaklaşmayın.. (Nisâ Sûresi, 4:43)
- 7.)İçkili olduğunuz zaman.. (Nisâ Sûresi, 4:43)
- 8.)Herbir musibet için (sözümüz:) "Biz Allah'ın kullarıyız; sonunda yine Ona döneceğiz. (Bakara Sûresi, 2:156)

İtizar

İ'tizar

Üç gün müddetle tebliğ edilen iddiânâmeye karşı itiraznâme yazmak...

Birinci gün, geç geldiği için akşama kadar ancak okundu. İkinci gün, kısm-ı âzamı tercüme edildi. Ancak beş saat fırsat bulup, gayet acele bu uzun itiraznâmeyi yazdım. Evvelki müdafaâtımda dediğim gibi: Kanunları, hususan şimdiki resmi işleri bilmediğimden ve çoktan beri ihtilâttan memnu' olduğumdan ve dört-beş saatta yazılan uzun itiraznâme, elbette çok müşevveş ve noksan olacaktır. Nazar-ı müsamaha ile bakmanızı temenni eder ve kusurlarımı acelelikle ve kanunları bilmediğime hamledip, tenkid etmemenizi insafınızdan beklerim.

Garip ve bana pek ağır gelen ve üç günde bir bardak ayrandan ve bir bardak süttten başka birşey yedirmeyen grip hastalığının üçüncü gününde, füc'eten hatırıma ihtar edildi. Ben de o hatırayı teberrük için, mahkemedeki müdâfâatımın bir mukaddemesi olarak yazdım. Şiddet ve kusur varsa, hastalığıma aittir.

Evet, ancak yüz adamın müdafaâ edeceği bir hakikatı, yalnız başıma müdâfaaya mecbur olduğumdan; taab-ı dimağî ve perişâniyete ve grip ve daha çok müz'ic-i ahval içinde hakiki doğru olarak, olduğu gibi bu kadar beyan edebildim.

Son müdafaata sonradan bir hikmete binaen ilhak edilmiş

Garip ve bana pek çok ağır gelen ve üç günde bir bardak ayran ve bir bardak sütün başka birşey yedirmeyen grip hastalığının üçüncü gününde, füc'eten hatırıma ihtar edildi. Ben de o hatırayı teberrük için, mahkemedeki müdafaatımın bir mukaddemesi olarak yazdım. Şiddet ve kusur varsa, hastalığıma aittir. Evet, yüz adamın müdafaâ edeceği bir hakikatı yalnız başıma müdafaaya mecbur olduğumdan, taab-ı dimağî ve perişaniyete ve daha çok müz'ic ahval içinde, hakikati doğru olarak, olduğu gibi, bu kadar beyan edebildim.

Son müdafaata sonradan bir hikmete binaen ilhak edilmiş bir mukaddemedir

Müdafaatımın bütün safahatında gizli ve müthiş bir komiteye karşı mübareze vaziyetini gösteren tarz-ı ifademdeki maksadım şudur:

Nasıl ki hükûmet-i Cumhuriye "dini dünyadan tefrik edip bîtarafane kalmak" prensibini kabul etmiş; dinsizlere, dinsizlikleri için ilişmediği gibi, dindarlara da, dindarlıkları için ilişmemesi o prensibin icabatındandır. Öyle de, ben dahi bîtaraf ve hürriyetperver olması lâzım gelen hükûmet-i Cumhuriyeyi, dinsizliğe taraftar ve entrikaları çeviren ve hükûmetin memurlarını iğfal eden gizli menfi komitelerden tefrik edilip hükûmetin onlardan uzak olmasını istiyorum. O entrikacılarla mübareze ediyorum. O komitelerden, tesadüfle hükûmetin memuriyetine girenler, ciddî dindarlara takmak için iki kulp elinde tutmuş, garaz ettikleri dindarlara takıyorlar ve hükûmeti iğfale çalışıyorlar. O iki kulpun birisi, o mülhidlerin dinsizliğine temayül göstermemek mânâsıyla "irtica" kulpunu takıyor. Diğer—hâşâ ve hâşâ—dinsizliği, bu hükûmet-i İslâmiyenin ayn-ı siyaseti telâkki etmediğimiz mânâsında, "dini siyasete alet etmek" kulpu ile lekelemek istiyorlar. (Haşiye)

Evet, hükûmet-i Cumhuriye, o gizli müfsidlerin vatana ve millete muzır etkârlarını elbette terviç etmez ve taraftar olamaz. Men' etmek, Cumhuriyet kanunlarının muktezasıdır. Ve öyle müfsidlere taraftarlık ile, Cumhuriyetin esaslı prensiplerine zıddı zıddına gidemez. Hükûmet-i Cumhuriye, bizimle o müfsitlerin mabeyninde hakem hükmünü alsın. Hangimiz zâlim ise ve tecavüz ediyorsa, o vakit hakem, hükmünü versin ve hâkimlik noktasında hükmünü icra etsin.

Evet, inkâr edilmez ki, kâinatta, dinsizlikle dindarlık, Âdem zamanından beri cereyan edip geliyor ve kıyamete kadar gidecektir. Bu meselemizin kühüne vakıf olan herkes, bize olan bu hücumun, doğrudan doğruya dinsizlik hesabına dindarlığa bir taarruz olduğunu anlar. Ekser-i hükemanın Garpta ve Avrupa'da zuhuru ve ağıleb-i enbiyanın Şarkta ve Asya'da tulûları kader-i ezelînin bir işaret ve remzidir ki, Asya'da hâkim, galip, din cereyanıdır. Elbette, Asya'nın ileri kumandanı olan bu hükûmet-i Cumhuriye, Asya'nın bu fitrî hâsiyetinden ve mâdeninden istifade edecek. Ve bîtarafane prensibini, değil dinsizlik tarafına, belki dindarlık tarafına temayül ettirecektir.

İkinci madde: Risale-i Nur'un eczalarında mevadd-ı kanuniyeye muarız meseleler bulunması ortaya konulabilir. Bu cihet mahkemeye aittir. Fakat Risale-i Nur, kendi başıyla yüz mânevî keşfiyatı hâvi bir eserdir. Bu keşfiyatın birtekini bile, keşşafın hakk-ı keşfini sıyanet etmekle, ziyaa uğratmamak lâzım gelir. Keşfiyatın ehemmiyeti, ehl-i hakikat ve ehl-i ilim ve edipler ortasında gayet büyüktür ve ehemmiyeti var. Bir kimse diğerinin keşfiyatını temellük edemez. Eğer etse, onun aleyhine ikame-i dâvâ etmek, bütün memleketlerde câri olan bir kanundur. İleride hükûmetin müsaadesini istihsal suretiyle neşretmek istediğim ve yirmi-otuz seneden beri keşif ve telifine çalıştığım ve elli seneden beri devam eden tetkikat ve mücahedat-ı fikriye ve muhtelif menbalardaki taharriyat ve mesaimin neticesi ve semeresi olarak yazdığım ve mânevî yüz keşfiyatı gösteren ve binlerce hakikati hâvi yüzden ziyade risaleden ibaret olan Risale-i Nur'un telifinden sonra neşredilen—bazı kanunlara uygun gelmeyen—on beş noktasını

ortaya atarak müttehem bir vaziyete koymak, bu hakikatlerin ve benim onlara taallûk eden hukuklarımın zıyainı mucip olmakla beraber, diğerin intihal ve sirkatine ve temellük ve kendine mâl etmesine zemin ihzar ettiğinden; bu babda, evveleminde ve herşeyden ziyade hakikat namına ve hukuk hesabına hakkımın muhafazası, âdil mahkemenizin nazara alacağı ilk cihettir. Ve bir cürüm âleti olmak tevehhümüyle müsadere edilen risalelerimin tazammun ettiği hakaik, ehl-i fen ve felsefeye ve akademi muhakkiklerine karşı ispatıma medar olmak üzere elimde bulunması lâzım geleceğinden; bu keşfiyat ve münazarat-ı ilmiye üzerinde hazırlığımı tespit etmek için tarafıma iadesini isterim. Beni mahkûm etseniz de onlar mahkûm olamaz ve hapiste dahi benim arkadaşım olmalıdırlar.

Mahkemelerin ihkak-ı hak cihetindeki haysiyetine, şerefine mühim bir nakîse, belki zıt olan garazkârların telkinatına tebaiyete, elbette mahkeme-i adalet tenezzül etmeyecek ve garazkârların entrikalarını akîm bırakacaktır. Ve adaletten ve ihkak-ı haktan daha büyük bir makam vazife cihetinde tanımayan mahkemenin, her türlü tesirattan âzâde olarak vazifesini yapacağı esas adaletin muktezası olduğuna istinaden, şahsım namına değil, belki çok hakikatlerin ve birçok mâsum hukukların kendine bağlı olduğu bir hakikat-i âliye namına, hakkındaki asılsız evhamlarını bir an evvel Risale-i Nur'un hürriyetini ilân etmekle ref etmektir.

Üçüncü madde: Bize isnad edilen mevhum suç ise, umumî bir tabirle ve kuyûd-u ihtiraziye nazara alınmayarak, ceza kanununun yüz altmış üçüncü maddesi, yalnız zahirine ve umumiyetine temas ettirip, mahkûmiyetim istilzam edilmek istenildiği anlaşılıyor. Bize isnad edilen birkaç maddenin kat'î ve hakikî cevapları zaptınıza geçen müdafaatımda bulunmakla beraber, on veya on beş nokta yüzünden, mânevî yüz keşfiyatı hâvi, yüzler hakikat-i mühimmeyi câmi yüzden ziyade cüzden ibaret olan Risale-i Nur, mükâfat ve takdir yerine mücazat ve tenkitle karşılanmıştır. Mahkemenizden bu hakkımı ve Risale-i Nur'un hürriyet hakkını istemek, büyük bir hakkımdır. Bu cihetin halli ve faslı lâbûd ve zarurîdir.

Dördüncü madde: Şimdiye kadar bana hücum eden ve hükûmeti aleyhimize çeviren kimselerin garazkâr oldukları ve sırf garaz ile iliştikleri bununla anlaşılıyor ki, bizi vurmak için her kapıya başvurdular. Evvelâ **"tarikatçılık"** (birşey bulamadılar), sonra **"cemiyetçilik"** sonra **"siyasetçilik ve inkılâba muhalif hareket ve muhalif komitecilik ve izinsiz neşriyatçılık"** gibi çok cihetlerle itham etmek ve bizi vurmak için çalıştıkları halde, bunların hiçbirinde tutunacak bir emare bulamadıklarından, en nihayet bir madde-i kanuniyenin, kuyud-u ihtiraziye nazara almayarak, zahirî umumiyetinden istifade edip, hiçbir zîakıl kabul etmeyecek ve onlara hak vermeyecek bir nokta ile bizi itham ve mahkûm etmek istiyorlar. Evet, bahsedeceğimiz noktayı, dünyada hiçbir zîakıl, hakikat olarak kabul etmez ve zerre miktarı insafı olan, "iftiradır" diyecek. O nokta şudur:

"Said-i Kürdî dini siyasete alet ediyor" tabiridir. Bu tabirdeki ithamı çürütecek on beş-yirmi delilden ziyade ve beş-on kadarı müdafaatımda zaptınıza geçirilenlerden birisi şudur ki:

Yüzler şahidin şehadetiyle ispat etmeye hazır olduğum, şu beyan edeceğim halim, o ithamı esasıyla çürütüyor. Şöyle ki:

Dokuz sene oturduğum Barla köyü halkının müşahedesıyla ve dokuz ay ikamet ettiğim Isparta'daki dostlarımın şehadetleriyle ve beni yakından tanıyan dostlarımın işhadiyla, on üç senedir ki, siyaset lisanı olan hiçbir gazeteyi ne okudum ve ne de istedim. Hattâ birkaç hâdisede, şahsımla alâkadar zannedilen ve herkesi meraka sevk eden vâkıalardan bahseden gazeteleri okumak arzusu bulunmadı ve okumadım. Ve okutmam.

On beş maddeden başka bütün mesaili, âhiretime ve imanıma ve hakikate müteveccih olduğu hükûmetin tetkikat-ı amîkasıyla tezahür eden Risale-i Nur ile Said, dini siyasete âlet ediyor; yani kâinatta yüksek ve mukaddes tanıdığı bir hakikat-i kudsiye olan din-i hakkı ve iman-ı tahkikiyi, siyasete, yani ihtilâl-kârâne, en tehlikeli ve en günahlı ve çok hukukun zıyainı sebebiyet veren akîm, süflî bir maksada âlet etmiş" denilir mi? Böyle diyenler, ne kadar daire-i akıl ve insaf ve vicdandan uzak düştükleri ve uzak hükmettikleri anlaşılır mı? Elbette, mahkeme-i adalet, böyle asılsız bu evham ve isnadları def edip, hakkımızda ihkak-ı hak edecektir. Gerçi, kanunları bilmemek eksere göre bir mâzeret teşkil etmez. Fakat haksız olarak, ücra bir köyde, tarassut altında, yabancı bir yerde şiddetle dünyadan küstürüp, nefiyle ikamet ettirip, mütemadiyen tarassut ile tâciz edilen bir adamın kanunları bilmemesi, elbette ehl-i insafın nazarında bir özür teşkil eder.

İşte, ben o adamım. Ve beni yanlış bir vehim ile muahaze ettikleri mevadd-ı kanuniyenin hiçbirini bilmezdim. Hattâ yeni hurufıla imzamı atamazdım. Bazan hizmetçimden başka, on günde bir adamla görüşmedim. Herkes bana muavenetten kaçır. Avukat tutmaya iktidarım yok. Bütün

hayatımda "en menfaatli ve en iyi hile, hilesizlik olduğu" düstur olduğundan, bütün müdafaatımda hak ve hakikat ve sıdk ve doğruluk esasını takip ettim. Bu hakikate binaen, müdafaatımda veyahut bazan nadiren bir-iki risalelerimde, zaman-ı hâzırın kanunlarına ve resmî merasimlerine tevafuk etmeyen ifâdâtıma nazar-ı müsamaha ile bakmak adaletin mukteziyat ve icabatındandır. Benim müdafaatımda mücmel kalan noktalar, iddianameye karşı yazdığım itiraznamemde vardır ve itiraznamemde mücmel kalan noktaların, müdafaatımda izahatı vardır; birbirini tekmil eder. Yüz altmış üçüncü madde-i kanuniyenin tazammun ettiği mânen kuyud-u ihtiraziye ile beraber, vâzı-ı kanunun irade ettiği maksat, âsâyişin ihlâlüne medar olmamak olduğuna binaen, ihlâl-i âsâyişe işaret ve delâlet edecek hiçbir emare ve tereşsuhat, benim ve risalelerim yüzünde görülmediği ve zaptınıza geçen müdafaatımda yirmi defa kat'î bir surette bu kanunun meselemizle alâkası olmadığını ve kat'iyen cezayı müstelzim bir cihet bulunmadığını ispat ettiğim halde, her nasılsa, bidayetteki evhamın tesiratıyla, o madde-i kanuniye ile bizi muahaze etmek için mezkûr maddeyi ileri sürmek, hiçbir vecihle şân-ı adaletle yakışmayacağından, beraatimi talep eyleyerek, en son sözüm:

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ①
فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ②

Haşiye: Yani, "Hükûmet bir siyaset takip etmiyor—hâşâ sümme hâşâ!—hükûmetin siyaseti dinsizliktir" diye tevehhüm eden o mülhidlerin nazarında benim, Kur'ân-ı Hakîmin nusûs-u kat'iyesinden tereşsuh eden Risale-i Nur ile takip ettiğim hakaik-i imaniyeye hizmetimi muhalif bir siyaset demekle, dünyada en şenî bir iftirayı eder.

1.)Allah bize yeter; O ne güzel vekildir. (Âl-i İmrân Sûresi, 3:173)

2.)Ey Peygamber, eğer insanlar senden yüz çevirirse, sen de ki: 'Allah bana yeter. Ondan başka ibadete lâayk hiçbir ilâh yoktur. Ben Ona tevekkül ettim. Yüce Arşın Rabbi de Odur. (Tevbe Sûresi, 9:129)

İddia Makamının Son İddiasına Karşı Müdafaa

Eskişehir Ağır Ceza Yüksek Mahkemesinin Riyasetine

İddia makamının son iddiasına karşı kısa ve mütemmim cevabı, son müdafaatımın lâhikasıdır. Makam-ı iddiada muhterem müdde-i umuminin tecziyeme medar olmak için beyan ettiği esbabın cevapları son müdafaatımda vardır. Bu son iddiada iki nokta o derece i'zâm edilmiş ki; nazar-ı adâleti şaşırtacak bir surette büyütülmüştür.

Birinci Nokta: Makam-ı iddia diyor ki: "Isparta, Eğridir, Barla, Aydın, Antalya, Milas ve Van gibi yerler daire-i teşvikatına dahil olmuş."Halbuki, sair doksanyedi masumun tahliyesiyle tebeyyün ediyor ki; "Antalya" nâmını verdiği, kısacak ve îmânî bir tek risaleyi okuyan ihtiyar bir tek eşhas; ve "Eğridir" nâmını verdiği, iki hadis-i şerif'in bir nüktesini beyan eden küçük bir mektup onda bulunduğu ve muhatabı da kendisi olmadığı anlaşılan ve beraeti makam-ı iddiada talep edilen bir hâfız ve biri de, birisine meslek dolayısıyla âdi bir kısa mektubla îmânî bir risaleyi yazan bir zattır. Ve koca "Aydın" nâmını verdiği, postadan almadığı bir kutuya dair âdi bir mektub evinde bulunan yetmiş yaşında ateh getirmiş bir ihtiyar; "Milas" nâmını verdiği mütâlaa merakına mübtela ve ısrarıyla okumak için benden istediği birkaç risale evinde bulunan bir tek biçare adamla, ona bir tek mektup tesvid eden ve hiçbir şeyde alâkası olmayan kahveci bir adam; ve "Van" nâmını verdiği, onbeş sene evvel tab'edilen bir risalem evinde bulunan bir adamdır. Ve dokuz sene oturduğum "Barla" nâmını verdiği, birkaç paraya mukabil dokuz sene evvel İstanbul'da tab'edilen "Onuncu Söz" gibi sırf imânî küçük birkaç risaleyi yazan, fakir ve muhacir ve ihtiyatkâr bir zavallı adam... ve "Isparta" nâmını verdiği, yalnız imânî ve mahkemece tenkid edilmeyen bir-iki risalemi okuyup, kendilerine yazmaları sebebiyle benim ile cüz'i alâkaları bulunan yedi kadar masum biçarelerdir ve hakezâ.. İşte hakkımda nasıl habbenin kubbe yapıldığı buna kıyas edilsin.

Mahkemenizde görülen ve benim ile alâkaları pek az olduğu anlaşılan bu birkaç adamın nâmını beş-altı şehir-i azime verip, o şehirleri dahi daire-i teşvikata dahil olduklarını göstermek; makam-ı iddianın istinad ettiği sorgu hâkimlerinin tahkikatı, onların da sathi tahkikatı, mülhid zalimlerin evhamlarına istinad ettikleri için biçare Aşçı Hüseyin koca Antalya şehri hükmünde

tutup; yetmiş yaşında ateh getirmiş bir ihtiyarı, koca Aydın vilayeti gösterilerek "bir daire-i teşvikâ" manası verilmiş ve hakezâ diğerleri buna kıyasen büyütülmüştür.

İkinci Nokta: Makam-ı iddiada tecziyeme medar gösterdiği yedi-sekiz Lem'a olup, herbir Lem'a lâakal bir kelimeden ibaret iken bir-iki kelimenin zahiri nazarlarında tenkide layık görülmekle güya bütün o Lem'alar medar-ı tenkididir diye, tecziyeme sebep gösteriliyor. Tenkid edilen on onbeş kelimelerine, on-onbeş kitabı gösteriyor. Bu ise, bir habbeyi on kubbe yapmaktır. Tecziye ise, hassas bir mizanda hata ile ceza tartılır; böyle ifratkârâne ittihamlara mâneviyatın mizanı olan adâletin ilaçları nev'inde olan cezaları, o mübalağalı ittihamlara göre verilmez.

Hem o kitabların fihristesi olan "Onbeşinci Lem'a" da hiç mevcut olmayan bazı risalelerin mevzuundan bahsettiğinden, o mücmel mevzuatı koca bir risale ve tafsilli cevap yerinde olarak gösterilmiştir. Halbuki: Fihriste ile hiçbir cihetle muaheze olamaz. Hem, Fihriste ne dediğimi beyan etmiyor, yalnız cevap verdiğime işaret ediyor. Cevabım nedir ve nerededir; mahiyeti anlaşıldıktan sonra tecziyeme bir medar gösterilebilir.

Yüksek mahkeme-i âdilenin adaletinden ve hey'etin de hakperestâne vicdanlarından kuvvetle ümid ederim ki, tecziyemle bu zamanda beni inkar-ı adâlete sevk etmiyecektir. Beraetime ve Risale-i Nur 'un hürriyetine karar verilmesine, inâyet-i İlâhiye, bu yüksek mahkeme-i âdileyi muvaffak eylesin.

Mahkeme-i Temyiz Layihası

(Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesi Vasıtasıyla)

Temyiz Mahkemesi Birinci Ceza Riyasetine

Temyiz eden: Eskişehir Hapishanesinde mevkuf Bitlisli Mirza oğlu Said Nursî, diğer taraf hukuk-u amme.

Temyiz olunan hüküm ve karar: Dinî hissiyatı âlet ederek devletin dahili emniyetini ihlale teşebbüs suçundan dolayı Türk Ceza Kanununun 163. maddesi mûcibince bir sene müddetle ağır hapis cezası ile mahkumiyetime dair Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesinden 19/8/1935 tarihli hüküm ve karardır.

Temyizin sebebi: sâdır olan işbu hüküm ve karar, usul ve kanununa mugayir ve sübût-u delil ve sebeplerinden âri ve isnad olunan suçun anâsır-ı cürmüyye erkanını gayr-ı câmi' bulunmakla beraber, indel-mahkeme mesbut müdafaatım tamamen delilsiz olarak red ve hukukum tamamen ihlal edilmiş olması hasebiyle, ruh-u kanun ve adâlete uygun olmayan mezkur hükme adem-i kanaatle, müddeti içinde şerâitine tab'en temyiz-i dava ile işbu hükmün nakzını ister ve şerâit-i temyizden olan fakr-ı hal mazbutası rabten takdim edilmiş... ve bozma sebepleri birer birer aşağıda arz edilmiştir. Şöyle ki...

Mahkeme-i Temyiz Layihası

Dünyada hiçbir misli görülmemiş bir haksızlığa maruz kaldım. 163. madde-i kanuniye ile beni ve yüzyirmi risalemi mahkum ettiler. Halbuki, o madde-i kanuniyenin bana temas ettiğine dair evrak-ı tahkikiye arasında mevcut ve size takdim edilen son müdafaatım ve üç itiraznamem, yirmi cihetli kat'i delillerle bana temas etmediğini ve yirmi senede yazılan yüzyirmi risalemin içinde, kendilerince medar-ı tenkid yirmi kelimeden aşağı mahdud birkaç nokta bulunmasıyle, ayrı ayrı kitap, ayrı ayrı zamanda yazılmış kıymetdar ve menfaatdar ve uhrevî ve Avrupa feylesoflarının ve feylesofların dinsiz ve mülhid şakirdlerine karşı -Dârü'l-Hikmeti'l-İslâmiyenin azalığı münasebetiyle- hakiki ve ilmî müdafaatım; çok zaman sonra kısmen ilcaat-ı zamana göre kabul edilen Kanun-u Medenin bazı maddelerine, yüzbin kelimat içinde on-onbeş kelimenin muvafık gelmemesi sebebiyle hem benim mahkumiyetim talep edilmiş; hem mühim keşfiyat-ı mâneviyeyi havi yüzyirmi kitab olan Risale-i Nur 'un elde bulunan nüshaları müsadere edilmiş ve inde'l-muhakeme bütün ilmi ve mantikî ve kanuni iddia ve müdafaatım esbab-ı mucibe gösterilmeksizin sebebsiz ve kanunsuz reddedilmiştir.

Yüzaltmışüçüncü madde-i kanuniye, "asayışı ihlal edebilecek hissiyat-ı diniyeyi tahrik edenler" mealinde bulunan şu kanunun, elbette bu hadsiz genişlik içinde bir tefsiri var. Elbette, kuyud-u ihtiraziyesi bulunacak. Yoksa; bu madde, bu geniş mânâ ile beni mahkûm ettiği gibi, bütün ehl-i diyanete ve başta Diyanet Riyaseti olarak, bütün vaizlere ve bütün imamlara, bana teşmil edildiği gibi teşmil edilebilir. Çünkü, yüz sahifeden fazla müdafaat-ı kat'iyye ve hakikiyem ile beraber; yine bana temas ettirilebilecek bir mana veriliyor ki, o mânâ her nasihat eden

kimseye ve hatta bir dostunu iyiliğe sevk etmek için irşad eden herkesi daire-i hükmü altına alabilir. Bu madde-i kanuniyenin mânası şu olmak gerektir ki; taassub perdesi altında muhalif bir siyaseti takib eden ve terakkiyat-ı medeniyeye sed çekenlere sed çekmek içindir. Bu maddenin bu mânâda çok kat'î delillerle isbat etmişiz ki, bize bir cihet-i temâsı yoktur.

Evet, bu madde, tefsirsiz ve kuyud-u ihtiraziyesiz ve garazkârlar, istediği adamları onunla çarpmasına müsait hududsuz bir mânâda olamaz. Evet ben, on sene nezaret ve dikkat altında ve yirmi senede tel'if ettiğim yüzyirmi risale ile bu kadar hakkımdaki tedkikat-ı amika neticesinde cüz'i bir derecede âsâyışı ihlâl etmiş bir emare, ne bende ve ne de o risaleleri okuyanlarda bulunmadığı halde ve yirmi vechile isbat ettiğim ve beni yakından tanıyan zatların şahadetiyle, onüç seneden beri şeytandan kaçır gibi siyasetten kaçtığımı ve hükümetin işine karışmadığımı ve iman hizmetini bu dünyada en büyük maksad telakki ettiğim halde; "Said, dini siyasete alet edip, âsâyışı ihlâl teşebbüse niyet ediyor" diye, beni yüzaltmışüçüncü maddeye temas ettirmek ve mahkûm etmek bütün rûy-i zemindeki adliye ve mahkemelerin haysiyetine ilişecek ve nazar-ı dikkati celbedecek hiç görülmemiş bir hadise-i adliyedir kanaatindeyim.

İşte, cihangir hükümdarların ve kahraman kumandanların küçük mahkemelerde diz çöküp kemal-i inkıyad ile mutavaat göstermeleri, mahkemenin, hiçbir şey ile zedelenmeyecek bir haysiyet ve şerefine mevcudiyetini isbat eder. İşte mahkemelerin bu yüksek ve mânevi haysiyetine dayanıp, hukukumu, hürriyetle müdafaa ediyorum. Bir makale içindeki zararlı görülen dört-beş kelime sansür edildikten sonra mütebakisinin neşrine izin verilirken; yüzyirmi kitabın, birbirinden ayrı ve ayrı ayrı zamanlarda tel'if edildiği halde, yalnız bir iki risalede şimdiki nazarlara zararlı tevehhüm edilen onbeş kelime yüzünden yüzonbeş mâsum ve menfaatdar ve mühim bir kısmı Ankara kütüphanesinde mevcut olup iftiharla kabul edilen kitapların ele geçenlerinin müsadere ile mahkum edilmesi rûy-i zemindeki adliyelerin şerefine ilişebilecek mahiyettedir. Elbette Mahkeme-i Temyizin yüksek makamı bu haysiyet ve şerefi siyanet eder.

En ziyade tenkid edilen beni ve umum kitaplarımı muahezeye sebebiyet veren beş-on mes'ele içinde en mühimmi, gelecek bu iki mes'eledir.

فَلِلذِّكْرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثَيَيْنِ ①

فَلَا يُمَسِّ السُّدُسُ ②

âyetleridir. İşte benim ve kitaplarımın sebebiyet-i mahkumiyeti beş-altı mes'eleden, en birinci bu iki mes'eledir. Ben hakiki, menfaatli medeniyete karşı değil, belki kusurlu ve zararlı "mimsiz" tabir ettiğim medeniyete karşı otuzkır seneden beri i'caz-ı Kur'an'ı esas tutup, o medeniyetin muhalif noktalarını aşağı düşürüp, medeniyetin aczi ile i'caz-ı Kur'an'ı isbat etmek esası üzerine, matbu ve gayr-ı matbu, Arabça ve Türkçe çok kitaplar yazdım. İrsiyet hakkındaki kanun-u medenin, Kur'an'ın bu iki âyetine muhalif maddelerini vaktiyle müvazene etmişim. Onların en muannid feylesoflarını da ilzam edecek deliller göstermişim. Hükümet-i Cumhuriyenin ilcaat-ı zamana göre kabul ettiği bir kısım kanun-u medeniyenin bir kısım maddelerini kabullen evvel, bu mes'eleleri, medeniyete ve feylesoflara karşı yazmışım ve müdafaa etmişim. Ve kurun-u ûlâ ve vustadaki zayı' olan kadınlık hukukunu, Kur'an-ı Hakim gayet ehemmiyetle muhafaza ettiğini ispat etmişim. Şimdi, bu iki mes'eledeki beyanatım, hükümet-i Cumhuriyenin kanununa muhalifdir diye, 163'üncü madde ile muaheze edildim. Ben de adliyenin en yüksek mahkemesine derim ki:

Binüçyüzelli senede ve her asırda, üçyüzelli milyon insanların hayat-ı içtimaiyesinde en kudsi ve hakiki ve hakikatlı bir düstur-u İlâhinin üçyüzellibin tefsirlerin tasdiklerine ve aynen hükümlerine istinaden ve bütün ecdadımızın ruhlarına hürmeten, Kur'an'ın i'câzını Avrupa mülhidlerine karşı göstermek için, iki nass-ı âyeti, onbeş sene evvel ve on sene evvel ve dokuz sene evvel üç kitabımda zikretmekliğim, beni şimdiki şerait dahilinde ve ahvâl-ı sıhhiyem noktasında yaşayamıyacağım bir me'yusiyetle bir mahbusiyete mahkûm edip ve dolayısıyla, bir cihette âdeta idamıma hükmeden ve yüzonbeş risalemi bunun gibi beş mes'ele yüzünden mahkûm eden haksız bir kararı; elbette rûy-i zeminde adalet varsa, bu kararı red ve bu hükmü nakzedecektir.

En ziyade bizi gayet hayretle, nihayet bir me'yusiyete düşüren şudur ki: Isparta'da habbeyi yüz kubbe yapıp, hiçbir hakikata istinad etmiyen evham ve ihbarata binaen hakkımda verdikleri karara karşı, mezhebimizde yalana hiç bir cihetle cevaz verilmediğinden, aleyhimde de olsa, hak ve doğru söylemek mecburiyetiyle, yüzyirmi sahife kuvvetli ve mantıkî delillerle kendimi müdafaa ettiğim ve bu kanunla hiçbir cihetle temasım olmadığını isbat ettiğim halde; bu müdafaatımı ve isbatımı hiç nazara almayarak, tel'if tarihiyle istinsah tarihlerini, hatta bir şahsa da irsal eylediğim tarihleri dahi birbirine mağlata ile karıştırıp ve yirmi senelik işi, bir sene zarfında olmuş gibi

görerek nakarat gibi, Isparta'daki evhamlı kararı; hem sorgu hakimlerinin kararnamesinde, hem makam-ı iddianın iddianâmesinde, hem bizi mahkum eden mahkemenin son kararında aynen, haklı müdafaamız nazara alınmadan tekrar edilmiş ve bizi mahkum etmişlerdir. Ehl-i hak ve hakikatı titreten bu haksızlığın bir an evvel ref'i ve Risale-i Nur'un mâsumiyetinin ilânını, şiddetle adliyenin en yüksek makamı olan âli mahkemeden beklerim. Eğer pek haklı ve kuvvetli bu feryadımı -farz-ı muhal olarak- adliyenin yüksek makamı işitip dinlemezse, şiddet-i me'yusiyetten diyeceğim: "Bu memlekette ve dünyada adâlet kalkıyor."

Ey beni bu belâyâ sevkedip bu hadiseyi icad eden mülhid zalimler! Madem ve her halde, mânen ve maddeten beni idam etmeye niyet etmiştiniz, neden mazlumların ve biçarelerin hukuklarını muhafaza eden adliyenin çok ehemmiyetli haysiyetini rahnedar edecek entrikalarla, dolaplarla, adliyenin eliyle yürüdünüz? Doğrudan doğruya karşıma merdane çıkıp. "Senin vücudunu bu dünyada istemiyoruz" demeli idiniz.

Sorgu hakimlerinin dört aya yakın bir zamanda -yüzonyedi adamın isticvabı ve tahkikatıyla-meşgul olduğu bir mes'eleyi bir buçuk günde Ağır Ceza Mahkemesi gayet sathi bir nazarla bakıp, onların içindeki noksan ve hataları görmiyerek ve bilhassa akademi hey'et-i müvacehesinde izah ve isbat edeceğimi iddia ettiğim Risale-i Nur 'daki mühim keşfiyat-ı mâneviyeye ait ilmi müdafaatım, esbab-ı mucibe ile red ve cerhedilmeksizin, sathi bir nazarla hükümde isti'cal ettiklerinden, hakperest ve adâletperver olmalarına rağmen, bu sathi nazar sebebiyle, verilen pek yanlış bu kararın isabet-i kanuniyesi olmadığından, mucib-i tedkik ve nakzdır.

Netice: Bu babdaki duruşma evrakının ve bilhassa müsadere edilen matbu' ve gayr-ı matbu' risalelerimin tedkik ve mütâlaâsından anlaşılacağı üzere, ilmî ve mantıkî ve kanunî bütûn itirâzât ve müdâfaâtım nazar-ı teemmüle alınmamış, gerek sorgu hakimliğince ve gerek mahkemece esbab-ı mucibe gösterilmeksizin, delilsiz ve kanunsuz, indi mütalaâlarla açıktan reddedilmiş ve bu sebeple, otuz seneden beri Avrupa feylesoflarına ve medeniyetin sefih kısmına karşı Türk ve İslâm hukukunu müdâfaâ eden ve tilsim-ı kâinatın muammasını açan ve mânevi keşfiyatı hâvi risalelerim **(Haşiye)** müsadere olunduktan başka; ahvâl-i sıhhiyem noktasında tahammül edemeyeceğim cismânî ceza ile mahkum edilmiş olduğumdan; gerek yukarıda serdedilen sebebler ve gerekse iddiânâmeye karşı verdiğim itiraznâmem ve son celse-i muhakemede esasa dair beş umdeyi hâvi tahriri takdim ettiğim ikinci itiraznâmem ve son müdâfaâtımda tafsilen izahata ve ilmî ve kanunî sebeplere ve inde't-tedkik tesadüf buyurulacak nevakis-ı kanuniyeye binaen, pek açık ve sarîh bir surette mazuriyetimi istilzam eden bu hükmünüzün nakziyle, adâletin izharını yüksek hey'etinizden isterim.

وَأَقْضُ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿٣﴾

der ve tevekkül ile Cenab-ı Hakka iltica eylerim.

Ma'sumiyetimizin kat'i bir delili de şudur ki : Bu işte en ziyade lâkadarlık gösteren Dahiliye Vekili, hükûmetin resmî lisaniyle i'lân etmiştir ki: "Bu işte rejim ve hükûmet aleyhdarlığı mevcut olmadığını ve devletin dahili emniyetini ihlal edecek bir halde bulunmadığını ve sadece âdi bir zabıta vak'asından ibaret ve halk arasında hiç bir te'siri olmadığını, resmen bildirmiştir."

İşte, Dahiliye Vekilinin bu canlı beyanatı, bizi tebrie ediyor. Bu hadiseye sebebiyet verdiği anlaşılan zabıta vak'ası ise, bize alâkası olmadığı ve ancak bu mes'eledede suçlu gösterilecek inde'l-mahkeme bura mahkemesince beraet kazanan Eğridirli bir kimseye taalluku bulunduğundan, bu def'a da bize temas etmemekte bulunmuştur.

Haşiye: Bu kadar kitab, değil bir sene zarfında; birkaç sene zarfında da meydana gelmesi mümkün olmadığından ancak yirmi senede yazılmış o ayrı ayrı kitapların müellifinin farz-ı muhal olarak, bir-iki senelik hayatı hatalı olsa bile, yirmi senelik hayatının masum seneleri hangi kanun ile hata olur ki; o eski senelerin mahsulleri olan masum kitaplar, müsadere ile mahkum edilmişler.

1.) Erkeğe iki kız hissesi vardır. (Nisâ Sûresi, 4:176)

2.) Annenin hakkı yine altıda birdir. (Nisâ Sûresi, 4:11)

3.) Ben işimi Allah'a havale ediyorum. Şüphesiz ki Allah kullarını hakkıyla görür. (Mü'min Sûresi, 40:44)

Mâsum kardeşlerimin mazlumiyyetinden gelen feryatlarının işitilmediği ve benim de onlarla konuşulmadığım bir zamanda, onların meyyusiyetlerine bir tesellî vermek için yazdığım en mahrem bir fıkradır

(Bu makam münasebetiyle ilâve edilmiştir)

Kardeşlerim,

Hafız-i Zülcelâlin hıfz ve himayetine bakınız ki, meselemiz münasebetiyle Risale-i Nur'un risaleleri adedine muvafık olarak, yüz yirmi kusûr adamın mahrem evraklarıyla istintakta oldukları halde ve ecnebîlerin entrikalarıyla ve muhalif komitecilerin dolaplarıyla mevcut ve münteşir müteaddit cemiyetlerin hiçbirisiyle, Risale-i Nur'un hiçbir şakirdinin münasebettarlığını gösterecek hiçbir madde bulunmaması, gayet zahir ve parlak bir himaye-i Rabbaniyedir. Muhafaza-i İlâhiyyeye ve İmam-ı Ali (r.a.) ve Gavs-ı Âzam (k.s.), Risale-i Nur'a ait keramet-i gaybiyelerini cidden teyid eden bir inayet-i Rahmâniyedir. Kırk ikilik bir top güllesini, kırk iki mâsum ve mazlum kardeşlerimizin dergâh-ı İlâhiyyeye açılan elleriyle doldurup, geri çevirip, atanların başlarında mânen patlattırdı. Bizlere, yalnız ehemmiyetsiz, sevaplı, hafif birkaç yara bereden başka olmadı. Böyle bir seneden beri doldurulan bir toptan, böyle pek az zararla kurtulmak harikadır. Böyle pek büyük bir nimete karşı, şükür ve sürur ve sevinçle mukabele etmek gerektir. Bundan sonraki hayatımız bize ait olamaz; çünkü müfsidlerin plânlarına göre, yüzde yüz mahv idi. Demek bundan sonraki hayatı kendimize değil, belki hak ve hakikate vakf etmeliyiz. Şekvâ değil, şükrettirecek rahmetin izini, yüzünü, özünü görmeye çalışmalıyız.

Said Nursî

Tashih Layihası

(Mahkeme-i Temyizin dâvâmızı nakzetmeyip tasdiki takdirinde, tashih-i dâvâ için hey'et-i vekileye yazılmış bir arzuhaldir.)

Sâbık yüzyirmi kûsur sahifeden ibaret yedi sahife müdâfaâtım, müteaddit def'a mahkemede okunmakla beraber müteaddit mahkemenin defterlerinde zabta geçmiş. Bu gelecek tashih layihası ise, daha temyiz evrakımız gelmediğinden okunmamış ve zabta geçmemiştir. Elbette yakında o da zabta geçer.

Orada zahiren görülecek şekva ise, hükûmetten şekva değil; belki hükûmete şekva etmektir. Ve tenkidler dahi, hükûmete değil; belki, hükûmeti iğfale çalışan entrikacıları tenkid etmektir.

Tashih Layihası

Ey ehl-i hall ve akd! Dünyada emsali nâdir bulunan bir haksızlığa giriftar edildim. Bu haksızlığa karşı sükût etmek hakka karşı bir hürmetsizlik olduğundan, bilmeceburiye gayet ehemmiyetli bir hakikatı fâşetmeye mecburum. Diyorum ki :

Ya benim idamımı ve yüzbir sene cezayı istilzam edecek kusurumu kanun dairesinde gösteriniz; veyahut bütün bütün divane olduğumu isbat ediniz; veyahud benim, risalelerimin ve dostlarımin tam serbestiyetimizi verip, zarar ve ziyanımızı müsebbiblerinden alınız. **(Haşiyeye-1)**

Evet, her bir hükûmetin bir kanunu, bir usulü var, o kanuna göre ceza verilir. Hükûmet-i Cumhuriyenin kanunlariyle beni ve dostlarımin en ağır bir cezaya müstehak edecek esbab bulunmazsa; elbette takdir ve mükâfat ve tarziye ile beraber, tam hürriyetimizi vermek lâzım gelir. Çünkü meydandaki gayet ehemmiyetli hizmet-i Kur'aniyem eğer hükûmetin aleyhinde olsa, böyle bir senelik ceza bana, birkaç dostuma altışar ay mahkûmiyetle olamaz. Belki yüzbir sene ve idam gibi ceza bana ve en ağır cezaları da benim ciddi hizmetime irtibat edenlere vermek lâzım gelir. Eğer hizmetimiz hükûmetin aleyhinde olmazsa; o vakit değil ceza, hapis ittiham, belki takdir ve mükafatla karşılanmak lâzım gelir. Çünkü, bir hizmet ki; yüzyirmi risale, o hizmetin tercümanları olmuş. Ve o hizmetle, koca Avrupa feylesoflarına meydan okuyup, esasları zir ü zeber edilmiş. Elbette o tesirli hizmet ya dahilde gayet müdhiş bir netice verir, veyahut gayet nâfi ve yüksek ve ilmî bir semere verecek. Onun için, göz boyamak nevinde ve efkâr-ı ammeyi aldatmak tarzında ve hakkımızda zalimlerin entrikalarını, yalanlarını setretmek suretinde, çocuk oyuncağı gibi bana bir sene ceza verilmez. Benim emsalim, ya idam olur, darağacına müftehirane çıkarlar, veyahud lââyık olduğu makamda serbest kalırlar.

Evet, binler lira kıymetinde elmasları çalabilen mâhir bir hırsız, on kuruşluk bir cam

parçasına hırsızlık etmekle elmas çalmış gibi aynı cezaya kendini mahkum etmek; dünyada hiçbir hırsızın, belki hiçbir zîşuurun kârı değildir. Hırsız kurnaz olur. Böyle nihayet derecede eblehane hareket etmez.

Ey efendiler! Haydi, vehminiz gibi ben o hırsız gibi oldum. Ben Isparta nahiyelerinde perişan, bir köyde dokuz sene inzivada bulunan ve şimdi benimle beraber gayet hafif bir cezaya mahkûm olan safdil beş-on biçarelerin fikirlerini hükûmet aleyhine çevirmekle, kendimi ve gaye-i hayatım olan risalelerimi tehlikeye atmaktan ise; eski zamanda olduğu gibi, Ankara'da veya İstanbul'da büyük bir memuriyette oturup, binler adamı takip ettiğim maksada çevirebilirdim. O vakit, böyle zelilkâme mahkûmiyet değil, belki mesleğime ve hizmetime münasib bir izzetle dünyaya karışabilirdim. Evet, fahr ve temeddüh niyetiyle değil, belki mecburiyet ve mahcubiyetle, hodfüruşane eski bir kısım riyakârlığı hatırlatmakla; beni ehemmiyetsiz, vücudundan istifade edilmez, adi bir mertebeye sukut ettirmek isteyenlerin yanlışlarını göstermek için derim:

"İki Mekteb-i Musibet Şehâdetnâmesi" namındaki matbu' eski müdâfaâtımı görenlerin tasdikiyle, bir nutuk ile isyan etmiş sekiz taburu itaate getiren ve bir zaman gazetelerin yazdıkları gibi, İstiklâl Harbinde "Hutuvat-ı Sitte" nâmında bir makale ile İstanbul'daki efkâr-ı ulemâyı İngiliz aleyhine çevirip, harekât-ı millîye lehinde ehemmiyetli hizmet eden ve Ayasofya'da kırkbin adama nutkunu dinlettiren ve Ankara'daki Meclis-i Meb'usan'ın şiddetli alkışlamasıyla karşılanan ve yüzellibin banknot, yüzaltmışüç meb'usun imzası ile Medrese ve Dârü'l-Fünun'a tahsisatı kabul ettiren ve reis-i cumhurun hiddetine karşı divan-ı riyasette **(Haşiye-2)** kemal-i metanetle fütur getirmeyerek mukabele edip, hiddetine karşı *"Namaz kılmayan haindir. Hainin hükmü merduttur."* diyen ve Dârü'l-Hikmeti'l-İslâmiye'de, hükûmet-i İttihadiyenin ittifakiyle, hikmet-i İslâmiyeyi Avrupa hükemasına tesirli bir surette kabul ettirmek vazifesine lâıyk görünen ve cephe-i harpte yazdığı ve şimdi müsadere edilen "İşârâtü'l-İ'câz" o zamanın başkumandanı olan Enver Paşa'ya o derece kıymetdar görünmüş ki kimseye yapmadığı bir hürmetle, istikbaline koştuğu o yadigâr-ı harbin hayrına, şerefine hissedar olmak fikriyle, İşârâtü'l-İ'câz'ın tab'ı için kâğıdını vererek, müellifin harbdeki mücahedatı takdirkârane yâdedilen bir adam; böyle adi bir beygir hırsız veyahut kız kaçırcı ve bir yankesici gibi en aşağı bir cinayetle kendini bulaştırıp, izzet-i ilmiyesini ve kudsiyet-i hizmetini ve kıymetdar binler dostlarını rezil edip sükût edemez ki; siz onu bir senelik ceza ile mahkum edip, âdi bir keçi, koyun hırsız gibi muamele edesiniz... Ve sebepsiz, on sene sıkıntılı bir tarassudla ta'zib edildikten sonra; şimdi de bir sene hapis ile beraber bir sene de nazeret altında tutmak suretiyle (padişahın tahakkümünü kaldıramadığı halde) garazkâr bir hafiyenin veya âdi bir polisin tahakkümü altında azab vermekten ise, idam edilmesini daha evlâ görür. Eğer böyle bir adam dünyaya karışsaydı ve karışmaya arzusu olsaydı ve hizmet-i kudsiyesi müsaade etseydi, Menemen Hâdisesinin ve Şeyh Said Vâkıâsının onar misli olacak bir tarzda karıştırdı. Dünyaya işittirecek bir top sadası, bir sinek sadasına inmiyecekti.

Evet, hükûmet-i Cumhuriyenin nazar-ı dikkatine arz ediyorum ki; beni bu belâyaya sevkeden gizli komitenin yaptığı tedabir ve ettiği propaganda ve entrikalar bu hali gösteriyor. Çünkü, hiç bir hâdisede görülmemiş bir tarzda umumî bir propaganda, bir entrika ve bir dehşet aleyhimize döndüğüne delil şudur ki: Altı aydır, yüzbin dostum varken, hiç biri bana bir mektub yazamadı, bir selâm gönderemedi; hükûmeti iğfale çalışan entrikacıların ihbârâtıyla Vilâyât-ı Şarkiyeden, ta Vilâyât-ı Garbiyeye kadar her yerde istintaklar, taharriyatlar devam ettiğidir. İşte, bu entrikacıların çevirdikleri plan, benim gibi binler adamı en ağır cezalar çaracak bir hâdiseye göre tertip edilmiş; halbuki en âdi bir adamın, en âdi bir hırsızlığı gibi bir hâdiseyi andıracak bir ceza vaziyetini netice verdi. Yüzonbeş belki beşyüz adamdan, onbeş mâsumlara beş-altı ay ceza verildi.

Acaba dünyada hiçbir zîakıl, elinde gayet keskin elmas kılıncı bulursa, müdhiş bir arslanın veya ejderhanın kuyruğuna hafifçe ilştirip, kendine musallat eder mi? Eğer maksadı tahaffuz veyahut döğüşmek ise, kılıncı başka yere havale eder. İşte sizin nazarınızda ve vehminizde beni o adam gibi telakki etmişsiniz ki; beni bu tarzda cezaya, mahkumiyete çarptınız. Eğer bu derece hilaf-ı şuur ve muhalif-i akıl hareket ediyorsam, koca memlekete dehşet verip propaganda ile efkâr-ı âmmeyi aleyhime çevirmek değil, belki âdi bir divane gibi tımarhaneye gönderilmem lâzım gelir. Eğer verdiğiniz ehemmiyete mukabil bir adam isem, elbette arslanı kendine saldırmamak ve ejderhayı kendine hücum ettirmemek için, o keskin kılıncı onların kuyruklarına uzatmaz; belki mümkün olduğu kadar kendini muhafaza edecek... Nasıl ki on sene ihtiyari bir inzivayı ihtiyar edip, tâkat-ı beşerin fevkinde sıkıntılara tahammül ederek, hükûmetin işine hiçbir cihetle karışmadım ve karışmak arzu etmedim. Çünkü hizmet-i kudsiyem beni men ediyor.

Ey ehl-i hall ve akd! Acaba hiç mümkün müdür ki, yirmibeş sene evvel gazetelerin yazdığı gibi, bir makale ile otuzbin adamı kendi fikrine çeviren; ve koca Hareket Ordusu'nun nazar-ı dikkatini kendine çeviren ve İngiliz Baş Papazı'nın, altıyüz kelime ile istediği suallerine altı kelime ile cevap veren ve bidayet-i hürriyette en meşhur bir diplomat gibi nutuk söyleyen bir adamın

yüzyirmi risalesinde dünyaya, siyasete bakacak yalnız onbeş kelime mi bulunur? Hiç akıl kabul eder mi ki bu adam siyaseti takib ediyor ve maksadı dünyadır ve hükûmete ilişmektir? Eğer fikri, siyaset ve hükûmete ilişmek olsaydı, böyle bir adam, bir tek risalesinde sarihan, işareten yüz yerde maksadını ihsas edecekti. Acaba o adamın maksadı siyasetçe tenkid olsa idi, yalnız tesettür ve irsiyete dair eski zamandan beri câri bir-iki düsturdan başka medar-ı tenkid bulunamaz mı idi?

Evet, koca bir inkılabı yapan bir hükûmetin rejimine muhalif bir fikr-i siyaseti takib eden bir adam, bir-iki mâlum maddeler değil, yüzbinler madde-i tenkid bulabilirdi. Güya Hükûmet-i Cumhuriyenin -yalnız- inkılâbı, bir-iki küçük mes'elededir. Ben de, onu hiçbir tenkid maksadım olmadığı halde, eskiden yazdığım bir-iki kitabımda zikrettiğim bir-iki kelime varmış diye, hükûmetin rejimine ve inkılabına hücum ediyor denilmiş. İşte, ben de soruyorum: Böyle en edna bir cezaya medar olamayan ilmî bir maddeye, koca bir memleketi meşgul edip endişe verecek bir şekil verilir mi?

İşte beni ve beş-on dostlarımı bu âdi, ehemmiyetsiz cezaya çarpmak; umum memlekette aleyhimize şiddetli bir propaganda ve milleti korkutup bizden nefret ettirmek ve tevkifim için Dahiliye Nâzırını, mühim bir kuvvetle -Isparta'da bir tek neferin göreceği işi görmek için- Isparta'ya celbedilmesi ve Hey'et-i Vekile Reisi İsmet, Vilâyât-ı Şarkiyeye o münasebetle gitmesi ve iki ay benim hapisde bütün bütün konuşmaktan men'edilmem ve bu gurbette, kimsesizlikte, hiçbir kimsenin hâlimi sormak ve selâm göndermesine meydan verilmemesi gösteriyor ki; dağ gibi bir ağaçta, nohut gibi bir tek meyve bulundurup; mânâsız, hikmetsiz, kanunsuz bir vaziyettir ki; değil Hükûmet-i Cumhuriye gibi en ziyade kanunperest ve kanuni bir hükûmet, belki hikmetle iş görmek mânâsiyle hükûmet namı verilen dünyada hiçbir hükûmetin işi olamaz. Ben hükûmet-i cumhuriyenin kanunlarına istinaden hukukumu, kanun dairesinde istiyorum. Kanun namına kanunsuzluk edenleri, cinayetle itham ediyorum. Böyle cânilerin keyiflerini, elbette Hükûmet-i Cumhuriyenin kanunları reddeder ve hukukumu iade eder ümidindeyim.

Eskişehir hapsinde
tecrid-i mutlakta mevkuf
Said Nursi

Haşiye-1: Mahkeme-i Temyizden dâvâmızı nakz yerine tasdik geldiği takdirde, hey'et-i vekileye ve hem Meclis-i Meb'usana, hem Dahiliye Vekâletine ve hem Adliye Nezaretine verilmek üzere, dâvâmızı tashih münasebetiyle yazılmış bir layihadır. Eğer bu haklı derdimi ve ehemmiyetli hakkımı bu mercilere dinlettiremezsem, bu hayata veda etmek bana vâcib olur. Çünkü, sükûtumla şahsi bir hakkımla beraber, binlerle muhterem hukuk zâyi' olur.

Haşiye-2: Eski Said söz istiyor, diyor ki: "Onuç senedir beni konuşturmadınız. Şimdi, madem beni nazara alıp, sizi ittiham altına alıyorlar ve sizden korkuyorlar; elbette benim onlarla konuşmam lâzım geliyor. Gerçi benlik, enaniyet çirkindir; fakat mağrur ve muannid enaniyetlilere karşı, haklı bir surette ve sırf kendisini müdafaâ ve muhafaza etmek için benlik göstermek lâzım geliyor. Onun için, Yeni Said gibi; mahviyetle, mülâyimâne konuşamayacağım." Ben de ona söz verdim. Fakat enaniyetlerine, temeddühlerine iştirak etmiyorum.

Isparta ve Denizli Mahkemesi [1944]

Denizli Ağır Ceza Mahkemesi Müdafaaları (1944)

Isparta Mahkemesine Müddei Umumi eliyle bir istidadır

Isparta Mahkemesine Müddei Umumi eliyle bir istidadır

(Bundan yeni harflerle makamata vermek için, üç dört nüsha bana lâzımdır)

"Kastamonu'da üç defa menzilimi taharri etmek için iki müdde-i umumi ve iki taharri komiserlerine ve üçüncü de gelen polis müdürüne ve altı yedi komiser ve polisler ve Isparta müddei umumisinin suallerine karşı söylediğim ve ehemmiyetli bir kısmının sureti Kastamonu zabıtası ve adliyesinin elinde kalan ayn-ı hakikat küçük bir müdafaanın hülâsasıdır. Şöyle ki:

Onlara dedim: "Ben onsekiz - yirmi senedir münzevî yaşıyorum. Hem Kastamonu'da sekiz senedir karakol karşısında daima tarassut nezaret altındayım. Kaç defalar menzilimi taharri ettikleri halde, dünya ile ve siyaset ile hiç bir tereşşuh, hiç bir emare görülmedi. Eğer bir karışık halim olsa idi, ya bu Kastamonu Adliyesi ve zabıtası ve hükümeti bilmedi ve yahut bildi, aldırmaı. Elbette benden ziyade onlar mesuldürler. Eğer yoksa, bütün dünyada kendi ahiretiyle meşgul olan münzevilere ilişilmediği halde, neden bana lüzumsuz ve vatan ve millet zararına bu derece ilişiyorsunuz?

Biz Risale-i Nur şakirdleri Risale-i Nur'u, değil dünya cereyanlarına belki kâinata da alet edemeyiz. *Hem Kur'an bizi siyasetten şiddetle men etmiş...*

Evet Risale-i Nurun vazifesi ise hayat-ı ebediyeyi mahveden ve hayat-ı dünyeviyeyi de dehşetli bir zehire çeviren küfr-ü mutlaka karşı imani olan hakikatleri gayet katî olarak, en mütemerrid zındık feylosofları dahi imana getiren Kur'anî ve kuvvetli burhanlarla Kur'ana hizmet etmektir. Onun için biz, Risale-i Nur'u hiç bir şeye alet edemeyiz.

Evvela: Kur'anın elmas gibi hakikatlerini, ehl-i gaflet nazarında propaganda-i siyaset tevehhümüyle cam parçalarına indirmemek ve o kıymettar hakikatlere hıyanet etmemektir.

Saniyen: Risale-i Nurun esas mesleği olan şefkat ve hak ve hakikat ve vicdan, bizleri şiddetle siyasetten ve idareye ilişmekten men'etmiş. Çünkü, tokada ve belâyâ müstehak ve küfr-ü mutlaka düşmüş bir iki dinsize mukabil, yedi-sekiz çoluk çocuk, hasta, ihtiyar ve masumlar bulunur. Musibet ve belâ gelirse, o biçareler de yanarlar. Onun için, neticenin husulü de meşkûk olduğu halde, siyaset yoluyla idare ve asayişin zararına hayat-ı içtimaiyeye karışmaktan şiddetle men'edilmişiz.

Salisen: Bu vatanın ve bu milletin hayat-ı içtimaiyesi bu acib zamanda anarşilikten kurtulmak için "Beş esas" lâzım ve zaruridir:

Birincisi: Hürmet...

İkincisi: Merhamet...

Üçüncüsü: Haramdan çekinmek...

Dördüncüsü: Emniyet...

Beşincisi: Serseriliği bırakıp itaat etmektir...

Risale-i Nur hayat-ı içtimaiyeye baktığı zaman, bu beş esası kuvvetli ve kudsi bir surette tesbit ve tahkim ederek, asayişin temel taşınu muhafaza eder. Delili ise: bu yirmi sene zarfında yüz bin adamı vatana ve millete zararsız bir uzv-u nafi' hükmüne getirmesidir. İsparta ve Kastamonu vilâyetleri bu hale şahittir.

Demek Risale-i Nurun -Ekseriyet-i mutlaka- eczalarına ilişenler, herhalde bilerek veya bilmiyerek anarşilik hesabına vatana ve millete ve hâkimiyet-i İslâmiyeye hıyanet ederler. Risale-i Nurun yüzotuz risalelerinin - iki üç hususileri müstesna olarak - Bu vatana yüzyirmiyedi büyük faydasını ve hasenesini, vehham ehl-i gafletin sathî nazarlarında kusurlu tevehhüm edilen iki üç risalenin mevhum zararları çürütemez. Onları bunlar ile çürüten, gayet derecede insafsız ve zalimdir.

Amma benim ehemmiyetsiz şahsımın kusurları ise, bilmeceburiye istemeyerek derim ki: On sekiz sene müddetinde gurbette, haps-i münferid hükmünde yalnız, münzevi olarak hayat geçiren.. Ve bu müddet zarfında ihtiyarıyla bir defa çarşıya ve mecma-ı nâs büyük camilere gitmeyen... Ve çok tazyik ve sıkıntı verildiği halde bütün emsâli menfilere muhalif olarak istirahatı için bir tek defa hükümete müracaat etmiyen... Ve yirmi sene zarfında hiç bir gazeteyi okumayan ve dinlemeyen ve merak etmeyen.. Ve tâm sekiz sene Kastamonu'da bütün dostların şهادetiyle Küre-i Arz yüzündeki boğuşmaları ve harpleri ve sulh olmuş olmamış ve daha kimler harp ettiklerini iki sene yedi aydır bilmeyen ve merak etmeyen ve sormayan... Ve üç senede yakınında konuşan radyoyu üç defadan başka dinlemeyen... Ve hayat-ı ebediyeyi imha eden ve hayat-ı dünyeviyeyi dahi elem içinde eleme ve azap içinde azaba çeviren küfr-ü mutlaka karşı gâlibane Risale-i Nur'la mukabele ettiğine, onun ile imanlarını kurtaran yüz bin şahidin şهادetiyle ispat eden... Ve Kur'an'dan tereşşuh eden Risale-i Nur ile ölümü yüz bin adam hakkında idam-ı ebediden terhis tezkeresine çeviren bir adama bu derece ilişmek ve me'yus etmek ve ağlatmakla, O ma'sum yüzbinler kardeşlerini ağlatmaya; hangi kanun var? Hangi maslahat var? Adalet namına emsalsiz bir gadr olmaz mı?. Ve kanun hesabına emsalsiz bir kanunsuzluk değil mi?.

Eğer bu taharrilerde bazı vazifedar memurların itiraz ettikleri gibi, dersiniz ki: "Sen ve bir iki risalen rejime ve usulümüze muhalif gidiyorsun?"

Elcevab: **Evvelâ:** Usulünüzün münzevilerin çilehanelerine girmeye hiç bir hakkı yok!..

Saniyen: Bir şeyi reddetmek ayırdır, kalben kabul etmemek ayırdır... Ve amel etmemek bütün bütün ayırdır. Ehl-i hükümet ele bakar, kalbe bakmaz. İdare ve asayişe ilişmeyen şiddetli muhalifler her hükümette bulunur. Hatta Hazret-i Ömer'in (R.A.) taht-ı hakimiyetindeki Hristiyanlar, kanun-u şeriatı ve Kur'anı inkâr ve Peygamber Aleyhissalatü vesselam'a adavet ettikleri halde onlara ilişmiyordu. Hürriyet-i fikir ve serbestiyet-i vicdan düsturu ile Risale-i Nurun bir kısım şakirtleri idareye dokunmamak şartıyla, rejim ve usulünüzü ilmen kabul etmezse ve muhalif âmel etse, hatta rejimin sahibine adavet de etse, onlara kanunen ilişilmez.

Risaleler ise; O gibi risalelere mahrem demişiz. Neşrini men'etmişiz. O da bir iki risaledir. Hatta bu defa bu hadiseye sebebiyet veren risale, Beşinci Şua'dır. Kastamonu'da sekiz sene zarfında bir veya iki defa bir tek nüsha birisi bana getirdi. Aynı günde kaybettirdik.

Malumdur ki, bir mektubta kusur olsa, yalnız o kusurlu kelimeler sansür edilir. Mütebakisinin neşrine izin verilir. Eskişehir mahkemesinde dört ay tetkikat neticesinde, yüz risalede medar-ı tenkid yalnız onbeş kelime bulmaları, kat'î ispat eder ki; Risale-i Nur'a ilişilmez. Onun hedefi dünya değil. Herkes ona muhtaçtır.

Eğer dinsizliği bir nevi siyaset zannedip bu hadisede bazılarının dedikleri gibi deseniz: "Sen bu risalelerle medeniyetimizi ve keyfimizi bozuyorsun?"

Ben de derim ki: "Dinsiz bir millet yaşamaz ve yoktur" Dünyaca bir umumi düsturdur... ve bilhassa küfr-ü mutlak olsa, cehennemden daha elim bir azabı dünyada dahi verdiğini Risale-i Nur'un "Gençlik Rehberi" gayet kat'î bir surette ispat etmiş. O Risale ise, bu defa taharride elinize geçen risaleler içinde ve "Miftah-ül İman" Risalesinin ahirinde bir kısım nüshalarda vardır. Bir müslüman -Eliyazü billah- eğer irtidat etse, küfr-ü mutlaka düşer... Ve bir derece yaşatan küfr-ü meşkûkte kalmaz. Ecnebi dinsizleri gibi olamaz... Ve lezzet-i hayat noktasında mâzî ve müstakbeli olmayan hayvandan yüz derece aşağı düşer. Çünkü geçmiş ve gelecek mevcudatın ölümleri ve ebedî müfarakatları onun dalâleti cihetiyle onun kalbine mütemadiyen hadsiz karanlıkları ve elemeleri yağıdırıyor. Eğer îman gelse, kalbine girse; o hadsiz ölümler diriliyorlar. **"Biz ölmemişiz, mahvolmamışız"** lisan-ı halleriyle ile dediklerinden, o cehennemî haleti cennet lezzetine çevirilir.

Madem hakikat budur, sizlere ihtar ediyorum: Kur'an'a dayanan Risale-i Nurla mübareze etmeyiniz. O mağlub olmaz. Fakat bu memlekete yazık olur. O başka yere hicret eder, gider, yine tenvir eder.

Hem **"Eğer başımdaki saçlarım adedince başlarınm bulunsa, her gün biri kesilse; hakikat-ı Kur'ana feda olan bu başı, zındıkaya ve küfr-ü mutlaka eğmem. Ve bu hizmet-i İmaniye ve nuriyeden vazgeçmem ve geçemem..."** diye o üç kısım taharricilere söylediğim gibi, sizlere de söylüyorum. Yirmi seneden beri bir münzevinin elbette ifadedeki kusuruna bakılmaz.

İsparta Mahkemesine ikinci istida

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ ①

Ramazan-ı Şeriften bir gün evvel gizli zındık düşmanlarım beni zehirledikleri zaman, hastalığının şiddetinden doktorların ihbarıyla hararetim kırk dereceden geçtiği sırada, bu hâdisе başıma geldi. Bu da kaza-yı ilâhîdir diye teslimiyetle sabrettim. Aynı bu senenin tarihini gösteren

وَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ ②

ayeti, bütün bu müşkilâta karşı aynı bu senenin tarihini gösterdiği tesellisi, beni kurtardı.

Bu kaza-yı ilâhînin bir sebebi: Yeni talebelerden bir kısım zatlar, hem benden uzak, hem sırr-ı ihlâsa muvaffak olamadıkları için dünya cihetini Risale-i Nur ile arzu ettiklerinden, bazı menfaat rakipleri yirmi beş sene evvel aslı yazılan ve sekiz sene zarfında bir veya iki defa elime geçen ve aynı vakitte kaybettirilen Beşinci Şua bir yerde elime geçmesiyle o kıskançlar onun ile adliyeyi evhamlandırıdılar. Hem aynı vakitte benim muvafakatım olmadan tab'edilen ve nüshaları gelmiş olan Yedinci Şua o Beşinci Şua zannedilerek hükûmete aksetmiş. İki mesele birbiriyle karıştırılmış. Güya kanun-u medeniye karşı bizde bulunmayan o mahrem risale tab'edilmiş diye, ehl-i garaz bir habbeyi yüz kubbe yaparak, gadren bizleri şu hapishaneye sokturmağa sebebiyet verdiler. Ehl-i dünyanın evhamına karşı deriz:

Matbu Yedinci Şua baştan âhire kadar imandır, ahirete bakar. Aldanmışsınız. Ve gayet mahrem tutulan ve şiddetli taharrilerde bizde elde edilmeyen ve aslı yirmi beş sene evvel yazılan ve ehadis-i müteşabiheyi inkârdan kurtarmak niyetiyle ve zayıfların imanlarını takviye etmek fikriyle Dârü'l-Hikmeti'l-İslâmiye'de bulunduğu zamanlarda aslı yazılan Beşinci Şua bütün bütün

ayrıdır. Biz bu risalenin değil tab'ına, belki bu zamanda hiç kimseye gösterilmesine razı olmamakla beraber, bu risalede hadisin işaretıyla verdiği haberler doğru çıkmış. Ve bazı ferdleri bu zamanda çıkmış gibi mana verilebilir ve yanlış tevehhüm edilir, diye şiddetle saklandı.

O risalede de, hadisin ihbarat-ı gaybiyesi var. küllî bir surettedir. Şahısları tayin etmiyor; biz de tayin etmemişiz. Yalnız o hadisin külliyetine dahil olabilir bazı şahıslara tatbik etmemek için neşredilmedi. Hem o risale mübareze etmiyor; ihbar ediyor. Ve mühim noktalarda imanı kurtarıyor.

Elhasıl: Asya'da hüküm süren bir hükûmet, küfr-ü mutlakı mağlub eden Risale-i Nur'la mübareze edemez, onunla musalâhaya mecburdur. Bu milletin ekmek gibi onun hakikatlerine ihtiyacı bulunduğunu pek kuvvetli delillerle isbat etmeye hazırım.

Madem Eskişehir Mahkemesi, mahrem ve gayr-ı mahrem yüz risaleyi dört ay tedkikten sonra, yalnız bir-iki risalede, hafif bir cezaya temas edecek bir-iki noktadan başka mucib-i mesuliyet bir şey bulmamış ve biz dahi o cezayı muzaaf bir surette çektik.

Ve madem bir sene evvel Risale-i Nur'un bütün eczaları Isparta hükûmetinin eline geçti. Birkaç ay tahkikten sonra, sahiplerine iade edilmiş.

Ve madem cezadan sonra Kastamonu'da sekiz sene zarfında şiddetli taharriyatta, zabıta ve adliye alâkadar edecek bir tereşsuh bulunmamış.

Ve madem bu son taharride hiç bulunmayacak ve neşredilmeyecek bir tarzda birkaç sene evvel odun yığınları altında saklanmış olduğu göründü ve heyet-i zabıtaca tahakkuk etti.

Ve madem Kastamonu'da polis müdürü ve adliyesi, o saklanmış zararsız kitaplarımı bana iade etmek üzere kat'î söz verdikleri halde ikinci gün, birden Isparta'dan tevkif emri geldiğinden, daha o emanetlerimi almadan sevk edildim.

Elbette ve elbette bu beş hakikate binaen Denizli Adliyesi ve müdde-i umumisi benim çok ehemmiyetli bu hukukumu nazar-ı dikkate almaları vazifelerinin muktezadır. Ve hukuk-u umumiye müdafaa eden müdde-i umumiden, Risale-i Nur münasebetiyle ehemmiyetli bir hukuk-u amme hükmüne geçen bu şahsî hukukumu da müdafaa edeceğine ümitvarım ve bekliyorum.

Yirmi iki seneden beri hayat-ı içtimaiyeden çekilen ve şimdiki kanunları ve tarz-ı ifadeyi bilmeyen.. ve Denizli Adliyesine itimad ederek bütün işlerini o mahkemenin insafına havale eden.. ve Eskişehir Mahkemesinde cerh edilmez yüz sahife müdafaatımı bu mahkemeye karşı da aynen takdim eden.. ve o zamana kadarki kusurlarının cezasını çeken ve ondan sonra Kastamonu'da mütemadiyen tarassud ve haps-i münferid tarzında yaşayan, hasta, garib, ihtiyar, tecrid-i mutlak içinde bulunan..

Said Nursî

1.) Her türlü noksan sıfatlardan beri olan Allah'ın adıyla.

2.) Rabbinin hükmüne sabret. Muhakkak ki, sen bizim inayet gözümüz altındasın. Rabbinin hamd ile tesbih et. (Tûr Suresi: 48)

Isparta Mahkemesine 3.Dilekçe

Hatime

Yeni Said, dünyadan yüzünü çevirdiği için ehl-i dünya ile, siyasiler ile konuşmayı ve müdafaayı mecburiyet-i kat'îye olmadan yapmıyor ve lüzum görmüyor. Fakat bu meselede çok masum rençber adamlar bizimle az münasebetiyle tevkif edilerek, iş zamanında çoluk çocuklarına nafaka tedarik edemediklerinden şiddetle rikkatime dokundu, derinden derine beni ağlattırdı. Eğer mümkün olsa idi, onların bütün zahmetlerini kendim alırdım. Zaten bir kusur varsa benimdir.

İşte bu hâlet-i ruhiye içinde, Yeni Said'in sükûtuna rağmen Eski Said diyor ki: Mâdem Isparta müdde-i umumisinin yüzer lüzumsuz süallerine, bîçare Yeni Said cevap veriyor. Ben de Isparta Mahkemesinden değil, belki dokuz sene evvel başta Şükrü Kaya olarak Dahiliye Vekaletinden ve şimdiki Adliye Vekaletinden, hukukumuzu müdafaa etmek niyetiyle üç sual sormak hakkımızdır.

Birincisi: Risale-i Nur Talebesi olmayan ve yanında yalnız âdi bir mektub bulunan Eğridirli bir adamın, jandarma çavuşu ile vukuatsız bir münakaşa-i lisaniyesi bahanesiyle, beni ve yürzyirmi adamı tevkif ile dört ay mahkeme tedkikinden sonra onbeş biçareden başka bütün beraet kazanmakla, masumiyetleri tahakkuk eden yüzden ziyade adamlara binler lira zarar

vermek, hangi kanun iledir? İmkanatı, vukuat yerinde isti'mal etmek adâletin hangi düsturuyladır?

İkincisi: ﴿لَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ﴾ ferman-ı esasî ile, bir kardaşın hatasıyla diğer öz kardaşı mes'ul olmadığı halde; yanlış mana verilmemek için, neşrini kat'iyen men'ettiğim (1) ve sekiz sene zarfında bir veya iki def'a elime geçen (2) ve aynı vakitte kaybettirilen (3) ve yirmibeş sene evvel aslı yazılan (4) ve ehemmiyetli noktalarda imânî şüphelerden (5) ve manaları anlaşılmayan bir kısım müteşabih hadisleri inkardan kurtaran (6) bir küçük risalenin bizden uzak bir yerde (7)... bilmediğimiz bir adamda (8) bulunmasıyla ve yanlış mânâ verilmesiyle, bizleri bu Ramazan-ı Şerif'te ve otuzkırk masum, rençber ve esnafları hatta âdi ve eski bir mektub ile ve on sene evvel bize bir dostluğu münasebetiyle tevkif edip, perişan etmek (9) ... ve maddeten ve mânânen, onlara ve vatana ve millete lüzumsuz bir evham yüzünden binler zarar vermek (10) hangi adâlet kanunu iledir?... Adliyenin hangi madde-i kanuniyesi iledir? Ayağımızı yanlış atmamak için o kanunları bilmek isteriz.

Evet bu tevkifimizin bir sırrının bir hakikâtı şudur ki: Bir kısım hadislerin manası ve te'vili bilinmemesinden, akıl kabul etmiyor diye inkar edenlere karşı, avamın imânlarını kurtarmak fikriyle çok zaman evvel Dârü'l-Hikmeti'l-İslâmiye'de iken aslı yazılan Beşinci Şua -farz-ı muhal olarak- dünyaya ve siyasete baksa da ve bu zamanda yazılsa da mâdem gizlidir (1) ve neşredilmiyor (2) ve taharriyatta bizde bulunmadı (3) ve gaybi haberleri doğrudur (4) ve imânî şüpheleri izale eder (5) ve âsâyîşe dokunmuyor (6) ve mübereze etmiyor (7) ve yalnız ihbar eder (8) ve şahısları tayin etmiyor (9)... ve ilmî bir hakikatı, küllî surette beyan eder (10)... elbette o küllî hakikat-ı hadisiyye bu zamanda dahi bir kısım şahıslara mutabık çıksa ve münakaşaya sebep olmamak için tam mahrem tutulsa (11).. adâlet cihetinde hiçbir vecihle suç teşkil etmez (12)..

Hem, birşeyi reddetmek ayırdır ve ilmen kabul etmemek veya amel etmemek bütün bütün ayırdır. O risale, yakın bir istikbalde gelecek rejimi ilmen kabul etmiyor diye, bir suç olduğuna dair dünyada adliyelerin bir kanunu bulunduğuna hiçbir ihtimal vermiyoruz.

Üçüncü Sual: Bir mektubun yirmi kelimesinde, beş kelime kusurlu görölse, o beş kelime sansür edilir; mütebâkisine izin vermek bir düstur-u umumî iken, Eskişehir Mahkemesinin dört ay tedkikten sonra yüzbin kelime içinde, zahiri nazarda zararlı tevehhüm edilen yalnız onbeş-yirmi kelimeden başka bulmamasıyla ve şimdiye kadar yüzbinler adamın ıslahına vesile olmasıyla vatana ve millete bin büyük menfaati tahakkuk eden Risale-i Nur'a küçük bir hizmet yapan ve kendi imânını kurtardığı için bir risalesini yazan; hatta Abdullah Çavuş gibi onbeş sene evvel yalnız şahsıma yemek pişirmek gibi sırf rıza-yı İlahi için hizmet eden biçareleri, bu iş mevsiminde taht-ı tevkife almak, hükûmet-i Cumhuriye'nin hangi prensibiyle kâbil-i tevfik olabilir? Ve hangi kanunu müsaade etmeğe imkan var?

Mâdem cumhuriyet prensibleri, hürriyet-i vicdan kanunuyla dinsizlere ilişmiyor. Elbette mümkün olduğu kadar dünyaya karışmayan ve ehl-i dünya ile mübareze etmeyen ve âhiretine ve imânına ve vatanına dahi, nâfi' bir tarzda çalışan dindarlara ilişmemek gerektir ve elzemdir. Bin seneden beri bu milletin gıda ve ilaç gibi bir hâcât-ı zaruriyesi olan takvayı ve salâhatı bu mazhar-ı enbiya olan Asya'da hüküm eden ehl-i siyaset yasak etmez ve edemez biliyoruz.

Yirmi seneden beri münzevî yaşayan ve yirmi sene evvelki Said'in kafasıyla sorduğu suallerde, bu zamanın tarz-ı telakkisine uygun gelmeyen kusurlarına bakmamak insaniyetin muktezasıdır.

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿٢﴾

derim.

Mevkuf
Said Nursî

- 1.) Hiçbir günahkâr başkasının günahını yüklenmez. (En'âm Sûresi, 6:164; İsrâ Sûresi, 17:15; Fâtır Sûresi, 35:18; Zümer Sûresi, 39:7)
- 2.) Allah bize yeter. O ne güzel Vekil'dir. (Âl-i İmrân Sûresi, 3:173)

Kur'an bizi şiddetle siyasetten men'etmiş..

بِسْمِ سُبْحَانَهُ

(Başta, üçüncü sahifenin ahirinde *"Kur'an bizi şiddetle siyasetten men'etmiş"* cümlesinin bir izahıdır ve haşiyesidir.)

Bu defaki küçük müdafaatımda demişim

Risale-i Nur'daki şefkat, vicdan, hakikat, hak, bizi siyasetten men'etmiş. Çünkü, masumlar belâya düşerler, onlara zulmetmiş oluruz. Bazı zatlar bunun izahını istediler. Ben de dedim:

Şimdiki fırtınalı asırda gaddar medeniyetten neşet eden hodgâmlık ve asabiyet-i unsuriye ve umumî harpten gelen istibdadat-ı askeriye ve dalâletten çıkan merhametsizlik cihetinde öyle bir eşedd-i zulüm ve eşedd-i istibdadat meydan almış ki, ehl-i hak, hakkını kuvvet-i maddiye ile müdafaa etse, ya eşedd-i zulüm ile, tarafgirlik bahanesiyle çok biçareleri yakacak, o hâlette o da ezlem olacak ve mağlub kalacak. Çünkü, mezkûr hissiyatla hareket ve taarruz eden insanlar, bir-iki adamın hatasıyla yirmi-otuz adamı, âdi bahanelerle vurur, perişan eder. Eğer ehl-i hak, hak ve adalet yolunda yalnız vurunu vursa, otuz zayıta mukabil yalnız biri kazanır, mağlub vaziyetinde kalır. Eğer mukabele-i bilmisil kaide-i zalımanesiyle, o ehl-i hak dahi bir-ikinin hatasıyla yirmi-otuz biçareleri ezseller, o vakit, hak namına dehşetli bir haksızlık ederler.

İşte, Kur'an'ın emriyle, gayet şiddetle ve nefretle siyasetten ve idareye karışmaktan kaçındığımızın hakiki hikmeti ve sebebi budur. Yoksa bizde öyle bir hak kuvveti var ki, hakkımızı tam ve mükemmel müdafaa edebilirdik. Hem madem herşey geçici ve fanidir ve ölüm ölmüyor ve kabir kapısı kapanmıyor ve zahmet ise rahmete kalboluyor; elbette biz, sabır ve şükürle tevekkül edip sükût ederiz. Zarar ile icbar ile sükutumuzu bozdurmak ise; insafa, adaletle, gayret-i vataniyeye ve hamiyet-i milliyeye bütün bütün zıttır, muhaliftir.

Hulasa-i kelâm: Ehl-i hükûmetin ve ehl-i siyasetin ve ehl-i idarenin ve inzibatın ve adliye ve zabitanın bizimle uğraşacak hiçbir işleri yoktur. Olsa olsa, dünyada hiçbir hükûmetin müdafaa edemediği ve akli başında hiçbir insanın hoşlanmadığı küfr-ü mutlak ve dehşetli bir taun-u beşerî ve maddiyyunluktan gelen zındıkanın taassubuyla, bir kısım gizli zındıklar şeytanetiyle bazı resmi memurları aldatarak evhamlandırıp aleyhimize sevk etmek var. Biz de deriz: Değil böyle birkaç vehhamı, belki dünyayı aleyhimize sevketseler, Kur'an'ın kuvvetiyle, Allah'ın inayetiyle kaçmayız. O irtidâdkâr küfr-ü mutlaka ve o zındıkaya teslim-i silâh etmeyiz!..

Said Nursî

Dilekçelerdeki beş esas

بِسْمِ سُبْحَانَهُ

-Bir cum'a gününün birkaç saatinin mahsûlüdür-

Müddeî-i Umûmî Bey Hazretleri,

Yirmi senedir hayat-ı ictimâiye ve bilhassa böyle resmî ve ince ve siyâsî hayatı terk etmişim. O hâllere karşı alması lâzım gelen vaz'iyeti bilemiyorum ve düşünemiyorum. Ve düşünmesi beni cidden incitiyor; fakat mecbûriyetle Isparta'da insafsız bir müddeî-i umûmînin intizâmsız ve lüzûmsuz ve mükerrer pek çok suâllerine verdiğim cevapların hâtimesinde ve hulâsasında ve sorgu hâkiminin zabtına geçmiş ve ayrıca size verilmiş olan intizâmsız müdâfaâtımda ve istid'âmda belki saded hâricinde ve lüzûmsuz ve tekrar ve intizâmsızlık ve aleyhime dönecek şiddetli ta'bîrlar ve bilmediğim yeni kanunlara muhâlif ifadeler bulunabilir; fakat madem hakikat üzere gidiyor, hakikatin hatırı için o kusurlara bakmamak gerektir. O istid'âdaki beyânâtım, beş esas üzere gidiyor:

Birincisi: Madem hükûmet-i cumhûriye, cumhuriyetteki hürriyet-i vicdân düstûruyla dinsizlere ve sefahetçilere ilişmiyor. Elbette, dindârlara ve takvâcılara da ilişmemesi gerektir. Dinsiz bir millet yaşamaz. Asya, din noktasında Avrupa'ya benzemez. Ve İslâmiyet, hayat-ı şahsiye ve uhreviye cihetinde Hristiyanlığa uymaz. Ve dinsiz bir müslüman, başka dinsizler gibi olmaz. Ve bu bin seneden beri dünyayı diyânetiyle ışıklandıran ve bütün dünyanın tehâcümâtına karşı salâbet-i dîniyesini kahramanâne muhâfaza eden bu vatandaki milletin bir ihtiyâc-ı fitrîsi hükmüne geçen diyânet ve salâhat ve bilhassa îmân hakikatlerinin öğrenmesi yerini hiçbir terakkiyât, hiçbir medeniyet tutamaz ve o ihtiyacı onlara unutturamaz. Elbette bu vatandaki millete hükmeden bir hükûmet, Risâle-i Nûr'a adâlet ve kanun ve âsâyiş cihetinde ilişmez ve ilişmemei.

İkinci Esas: Madem bir şeyi reddetmek başkadır ve o şeyi kalben kabûl etmemek daha başkadır ve onun ile amel etmemek bütün bütün başkadır. Ve her hükûmette şiddetli muhâlifler bulunur. Ve Mecûsî hâkimiyeti altında Müslûmanlar ve hükûmet-i İslâmiye-i Ömeriye'de Yahûdîler ve Hristiyanlar bulunmuş. Ve âsâyîşe ve idareye ilişmeyenlerin hürriyet-i şahsiyesi her hükûmette vardır ve ilişmez ve hükûmet ele bakar, kalbe bakmaz. Ve madem âsâyîşe ve idareye ve siyâsete ilişmek isteyen her halde ve hiç şübhesiz gazetelerle ve dünya hâdisâtıyla alâkadâr olacak. Tâ kendine yardım eden cereyânları, vaz'iyetleri, hâdisâtı bilsin. Tâ yanlış ayağını atmasın. Risâle-i Nûr ise, şâkirdlerini o derece bunlar gibi şeylerden men' etmiş ki; bütün yakın dostlarım biliyorlar ki, yirmi senedir değil gazeteleri okumak, belki sormasını ve merak etmesini ve düşünmesini bana terk ettirmiş. Ve iki sene iki aydır kat'iyen dünya harblerinden ve vaz'iyetlerinden hiçbir haber almayacak derecede beni hayat-ı ictimâiyeden çekmiş. Elbette ve elbette, hikmet-i hükûmet ve kânûn-u siyâset ve düstûr-u adâlet bana ve benim gibi kardeşlerime ilişmez. Ve ilişen, her halde ya evhâmından veya garazından veya inâdından ilişir.

Üçüncü Esas: Isparta müdde-i umûmîsinin yanlış bir ma'nâ ile Beşinci Şuâ'a dâir suâllerinde kanun hesabına değil, belki ölmüş şahsın dostluğu taassubu hesabına ma'nâsız ve lüzûmsuz i'tirâzları sebebiyle, bu gelecek uzunca tafsîlâtı vermeye mecbûr oldum. Evvelen: Bu Beşinci Şuâ'ı biz gâyet mahrem tutuyoruz, neşir etmiyoruz. Hem bütün taharrîlerde bende bulunmadı. Hem sekiz senede bir iki def'a, bir iki saat elime geçti. Hem maksadı yalnız avâmın îmânlarını şübhelerden ve müteşâbih hadîsleri inkârdan kurtarmaktır. Dünya cihetine üçüncü dördüncü derecede, dolayısıyla bakar. Hem verdiği gaybî haberler doğrudur. Hem ehl-i siyâsetle ve ehl-i dünyâ ile mübâreze etmiyor. Yalnız ihbâr eder. Hem şahısları ta'yîn etmiyor. Küllî bir sûrette bir hakikat-i hadîsiyeyi beyân eder. Fakat gizli ellerde gezdiği için, bir iki hâşiye bilmediğimiz bazı zâtlar tarafından ilâve edilerek, o küllî hakikatı bu asırdaki dehşetli bir şahsa tam tatbîk etmişler. Onun için, bu senelerde te'lîf edilmiş zannı ile i'tirâz ettiler. Hem o risâlenin aslı, Darû'l-Hikmet'de bulunduğum zamandan daha eskidir. Yalnız bir zaman sonra tanzîm edildi. Risâle-i Nûr'a girdi. Şöyle ki:

Hürriyetten evvel İstanbul'a geldim. O zaman Japonya'nın baş kumandanı, İslâm ulemâsından dînî bazı suâller sormuştu. Onları, İstanbul hocaları benden sordular. Hem çok şeyleri o münâsebetle suâl ettiler.

Ezcümle, bir hadîste *"Âhırzamanın dehşetli bir şahsı sabah kalkar, alnında **هَذَا كَافِرٌ** yazılmış"* hadîs var, diye benden suâl ettiler.

Dedim: Bir acîb şahıs, bu milletin başına geçer. Ve sabah kalkar başına şapka giyer ve giydirir. Bu cevabdan bunu sordular: Acaba o zaman onu giyen kâfir olmaz mı? Dedim: Şapka başa gelecek, secdeye gitme diyecek; fakat baştaki îmân, o şapkayı da secdeye getirecek, müslûman edecek inşâallâh.

Sonra dediler: Aynı şahıs bir su içecek, onun eli delinecek ve bu hâdise ile Süfyân olduğu bilinecek.

Ben de cevâben dedim: Bir darb-ı mesel vardır ki; çok israfçı adama, eli deliktir, yani elinde mal durmaz, akar, zâyî olur deniliyor. İşte o dehşetli adam, bir su olan rakıya mübtelâ olacak ve onunla hasta olacak ve kendisi hadsiz isrâfâta girecek, başkalarını da alıştırarak.

Sonra birisi sordu ki: O Süfyân öldüğü zaman İstanbul'da Dikili Taş'da şeytan dünyaya bağırarak ki; Süfyân öldü.

Ben o vakit dedim: Telgrafla haber verilecek; fakat bir zaman sonra radyo çıkmış işittim. Eski cevabım tam değilmiş bildim. Dârû'l-Hikmet'de iken dedim: Şeytan gibi radyo ile dünyaya işittirilecek. Sonra Sedd-i Zülkarneyn ve Ye'cûc ve Me'cûc ve Dâbbetü'l-arz ve Deccâl ve nüzûl-ü Îsâ (as) hakkında suâller sorulmuştu. Ben de cevap vermiştim. Hatta eski risâlelerimde onlar kısmen yazılmışlardır.

Bir zaman sonra Mustafa Kemâl, iki def'a şifre ile Van'ın vâlisi ve benim dostum Tahsîn Beyin vâsıtasıyla beni Ankara'ya taltîf için neşredilen Hutuvât-ı Sitte'ye mükâfâten celb etti, gittim. Şeyh Sünûsî Kürdce lisânı bilmediğinden, beni onun yerinde, üç yüz lira maaşla vilâyât-ı şarkiyeye vâiz-i umûmî, hem meb'ûs yapmak, hem diyânet riyâseti dâiresinde Dârû'l-Hikmet a'zâlarıyla beraber eski vazîfemle memnun etmek ve benim Van'da temelini attığım Medresetü'z-Zehrâ ve şark Dârû'l-Fünûnuma, Sultan Reşâd'ın verdiği on dokuz bin altın lirayı, yüz elli bin banknota iblâğ ederek, iki yüz meb'ûs içinde yüz altmış üç meb'ûsun imzası ile kabûl edildiği halde; ben Beşinci Şuâ'ın aslının verdiği haberin bir kısmını, orada bir adamda gördüm. Mecbûriyetle o çok ehemmiyetli vazîfeleri bıraktım. Ve bu adamla başa çıkılmaz ve mukâbele edilmez diye, dünyayı ve siyâseti ve hayat-ı ictimâiyeyi terk edip, yalnız îmânı kurtarmak yolunda vaktimi sarf ettim. Yalnız bazı zâlim ve insafsız me'murlar, bana dünyaya bakacak iki üç

risâleyi yazdırdılar. Sonra bazı zâtlar, âhîrzaman hâdisâtını haber veren müteşâbih hadîsleri suâl etmek münâsebetiyle, o eski risâlenin aslını tanzîm ettim. Risâle-i Nûr'un Beşinci Şuâ'ı nâmını aldı. Risâle-i Nûr'un numaraları te'lîf tertîbiyle değildir. Meselâ, Otuzüçüncü mektub, Birinci Mektub'dan daha evvel te'lîf edilmiştir. Bu Beşinci Şuâ'nın aslı gibi Risâle-i Nûr'un bir kısım eczâları, Risâle-i Nûr'dan evvel te'lîf edilmiştir.

Her ne ise bu makamda, Isparta müddeî-i umûmîsinin Mustafa Kemâl'e dostluğu taassubu ile kanunsuz ve lüzûmsuz ve yanlış itirâzı ve suâlleri, beni saded hârici îzâhâtı vermeye mecbûr etti. Ben onun, adliye kanunu nâmına tamamen şahsî ve kanunsuz bir sözünü misâl olarak beyân ediyorum. Dedi: Beşinci Şuâ'da sen hiç kalben nedâmet etmedin mi ki, onu rakıdan ve şarabdan su tulumbası gibi ta'bîrlerle tezyîf etmişsin. Ben bu bütün ma'nâsız ve yanlış dostluk taassubuna mukâbil derim.

Kahraman ordunun zaferi ve şerefi ona verilmez, yalnız bir hissesi olabilir. Nasıl ki ordunun bütün ganîmeti, malları, erzâkları bir kumandana verilse zulümdür, dehşetli bir haksızlıktır. Evet nasıl o insafsız müddeî-i umûmî, o çok kusurlu adamı sevmemekle beni ithâm etti. Âdetâ vatan hâini yaptı. Ben de onu, orduyu sevmemekle ithâm ediyorum. Çünkü bütün şerefi ve ma'nevî ganîmeti o dostuna verip, orduyu şerefsiz bırakıyor. Hakikat ise; müsbet şeyler, haseneler ve iyilikler cemâate, orduya tevzî edilir ve menfî olan şeyler, tahrîbât ve kusurlar başa verilir. Çünkü bir şeyin vücûdu, bütün şerâitin ve erkânının vücûduyla olur ki; kumandan yalnız bir şarttır. Ve o şeyin ademi ve bozulması ise, bir şeyin ademiyle ve bir rûknün bozulması ile mahvolur, bozulur. O fenâlık başa ve reise verilebilir. İyilikler ve haseneler, ekseriyet ile müsbet ve vücûdîdir, başlar sâhib çıkamazlar. Fenâlıklar ve kusurlar, ademîdir ve tahrîbîdir. Reisler mes'ûl olurlar. Hak ve hakikat böyle iken, nasıl ki bir aşîret fütûhât yapsa, âferîn Hasan Ağa, denilir. Eğer mağlûb olsa; tüh, diye aşîret tezyîf edilir. Bütün bütün hakîkatin aksine hükmedilir.

Aynen öyle de, beni ithâm eden o müddeî-i umûmî, bütün bütün hakkın ve hakîkatin aksine bir hatasıyla, güya adliye nâmına hükmetti. Aynen bunun hatası gibi; eski harb-i umûmîden evvel, ben Van'da iken bazı müttakî zâtlar yanıma geldiler. Dediler ki: Bazı kumandanlarda dinsizlik oluyor, gel bize iştirâk et. Biz bu münâfık reislere itâat etmeyeceğiz. Ben de dedim: O fenâlıklar, o dinsizlikler, o gibi kumandanlara mahsûstur; ordu onlarla mes'ûl olmaz. Bu Osmanlı ordusunda, belki yüz bin evliyâ var. Ben bu orduya karşı kılıç çekmem, size iştirâk etmem. O zâtlar benden ayrıldılar, kılıç çektiler, neticesiz Bitlis hâdisesi vücûda geldi.

Az bir zaman sonra harb-i umûmî patladı. O ordu, dîn-i İslâm nâmına harbe iştirâk etti, cihada girdi. O ordudan yüz bin şehîd, evliyâ mertebesine çıktılar. Beni o da'vâmda tasdîk ettiler, kanlarıyla velâyet fermanlarını imzaladılar. Her ne ise.. Biraz uzun söylemeye mecbûr oldum. Çünkü hiçbir hissiyâtla ve hâricî te'sîrâtla müteessir olmamak mâhiyetinin kat'î bir hâssası bulunan adâlet hakîkati nâmına, böyle cüz'î ve hata hissiyât ve tarafgîrlilik ile bize ve Risâle-i Nûr'a karşı müzeyyifâne hareket eden Isparta müddeî-i umûmîsinin acîb vaz'iyeti, beni bu uzun ifadeye sevk etti.

Dördüncü Esas: Eskişehir Mahkemesi, yüzer risâleleri ve mektupları dört ay tedkîkten sonra yalnız yüz yirmi adamdan, on beş adama altışar ay cezâ ve bana da, yüz risâleden yalnız bir iki risâledeki on beş kelime ile bir sene cezâ verebildi.

Tarîkatçılık ve cem'iyetçilik ve şapka mes'elelerinden berâet ettirdiler. Ve biz dahi o cezâyı çektik. Ondan sonra Kastamonu'da çok def'a taharrîlerde hiçbir ilişkimizi bulmadılar. Ve geçen sene Isparta'da mahrem ve gayr-i mahrem Risâle-i Nûr'un bütün eczâları bilâ-istisnâ hükûmetin eline geçti. Üç ay tedkîkten sonra umumu sâhiblerine iâde edildi. Madem hakikat budur; beni ve Risâle-i Nûr'un şâkirdlerini ittihâm eden o gibi adamlar ve kanun nâmına kanunsuz ve garaz ve hissiyâtla bizi muâheze edenler, elbette bizden evvel hem Eskişehir Mahkemesi'ni, hem Kastamonu hükûmetini ve zâbitasını, hem Isparta Adliyesi'ni ittihâm edip onları -varsa- suçumuza tam teşrîk ediyorlar. Çünkü bir suçumuz olsa idi, bu üç hükûmet yakınında bizi çok zaman tecessüsüyle görmedi veya aldırmadı, bizden ziyâde onlar suçlu olurlar. halbuki, dünyaya karışmak arzusu bizde bulunsa idi, böyle sinek vızıltısı gibi değil, top güllesi gibi ses ve patlak verecekti. Dîvân-ı Harb-i Örfî'de ve Mustafa Kemâl'e hiddetine karşı dîvân-ı ri'yâsette, şiddetli ve dokunaklı müdâfaa eden bir adamı, on sekiz sene zarfında kimseye his ettirmeden ve sezdirmeden dünya entrikalarını çeviriyor diye ittihâm eden, elbette bir garaz ile eder. Biz Denizli mahkemesinden ve müddeî-i umûmîsinden ümid ederiz ki; bizi böylelerin iğrâzından kurtarsın, hakikat-i adâleti gösterebilir.

Beşinci Esas: Risâle-i Nûr şâkirdlerinin, mümkün olduğu kadar, siyâsete ve idare işine ve hükûmetin icrââtına karışmamak, bir düstûr-u esâsîleridir. Çünkü hâlisâne hizmet-i Kur'âniye, onlara her şeye bedel kâfi geliyor. Hem şimdi hükmeden çok kuvvetli cereyânlar içinde hiçbir kimse, istiklâliyetini ve ihlâsını muhâfaza edemez. Her halde bir cereyân onun hareketini kendi

hesabına alacak ve kendi dünyevî maksadına âlet edecek. O hizmetin kudsiyetini bozacak. Hem maddî mübâreze de şu asrın bir düstûru olan eşedd-i zulüm ve eşedd-i istibdâd ile, birinin hatasıyla onun ma'sûm çok tarafdârlarını ezmek lâzım gelecek. Yoksa mağlûb düşecek. Hem dünya için dinini bırakan veya âlet edenlerin nazarlarında, Kur'ân'ın hiçbir şeye âlet olamayan kudsî hakikatleri propaganda-i siyâsette âlet olmuş tevehhüm edilecek. Hem milletin her tabakasının, muvâfıkının ve muhâlifinin, me'murunun ve âmîsinin hisseleri var ve onlara muhtaçdılar. Risâle-i Nûr şâkirdleri, mezkûr sebebler yüzünden tam bî- taraf kalmak için siyâseti bırakmak ve hiç karışmamak lâzım gelmiştir.

Altıncı Esas: Bu mes'elede, benim şahsımın veya bazı kardeşlerimin kusurlarıyla Risâle-i Nûr'a hücum edilmez. O, doğrudan doğruya Kur'ân ile bağlanmış. Kur'ân da arş-ı a'zamla bağlıdır. Kimin haddi var ki, elini oraya uzatsın. O kuvvetli ipleri çözsün.

Hem bu memlekete maddî ve ma'nevî bereketi ve fevkalâde hizmeti, otuz üç âyât-ı Kur'âniyenin işârâtıyla ve İmâm-ı Alî Radiyallâhü Anh'ın üç kerâmât-ı gaybiyesiyle ve Gavs-ı A'zam'ın (ra) kat'î ihbârıyla tahakkuk etmiş olan Risâle-i Nûr, bizim âdî ve şahsî kusurlarımızla mes'ûl olmaz ve olamaz ve olmamalı. Yoksa bu memlekete hem maddî, hem ma'nevî telâfi edilmeyecek derecede zarar olacak. **(Haşiye)** Bazı zındıkların şeytanetiyle, Risâle-i Nûr'a karşı çevrilen planlar ve hücumlar inşaallâh bozulacaklar. Ve onun şâkirdleri başkalarla kıyâs edilmezler. Eğer maddî müdâfaadan Kur'ân men' etmese idi, bu milletin can damarı hükmünde olan ve umumun teveccühünü kazanan ve her tarafta bulunan o şâkirdler, Şeyh Said ve Menemen hâdiseleri gibi cüz'î ve neticesiz hâdiselerle bulaşmazlar. Allah etmesin, eğer mecbûriyet-i kat'îye derecesinde onlara zulmedilse ve Risâle-i Nûr'a hücum olsa, elbette hükûmeti iğfâl eden zındıklar ve münâfıklar bin derece pişman olacaklar.

Elhâsıl; madem biz ehl-i dünyânın dünyalarına ilişmiyoruz. Onlar da bizim âhiretimize ve îmânî hizmetimize ilişmesinler.

Mevkuf
Said Nursi

Haşiye: Bu istida, Kastamonu zelzelesinden yirmi gün evvel yazılmıştı. Risale-i Nur'un bereketiyle her vilayetten ziyade orası âfâttan mahfuz kalmıştı. Şimdi âfât başladı. bu devamızı tasdik etti.

İddianameye karşı itirazname

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Denizli'nin insaflı Müddeî-i umûmîsinin iddiânâmesine karşı; evvelen, beş-altı esas olarak müddeî-i umûmî beye evvelce yazılan bir küçük müdâfaayı bir itirâznâme olarak ve sâniyen, mahkemenin elinde bulunan Eskişehir müddeî-i umûmîsinin iddiânâmesine mukâbil verilen eski itirâznâmeyi ve müdâfaayı ve sâlisin, küçük müdâfaadaki beş-altı esasa, üç-dört esası bir itirâznâme olarak iddiâ makamına ve ağır cezâ mahkemesine takdîm ediyorum.

Birinci Esas: İddiânâme, başka yerlerdeki sathî tahkîkâta binâen, bize bir cem'iyet-i siyâsiye noktasında bakmış.

Buna cevâben deriz:

Evvelen: Bütün benimle arkadaşlık eden zâtların şehâdetiyle on dokuz seneden beri hiçbir gazeteyi okumayan ve dinlemeyen ve sormayan ve iki sene beş aydır harb-i umûmîden hiçbir haber almayan ve merak etmeyen ve bilmeyen bir adamın, elbette siyâsetle hiçbir alâkası yoktur. Ve siyâsî cem'iyetlerle hiçbir münâsebeti olmaz.

Ve **Sâniyen:** Risâle-i Nûr'un yüz otuz parçası meydandadır. İçinde îmânî hakikatlerden başka bir hedef ve bir maksad-ı dünyevî olmadığına Eskişehir mahkemesi -yalnız bir iki risâleden başka ilişmemesi ve koca Kastamonu zâbitasının sekiz sene zarfında dâimî tarassud ile beraber iki hizmetçiden ve yalnız üç adamdan başka bir bahane ile müttehem bulmaması kat'î bir huccettir ki; Risâle-i Nûr şâkirdleri hiçbir vecihle siyâsî cem'iyet değiller. Eğer iddiânâmedeki cem'iyetten maksadları îmânî ve uhrevî bir cemâat ise, ona cevâben deriz ki: Eğer Dâru'l-fünûn talebelerine ve her nevî esnâfa bir cem'iyet nâmı verilse, bize de o nev'den bir cem'iyet nâmı verilebilir. Eğer dini hissiyâtla emniyet-i dâhiliyeyi ihlâl edecek bir cemâat nâmı veriliyorsa, buna mukâbil deriz: Yirmi sene zarfında, bu fırtınalı zamanda, Risâle-i Nûr'un yüzer risâlelerinden binler nüshalarını binler adam kemâl-i merakla okudukları halde, hiçbir yerde hiçbir vukûâtla emniyet-i dâhiliyeye ilistikleri, ne hükûmetçe ve ne de mahkemece kaydedilmemesi bu ithâmı

çürütüyor.

Eğer hissiyât-ı dîniyeyi kuvvetlendirmesinden istikbâlde emniyet-i dâhiliyeye zarar verebilir diye bir cem'iyet nâmı verilmiş ise, buna mukâbil deriz:

Evvelen: başta Diyânet Riyâseti ve bütün vâizler aynı hizmeti görüyorlar.

Sâniyen: Risâle-i Nûr şâkirdleri değil emniyete, âsâyîşe zarar vermek, belki bütün kuvvet ve kanâatleriyle milleti anarşilikten muhâfaza ve emniyet ve âsâyîşi te'min için çalışıyorlar. Delili ise, birinci esasta beyân edilmiştir.

Evet, biz bir cemâatiz. Hedefimiz ve programımız, evvelâ kendimizi, sonra milletimizi i'dâm-ı ebedîden ve haps-i münferidden kurtarmak ve vatandaşlarımızı anarşilikten ve serserilikten muhâfaza etmek ve iki hayatımızı imhâya vesîle olan zındıkaya karşı, ma'nevî bir müdâfaanâmesi hükmünde olan Denizli hapsinin meyvesi nâmındaki Risâle-i Nûr'un kısa bir hulâsasını ve esas mesleğini beyân eden risâleciktir ki; bir kısmı müddeî-i umûmîye verilmiştir.

İkinci Esas: Risâlelerde bazı dokunaklı cümleler var diye bizi başka yerlerin nâkıs ve sathî tahkîkâtlarıyla ittihâm ediyorsunuz. Buna mukâbil deriz ki; madem maksadımız îmân ve âhirettir, ehl-i dünyâ ile mübâreze değildir. Ve madem o pek cüz'î ve yalnız bir iki risâleye mahsûs ilişmek kasdî değildir, belki maksadımıza yürürken onlara çarpılmışız. Elbette bir garaz-ı siyâsî ma'nâsında olmaz. Ve madem imkânât başkadır, vukûât başkadır. Hakkımızda âsâyîşe zarar yapmış diye değil, yapabilir diye ittihâm ediliyoruz. Herkes bir adamı öldürebilir diye olan ittihâm gibi ma'nâsız bir ittihâmdır. Ve madem yirmi sene müddetinde yirmi binler adamda ve binler nüshalarda ve mektublarda hem Eskişehir, hem Kastamonu, hem Isparta'da şiddetli tedkîk ve taharrîlerde hakîkî bir suç teşkîl edecek maddeleri bulamadılar. Ve Eskişehir mahkemesi bir şey bulmadığından, bir lastikli kanun maddesinden bizi mes'ûl ettiği gibi, bütün dînî dersini verenleri dahi mes'ûl eder bir tarzda, yüz adamdan on beş adama altışar ay cezâ verebildi. Acaba benim gibi bir adamın sizden, bir senede yirmi mahrem mektupları bu tarzda tedkîk edilse, onu mes'ûl ve mahcub edecek yirmi cümle bulunmaz mı? halbuki bizde yirmi bin adamda, yirmi bin Risâlelerde ve mektublarda hakîkî mes'ûl edecek yirmi cümle bulamamalarından gösteriyor ki; Risâle-i Nûr'un hedefi doğrudan doğruya âhirettir. Dünya ile alışverişi yoktur.

Üçüncü Esas: Denizli mahkemesinin insafî müddeî-i umûmîsinin, başka yerlerin insafsız ve sathî zabıtnâmelerine binâen iddiânâmede kaydettiği maddeler ve târihsiz mektuplar hem yirmi ve on beş sene ve on sene zarfındaki muhâberelerden ve kat'î cevabı üçüncü esasta ve istid'âmın ikinci suâlinde bulunan Beşinci Şuâ'dan ve yüz otuz risâlelerin yalnız dört beş risâlelerinden ve Eskişehir mahkemesinin tedkîkinden geçen ve cezâsını çektiren ve af kanunları gören mektuplar ve risâlelerden, ittihâmımıza medâr bazı bahaneler var. Acaba mart hâdisesinde, Bâb-ı Seraskerîde şeyhülislâmî ve ulemâyı dinlemeyen sekiz taburu bir nutukla itâate getiren bir adam, sekiz sene zarfında zabıtnâmelere göre çalışmış, Kastamonu'da yalnız beş adamı iğfâl edebilmiş, denilebilir mi? İşte mahrem ve gayr-i mahrem bütün evrâk ve kitaplarımı odun yığını altından çıkarıp, üç ay tedkîkten sonra yalnız Feyzî, Emîn, Hilmi, Tevfîk ve Sâdık'dan başka kimseyi o koca Kastamonu'da bulmadılar. Bu beş zât ise, lillâh için bana şahsî hizmet münâsebetiyle gönderilmişler. Eğer o sathî zabıtnâmeler gibi yapsa idim beş değil, belki beş yüz, belki beş bin adamı kandırabilirdim. O zabıtnâmelerde ne kadar yanlışlıklar bulunduğu, bir iki numûneyi beyân ediyorum.

Zaman-ı saadetten şimdiye kadar cârî olan bir âdet-i İslâmiyeye ittibâen Risâle-i Nûr'un hususî menba'ları olan yüzer âyât-ı meşhûreyi bir hizb-i Kur'ânî yaptığımızı, dinde tahrîfât yapıyor, diye muâheze etmişler.

Hem Eskişehir mahkemesi'nde medâr-ı nazar olup ehemmiyet verilmeyen ve bilmediğimiz bir zâtın ilâvesi bulunan "**Lâdînî zamanında latin harflerinin kabûlü târihine tevâfukla inkâr-ı haşre bir emâredir**" diye olan yazıdan, bugün yazılmış gibi bizi mes'ûl etmek istiyor. Hem bir sene cezâsını çektiğim ve mahrem tutulan ve zabıtnâmede kayıd edildiği gibi odun yığınları altından çıkarılan Tesettür Risâlesiyle, bu sene yazılmış ve neşir edilmiş gibi bizi ittihâm etmek ister.

Hem Ankara'da hükûmetin başında bulunan birisine söylediğim i'tirâzlara ve ağır sözlere mukâbele etmeyip, sükût eden ve o adam öldükten sonra yanlışını gösteren bir hakikat-i hadîsiyeyi beyândaki fitrî ve lüzûmlu ve mahrem tenkîdlerim, medâr-ı mes'ûliyet yapılmış. Ölmüş ve hükûmetten alâkası kesilmiş bir şahsın hatırı nerede? Hükûmetin ve milletin bir hatırı ve Cenâb-ı Hakk'ın bir tecellî-i hâkimiyeti olan adâlet kanunları nerede?

Hem biz, hükûmet-i cumhûriye esaslarından en ziyâde kendimize medâr-ı istinâd yaptığımız ve onunla kendimizi müdâfaa ettiğimiz hürriyet-i vicdân esası, bizim aleyhimizde medâr-ı mes'ûliyet tutulmuş. Güya biz, hürriyet-i vicdân esasına muâriz gidiyoruz.

Hem medeniyetin seyyiâtını ve kusurlarını tenkîdimden, hatır ve hayâlîme gelmeyen bir şey

zabıtnâmelerde isnâd ediliyor. Güya ben radyoyu, **(Haşiye)** tayyâreyi ve şimendiferi kullanmasını kabûl etmiyorum diye, terakkıyât-ı hâzıra aleyhinde bulunduğum ile mes'ûl ediyor.

İşte bu numûnelere kıyâsen ne kadar hilâf-ı hakikat ve adâlet bir muâmele yapıldığını, inşâallâh insafî ve adâletli olan Denizli müddeî-i umûmîsi ve mahkemesi göstererek, o zabıtnâmelerin evhâmlarına ehemmiyet vermeyecekler.

Hem en acîbi budur ki: Isparta müddeî-i umûmîsi benden sordu: Mahrem Beşinci Şuâ'da demişsin? **"Ordu, dizginini o dehşetli şahsın elinden kurtaracak."** Muradın orduyu hükûmete karşı sevk etmek midir? Ben de dedim: Maksudım; o kumandan ya ölecek veya tebdîl edilecek, ordu onun tahakkümünden kurtulacak, demektir. Acaba hem gâyet mahrem, hem sekiz senede yalnız iki def'a elime geçen ve aynı zamanda kaybedilen, hem âhîr zamana âit bir hadîsin ma'nâsını küllî bir sûrette beyân eden, hem aslı eskiden te'lîf edilen bir risâleyi, hem bir tek nefer görmediği halde, nasıl sebep-i ittihâm olur? Maa't-teessûf, o insafsızın o acîb ittihâmı iddiânâmeye girmiş.

Hem en garibi şudur ki; bir yerde demiştım: Cenâb-ı Hakk'ın büyük ni'metleri olan tayyâreyi, şimendiferi, radyoyu büyük bir şükürle mukâbele lâzım iken; beşer şükretmedi, tayyârelerle bombalar yağdı. Ve radyo öyle büyük bir ni'met-i İlâhiyedir ki; ona mukabil şükür ise, o radyo, milyonlar dilli bir küllî hafız-ı Kur'ân olup, bütün zemin yüzündeki insanlara Kur'ân'ı dinlettirsin.

Ve Yirminci Sözde Kur'ân'ın medeniyet hârikalarından haber verdiğini beyân ederken, bir âyetin işârâtı olarak; **"Kâfirler, şimendiferle âlem-i İslâmı mağlûb ederler"** demişim. İslâm'ı bu hârikalara teşvîk ettiğim halde, bir sebep-i ittihâmım olarak şimendifer, tayyâre ve radyo gibi terakkıyât-ı hâzıranın aleyhindedir diye, iddiânâmenin âhîrinde beni Isparta müddeî-i umûmîsinin garazlarına binâen ittihâm eder.

Hem hiçbir münâsebeti olmadığı halde, bir adam Risâle-i Nûr'un ikinci bir ismi olan Risâletü'n-Nûr ta'bîrinden, **"Kur'ân'ın nûrundan bir risâlettir, bir ilhâmdır"** demiş. İddiânâmede başka yerlerin verdikleri yanlış ma'nâ ile, güya Risâle-i Nûr bir resûldür, diye benim için bir sebep-i ittihâm tutulmuş.

Hem müdâfaâtımda yirmi yerde huccetlerle isbat etmişiz ki: Bütün dünyaya karşı da olsa dini ve Kur'ân'ı ve Risâle-i Nûr'u âlet edemeyiz ve edilmez ve biz onların bir hakikatini dünya saltanatına değiştirmeyiz ve bilfiil öyleyiz. Bu da'vânın emâreleri yirmi senede binlerdir. halbuki iddiânâme başka zabıtnâmelere binâen, güya bizim bütün maksudımız ve sa'yimiz dünya entrikalarını çevirmek ve dünya garazlarıyla dini hasıs şeylere âlet etmek, kudsiyetini düşürmektir diye bizi ittihâm ediyorlar. Madem böyledir, ben ve biz bütün kuvvetimizle

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿٢﴾

deriz.

Mevkuf
Said Nursî

Haşiye: "Radyo gibi azîm bir nimet-i ilahiyeye karşı azim bir şükür olmak için, radyo Kur'anı okuyup bütün ruy-i zemindeki insanlara dinlettirip küre-i havanın hafız-ı Kur'an olmasıdır" demiştım.

- 1.) Her türlü noksan sıfatlardan beri olan Allah'ın adıyla.
- 2.) Allah bize yeter. O ne güzel Vekîl'dir. (Âl-i İmrân Sûresi, 3:173)

İddianameye karşı itiraznamenin tetimmesi

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ ﴿١﴾

İddianameye karşı itiraznamenin tetimmesidir

Bu itirazda muhatabım, Denizli Mahkemesi ve müdde-i umumisi değil, belki başta Isparta ve İnebolu müdde-i umumileri olarak, yanlış ve nakıs zabıtnâmeleriyle burada acib iddianameyi aleyhimize verdiren garazkâr ve vehham memurlardır.

Evvelâ, aslı ve faslı olmayan ve hatırıma gelmeyen bir siyasî cemiyet namını, masum ve siyasetle hiç alâkalı olmayan Risale-i Nur talebelerine takip ve o daire içine giren ve iman ve ahiretinden başka hiçbir maksadları bulunmayan biçareleri, o cemiyetin ya naşiri, ya faal bir rûknü veya mensubu veya Risale-i Nur'u okumuş veya okutmuş veya yazmış diye suçlu sayıp

mahkemeye vermek, ne kadar adaletin mahiyetinden uzak olduğuna kat'î bir hücceti şudur ki: Doktor Duzi'nin ve sair zındıkların o muzır eserlerini okuyanlara hürriyet-i fikir ve hürriyet-i ilmiye düsturuyla bir suç sayılmadığı halde, hakikat-ı Kur'aniyeyi ve imaniyeyi öğrenmeye gayet muhtaç ve müştak olanlara güneş gibi bildiren Risale-i Nur'u okumak ve yazmak bir suç sayılmış. Ve yüzer risale içinde, yanlış mana verilmemek için mahrem tuttuğumuz ve neşrine izin vermediğimiz iki-üç risalede yalnız birkaç cümlelerini bahane gösterip ittiham etmiş. Halbuki o risaleleri biri müstesna Eskişehir Mahkemesi tetkik etmiş, icabına bakmış. Ve müstesnası ise, hem istidamda hem itiraznamemde gayet kat'î cevap verildiği... ve **"Elimizde nur var, siyaset topuzu yok."** Eskişehir Mahkemesinde yirmi vecihle kat'î isbat edildiği halde, o insafsız müddeiler, üç mahrem ve neşrolmayan risalelerin üç-dört cümlelerini bütün Risale-i Nur'a teşmil eder gibi, Risale-i Nur'u okuyan ve yazanı suçlu ve beni de hükûmet ile mübareze eder diye ittiham etmişler.

Ben ve bana yakın ve benim ile görüşen bütün dostlarımı iştad ve kasekle temin ederim ki: Bu on seneden ziyadedir ki, iki reisden ve bir mebusdan ve Kastamonu valisinden başka hükûmetin erkânını, vükelâsını ve kumandanları, memurları, mebusları kimler olduğunu kat'îyen bilmiyorum ve bilmeyi de merak etmemişim. Acaba hiç imkânı var mı ki, bir adam mübareze ettiği adamları tanımasın ve bilmeye merak etmesin? Dost mu, düşman mı; karşısındakini tanımasına ehemmiyet vermesin?

Bu hallerden anlaşılıyor ki; bil'iltizam, her halde beni mahkûm etmek için gayet asılsız bahaneleri icad ederler. Madem hakikat böyledir; ben de buranın mahkemesine değil, belki o insafsızlara derim: Ben, sizin bana vereceğiniz en ağır cezanıza beş para kıymet vermiyorum. Ve hiç ehemmiyeti yok! Çünkü ben, kabir kapısında, yetmiş yaşındayım. Böyle mazlum ve masum bir-iki sene hayatı, şehadet mertebesiyle değiştirmek benim için büyük saadettir. Risale-i Nur'un binler hüccetleriyle kat'î imanım var ki, ölüm bizim için bir terhis tezkeresidir. Eğer idam da olsa, bizim için bir saat zahmet, ebedî bir saadetin ve rahmetin anahtarı olur. Fakat siz, ey zındıka hesabına adliyeyi şaşırtan ve hükûmeti bizimle sebepsiz meşgul eden insafsızlar! Kat'î biliniz ve titreyiniz ki: Siz, idam-ı ebedî ile ve ebedî haps-i münferid ile mahkûm oluyorsunuz. İntikamımız sizden pek çok ve muzaaf bir surette alınıyor görüyoruz; hattâ size acıyoruz.

Evet, bu şehri yüz defa mezaristana boşaltan ölüm hakikatının elbette hayattan ziyade bir istediği var. Ve onun idamından kurtulmak çaresi, insanların her meselesinin fevkinde en büyük ve en ehemmiyetli ve en lüzumlu bir ihtiyac-ı zarurisi ve kat'îsidir. Acaba bu çareyi kendilerine bulan Risale-i Nur şakirdlerini ve o çareyi binler hüccetleri ile bulduran Risale-i Nur'u âdi bahaneler ile ittiham edenler, ne kadar kendileri hakikat ve adalet nazarında müttehem oluyorlar divaneler de anlar. Bu insafsızları aldatan ve hiç münasebeti olmayan bir siyasî cemiyet vehmini veren "üç madde"dir.

Birincisi: Eskiden beri benim talebelerim, benim ile kardeş gibi şiddetli alâkadar olmalarından, bir cemiyet vehmini vermiş.

İkincisi: Risale-i Nur'un bazı şakirdleri, her yerde bulunan ve cumhuriyet kanunları müsaade eden ve ilişmiyen ve cemaat-i İslâmiye heyetleri gibi hareket etmelerinden bir cemiyet zannedilmiş. Halbuki, o mahdud üç-dört şakirdin niyetleri cemiyet değil, belki sırf hizmet-i imaniyede halis bir kardeşlik ve uhrevî bir tesanüddür.

Üçüncüsü: O insafsızlar kendilerini dalâlet ve dünyaperestlikle bildiklerinden ve hükûmetin bazı kanunlarını kendilerine müsait bulduklarından, fikren diyorlar ki: Herhalde Said ve arkadaşları, bizlere ve hükûmetin bizim medenice nameşru hevesatımıza müsait kanunlarına muhalifdirler. Öyle ise, muhalif bir cemiyet-i siyasiyedirler. Ben de derim: Hey bedbahtlar! Eğer dünya ebedî olsaydı ve insan içinde daimî kalsaydı ve insanî vazifeler yalnız siyaset bulunsaydı; belki bu iftiranızda bir mana bulunabilirdi. Hem eğer ben siyasetle işe girseydim, yüz risalede on cümle değil; belki yirmi bin cümleyi, siyasetvarî ve mübarezekârane bulacaktınız. Hem farz-ı muhal olarak, eğer biz dahi sizin gibi bütün kuvvetimizle dünya maksadlarına ve keyflerine ve siyasetlerine çalışıyoruz, ahiretten haberimiz yok, hile perdesi altında dünya garazları peşinde koşuyoruz diye ki, şeytan da bunu inandırmaya çalışmıyor ve kimseye kabul ettiremez. Haydi, böyle de olsa, madem bu yirmi senede hiçbir vukuatımız gösterilmiyor ve hükûmet ele bakar, kalbe bakamaz ve her bir hükûmette şiddetli muhalifler bulunur; elbette yine adliye kanunu ile bizleri mesul etmezsiniz!

Son sözüm:

حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٢﴾

Said Nursî

- 1.) Her türlü kusur ve noksandan uzak olan Allah'ın adıyla.
- 2.) Allah bana yeter. Ondan başka ibâdete lâıyk hiçbir ilâh yoktur. Ben Ona tevekkül ettim. Yüce Arşın Rabbi de Odur. (Tevbe Sûresi, 9:129)

Mahkeme, Risale-i Nuru müdafaa etmelidir..

Efendiler, Hâkimler!

Çok geniş, Risale-i Nur'a ait, Isparta müdde-i umumisinin hem mükerrer, hem intizamsız, hem muhtelif, hem çok suallerine karşı benim de Risale-i Nur 'u müdafaa mecburiyetiyle böyle intizamsız ve parça parça ve bazen mükerrer ifadelerime, nazar-ı müsamaha ile bakmanızı rica ederim.

Risale-i Nur 'un kıymetini gösteren bazı hususi mahrem risaleler -ki, Kerâmet-i Aleviye ve Kerâmet-i Gavsıye ve İşârât-ı Kur'aniye risaleleridir- elinize geçmek ihtimaliyle derim:

Bu mahkemenin, Risale-i Nur 'a itiraz ve tenkid değil, onu müdafaa etmek bir vazifesi olduğunu iddia ediyorum. Evet, vahdet-i mesele cihetiyle, o mezkur üç mahrem risaleler, yüzer İşârâtıyla Risale-i Nur'u tasdik ve hakkaniyetine imza basıyorlar. Bir davada bu kadar emareler şehâdet ettikleri halde, o dava çürütülmez.

Risale-i Nur 'un arkasında otuzüç âyât-ı Kur'aniye işârâtı ve Hazret-i İmam-ı Ali Radiyallahu Anh'ın üç kerâmat-ı gaybiye ile ihbârâtı ve Gavs-ı A'zâm'ın sarahate yakın şehâdeti var. Ona hücum, bunlara hücumdur.

Evet, mâdem ölüm öldürülmemiş ve kabir kapısı kapanmıyor ve hayat-ı dünyeviye süratle hiçliğe gidiyor; elbette Risale-i Nur gibi kudsî ve kat'î bir esere eşedd-i ihtiyaç vardır...

Denizli Bilirkişi Raporu

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bu rapor ibret için hem lahikaya hem müdafaatın nihayetine yazılsın.

Birinci ehl-i vukufun raporudur ki, bütün kuvvetleriyle bizi mahkûm etmek için çalışmışlar. Fakat inayet-i ilâhiye onların hücumlarını Nurların parlak fütuhatına vesile eyledi. İşte inayet-i ilâhiyenin parlak bir numunesi: Bütün kuvvetleriyle mahkûmiyetimize çalışan birinci ehl-i vukufun bu raporları Risale-i Nur'a takdîr-kârane bir medhiye hükmüne geçti. Biz dahi o ehl-i vukufu helâl ettik, dost olduk. Bu rapor, aleyhimde çok çalışan ehl-i vukufun raporundandır. Ankara ehl-i vukufu bunlardan ayırdır. Bir derece insafı raporlar da vardır.

Said Nursi

Denizli Ehl-i Vukufunun Raporudur

Suçlulardan Said Nursî nam-ı diğer Bediüzzaman, kendi ifadesi vechiyle mukaddemen Şark Hareketi'nde ilgili görülen ve o tarihte Van vilâyetinde ikamet etmekte iken Isparta'da ikamete memur edildiği sırada başta tavsif edilen aynı suçu işlediğinden ötürü Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesinde 27/4/935 tarihinde tevkif edilerek kendisine uydurduğu birkaç şahısla birlikte yapılan duruşmalardan sonra Bediüzzaman bir sene müddetle hapse konulmasına ve şeriklerinin de muhtelif cezalara çarptırıldığı Eskişehir Cumhuriyet Müdde-i Umumiğinden celp olunan dosya meyanında mevcut 8/11/943 tarihli kayd-ı resmiden anlaşılmaktadır. Bu suretle müddet-i mahkûmiyetlerini ikmalden sonra Kastamonu'da ikamete memur edilen Said Nursî, şurada burada yine kendisine yakın hissettiği bazı kimselerin de iştirak ve yardımlarıyla ve bunlarla saf ve biçare denilecek derecede bulunanları kendine uydurmak suretiyle yazı ile ve bizzat görüşmelerle bazı fikrî neşriyatına devamla başladıkları ve bu faaliyetleri 943 Temmuz ve Ağustos ayları tarihinde Çivril'in Homa nahiyesinde bazı ufak tefek fiilî hareketleri göze çarpması üzerine, köyün ileri gelenleri ve halk tarafından takip edilerek işin hakikatına vukuf peyda etmek emeliyle çıban gibi meydana çıkanların mahiyetini araştırırken alâkalı idare memurları tarafından şüpheli görülen kimselerin ev ve dükkânlarında aramalar yapılarak neticede Risale-i Nur isimli müteaddid cüz'den ibaret kitaplarla birkaç mektup ele geçmesi üzerine bu babdaki tahkikat derinleştirilerek bu meyanda Kastamonu'da ikamete memur edilen Said'in evinde yapılan 14/8/943 ve 18/9/943 tarihlerinde aramalarda onun odun-kömür dolabının içerisinde ve odunların altında çivili bulunan bir dolabın içinde ve soba üzerinde su ısıtmak için kullanılan teneke içinde **(Haşiye-1)** bazı kitap ve el yazması mektup, vesairenin meydana çıkarıldığı ve bunların bîtaraf ehl-i vukuf tarafından

tetkikinde risalelerden Risale-i Nur'un Yirmi Dördüncü Lem'ası tesettür hakkında olduğunu ve üzerinde mahrem işareti bulunduğu ve bu risalenin baş sahifesinde dört hikmetten bahsolunmakta ve muhtelif suretlerle tesettürün kalkmasına hücum etmekte; ve bu risalenin sonlarına doğru kadın bacaklarının teşhiri dolayısıyla, bunların Cehennemde yakılacağı; ve Yirmi Dokuzuncu Mektubun Altıncı Kısımında ise, mahremdir işaretleriyle, Risale-i Nur'un şakirdlerine "Altı Öğüt" vermekte... Birincisinde: hubb-u caha aldanmamak ve o kudsi hizmetlerinde ve o mane'î ulvî cihadlarından vazgeçmemelerine, bunun için servet hırsına ve şan ve şeref ve avam nazarında mevki sahibi olmağa hiç ehemmiyet verilmemesi istenilmektedir. Ve bunların ehl-i ahiret için çok zararı var denilmekte ve ehl-i ilhad hafiyelerine ve ehl-i dalâlet propagandacılarına âlet olmamaları tavsiye edilmektedir.

İkinci Öğüt: Risale-i Nur'un neşrinde ve bana ait fikirlerin tamiminde asla korkulmaması ve bu cihad-ı maneviden vazgeçilmemesi tavsiye olunmakta ve kendilerine bu işlerden vazgeçilmesini söyleyenlere, "Hizbül Kur'an etrafımızda çevrilmiş muhkem bir surdur. Hayat-ı ebediyemize yüzde yüz zarar veren bir yola bizi ihtiyarımızla sevkedemezsiniz, ustabaşımız olan Said Nursî'nin yüzünden bizim gibi ona dost olanlardan kim zarar görmüş, kim belâ görmüş ki biz göreceğiz." denilmekte. Üçüncü Öğüt olarak, tama' yüzünden aldanmamak için telkinler yapılmakta ve yine şakirdlerine hitaben: "Said'e neden bu kadar hürmet edip arkasına düşüyorsunuz?" diyenlere karşı Dördüncü Öğüt ile cevap vermek istenilmektedir ki: Bu da, kendisinin İslâm dininin neşrine çalışan ve hizmet-i Kur'aniyede bulunan bir şahıs olup kendisi yok olsa dahi birçok merkezlerde çalışanlar bulunacağı söylenilmektedir. Beşinci ve Altıncı Öğütlerle daha bir takım şakirdleri itimad ve itikada davet etmektedir. Bu kitabın zeylinde, kırmızı mürekkeble ve üç ay işaretiyle mahremdir, diye yazılı olan kısımda "İstikbalde gelecek nefret ve tahkirden sakınmak için" şu mahrem zeylin yazıldığını ve kendilerine musallât olan insafsız, zalim ve gaddarlara karşı bir arzuhal olduğunu ve kendi tamir ettiği hususî mabedinde hususî ibadetine ezan ve kametten dolayı müdahale edildiği için sabrının tükendiğini, milletin mukadderatıyla keyfi oynayan firavun-meşreb komitenin başlarına hitab ettiğini ve bu ehl-i bid'adan altı sualine cevap istediğini, tecavüzün kanunsuz olduğunu, hususî ibadete kanun yapılamayacağını, hürriyet-i vicdan düsturunu kırmak cüretiyle lâdini siyaset takib edildiği halde, din ehline yapılan bu tecavüzün sorgusuz kalmayacağını, kendisi gibi Şafiî olanlara hangi usul ile müdahale edildiğini ve kendisi gibi başka milletten olanlara Türkçe kamet mecburiyetinin hangi usul ile teklif edildiğini ve en nihayet "Ey din ve ahiretini dünyaya satan bedbahtlar! Yaşamanızı isterseniz bana ilişmeyiniz, ilişerseniz, intikamım muzaaf bir surette sizden alınacağını biliniz. Cesaretiniz varsa ilişiniz. Yapacağınız varsa, göreceğiniz de vardır." diye hücum edilmektedir.

Yirmi Dokuzuncu Mektubun Yedinci Kısımında, şimdilik has ve emin talebelere mahsustur ve mahremdir işaretleriyle, ehl-i bid'anın ecnebi inkılâpçılardan mevhum bir fikir alarak Hristiyanlıktaki protestanlık gibi İslâmiyette dinî bir inkılâp yapmak istediklerini, Hristiyanlıkta ahkâm-ı içtimaiye İsa (a.s.) tarafından değil; havariler tarafından vaz' edildiğine göre inkılâbın caiz olabileceğini; Müslümanlıkta böyle şeylerin caiz olamayacağını; milliyetin İslâmiyet fikri yerine geçmeyeceğini, sosyalizm ve bolşevizm gibi fikirlerin unsuriyeti ve milliyetperverliği kirdiğini, binaenaleyh Türklük fikrinin İslâmlık fikri içinde erimesi icab ettiğini; ahirzamanda gelecek en büyük müctehidin, fesad zamanında hem hâkim, hem Mehdi, hem mürşid hem hatib-i âzam olan ve ehl-i beyte mensub olan bir zat-ı nuranî olacağını; Avrupaî düsturlarla mücadele usulünü Eski Said iken yaptığını ve bu tarzda galebenin İslâmiyetin kıymetini azaltmak gibi bir mahzur bulunması yüzünden bu mesleği terkettiğini; İslâmiyet esaslarını Otuzuncu ve Yirmi Dördüncü ve Yirmi Dokuzuncu Sözler ve Mektuplarla, bürhanlarıyla isbat ettiğini beyan etmektedir.

Eskişehir hapishanesinin saklanacak bir meyvesidir diye elyazması diğer bir risalede, "Bir âlem-i manada İmam-ı Ali'ye sorduğu suale cevaben عَجَبٌ den maksat, şekilsiz harflerdir ki, lâik hükûmet zamanında taammüm eden latin harfleridir" yolunda bir cevap aldığını, cifer ve Ebced hesaplarıyla bu kelimeyi ihtiva eden fıkranın, latin harflerinin resmen kabulü tarihi olan 1348 tarihine tevafuk ettiğini; Risale-i Nur'un bir musibet neticesinde gizlenerek gizli perde altında parlaması İmam-ı Ali'nin bir kerameti olduğunu; Risale-i Nur'un sebep-i tesmiyesi esma-i hüsnâ içindeki ism-i Bedi'in mazharı olduğunu; ve İmam-ı Ali'nin, "Ya Rab, benim yıldızımı nur ile ahirzamana kadar bedi' ışıktandır." yolundaki duasının bu zamanda Risale-i Nur ile kabul edildiğini beyan etmektedir.

Yeni harflerle ve daktilo ile yazılan bir risalede, eski harfu okumasını bilmeyen gençleri Risale-i Nur dairesine almağa gayret olarak yazılmış olduğu beyan edilmektedir.

Yine Said Nursî tarafından yazılan Eskişehir hapishanesinin bir meyvesi olup Ahmed Nazif tarafından elyazısı ile hediye edilmiş Otuz Birinci Lem'anın Birinci Şua'ı isimli risale olup başında,

"İşbu İşarat-ı Kur'aniye kitabına mahrem taife-i nisa el süremez. Bu taifeye memnu'dur. Gayet ihtiraz olunması tavsiye olunur." **(Haşiye-2)** diye başlayıp bu risale sahifeleri içinde Risale-i Nur müellifinin isim ve doğumu üzerinde cifir ve Ebced hesaplarıyla yapılan istihraclar görülmektedir.

Eski harflerle yazılı Risale-i Nur'un Otuz Birinci Mektubunun On Beşinci Lem'ası, Fihrist isimli risaledeki âhir kısmı, Husrev, Sabri, Hafız Ali, Rüşdü, Hafız Hüseyin tarafından telif edildiği ve bunlar içinde Husrev'in telifinin daha çok olduğu ve bunlara dua edildiği; diğer bir ciltte Risale-i Nur'un küçük şakirdleri ve yazarları içinde ve Sav köyünde Marangoz Ahmed, Eğirdir'in Gökdere köyünde Ömer Hoca oğullarından Abdullah oğlu Ömer ve hocası, çocuğu Mustafa ve hocası Ahmed Zeki, Hacı Hafız oğlu Hafız Mehmed, Hafız Mehmed oğlu Bekir gibi dokuz ila on iki yaşlarındaki çocukların bu Hafız Mehmed'in evinde toplanarak eski yazı öğrenip, Risale-i Nur'u yazdıklarını; Nur fabrikasının İslâmköy'ünde olduğunu anlatmaktadır.

Risale-i Nur'un Otuzuncu Mektubunun Yirmi Sekizinci Lem'asının nihayetine, Risale-i Nur talebelerinin, Keçeci Mustafa, Mustafa Ali, Süleyman Rüşdü, Abdullah, Husrev, Refet, diğer Süleyman, Sabri, Hulusi, Bekir Bey, Âsım, Hafız Ali, Galib, Küçük Lütfi, Zekâi, Abdülbaki, Şamlı Hafız Tevfik isimleri yazılmıştır.

Yine bu risalenin ikinci kısmının dördüncü sahifesinde; hapishanenin kendileri için bir inayet-i rabbaniye olduğunu, ahirzamanda en feyizli bir çilehane olup, düşmanlarına karşı ihtiyatlı davranmak lâzım geldiğini; bu yerin, yani hapsin en hassas bir imtihan meydanı olduğunu telkin etmektedir.

Bu risalenin sonlarına doğru, "Bir Düstur" başlığı altında, Risale-i Nur talebelerinin nuru hariçte aramamaları ve eğer ararlarsa nurun penceresinde ışık verecek manevî güneşe bedel bir lambayı bulacaklarını, belki de güneşi kaybedeceklerini; daireye girmeden evvel her ferd şeyhini muhafaza edebileceğini ve fakat daireye girdikten sonra ancak orada mürşid aranacağını; daire haricindeki tarikatlara ihtiyaç bırakmayacağını ve Risale-i Nur dairesinin çok geniş olup şakirdlerinin pek çok olduğunu; akli başında bir adamın bu elmas gibi mesleği terkedip başka mesleklere girmeyeceği, yazılmaktadır. Ve nihayete doğru tenkide başlanarak, kendisi Risale-i Nur'u ve şakirdlerini müdafaa ettiği halde, onların inkârda bulunarak kendisini şahitsiz bıraktıklarını ve bunca mensupların başka tarikat aramak üzere ayrılmak temayüllerini gösterdiklerini; ancak talebeleri arasında Kuleönlü Küçük Ali ve Lütfi gibi halis Nur talebelerini hariçteki büyük bir veliye tercih ettiğini; ve yine Ebced ve cifir hesaplarıyla birtakım istihraclarda bulunarak; ezcümle: Hakkında tatbiki istenilen 163. maddenin, kendisi hakkında takibat yapılmasını isteyen 163 mebusun adedine tevafuk ettiğini **(Haşiye-3)** beyan etmektedir.

Said Nursî'nin buraya kadar hülâsaten zikredilen Risale-i Nur parçalarından maada bu işle alâkadar olan mevkuf diğer suçlu Husrev ve ilâhire isimlerden sonra, bu suçluların evlerinde, dükkânlarında ve üzerlerinde yapılan aramalarda evrak meyanında mevcut her birine ait arama zabt varakalarında yazılı olduğu üzre, cemiyetin bânisi Bediüzzaman ile yine evrak meyanında mevcut maznunların evlerinde, dükkânlarında ve üzerlerinde çıkan ve cemiyet ile alâkalarını gösteren vesaik ve mektuplar ehl-i vukuf marifetiyle yaptırdığımız tetkikata nazaran her biri hakkında raporda yazılı olduğu üzre bu maznunlar doğrudan doğruya ve beraberce bir kısmının Said Kürdî ile iştirak ederek kurulan Nakşibendî cemiyetinin inkişafına yardım ettikleri ve bir kısmının da bu şekle girmeleri ve Risale-i Nur şakirdlerinin muhabere etmek suretiyle Said'in faaliyetine manen ve maddeten iştirak ile onun maksatlarına hizmet ettikleri ve binnetice, cümlesinin dinî hissiyatı âlet ederek; devletin emniyetini ihlâl edebilecek harekete halkı teşvik ve bu babda kurulan Risale-i Nur cemiyetinin teşekkülüne yardımda bulundukları, yapılan hazırlık ve ilk tahkikat sırasında yeminli ifadeleri alınan şahidlerin şehadeti, arama zabt varakaları ve ehl-i vukuf tarafından verilen rapor, bu suçluların tevilen vaki itirazlarıyla anlaşılmaktadır. Suçluların bu hareketleri T.C. Kanununun 163/1-2, 173, 313, 64, 60. maddeleri mucibince...

Haşiye-1: Hem manidar, hem pek acibdir ki, o mahrem risaleler binden bir adama gösterilmemişken, hem maznunların itirafıyla hiç görülmeyecek bir derecede saklı oldukları halde bu herifler o elmas kılıncıları kendi başlarına vurmak için ve onlardaki hakikatları en baştakilere hatalarını bildirmek için okutmak ve pek çoklara teşhir etmek ve ders vermek için meydana çıkardıkları, bize ve Nurlara değil zarar, belki intişarlarına sebep oldular.

Haşiye-2: Bu ehl-i vukufun divanece verdikleri manaya bak ki, "Bu işaret-i Kur'aniye mahremdir. Ve Sure-i Nisa'da bu işaretli ayet var." cümlesine nasıl mana vermişler.

Haşiye-3: Burada da tam aksine mana vermişler.

Denizli Bilirkişi Raporuna itiraz

Denizli Ağır Ceza Mahkemesi Riyaseti Makamı'na

Ehl-i vukuf raporuna itiraznâmedir.

Sair merkezlerdeki ehl-i vukufların yanlış raporları, buradaki ehl-i vukufu şaşırtmasıyla; buradakilere değil, oradakilere karşı hukuk-u hayatımızı ve Risale-i Nur'un namusunu müdafaa etmek için gayet hasta bir halde, yirmi dakika zarfında yazdım. Kusura bakmayınız

1- Risale-i Nur'un mehdilik ve İslâm deccalına ait beyanatına, indî fikirlerle "mehdi ve deccal efsanesi" tabir ederek, hem Risale-i Nur'un mahiyetinden, hem İslâmiyetin ruhundan ne kadar uzak düştüklerine delil:

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ ①

diye olan Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm'ın duasına... ve umum ümmetin vird-i zebanı iken, ona "efsane" diyen, İslâmiyetin mühim büyük bir hakikatını inkâr etmiştir.

2- "Said'in arkadaşları, kendi sathi zihniyetleriyle hizbü'l-Kur'an surelerini toplayıp... dinde tahrifat yapmışlardır." demeleri o kadar vukufsuzluktur ki, hayret etmemek kâbil değildir.

Bütün ümmette en'amlar ve hizbler namında, bütün meşâhir-i İslâmiye, Kur'an'dan meşrebine ve mesleğine daha nurlu gördüğü ayetleri ve sureleri, mecmualarına yazmışlar. Bu hal, bir âdet-i İslâmiye hükmüne geçtiği halde; "Dinde tahrifat yapıyor" ve "yaptı" demeleri, ehl-i vukufun vukufsuzluğuna delildir.

3- "Said'in ve arkadaşlarının, din mahiyetinde vücuda gelen neşriyat işlerini idare eden gizli bir teşekkül ve hafî bir cem'iyet olduğunu... ve bu cem'iyet, hayatımızı mimsiz medeniyet (yani, alçaklık ve tuğyanlık ve imânsızlık) gibi isnadlarla laik inkılâb umdelerine muhaliftir." demeleri, o kadar zahir bir garaz ve hilâf bir hakikattır ki; delili:

Dünkü gün, mahkemede yemin ettirerek, bütün arkadaşların hiçbirisine, hiçbir vakit cem'iyet teşkili veya teklifinde bulunmadığını resmen yemin ile alınmış beş şahid ile isbat ettiğimiz halde ve "mimsiz medeniyet" tabirinde, Avrupa medeniyetini iki kısma taksim edip, fena kısmına "mimsiz medeniyet" o fena kısımda gidenler, beşerin başına tuğyanlık ve imânsızlık açıyor diye beyan ettiğimiz halde; tuğyanı ve imânsızlığı, laik inkılabına bu ehl-i vukuf mal ediyor. Risale-i Nur'un beyanı nerede? Onların gayet sathi hükümleri nerede?

4- "Kur'an'ın bazı kısımlarını, indî ve gayr şekilde ebced ve cifir hesaplarına müstenid tefsiri, müsbet ilim ve felsefe ve tasavvuf bakımında ve akl-ı selimde, bir kıymeti yoktur." demeleriyle, o kadar garazkârane ve sathi bir vukufsuzluk göstermişler ki, mecburiyet olmasaydı -cevaba değer bir mes'ele değil diye- sükut edecektim.

Acaba bine yakın emareler ve işaretler ve istihraclar, tek bir hakikata, tek bir davaya - vahdet-i mes'ele cihetiyle- baksa ve birbirine kuvvet verse (adeta riyazî hesaba yakın bir kat'iyetle) ve umum ümmetin ekser edibleri ve ulemâları içinde, bir kaide-i istihraç olan ebced ve cifir hesabıyla bine yakın emarelerin, bir tek davada "kıymeti akl-ı selimde yoktur" denilebilir mi? O vukufsuz ehl-i vukuflar, akl-ı selimi tanımıyorlar ki ve tasavvuf ve müsbet ilmi bilmiyorlar ki, böyle yanlış hüküm veriyorlar.

5- "Başlıca gittikleri yol : Hakikat ve âhiret ve ihtiyarlık mevzularını ihtiva eden risaleler ile yalnız basit ruhlu insanları aldatıyor. Ve âhiretten başka bir şey düşündürmeyecek dersi veriyor" diyen, daha acı bir vukufsuzluk ediyor.

Acaba hakikat-ı imaniye ve Kur'aniye ve âhiret ve ihtiyarlık mevzularını güneş gibi gösteren ve kırk seneden beri Risale-i Nur'un bir şakirdi olan Said, o hakikatlarla dahili ve harici feylesoflara karşı mukabele edip, galebe çaldığı halde ve saadet-i dünyeviyyenin dahi, saadet-i uhreviye gibi o hakikat dersleriyle olduğunu kat'i güneş gibi isbat edip, elli bin ehl-i dikkate kendini kabul ettiren Risale-i Nur'un bu ilmî derslerine, "basit ruhları aldatan bir hile adamı.." yani, avlamak ağı nazarıyla bakmak, ne kadar hakikat-ı ilmiyeye ihanet olduğunu mahkeme-i âliyenize havale ediyorum.

6- "Cifir ilmüne nazaran aslı olmayan şeyleri, zavallıların gözlerini boyamak mahiyetinde (ki, Kur'an tarafından müjdelenen) deccal ve mehdi efsanesi ve âhırzaman fitnessi, bu risalenin telkinleri..." diye, neşr olunmayan ve mahrem tutulan ve hadis-i sahih ile ve icma'-ı ümmetle sâbit bir hakikat-ı İslâmiye olan hurûc-u deccal ve âhırzaman fitnessine, "efsane" diyerek,

"zavallıların gözlerini boyuyor" demek, o kadar ruh-u adaletten ve tedkikten hariç bir hükümdür ki , cevap vermeye değmiyor. Demek perde altında , hadis-i sahihayı -Neûzubillah-efsane tabiriyle yâd ediyorlar.

7- "Said eğer mehdiliğini ortaya atarsa, talebelerine kabul ettirebilecek. Kararıp, körleşmiş olan bu zavallıların, Said'e derece-i irtibatları, körlük ve cehalet eseri..." demeleri, öyle bir iftira ve öyle bir haksızlık ve öyle bir garazkârlıktır ki, tarif edemem.

Ben, bütün talebelerimi ve arkadaşlarımı işhâd ediyorum ki: Esas-ı mesleğimiz; enaniyeti, hubb-u câhı, şân ve şerefi bırakmaktır. Mabeynimizde yalnız bir kardeşlik var. Ben kendimi, onların nazarında bu mesleği muhafaza etmek için, hiçbir vakit böyle hodfuruşâne benlikler ve enaniyetler hayalime gelmedi ve gelmiyor. Ben, seyyid değilim. Mehdi ise, Âl-i beyt-i Nebvî'den olacak.

Hem Risale-i Nur'un gayet müdakkik ve âlim şakirdlerinin, aynı hakikatı gayet kat'i delillerle, hakaik-ı imaniyeyi Risale-i Nur'dan ders almalarına ve ruh-u canlarıyla kabul etmelerine "bir körlük" demek, bu mübarek zatlari mânasız, lüzumsuz bir tahkirdir. Biz dahi onların tahkirlerini, onlara iade ederiz.

8- "Hurûc-u deccal efsanesine; kendine göre Hristiyan deccalı Rusya'da tatbik edilen idare sistemi ve Müslüman deccalı da, süfyan tavsif ve tayininde, Türk inkılabının yaratıcısında görülen vasıf ve vaziyette göstermektedir. Ve su-i kasd-ı telkinat izhâr etmiş bulunmaktadır. " demeleri, bütün bütün hem İslâmiyetin ruhuna, hem Risale-i Nur'un mesleğine muhalif kendi yanlış manalarıyla (Hem müdafaanâmemde, hem iddiânâmeye karşı itirazımda on vecihle cevap verdiğim ve gayet mahrem ve sekiz senede bir-iki def'a elime geçen) bir risalenin ayn-ı hakikat bir-iki cümlesine ilişmek istemişler.

Âkîde-i İslâm'a girmiş, bütün ümmet kabul etmiş hurûc-u deccala "efsane" demeleri ve Rusya'daki bolşevizmin, âhîrzamanda gelecek deccalın bir komitesi ve numunesini göstermektedir diye, yazdığımız halde yanlış mana verip, hem pek çok ulemâ-yı İslâm'ın müteaddit hadislere istinaden, süfyan hakkında müdafaatımda yazdığım gibi, bundan otuz sene evvel bazı te'villerini pek doğru olarak yazdığımızı, "Türk inkılâbının yaratıcısına bir hücum " gösteriyorlar. Yaratıcı Cenâb-ı Hak'tır. Bu tabir, küfre temas ediyor. Böyle tabiri isti'mal eden, Risale-i Nur'un parlak hakaik-ı imâniyesini muhakeme edemez.

Birinci celsede mahkemeye arz ettiğim gibi; "Yüzaltmışüçüncü madde ile Eskişehir Mahkemesine bakarak, beni bu madde ile mahkum edemezsiniz." dedim. Çünkü: Cumhuriyet hükûmetinin ikiyüz meb'usu içinde, yüzaltmışüç meb'us, yüzelli bin banknotu Van'da temelini attığım medresemin tahsisatına kabul edip, imza ettiklerini ve cumhuriyetin bana karşı bu teveccühü, bu maddeyi hakkımda hükümden iskat eder." dediğim halde, o vukufsuz ehl-i vukufar demişler: "Yüzaltmışüç meb'us, Said hakkında takibat yaptıklarını..." medar-ı itiraz göstermişler. İşte hakikat nerede? Bunların yaptıkları telakkileri ve tedkikleri nerede?

Hem birinci celsede size arz ettiğim gibi, sûre-i Nisâ'dan bir âyetin Risale-i Nur'a işareti bir mahrem risalede yazılmış iken, bu fıkraya bu ehl-i vukuf demişler ki: "Taife-i nisâ, bu esere el süremez. Onlara memnu'dur. Sakın onlara göstermesinler." demişler. Safdil kadınları, maden-i şefkat ve kadınlık seciyesine pek uygun olan Risale-i Nur'dan tenfir etmek nerede? Hakikat nerede?

Hem "Hücûmat-ı Sitte "de, şeytanın altı desiselerine cevap verdiğim halde.. bu ehl-i vukuf raporunda, o muhkem hikmetleri "desiselerle iknaa çalışıyor" diye, tahrif etmişler. Buna kıyasen, bu ehl-i vukuf, Risale-i Nur'un âlî hakikatlarına dair beyanata hakları olmadığını gösteriyor.

Risale-i Nur, umum âlem-i İslâm'a taalluk edecek hakaiki cami' olduğundan, hükûmet-i cumhuriye makamâtına, izin veriniz ve makine veriniz; biz onlara müracaat edip, muhakkik alimlerden ve feylesoflardan bir hey'et-i ilmiye teşkil edip, Risale-i Nur'u tedkik etsinler. (Gayet mahremeler ve mahdud bir iki risale hariç olarak, bütün risaleleri tedkik etsinler.) Eğer deseler; Bu eserler, bu milletin ve bu vatanın ve bu memleketin hem dünyevî, hem uhrevî bir medar-ı saadeti ve emn ve emniyeti olduğunu tasdik etmezlerse, her bir cezaya razıyım.

Mâdem her hükûmette şiddetli muhalifler bulunur. Ve hükûmet-i Ömeriye'de Hristiyanlar ve Mecûsi hakimiyetinde Müslümanlar bulunuyorlar. Elbette farz-ı muhal olarak, ehl-i vukufun iftiraları doğru da olsa, emniyete dair bir vukuat olmadığından, hürriyet-i ilmiye ve hürriyet-i vicdaniye düsturuyla yine bizi mes'ul edemezler. Hükûmet ele bakar, kalbe bakamaz.

Mevkuf ve hasta

Said Nursî

Ankara Bilirkişi Raporu hakkında talebelerin bilgilendirilmesi

(Müdafaatımla münasebettar olması cihetiyle bu bir-iki mektub buraya girmiş.)

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ
وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

Aziz, siddik kardeşlerim,

Bize, ihbar edene ve yazana zarar gelmemek için, şimdilik ehl-i vukufun ittifak ile verdikleri kararlarını size göndermeyeceğim. Bu ehl-i vukuf, bütün kuvvetiyle bizi kurtarmak ve ehl-i dalâlet ve bid'ıyyatın şerrinden muhafaza etmek için çalışmışlar; bizi, bize isnad edilen bütün suçlardan tebrie ediyorlar. Ve Risale-i Nur'dan tam ders aldıklarını ihsas edip, Risale-i Nur'un ilmî ve imanî kısmının ekseriyet-i mutlaka ile vâkıfane yazıldığını ve Said ise hem samimi, hem ciddi kanatlerini beyan ederek ondaki kuvvet ve iktidar, isnad edildiği gibi tarikat icadı veya cemiyet kurmak veya hükûmet ile mübareze etmek de değildir, belki yalnız Kur'an hakikatlerini muhtağlara bildirmek kuvvet ve iktidarındır, diye müttetik karar vermişler. Ve gayr-ı ilmî tabir ettikleri mahremlere karşı demişler ki: "**Bazen cezbeye ve şuurun heyecanına ve ihtilâl-i ruhiyeye kapılmasından bu eserler ile mesul olmamak lâzım geliyor.**" manasını ifham ediyorlar. Ve Eski Said, Yeni Said tabirinde, iki şahsiyet; ikincisinde, fevkalâde bir kuvvet-i imaniye ve ilim ve hakikat-ı Kur'aniye manasını vermişler ve "**Bir nevi cezbe ve ihtilâl-i dimağiye ihtimali var.**" demişler. Hem bizi şiddetli tabiratin mesuliyetinden kurtarmak, hem muarızlarımızı okşamak için "**sem, basar cihetinde halüsinasyon hastalığı ihtimali nazara alınabilir**", demişler. onların bu ihtimalini esasıyla çürüten, ellerine geçen ve bütün akılları geri bırakan Nur Risaleleri ve bütün avukatlara hayret veren Müdafaa ve Meyve Risaleleri kâfi ve vafi bir cevaptır. Ben çok teşekkür ediyorum ki, bir hadis-i şerifin mazhariyeti bu ihtimal ile bana verilmiş.

Hem o ehl-i vukuf, bütün kardeşlerimizi ve beni tam tebrie ediyorlar ve diyorlar: "Said'in âlimane ve vâkıfane eserlerine iman ve ahiretleri için bağlanmışlar; hiçbir cihette hükûmete karşı bir suikastlarına dair bir sarahat ve bir emare, ne muhaberelerinde ve ne kitap ve risalelerinde bulmadık." diye o heyet ittifakıyla karar verip biri Necati feylesof, biri Yusuf Ziya (âlim), biri de Yusuf (feylesof) namlarında imza etmişler. latîf bir tevafuktur ki; biz bu hapse kendimiz hakkında bir medrese-i Yusufiye ve Meyve Risalesi onun meyvesi dediğimizden bu iki Yusuf dahi perde altında "Biz dahi o medrese-i Yusufiyedeki derslere hissedarız" lisan-ı halleriyle ifade etmişler.

Hem cezbeye latîf bir delilleridir ki; Otuz Üçüncü Sözün Otuz Üç Penceresi ve Otuz Üçüncü Mektub gibi tabirleri, hem kendi kedisinin "Ya Rahîm! Ya Rahîm!" tesbihini işitmesi, hem kendini bir mezar taşı görmesi, cezbeye ve halüsinasyon ihtimaline delil göstermişler.

Said Nursî

Ankara Bilirkişi Raporu

Ankara Ehl-i Vukufunun İttifakla Verdikleri Raporun Suretinden

Dolu bulunan cem'an beş sandık kitap tarafımızdan açılarak okundu. **(Haşiye)** Said Nursî tarafından telif edilen basılmış-basılmamış Risale-i Nur eczaları ve Risale-i Nur'a ekli Said Nursî ile bazı şakirdleri tarafından yazılmış, kısmen ilmî ve dinî mektublarla, şakirdlerin birbiriyle ve Said Nursî ile âdi muhabere mektupları ve klişeler inceleme mevzuu, salâhiyetimiz dahilinde görülerek incelendi. Bunların mahiyetini belirtmek için bu risale ve mektupları iki nev'e ayırmak gerektir.

Risaleler: Bir ayetin tefsiri ve hadis-i şerifin şerhi maksadıyla yazılmış olanlarıyla; din, iman, Allah, Peygamber, Kur'an, ahiret akideleri ve ibarelerini açıkça anlatmak için temsillerle yazılmış ilmî görüşleri ve ihtiyarlarla gençlere hitab eden ahlâkî öğütleri ve kısmen hayat tecrübesinden alınmış ibretli vakaları ve esnafa ait faideli menkıbeleri ihtiva eden, mevcudun yüzde doksanını teşkil eden risalelerdir ki, bunlarda, bütün bu risalelerde müellif; hem samimî, hem hasbî ve hem de ilim yolundan ve dinî esaslardan hiç ayrılmamıştır. Bunlarda dini âlet etmek veya cemiyet teşkil etmekle emniyeti ihlâl hareketinin bulunmadığı sarihtir. Şakirdlerin birbiriyle ve Said Nursî

ile âdî muhabere mektupları da bu nevidendirler.

1- Said Nursî, İstanbul'da iken kazandığı ehemmiyetli şan ü şeref, kalın bir uykudan ibaret sakil bir rüya ve muvakkat bir sersemlik olduğunu söyler. Ve İstanbul'da iken bir iki sene gafletle siyasete karıştığından, bunu "dünyanın ölümü" diye tasvir eder. Bu münasebetle Eski Said*, Yeni Said* diye iki şahsiyet bulunduğunu ve bu şahsiyetlerin birbirinden ayrı olduklarını söyler. (Sıra dokuz, adet birincide) yirmi kadar risale bulunan mecmuasının sonunda, Isparta'da Risale-i Nur şakirdlerine yazılan mektubun içinde, siyasete tenezzülün hata olduğunu söyler.

2- Said Nursî'nin, en mühim kitabı olan Hücetullahi'l-Bâliğa adlı kitabın (sıra dört, adet bir) münacat kısmında: "Bu dünya fanidir. En büyük dava, baki olan âlemi kazanmaktır. İnsanın itikadı sağlam olmazsa, davayı kaybeder. Hakiki dava budur. Bunun haricindeki davalara karışmak zararlıdır. Siyasetle meşgul olan, ehemmiyetli hizmetlerinden geri kalır. Hem de siyaset boğuşmalarına kapılanlar, selâmet-i kalbini kaybeder." der.

3- Yirmi Altıncı Lem'a'da: "İhtiyar dünyada, benim hakiki vazifem, neşr-i esrar-ı Kur'aniyedir." (sh. 45). "Bu memleketle, hamiyet-i İslâmiye noktasından alâkadarım. Yoksa benim ne hanem var, ne evlâdım." (sh. 59).

4- Yirmi Birinci Lem'a'da kardeşlerine verdiği öğütlerden birinci düstur: "Amelinizde rıza-i ilâhî olacak, maddî menfaat fikri olmayacak". Bu yazılarda: "Ben, sofi değilim", "Mesleğimiz tarikat değildir" (sh. 8), "Hubb-u cah ve nazarı kendine celbetmek, ruhî bir marazdır. Buna gizli bir şirk denir." "Eğer mesleğimiz şeyhlik olsaydı, makam bir olurdu; o makama çok namzedler olurdu. Mesleğimiz uhuvvettir. Kardeş kardeşe peder olamaz, mürşid vaziyetini takınamaz..."

Haşiye: Ehl-i vukuf raporundaki tenkid kısmı, mahkemede kat'î cevapları verildiğinden ve müdafaatının ahirinde yazıldığından burada yazılmadı. Zaten o tenkidler, üç-dört risalede on cüz'î meseledir. Hem siyasî değil, ilmîdirler. Hem o itirazların sehiv ve hata olduğu, senetlerle mahkemede isbat edilmiştir.

Ankara Bilirkişi Raporuna bazı izahlar

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ben, muhterem ehl-i vukufun raporuna, hakkımızda adalet ve hakkaniyet noktasında, onlara bütün ruhumla teşekkür ediyorum. Onların yüz risaleden fazla kitapları, kısa bir zamanda tedkik etmeleri cihetiyle elbette bazı noksanları bulunur. Ben de, o zatların raporlarına bir yardım niyetiyle birkaç noktasını izah edeceğim. Onları tenkid etmiyorum, belki tedkiklerine yardım ediyorum.

Hatta bana verdikleri "**cezbe ve arasıra ihtilâl-i ruhî**" yi kemal-i memnuniyetle kabul ediyorum. Fakat bu kadar var ki, onların tasdikiyle de, gayet vâkıfane ve ilmî eserlerdir ki, yüz yirmi yedi risaledir. Bunları en meşhur ulemalar ve âkılkar hayretlerle ve takdirlerle karşılıyorlar. Değil bir meczub, belki en meşhur, muhakkik ulemalar fikren o dereceye yetişemiyorlar. Demek ne benim ve ne de başkasının değildir. Belki Kur'an-ı Azimüşşanın hakikatleridirler, biz de kaleme almışız.

Fakat, şahsım hakkındaki "**cezbe ve ihtilâl-i ruhî**" yi bu noktadan kabul ediyorum: Çünkü ben şimdiki insanların çoklarını divane görüyorum. Benim aklım, onların akıllarının cinsinden değildir. Ya ben divaneyim, ya onlar divanedirler. Elbette onlar çokluk olmalarından, "cinnet-i muvakkata ve arasıra meczubiyet" benim hakkım oluyor.

Bununla beraber yüksek ehl-i vukufun insafı raporları gelinceye kadar, bizim medar-ı ittihamımız olan, "**hissiyat-ı diniyeyi âlet edip emniyet-i dahiliyeyi ihlâl etmek teşviki**" ve "**cemiyet kurmak**" ve "**tarikat gütmek**" ve "**tedrisat yapmak**" esaslarını reddettikleri ve risalelerde ve mektuplarda buna dair hiçbir emare bulunmadığına müttefikan karar vermeleri, cumhuriyet hükûmetinin adliyesinin bu ilmî heyetinin dünyaca yüksek kıymetlerini ve hakikatı hiçbir şeye feda etmediğini gösterdiğinden, ruh-u canımızla onlara hem teşekkür, hem dua ediyoruz.

Raporun sathî birkaç cümlelerine bir küçük izahdır:

Meşihat ve adliyenin yanması münasebetiyle, bir sözüme yanlış mana verilmiş. Şöyle ki: Bundan on dokuz sene evvel, haksız bir surette İstanbul'a menfi olarak perişan bir surette gönderildiğim vakit, bir zaman meşihat'taki Dârü'l-Hikmette bulunduğumdan, meşihat'ı sordum:

"Ne haldedir?" Dediler: "Büyük kızların lisesi olmuş." Ben de hiddet ettim. Bir beddua ettim. Hem dedim: "Ya Rab! meşihat'ı kurtar." O gece meşihat kısmen yandı. Ben de o münasebetle dedim: "Bazen ateş temizlik yapar. Bu fakir millete beş milyon zarar veren adliyenin yanması da belki inşaallah bir temizliktir; o zarar telâfi edilir." dediğim halde zararımıza bir rıza manası verilmiş.

Hem, bundan otuz sene evvel matbu Lemeat namındaki eserimde, manevî bir meclis-i ruhanîde rüya gibi bir vakiada ruhaniler benden sormuşlardı, ben de cevap vermişim. ezcümle: "Eski harb-i umumîde mağlubiyetinizin hikmeti nedir?" Ben de cevap vermişim. Bu hadiseden yirmi sene sonra, aynen öyle bir halde ben soruyorum: "Neden bizim hükûmet galib tarafı tutmadı; tâ ki Arabistan'ı Hindistan'ı, Afrika'yı kurtarsın?" Bana o rüya gibi vakiada cevap verdiler ki: "Senin eskiden verdiğin cevabın sana cevaptır." Yani, "Eğer galib taraf tutulsa idi, şimdi Avrupa'ya pek yakın olan, bu civarda kolayca tatbik edilen yeni icatlar Haremeyn-i Şerifeyn gibi yerlerde dahi müşkilâtlar içinde tatbik çalışılmak ihtimaline binaen, kader-i ilâhî mağlubiyetimize fetva verdiği gibi, galib tarafı tutturmadı." diye gayet müteessirane yazıldığı halde; zararımıza ve mağlubiyetimize bir rıza gösterir gibi, bir ibare zannedilmiş.

Bir de cifir ve Ebced hesapları, değil yalnız Muhyiddin-i Arabî gibi dâhi muhakkiklerin, belki ekser edibler ve ulemaların hususan ehl-i keşfin mabeyninde cari bir medar-ı istihrac ve esrardır. Kur'an-ı Azimüşşan'ın sureleri başındaki mukattaat-ı hurufun bu hesabla münasebeti bulunduğunu, bu hadis-i şerif isbat ediyor:

Bir zaman Yahudi ulemasından bir kısmı Peygamber aleyhissalâtü vesselâma demişler:

"Senin ümmetinin müddeti azdır ki **آلَمْ** işaret ediyor" Peygamber aleyhissalâtü vesselâm ferman etmiş ki:

كَهَيْعَص .. حَمْ .. عَسَق gibi daha çok var." Onlar bu cevaptan sonra susmuşlar. Demek işaret-ı Kur'aniyenin cifir ile münasebeti var.

Madem Kur'an'ın işaretatı çok tarzlarda, çok cihetlerle oluyor ve var ve muhakkaktır. Ve belâğat noktasında, işaretatıyla çok hakaiki ve ahkâmı ifade ediyor. Hadsiz tefsirler ve muhtelif on iki mezheb, onun işaretatını nazara almışlar.

Elbette muntazam kaideleri bulunan ve riyazî hesap nev'inden işaretat ile gaybî haberleri, Onun i'cazının yüksek makamına yaklaşıyor ve Risale-i Nur'un mahrem cüzleri, o işaretatı kaydetmesiyle, hem Kur'an'a hizmet, hem Risale-i Nur Kur'an'ın bir hakikî ve manevî bir mucizesi olduğunu isbat etmek cihetiyle ehl-i vukufun takdirine layıktır.

Hem, bir davaya bin emare hükmünde bin işaretat bulunsa, o dava sarahat-ı kat'îye derecesinde sübut bulur. Ve o istihraçlara Risale-i Nur'un verdiği ehemmiyet ise, "ihtilâl-i ruhiye"den değil, belki bir "inkışaf-ı ruhiye"nin eseri olabilir.

Bir de cezbeye bir emare, kendimi bir mezar taşı gördüğüm beyan edilmiş. Ben bu muhterem zatların acelelik ile verdikleri hükümlerine, otuz sene evvel söylediğim bu fıkrayı tekrar ediyorum:

*Yıkılmış bir mezarım ki, yığılmıştır içinde
Said'den altmış dokuz emvat bâ-âsâm âlâma
Yetmişinci olmuştur o mezara, bir mezartaş;
Beraber ağlıyor hüsrân-ı İslâma
Ümidim var ki, istikbal semavatı, zemin-i asya
Bâhem olur teslim yed-i beyza-i İslâma
Zira, yemini yümn-ü imandır;
Verir emn-i eman ü emniyeti enâma*

Hem cezbeye bir emare olarak, kedisinin "Ya Rahîm" dediğini işitmesini beyan etmişler. Buna cevaben latîf bir vakiayı beyan ediyorum: Bir vakit, "Kedilere niçin mübarek denilmiş? Halbuki insana karşı sadakatı yok, bir canavar görünüyorlar" dediğimin gecesinde, kedi yavrusundan birisi yastığıma gelip ağzını kulağıma yapıştırıp: "Ya Rahîm ya Rahîm" deyip taifesine karşı tahkirimini yüzüme vurdu. Manen: "Biz her iyiliği Rahîm'den biliyoruz. İt gibi esbaba perestiş etmiyoruz. Onun için bize mübarek, onlara pis denilmiş." diye hatırıma geldi. Sabahleyin bana hizmet eden Hafız Tevfik, Süleyman, Abdullah Çavuş, merhum Hafız Ahmed ve merhum Mustafa Çavuş gibi daha başkaları yanıma geldiler. vakiayı söyledim. Abdurrahim namını alan ve bir yaşındaki o kediyi okşadım. Onlar aynen benim gibi, "Ya Rahîm, ya Rahîm" dediğini Abdurrahim'den işittiler. Sonra başka kedilere baktık. Onların da "mırmırları" dikkat ile dinlenilse

"Ya Rahîm"dir; fakat Abdurrahim gibi sarîh değildirler. Yalnız bir noktada Risale-i Nur'a bir haksızlık olduğu cihetle hatırlatmak lazımdır. Şöyle ki: Muhterem ehl-i vukufun yüz yirmi yedi ilmî risaleleri tam takdir ile vâkıfane olduğunu beyan ettikleri yerde, yalnız üç küçük mahrem risalelerin gayr-ı ilmî ve şaşırtıcı ve normal olmadığı bir halde, olmasına mukabil tutmaları doğru değildir. Risale-i Nur'un yüz yirmi yedi ilmî risalesinin onlarca musaddak yüksek kıymetlerine ve binler hakikatlerine karşı, üç-dört risalenin onlarca şaşırtıcı üç-dört meseleleri mukabil tutulmaz diye o zatlara hatırlatıyorum.

Hem bir kardeşimiz, bir hadisin hükmüyle ve Mevlâna Halid'in (k. s.) hayatının dört cihetle bu biçare Said'in hayatıyla tevafuk etmesiyle "Risale-i Nur dahi Mevlâna Halid (k. s.) gibi bir müceddittir" diye beyanı, benim benliğime ve şahsıma ve şahsiyetime verilmiş. Halbuki ben, bütün arkadaşlarımı iştad ediyorum ki; ben, benlik peşinde koşmuyorum ve reddediyorum. Ve bana, şahsıma karşı ziyade hüsn-ü zan edenleri men'edip hatırlarını çok defa kırıyorum.

Teşekkürün bir tetimmesidir:

Muhterem ehl-i vukufun raporunda, medar-ı nazar olmuş ve itiraz edilmiş: "Risale-i Nur şakirdleri ehl-i cennet olacakları ve iman ile kabre girecekleri" cihetidir. aşere-i mübeşşereden başka şahsıyla ve ismiyle bu fazilete kimse yetişemez." diye bir nevi itirazına karşı deriz: Bu meselede şahıs, ismiyle tayin edilmemiş, yalnız kuvvetli işaretlerle **إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ** gibi ayetlerin "*iman ve amel-i salih sahipleri ehl-i cennettir*" dedikleri misillü Risale-i Nur'un, şeytanları dahi susturan iman-ı tahkikisini ders alan şakirdleri, iman ile kabre gireceklerine kuvvetli emarelerle hükmedilse, elbette medar-ı itiraz olamaz.

Hem o zatlar acelelik cihetiyle Risale-i Nur'a ait kerametleri bana isnad oluyor diye, medar-ı tenkid ederek demişler: "Bir veli keramet dava edemez."

Elcevap: O pek çok hadiseler kerametler değil, belki ikramlardır. İkram ise, izharı şükürdür. Hem onlar benim değil. Ve benim hiçbir cihetle o kerametlere liyakatım olmadığını bütün kardeşlerime mükerreren söylemişim ve yazmışım. Belki, binden ziyade olan o vak'alar, Kur'an'ın bir mucize-i maneviyesi olan Risale-i Nur'un makbuliyetine dair Kur'an'ın i'caz-ı manevisinden tereşşuh etmiş, Risale-i Nur'un ikram nev'inden kerametleridir. Benim ne haddim var ki, onlara sahib çıkayım.

Said Nursî

- 1.) Her türlü kusur ve noksandan uzak olan Allah'ın adıyla.
- 2.) İhlâs içinde kulluk edenler nimetler içindedirler.(İnfitar Suresi: 13)

Ankara Bilirkişi Raporuna itiraz

بِسْمِ اللَّهِ سُبحَانَهُ

Ankara ehl-i vukufunun ittifakla bizi, şimdiye kadar suçlu vehmini veren "**emniyeti ihlâl, cemiyet kurmak, tarikat gütmek, hükûmete ve siyasete ilişmek**" maddelerinden tebrie etmeleri ve masumiyetimize karar vermeleriyle, insaflarını ve hakperestliklerini gösterdiklerinden, onların az zamanda beş sandık, iki çuval kitap ve mektup ve evrakın tedkikinde aleyhimizde toplanan çok evham ve ağır şerait içinde benim şahsımın aleyhindeki bazı tenkidleri beni müteesir etmiyor. Bilâkis kalben memnun oluyorum. Çünkü, bilmediğim ve düşünmediğim bazı kusurlarımla, Risale-i Nur'a ve iman hizmetine zarar olan bir kısım şeyleri öğrendim. Fakat evvelce takdim edilen teşekkürnamede kısmen izah ettiğimiz gibi, şimdi raporu gördüğümde sonra, sekiz-dokuz yerinde acelelik sebebiyle sehivler ve iltibaslar ve anlamamazlıklar ve yanlışlıklar olmuş. Ben bu zatlara tenkid değil, belki onların bu meselede kazanacakları hayrat ve hasenatlarına yardım fikriyle o sehivlerin sahihini beyan edeceğim.

Birinci sehiv: Onlar ittifakla, yüzde doksan risaleleri gayet takdir ile beraberdirler. "Bunlarda müellif hem samimi, hem hasbî, hem ilim ve hakikat ve din esaslarından ayrılmamıştır. Bu doksan kitapta, dini âlet etmek veya cemiyet teşkil etmek ile emniyeti ihlâl hareketinin bulunmadığı sarıhtır. Ve şakirdlerinin birbiriyle ve Said ile muhabere mektupları da bu nev'dendir." deyip muhakkikane karar verdikleri yerde, şahsımın bir kusurunu böyle beyan için

diyorlar: "Said, bazen bu ayetin yüz hikmetinden beşi beyan olunacak, der; ve bu ise ilim vakarına yakışmaz. Hem bazen, bu risale dört buçuk satte yazıldı, der; ve bu söz ise, kendini medhe ve muhabatını hayrete düşürmek mahiyetinde bir küçüklüktür."

Elcevap: Ben, kusuru ve küçüklüğü nefsimi memnuniyetle kabul etmekle beraber derim: Bu çeşit sözlerimin sebebi, kendimi beğendirmek değil (hâşâ); belki Risale-i Nur, Kur'an'ın bütün nükte ve hikmetlerini ihata edemez, ancak yüzde dördünü-beşini beyan edebilir diye, Kur'an'ın vüs'at-ı manadaki i'caz-ı manevisine ihtar ve işaretidir. Ve "Dört veya altı veya on iki saatte telif edildi" demekle, Risale-i Nur doğrudan doğruya Kur'an'ın şakirdidir ve onun hazır malını, hazinesinden çabuk çıkarır, satar demekle; kendimi medh değil, belki Risale-i Nur'un makbuliyetine bir emare ve bu kıymetli malda müflis bir hizmetkârı olduğunu göstermek niyetiyle başka kitaplardan veya diğer fikirlerden ve kendi tefekkürlerinden olmadığını bildirmektir.

Evet yirmi seneden beri, Kur'an'dan ve Risale-i Nur'dan başka hiçbir kitabı yanında bulundurmayan ve okumayan ve hiçbir gazete ve mecmuaları bilmeyen ve istemeyen bir adam, o niyetle öyle söyleyebilir.

İkinci sehiv: 'Hazret-i Ali'nin (r. a.) kasidesinde ﴿يَا مُدْرِكَا لَٰذِكَ الزَّمَانِ﴾ ebced hesabıyla, "Bin üç yüz ellide Said-i Kürdî gelecektir" çıkıyor. Bir mahrem risaleden almışlar.

Elcevap: Hülâgü'dun ve lâtin hurufundan ve İslâm Deccal'ından ve bir kısım ulemaların yanlışlarından kat'î haber veren İmam-ı Ali (r. a.) o cümle ile biçare Said'e diyor: "Sen o zamana yetişeceksin. Cenab-ı Haktan muhafazanı niyaz eyle" demiş. Yoksa -hâşâ- kendime bir paye vermek hiç hatırıma gelmemiş.

Ve hem o sahife raporlarında: "Deccalın mühim kuvveti Yahudidir. Mançur, Moğol ve Kırgız, anarşist ve sosyalisttir." denilmiş. Halbuki o sehivdir. Sahihi: "Deccalın mühim bir kuvveti yahudidir. Yani komiteleridir. Ve Ye'cüc-Me'cüc ise, Çin-i Maçın'da bulunan Mançur ve Moğol ve Kırgız ve her tarafta bulunan anarşistler ve sosyalistlerin müfritleri olan komünistlerdir."

Üçüncü sehiv: Yanlış mana vermekle raporda: "Said bazen kerametler yazar. 'Yazmak istemezdim; bana yazdırıldı.' Hem bazen: 'Bu cevap manevî canibden geldi ve hakikat âleminden bildirildi.' Hem bazen: 'Kudsî bir müjde veriyor.', 'Her yüz senede bir müceddid gelir' fikriyle kendisinin zamanın müceddidi olduğu fikrini uyandırıyor." demişler.

Elcevap: Hâşâ bin defa hâşâ. Benim haddim değil ki, o kerametleri benliğime mal edeyim. Belki benim pek çok kusurlarımla beraber Risale-i Nur ile iman hizmetinde çalışmamıza bir ikram-ı ilâhî ve o hizmetin makbuliyetine dair bereketten gelen bir emareyi göstermek ve "Ne ile yaşıyor, nasıl geçiniyor?" diyenlere karşı da, bereket-i ilâhiye bu hizmetimizi dünya maişetine âlet etmeye mecbur etmiyor, demektir.

Hem bu yazdığım hakikatler benim fikrim, malım değil; belki herkesin kalbinin bir köşesinde bulunan bir lümme-i şeytanî ve vesveseci bulunduğu gibi, bir lümme-i ilham ve melekî bulunduğu ehl-i hakikat ve diyanetin hükümlerine binaen, benim kalbimde dahi herkes gibi, bazen ihtiyarım haricinde ve fikrimin fevkinde hatırıma bir hakikat hutur eder. Yani, Kur'an'dan manevî bir canibden bir nevi ilham hükmünde, bir güzel nükte ifham edilir, demektir.

Ve hiç hatırıma gelmiyor ki, Yeni Said zamanında ve nefsin şerrinden ve benliğinden çok korkan ve belâsını çeken şahsıma böyle bir mevki verdiğimi veya vermek istediğimi tahattur etmiyorum. Belki, Risale-i Nur'da isbat edilmiş ki: Bu zaman cemaat zamanıdır. Şahs-ı manevî hükmeder. Eski zamanda dalâlet bir şahıstan geldiği cihetle, karşısına bir dâhi-i hidayet çıkardı. Şimdi ise cemaat şeklinde bir şahs-ı manevî olmasından, onun karşısında ancak bir şahs-ı manevî mukabele edebilir.

Yalnız eskiden beri ehl-i hakikat mabeyninde cari ve üstadına karşı fart-ı muhabbetten gelen fevkalhad hüsn-ü zanları tadil etmek ve nimet-i ilâhiyeye karşı küfran ve inkâr etmemek niyetiyle, müceddidlik vazifesi olabilir. Fakat benim değil, Risale-i Nur'undur. Belki bu zamana bakan Kur'an'ın bir cilve-i hakikatidir. Risale-i Nur onu temsil eder. Ben neci oluyorum ki, kendim dava edeyim.

Dördüncü sehiv: "Isparta'ya yağmur yağdırması, yazı bahara çevirmesi kerametidir; şakirdleri tarafından denilmiş."

Elcevap: Yağdırmak, çevirmek değil, belki Risale-i Nur bereketiyle yağdı ve döndü denilmiş.

Beşinci sehiv: "Tarikatın hakikatini ilmen izah eden Telvihât-ı Tis'a namındaki risalede, bir

kısım makbul meczubların, bazen cezbe halinde hilâf-ı şeriat hareketlerinin hikmetini beyan sırasında demiş ki: 'İnsanda bazı latîfeler ihtiyar altına girmez. Hükmettikleri zaman, o meczub adam şeriata muhalefetiyle mesul olamaz.' cümlesini, 'Velâyet-i kübra yollarının en parlağı ve en yükseğı sünnet-i seniyyeye ittibadır.' fıkrasına bir tezaddır." diye raporda yazılmış. Bu zâhir bir sehivdir. Hem o sahifede derler: "Said, tasavvuf yapmadığını ve Kur'an'ı şerh ettiğini söyler. Hem hapishanede iken, Gavs-ı Âzam Abdülkadir-i Geylânî'yi imdadına çağırıyor. Ve hurufçuluk yapıyor." diye medar-ı tenkid bir tezaad yapmışlar.

Elcevap: Bu zâhir bir sehivdir. Çünkü, Abdülkadir-i Geylânî'yi yalnız sofiler değil, belki ekser halk onu sever. keramet-i zâhirlerine hayret ederler. Hatta meşhur bir Hristiyan demiş: "Ben İslâmiyeti kabul etmiyorum; fakat Şeyh Geylânî'yi de inkâr edemiyorum." Böyle yüksek derecede kabul-ü âmmeye mazhar bir zatı medhetmek ve himmetini ve şefaatinı istemek, sofiliğimden değil, onun yüksekliğindendir.

Ve ilm-i hurûf namıyla eski zamanda cereyan eden ve nâ-ehil bir kısım şarlatanlar dahi onu sû-i istimal edip, hâfi ilimler sırasında gizlenen ve Bâtıniyyun taifesinde ehemmiyet verilen "hurufçuluk" ise, hesab-ı Ebced ve tevafukla Risale-i Nur'un beyanatına gayet zâhir ve gözle görünür gibi tarzının sabık "hurufçuluk" ile hiç münasebeti olmadığı halde; bunu da, "**Ehl-i Sünnetçe makbul olmayan hurufçuluk**" deyip, "sehven bir tezaddır" demişler.

Altıncı sehiv: Raporda: "İşine gelirse, 'Ben Kürd'üm, Şafiiyim. Biz Hanefi ulemasının Türkçe ezan gibi kararını tanımıyoruz.' diyor." demişler. "Hem işine gelince 'Kürdlük, Türklük yoktur. Biz yekvücuduz, müslümanız, kardeşiz.' diyerek, ayrılığı reddeder; milletlerin birliğini çıkarıyor, bu ise bir tezaddır." diyorlar.

Elcevap: Bundan on dört sene evvel, bir köyde yalnız, tazyik altında, insafsız bazı memurlar, hususî ibadethanemde "Türkçe ezan ve kamet yapacaksın!" dediler. Bunların bütün bütün kanunsuz, keyfî zulümlerine karşı o zaman yazdığım Hücumat-ı Sitte'nin zeylinde demiştim: "Hem, ben Şafiiyim, hem dilim Türkçe değil. Hem hususî ibadethanemde yalnız bulunduğumdan, Hanefi mezhebinde olan bazı hocaların Türkçe ezan fetvaları, bana şümûlû olmaz." demiştim, "Onların kararlarını tanımıyoruz" dememişim.

Hem, bütün arkadaşlarım ve Risale-i Nur eczaları şahiddirler ki: Ben eskiden beri milliyetimi İslâmiyet biliyorum. Kürdçülüğe hiçbir vakit taraftar olmadım ve terviç etmedim. Ve daima derim ki: Avrupa milliyetçilik fikriyle anâsır-ı İslâmiyeyi birbirinden ayırmaya çalışıyor. Ben de, İslâmiyet hesabına, milliyeti yalnız İslâmiyet biliyorum. İslâmiyet noktasında bakmışım. Ve Avrupa'nın bu frengi illetine karşı tedaviye çalışmışım. Hem, o zalim memurların kanunsuz, keyfî tazyiklerine karşı yazılan Hücumat-ı Sitte'nin zeyli, bir hiddet zamanında yazıldı. O hususî memurlara karşı, şiddetli lisan kullanılmış. Yoksa, Risale-i Nur daima Kur'an edebiyatı ile ziynetlenmiştir. Lisanı nezihtir.

Yedinci sehiv: Raporda: "Said, metafiziğin nazariyeleriyle haşri isbat ve Muhyiddin-i Arabî'nin vahdetü'l-vücut nazariyesini, bazen teville, bazen teyide kalkar.."

Bu da zâhir bir sehivdir. Muhyiddin-i Arabî'nin vahdetü'l-vücut mesleği ise, ehl-i sahve ve sahabelerin mesleği olmadığından, belki ehl-i istiğrakın meşrebi olmasından, eskiden beri Risale-i Nur onu tevil ve teyide değil, bilâkis, Muhyiddin'i büyük ve makbul bildiği halde meşrebini kabul etmiyor. velâyet-i kübra ehli olan sahabelerin ve âl-i beytin meşrebi "Lâ mevcude illâ Hû" değildir. Belki istiğrak halinde dahi "Lâ meşhude illâ Hû"dur. Onun için Risale-i Nur demiş: Muhyiddin-i Arabî o derece Vacibü'l-Vücut'a hasr-ı nazar eder ki, kâinatı Cenab-ı Hak hesabına inkâr eder dereceye gelir. Halbuki bu zamanda o meşrebin bahanesiyle vahdetü'l-vücut* nazariyesiyle maddiyatta boğulmuş, tabiat batağına düşmüş adamlar, kâinat hesabına ulûhiyeti inkâr derecesine gitmek için bir vesile ittihaz etmeleri cihetinde, Risale-i Nur, Muhyiddin'i ve mesleğini böyle heriflerin gayet çirkin mesleklerinden kurtarmak fikriyle vahdetü'l-vücut kapısını kapıyor. teyid değil, belki aklen ve mantıkan kuvvetli bürhanlarla sahabe ve ehl-i sahvin meşrebinin, o meşrebden daha yüksek, daha selâmetli olduğunu isbat etmiş.

Sekizinci sehiv: Raporda demişler: "Bir adam hakikaten evliya olsa dahi, 'Bu benim kerametim' demesi dinen memnudur. Hele kitapta asla yazamaz."

Elcevap: Ben bütün dostlarımı iştad ediyorum ki, ben hiçbir vakit: "Veliyim, bu benim kerametimdir." dememişim ve diyemem ve demeye hiçbir hakkım yok. Belki daima dediğim budur: "Risale-i Nur madem Kur'an'ın hakikatlerine hizmet ediyor, biz de o hizmet-i kudsiyede çalışıyoruz. Cenab-ı Hak, Kur'an'ın mucize-i maneviyesinin bir şulesi olarak Kur'an'a keramet ve

Risale-i Nur'a bir ikram ve bizlere ihsan-ı ilâhî ile ve bir lütf-u rabbanî ile merhamet ediyor. Hem ikram, keramet gibi değil, ikramın izharı niyet-i halis ile bir nevi şükürdür. Ve onun inkârı, o nimeti inkâr hükmüne geçtiğinden bazen izhar edip, yazıyordum. Tâ ki şakirdlerin hizmetteki şevkleri kırılmasın ve maişet derdi cihetinde gelen endişelere karşı bereket nev'inden gelen ikramat-ı ilâhiyeyi beyan ediyordum. Ve ekser şakirdler kendi maişetlerindeki tecrübeleriyle o ikram-ı ilâhîyi tasdik ediyorlar. Biz de hissediyoruz, derler. Daha derd-i maişet onları tazyik etmez ve hizmet-i imaniyeye mani olmaz.

Raporun o sahifesinde: "Risale-i Nur şakirdlerinin cennetlik olduklarında şüphe yoktur, bu bana bildirildi" diyor. Cennet ile müjdelemek ve iman vesikasından bahsetmek, Katolikler ve Bâtınîlerde görülmüştür. Ve Şeyh Geylânî gibi zatların 'Mürîdlerim cennetliktir' demelerinin aslı yoktur. aşere-i mübeşşereden başka cennetle tebşir edilmemişler. Bir adamın 'Ben cennetliğim, sen cehennemliksin' demesi, akaid kitaplarında beyan edildiğine göre yanlıştır, caiz değildir. Hem aynı sahifede, 'Bana bildirildi, hakikatten haber aldım. Bana böyle denildi...' gibi sözleri, Aynü'l-İlim şarihi ilhaddan saymıştır."

Elcevap: Kur'an-ı Azimüşşanda yüzer âyat ile iman ve amel-i salih ehli, cennet ile tebşir edilmesine binaen, ismi ve şahsıyla değil, belki Kur'an'ın beyanı tarzında fakat müjdeli bir surette Risale-i Nur şakirdlerinin iman ve amel-i salih noktasında ve bilhassa iman-ı tahkikî kazanmalarında ve hüsn-ü hatimelerine binler lisan ile her vakit dua edilmesine istinaden Kur'an-ı Kerim'in belâgatının derece-i i'cazından tereşşuh eden işaretlerinden remzî bir beşaret ve bir müjde telâkki edip, hesab-ı ebced ile tam tevafukunu bir emare göstermek, hiçbir cihetle medar-ı itiraz olamaz.

Teşekkürnamede beyan olunduğu gibi, Risale-i Nur, bir adamı şahsıyla ve ismiyle tayin edip, cennetlik müjdesini vermiyor. Belki Kur'an'ın yüzer âyatının beşaretine binaen, bu zamanda yüksek derece-i iman ve amel-i salihte bulunan şakirdleri –kim olursa olsun– birkaç ayetin işaret ve müjdeleriyle müjde veriyor. Bunda bir hüküm yok. Ve akide-i Ehl-i Sünnet'e muhalif hiçbir ciheti yok.

Hem raporda: "Bana bildirildi, hakikatten haber aldım, bana böyle denildi..." gibi sözler; herkes kalbine hatıra nev'inden, hususî ilham kabilinde diyebilir nev'inden tabirattır. Bunların neresinde haram vechi bulunur. Hususan Kur'an nüktelerinin fehminde, Kur'an hakikatinden ihtiyarsız, ilhamî bir surette gelen manalara "Hakikatten haber aldım, kalbime denildi" tabirleri tam yerindedir.

Raporun aynı sahifesinde: "İlm-i huruf ile ebced hesabıyla hüküm çıkarmak, okunması haram olan ilimlerden, diye Reddül-Muhtar şarihi demiş", demişler.

Elcevap: Sabıkan beyan ettiğimiz gibi, sû-i istimal edilmiş hafî ilimlerden olan ilm-i huruf başkadır, Risale-i Nur'un ebced hesabıyla ve zâhir tevafuk ile hüküm çıkarmak değil, Kur'an'ın meziyetli nüktelerinin ve işaretlerini beyan etmesi bütün bütün başkadır. Bunda da sehiv var.

Hem aynı sahifede: "Said, Hazret-i Peygamber'e (a.s.m.) ittiba ettiğini söyler. Halbuki, Hazret-i Peygamber'in (a.s.m.) cifer, huruf ve tevafuk gibi şeylerden hüküm çıkardığı kat'iyen varid değildir."

Elcevap: Kur'an'ın had ve hesaba gelmez manaları, işaretleri, tefsirleri Hazret-i Peygamber aleyhissalâtü vesselâmdan sarihan görünmüyor, fakat bütün o kudsî menbain tereşşuhatıdır. İlm-i huruf* değil, belki pek zâhir ve hesabî olan hesab-ı ebced ve gözle görülen tevafuklarla Kur'an'daki işaret ve nüktelerin fehmi için bir vesile yaptığım Hazret-i Peygamber aleyhissalâtü vesselâmın sünnetini ittibamıza elbette hiçbir vecihle münafatı olamaz.

Dokuzuncu sehiv: Raporda denilmiş: "Said Nursî kendisini emr-i bilmaruf ile mükellef tutuyor. Halbuki emr-i bilmarufun şartı, fitneye müeddî olmamaktır. Kendisi bu işe memur değil iken ve şüpheli bir vaziyette bulunurken, emr-i bilmarufa kalkması, bir akide kitabında 'haramdır' denilmiş. Hem ehl-i kible tekfir olunmaz. Said Nursî ise zaruriyat-ı diniyeden olmayan meseleleri ortaya atıyor. Sonra, 'Ey mülhidler, dinsizler' gibi kelimeler kitaplarında bulunuyor. Bunlar dinen caiz değildir. Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat mezhebine göre 'Ben Müslümanım' diyen adama kâfir demek günahıdır."

Elcevap: Hükûmet-i İttihadiyece ittifakla umum Avrupa'ya karşı hakaik-i İslâmiyeyi beyan ve muhafaza etmek için Dârü'l-Hikmeti'l-İslâmiye*de bir âza kabul edilen ve on dokuz sene evvel Van'da iken Diyanet riyaseti tarafından bir vaiz kabul edilen ve şimdiye kadar pek çok muarızları bulunduğu halde sözleri cerhedilmeyen, hem şimdiye kadar hiçbir yerde dinen onun derslerinden bir zarar gören bulunmayan bir adamın, Kur'an'ın gayet sarîh emr-i bilmarufunu has ve halis ve sırf ahireti için çalışanlara söylemesi, değil haram, belki en ehemmiyetli bir farz hükmündedir.

Amma ehl-i kıblenin tekfiri hakkında sehivleri ise; hem Risale-i Nur'u, hem benimle temas edenleri iştah ediyorum ki, benim eskiden beri mesleğim hüsn-ü zandır. Değil tekfir, belki mümkün olduğu kadar müslümanları tekfir vartalarından kaçırmışım. Mezheb-i Hanefide sebeb-i küfür gösterilen çok maddeler, mezheb-i Şafiî'de yalnız kebair sayıldığı cihetle, ben hüsn-ü zan etmeye mezhebimce mükellefim. Hanefi ulemasından –mezhebce– daha ziyade tekfirden çekiniyorum. Hususî ve muayyen insanlara, tam sarîh küfür görünmezse 'kâfir' diyemeyiz. Ve Risale-i Nur'da: "Ey mülhidler! Ey zındıklar!.." dediğim vakit, muhataplarım ise gizli ve İslâmiyetin ifsadını ve mü'minlerin imanını bozmayı hedef ittihaz eden ve bazen hükûmetin bazı erkânını iğfal edip, bizi böyle belalara sokan ve otuz seneden beri benimle mücadele eden, şahsen bilmediğimiz bir kısım münafıklardır.

Yine aynı sahifede: "İstanbul ulemasından bazıları Said'in hareketini beğenmediklerinden 'kezzab' dediklerinden, onlara ve Seyyid Abdülhakim'e şakirdleriyle beraber ölüm duası yaptıklarından... Halbuki müslümanlıkta ölüm duası yapılmaz."

Elcevap: Hâşâ! İstanbul uleması, başta merhum Fetva Emini Ali Rıza olarak bütün âlimleri Risale-i Nur'a karşı takdîr-kârane bakmışlar. Hiçbirine karşı bedduamız yoktur, hürmetimiz var. Yalnız bizim gizli ve dinsiz düşmanlarımız ve nasılsa bir münasebetle çok ihtiyar, merhum Abdülhakim'e hulûl edip, ihtiyarlığından ve taassubundan istifade ederek Risale-i Nur şakirdlerinin aleyhine çirkin bir söz söylettirmişler. Biz işittik. Onun tesiriyle bize epey zarar oldu. Şakirdler ölümüne beddua etmek istediler. Ben dedim: "Siyadetine ve ihtiyarlığına hürmeten yapmayınız." Yaptırmadık. Tâ o vakit helâl ettik. Hattâ şimdi ben, en yakın dostum gibi, hayırlı dualarıma teşrik etmişim.

Onuncu sehiv: Hem aynı sahifede: "İki türlü Deccal ve Süfyan diye, zaruriyat-ı diniyeden olmayan bunlarda 'icma var' diyor. İnanmayanlara 'zındık, dinsiz, mülhid' hükmünü veriyor. Halbuki Mehdi, deccal, süfyan gibi şeyler Kur'an'da yoktur, icma da yoktur. Yalnız Taftazanî, 'Bunlar gayr-ı mümkün şeyler olmadığından bu babda rivayet edilen hadisleri kabul ederiz' demiş. Hem imam-ı mahfî ve Mehdi-i Muntazar, bâtil olduğuna Ehl-i Sünnet'in ittifakı var."

Elcevap: Acelelik sebebiyle gayet sathî bir surette yüzer risaleden ziyade kitaplar tedkik edilmeden, bir mahrem risalenin bir ibaresinden böyle bir hüküm isnad etmelerini o müdakkik zatlara yakıştıramıyoruz.

Evvelâ: Taftazanî ahirzaman hâdisatı hakkında değil, belki hadisat-ı uhreviyeden bir acib kısım hakkında o sözleri Şerhu'l-Makasid'da yazmış.

Saniyen: Risale-i Nur'dan mahrem bir cüz'ü: "İki deccala inanmayan dinsizdir" demiyor. Hem deccalın hurucu bütün akide-i İslâmiye kitaplarında mezkûrdur, icmaa mazhardır. Mehdi ve süfyan mefkûresi ise, ümmet içinde gayet esaslı bir tarzda ve ehemmiyetli bir hikmete binaen cereyan edip, gelmiş. Âdeta ümmetçe telâkki-i bilkâbul nev'inden bir medar-ı teselli olarak her asırda âl-i beyt-i nebevî'den bir hidayetkâr imdada yetişmesi tesellisi ile devlet-i süfyanıyede ve Emeviyede eski zamanda Yezid ve Velid gibi süfyan manasını veren hâkimlere karşı dayanmak için her asrın ihtiyacı bu mefkûreyi idame etmiş. Ve bu hakikatı cüz'î-küllî her asır gösterdiği gibi bu asır da bir derece göstermiş diye, Risale-i Nur'un beyanatı hiçbir cihetle hakaik-i İslâmiyeye münafatı yoktur. Fakat Hanefî ulemasından bir kısmı

لَا مَهْدَى إِلَّا عِيسَى

demelerine binaen, ulema-yı Hanefiye sair mezhebler gibi, mehdî ve süfyan hadislerine akide noktasında bakmıyorlar. Risale-i Nur'un üstadlarından bir üstadı İmam-ı Gazalî ve birisi de Abdulkadir-i Geylânî'dir (Fakat tarikat cihetinde değil, hakikat cihetinde). Ve birisi de en başta İmam-ı Ali (r.a.) olmasından, onların ittifak ettikleri meseleler elbette maden-i risaletten alınmıştır, diye Risale-i Nur kabul etmiş. Ve İmam-ı Ali (r.a.) kasidesinde süfyana "İslâm Deccalı" namını vermesi, bize bir hüccet hükmüne geçmiş. Yalnız Ebu Hureyre'nin rivayet ettiği hadisten başka pek çok imamlar ve büyüklerden gaybî ihbarlar vardır. Ve vaki-i hâl, vukuatıyla tam tasdik ediyor.

Hem Ehl-i Sünnetçe batıl olan Mehdi-i Muntazar budur ki: "Şiîlerin bir kısmı; on iki imamdan birisi ölmemiş, bin senedir gizlidir, sonra meydana çıkacak, dünyayı ıslâh edecek. Mehdi-i Muntazar budur." Ehl-i Sünnet bu fikre 'bâtıldır' der. Yoksa Ehl-i Sünnetin, ekseriyetçe kabulü olan ve intizar edilen Muhammed Mehdi hakkında hadisler var. Ve

لَا مَهْدَى إِلَّا عِيسَى

diyen ulemaların fikirlerini kabul etmediklerinin hikmeti şudur: Âhirzamanda dinsizlik

cereyanına karşı mukabele etmek, ancak İsevî'nin hakiki dini hakikat-ı Kur'an'la ittihad ederek; Kur'an ise esas ve imam olup, İsevî dini ona tabi olacağına işareten bir rivayette var ki: "İsa gelir, namazda mehdi'ye iktida eder." Eğer o kısım ulemaların fikri gibi olsa, o halde İsevîlik esas ve imam olması lâzım geliyor.

Muhterem ehl-i vukufun bir kısım sehivleri, teşekkürnamede dahi beyan edilmiştir. Ben kasemle temin ediyorum ki, eğer bazı ehl-i imana zarar gelmese idi, hakkımızda ağır şerait altında insaflı hareket eden bu muhterem ehl-i vukufun isnad ettikleri bütün kusur ve hataları nefsim kabul edecektim, fakat iman hizmeti beni mecbur eyledi.

Muhterem ehl-i vukuf, Said'de iki hâlet-i ruhiye bulmuşlar: Birisi, normal hayatı deyip, yüzde doksan kemal-i takdirde, beğendikleri risaleleri o normal hayatına isnad ediyorlar. Diğer hâleti, cezbe ve ihtilâl-i ruhî hâletidir. Ve ona da, beş-on küçük, mahrem ve yarım mahrem ve zulme karşı hiddet mektuplarını veriyorlar. Hakikat ise; fikrimin hüneri ve ilmimin eseri olmadığına işareten bir ihsan-ı ilâhîdir ki, o normal dedikleri halinde değil, belki gayr-ı normal halinde en mükemmel eserler yazılmış. Hatta ben ve telif zamanında beraberimde kiler biliyoruz ve en hastalıklı ve sıkıntılı ve heyecanlı ve ihtilâl-i ruhiyede yazılan risaleler çok mükemmel ve süratli oluyordu.

Elhasıl: Normal hayatım, Risale-i Nur hakkında gayr-ı normaldir ve gayr-ı normal ise, normaldir.

31 Mayıs 1944

Denizli cezaevinde mevkuf

Said Nursî

- 1.) Her türlü kusur ve noksandan uzak olan Allah'ın adıyla.
- 2.) Ey o zamanı idrak edip yaşayan kişi...
- 3.) İsa'dan başka Mehdi yoktur.

Sorgu Hakimliği Kararnamesine itiraz

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Reis beyefendi,

Kararnamede üç madde esas tutulmuş:

Birisi: Cemiyettir. Ben buradaki bütün Risale-i Nur şakirdlerini ve benimle görüşenleri veya okuyan ve yazarları aynıyla işhad ediyorum, onlardan sorunuz ki, ben hiç birisine dememişim: "Bir cemiyet-i siyasiye veya cemiyet-i nakşiye teşkil edeceğiz." Daima dediğim budur: "Biz, imanımızı kurtarmaya çalışacağız. umum ehl-i iman dahil oldukları ve üç yüz milyondan ziyade efradı bulunan bir mukaddes cemaat-i İslâmiyeden başka mabeynimizde medar-ı bahs olmadığını ve Kur'an'da hizbullah namı verilen ve umum ehl-i imanın uhuvveti cihetiyle kendimizi, Kur'an'a hizmetimiz için hizbü'l-Kur'an, hizbullah dairesinde bulmuşuz. Eğer kararnamede bu mana murad se, bütün ruhumuzla, kemal-i iftiharla itiraf ederiz. Eğer başka manalar murad ise, onlardan haberimiz yoktur!

İkinci Madde: Kararnamenin itirafıyla, Kastamonu zabıtasının rapor ve tasdikiyle, hiç neşrolunmayacak tarzda odun ve kömür yığınları altında ve mıhlı sandıklarda bulunan ve Eskişehir Mahkemesinin tedkikinden ve tenkidinden geçen ve bir hafif cezayı çektiren ve kat'iyen mahrem tutulan "Tesettür Risalesi" ve "Hücumat-ı Sitte ve Zeyli" Risalesi gibi kitaplardan bazı cümlelerine yanlış mana vererek, dokuz sene evvelki zamana bizi götürüp, cezasını çektiğimiz suç ile mesul etmek istiyor.

Üçüncü Madde: Kararnamede kaç yerinde: "Devletin emniyetini ihlâl edebilir ve yapabilir." gibi tabirlerle imkânât, vukuat yerinde istimal edilmiş. Herkes, mümkündür ki bir katli yapsın; bu imkân ile mesul olabilir mi?

Mevkuf
Said Nursî

Sorgu hâkimi beni isticvab için çağırdığı gün..

(Bu fıkra dahi müsveddeye girdi, daha çıkarmadık. Hapisteki kardeşlerime yazdığım bir mektubdur.)

İki gün evvel sorgu hâkimi beni çağırdığı vakit, ben kardeşlerimi nasıl müdafa edeyim diye düşünürken, İmam-ı Gazâlî'nin Hizbü'l-Masûn'unu açtım. Birden bu âyetler nazarımda göründü:

إِنَّ اللَّهَ يُدَافِعُ عَنِ الَّذِينَ آمَنُوا ①
يَسْعَىٰ نُورُهُمْ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ ②
اللَّهُ حَفِيفٌ عَلَيْهِمْ ③
طُوبَىٰ لَهُمْ ④

Baktım ki: Birinci âyet, şeddeler sayılsa ve meddeler sayılmazsa ⑤ 'آمَنُوا' daki "Vav" dahi meddedir, makam-ı cifrîsi ve ebcedîsi bin üç yüz altmış iki (1362) eder ki, tam tamına bu senenin aynı tarihine ve bizim mü'min kardeşlerimizi müdafaaya azmettiğimiz zamana, hem mânâsı, hem makamı tevafuk ediyor. Elhamdülillâh dedim, benim müdafaama ihtiyaç bırakmıyor.

Sonra hatırıma geldi ki: "Acaba netice ne olacak?" diye merak ettim. Gördüm:

اللَّهُ حَفِيفٌ عَلَيْهِمْ .. طُوبَىٰ لَهُمْ ⑥'deki iki cümle, tenvin sayılmak şartıyla, makam-ı cifrîsi aynen bin üç yüz altmış iki. Eğer bir med sayılmazsa, iki, eğer sayılsa üç eder. Tam tamına hıfz-ı İlâhiyeye pek çok muhtaç olduğumuz bu zamanın, bu senenin ve gelecek senenin aynı tarihine tevâfuk ederek, bir seneden beri büyük bir dairede ve geniş bir sahada aleyhimize ihzar edilen dehşetli bir hücum karşısında mahfuziyetimize teminat ile teselli veriyor. Risale-i Nur bu hâdisede daha parlak fütuhâtı hâkim dairelerde bulunmasından, şimdiki muvakkat tevakkuf bizi meysus etmez ve etmemeli. Ve Âyetü'l-Kübrâ'nın tab'ı sebebiyle müsaderesi onun parlak makamına nazar-ı dikkati her taraftan ona celb etmesine bir ilânname telâkki ediyorum.

مَنْ آمَنَ بِالْقَدَرِ آمِنَ مِنَ الْكَدَرِ ⑥

en güzel bir düstur-u tesellidir.

Bu teslimiyetle beraber, gayet kuvvetli bir tesanüde ve birbirinin kusuruna bakmamaya ve Risale-i Nur 'a karşı alâkayı gevşetmek değil, belki daha ziyade kuvvetleştirmeye şiddetle ihtiyacımız var.

Ben görüyorum, bize hücum edenler en ziyade tesanüdümüzü bozmak istiyorlar ve en ziyade bana karşı ihanet derecesinde hürmeti kırmaya çalışıyorlar. Güya Risale-i Nur 'a karşı hürmet, benden ileri geliyor. Beni kırmakla, o kırılır diye, divaneliklerinden zannediyorlar. Hem şiddetli bir surette konuşmaktan beni men' ediyorlar. Tâ ki, hakikat-ı mes'ele anlaşılmasın ve Risale-i Nur sussun.

O bedbahtlar bilmiyorlar ki: Benim zaif dilimin susmasıyla, etrafta binler kardaşlarımın kuvvetli dipleri ve Risale-i Nur 'un memlekette intişar eden binler nüshalarının parlak lisanları konuşuyorlar. Ve susmazlar ve susturulmazlar.

Biz, onların bütün tazyik ve sıkıntı vermelerine karşı, imân-ı tahkiki kuvvetiyle ve sırrıyla kabre imân ile girmek ve şirket-i mâneviye ile her birimiz, yüzer lisanla dua ve tesbihat ve a'mâl-i salihâ yapmak olan iki kudsî ve cihandeğer kıymetli ve medar-ı sürûr kazancımızla mukabele edip, geçmiş zahmetlerin sevaplarını ve mânevi lezzetlerini ve gelecek meşakkatların hazırda yokluğunu düşünerek, yalnız hazır saatteki musibete karşı, sabır içinde şükretmeliyiz.

Mâdem ben, sizin elemelerinizle de müteallimim ve sizden pek çok ziyade tazyike maruz olduğum halde, sabır ve tahammül ediyorum. Elbette sizler benim tesellilerime ihtiyacınız çok olmaz diye, çok teselli yazmıyorum.

Said Nursî

- 1.) Muhakkak ki Allah, inananları savunacaktır. (Hac Sûresi, 22:38)
- 2.) Onların nurları, önlerinde ve sağlarında koşuyor (Hadîd Sûresi, 57:12)
- 3.) Allah onları görüp gözetmektedir. (Şûrâ Sûresi, 42:6)
- 4.) Onlara müjdeler olsun! (Ra'd Sûresi, 13:29)
- 5.) İmân edenler.
- 6.) Kadere iman eden keder ve üzüntülerden kurtulur.

Son Tecziye İddianamesine karşı Mahkemeye hitabe

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ ①

Mahkemeye hitabedir

Efendiler!

Size kat'î haber veriyorum ki; Buradaki zatların, bizimle ve Risale-i Nur 'la münasebeti olmıyan veya az bulunan veya inkâr edenlerden başka, istediğiniz kadar kardeşlerim ve hakikat yolunda arkadaşlarım var. Bizler, Risale-i Nur 'un keşfiyat-ı kat'iyesiyle iki kere iki dört eder derecesinde sarsılmaz bir kanââtla bilmışiz ki: Ölüm bizim için, sırr-ı Kur'ân ile, îdam-ı ebediden terhis tezkeresine çevrilmiş; ve bize muhalif olanlar ve dalâlete gidenler için o kat'i ölüm, ya îdam-ı ebedîdir (eğer âhirete imanı yoksa) veya ebedi ve karanlıklı haps-i münferiddir (eğer âhirete inanıyorsa ve sefahatte ve dalâlette gitmiş ise)..

Acaba dünyada bu mes'eleden daha büyük, daha ehemmiyetli bir mes'ele-i insaniye varmı ki, bu ona âlet olsun? Sizden soruyorum? Madem yoktur ve olamaz, neden bizimle uğraşıyorsunuz? Biz, en ağır cezanıza karşı kendimiz, âlem-i nura gitmek için bir terhis tezkeresini alıyoruz diye kemâl-i metanetle bekliyoruz. Fakat bizi reddedip, dalâlet hesabına mahkûm edenleri, sizi bu mecliste gördüğümüz gibi, îdam-ı ebedî ile ve haps-i münferidle mahkûm ve pek yakın bir zamanda o dehşetli cezayı çekeceklerini müşahade derecesinde biliyoruz, belki görüyoruz, onlara insaniyet damariyle cidden acıyoruz. Bu kat'i ve ehemmiyetli hakikatı isbat etmeye ve en mütemerridleri dahi ilzam etmeye hazırım! Değil öyle vukuksuz, garazkâr, mâneviyatta behresiz ehl-i vukufa karşı, belki en büyük âlim ve feylesoflarınıza karşı gündüz gibi isbat etmezsem her cezaya razıyım. İşte yalnız bir nümune olarak, iki Cum'a gününde mahpuslar için telif edilen ve Risale-i Nur 'un umdelerini ve hülasalarını ve esaslarını beyan ederek Risale-i Nur 'un bir müdafaanamesi hükmüne geçen Meyve Risalesi'ni ibraz ediyorum ve Ankara makamına vermek için, yeni harflerle yazdırmaya müşkilatlar içinde gizli çalışıyoruz. İşte onu okuyunuz, tam dikkat ediniz, eğer kalbiniz (nefsinize karışmam) beni tasdik etmezse, bana şimdiki tecrid-i mutlak içinde her hakareti ve işkenceyi de yapsanız, sükût edeceğim!

Elhâsıl: Ya Risale-i Nur 'u tam serbest bırakınız veyahut o kuvvetli ve zedelenmez hakikatı elinizden gelirse kırınız! Ben şimdiye kadar sizi ve dünyanızı düşünmüyordum ve düşünmiyecektim, fakat mecbur ettiniz, belki de sizi ikaz etmek lâzım idi ki, kader-i İlâhi bizi bu yola sevketti. Biz de,

مَنْ أَمِنَ بِالْقَدَرِ أَمِنَ مِنَ الْكَدْرِ ②

düstur-u kudsiyi kendimize rehber edip, her bir sıkıntılarınızı sabır ile karşılayacağız, diye azmettik.

Said Nursî

- 1.) Her türlü kusur ve noksandan uzak olan Allah'ın adıyla.
- 2.) Kadere iman eden keder ve üzüntülerden kurtulur.

Mahkemede Son Sözüm

Mahkemede Son Sözüm

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ ①

Efendiler,

Çok emarelerle kat'î kanaatım gelmiş ki; hükûmet hesabına, bize, hissiyat-ı diniyeyi âlet ederek emniyet-i dahiliyeyi ihlâl edeceğimiz için hücum edilmiyor. Belki bu yalancı perde altında, zındıka hesabına, bizim imanımız için ve imana ve emniyete hizmetimiz için hücum ediliyor. Bunun çok hüccetlerinden bir hücceti şudur ki: Yirmi sene zarfında, Risale-i Nur'un yirmi bin nüshalarını ve parçalarını yirmi bin adamlar okuyup kabul ettikleri halde, Risale-i Nur'un şakirdleri tarafından emniyetin ihlâlüne dair hiçbir vukuat olmamış ve hükûmet kaydetmemiş ve eski ve yeni iki mahkeme bulmamış. Halbuki, böyle kuvvetli propaganda, yirmi günde vukuatlar ile kendini gösterecekti. Demek hürriyet-i vicdan prensibine zıd olarak, bütün dindar nasihatçılara

şamil, lastikli bir kanunun 163. maddesi sahte bir maskedir. Zındıklar, hükûmeti iğfal ederek ve adliyeyi şaşırtıp, bizi herhalde ezmek istiyorlar.

Madem hakikat budur, biz de bütün kuvvetimizle deriz: Ey dinini dünyaya satan ve küfr-ü mutlaka düşen bedbahtlar! Elinizden ne gelirse yapınız. Dünyanız başınızı yesin ve yiyecek! Yüzer milyon kahraman başlar feda oldukları bir kudsî hakikate, başımız dahi feda olsun! Her cezanıza ve idamınıza hazırız. Hapsin harici bu vaziyette, yüz derece dahilinden daha fenadır. Bize karşı gelen böyle bir istibdad-ı mutlak altında hiçbir hürriyet —yani ne hürriyet-i ilmiye, ne hürriyet-i vicdan, ne hürriyet-i diniye— olmadığından, ehl-i namus ve diyanete ve tarafdar-ı hürriyet olanlara ya ölmek veya hapse girmekten başka bir çare kalmaz. Biz de,

إِنَّا لِلّٰهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿٢﴾

diyerek Rabbimize dayanıyoruz.

Mevkuf
Said Nursî

- 1.) Her türlü kusur ve noksandan uzak olan Allah'ın adıyla.
- 2.) Biz, Allah'ın kullarıyız ve yine Ona döneceğiz. (Bakara Suresi: 156)

Mahkeme Reisi Ali Rıza Bey'e

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Mahkeme reisi Ali Rıza beyefendi,

Hukukumu müdafaa etmek için ehemmiyetli bir talebim ve bir ricam var. Ben yeni harfleri bilmiyorum ve eski yazım da pek nakısdır. Hem beni başkalarla görüştürmüyorlar, âdetâ tecrid-i mutlak içindeyim. Hatta iddianame, on beş dakikadan sonra benden alındı. Hem avukat tutmağa iktidarım yok. Hattâ size takdim ettiğim müdafaatımı çok zahmetle, bir kısmını gizli olarak ancak yeni harf ile bir suretini alabildim. Hem Risale-i Nur'un bir nevi müdafaanamesi ve mesleğinin hülâsası olan Meyve Risalesi'nin bir suretini müdde-i umuma vermek için ve bir-iki suretini Ankara makamâtına göndermek için yazdırmıştım. Birden onları elimden aldılar, daha vermediler. Halbuki Eskişehir'in adliyesi, bize bir makineyi hapse gönderdi. Biz müdafaatımızı onda, yeni harfle, bir-iki nüsha yazdık; hem o mahkeme dahi yazdı. İşte ehemmiyetli talebim: Ya bize bir makineyi siz veriniz veya bize müsaade ediniz, biz celbedeceğiz. Tâ ki hem müdafaatımı, hem Risale-i Nur'un müdafaanamesi hükmünde olan risalenin yeni harfle iki-üç suretini alıp, hem adliye vekâletine, hem heyet-i vekileye, hem meclis-i mebusana, hem Şura-yı Devlete göndereceğiz. Çünkü iddianamede bütün esas, Risalet-i Nur'dur ve Risale-i Nur'a ait dava ve itiraz, cüz'î bir hadise ve şahsî bir mesele değil ki çok ehemmiyet verilmesin. Belki bu milleti ve bu memleketi ve bu hükûmeti ciddi alâkadar edecek ve dolayısıyla âlem-i İslâmın nazar-ı dikkatini ehemmiyetli bir surette celbedecek bir küllî hadise hükmünde umumî bir meseledir.

Evet, Risale-i Nur'a perde altında hücum eden, ecnebi parmağıyla bu vatandaki milletin en büyük kuvveti olan âlem-i İslâmın teveccühünü ve muhabbetini ve uhuvvetini kırmak ve nefret verdirmek için siyaseti dinsizliğe âlet ederek perde altında küfr-ü mutlaka yerleştirenlerdir ki, hükûmeti iğfal ve adliyeyi iki defadır şaşırtıp, der: "Risale-i Nur ve şakirdleri, dini siyasete âlet eder, emniyete zarar ihtimali var."

Hey bedbahtlar! Risale-i Nur'un, gerçi siyasetle alâkası yoktur; fakat küfr-ü mutlaka kırdığı için, küfr-ü mutlakın altı olan anarşiliği ve üstü olan istibdad-ı mutlaka esasıyla bozar, reddeder ve emniyeti, asayiş, hürriyeti, adaleti temin ettiğine yüzer hüccetlerden birisi bu müdafaanamesi hükmündeki Meyve Risalesi'dir. Bunu, âlî bir heyet-i ilmiye ve içtimaiye tedkik etsinler, eğer beni tasdik etmezlerse, ben her cezaya ve işkenceli idama razıyım!

Mevkuf
Said Nursî

Her hükûmetin adliyesinin, kanundan başka bir istinadgâhı yoktur

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Efendiler,

Her hükûmetin adliyesinin kanundan başka bir istinadgâhı yoktur. Ve onun adliyesi her bir merkezde aynı kanun ile amel eder. Ve yüz cinayeti bulunan bir adamın dahi müdafaa hakkı vardır ve o hakkından men'edilmez. Ve bu memlekette madem Kur'an serbesttir; Kur'an hakikatlerini küfre karşı müdafaa etmek vazifesi yasak edilmedi biliyordum. Halbuki, bu altı aydır beni konuşmaktan ve görüşmekten kanunsuz olarak men'ettiler. Ve Eskişehir hapsinde adliye malumatı altında, Müdafaat'tan başka on risale daha telif ettim. Ve müteaddit nüshalar yazıldığı halde, bize kanun cihetinde ilişmediler. Burada ise, yeni harf bilmediğimden mecburiyetle eski yazı ile müdafaatımı yazdım. Benim yazım pek nakıs; herkes okuyamaz diye, başkalarına yazdırdım.

Risale-i Nur meselesi ise; hem hükûmeti, hem âlem-i İslâmı tam alâkadar edecek bir umumî hadise hükmünde bulunmasıyla, hem benim ve arkadaşlarımın meselenin vahdeti haysiyetiyle bir müdafaaname ve Risale-i Nur'un mahiyetini gösteren o hakikatleri "cerhedilmez" diye isbat eden ve onun bir nevi müdafaanamesi hükmünde bulunan Meyve Risalesi'nin her birinden üç-dört nüsha yazdırmıştım. Tâ ki, hem burada adliyeye ve Ankara makamâtına vereyim. Birden onları kanunsuz olarak evrak-ı muzırğa gibi elimden aldılar; daha vermediler. Sonra çok yalvardım: "Bize bir makineyi müsaade ediniz, tâ hakkımızı müdafaa edeceğiz" Kanunsuz olarak müsaade etmediler.

Ben mecburiyetle, temas edemediğim arkadaşlar vasıtasıyla yeni harf ile üç nüsha yazdırdım. Biri Ankara Ağır Ceza Mahkemesine ki, evraklarımız ve kitaplarımız oraya gönderilmiş. Birisi de reis-i cumhura; diğer biri de, Diyanet İşleri riyasetine göndermek için hazırladık. Fakat makine ve serbestiyet verilmediği için elyazısı müşevveş ve noksan ve okunmaz diye, onların okunmasına yardım etmek fikriyle iki alâkadar memura söyledik; müsaade yüzü gösterdiler.

Madem kitaplarımız eski harf ile Ankara'ya mahkemeye gönderildi, biz dahi yeni harf ile, eski harf ile iki müdafaa göndereceğiz, diye hapishane müdürüne verdik. O da sabahleyin dedi: "Eski harf ile yasaktır. Ben daha bunları size vermem." diye kanunsuz müsadere etti. Ben dedim: "Bütün buradaki arkadaşlarımın müdafaası hükmündedir. Çünkü mesele birdir. Herbirinin elinde hakkını müdafaa etmek için bulundurmak, kanunen haklarıdır.

Hem madem altı aydan sonra şimdiki makineyi müsaade ettiniz. tashihli nüshalardan bir nüshayı makamata verilmek için makine ile yazacağız. Ve bir nüshayı da bana veriniz ki, onun ile tashih edeyim, diye çok ısrar ettim. Yalnız bir nüsha bana verdi. Ötekileri müsadere etti, vermedi. Halbuki kendisinin itirafıyla, ayn-ı hakikat olduğunu söyledi.

Reis-i cumhura ve ağır ceza mahkemesine ve meclis-i mebusan riyasetine yazılan ayn-ı hakikat bir müdafaa Risalesini müsadere etmek için dünyada hiçbir kanun olamaz ve ihtimal vermiyorum. Hem aynı meselede müşterek adamların ellerinde, o müşterek müdafaaname bulunmasının yasak olması hiçbir hükûmet kanununda yoktur ve olamaz, biliyorum. Biz böyle hilâf-ı kanun meselelere hedef olmuşuz. Şimdiye kadar sabrettik, sabrımız kalmadı!

Said Nursi

Risale-i Nur'un hukukunu müdafaa etmek için ehemmiyetli bir talebim ve bir ricam var

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Risale-i Nur'un hukukunu müdafaa etmek için ehemmiyetli bir talebim ve bir ricam var. Risale-i Nur umum âlem-i İslâma taalluk edecek hakaiki câmi olduğundan, muhakkik âlimlerden ve feylesoflardan ehl-i vukuf bir heyet-i ilmiyeyi teşkil edip (gayet mahremeler, mahdud bir-iki risale hariç olarak) bütün risalelerimi tedkik için Denizli Ağır Ceza Mahkemesi, Ankara Ağır Ceza Mahkemesine sevk etmiştir. Bu memlekete maddî ve manevî bereketi ve fevkalâde hizmeti otuz üç âyat-ı Kur'aniyenin işaretleriyle ve İmam-ı Ali'nin (r. a.) üç keramet-i gaybiyesiyle ve Gavs-ı Âzam'ın kat'î ihbarıyla tahakkuk etmiş olan Risale-i Nur'a aid dava ve itiraz, cüz'î bir hâdis ve şahsî bir mesele değil ki, ehemmiyet verilmesin. Belki, bu milleti ve bu memleketi ve hükûmeti ciddi alâkadar edecek ve dolayısıyla âlem-i İslâmın nazar-ı dikkatini ehemmiyetli bir surette celb edecek bir küllî hadise hükmünde umumî bir meseledir.

Evet, Risale-i Nur'a perde altında hücum edenler, ecnebi parmağıyla bu vatandaki milletin en büyük kuvveti olan âlem-i İslâmın teveccühünü, muhabbetini ve uhuvvetini kırmak ve nefret verdirmek için siyaseti dinsizliğe âlet ederek, perde altında küfr-ü mutlakı yerleştirenlerdir ki; hükûmeti iğfal ve adliye iki defa şaşırtıp der:

"Risale-i Nur ve şakirdleri dini, siyasete âlet eder. Emniyete zarar ihtimali var."

Risale-i Nur'un gerçi siyasetle alâkası yoktur. Fakat küfr-ü mutlakı kırdığı için, küfr-ü mutlakın altı olan anarşiliği ve üstü olan istibdad-ı mutlakı esasıyla bozar, reddeder. Emniyeti, asayışı, hürriyeti, adaleti temin ettiğine yüzer hüccetlerden bu müdafaanamesi hükmündeki Meyve Risalesi'ni takdim ediyorum.

Said Nursî

Son Tecziye İddianamesine karşı

Efendiler!

Yirmi sene bir mazlumiyet hayatında yüz kitaplarımda ve en mahrem mektup ve risalelerimde, asabiyyetle bi'l-iltizam onu mahkum etmek fikriyle, yalnız sekiz dokuz sehvili bahaneler bulmaları gösteriyor ki; Risale-i Nur mahkûm olamaz.

Kim var ki, yirmi sene mazlumiyet hayatında bin yanlış olmasın!...

Bu mahkeme yalnız bir hazır zamanı değil, belki iki istikbalin dehşetli tenkidlerini nazara alıp böylece mahkeme etsin...

Said Nursî

Son Tecziye İddianamesine karşı Son Müdafaam

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Son Müdafaamdır

Denizli Ağır Ceza Mahkemesi Yüksek Huzuru'na

İddia makamı, ne safahat-ı muhakemeyi ve ne de bize karşı ibraz ettiği indî edillenin hiçliğini, kifayetsizliğini, çürüklüğünü ve delilsizliğini ve gerek hak ve hakikatı zerre kadar nazara almayarak, mutlaka bizleri cezalandırabilmek emeliyle hâlâ cemiyetçilik teranesini tekrar etmekte ve bu ana kadar yüzlerce defa cevabı verilmiş meseleleri yeni baştan mahkeme celbiyle huzuruna sevk etmekte ve hiçbir ehliyet-i ilmiyeyi hâiz olmayan eski ehl-i vukufun, sırf ilhad ve inkârın müdafaasını istihdaf eden raporlarına istinad ederek; en yüksek adlî makamın nezaret ve murakabesi altında, merkez-i hükûmette, devletin en salâhiyetli profesörlerinden mürekkebe bir ilim heyetinin tedkiklerini hiçe saymakta ve tanımamaktadır.

Biçare bir kısım temiz nasiyeli ve bu memleket için cidden nâfi ve vefakâr vatan evlâdlarını tecziye ettirebilmek suretiyle, koyu bir inkârın ve ölmüş bir şahsın intikamını bizden almak için yanıp tutuşan müdde-i umumî beyefendi heyet-i hâkimeyi aleyhimize tahrik için kısmen yirmi-otuz sene evvel yazılmış ve her şeyden önce ilmî olması icab eden ve hakaik-i İslâmiyenin tâ bidayetten beri cereyan etmekte bulunan bir kısım tecelliyatını aksettirmekten başka bir maksat taşımayan ve sû-i tefsir edilir korkusuyla ve millet arasında herhangi bir sarsıntıya sebep olur düşüncesiyle mevcutları ortadan kaldırılan ve hatta bir kısım nüshaları imha edilen bir eseri öne sürmekte ve bazı şahsiyetlerle evvelce aramada tekevvün etmiş, bazı vekayî'den mütevellid ve sırf benim şahsıma ait aksül'amelleri yâd ederek, bunlardan tamamen bîhaber ve sırf dinî hakikatlerin taharrisini kaygısıyla kitaplarımı yazmış ve okumuş olan bir kısım bîgünahları, sırf saika-i diyanet ile âciz şahsıma ve eserlerime karşı hüsn-ü zanlarından dolayı mahkûm ettirmek istemektedir.

Eğer ortada, o meşhur şahsiyetlere karşı işlenmiş bir suç varsa bundan ben mesulüm. Sırf dinî noktadan, âciz şahsıma ve hakikatte benim olmayan ve hakaik-i Kur'aniyenin bir aksinden ibaret olan müellefatıma hüsn-ü zan etmeleri yüzünden, bir kısım biçare ve hüsn-ü niyet sahibi vatandaşlar, benim bu şahsî cürmüme ne için teşrik ediliyor? Bu kadar açık bir gadir tarih-i adliyenin neresinde meşhuddur?

Eğer benim rical-i devletle bir maceram gelmiş-geçmiş ise ve tarihe karışmış olan bu macerayı iddia makamı bir türlü hazmedemiyorsa düşünsün ki, ben o günün adamıyım ve onlarla aynı seviyede o macerayı birlikte yaşamışım. Bugün sırf benim Kur'an'dan gelen ilmimden dolayı aciz şahsıma hüsn-ü zanda bulunan habersiz biçarelerin, benim sâbık mücadelâtımdan mesul olmaları hak ve adaletin neresine sığar?

İddia makamı bizi mutlaka cezalandırabilmek için tekrar tekrar öne sürdüğü ve bugünün hadisesi gibi gösterdiği mektuplar ve sair delillerin kısm-ı âzamı da yirmi senelik terakkümatıdır. Bunların çoğunun hesabı Eskişehir Mahkemesinde görülmüştür ve üzerlerinden aflar geçmiştir. Bilhassa her zaman öne sürdüğü mahrem Tesettür Risalesi bu meyandadır.

İddia makamı, mahrem risalelerin evimde, odun yığınlarının altında, çivili sandık içinde bulunması gibi mahremiyet iddiamızın mesnedini teşkil eden bir delili de çürütebilmek için, "Bunu benim müfarakatımdan sonra mensublarım tarafından yapılmış olması muhtemeldir." gibi imkânât vukuat yerinde kullanılarak, indî bir mütalâa serdetmiştir. Halbuki bu arama, tevkifimden evvel huzurumla yapılmıştır. Hakikatlerin mahall-i izharı olması icab eden bir makamın, böyle çocukça ve hiç delilsiz bir mütalâa yürütmesini o makamın şeref ve vakarıyla kabil-i telif görmüyorum.

Aleyhimizde serdedilen diğer bir iddia da: Güya milliyetçiliğe karşı cephe alışımızdır. Bin seneden beri alemdar-ı İslâmiyet olarak livâ-i hidayeti ve hakiki şule-i medeniyeti omuzlarında dalgalandırmış ve beşer kitlelerine adalet ve insaniyet ve saadet şuleleri ve ümid ve inşirah ziyaları taşımış olan bu kahraman necib ve muzaffer Türk milletinin dahilî bünyesinde kuvvetlenmesi demek olan müsbet bir milliyet sevgisine biz muarız olanlardan değiliz. Bilâkis, onu samimi ruhumuzla isteyenlerdeniz.

Bizim vatan ve millet hesabına fikren muhalifi olduğumuz cihet, sadece menfi milliyetçiliktir ki, Müslümanlık uhuvvetini kıracak ve bir cemiyet hodgâmlığı verecek, tecavüz ve nefret ruhu doğuracak şekilde sû-i telâkki edilmesi ve sû-i istimalidir.

Evet, hakiki insanlık ve fazilet mefkûreleri etrafında toplanmış olan bu Müslüman camialarını sebepsiz birbirine düşman yapacak kadar böyle dar bir düşünüşün ve koyu Etrakçılığın fikren muhalifi olmak, bu millete hıyanet midir? Yoksa hizmet midir? Bunun takdirini ehl-i insafa bırakıyorum. mamafih, biz bu kabil telâkkilerimizin propagandacısı da olmadık.

En son sözüm şudur:

Efendiler, yirmi senelik bir mazlumiyet hayatında, yüzü mütecaviz kitapları içinde ve en mahrem mektup ve risalelerinde, asabiyetle hiddet zamanında yazılmış yalnız beş-on cümledeki kusurlarla; hüsn-ü niyet ve samimiyeti salâhiyettar ehl-i vukufça teslim edilmiş hayırhah bir insanın bil'iltizam mahkûm edilmek istenilmesi gösteriyor ki; hakikatı haykıran Risale-i Nur hiçbir vecihle mahkûm edilmez ki böyle bahaneleri arıyorlar. Kim var ki yirmi senelik hayatının bütün mahrumiyet ve mazlumiyet anlarında, değil böyle beş-on kelime, belki yüzlerce yanlış olmasın.

Bu mahkeme yalnız bu hazır zamanı değil, belki iki istikbalin dehşetli tenkidlerini nazara alıp, öylece muhakeme etsin.

Son sözüm **حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ** dir.

Mevkuf
Said Nursî

- 1.) Her türlü kusur ve noksandan uzak olan Allah'ın adıyla.
- 2.) Allah bize kâfidir. Ve O ne güzel vekildir. (Â-i İmran Suresi: 173)

Başvekalet'ten dilekçe cevabı

7.4.1944

Denizli Cezaevinde mevkuf Said Nursî

T.C. Başvekalet Yazı İşleri Sicil Müdürlüğü

Yüksek Cumhurreisliğine sunup Başvekalete tevdi buyurulan, haksız bir sebebdan dolayı uzun müddetten beri mevkuf bulundurulmanızdan şikayeti hâvi bulunan 16 Mart 1944 tarihli dilekçeniz incelenerek, neticesi size bildirilmek üzere 7 Nisan 1944 3/912 numaralı yazı ile Adliye Vekili'ne gönderilmiştir.

Başvekalet Müsteşarı

Ankara makamâtına ve reis-i cumhura istida suretinde gönderdiğim
müdafaanâmem

بِسْمِ اللَّهِ سُبْحَانَهُ

Ankara makamâtına ve reis-i cumhura istida suretinde gönderdiğim müdafaanamemi ve başvekâletin de bunu ehemmiyetle kabul ettiklerini gösteren cevabî mektubunu rabten sunuyorum, takdim ederim. Makam-i iddianın aleyhimizde beyan ettiği asılsız, ittihamkârane evhamın kat'î cevabları bu müdafaatımda vardır. Sair yerlerin garazkârane ve sathî zabıtnamelerine bina edilen buranın ehl-i vukuf raporunda o kadar hilâf-ı vaki ve mantıksız çok sözler vardır ki, onlara karşı bu itiraznamem takdim edilmiştir. ezcümle:

Size evvelce arzettiğim gibi, Eskişehir Mahkemesine, (163'üncü madde ile beni mahkûm etmek istedikleri zaman) demiştim: "Hükûmet-i Cumhuriyenin iki yüz mebusu içinde aynı rakam yüz altmış üç mebusun imzalarıyla Van'daki dârülfünunuma, medrese yüz elli bin banknot tahsisat kabul etmeleri ve onun ile hükûmet-i Cumhuriye'nin bana karşı olan teveccühü, bu 163'üncü maddeyi hakkımda hükûmden iskat ediyor." dediğim halde, o ehl-i vukuf ise, "Yüz altmış üç mebus Said aleyhinde takibat yapmışlar." diye tahrif etmiş. Ve bazı âyât-ı Kur'aniyeyi bir büyük en'am şeklinde eskiden beri bir âdet-i İslâmiyeye binaen yazdığımız halde, "Dinde tahrifat yapmış." diye ittihama kalkmışlar. İşte makam-ı iddia da, bu ehl-i vukufun böyle bütün bütün asılsız evhamlarına binaen bizi mesul tutuyor. Halbuki, meclisiniz kararıyla, en yüksek heyet-i ilmiye ve fenniye tetkik ve tahkikine havale edilen, Risale-i Nur'un bütün eczaları tetkikten sonra, bil'ittifak, hakkımızda, "Said ve Risale-i Nur şakirdlerinin yazılarında; dini, mukaddesatı âlet edip, devletin emniyetini ihlâl teşvik etmek veya bir cemiyet kurmak ve hükûmete karşı bir sû-i maksadı bulunmak kasdında olduğunu gösterir bir sarahat ve emare olmadığını ve Said'in şakirdleri, muhaberelelerinde hükûmete karşı kötü bir kasd beslemek ve bir cemiyet kurmak veya tarikat gütmek fikriyle hareket etmedikleri anlaşılmaktadır." diye müttefikan karar vermişler.

Hem ehl-i vukuf, müttefikan, "Said Nursî'nin yüzde doksan risalesi, hem samimi, hem hasbî, hem ilim ve hakikat ve din esaslarından hiçbir cihetle ayrılmamış; bunlarda, dini âlet etmek veya cemiyet teşkil etmek ile emniyeti ihlâl hareketinin bulunmadığı sarihtir. Şakirdlerin birbiriyle ve Said Nursî'yle muhabere mektupları da bu nevidendir. Beş-on mahrem ve şekvalı ve gayr-i ilmî olan risalelerden başka bütün risaleleri her biri bir ayetin tefsiri ve bir hadis-i şerifin hakikatı namına yazılmışlardır. Din, iman, Allah, peygamber, Kur'an, ahiret akidelerini ve ibarelerini açıkça anlatmak için temsiller ile yazılmış ve ilmî görüşleri ve ihtiyarlara ve gençlere ahlâkî öğütleri ve hayat tecrübesinden alınmış ibretli vak'aları ve faideli menkıbeleri ihtiva eden mevcudun yüzde doksanını teşkil eden risalelerdir. Hükûmete, idareye ve asayişe ilişecek hiçbir ciheti yoktur." demişler...

İşte, makam-ı iddia, bu yüksek ehl-i vukufun raporuna bakmayarak eski ve müşevveş, nakıs rapora binaen acib tarzlarda bizi ittiham etmesinden hakikaten fevkalhad müteessir bulunmaktayız. Bu yüksek mahkemenin müsellemin insaflarına elbette yakıştırmayız. Hatta (temsilde hata olmasın) bir Bektaşî'ye: "Ne için namaz kılmıyorsun?" demişler. O da, "Kur'an'da

﴿۲﴾ لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ وَ أَنْتُمْ

﴿۳﴾ سِكَارَى'yı da oku." denildiğinde, "Ben hafız değilim." demiş olması kabilinden, Risale-i Nur'un bir cümlesini tutup o cümleyi tadil ve neticeyi beyan eden ahirini nazara almayarak aleyhimizde hüküm verilmektedir. Takdim edeceğim müdafaanamemde, o iddianameye karşı mukayese edildiğinde bunun otuz-kırk misali görülecektir. Bu numunelerden latîf bir vakıayı beyan ediyorum:

Eskişehir Mahkemesinde makam-ı iddia nasılsa bir sehiv neticesi, Risale-i Nur'un iman derslerine "Halkları ifsad ediyor." gibi bir tabir kullanmış ve sonra da o tabirden vazgeçtiği halde, Risale-i Nur'un şakirdlerinden Abdürrezzak namında bir zat, mahkemeden bir sene sonra demiş:

"Hey bedbaht! Otuz üç âyât-ı Kur'aniyenin işaretinin takdirine mazhar ve İmam-ı Ali'nin (r.a.) üç kerametinin ihbar-ı gaybîsiyle ve Gavs-ı Âzam'ın (k.s.) kuvvetli bir tarzda ihbarıyla kıymet-i diniyesi tahakkuk eden ve bu yirmi sene zarfında idareye hiçbir zararı dokunmayan ve hiçbir kimseye hiçbir zarar vermemesi ile beraber binler vatan evlâdlarını tenvir ve irşad eden ve imanlarını kuvvetlendiren ve ahlâklarını düzelten Risale-i Nur'un irşadlarına, ifsad diyorsun. Allah'tan korkmuyorsun, dilin kurusun!" demiş.

Şimdi, bu şakirdin haklı olan bu sözünü makam-ı iddia gördüğü halde, "Said, etrafına fesad saçmış." tabirini insafınıza ve vicdanınıza havale ediyorum.

Makam-ı iddia, Risale-i Nur'un içtimaî derslerine ilişmek fikriyle, "Dinin tahtı ve makamı, vicdandır; hükme, kanuna bağlanmaz. Eskide bağlanmasıyla içtimaî keşmekeşlikler olmuştur." dedi. Ben de derim ki: "Din yalnız iman değil, belki amel-i salih dahi dinin ikinci cüz'üdür. Acaba katl, zina, sirkat, kumar, şarab gibi, hayat-ı içtimaiyeyi zehirleyen pek çok büyük günahları

işleyenleri onlardan menetmek için, yalnız hapis korkusu ve hükûmetin bir hafiyesinin görmesi tevehhümü kâfi gelir mi? O halde; her hanede, belki herkesin yanında daima bir polis, bir hafiye bulunması lâzım gelir ki, serkeş nefisler kendilerini o pisliklerden çeksinsinler. İşte Risale-i Nur, amel-i salih noktasında, iman canibinden, herkesin başında bir manevî yasakçıyı bulundurur. Cehennem hapsini ve gazab-ı ilâhîyi hatırına getirmekle fenalıktan kolayca kurtarır."

Hem, makam-ı iddia bir risalenin güzel ve fevkalâde kerametkârane bir tevafukunun imza edilmesiyle, "Bir cemiyet efradı" diye, manasız bir emare beyan etmiş. Acaba esnafların, hancıların defterlerinde bulunan bu nevi imzalara cemiyet namı verilebilir mi? Eskişehir'de aynı böyle bir vehim oldu. Cevab verdiğim ve Mucizat-ı Ahmediye Risalesi'ni gösterdiğim zaman taaccüble karşıladılar. Eğer mabeynimizde dünyevî bir cemiyet olsaydı, bu derece benim yüzümden zarar görenler, elbette kemal-i nefretle benden kaçacak idiler. Demek benim ve bizim İmam-ı Gazalî ile irtibatımız var, kopmuyor; çünkü uhrevîdir, dünyaya bakmıyor; aynen öyle de, bu masum ve safi ve halis dindarlar, benim gibi bir biçareye iman derslerinin hatırı için kuvvetli bir alâka göstermişler. Ondan bu asılsız, mevhum bir cemiyet-i siyasiye vehmini vermiş. Son sözüm:

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ

Mevkuf
haps-i münferidde
Said Nursi

- 1.) Her türlü kusur ve noksandan uzak olan Allah'ın adıyla.
- 2.) Namaza yaklaşmayın (Nisa Suresi: 43)
- 3.) İçkili olduğunuz zaman (Nisa Suresi: 43)
- 4.) Allah bize kâfidir. Ve O ne güzel vekildir. (Âl-i İmran Suresi: 173)

Son Söz

Son Söze bir haşiyedir

Efendiler! Mahkûmiyetimize hükmeden mahkemeyi ve aleyhimizdeki hâkimlerini ebedî mahkûm eden bu tazyik ve tazibimizde en acınacak ve düşmanları da rikkate getirecek en garibi şudur:

Bu dokuz ay zarfında ihtiyarlığım için muhtaç olduğum hizmetçilerimden sebepsiz men'etmek ve müdafaatlarımı yazdırmamak için hapisteki arkadaşlarımla konuşturmamak ve temas ettirmemek ve gürültüden çok müteessir olduğum, hususan ibadet vaktinde ve kaç defa şekva ettiğim halde yanıbaşında gayet haylaz gençleri bulundurup benim damarlarıma dokundurmak, hattâ bilâ-istisna şahsî arzularıma aksiyle muamele etmek ve arkadaşlarıma ehemmiyetsizliğimi söyleyip beni çürütmek ve haylazları hürmetsizliğe teşvik fikriyle "Said işi düşse gelip elimizi öper" demesiyle o mevhum cem'iyet-i siyasiyeyi bozmak için mezkûr ihanetlerine karşı hadsiz şükür olsun ki sabır ve tahammül ihsan edildi.

İkinci gün pek şiddetli sözler söylenecekti. Bu gelecek parça onun mukaddemesiydi. Fakat ikinci gün beraet verdiler, o tokatlardan kurtuldular.

Efendiler,

Bizi sebepsiz kısmen mahkûm etmek ve dokuz ay en sıkı ve sıkıntılı yerde tevkif etmek; gerçi bu haksız hâle karşı çok şiddetli şekva ve itiraz hakkımızdır. Fakat "iki sebep" bizi teskin etmiştir.

Birincisi: –Ne kadar tenkid nazarı olsa da– Risale-i Nur'a dikkat ile bakan, iman noktasında herhalde istifade eder. Kalben ona taraftar olur (meğer bütün bütün kalbi çürümüş ola.) Sizler gibi ehl-i insafın kalbleri lehimizdedir ve mecburiyetle aleyhimizde hükmeder.

İkincisi: Bu kadar zaman hakimiyetinizin altında ve size âmirimiz nazarıyla baktığımızdan, sizi yabanî değil, belki hukuk-u hürmeti veren bir uhuvvet ve karabet manasını hissettiğimizden ve geldik-geleli başka yerlere nisbeten insafı dediğimizden, hiddet ve şiddeti size, mahkemenize karşı bıraktık. Fakat otuz-kırk seneden beri ecnebî hesabına ve küfür ve ilhad namına bu milleti ifsad ve bu vatani parçalamak fikriyle, Kur'an hakikatine ve iman hakikatlerine her vesile ile hücum edip ve çok şekillere giren bir gizli ifsad komitesine karşı bu meselemizde kendilerine

perde yaptıkları insafsız ve dikkatsiz memurlara ve bu mahkemeyi şaşırtan onların müslüman kisvesindeki propagandacılarına hitaben, fakat sizin huzurunuzda, zâhiren sizinle birkaç söz konuşmaklığımıza müsaade ediniz...

Son sözüm:

Efendiler! Reis Bey, dikkat ediniz! Risale-i Nur'u ve şakirdlerini mahkûm etmek, doğrudan doğruya küfr-ü mutlak hesabına, hakikat-ı Kur'aniye ve hakaik-ı imaniyeyi mahkûm etmek hükmüne geçmekle bin üç yüz seneden beri her senede üç yüz milyon onda yürümüş ve üç yüz milyar müslümanların hakikate ve saadet-i dâreyne giden cadde-i kübralarını kapatmaya çalışmaktır ve onların nefretlerini ve itirazlarını kendinize celbetmektir. Çünkü o caddede gelip gidenler, gelmiş geçmişlere duaları ve hasenatlarıyla yardım ediyorlar. Hem, bu mübarek vatanın başına bir kıyamet kopmaya vesile olmaktır. Acaba, mahkeme-i kübrada, bu üç yüz milyar davacıların karşısında sizden sorulsa ki, "Doktor Duzi'nin, baştan nihayete kadar serâpa İslâmiyetiniz ve vatanınız ve dininiz aleyhinde ve frenkçe Tarih-i İslâm namındaki eseri ki, zındıkların kütüphanelerinizdeki eserlerine, kitaplarına ve serbest okumalarına ve o kitapların şakirdleri, kanununuzca cemiyet şeklini almalarıyla beraber, dinsizlik veya komünistlik veya anarşistlik veya pek eski ifsad komitecilik veya turancılık gibi siyasetinize muhalif cemiyetlerine ilişmiyordunuz? Neden hiçbir siyasetle alâkalı olmayan ve yalnız iman ve Kur'an cadde-i kübrasında giden ve kendilerini ve vatandaşlarını idam-ı ebedîden ve haps-i münferidden kurtarmak için Kur'an'ın hakiki tefsiri olan Risale-i Nur gibi gayet hak ve hakikat bir eseri okuyanlara ve hiçbir siyasî cemiyetle münasebeti olmayan o halis dindarların birbiriyle uhrevî dostluk ve uhuvvetlerine cemiyet namı verip ilişmişsiniz. Onları pek acib bir kanunla mahkûm ettiniz ve etmek istediniz?" dedikleri zaman ne cevap vereceksiniz? Biz de sizlerden soruyoruz. Ve sizi iğfal eden ve adliye şaşırtan ve hükûmeti bizimle vatana ve millete zararlı bir surette meşgul eyleyen muarızlarımız olan zındıklar ve münafıklar, istibdad-ı mutlaka **"cumhuriyet"** namı vermekle, irtidad-ı mutlaka **"rejim"** altına almakla, sefahet-i mutlaka **"medeniyet"** ismi vermekle, cebr-i keyfi-i küfrîye **"kanun"** ismini takmakla hem sizi iğfal, hem hükûmeti işgal, hem bizi perişan ederek, hâkimiyet-i İslâmiyeye ve millete ve vatana ecnebi hesabına darbeler vuruyorlar.

Ey efendiler! Dört senede dört defa dehşetli zelzeleler, tam tamına dört defa Risale-i Nur şakirdlerine şiddetli bir surette taarruz ve zulüm zamanlarına tevafuku ve her bir zelzele dahi tam taarruz zamanında gelmesi; ve hücumun durmasıyla zelzenenin durması işaretiyle, şimdiki mahkûmiyetimiz ile gelen semavî ve arzî belâlardan siz mesulsünüz!..

Denizli Hapishanesinde
tecrid-i mutlak ve haps-i münferidde
mevkuf
Said Nursî

Mahkemede son sözün bir parçasıdır

Mahkemede son sözün bir parçasıdır.

Bir inayettir ki, ehl-i vukuf, beş sandık yüz otuz risalelerde, beş ay tedkikte, on beş itiraz ve zâhiri yanlış bulmuşlar. Ve onların beş yaprak raporlarında, on beş yanlışları ve sehivleri mahkemede isbat edilmiş.

31 Mayıs 944 çarşamba günü, mahkemede bir saat devam eden müdde-i umumînin okuduğu iddianamesine karşı, iki dakikada hazırlanan ve okunan bir mukabeledir.

Efendiler,

Yirmi sene bir mazlumiyet hayatında, yüz kitaplarında, en mahrem mektub ve risalelerinde asabiyetle bil'iltizam onu mahkûm etmek fikriyle yalnız sekiz-dokuz sehivli bahanelerden başka bulmamaları gösteriyor ki: Risale-i Nur mahkûm olamaz. Kim var ki, yirmi sene mazlumiyet hayatında, bin yanlış olmasın. Bu mahkeme, yalnız bu hazır zamanı değil, belki istikbalin dehşetli tenkid ve itirazlarını nazara almalı; öylece muhakeme etsin.

Hüsrev'in zelzele hakkında bir fıkrasıdır

Elmas kalemlî, altın başlı, mucizeli Kur'anın katibi Hüsrev'in mutabık bir fıkrasıdır.

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Risalei'n-Nur'un kerametlerindendir ki: Üstadımız (Radyallahü Anh), çok defa risalelerde, "Ey mülhidler ve ey zındıklar! Risalei'n-Nur'a ilişmeyiniz. Eğer ilişirseniz, yakında sizi bekleyen belâlar, sel gibi başınıza yağacaktır" diye on seneden beri kerratla söylüyorlardı. Bu hususta şahit olduğumuz felâketlerden,

Birincisi: Dört sene evvel Erzincan'da ve İzmir civarında vukua gelen hareket-i arz olmuştur. O vakitler münafıklar, desiselerle Isparta mıntikasında Sava ve Kuleönü ve civarı köylerdeki Risale-i Nur talebelerine iliştiler. Otuz-kırk kadar Risale-i Nur talebelerini "Camie gitmiyorsunuz, takke giyiyorsunuz, tarikat dersi veriyorsunuz" diye mahkemeye sevk etmişlerdi. Cenâb-ı Hak, İzmir civarını ve Âzerîleri ve civarındaki halkı dehşetler içinde bırakan zelzelelerle Risale-i Nur'un bir vesile-i def-i belâ olduğunu gösterdi. Bu zelzelelerden bir hafta sonra, mahkemeye sevk edilmiş olan o kardeşlerimizin hepsi beraat ettirilerek kurtulmuşlardı.

İkincisi: Yine vakit vakit Risale-i Nur talebelerinin arkalarında koşmakta devam eden mülhidler, hatt-ı Kur'ân ile çocuk okuttuklarını bahane ederek Isparta'da müteveffa Mehmed Zühtü (rahmetullahi aleyh) ile Sava Karyesinden Hafız Mehmed (rahmetullahi aleyh) ismindeki iki Risalei'n-Nur talebesine hücum etmişler. Nur dersini okuyan çocukları, bu iki kardeşimizin evlerinden alınan Risale-i Nur eczalarıyla birlikte mahkemeye sevk edilmiş. Merhum Mehmed Zühtü, para cezasıyla mahkûm edilmek istenilmiş. Neticede, merkezi Erbaa ve Tokat'ta vukua gelen ikinci bir korkunç zelzele ile Cenâb-ı Hak, Risalei'n-Nur bir vesile-i def-i belâ olmakla şakirtlerine yardım ederek Üstadlarının verdiği haberin sıhhatini tasdik etmek için o kardeşimizi beraat ettirmiş ve alınan bütün Risale-i Nur eczalarını kendilerine iade ettirmiştir.

Üçüncüsü ise: İçinde bulunduğumuz Denizli Hapishanesindeki musibetin başımıza gelmesine sebep olan o münafıklar, Rumî bin üç yüz elli dokuz senesinde, tekrar başta sevgili Üstadımız olduğu halde, bize ve Risalei'n-Nur'a hücum ettiler. Bir kısmımızı Isparta'dan topladılar, bir kısmını Çivril'den Isparta'ya getirdiler, sevgili Üstadımızı da yalnız olarak Kastamonu'dan Isparta'ya sevk ettiler. Daha başka vilâyetlerden de arkadaşlarımız Isparta'ya getirilmişti. Ehl-i garazın iğfaline kapılan Isparta adliyesi, Risalei'n-Nur'un gayesi haricinde bulunan cephelerde, bizce mânâsı olmayan ittihamlar altında bizi sıkıyordu. Bilhassa kıymettar Üstadımızı daha çok tazyik ettikleri vakit, Üstadımıza lüzumlu lüzumsuz bir çok sualler açan Isparta Müddei umumîsinin "Bu belâlar dediğin nedir?" diye olan sualine cevaben: Evet, demiş, zındıklar eğer Risalei'n-Nur'a ve şakirtlerine ilişmeler, yakında bekleyen belâların hareket-i arz suretiyle geleceğini söylemişti.

Daha sonra bizi Denizli'ye sevk ettiler. Kastamonu, İstanbul, Ankara dahil olmak üzere on vilâyetten adliyelere sevk edilen yüzü mütecaviz Risale-i Nur talebelerinin bir kısmı bırakılmış, yetmiş kişiden ibaret olan bir diğer kısmı da Denizli'de "medrese-i Yusufiye" namını alan hapiste bulunuyordu. Bizim bütün müracaatlarımıza sudan cevap veriliyor, sevgili Üstadımız daha çok tazyik ve sıkıntı içerisinde yaşattırılıyor, ufûnetli, rutubetli, zulmetli, havasız bir yerde bütün bütün konuşmaktan ve temastan men edilmek suretiyle haps-i münferidde azap çektiriliyordu.

İşte bu sıralarda Denizli zindanının bu dehşetli ıztıraplarını geçirmekte idik. Allah'tan başka hiçbir istinadgâhları bulunmayan bu biçarelerin bir kısmı Kastamonu'dan, diğer bir kısmı İnebolu'dan, diğer bir kısmı da İstanbul'dan henüz gelmemişlerdi. Şu vatanın her köşesinde hak ve hakikat için çırpınan ve saf kalbleriyle necatları için Rabb-i Rahimlerine iltica eden pek çok mâsumların semâvâtı delip geçen Arşu'r-Râhmân'a dayanan âhları boşa gitmedi. Allahü Zülcelâl Hazretleri, o mübarek Üstadımızın Isparta'da söylediği gibi, mâsumları Cennete götüren, zâlimleri Cehenneme yuvarlayan dehşetli bir diğer zelzeleyi gönderdi. Karşısında Risalei'n-Nur müdafaa vaziyetinde bulunmamasından çok haneler harap oldu, çok insanlar enkaz altında ezildi, çokları sokak ortalarında kaldı. Henüz memleketlerinin hapishanelerinde bulunan kardeşlerimizden Kastamonu'dan Mehmed Feyzi ve Sadık ve Emin ve Hilmi ve İnebolu'dan Ahmed Nazif, Denizli Hapishanesine sevk edildiklerinde şu mâlûmatı verdiler:

"Zelzele tam gece saat sekizde başladı. Bütün arkadaşlar, Lâ ilâhe illâllah zikrine devam ediyorduk. Zelzele bütün şiddetiyle devam etmekte idi.

O sırada hatırıma geldi: Risalei'n-Nur'u aşkla ve bir sâikle üç-beş defa şefaathı ederek Cenâb-ı Haktan halâs istedik. Elhamdü lillâh, derhal sâkin oldu.

Kastamonu'da ise, o gece kal'adan kopan çok büyük bir taş, aşağıya yuvarlanarak bir haneyi ezmiş; birçok hanelerde yarıklar, çıkıklıklar olmuş, birkaç ev çökmüş, hükûmet binası yarılmış, daha bunun gibi hasârat ve zâyiat olmuş. Fakat zelzele hergün olmak suretiyle bir müddet devam etmiş. Tosya'da bin beş yüz ev harap olmuş, ölü ve yaralı miktarı çok fazla imiş. Kargı ve Osmancık tamamen, Lâdik ve sair mahallerde zayıat fazla miktarda imiş. İnebolu'da bir

minarenin alemi eğrilmiş, ufak tefek çatlaklıklar olmuş, hasârat ve zayıat olmamış.”

Ahmed Nazif, Emin, Sadık, Mehmed Feyzi

Üçüncü olan bu hareket-i arzdan sonra, yine Risalei'n-Nur'a ve talebelerine ve müellifine hücum eden ehl-i garazın sözünü dinleyen adliye, aynı tarzda bizi sıkmakta devam ediyordu. Zındıka taraftarları, mübarek Üstadımızın ihbarları olan ve Risale-i Nur'un büyük kerametlerinden olup zelzeleler eliyle gelen beliyelere ehemmiyet vermek istemiyorlardı. Risalei'n-Nur'un İlâhî ve Kur'ânî hakikatlerine karşı cephe alan bu zümrenin başına bir dördüncü tokat daha geldi.

Garibi şu ki, biz Şubat'ın üçüncü günü mahkemeye çağırılmıştık. İztırap ve elemeleri içinde yüreklerimizi ağlatan hastalıklı haliyle kendisinden sorulan suallere cevap vermek için altmış beş kadar talebesinin önünde ayağa kalkan mübarek Üstadımızın cevapları arasında “O zındıkların dünyaları başlarını yesin ve yiyecek!” kelimeleri, tekrar tekrar heyet-i hâkimenin yüzlerine karşı ağzından dökülüyordu. Birkaç defa mahkemeye gidip geldikten sonra, 7 Şubat 1944 tarihli İstanbul'da münteşir “Hemşehri” ismindeki bir gazete elime geçti. Gazete okumaya ve radyo dinlemeye hevesli olmamaklığımla beraber, “Yirminci asrın medenîleriyiz” diyerek bugünkü terakkiyat-ı beşeriyeyi kendilerinden bilen, Allah'ı unutan, âhirete inanmayan insanların başlarına Cenâb-ı Hakkın, motorlu vasıtalar eliyle nasıl ateşler yağdırdığını, o münkirlerin dünkü cennet hayatlarının bugünkü cehennemî hâlât içinde nasıl geçmekte olduğunu bilmek ve Risalei'n-Nur'un bereketiyle Anadolu'yu bu dehşetli ateş yağmurundan nasıl muhafaza etmekte olduğunu görmek ve şükretmek hâletinden gelen bir merakla bazı bu gibi havadisleri sorardım ve dinlerdim.

İşte bu gazetenin de harp boğuşmalarına ait resimlerine bakıyordum. Nazarıma çarpan, büyük yazı ile yazılmış bir sütunda, Anadolu'nun yirmi bir vilâyetini sarsan ve Şubat'ın birinci gününün gecesinde sabaha karşı herkes uykuda iken vukua gelen ve pek çok zayıata mal olan dehşetli bir zelzeleyi haber veriyordu. Derhal, Şubat'ın üçünde mahkemede sevgili Üstadımızın heyet-i hâkimeye “Zındıkların dünyaları başlarını yesin ve yiyecek!” diye tekrar tekrar söylediği sözleri hatırladım, “Eyvah!” dedim, “Risale-i Nur ıslah eder, ifsad etmez; imar eder, harap etmez; mes'ud eder, perişan etmez” diye söylerken, “Aksiyle bizi ve Risalei'n-Nur'u ittiham etmek, Hâlîkîn hoşuna gitmiyor” dedim.

İşte, merkezi Gerede, Bolu ve Düzce olan bu kanlı zelzele, Risalei'n-Nur'un dördüncü bir kerameti idi. Bu gazete şu malûmatı veriyor: Ankara, Bolu, Zonguldak, Çankırı ve İzmit vilâyetlerinde fazla kayıplar varmış. Gerede'de iki bin ev yıkılmış, yıkılmayan evler de oturulmayacak derecede harap olmuş, binden fazla ölü varmış, enkaz altından mütemadiyen ölü çıkartılıyormuş. Düzce'de zarar çokmuş, ölü ve yaralıların miktarı malûm değilmiş. Ankara'da yüz üç ölü ve bir o kadar da yaralı varmış. Bine yakın ev yıkılmış. Debbağhane'de iki ev çökmüş, bazı köylerde sarsıntıyı müteakip yangınlar olmuş. İlk sarsıntı çok kuvvetli olmuş, sarsıntıyı yeraltından gelen bir takım gürültüler takip etmiş. Bolu'dan ve diğer yerlerin köylerinden bir hafta geçtiği halde henüz malûmat alınamıyormuş. Diğer bir yerde iki yüz ev yıkılmış, on bir ölü varmış. Bolu ile telgraf ve telefon hatları kesilmiş, zelzele mıntıkasında şiddetli bir kar fırtınası hüküm sürüyormuş. İzmit'te zelzele olurken şimşekler çıkmış, şehir birkaç saniye aydınlık içinde kalmış. Birçok yerlerde halk çırlı çıplak sokaklara fırlamış. Dünyanın bütün rasathaneleri bu büyük Anadolu zelzelesini kaydetmiş. Bir İngiliz rasathanesi sarsıntının çok harap edici olduğunu bildirmiştir. Sinop'ta aynı günde çok korkunç bir fırtına olmuş, gök gürültüleri ve şimşeklerle gittikçe şiddetini arttırmıştır.

Daha sonra başka bir gazetede tamamlayıcı ve hayret verici şu malûmatları gördüm: Zelzeleden evvel kediler, köpekler üzer-beşer olarak toplanmışlar, düşünceli, hüznü gibi alık birbirine bakarak bir müddet beraber oturmuşlar, sonra dağılmışlar. Gerek zelzele olurken ve gerekse olmadan evvel ve olduktan sonra da bu hayvanlardan hiçbirisi görünmemiş, kasabalardan uzaklaşarak kırlara gitmişler. Bir garibi de şu ki: Bu hayvanlar isyanımızdan mütevellid olarak başımıza gelecek felâketleri lisan-ı halleriyle haber verdiklerini yazıyorlar da biz anlamıyoruz diyerek taaccüp ediyorlar.

İşte Üstadımız Bediüzzaman, uzun senelerden beri, “Zındıklar Risalei'n-Nur'a dokunmasınlar ve şakirtlerine ilişmesinler. Eğer dokunurlar ve ilişirlerse, yakından bekleyen felâketler onları yüz defa pişman edecek!” diye Risalei'n-Nur ile haber verdiği yüzler hâdisat içinde, işte zelzele eliyle doğruluğunu imza ederek gelen dört hakikatlı felâket daha...

Cenâb-ı Hak bize ve Risalei'n-Nur'a taarruz edenlerin kalblerine iman ve başlarına hakikatı göreceak akıl ihsan etsin, bizi bu zindanlardan, onları da bu felâketlerden kurtarsın. Âmin.

Mevkuf

Hüsrev

Hüsrevin zelzele hakkında ki fıkrasını tasdik eden bir mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ
وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Aziz kardeşlerim..! Bu fecirde, birden bir fıkra ihtar edildi.

Evet, ben de Hüsrev'in zelzele hakkında tafsilen yazdığı keramet-i Nuriyeyi tasdik ederim ve kanaatim de o merkezdedir. Çünkü Risale-i Nur ve şakirtlerine dört defa şiddetli taarruzların aynı zamanında dört defa dehşetli zelzelenin hücumu tam tamına tevafukları tesadüfî olmadığı gibi, Risale-i Nur'un iki merkez-i intişarı olan Isparta ve Kastamonu'nun sair yerlere nisbeten âfâttan mahfuz kalmaları ve Sûre-i Ve'l-Asr işaretiyle, âhırzamanın en büyük bir hasâret-i insaniyesi olan bu İkinci Harb-i Umumîden, çare-i necat ise iman ve amel-i salih olmasından, Risale-i Nur'un Anadolu'nun her tarafında iman-ı tahkikîyi neşri zamanına Anadolu'nun fevkalâde olarak bu hasâret-i azîme-i harbiyeden kurtulması tam tamına tevafuku dahi tesadüfî olamaz. Hem Risale-i Nur'un hizmetine zarar veren veya hizmette kusur edenlere aynı zamanında gelen şefkat veya hiddet tokatlarının yüzer vukuatları tam tamına tevafukları tesadüfî olmadığı gibi, Risale-i Nur'a hüsn-ü hizmet edenlerin hemen hemen bilâistisna maişetinde vüs'at ve bereket kalbinde meserret ve rahat görmelerinin binler hâdiseleri dahi tesadüfî olamaz.

Madem biz, çok emarelerle inayet altındayız

(Müdafaatımla alâkası bulunan bir mektubtur.)

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, siddik kardeşlerim,

Madem biz, çok emârelerle inayet altındayız. Ve madem gayet çok ve insafsız düşmanlara karşı Risale-i Nur mağlûp olmadı, Maarif Vekilini ve Halk Fırkasını bir derece susturdu. Ve madem bu kadar geniş bir sahada ve meselemizi pek ziyade i'zam ile hükûmeti telâşa düşürenler, herhalde iftiralarını ve yalanlarını bir derece setretmeye bahanelerle çalışacaklar. Elbette bize lâzım: Kemâl-i teslimiyetle sabır ve temkinde bulunmak ve bilhassa inkisar-ı hayale düşmemek ve bazen ümidin hilâf-ı zuhuruyla meysus olmamak ve muvakkat fırtınalarla sarsılmamak.

Evet, gerçi inkisar-ı hayal, ehl-i dünyada kuvve-i mâneviyelerini ve şevklerini kırar; fakat meşakkat ve mücadele ve sıkıntıların altında inayet ve rahmetin iltifatlarını gören Risale-i Nur şakirtlerine inkisar-ı hayal, gayretlerini ve ileri atılmasını ve ciddiyetlerini takviye etmek lâzım geliyor.

Kırk sene evvel ehl-i siyaset, bana bir cinnet-i muvakkate isnadıyla tımarhaneye sevkettiler. Ben onlara dedim: Sizin akıllılık dediğinizin çoğunu ben akılsızlık biliyorum, o çeşit akıldan istifa ediyorum,

وَكُلُّ النَّاسِ مَجْنُونٌ وَلَكِنْ عَلَى قَدَرِ الْهَوَىٰ اخْتَلَفَ الْجُنُونُ

kaidesini sizlerde görüyorum demiştim. Şimdi dahi beni ve kardeşlerimi şiddetli bir mes'uliyetten kurtarmak fikriyle bana mahrem risale cihetiyle ara sıra bir cezbe, bir cinnet-i muvakkate isnad edenlere aynı sözleri tekrarlar beraber, iki cihetle memnunum:

Birisi: Hadîs-i sahihte vardır ki, "*Bir adam kemâl-i imanı kazandığına, avâm-ı nâsın akıllarının tavrı haricindeki yüksek hallerini mecnunluk, divanelik saymaları, onun kemâl-i imanına ve tam itikadına delâlet eder*" diye ferman ediyor.

İkinci cihet: Ben, bu hapisteki kardeşlerimin selâmetleri ve necatları ve zulmetten kurtulmaları için, değil yalnız bir divanelik isnadını, belki kemâl-i fahir ve ferahla tamam aklımı ve hayatımı feda etmesini kabul ediyorum. Hattâ siz münasip görürseniz, o üç zâtlara benim tarafımdan bir teşekkürname yazılsın ve onları mânevî kazançlarımıza teşrik ettiğimiz bildirilsin.

Said Nursî

1.) Her türlü kusur ve noksandan uzak olan Allah'ın adıyla.

2.) Herkes delidir. Fakat boş şeylerle meşgul olma nisbetinde delilik derecesi farklılık arz eder.

Savcı muavininin zulümlerine karşı..

Denizli C.Savcılığı vesatat-i âliyesiyle;

Denizli ağır ceza mahkemesi Yüksek Reisliğine!

Ben ve benimle beraber yetmiş vatandaşın kanunsuz istinadatla, altı aydan beri taht-ı tevkif ve muhakememizi mucib olan mevhum bir cürümden dolayı mahkeme-i âliyenizde iddia makamını işgal eden C.M.U muavini Cemil Söylemez, vazife-i kanuniyesini alenen ihlâl etmiş ve bîtaraflığını muhafaza edememiş olduğundan, muma-ileyhin meselemizde müddei sıfatıyla iddia makamını işgal etmesini şu sebeplerden dolayı reddediyorum:

1. Müdde-i umumi olan her şahıs, iki tarafın hukukunu müdafaa etmekle mükellef iken, muavin Cemil, tek cepheden aleyhimize şiddetle hareket etmekte bulunması...

2. Ben yetmiş yaşını mütecaviz bir halde ve ölüm derecesinde hasta olduğum için, yürüyemediğimden hapishane müdürünün tensibiyle araba ile mahkemeye geldim. Bunu gören muavin Cemil, gazab ederek hapishane Müdürü ve Başgardıyanını takdir ve isticvab etmesi ve hastalığının şiddetinden ve Basur illetinin tazyikinden, huzur-u mahkemede terbiyeli oturmadığımdan şikayetle mahkeme-i âliyenizde müteaddit defalar hakaretlerine maruz kaldığımdan.. Merhamet ve şefkatlerini tahrik ettiğimden olacaktır ki, mahkemenin muhterem reisi tarafından istirahatım için beklettirilmeyerek hapishaneye gönderilmeme müsaade etmeleri üzerine, yürüyecek halde olmadığım için, beni bekleyen arabama beni binmekten men etmesi ve ölüm halinde pek güçlkle ve ellerim kelepçeli olarak hapishanedeki münferid menzilime gönderildiğimdir.

3. Yetmiş yaşındaki zaif, ihtiyar ve hasta bir şahsın kaçmak tehlikesi ve ihtimali bulunmadığı kat'iyetine rağmen sırf garaz olarak, halka teşhir maksadıyla ellerim kelepçeli olarak mahkemeye götürülüp getirmekliğim kanunsuzluğunu hakkımda kasten tatbik ettirmektedir.

4. Altı aydan beri müdafaalarımı yazdıracak bir yazıcı bulamadığımdan, müteaddit defalar yaptığım ricalarımın istihza ile karşılanması.. Ve şiddetle beni ihtilattan menederek hiç bir talebe ile görüştürmemesi ve hiç bir kimseye müdafaalarımı yazmaklığıma mani olması... Ve bir kaç gün evvel hem yeni ve hem eski harflerle Ankara makamına yazdığım müdafaanamelerimin gönderilmesine mani' olması ve eski yazılarla olan müdafaalarımın iyi okunabilmesi için göndermek istediğimi ricalarla yalvardığım halde, reddedip bunlarda iade edilmeyerek müsadere etmesi...

5. Çarşıda yazıcılara varıncaya kadar: "Hocanın yazılarının yazılmaması..." hakkında tebliğat-ı şifah iyede bulunmak suretiyle yazıcı ve avukatlara nüfuz etmesi...

6. Kastamonu'da bana hizmet eden ve ayrı koğuştta mevkuf bulunan hizmetçimin hizmetine çok şiddetle muhtaç olduğum hastalığım sırasındaki taleb ve ricalarımın reddedilmesi.. aşikâr bir garaz-ı şahsî hissiyle muavin Cemil'in aleyhimde olarak hareket etmekte bulunduğundan, muma-ileyhin reddiyle yerine başkaca bîtaraf ve hakikatperver bir müdde-i umuminin ikame ve tayin buyurulmasını ehemmiyetle rica ederim.

15.3.1944

Denizli Cezaevinde Mevkuf

Said Nursî

Cemiyetçilik ittihamına karşı kalbe gelen bir mana

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Efendiler!

Şimdiki hayat-ı içtimaiyeyi bilmediğimden, sizin musammem mahkûmiyetimize bir bahane olmak için, pek musırrane ileri sürdüğünüz cemiyetçilik ittihamına karşı pek çok kat'i cevablarımızla, Ankara ehl-i vukufunun dahi müttefiklik tasdikleriyle beraber, bu derece bu noktada ısrarınıza çok hayret ve taaccübde bulunurken kalbime bu mana geldi: Madem, hayat-ı içtimaiyenin bir temel taşı ve fitrat-ı beşeriyenin bir hâcat-ı zaruriyesi ve aile hayatından tâ kabile ve millet ve İslâmiyet ve insaniyet hayatına kadar en lüzumlu ve kuvvetli rabitası ve her insanın

kâinata gördüğü ve tek başına mukabele edemediği medar-ı zarar ve hayret ve insanî ve İslâmî vazifelerin ifasına mâni, maddî ve manevî esbabın tehacümatına karşı bir nokta-i istinad ve medar-ı tesellisi olan dostluğun ve kardeşane cemaatin ve topluluğun ve samimane uhrevî cemiyet ve uhuvvetin siyasî cephesi olmadığı halde ve bilhassa hem dünya, hem din, hem ahiret saadetlerine kat'î vesile olarak iman ve Kur'an dersiyile halis bir dostluğa ve hakikat yolunda bir arkadaşlığa ve ahiretine ve vatanına ve milletine zararlı şeylere karşı bir tesanüd taşıyan Risale-i Nur şakirdlerinin pek çok takdir ve tahsine şayan ders-i imanda toplanmalarına, cemiyet-i siyasiye namını verenler, elbette ve herhalde, gayet fena aldanmış veya gayet gaddar bir anarşisttir ki, hem insaniyete vahşiyane düşmanlık eder, hem İslâmiyete nemrudane adavet eder, hem hayat-ı içtimaiyeye anarşiliğin en bozuğu ve mütemerridi tavrıyla husumet eder ve bu vatana ve millete ve hâkimiyet-i İslâmiyeye ve dinin mukaddesatına karşı en mürtedane ve mütemerridane ve anudane mücadele eder. Veya ecnebi dinsizleri hesabına bu milletin can damarını kesmeye veya bozmaya çalışan el-hannas bir zındıktır ki, hükûmeti iğfal ve adliyeyi şaşırtır, tâ o şeytanlara ve firavunlara ve anarşistlere karşı şimdiye kadar istimal ettiğimiz manevî silâhlarımızı, kardeşlerimize ve vatanımıza çevirtsin veya kırdırsın. **(Haşiye)**

Haşiye: Mahkumiyetimize hükmeden mahkemeyi ve aleyhimizdeki hakimleri ebedî mahkum eden ve ta'zibimize en acınacak ve düşmanları da rikkate getirecek bu dokuz ay zarfında her vesile ile şahsıma kanunsuz ihanet etmek ve zaafiyetim ve ihtiyarlığım için şiddetli muhtaç olduğum hizmetçilerimden sebepsiz men'etmek ve müdafaamı yazdırmamak için hapisteki arkadaşlarımla konuşturmamak ve temas ettirmemek ve gürültüden müteessir olduğum için hususan ibadet vaktinde kaç defa şekva ettiğim halde yanıbaşımdaya gayet haylaz gençler bulundurup benim damarlarıma dokundurmak hatta bilaistisna bütün şahsi arzularıma aksiyale muamele etmek, arkadaşlarıma ehemmiyetsizliğimi söyleyip beni çürütmek ve haylazları hümratsızlığa teşvik fikriyle (Said'in işi düşse gelip elimizi ayağımızı öper) demekle o mevhum cemiyet-i siyasiyeyi bozmak için yapılan ihanetlerine karşı hadsiz şükürler olsun ki, sabır ve tahammül ihsan edildi.

Hem Isparta müdde-i umumisinin ve hapishane müdürünün tensibiyle bir adamı hizmet için verdiler. Müdde-i umuminin malumatıyla ve hapishane idaresinin marifetiyle satılan yatak ve eşyalarımın bedeli yüzelli banknotu o adama verdim. Ta bir dostuma muhafaza etmek için versin. Halbuki beni tese'üle mecbur etmek için.. ihanet edip vermediğini beş ay sonra öğrendik.

Hem buranın müdde-i umumisinin ve müdürünün tensibiyle başka yerden bir acip haylazı bana hizmetçi vermek bahanesiye hapisteki kardeşlerimle görüşmekten men ettiler. Ben anladım bunda da bir ihanet var, kabul etmedim. Beni daima gürültüleriyle ta'zib eden yanıbaşımdaya haylaz gençlere haylazlıkta bir kumandan olup o zamandan beri azap çektiğimden çok çalıştım onu benim inadıma başka yere vermediler.

Yalnız şekva içinde bir teşekkür borcumdur ki: Türk seciyesinde ulüvv-ü cenaplığı taşıyan Denizli sergardıyanı bu ihanetlere iştirak etmemiştir. Çamaşırlarımı hanesinde yıkamakla ve arasına teskin edip teselli vermekle insaniyetini ve vazifeperverliğini göstermeseydi, elbette eski Said damariyle artık yeter deyip makam-ı iddianın aradığı ve bulamadığı mes'uliyetime bir sebep olurdu. Zaten tahminimce bu cüz'i ve şahsî ihanetlerde böyle bir maksat var. Sizi te'min ederim ki, eğer iddia makamının bu ehemmiyetsiz ve adi ve cüz'i şeylerden daha adi daha ehemmiyetsiz ve asılsız bahaneleri bu pek ciddi meselede istimal etmeseydi, ben bu cüz'i şeyleri kâle ve kaleme almazdım.

Mevkuf
Said Nursî

Ciddi bir hasb-ı hâlimi ve ehemmiyetli şekvalarımı takdim ediyorum..

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ ①
وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ ②

(Resmî bir ciddi hasbihâlimi ve ehemmiyetli şekvalarımı, Denizli Mahkemesinin reislerine ve müdde-i umumisine ve sorgu hâkimlerine takdim ediyorum.)

Efendiler,

Yirmi seneden beri hayat-ı içtimaiyeyi -ahiret hesabına olmadan alâkası, düşüncesi beni

incittiğinden- bilemiyorum. İfadedeki kusurlarıma bakmayızın affediniz.

Ben, dokuz sene evvel dünyaca bir büyük adamın evhamına uğradım. Yüz risalelerimi tedkikten sonra, yalnız bir risalemi, bir-iki meselesiyle bir sene ceza verdiler. Ben de hem o cezayı, hem sekiz sene haps-i münferid hükmünde, bir odada karakol karşısında, yalnız vakit geçirdim. Tâ ki, ehl-i siyasetin evhamına dokunacak bir halim bulunmasın. Kastamonu hükûmeti ve adliyesi ve zabıtası beni tasdik eder. Ve o cezadan sonra çok defa menzilimi taharrilerde, karışık bir halim görünmedi ve bulunmadı. Eğer bulunsaydı, ya Kastamonu hükûmeti bilmedi veya aldırmadı. Benden ziyade onlar mesul olur.

Madem hükûmet prensibi, cumhuriyetin serbestiyet-i vicdan düsturuyla dinsizlere ve sefahetçilere ilişmiyor, elbette mümkün olduğu kadar dünyaya ve siyasete karışmayan dindarlara da, o prensip hükmüyle ilişmez ve ilişmemeli. Kastamonu'da sekiz sene nezaret ve tarassud altındaki hayatım, zabıta ve adliyenin tasdiğiyle sabittir ki: Şimdi bana işlenler, hükûmet-i cumhuriyenin prensibi ile ve kanunu ile değil, belki evham ve garaz yüzünden habbeyi kubbe yaptılar. Evet, vehim ve inat ile bir habbeyi, bir dağ gibi gösterdiklerinin çok emarelerinden iki-üçünü müsaadenizle beyan ediyorum:

Birisi: On beş sene evvel bana hizmet eden ve Eskişehir Mahkemesinde beraatinden sonra, daha hayatından dahi haberim olmayan bazı zatlari ve hiç görmediğim ve bir mektupta, çabuk Kur'an okumuş ve imanî risaleleri yazıyor diye hoşuma gitmiş; ben de maşaallah, barekâllah, dediğim on iki-on üç yaşlarında tahmin ettiğim bazı çocukları ve Eskişehir Mahkemesinde bahsi geçen, fakat ehemmiyet verilmeyen bir kısım eski mektuplarım yüzünden bazı rençber ve esnafları ellerine kelepçe vurup, benim şimdiki mevhum suçumun şerikleri olarak taht-ı tevkife alınmalarıdır.

İkincisi: Kastamonu Adliyesi ve zabıtası gayet dikkatli bir aramada, bütün kitaplarımı ve mektuplarımı ve gizli eşyayı aldıkları halde, beni değil tevkif, belki kitaplarımı ve eşyayı taahhüdlerine binaen bana iade edeceklerini beklerden, birden Isparta müdde-i umumîsinin tevkif iş'arı üzerine, adliyedeki emanetlerimi almadan sevk edildim. Isparta'da gayr-ı mevkuf olarak bir sual-cevap beklerken, en müthiş bir cânî gibi tecrid-i mutlak içinde, gayet âdi bir bahane ile, yani bir jandarmanın akşam namazını yol üstünde, camiin dışında kazaya kalmamak için müsaade etmesi bahanesiyle, öyle bir sıkıntı o müdde-i umumînin emriyle verildi ki, ifadeye gittiğim vakit hem benim, hem masum biçare arkadaşlarıma yolda ve şimendifer içinde kelepçe vurmalarıdır.

Üçüncüsü: Yirmibeş sene evvel bir hadîse bir mana verdim ve dedim ki: Şapka başa gelecek ve başa diyecek: Secdeye gitme. Fakat baştaki iman, o şapkayı secdeye getirecek, müslüman edecek. Yalnız onu giymekle iman gitmeyecek, belki iman ona galebe eder. Bir zaman sonra şapka çıktı. Yine ben dedim: Şekk, yakînin hükmünü bozmaz kaide-i şer'iyesi ile, şapka bir şekk verir, yalnız bir emaredir. Kalbdeki iman ise yakîne ve kuvvetli hüccetlere dayandığı için o şekkin hükmünü bozar, dalaletten kurtarır. Hem bundan dokuz sene evvel Isparta'da bir müddeiumumî benim aleyhimde bir inad ile şapka mes'elesini Eskişehir Mahkemesi'ne yazmış. Ben de o zaman dedim: Bir şeyi reddetmek ayrıdır. Cezası on sene olsa, onunla amel etmemek veya kalben beğenmemek bütün bütün ayrıdır. Cezası olsa olsa bir ihtar, bir tekdir veya bir-iki gün hapis olduğu halde, ben münzevi yaşıyorum. Hem başım çok nezledir, başı açık olamam, mazeretim var. Fakat bu kanuna ilişmemek için böyle resmî makama ve çarşıya gitsem elimde tutuyorum, beyan ettim. O mahkeme ise Isparta müddeiumumîsinin şiddetine rağmen beraetime müttefikan karar verildiği halde, güya ben Şapka Kanununa karşı red ile mübareze ediyorum diye habbeyi yüz kubbe yapıp, ben şiddetli hasta ve gecelik libasımla beni çok kalabalık insanların ortasında teşhir etmeleridir.

Dördüncüsü: Size ifadelerimin hatimesi olarak takdim edeceğim istidamda gayet kat'î cevabı verilen Beşinci Şua'nın **(Haşiye-1)** aslı, Dâr-ül Hikmet-il İslâmiye'de yazdım. Sonra bazı mes'eleleri bu zamanda dahi mutabık çıktığı için, tam mahrem dedim. Sekiz senede bir veya iki defa elime geçti. Aynı vakitte kaybettiğimiz halde, benim iznim olmadan, o risale ile isim müşabeheti bulunan ve sırf imanî olan Yedinci Şua eski harfler ile tab'edilmesi sebebiyle, o Yedinci'yi bu Beşinci Şua tevehhüm edip, yirmi senelik Risale-i Nur eczalarını ve on beş seneden beri yazılan ve ele geçen mektupları, ne mürur-u zamanı ve ne de af kanunlarını ve ne de Eskişehir Mahkemesinin tebrî ve tahliye ve tasfiyesini nazara almayarak, öyle lüzumsuz ve manasız sualler ve verdikleri yanlış manalarla Isparta müdde-i umumîsi muahezeye çalıştı.

Ezcümle: Yirmi sene evvel, bir rivayete binaen demiştim: "**Dehşetli Süfyan İstanbul'da ölecek. Dikilitaş'ta şeytan bağırarak ve dünyaya işittirecek, yani radyo ile, öldü diye ilân edilecek.**" İşte bu cümledeki "**diye**" kelimesini müdde-i umumî okumadı ve itiraz etti. "Sen öldü diyorsun" dedi. Ben de dedim, "diye" kelimesi var. Sonra sustu.

Daha çok emareler var ki, bana karşı bir habbeyi evham ve garaz yürüzünden yüz kubbe yapılmış. Hatta en acibi şudur ki, hiçbir şey bulamadıklarından, Eskişehir Mahkemesinden beraat kazandığımız, "**Tarikatçılık ve cemiyetçilik ve dinî hissiyatı âlet etmek, emniyet-i dahiliyeye zarar vermek**" ihtimali ve imkânı gibi, eski nakaratı tazelemek ve yüz elli safifelik müdafaatım ile gayet kat'î reddedilen o asılsız bahaneler ile bizi muaheze etmeleridir. Ben, bütün o asılsız bahanelere karşı derim: Eğer bu sekiz sene bana dikkatle bakan ve ilişmeyen Kastamonu hükûmetini ve dokuz sene evvel, bir-iki risalenin, bir-iki meselesiyle yalnız bir sene ceza verebilen, başkasına ilişmeyen Eskişehir Mahkemesini ve bir sene evvel Risale-i Nur'un bütün eczalarını üç ay tetkikten sonra aynen iade eden Isparta Adliyesini itham edebilirlerse ve şimdi benim münasebetimle tevkif olunanların münasebetleri derecesinde, benimle ve Risale-i Nur'la münasebetleri bulunan ve bu milletin ruhen en mübarek ve bir cihette ve keyfiyetçe ekseriyet teşkil eden o hadsiz ve zararsız mütedeyyin zatlari mahkemeye sokabilirlerse, o evhamlı vehham muterizler, Risale-i Nur'un bu yeni meselesini, muannid ve hakkımda evhamlı Isparta müdde-i umumîsi gibi, inceden inceye tedkike çalışıp, "**O yirmi sene mahsulünü birden bu senenin mahsulüdür, hiç af kanununa rast gelmemiş**" diye, bizleri onunla ittiham ederek, mahkemeye verebilirler.

Yoksa, koca bir millletin hatırı olan adalet ve hak ve kanunu, bazı şahısların hatırı için kırmakla en ziyade bîtaraf ve hiç tesirat-ı hariciye altına girmeyen ve padişahları âdi adamlar sırasında önünde diz çöktüren mahiyet-i adalet, onları dairesinin haricine atacak. Ben, Denizli Mahkemesine teslim olmuşum. Onu, hakkımda bir adalet dairesi bilmek ve görmek, Halıkımın rahmetinden beklerim.

Madem şimdi hayatım Denizli Mahkemesiyle alâkadardır. Elbette sıhhatim dahi ona bakar. Ben hastalığım için şefkatli bir hekim istedim, bekledim. Gelmeden, burada doktorların heyetine yazdığım istirhamnameyi, şimdi benim bir resmi merciim mahkemenin hakimlerine suretini takdim ediyorum.

Doktorlara hitaben yazmıştım ki:

Siz, hekim olmak haysiyetiyle şefkat etmek sizin meslekçe ehemmiyetli bir seciyeiniz olması; ve hakikat-ı mevdi ve ölüm mahiyetini her taifeden ziyade sizin bilmeniz lüzumu; ve küçük bir kâniat hükmünde olan insanın teşrihatındaki hikmet-i rabbaniye her meslekten ziyade mesleğinizde medar-ı nazar bulunması; nokta-i nazarda, müddei umumîden evvel bizimle alâkanız var. Çünkü bu meselemizde bütün vatani alâkadar edecek olan Risale-i Nur'a bir nev'i taarruz var.

Risale-i Nur ise ism-i hakîm ve ism-i Rahîm'e mazhar olduğu için, en ehemmiyetli bir esası da şefkat olduğundan büyük bir manevî doktordur. Ve her gün nev-i beşerde otuz bin cenaze ile "ölüm haktır" diye imza edilen hakikat-ı mevdi tilsimini ve dehşetli ölümün sevimli muammasını açarak, sırr-ı Kur'an ile ölümü yüzbinler adam hakkında idam-ı ebedî mahiyetinden çıkartıp terhis tezkeresine çeviren ve ehl-i iman hakkında ölüm, terhis tezkeresi olduğunu o derece kat'î isbat etmiş ve hakiki teselli vermiş ki, yirmi seneye yakındır zındıklara, maddiyyunlara, tabiyyunlara meydan okuduğu halde, hiçbir feylesof, hiçbir meslesini cerh edememiş olan Risale-i Nur'u müdafaaya mecbur olduğumdan ve sıhhatim birkaç vecihle muhtel olmasından, nazar-ı şefkatinizi ciddi bir surette rica ediyorum. Çünkü:

Ben, on sekiz senedir, bir içtimaî hastalık sebebi ile haps-i münferid hükmünde münzevî yalnız yaşamışım ve yirmi senedir yine içtimaî bir manevî rahatsızlık cihetiyle, hiçbir gazeteyi ne okudum ve ne dinledim ve ne de merak ettim. Ve yine ehemmiyetli bir maraz-ı içtimaî cihetiyle, şimdi iki sene ve iki aydır zemin yüzündeki harblerden ve hadiselerden hiçbir haber almadım ve merak etmedim ve sormadım. Halbuki ben, Risale-i Nur itibariyle binler adam kadar alâkadarım.

Saniyen: Gerçi ben on sekiz sene haps-i münferid hükmünde yalnız bir odada yaşamışım, fakat menzirim, bu haps-i münferid gibi dar, rutubetli, ufunetli, manzarasız, güneşsiz değildi; teneffüs ederdim, bir-iki dostum ile görüşürdüm. Hem şimdi ihtiyarım, yetmiş yaşındayım. Hem zaifim, iyi bir hizmetçiye ihtiyacım var. Hem kırk-elli senelik bir kulunç illetine müptelâyım. Soğuğa dayanamıyorum. Bu geçen Ramazan'da yalnız iki ekmek yiyebildim. Onun için benim sıhhatimin muhafazası, bu ağır şerait altında, vazifenize ve hizmetinize bakar. Benim ehemmiyetsiz şahsım, şahsım itibariyle sıhhatim dahi ehemmiyetsizdir. Fakat madem zararsız bir surette, hem vatana hem millete, hem idareye, hem asayişe, hem inzibata büyük faydeleri tahakkuk eden ve yüz bin adamlar, onunla imanlarını tehlikelerden kurtaran ve yüz otuz risale binler nüshalarıyla naşir-i efkârı bulunan ve dünya cereyanlarından hiçbir cereyanla alâkası bulunmayan ve siyasetten bîküllüye tecerrüd eden ve asılsız bir evham yüzünden bir seneden beri aleyhine hücum planı çevrilen imanî ve Kur'anî ve sırf uhrevî bir taife-i azimenin müdafaası

ve evhamın zararından kurtulması, benim sıhhatim ile ve itidal-i demimle bağlanmış.

Elbette siz, binler masum şakirdlerin hayır dualarını kazanmak niyetiyle, sıhhatimin şeraitine ciddiyetle bakarsınız. "Tevkif altına alınmış bir müttehem adamın sıhhati ne ehemmiyeti var" diye yalnız resmi baksanız, hekimlikteki hikmet ve şefkat ve insaniyet incinecekler. Benim de şimdiki insanlardan ümidim kesilecek.

Ben şimdi eskiden beri istimal ettiğim kinin ve aspirine çok ihtiyacım var, bulamıyorum. Hem iştihatsızlık ve kulunç beni sıkıyor.

Hayli ihtiyar, çoktan hasta ve çok zaif ve
cidden tam müteessir mevkuf
Said Nursî

Haşiye-1: Gizli ellerde gezdiği için bir-iki haşiye kimin tarafından ilâve edildiğini bilemediğim zâtlar yapmışlar. Bazı şahıslara tatbik etmişler. Ondan yeni yazılmış tevehhüm edilmiş.)

Hâşiye: Efendim! Bu ricamda zâtınızı bu şehirdeki umum hekimler ve hâkimlerin şahs-ı manevîsinin mümessili olarak düşünüp öylece konuşuyorum.

- 1.) Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
- 2.) Hiçbir şey yoktur ki Allah'ı hamd ile tesbih etmesin. (İsrâ Sûresi, 17:44)

Heyet-i zabıtaya bir maruzat

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(Emniyet Müdürü, müdde-i umumi ile beraber, hapiste yanıma geldikleri vakit, bu mektubu verdim. O da vâliye vermiş.)

Emniyet dairesindeki hey'et-i zâbıtaya bir maruzatımdır.

Efendiler,

Benim başıma evham yüzünden gelen hâdiseler ile, hey'et-i zabıta emniyet-i dahiliye cihetiyle çok alâkadardır diye, size de bir hakikatı beyan edeceğim. Çünkü hem Kastamonu'da , hem Ankara'da, hem Isparta'da taharri me'murları ve komiserler bizim esrarımızı anlamak için çok temas ettiler. Kastamonu Zabıtası bildi ki, biz zâbıta vazifesine endişe vermek değil, belki yardım ediyoruz. Ve Isparta Zâbitası dahi, müteaddit temasında bizi ve Risale-i Nur 'u ve Şakirdlerini, âsâyış ve inzibat cihetinde yardımcı ve dost görmeğe başladılar. Hatta en mahrem esrarımızı ki, Isparta müdde-i umumisi dinlemesinden telaş ettiği halde, bilâ-tereddüt Isparta Zâbitasına verecektim. Ve benimle gelecek sivil komiserler ile gönderecektim. Fakat beni kelepçelediler. Onlar da gelmediler. Ben de, gönderemedim.

Evet, gerçi şahsım itibariyle ehemmiyetsiz ve kıymetim yok. Fakat kırk senedir memleketin çok yerleriyle alâkadar olmuşum. O yerlerde ciddi dostlarım ve hakiki kardaşlarım ve Risale-i Nur dersinde arkadaşlarım kesretle varlar. Eğer onların vaziyeti, inzibat ve âsâyış lehinde olmasa idi, elbette şimdiye kadar bir vukuatları görünecekti. Halbuki hem Eskişehir Mahkemesinde, hem bu def'ada, vukuata binaen değil, belki imkana bina edilmiş. Yani, "yapmış" diye ilişmiyorlar, belki "yapabilir" diye, evham yüzünden ilişiyorlar.

İşte buranın zabıtasına, en mahrem esrarımı bilâ- perva içine alan müdafaatımı, isterlerse takdim edeceğim. Çünkü ekser vilayetlere Risale-i Nur ve Şakirdleri girmişler. Herhalde Denizli'ye (eğer girmemişse) girecek. Böyle hasbî, fahrî bir tarzda fenalığı, ahlâksızlığı, anarşiliği, serseriliği izaleye ciddi çalışan ve te'siratını Kastamonu'da ve Isparta havalisinde gösteren yılmaz, geri çekilmez bir inzibat kuvvetini, buranın emniyet dairesi nazara alıp, âsâyış lehinde istimal etmek varken, bu kuvvete endişeli ve müttehem nazarıyla baksa, birkaç cihette zarardır diye arz ediyorum:

Ben, buranın adliyesine karşı ehemmiyetsiz şahsım değil, belki memlekete zararsız bir surette menfaatli ve kıymetli Risale-i Nur ve Şakirdlerini nazara alıp, müdafaa ettiğim halde, "Sen kendini müdafaa et!" diye, beni acib bir cânî tarzında herşeyden ve konuşmaktan tecrid ve haps-i münferide ve sıhhatime ve ihtiyarlığıma tam dokunacak bir şekilde soktular.

Sonra, doktorları hastalığım haysiyetiyle istedim. Onlara hitaben derdimi yazdım. Birkaç gün te'hirden sonra, bir doktor geldi. Öyle bir acele ile baktı ki; "güya müttehem ve vatana muzır bir

şahsiyetin sıhhati ne ehemmiyeti var" diye, manasını fehm ettim. Daha onlara hitaben yazdığım istirhamnâme'yi vermedim. Şimdi en son size de müracaat ediyorum. Bu gurbette hiç dost bulamayan ve herkes ona müttehem nazarıyla bakan bir adamın derdini de dinlemek gerektir. Bir vazife ile sivil polis gönderebilirsiniz. Tâ ki, hakikat-ı hâli anlasın, size haber versin. Ve Isparta ve Denizli adliyelerine karşı müdafaatımın suretini size getirsin. Ve zâbıta ile Risale-i Nur Şakirdlerinin ortasına anlaşılmazlık girmesin.

Haps-i münferidde mevkuf

Said Nursî

Hapis sebebi Beşinci şua değildir

Aziz Sıddık kardeşlerim,

Bize karşı bu geniş ve ehemmiyetli hücum ve tecavüzün hakiki sebebi Beşinci Şua olmadığını, belki Hizb-ün Nuri ve Miftah-ül İman ve Hücetullah il-baliğa olduğunu bu fecirde bir ihtar-ı manevî ile hissettim. Dikkatle Hizb-ün Nuriyi kısmen okudum. Miftah'ı da düşündüm. Zındıklar küfr-ü mutlak mesleğini bu iki keskin elmas kılınçların darbelerine karşı muhafaza edemediklerinden, bir parça az siyasetle münasebeti bulunan Beşinci Şua'ı zahir bir sebep gösterdiler. Hükümeti iğfal edip aleyhimize sevkettiler.

Aynen bu ihtar ile beraber hatıra geldi ki; Bir kısım zaif kardeşlerimiz muvakkaten vazgeçseler, belki kendilerini bu belâdan kurtarabilirler diye izin vermek istedim. Birden ihtar edildi ki: Bu derece alâkası devam eden ve iki defa bu imtihana giren ve mukabilinde bu kadar zahmet çektikten sonra, faydasız zararlı kalben vazgeçmek değil, belki yalnız onları aldatmak için sırf zahiri bir içtinab gösterebilir. Yoksa hem kendine, hem bizlere, hem kudsi mesleğimize zararı dokunur, cezası olarak aks-i maksadı ile tokad yer.

Said Nursî

Mahkemeye hitaben

Efendiler,

Otuz kırk seneden beri ecnebî hesabına ve küfür ve ilhad namına bu milleti ifsad ve bu vatani parçalamak fikriyle, Kur'ân hakikatine ve iman hakikatlerine her vesileyle hücum eden ve çok şekillere giren bir gizli ifsad komitesine karşı, bu meselemizde kendilerine perde yaptıkları insafsız ve dikkatsiz me'murlara ve bu mahkemeyi şaşırtan onların Müslüman kisvesindeki propagandacılarına hitaben, fakat sizin huzurunuzda zâhiren sizinle bir kaç söz konuşacağıma müsaade ediniz...

(Fakat ikinci gün beraat kararı o dehşetli konuşmayı geriye bıraktı.)

Tecrid-i mutlakta ve haps-i münferitte mevkuf

Said Nursî

Denizli Mahkemesinin ittifakla verdiği kararın sureti

Denizli Mahkemesinin ittifakla verdiği kararın suretidir

Şâhidlerin ifadeleri de, maznunlara atfen ve isnâd olunan suçu işledikleri hakkında adem-i malumat beyan etmişlerdir. Bilhassa Ankara Ağır Ceza Mahkemesi âzâsından Emin Büke'nin riyaseti altında ehl-i Mevkuflardan Said Nursî'nin mensublarına gelince: "Onlar, Said Nursî'nin zihnen normal olduğu bir zamanda ilmî ve ekseri vâkıfane eserlerine kapılarak; cezbe ve rûhî heyecan halinde yazdığı gayr-ı ilmî eserlerine aldanmışlar. Ve onlardan dahi 'din mes'elelerini ve Kur'an hakikatlarını öğreneceğiz' diye, sâfiliklerinden peşine düşmüşler. Ve bunlar hüsn-ü niyet sahipleri olup, sırf dinî itikad yüzünden Said'e ve okudukları risalelere bağlılık göstermekte ve bu maksadla yaptıkları muhabere mektuplarının münderecatında, hükûmete karşı kötü maksad beslemedikleri ve bir cem'iyet ve tarikat kurmak fikriyle hareket etmedikleri anlaşılmış olduğu görülmüş ve her ne kadar evrak arasında mevcut, sorgu hâkimliğince Denizli Ehl-i Vukuf Raporunda, (Said Nursî'nin bazı âsarından istidlâl tarikiyle ve mesnedsiz olarak) "Kendisinin ve mensublarının, hükûmete karşı kötü bir maksad besledikleri" beyan olunmakta ise de...

Evrak-ı tahkikiye münderecatına ve şühûdun, maznunlara atfen isnad olunan ef'âl hakkında gayr-ı ma'lumât beyan etmeleri.. ve Ankara Ağır Ceza Mahkemesince yaptırılan ehl-i vukuf raporu mahiyet ve münderecatına göre; şâyân-ı ihticac ve iltifat görülmemiş ve esasen

maznunların ekseriyet-i azimesi, okumak-yazmaktan âciz bulunmuş, diğer kısmı da kendilerini ibadet ve taate vermiş oldukları.. binânenaleyh devletin emniyetin ihlal edecek mahiyet arz edecek şerâit ve evsafa haiz kimselerden olmadıkları tezahür ve tahakkuk etmiş ve mahkemenin kanaat-ı vicdaniyesi de ve bu merkezde tecelli ve tezahür etmiş olmakla, müdde-i umuminin tecziyeleri hakkındaki mütalaası, zikr ve ta'dâd olunan delâile karşı gayr-ı vârid görüldüğünden reddiyle, zan altına alındıkları ef'âlden beraetlerine... başka sebeble mevkuf değillerse tahliyelerine müttefikan karar verildi.

15 Haziran 1944

Denizli Ağır Ceza Mahkemesi ittifakla beraetlerine, kararlarını hükümleriyle imza ediyorlar.
Aza Aza Reis (Ali Rıza)

Karar

Dinî hissiyatı âlet ittihaz ederek devletin emniyetini ihlâl edecek şekilde cemiyet teşkil ettikleri iddiasıyla sanık Saidi Nursî ve arkadaşlarının usulen sabit görülmeyen fiillerinden dolayı beraetlerine dair verilip Yargıtayca tasdik edilerek kesinleşmiş olan 15/6/944 tarih ve 199/136 No.lu hükme dahil sanıklardan Isparta'nın Atabey K. den Hüsnü Oğlu Tahir Mutlu tarafından verilen 20/7/945 günü kendisine ait eşya ve kitapların geri verilmesine dair dilekçe ve bu yöndeki evrak tetkik edilerek icabı görüşülüp düşünüldü:

Evrak meyanında mevcut Isparta polis baş komiseri tarafından tanzim edilen 11/10/943 günü zabıt varakasında yazılı 80 adet çinkoğraf klişe ile 25/9/943 tarihli Isparta Polisi tarafında tanzim edilen zabıt varakasında yazılı 500 adet matbu kitapların sahibi bulunan müsted'i Tahir Mutlu'ya iadesine 20/7/945 gününde oy birliği ile karar verildi.

Başkan	Üye	Üye
A.Rıza Balaban	O.Vehbi Kayral	Hakkı Tözüner
1354	2923	203
İmza	İmza	İmza

Aslının Aynıdır.

Temyiz Mahkemesi
Birinci ceza dairesi
Esas No : 2193
Karar No : 3005
Tebliğname : 2019

Temyiz İlâmı

Dini hissiyatı ve dinen mukaddes tanınan şeyleri alet ittihaz ederek devletin emniyetini ihlâlden suçlu eşhastan Mirza oğlu Saidin Nursi ve arkadaşlarının bilmuhakeme beraetlerine dair Denizli ağır ceza mahkemesinden verilen 15/6/944 tarihli hüküm temyizden tetkiki C.M.U Liği tarafından istida edilerek dava evrakı C. Baş müdde-i umumiliği y. makamından tebliğname ile Temyiz mahkemesi birinci ceza dairesine gönderilmekle okunup iş anlaşıldıktan sonra icabı konuşuldu ve aşağıdaki karar tesbit edildi.

Duruşmada toplanan bütün deliller mahkemece münakaşa edilerek beraet kararı verilmiş ve mucip sebepleri de gösterilmiş olmasına ve mahkemenin takdir hakkına karşı C.M.U.sinin aleyhindeki temyiz itirazları yerinde bulunmamış olduğundan reddedilen usûl ve kanuna uygun bulunan beraet hükmünün tebliğnamede yazılı mütalaa gibi tasdikına 30/12/944 tarihinde oy birliğiyle karar verildi.

15/2/945
Aslı gibidir.
Baş katip Reis

Suret
Denizli Ağır Ceza Mahkemesi
Esas: 199
Karar: 196

Adliye emanet memurluğuna

Bağlı üç sahifeden ibaret dizi kağıdında müfredatı yazılı kitap Risale vesair eşyaların sahibi bulunan Saidin Nursi'ye iadesine mahkemece 25/6/945 tarihinde karar verilmiş olduğundan mezkûr kitap ve risalelerin Emirdağı noterliği 22/3/945 tarih ve 219 No.lu vekaletname ile Saidin Nursi'nin vekili bulunan Denizli Avukatlarından Ziya Sönmez'e verilmesi zımında müzekkeredir.

29/6/946
Başkan
A.Rıza Balaban
1354

Müdafaatın Zeyli

Müdafaatın Zeyli

Mühim Bir Suale Cevaptır

Aziz, Siddık Kardeşlerim!

Büyük memurlardan işimizle alâkadar olanlar sordular ki: "Mustafa Kemal sana üçyüz lira maaş verip, Kürdistan'a, vilayat-ı şarkıyeye, Şeyh Sünusî yerine vaiz-i umumî yapmak teklifini ne için kabul etmedin? Eğer kabul etseydin, ihtilâl yüzünden kesilen yüzbin adamın hayatlarını kurtaracaktın!

Ben de onlara cevabımda dedim ki:

Yirmi otuz senelik hayat-ı dünyeviyeyi o adam hakkında kurtarmadığıma bedel, yüzbinler vatandaşa, herbirisine milyonlar sene hayatı kazandırmaya vesile olan Risale-i Nur, o zayıatın yerine binler derece fevkinde iş görmüş. Eğer ben kabul etseydim, hiçbir şeye âlet olamayan ve tâbi' olmayan ve sırr-ı ihlası taşıyan Risale-i Nur meydana gelmezdi. En mahrem kardeşlerime yazmışım ki, Ankara'ya giden Risale-i Nur'un şiddetli tokatları için beni idam eden zâtlar, eğer Risale-i Nur ile imanlarını kurtarıp idam-ı ebedîden necat bulsalar, ben de ruhu canımla onları helâl ediyorum.

Beraetımızdan sonra beni tarassud ile taciz eden polis müdürüne ve iki mülkiye müfettişine ve başka büyük arkadaşlarına karşı o cevabı verdim.

Hem dedim: Risale-i Nur'un kabil-i inkâr olmayan bir kerametidir ki; yirmi sene mazlumiyet hayatımda, yüzer risale ve mektublarımda ve binler şakirdlerinde hiçbir cereyan ile ve hiçbir cem'iyet ile ve dâhilî ve haricî hiçbir komite ile hiçbir vesile, hiçbir alâka, dokuz ay tedkikatta bulunmamasıdır. Hiçbir fikrin ve tedbirin haddi midir ki, bu hârika vaziyeti versin. Birtek adamın, birkaç senedeki mahrem esrarı meydana çıksa, elbette onu mes'ul ve mahcub edecek yirmi madde bulunmaz mı? Madem hakikat budur; ya diyeceksiniz ki: "Pek hârika ve mağlûb olmaz bir dehâ bu işi çeviriyor" veya diyeceksiniz ki, inayetskârane bir hıfz-ı İlahîdir." Elbette böyle bir dehâ ile mübareze bir hatadır, millete ve vatana büyük bir zarardır. Ve böyle bir hıfz-ı İlahî ve inayet-i Rabbaniyeye karşı gelmek, firavunane bir temerrüddür.

Eğer deseniz: "Sizi serbest bıraksak ve tarassud ve nezaret etmesek, derslerinle ve gizli esrarınla hayat-ı içtimaiyemizi bulandırabilirsin."

Ben de derim: Benim derslerim bilâ-istisna bütün, hükûmetin ve adliyenin eline geçmiş; bir gün cezayı mûcib bir madde bulunmamış. Kırk-elli bin nüsha risale ve dersler dahi milletin

ellerinde dikkat ve merakla gezdiği halde, menfaatten başka hiçbir zararı hiçbir kimseye olmadığı, hem eski mahkemenin, hem yeni mahkemenin mûcib-i mes'uliyet bir madde bulamamaları; bir cihetle, yenisi ittifakla beraatimize; ve eskisi, makamca bir büyük adam hatırı için yüzer risaleden beş-on kelime bahane edip, yalnız kanaat-ı vicdaniye ile yüzyirmi mevkuf kardeşlerimden yalnız onbeş adama altışar ay ceza verilmesi kat'î bir hüccettir. Hem daha yeni bir dersim kalmadı ve bir sırrım gizli kalmadı ki, nezaretle tazyike çalışsanız. Ben şimdi hürriyetime çok muhtacım. Yirmi seneden beri lüzumsuz ve haksız ve faidesiz tarassudlar artık yeter! Benim sabrım tükendi. İhtiyarlık sıkıntısından, şimdiye kadar yapmadığım bedduayı yapmak ihtimali var. "Mazlumun âhı Arş'a kadar gider" diye bir kuvvetli hakikattir.

Sonra, o zalim ve dünyaca büyük makamlarda bulunan bedbahtlar dediler: "Sen yirmi senedir birtek defa takkemizi başına koymadın, giymedin ve eski, yeni mahkemelerin huzurunda başını açmadın, eski kıyafetin ile bulundun. Halbuki onyedi milyon bu kıyafete girdi." Ben de dedim: Onyedi milyon değil, belki rızasıyle; ve kalb kabulüyle ancak yedi bin Avrupaperest sarhoşların kıyafetlerine cebr-i kanunî cihetiyle girmektense; azimet ve takva-yı şer'iyeye haysiyetiyle, yedi yüz milyar zâtların kıyafetlerine girmek, benim gibi otuz seneden beri hayat-ı içtimaiyeyi terkeden adama "inad ediyor, bize muhaliftir" denilmez. Haydi inad dahi olsa, Mustafa Kemal o inadı kırmadı ve iki mahkeme kıramadı ve üç vilayetin hükûmetleri onu bozmadı; siz neci oluyorsunuz ki, beyhude hem milletin, hem hükûmetin zararına, o inadın kırılmasına çalışıyorsunuz? Haydi siyasete muhalif de olsa, madem tasdikiniz ile yirmi seneden beri ölmüş bir adam, yeniden dirilip, faidesiz ve kendine çok zararlı olarak hayat-ı siyasiyeye girerek sizin ile uğraşmaz. Onun muhalefetinden tevehhüm etmek, divaneliktir. Divanelerle konuşmak dahi bir divanelik olmasından, sizin gibilerle konuşmayı terkediyorum, "Ne yaparsanız yapınız, minnet çekmem!" dediğim, onları hem kızdırdı, hem susturdu. Son sözüm:

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ
نِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ

- 1.) Bize Allah yeter. O ne güzel vekildir. (Âl-i İmrân Sûresi, 3:173)
- 2.) O ne güzel dost ve O ne güzel yardımcıdır (Enfal Sûresi, 8:40)

Denizli Mahkemesi Talebe Müdafaaları

Hüsrev'in Müdafaasıdır

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

3 Şubat 1944

Hüsrev'in Denizli Ağır Ceza Mahkemesinde Söylediği İfadesidir.

Efendim.. Dinî eserlerini okuyup, yazmakla cidden istifade ettiğim Bediüzzaman Hazretleriyle uzun senelerden beri yakından alâkadarlığımı kesmiş değilim. Risale-i Nur nâmındaki eserlerinin hemen hemen hepsini de okumuş bulunuyorum. Barla'da, Isparta'da, Eskişehir Hapishanesinde kendisiyle beraber bulundum. Daha sonra da muhaberemi kesmedim. Kendim bu vatanın bir öz evladı ve bu Türk Milletinin bir ferdiyim. Dindarlık ve Müslümanlığın telkin ettiği fazilet-kârlığın hakikaten meftunuyum. İyi olmak ve iyilik edenleri sevmek ve iyi olanlarla arkadaşlık etmekle iftihar ederim. Daha bu gibi yüksek seciyeler arkasında koşan bir ferdim.

Oniki seneden daha evvel Hâlık'ımın lütfuyla Bediüzzaman Hazretlerine vâsıl olmuş ve eserlerini okumuşum. Müslümanlık dininin pek büyük kudsiyetine ve pek yüksek fazilet telkin ettiğine, o eserleri okumakla muttali' oldum.

Âsâr-ı Nur'un ve müellifinin bu milletin iki hayatlarının saadetlerine çalıştıklarına o kadar bâriz deliller gördüm ki, bu delâil karşısında hayran olmamak elden gelmiyor.

İşte gerek Eskişehir Mahkemesi ve gerekse Isparta Mahkemesi Kur'an'ın hakiki ve çok yüksek bir tefsiri olan bu Risalelerin okunup, yazılmasını men' etmedikleri halde bugün biz ittiham altından kurtulamıyoruz. Altı ay Eskişehir Mahkemesinde, aylardan beri de Isparta ve Denizli Mahkemelerinde sırf imânî olan bu eserlerle alâkamızı bırakmadığımızdan tutuluyoruz. Bu yüksek mahkemenin huzurunda, zannedildiğim gibi suçlu olarak değil, belki bir şâhid sıfatıyla

hem burada, hem Isparta'da kerratla vâki suallere pek açık lisan ile cevap vermişim.

Sebeb-i ittihamım olarak ileri sürülen; evimde aramada bulunan Risale-i Nur'un bazılarında bugünün görüşüne uygun gelmeyen bir-iki cümle ile bazılarında imzalarımın bulunması ve Üstadım Bediüzzaman'a yazdığım eski-yeni mektuplarımın ele geçmiş olmasıdır. Te'lifleri eski olan yüz kırk küsur risalenin hepsi de Eskişehir Mahkemesi safahatından geçmiş risalelerdir. O mahkeme, şimdi, huzurunuzda bulunan beş-altı arkadaşım ile bana 163. maddeye istinaden kanaat-ı vicdaniye üzerine ihtimal ile ceza verirken yüz küsur arkadaşımızı beraet ettirmişti. Halbuki bugün ittiham edilmek istenildiğimiz isnadlar o günde de vardı. "Tarikatçısınız, cem'iyetçisiniz, halkı hükümet aleyhine teşvik ediyorsunuz." denilmişti. Yüzyirmi suçlu ve yüzyirmi risale meydanda iken neticede Eskişehir Mahkemesinin bizi mahkum etmek için kanaat-ı vicdaniyeye müracaat etmesine hayret etmemek mümkün mü?

Üzücü ve yorucu pek çok mahrumiyetleri üzerinde yaşatan Birinci Harb-i Umumi, Milli Mücadele ve Eskişehir Vak'ası gibi elemli hâdiseler içinde tedavisine imkan bulamadığım bir hastalık son senelerde yedi sene beni evimde ikamete mecbur etti.

İki sene evvel üçüncü defa olarak orduya alındım. Bu kudsî vazifeyi, ilâhî bir fariza bildiğimden hastalıklı halimle vatanın muhafazası ve bu milletin bekası için bir buçuk sene daha askerlik ederek üsteğmenliğe terfi ettirilip terhis edildim. Eskişehir Mahkemesinin bugüne kadar aradan dokuz sene geçtiği halde hakkımda şimdiki yapılan isnâdattan hiçbirisi kaydedilmemiş ve edilmiyor. Memleketimde komşularımdan, askerlikte iki tugay, üç alay, dört tabur dahilinde bölük kumandanlığı, takım subaylığı, irtibat subaylığı ve mutemedlik gibi muhtelif vazifelerin ifasında arkadaşlık ettiğim birçok subaylardan hiç birisi, hakkımda menfi düşünceli olduğuma dair hiçbir ihbaratta bulunmamış. İttiham edildiğim maksadlara uygun ve beklenen hedeflere vasil olacak ortada hiçbir şey yok. İşte, bir buçuk senelik askerlik hayatım, yedi senelik Isparta'daki yaşayışım ve el'an murakabeniz altında geçen hapishane hayatım... tertemiz.

Evet, ben, yüksek mahkemenize arz ediyorum ki: Bizler hakikaten ehl-i garazın kurbanı, bîgünah kimseleriz. Hem, içimizde esaretin acısını tatmış olanlar var. Millet ve hükümet mefhumunun ne demek olduğunu bilmiyor değiliz. Eski cezamıza yeni bir ceza daha ilave etmekle bizi daha çok ezmeyiniz. İşte Eskişehir Mahkemesinde söylediğim şu sözlerimi şimdi yüksek mahkemenizde de tekrar ediyorum: Bize, Üstadımız tarikat dersi vermiş değildir. Hem Üstadımız yalanı irtikab etmezler. Siyaseti çoktan terk ettiğini daha Isparta'da iken kerratla ağızlarından işittim. Hem de biz hiçbir cemaatin mensublarından değiliz. Ancak şu müslüman milletin dindar bir ferdiyiz.

Husrev

Hafız Ali'nin Müdafaasıdır

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Denizli Hapishanesinde Mevkuf İken Vefat Eden Şehid, Merhum Hafız Ali'nin Denizli Mahkemesinde Söylediği İfadesidir.

Efendim.. Ben Isparta'da, hâkim ve müdde-i umumilikte hak ve hakikatın bütün bütün aksine olarak Risale-i Nur'a karşı asılsız bir ittiham gördüğümünden Risale-i Nur'dan kaçmak değil, belki o ittihamdan çekinmek için sordukları suallere, "ben değilim" dedim. Hatta o müdde-i umumi, kanunsuz bana yemin vererek "Risale-i Nur'da yazılı Hafız Ali sen değil misin? dedi. Sükût edip yemin etmediğim halde; bura sorgu hakimliğinde hamiyet-i İslamiyeyi taşıyan âlî bir vicdan hissettiğimden adâlet ve hakikatın tecelli edeceğini ümid edip, "Risale-i Nur'da yazılı Hafız Ali benim" dedim. Ben, Risale-i Nur'u, hakâik-i imâniye ve Kur'âniye ve kevnîyeyi kat'î bürhanlarla izah edip, insanların yüzünü âhirete çevirip, dünyadan ziyade âhireti sevdiren mukaddes bir eser olup binler menfaat görmüşüm.

Garâibdendir ki: Bu sır, iddianâmede keşf edilip "Dünyayı unutturacak derecede telkinat-ı dinîye verilmiş." diye yazılı olduğu halde; "Hem siyasi cem'iyetçi, hem tarikatçı, hem de halkı hükümet aleyhine teşvik ediyorlar." diye olan ittihamlarla nasıl kâbil-i te'lifdir?

Evet ben, Risale-i Nur'dan hemen ekser parçalarını anlayarak okuduğum gibi, Üstadım Said Nursî'nin dahi on iki seneye yakındır en gizli ve en ince esrarına kendimi vâkıf biliyorum... Ben, ne Risale-i Nur'da ve ne de Üstadımda emniyet ve âsâyîşe zarar verecek bir emare ve bir meyl görmediğim gibi âsâyîş ve emniyetin temel taşlarını onlardan öğrendim. Müddet-i ömrümde mahkeme safahatını ancak bu def'a gördüğüm gibi, şu benim gibi suçlu olarak huzurunuzda bulunan Cemaat-ı Nuriye'nin de ifadelerinden, benim gibi olduklarını anladım.

İşte böyle sırf âhireti için, Kur'an'ın i'câz-ı ma'nevisinden gelen Risale-i Nur'u okuyup, kendi istifadesine çalışan bir ehl-i Kur'an'ı ve ehl-i ahireti cezalandıracak bir kanun tasavvur etmediğim gibi, ittiham edildiğim "siyasi cem'iyetçilik" ve "tarikâtçılık" ve "halkı hükûmet aleyhine teşvik etmek" gibi suçlarla hiçbir alâkam olmadığımdan yüksek mahkemenizden beraetimi talep ederim.

Şehid, merhum

Hafız Ali

Salahaddin Çelebi'nin Müdafaasıdır

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

"Aslı Denizli Ağır Ceza Mahkemesine verilmiş." 3 Haziran 944

Salahaddin Çelebi'nin Müdafaasıdır.

İsnad edilen mevhum suçların olmadığı mütehasıs hey'etin raporundan sarahaten anlaşılmıştır. Binâenaleyh huzurunuzda, vicdanıma göre suçlu değilim. Bir şahid sıfatıyla bulunuyorum ve söylüyorum.

Tarihten altı-yedi sene evvel İstanbul'da, ulemâdan eski fetva emini Ali Rıza ve Elmalılı Hamdi Efendi gibi meşhur âlimlerin bir musahabelerinde Bediüzzaman Üstadımın ilminin vehbî olduğunu, vaktiyle Anglikan kiliseleri başpiskoposunun ve Japonya'nın başkumandanının İslâm ulemâsından sorduğu suallere cevap veren ve bütün âlimleri ilmiyle teshir ve hayrette bırakan ve yirmi seneye yakın bir vakitten beri dünyayı terk eden bu şahsiyetten bahsetmeleri.. bende, muhitimizde olan bu zatı ziyaret etmek arzusunu uyandırdı.

Evet, zamanın sefahet ve eğlencelerine kapılmış, yirmibeş yaşında bir gençdim. İlk tahsilimden ve ebeveynimin terbiyesinden aldığım dini ferâizimi öğrenmek ve dînî akâidimi kuvvetlendirmek ve nefsimi ıslah etmek maksadıyla ve din serbestisini de bildiğimden muhitimizde bulunan bu yüksek âlimi fırsat bilerek ziyaret ettim. Hatta ikâmetgâhının önündeki karakolun nöbetçisinden sordum; bana kapısını gösterdi. Serbest girdim. Elini öptüm; hayır duasını talep ile imânımı nasıl kurtarabilirim, tenvir ve irşad buyurmasını Allah rızası için yalvardım. Konuştuğunu zorla anladığımı hissedince bir defter çıkardı, imân ve âhirete aid veciz cümleler dolmuştu. Mütâlaa için müsaade istedim; harice vermiyordu. Nihayet ısrarlı ricalarımla iade etmek şartıyla almağa muvaffak oldum. Suretini çıkardım, iade ettim. İşte bu şekilde bir miktar Risale-i Nur, dünya ve âhiretimin selâmeti için kopya ettim. Bu ziyaretlerimde bana, ne cem'iyetten, ne siyasetten ve ne de tarikattan bahsetmemiştir. Hatta dünyevî bir havadisi dahi söyletmedi. Daima "İmân ve âhiretinizi kurtarmağa çalışınız" buyurmuştur. Ve yanında beş dakikadan fazla durulmaması, kapıdaki i'lanında yazılı idi. Müddeti geçirilirse, "Sen, safâ geldin" diye savardı.

Kanaatime göre Risale-i Nur; Kur'an-ı Kerim'in ayetlerinden tereşşuh etmiş; esrar-ı Kur'aniye temsillerle, mantıkî, edebî, felsefi cümlelerle yazılmış; her sınıf ve her tabaka halka, hak ve hakikatı bir güneş gibi gösterdiğinden dikkatlice okuyan herhangi bir şahsın, bilhassa benim gibi bir mübtedinin câzibesine kapılmamasına imkân bırakmıyor. Çünkü; Risale-i Nur ifsad değil, ıslah ediyor. Denizli Hapishanesi buna bir numûne, müdür ve gardiyanları birer şahiddirler ki; Lisan-ı hâllerimizi gören en azılı mahkumlar, en mûnis insanlara dönmüşlerdi. Bir-iki adamı ödürenler şimdi tahta kurusunu öldürmekten korkuyorlar, gördüm.

Bendeniz, hayat-ı içtimaiyemde dinime, milletime, devletime nafi' değişiklikler gördüğümden, bana hocalık eden bu eserlerin müellifine altı-yedi sene zarfında, duasını talep eder ve teşekkürü hâvi birkaç mektub ve bayram tebriği ve bu eseri okuyan bir-iki arkadaşımın da mecazî ve remzî kelimeleri hâvi, şahsî bir-iki mektup alınmış ve yazılmıştır ki, bunlara cevaben yazılan mektuplar karşılaştırıldığı vakit, hüsn-ü niyet lie safiyâne yazılmış, sırf kuvvetli bir imânın mahsulleri olduğu görülür. İddia makamının bahsettiği "motor" da mecazî bir kelimedir. Nefsime aid büyük hatalarım olduğundan, zahiren tatlı, ma'nen acı hallerden muhafaza için hem çocukluk, hem askerlik, hem mekteb arkadaşım İbrahim'den, "Dualarınız bereketiyle motoru sektesiz işletelim" demiştim. Vücudum nerede? Aranılan motor nerede?

Ma'mâfih : Muteber raporda da, mektupların tahlil ve tedkiki neticesi hüsn-ü niyetimi isbat etmiştir. Mütâlaa için bu eserden bir-iki arkadaşına arzularıyla vermiş olsam bile, İslâmiyetin şeârinden olan, âyet ve hadisle sabit her müslümanın borcu olan bu gibi dîni eserleri isteyene vermekte mahzur değil; vermemeği günah, vermeği sevab bir hediye-i İslâmiye biliyorum.

Arama zabtında gösterildiği gibi, Ankara'da elim ile teslim ettiğim risale ve mektuplarda ne hükûmete ve ne devlete ve ne rejime ve ne de millete, aleyhde bir kelime dahi yoktur ve görmedim. Ve böyle bir eseri olduğunu da bilmiyorum. İsmi bile işitmediğim "Homa'da, tanımadığım birinde, bir müellifin bir eseri çıktı diye Ankara'da aynı müellifin diğer faydalı müellifâtını okuyan bir şahsı mes'ul etmek, elbette kanunî ve vicdanî olamaz. Teşkilat-ı Esasiye kanununun madde-i mahsusasında ve kanun-u medeninin esbab-ı mucibe lâhiyasında sarihdir ki: "Hükûmetin altı esastan biri de lâiklik." "Hürriyet-i vicdan düstûruyla dinsizlere ve sefahetçilere ilişmediği gibi dindarlara ve takvacılara da ilişmemektir." Türk Ceza Kanunun 175/176. maddelerinde, "şahsın dinine, ibadetine hakaret ve tecavüz eden tecziye edileceği" kaydına istinaden, dininde serbest olan her şahsın ibadetini de icrada serbest olması gibi, dinini de öğrenmesi bir hakk-ı sarihidir. Kitab, mecmua ve yevmî gazetelerde dinî ve ahlâki yazılar, fikir serbestiyyetine ve vicdan hürriyetine istinaden yazılıyor. Kütüphanelerde muhtelif dinlere ve rejimlere zıd eserler dahi serbest olarak okuyucuya veriliyor.

Risale-i Nur müellifinin maddi bir menfaat gözetmeksizin Allah Celle rızası için beşeriyete, bilhassa İslâm câmiasına armağan olacak dînî ve ahlâki eserlerini okumağa başlarken küfr-ü meşuk içinde boğuluyordum. Can kurtaran gibi Risale-i Nur imdadıma yetişip; elhamdülillah hem dünyamı, hem âhiretimi idâm-ı ebediden kurtardım. Bu sebeble yüksek mahkemeniz huzurunda Üstadıma teşekkür etmeği bir borç bilirim.

Netice : Ben, ne dînî hissiyatı tahrik ve ne de milletin ve devletin emniyetini ihlal edecek bir harekette bulunmadığım gibi, kimseyi de teşvik etmedim. Ve kimse de beni teşvik etmedi. Tarikat ve cem'iyet yoktur. Bu hususun beyne'l-milal tanınmış ve ayrı ayrı meziyet ve kıymetleri hâiz olan... milletin ve maarifin iftihar ettiği güzîde şahıslardan müteşekkil bir âlî hey'etin verdiği ilmî raporda, Risale-i Nur'un ilmî ve vâkıfâne ve faideli eserlerini tasdik ettiğimden... iddia makamı, hükûmeti ve adliyyeyi meşgul eden, Risale-i Nur'un millete ve hükûmete zararı olmayıp, bilakis faideli olduğunu tebarüz ve kaza-yı tefsirlerle izah ile beraetimizi talep etmesini ümid ederken, maalesef hiç nazara almayarak mevkufiyetimizin devamına sebep olan mahallî, nâkıs, gayr-i ilmî ehl-i vukuf raporlarına istinaden verdiği ilk iddiânâmenin aynını, son iddiânâmesinde de ısrar ve tatbikle suç isnad etmesiyle inkisar-ı hayale uğradım. Nefsini ıslaha ve beşeriyete faideli olmağa çalışan, necib milletimizin temiz nasiyeli bir genci olduğumu izah ve isbat ettim.

Mütehasıs ve selahiyetli ilim hey'etinin sarih kanaatı neticesinde elde edilen gayr-ı kabil redd-i delâil, nakıs raporları hükümsüz bırakmakta ve iddia makamının ileri sürdüğü indî ve hayalî tezi cerh ve nakz etmiştir.

Bütün isnadları red ediyorum. Hususiyeti olan ilmî tefsir ve kanaatleri hâvi raporun kabul-u tatbikini hürmetle talep ve hürriyet-i şahsiyemin ve me'muriyet hukukumun ve müsadere edilen hususi kitab ve mektub ve not defterimin iadesiyle beraber beraetimi âlî mahkemedeki adâletin tecellisinden beklerim.

Ankara Gümrük Muhafaza Kursunda iken
tevkif edilen
Muhammed Salâhaddin Çelebî

Halil İbrahim'in Müdafaasıdır

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Milaslı Halil İbrahim'in Mahkemede Söylediği İfadesidir.

Efendim.. Şu kısa ifademini zabta geçmesini rica ederim. Eskişehir hadisesinden evvel elime geçen ve o vak'ada çoğu alınmış ve geri kalan birkaç tanesini çok ısrarlı Ahmed Feyzi'nin aldığı ve bende kalıp bu def'a elinize geçen "Ondokuzuncu Mektub" namındaki mu'cizât-ı Peygamberiyye'den bâhis; Risale-i Nur'da cem'iyet ve tarikata aid bir tek harf bile iddiânâmelerde kayda geçmemiştir. Çünkü, böyle bir şey yoktur.

Dinimi öğrenmek ve imânımı takviye etmek ve ahlâkımı düzeltmek hususunda çok istifade ettiğim ve evvelce hesabı verilmiş bu eserler yüzünden mahkemeye sevk olunuyor ve hayat-ı içtimaiyedeki mevkiim sarsılıp, maddi çok zararlara uğruyorum.

Ben, ahlâki ve iyiliği sever, ilmî ve ahlâkî ve dînî eserler okur, kendi halinde geçinir dindar bir insanım. Elhamdülillah hiçbir ahlâksızlığım ve kimseye tecavüzüm ve bir kimseyi incitmek yüzünden bir münazaamı hükûmet kaydetmemiştir. Bu gibi dürüstlüğe vesile olan ehl-i vukufun -hâşâ- "cem'iyetçi, tarikatçı" namını taktığı Risale-i Nur mizanlarına medyûn ve şükran olduğumu bilatereddüt, açıkça söylemekle müftehirim.

Muhterem Hey'et-i Hâkime!

Şurada şâhid bir dindar-ı İslâm sıfatıyla ve Türk kanununun iktizası sebebiyle derim ki : Risale-i Nur tarikat değil ki, tasavvuf olsun; dünyevi bir gayesi kayd edilmiyor ki, cem'iyet olsun. Belki, siyasi ihtilaslardan men'eden bir hakikat-ı ilmiyedir. Ve bir hey'et-i ilmiye tedkik ederse anlaşılır ki: Şimdiye kadar yazılan eserlerin fevkindedir.

Ezcümle: Haklarında ehl-i vukufun bir tek harf bile kayd etmediği "Yirmibeşinci Söz" Kur'an'ın kelâmullah olduğunu öyle güzel isbat eder ve "Onuncu ve Yirmidokuzuncu Sözler" melâike ve âhiretin vücudlarını kör gözlere de gösterecek derecede isbat ve tavzih eder ve bunlara mümail "Otuzikinci Söz" ve diğerleri hakaik-ı İlâhiyye ve kevnîyeyi öyle vazih bir surette serd ve beyan ederler ki, en büyük bir âlim ile ve bir feylesof ile ve benim gibi bir ibtidâî tahsilli kimseler dahi onlardan çok müstefid olur. Ve hatta bin senedir çok itirazlara maruz olan "sevr ve hût" mes'elesinin akıllara hayret verecek derecede isbat ve izâh eyler ki; eğer bu gibi ilmî ve dinî eserleri okuyup dinini ve imânını takviye etmek, bir cezayı müstelzim ise maalfithar kabul ediyorum.

Ölüm, Denizli Hapishanesinde de var, memleketimde aile ocağında da var olduğuna çok vakıalarla herkes gibi ben de şâhid ve kâniim. Ve eğer kanun-u adâlet hakkımızda tam tecelli ederse, vesile olanlara "Allah sizlerden razı olsun" derim.

Halil İbrahim

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bu Dahi Milaslı İbrahim'in İfadesidir.

Denizli Ağır Ceza Mahkemesi Yüksek Reisliğine

Muhterem efendim!

Umumumuz tarafından red edilen ve netice itibarıyla hükümsüz kalan Denizli ehl-i vukufunun raporunu nazar-ı itibara alan makam-ı iddia, cezamızı istemektedir. Mezkur raporun, hakkımda i'zam ettiği ve müderecatından ve kimler tarafından olduğunu bahsetmediği otuz kadar mektub, bu işle hiç alâkası olmayan ve herkesde bulunan akraba ve asker vesaire mektublarıdır. Ve yine "risaleler" diye i'zam ettiği ve münderecatında her iki raporda dahi bir tek kelime bile siyasetle alâkası görülmeyen ve ilk ifademde arzettiğim ve müteaddit defalar Isparta Mahkemesinin nazar-ı tedkikinden geçirilip iade edilen "Mu'cizât-ı Ahmedîye" nam eserdir. Dünyanın hiçbir yerinde, hiçbir kanun bir tek hadise yüzünden hiçbir kimseyi iki def'a tecziye etmemiştir.

Muhterem Hey'et-i Hakime!

Gerek ilk zabıta tahkikatında ve gerek ilk sorguda ve bütün mahkeme safahatında, makam-ı iddianın memleketimden yaptırdığı ve mahkeme dosyasında mevcut son tahkikatında, ne bir cem'iyet ve ne bir kimseyi teşvik ve ne de devletin emniyetini ihlal edebilecek hiçbir ahvalim tesbit edilmiş değildir. Yalnız ortada şu var ki:

Dünya ile hiç alâkası olmayan ve maalesef kıymeti bilinemeyen ve yetmiş yaşında ve mübarek bir zat-ı âlî kadîrin kâmilin, hayrat ve fezâile ve saadet-i dâreyne sevkeden ve Risale-i Nur nâm-ı mübeccelini taşıyan ve Kur'an-ı Hakim'in mu'cizât-ı ma'neviyesinden süzülen bu asârını, bir hey'et-i ilmiye ve fenniye olan ve hakikat-ı hâle vakıf ve o ilimde ihtisas sahibleri bulunan Ankara ehl-i vukufunun, vukufâne, tedkiklerine müstenid tasdikleri ve sarahaten bildikleri ilmî ve dinî ve ahlâki eserler olduğunu ve bizlerin hüsn-ü niyet sahibleri olduğumuz, o fen adamlarının raporlarında zikr ve beyan edilmekte olduğundan şu masum vaziyetimizin bir an evvel takdirini mahkeme-i âliyenizin adâletine terkederek, hakikatın izharıyla beraetimizi talep ederim.

Halil İbrahim

İhsan Sırrı'nın Müdafaasıdır

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Kastamonulu İhsan Sırrı'nın Müdafaasıdır.

Denizli Ağır Ceza Mahkemesi Yüksek Reisliğine..

Dinî hissiyatı alet ederek, devletin emniyetini ihlâl ma'tuf cem'iyete dahil olmak suçuyla mevkufen yüksek huzurunuza çıkarıldım. Makam-ı iddia tarafından geçenki celsede okunmuş olan ittihamnâme müfâdine nazaran bendenizin, cem'iyete dahil bulunmuş olduğum kabul olunarak Türk Ceza Kanununun 163. maddesi delâletiyle 313 ve 173. maddeleri hükümleriyle tecziye edilmekliğim talep edilmiştir. İddiânâmede suç delilleri olarak ileri sürülen ve anâsır-ı cürmüyyeden ma'dûd bulunduğu beyan edilen ef'âli ve kanunî müstenidat ve müeyyidatı ber-vech-i âti arz ve izah eden işbu müdafaanâmemi hey'et-i ilmiyenize takdim ederken pek âşikâre olan ma'sumiyetimin enzar-ı adâletinizden devr edilmeyeceğine mutmain bulunuyorum.

Cumhuriyet müdde-i umumisi tarafından yapılan aramada eşyalarım arasında bulunmuş olan ve bundan üçbuçuk sene evvel Kastamonu'da kızkardeşim tarafından gönderilen mektubun bir tarafında yazılı Risale-i Nur eczalarının birisinden iktibas edilmiş olan vahdetü'l vücud akidesinin reddine müteallik ilmî ve hükûmî hakâiki muhtevi bir yazı, suç delili gösterilmektedir.

Kur'an-ı Hakim'in i'cazını beyan ve ehâdis-i şerifenin ma'na ve medlûlünü isbat etmekte olan Risale-i Nur müellifâtının, dinî hissiyatı aletle halkı hükûmet aleyhine teşvik değil, din ve ahlâk üzerinde irşadkâr hizmeti bulunduğu mütehassıs ilim hey'etinin raporuyla tesbit ve tebarüz ettirilmiştir.

Makam-ı iddianın, hakkımda tatbikini talep ettiği ceza kanununun 163. maddesi : "Dini hissiyatı veya dinen mukaddes tanınan şeyleri alet ederek, devletin emniyetini ihlâl edebilecek harekete halkı teşvik ve bu babda cem'iyet teşkil edenlerin mahkum edileceği ve böyle bir cem'iyete girenler 313. maddeye göre cezalandırılacağı" tasrih edilerek, devlet aleyhine kurulmuş bir cem'iyetin bütün şerâit ve delâili ile tahakkuk ve tesbit edilmiş olmasına işaret etmiştir. 313. madde ise: "Beş kişi veya daha ziyade kimsenin, adliye kuvveti veya âmmenin emniyet ve selâmeti aleyhine cürm işlemek kasdıyla bir cem'iyet teşkil eylediği takdirde, ceza tayin olunacağı" göstermektedir.

Hakkımda tatbiki istenilen bu maddeler hükümünün istimali için anasır-ı cürmüyyenin tekevvün etmiş ve maddi deliller ile tesbit edilmiş olması icab eder. Halbuki : Cürm vasfı verilmek istenilen ef'âlin; dinî, ahlâkî ve içtimaî birçok hakâiki gösteren Risale-i Nur nâm âsârdır ki, bunların kâffesinin Ankara Ağır Ceza Mahkemesi Reisliğinin tayin etmiş olduğu salahiyyetli bir naibin nezaret ve murakabesinde teşekkül eden yüksek ilim sahibi, mütehassıs şahsiyetlerin tedkiki neticesini bildiren raporda, davamızı teşkil eden hâdisede cem'iyet, tarikat kasdı olmadığı gibi hükûmetin siyasetini ilgilendirecek hiçbir fikir ve maksat bulunmadığı tebarüz ettirilmiştir.

Kanunun sarıh olarak suç saymadığı bir fiil için kimseye ceza verilemeyeceği.. ceza kanununun birinci maddesi ve cürümde kasdın bulunmaması keyfiyetinin cezayı kaldıracığı ceza kanunun beşinci maddesi, müeyyide-i kanuniyeden bulunmuş olması itibarıyla hakkımda taayyün-ü ceza değil, beraetime hüküm ve tahliyemi te'min etmek şiar-ı adâlettir sanırım.

Dünya işleriyle alâkası bulunmadığı tahakkuk etmiş olan bazı kitapları sırf bir saika-i diyanetle okumaklığım, kanunen suç sayılamayacağı keyfiyeti, mevzuat-ı kanuniyeden bulunmuş olması itibarıyla beraetime ve arama neticesinde alınmış olan şahsıma aid kitab, mektub vesairemin de ceza usulü kanununun 103. maddesi hükümüne tatbit edilmek suretiyle iadesine karar verilmesini, yüce hey'etinizin insaf ve adâletinden dilerim.

İhsan Sırrı

Ahmed Nazif'in Müdafaasıdır

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

İnebolulu Ahmed Nazif Çelebi'nin Müdafaasıdır.

Muhterem Hey'et-i Hâkime!

İddia makamının hakkımda isnâdatı, evvel-ahir aleyhimde şiddet ve ehemmiyetini gerçi muhafaza etmekte ve müdde-i umûmilik, yüksek vazifesini hak ve adalet terazisiyle ölçmek şöyle dursun; sırf tek bir cepheden ve açık ve zahir olan adalet terazisinin bir kefesine bizi koymak suretiyle ölçmek, vazife-i asliyesi olan haklarımızı gözetmeyerek haksız ve delilsiz ve kanunlarda yeri olmayan en ufak sebepler ile büyük bir cürüm delili mahiyetini gösterip tecziyemi istemesi üzerine bu talebin yerinde olmadığını şöylece isbat ederim:

1: Otuzbeş-kırk sene evvel ilk mektep tahsili sıralarında herkes gibi bendeniz de,

Bediüzzaman'ı gazetelerin uzun uzadıya sütunlarla, yazılarıyla sitayişkâr neşriyatlarından ismen ve gıyaben tanıdığını ilk ve son ifadelerimde arz ettiğim halde bu ifademi makam-ı iddia, "kırk seneden beri tanıdığını itiraf etmiş." şeklinde hilaf-ı hakikat iddiada bulunması...

2: Risale-i Nur'dan dinî bir-iki eseri okumak, bir -iki ahabba ve akrabasından birine kendi istekleriyle verilmesi İslâmiyetin şiarından iken ve hususiyle hiçbir suretle mahremiyeti dahi bulunmayan ve sırf dinî ve uhrevî olan ve kısm-ı külliyesi arabî ibareli ayet-i kerime ve salavat dularından ibaret bulunan ve bir kısmı Peygamber Aleyhissalatu Vesselam'ın mu'cizatlarından bahseden ve ne zamanımızla ve ne de dünyamızla hiç de alâkası bulunmayan birkaç dinî ve uhrevî eserin, arkasını dünyaya ve cephesini kabristana çevirmiş bir adamın elinde bulunmasıyla ne bir cem'iyet ve ne de bir tarikat ve hatta bir teşvik mahiyetinde olamayacağı gibi bunlar yüksek bir ilim ve mütehassıs hey'et tarafından tedkik ve tahlil ettirilip böyle bir maksadın bulunmadığı ve masumiyetimiz tamamen ve resmen belirtildiği halde, makam-ı iddianın bunları hiç nazara almayıp ve artık kıymet-i kanuniyesi kalmamış olan eski ehl-i vukuf raporlarına göre ısrarla talepte bulunması...

3: "Risale-i Nur ve ondan ders alan biz şâkirdlerin değil dünya siyasetlerine belki, bütün dünyaya karşı da Risale-i Nur'u âlet edemeyiz." ilh. yazılı ve bize sorulmak istenilen menfur cürüm lekelerini ortadan kaldıran bir hakiki müdafaasına dair kaleme alınmış, Salahaddin Çelebi'nin şahsına ve dosyasına mahsus bir yazısını benim şahsıma aitmiş gibi hilaf olarak aleyhimde cürüm delili göstermesi...

4: İnebolu'nun yazlık umumi bir mesîresi olan ve İslam Tepesi eteklerinde ve belediye hududu dahilinde, âvâre mahallesi civarında, Ma'ruf Cami suyu menbaında, umum arasında bir tatil günü birkaç arkadaşım ile tenezzühe gittiğimi, bir cürüm delili göstermek ve kanuna uydurmak kasdıyla "İslâm Dağı" şeklinde göstermesi acaba cem'iyetçilik olur mu? Veyahud bir cürüm sayılır mı? Tertemiz nasiyemize böyle çirkin isnâdâtla bir leke sürülmesi muvafık-ı adâlet midir?

Saniyen: Kendi dosyasına ait olmayan hakiki bir müdafaa şeklindeki bir yazı, cürüm delili olabilir mi? Keza hür bir vatandaşın herhangi umumî bir mesîre mahallinde tatil günü tenezzühte bulunması ve o mahalde şarkı söylemek, eğlence yapmak, gazete okumak memnu' olmadığı gibi kitap ve mecmua okunması da elbette memnu' değildir ve olamaz. Farz-ı muhal okunmuş olsa dahi, madem bizden gizli bir teşekkül aranıyor. Böyle umumi bir mesîre mahallinde, yüzlerle halkın içinde iki-üç kişinin kitap okuması ve cem'iyet kurması gibi, hiçbir gizli topluluğun yeri olamaz ve imkânı da yoktur. Ve serâpa yalandan ibaret olan ve aleyhimde cürüm delili aramakta ve suç göstermekte müsabakaları görülen İnebolu müdde-i umumi ve zabıtasının ne derece şiddetle aleyhime hücum ettiklerini isbata kâfi gelecek olan ve ilişik bulunan İnebolu Hapishanesinde tekrar başımıza belalı işler çıkarmak istenirken tutulan zabıt varakasının da nazara alınmasını dilerim. Bu zabıt varakasının tutulmasını icab ettiren nokta:

Bizim buralara kadar uzun müddet süründürölmemize ve telafisi gayr-ı kâbil zararlar görmemize sebep olanların uydurdukları ve bazı alâkadarların tazyik edilerek "tevkif etmeyeceğiz vaadleriyle" aleyhimizde kasdî şahit gösterilmesi gibi; kanun adamlarının, kanunsuz hissiyatlarına kapılarak keyfi hareketlerini göstermekte ve nihayet bu yalanları yüksek mahkemenizin İnebolu'dan istinâbe suretiyle dinlenen şahitlerin ifadeleriyle sabit olmuştur ki; iddia makamı, bu açık hakkımızı da nazara almayarak eski teranesinde ısrar etmesi ve ilk tevkifimizle mahkemeye sevk edilmemize sebep gösterilen ve hakikattan çok uzak bulunan eski gayr-ı ilmî ehl-i vukuf raporlarını, yüksek mahkemenizin isabetli ve adâletli kararlarıyla Ankara'da müteşekkil yüksek bir ilim ve mütehassıs ehl-i vukuf tarafından verilen ve hakikatı aydınlatan raporuyla bir kıymet-i kanuniyesi kalmayan eski raporlara ısrarlı istinadıyla, aleyhimde cürüm delili göstermesi gibi hakikattan çok uzak ve sırf keyfi ve indî denecek kadar sarıh ve gelişigüzel talep ve iddialarının varid ve yerinde olmadığından, iddia makamının aleyhimdeki evvel ve ahir kanunî olmayan ve delilsiz bulunan mevhum bütün iddialarının reddiyle Ankara hey'et-i ilmiyesi tarafından verilen ve yüksek mahkeme huzurunun okuyup, makam-ı iddianın da kabul edip itiraz edemediği son hak ve hakikatı bâriz bir şekilde aydınlatan ve masumiyetimi bütün vuzuhuyla isbat eden adâletli raporlarına göre incelenerek, masumiyet ve beraetine hükmedilmesine ve İnebolu Zabıtasınca üç kat'ı zabıt varakasıyla tesbit edilen ve ekserisi matbu ve hiçbir suretle mahrem olmayan dinî kitaplarımla hususî defter ve evraklarımız ve maa-muhafaza bir adet yazı makinemin ve askerî selahiyetle üzerinde bulundurduğum bir adet maa-teferruatı ve muhafaza tabancamın iadesine ve kanunî bütün haklarımın iade ve muhafazasına hüküm ve karar verilmesini selahiyetli bu yüksek mahkemenizin temiz vicdanlı, âdil hakimlerinden diliyoruz.

Ahmed Nazif Çelebi

Emin Efendi'nin Müdafaasıdır

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

İstanbulu Emin Efendi'nin Müdafaasıdır.

Makam-ı iddia tarafından dosyamda birtakım muhabere evrakı bulunduğundan bahisle "Mevhum cem'iyetin nâşiri ve mühim unsurlarından" diye ittiham ediliyorum. Bu ittihama delâil-i kanuniye olmadığı gibi suçsuz bulunduğumu ber-vech-i zir, arz ve izah eylerim.

1-Buradaki zevatı, hemşerilerimden maadasını tanımam. Gerek Bediüzzaman'a gerek başkasına bu mevzu dahilinde hiçbir mektubum yoktur. Dosyalar tedkik edilirse hakikat tezahür eder.

2-"Dosyadaki muhabere mektupları" dediği, bu işle alâkası olmayan şuradan-buradan gelmiş şahsıma ve eski mahkememe ait birtakım muhabere evrakını polisin evimi aramada evden aldığını anladım. Bunlar ise hâl-i hazır mahkemeyi alâkadar etmez. Bir kere tetkikini rica ediyorum. Yalnız, dosyamda Seyyid Şefik, Mustafa Hemdem, Şemseddin Yeşil ile bendeniz'e hitaben yazılmış Bediüzzaman'ın iki mektubu vardır. Bunlar da dua ve senâdan ibarettir. Ve bir de hemşerim Ahmed Nazif ve oğlu Salahaddin Çelebi ve Muallim İhsan Ertem tarafından yazılmış bir mektup vardır ki, bunlar da hemşerilik gayretiyle yazılmıştır.

3-"Nâşirlik" cihetine gelince: Yalnız Seyyid Şefik ve Şemseddin Yeşil ve Muhammed Öğüdcü ve Mustafa Hemdem gibi dört ilim adamına kitap vermekliğim iddiâ ediliyorsa, bu zevatın istemeleriyle ve müellif ve memur ve vaiz olmalarıyla verilmiştir. Koca İstanbul'da yalnız bu dört adama dini kitap vermek, bu iddiânın butlanına kifayet eder. Eğer makam-ı iddianın, iddiâları gibi nâşirlik vesaire gibi bir maksad-ı mahsus takip etseydim, İstanbul gibi bir milyonu mütecaviz bir şehir-i azimde belki bu eserlerden binler kişide çıkması lâzımdı. Gerek polis tarafından evvelce yapılan tahkikat ve gerekse yüksek mahkeme tarafından İstanbul'a gönderilen talimatnâme ile yapılan tahkikat bunu isbat eder.

4-Makam-ı iddiânın, bendenizi "Bu mevhum cem'iyetin mühim unsurlarından" diye tavsifine gelince: 941 senesinden beri İstanbul'da oturduğuma nazaran, vâz-ı kanunun cem'iyetçilik tavsifine göre, benim de İstanbul'da cem'iyet arkadaşlarımla bulunması icab ederdi. Eğer Bediüzzaman'ın eserini okuyan ve yazan her şahıs cem'iyetçi olması icab ediyorsa ve bu suretle telâkki ediliyorsa, bu eserlerin yirmi seneden beri mevkî-i intişarda bulunduğu nazaran benim de mühim unsurlardan olmaklığım için, o eserleri okuyan binler adamlarla münasebetdar ve yirmi seneden beri bu eserlerle meşgul olmaklığım icab ederdi. Halbuki: İlk defa bu eserleri 940 senesinde İnebolu'da gördüğüm ve yazdığım, dosyamda mevcut kitapların altındaki tarih ve imza ile sabittir.

Muhterem Hâkim Bey!

Ben de Harb-i Umumi ve Milli Mücadele'de yıllarla çalışmış ve istiklal-i milliye, kanımla iltihak şerefini kazanmışım. Bu eserleri okuyup yazmaklığım bir hüsn-ü niyetten ve dini bir gayeden başka birşey değildir. Ankara'da teşekkül eden mütehasıs muhterem ehl-i vukuf heyeti de bunun "hüsn-ü niyetten başka birşey olmadığını" tebarüz ettirmiştir. Ve Teşkilat-ı Esasiye kanunuyla da din ve vicdan mukaddes tanınmaktadır.

Muhterem Hey'et-i Hâkime! Sırası gelmiş iken şurada şunu da arz edeyim ki:

1335 senesi bidayetinde henüz Milli Mücadele başlamadan düşman işgal orduları İstanbul'da iken herkes istikbalden ümidini kesip, yeis halinde ve bir kısım İstanbul ulemâsı da kürsülerde işgal ordularına dua ve senâ ettikleri bir zamanda, Bediüzzaman hiçbir zaman buna tenezzül etmemiş, bilakis "Hutuvat" nam eserleriyle düşman ordularına hücum etmiş ve tehlikelere ehemmiyet vermeyerek tab' edip neşretmiş. Ulemâyı, İngiliz desiselerden kurtarmış. Ankara kumandanları onları okuyup, Mustafa Kemal o eser sahibini taltif etmek için Ankara'ya celbetmiş. Bediüzzaman o eserinde "Yakında Anadolu'da İstiklal ordusu çıkacak, galebe edecek." diye müjdelemiştir. O zaman matbu', saha-yı intişara çıkardığı "Sünuhat" ve "Hutuvat-ı Sitte" namındaki risaleleri tedkik buyurulursa, kendilerin ne dereceye kadar yüksek bir vatanperver ve İslâmcı olduğu tezahür eder.

Dokuz aydan beri bu yanlış telâkkiden dolayı ailemi perişan bırakarak hapisnede inlemekteyim. Mağduriyetimin ve efrad-ı ailemin perişanlığını, devamı mahal kalmamak üzere beraaten tahliyemi ve dosyam içinde mevcut şahsıma ait evrakımın tarafıma iadesine karar verilmesini yüksek vicdanınızdan beklerim. 3/6/944

İstanbulu Emin Uzun

Çaycı Emin'in Müdafaasıdır

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Çaycı Emin'in İfadesidir.

Onsekiz seneden beri Kastamonu'dayım. Dokuz nüfus aile efradımın nafakasını kahvecilikle te'min ve uğraşıyorum. Bundan altı sene evvel bir gün polis kısm-ı siyasî komiseri beni çağırdı; "İşlek olmadığı zamanlar, polis dairesi karşısında misafir Bediüzzaman Hoca Efendi'nin arasına hizmetine bakıver" dedi. Karakola da emir verdi. Aynı zamanda belediye tarafından Bediüzzaman'a tahsis edilen ayda üç lirayı almak için merkez marifetiyle mutemed tayin edildim. Hizmetinde bulunduğumdan tevkifime kadar kendisinden ne tarikat ve ne cem'iyet diye birşey duymadım. Yanında üç-beş kişi gibi hiçbir toplantı görmedim ve duymadım. Hatta sabahtan öğleye kadar kapısı kilitli bulunurdu. Kimse ile görüşüp konuşmazdı. Öğleden ikindiye kadar lazım gelen hizmetini yapardım. Tekrar kapısını kapatırdı. Ertesi gün öğleye kadar aynı şekilde kimseyi kabul etmezdi.

Bu arzettiğim hakikatı Kastamonu halkından sorabilirsiniz. Ben, bugün bunları söylemezsem yarın Cenab-ı Hak büyük mahkemede heybet ve azametiyle benden soracaktır. Ondokuz gün mütemadiyen tehdit ve tazyik ile ifademizi aldılar. Evim arandığında iki Kur'an-ı Kerim'den başka birşey çıkmamıştır. Ne yeni ve ne de eski yazıları okuyup yazmam yoktur. Türk milletinin namuslu bir ferdiyim. Türküm, İranlı değilim. Babamla kardaşımın, Türk ordusunda şehid olduklarını isbad edebilirim. Binâen, mağduriyetimi mûcib olan mevkufiyetimin kaldırılmasını dilerim. Ondokuz gün polisin hakkımızda yaptığı çok ince tahkikat neticesinde bir-iki ziyaretçiden ve bir hizmetçiden başka alâkadar şahısların bulunmadığı, böyle bir cem'iyetin olmadığına hiç şüphesiz büyük bir delildir.

Çaycı Emin

Hilmi Bey'in Müdafaasıdır

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Kastamonulu Hilmî Bey'in Bir İfadesidir.

Said Nursî'nin Risale-i Nur'un da ne siyasî cem'iyet ve ne de ders-i tarikat bilmiyorum. Böyle birşey ondan işitmedim. Sekiz senedenberi görüşürüm; ne rejim, ne hükûmet ve ne de siyasete dair birşey kendisinden işitmedim. Ve bizi de, böyle birşey söylediğimiz zaman şiddetle te'dib ve tekdir ederdi. "Dünya işini isteyen, benim yanıma gelmesin." der idi. Hoca Efendi'nin eserlerini islâh-ı nefis için okudum. Bu eserler, sırf imân ve Kur'an ve namazdan bahseder. Evimin aranmasında, ne mektub ve ne de Risale çıkmamıştır.. beraetimi isterim.

Hilmî

Mehmet Feyzi'nin Müdafaasıdır

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Kastamonulu Mehmed Feyzi'nin İfadesidir.

"Birinci, ikinci celselerde mahkemede söylenmiştir."

Efendim.. Yed'inde beşyüzseksen cild kitab-ı ilmiye ve diniye bulunduğu resmen sabit olan bir insanın, ilme ne kadar müştak ve hakikata ne kadar âşık olduğuna başka bir delile lûzum yoktur. Böyle bir insanın, yakınında bulunan bir din âliminin ilminden alâkasız kalması elbette düşünülemez.

Milletin saadet ve selâmetini yegane hedef tanır, dünyevî hiçbir emel taşımaz muhterem bir zatın hizmetini edişim ve füyûzat-ı ilmiyesinden istifade etmek kaskdını güdüşüm, büyük bir cürm telâkki edilmiş. Ben, Risale-i Nur müellifini beş senedir tanırım. Üç senedir mütemadiyen hakâik-ı imâniye ve Kur'aniyeyi ders almak için yanına gittim. Ve eserlerinin ekserisini okudum. Ve ne eserlerinde ve ne kendi fikirlerinde, bize isnad edilen tarikat ve cem'iyetle alâkadar bir emare bile görmedim. Ben yüksek seciyeli Türk milletinin bir ferdi ve bu vatanın bir evladıyım. Hey'et-i hâkimenin huzurunda asla yalana tenezzül etmem. Hem kendimi huzurunuzda bir suçlu olarak değil, belki sadık bir şahid olarak biliyorum. Yemin ederim ki, isnad edilen cem'iyet ve tarikatla

alâkadarlık yoktur.

2-İddiânâmede bir taraftan târik-i dünyalığım zikredilirken, diğer taraftan bir cem'iyetin baş unsurlarından olduğum zikredilmektedir. Dindar bir adamın hedefi siyaset olamaz. Ben "Ulû'l-emr" âyetinin hakikatını biliyorum. Dindar bir adamdan hıyanet beklenemez.

3-Risale-i Nur Müellifine hizmet meselesine gelince : İlminden çok istifade ettiğim bu zata hizmeti maalfithar yaptığımı burada da tekrar ederim. Bundan pişman değilim.

4-Dilimi Kürdçeye çevirmekliğim ise: Çok gariptir. İnsan, lehçesini değiştirebilir mi? Benim küçükten beri lisanımın bu tarzda olduğuna bütün Kastamonulular şahittir.

5-Hele sakal meselesi: Büsbütün acib bir ittihamdır. Resul-ü Ekrem Aleyhissalatu Vesselam'ın bir sünnetini genç yaşımda tatbik edişimi cürm sebebi addetmek, akidem ve hürriyetime karışmaktan başka ne ile izah edilebilir. Hem, ahirete meylimin dünya siyasetine sebep gösterilmesi.. artık heyet-i hâkimenin takdirine bırakıyorum. Tarikatçılık, cem'iyetçilik yapmışız da Kastamonu gibi dindar bir memlekette iki hizmetçi ile iki ilim heveslisini mi kandırabilmişiz? Ben, Üstadımın evine zabitanın gözü önünde gidiyordum. Polis dairesi tam karşımızda bize bakıyordu. Polis dairesinden dinlense konuşulan işitilirdi. Bir cem'iyetin serkâtibi olarak işlerini senelerle çevirmiş olan bir insanın uzun müddet zabitanın gözü önünde irtikab-ı cürümden çekinmemesine imkân var mıdır?

6-İddiânâmede : Risale-i Nur dairesinin dostlarına, şakirdlerine ve haslarına gibi teşkilatta mevki sahibi olan ... ve bu teşkilatta mevki almış olan mensubiyetine yapılan mahrem ve yarı mahrem ve açık tebligata müteallik tahriri işlerini idare ettiğimden bahs olunmaktadır.

Elcevap: İddiânâmede iddiâ edildiği gibi ortada bir teşkilat yok ki, ben bunları idare edeyim. Bu tabirler, müellifin sırf Allah rızasını hedef yaparak dindaşlarına Risale-i Nur ile vazife ittihaz eden zevatın derece-i sa'ylerine kullandığı tabirlerdir.

7-"Risale-i Nur dairesi" gibi tabirlerden adeta bir siyasi teşekkül tevehhüm olunmuş. Halbuki bundan maksad, ne tarikattır ve ne cemi'yettir. Bu tabirlerden murad: Hakâik-ı imaniyelerini Risale-i Nur ile itmam etmek hevesine düşmüş bir kısım ehl-i imandır.

"Risale-i Nur'a şakird olmak" da : Sadece o kitapları okumaktan ibarettir ki, bu bir vazife-i diyanettir. İşte cem'iyet, cem'iyet diye en edna alakalılar da dahil olduğu halde bir cem'iyet-i siyasiye müntesibi olarak toplanılan vatandaşların kâffesi şimdi buradadır. Bu eserlerle dinin etrafında toplanmaktan ve bu yolda Risale-i Nur ile hakikata hizmet etmekten başka bir çehre, bir tavır görüyorsanız ona göre hükmünüzü veriniz. İlm-i din siyasete âlet olamaz. Hulâsa olarak: Cem'iyet ve tarikat ile alâkamız yoktur. Şayet bu hâlis ve her türlü riyadan âzâde vaziyetim bir

ceza görmekliğime sebep teşkil edecekse: **حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ** den başka elimden ne gelir.

Mehmed Feyzi

Sadık Bey'in Müdafaasıdır

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Taşköprülü Sadık Bey'in Müdafaasıdır.

-Denizli Ağır Ceza Mahkemesi Riyasetine-

1-Üstadım Bediüzzaman Said Nursî'yi mukaddes ve hak dinimizi nurlandıran ve ebede kadar nurlandıracak olan Kur'an-ı Azimüşşan'ı tefsir ve teşrih eden bir din âlimi olarak biliyorum ve tanıyorum. Kanunda musarrih din hürriyetinden ferdan istifade ederek, dînî ve imânî ve ahlâkî ve içtimâî bilgilerimi kuvvetlendirmek ve bilmediklerimi öğrenmek gayesiyle ilk ve hazırlık tahkikatlarında isimlerini söylediğim, Üstadımın Risale-i Nur adlı eserlerini okudum ve bir-ikisini de yazdım. Yazıp, okuduğumdan dolayı suçlandırılmak istenildiğim bu dinî kitaplarda cumhuriyet rejimi aleyhinde bir bahse tesadüf etmediğim gibi; "memleket âsâyişini ihlal yolunda teşekkülüne uğraşıldığı" makam-ı iddiâca serd ve iddiâ edilen "tarikatçılık" ve "cem'iyetçilik" hakkında veya "dinî mukaddesatı âlet ederek, devletin emniyetini ihlal edecek" tarzda hiçbir îmâyâ dahi muttali' olmadım. Ve böyle bir mevzua dair hocamı ziyaretimde bir söz ve bir fikir dahi duymadım ve hissetmedim.

2-İddiânâmede "mektup" diye vasıflandırılmak istenilen yazılı kâğıt, posta veya elden gönderilmiş mektup olmayıp, yazdığım risale için yazılmış ve o risaleye melfuf takrizdir ve şahsîdir. Bazı şahısların diğerlerine yazdığı şahsî mektupları ve safdilâne indî mütalaaları veya rüya tabirlerinin, Risale-i Nurla ve benimle ne dereceye kadar alâkalı olacağını ve bhusus "Kızıl

İ'caz" namında mantıka dair eseri ile şark ve garpta ilm-i mantığın me'hazi olan İbn-i Sinaları geride bırakan ve Risale-i Nur ile İslâm âleminde eserleri menba-ı ilim olan Fahri Râzî, Sekkâkî, Seyyid Şerif Cürcânî ve Taftazânî gibi ilm-i beyan ve akâid ulemâlarına tefevvuk eden bir âlimin eserlerini okumanın ne dereceye kadar bir suç teşkil edeceğini düşünemiyorum. Gençlik sarhoşluğunda sermaye-i hayatımı, dünya ve âhiretime faydasız derecede israf ile geçirmiş ve bazı uygunsuz ahval, bende maraz bir ibtila halini almıştı. Ancak bu dînî ve imânî ve ahlâkî ve içtimâî eserleri okumuş olmaklığımdır ki, tehzib-i ahlak yoluna dönebilmişimdir.

3-Köyüm, kaza merkezine beş kilometredir. Köy işleriyle meşgul olmadığım zamanlarımı kasabada geçiririm. İsnad edilen mevhum "cem'iyetçilik" ve "tarikatçılık" ve "tahrikçiliğin" mevcut olmadığının isbatına başlıca delil: Kastamonu vâlisinin bizzat Taşköprü'ye gelerek hakkımda icra ettiği tahkikatta, bu cem'iyetin mevcudiyetine veya herhangi bir propagandacılığına delalat edecek en küçük bir emare bulunmaması ve benim de Risale-i Nur'u okumaklığımdan başka isnad edilen mevhum suça taallük edecek bir hareketim kaydedilmemesidir.

4-Mevzu-u dava olan hakikatın; makam-ı iddiânın iddiânâmesinin senedini teşkil eden o hakikatın vukufsuz, behresiz münekkidleri tarafından noksan zabıtnâmelere ve cesaret-i ilmiye ve medeniye sahibi olmadıklarından tarafgirâne mütalaalarına binâen tanzim ettikleri gayr-ı ilmî ehl-i vukufun raporlarına değil, ancak ve ancak o hakikat üzerinde salahiyet-i ilmiyesi müsellemler ve muhakkak ulemâdan müteşekkil ehl-i vukufun vereceği bitarafane raporla tecelli edeceğinin takdiri şüphesizdir. Ve bu hakikat da merkez-i hükümette salahiyetdar makamın tensib ve tayini ile teşekkül eden ve beynelmilel tanınmış yüksek ilim adamlarından ve profesörlerinden müteşekkil ehl-i vukufun tedkikatıyla Risale-i Nur'un hazine-i Kur'an'dan aldığı kudsî ve ulvî felsefesinin ve beyanatının cerh edilmez bir hakikat olduğu tebarüz etmiştir.

Hulâsa: Artık makam-ı iddiânın saded harici iddiâları mesnedsizdir, çürüktür. Yüksek ehl-i vukufun raporlarında bazı anlamamazlıklar ve sehivler varsa da, o da ilmîdir. Üstad bu sehivleri izah etmiştir. Ne iddiâ edilen cem'iyet mevcuttur ve ne de böyle bir cem'iyetin teşekkülüne uğraşan bir zümreye intisab ederek kavlen ve fiilen hizmetim sabit olmuştur. Ben şeceresi malum bir Türküm. Ecdadımın ve benim vatanıma hizmetimiz tarihen sabittir. Bu suçlardan beriyim, masumum.

Sadık Demirelli

Ahmed Feyzi'nin Müdafaasıdır

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ahmed Feyzi'nin Müdafaasıdır.

-Denizli Ağır Ceza Mahkemesi Yüksek Riyasetine-

1-İddiâ makamı, bizi zorla cem'iyetçi yapıp bir kısım temiz ve fazilet âşığı vatandaşları her ne bahane olursa olsun tecziye ettirebilmek kasdıyla bir türlü cem'iyetçilik teranesini el'an bırakmıyor. Halbuki, ne safahat-ı mahkeme ve ne de vesâikin tedkiki, iddiâ makamının bu iddiasını haklı çıkaracak sarih ve müsbet hiçbir delil tesbit etmiş değildir. İddiâ makamının, vatandaşları mutlaka cezalandırabilmek arzusunun bir ifadesi olan bu son talebi, hiç olmazsa evrak-ı dâvânın layıkıyla tedkikinden mütehassıl ve bîtaraflıkla hazırlanmış bir kanaat olsa idi, bir derece isabetli olurdu. Halbuki, maalesef bu taleb: Evrak okunmadan, vatandaşların mukadderatı üzerinde durulmadan ve çok adlî hataları ve iltizamkarlıkları da muhtevi olarak serd edilmiştir.

Meselâ: İlk iddiânâmede şahsım için serde edilen birçok indî ittihamlar meyanında "195 parça kitabın yed'imde bulunması keyfiyetiyle" vardı ki, buna sorguya verdiğim ve bilahare iki def'a mahkeme-i âliyenize sunduğum itiraznâmede cevap verilmiş. Bunlar, kütüphanenin mevcudu olan mütenevvi dînî, ilmî, felsefî, fennî âsâr olduğu izah edilmiş. Ve hatta, bu âsârın bir listesi evrak arasında yoksa, bunların esâmisinin hakikatın tavazzuhu namına Aydın'dan sorulması talep edilmişti. Fakat, hem de daktilo ile üç nüshası dâvâ evrakı arasında mevcut olan bu dilekçem okunmadığı için son talebde de yine aynı ittihamla karşılaşmış bulunuyorum. Vatandaşın mukadderatı üzerinde bu kadar lâubâliyâne kayıtsızlık, cidden şâyân-ı esef bir manzaradır.

2-Makam-ı iddiânın bizim vaziyetimizi anlamadığı ve anlamak istemediği mes'elelerden birisine, lâikliğin telakkîsi tarzında rastlanır. Memleketimizde en çok su-i tefsire ve su-i istimale uğrayan bu tabir, devlet rejiminin hakiki mahiyetini kavramayan bir takım sathî beyinler nazarında sadece dindarlık düşmanlığı ma'nâsına alınıyor. Fransızca'da "cismânî" demek olan bu tabir ruhânî, teokratik kelimesinin zıddıdır. Din ve mezheb, akide mes'elelerini, daha çok bîtaraf

olması istenilen idare işlerine karıştırmamak demektir. Evet, yalnız idarecilikte dînî icabların dışında kalmak demek olan bu tabir, hiçbir zaman dini imha etmek, dînî hayatı baltalamak, dindarlığı ta'yib ve takbih ve tezyif ve tazyik etmek mânâsına gelmez. Bilakis, amelî mahiyette vicdan hürriyetlerine azâmî derecede yer vermek ve bu meyanda dînî serbestiyi de en yüksek derecede tanımak demektir.

Din vazifelerinin ifâsı, din hakikatlarının öğrenilmesi ve bu hakikatlara uygun kanaat ve imân taşınması ve bu kanaatların dindarlar arasında izharı gibi dînî hayatın tecelliyatı olan safhalar ise: Bu hürriyetin tezahür tarzlarıdır. Maalesef akidesizliği ve mâneviyatta mahrumiyet yegâne meziyet ve mazhar-ı mübahat bir irfan ve ilerilik nişanesi addeden ve sırf bir eser-i taklid olarak garbin eskimiş, çürümüş, iflasa uğramış ve ilmî sahada insanlık ve fazilet fikirlerini ifna suretiyle ruh-u insaniyeti yıkmış olan bayat bazı inkârî mesâlik-i felsefesini, hakikatin yegane tarz-ı ifadesi zanneden bir kısım sathi beyinler, dînî hayatın vatandaşta tecellisi, fitrî ve zarurî olan bu muhtelif tezahürlerini laiklik prensibine bir tecavüz ve taarruz telakki etmektedirler. Vatandaşın -mesela- malumat-ı diniyesini öğrenmek için cehdi ve bu uğurda hüsn-ü zan ettiği herhangi bir ilim menbaina müracat etmesi ile, dini esasları vesile ittihaz ederek siyaset propagandacılığı yapması ve iddia makamının her vesile ile belirttiğine göre "dini, hüküm halinde idareye sokmak için icra-yı faaliyet etmesi" başka başka şeylerdir. Birisi dînî hayatın ve memleketimizde temel hak olan vicdan hürriyetinin bin zarureti.. ve diğeri de, bir siyaset dalavereciliğidir. İşte iddiâ makamının bir türlü anlamak istemediği budur.

Makam-ı iddiâ, dini hakikatları öğrenmek için her nasılsa bir ilim menbaı etrafında toplanmış görünen saf vatandaşları, bazı şahsî ve samimi kanaat-ı diniye taşımalarından dolayı bir siyasi cem'iyet manasında görmek istiyor. Bu hayatı yaşayan biçareleri, "devletin laikliği ile muaraza ediyorlar, devletin bu prensibini yıkmak istiyorlar." şeklinde gösteriyor. Ve vatandaşın, yakın bir mâzide hakâik-i İslâmiyeyi Avrupa âlem-i Hristiyanetine karşı müdafaa için seçilmiş yegane bir irfan menbanın ilminden hissemend olmasını bir türlü hazmedemiyor.

İşte bu haksız ve sakat görüşünün kurbanıyız. Ve bu görüşte ısrar eden bir sürü bîgünah vatandaşları haksız yere bu damga ile damgalayarak ceza görmelerini can-ı gönülden isteyen muhterem müdde-i umûmî, bu emelinin tahakkuku için en yüksek ilmî nüfûz ve üniversiteyi hâiz bir ilim ve ihtisas hey'etinin raporuna, devlet merkezinde en yüksek adlî makamının manevi mürakabesi altında red edilmez edilleye müsteniden yapılan esaslı inceleme neticesine de saygı göstermiyor. Bilakis şahsiyetleri meşgul ehemmiyetsizlikleri ve garazkârlıkları malûm eski ehl-i vukufun gayr-ı ilmî ve sırf hissî temayülâtını tercih ediyor. Ve bu ilmî ve resmî ve en yüksek ehliyet malik hey'etin kanaatlarını yüksek mahkemenin takdir hakkına bir nevi müdahale telâkki ediyor. Kendi hissiyatının mürevvici olan diğerlerinin, bizim gizli bir teşekkül vücuda getirdiğimiz şeklindeki karar ve kanâatlarını, her nedense mahkemenin takdir hakkına müdahale saymıyor.

Adalet terazisinin bir tarafındaki hukuk, devlete addedilince artık diğer tarafta kalan fert için hiçbir hak tanımamak, bütün müzaheretleri devlet hesabına ve devlet lehine kullanmak ve bu durum sebebiyle hakkının müdafası güçleşmiş ferdi ve ona bağlı ailesinin mukadderatını kurban etmek, adaletten anlaşılan mânâ ve hikmet-i idare îcâbâtından mı oluyor?

Ahmed Feyzi Kul

Tahiri'nin Müdafaasıdır

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Atabeyli Tâhiri'nin Müdafaasıdır

Efendim.. Ben, Isparta'nın Atabey nahiyesinden olduğum halde Bediüzzaman Hazretlerini, Kastamonu vilayetine gittikten sonra müteveffa kardeşim Hafız Ali delâletiyle beş sene evvel tanıdım. Ve nurlu eserlerinden bir kısmını okudum ve yazdım. O zamana kadar gafletle geçen gençliğimin sarhoşluğundan beni kurtarmağa pek büyük bir âmil olan Risale-i Nur'un müellifine karşı duyduğum bir iştiaqla kendisini ziyarete Kastamonu'ya kadar gittim. Kendilerini bizzat ziyaret ettim. Gerek Üstadım Bediüzzaman Hazretlerini ziyaretimde ve gerek eserleri olan Risale-i Nur'da ve gerekse Risale-i Nur'a talebe olanlardan, şimdi bize isnad edilen "halkı, hükûmet aleyhine teşvik etmek" veya "siyasi bir cem'iyet teşkil etmek" veyahut "tarikatçılık etmek" gibi suçlardan hiçbirisini ne işittim ve ne de görmüş değilim.

Ben; sâfi, temiz ruhlu arkadaşların âhiretlerine, imânlarına hizmet etmek maksadıyla "Hizbü'l-Kur'an" ile "Hizbü'n-Nuriye"yi parası ile şahsıma aid olmak üzere sevgili Üstadımın müsaadeleriyle tab' ettirdim. Daha sonra sevgili Üstadımın müsaadelerine bakmıyarak beşyüz adedini, bin lira mukabilinde "Ayetü'l-Kübra" risalesini mü'min kardaşlarımın istifadelerini daha

kolayca te'min etmeleri için eski harfle tab'ında mahsur görmediğimden ve esasen o eser, sırf imânî ve uhrevî bulunduğundan tab' ettirmiştim. Her nasılsa tab' edilen nüshalarının tamamı sandığıyla beraber, biz hapse konulduktan sonra müdde-i umumilikçe Isparta İstasyonundan alınmış. Ve akrabamdan Kuleönü köyünden Hafız Mustafa'nın evine bıraktığım "Hizbü'n-Nuriye" klişeleri bulunmakla; ittiham evraklarımda yegâne suç âmilleri olarak aleyhimde gösterilmiştir.

Evet ben, yukarıda arz ettiğim gibi hayırhahlıktan başka, cemaatlarında ve risalelerinde ve Üstadlarında birşey görmedim. Bu zümre-i Nuriye'nin içine kendimi en sonra girmiş bir şakird biliyorum. Arkadaşlarıma iyilik etmekten başka bir gâye takib etmediğim şüphesiz şimdiye kadar anlaşılmış olduğu kanaatiyle şu ifademim, diğer arkadaşlarım gibi hüsn-ü niyetle söylenmiş bir ifade olarak kabulünü yüksek mahkemenizden diler, beraetimi talep ederim.

Atabeyli Tâhirî

Abdullah Efendi'nin Müdafaasıdır

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Atabeyli Abdullah Efendi'nin İfadesidir.

Efendim.. Matbuat lisanıyla çok zaman evvel tanıdığım en yüksek ilme ve dine âşına Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin, muhitimiz olan Isparta civarında sekiz-dokuz senelik geçirmiş olduğu müddet zarfındaki te'lifat-ı diniye ve imâniyeleri, güya bir medar-ı mes'uliyet zannıyla o zaman tevkif edilerek Eskişehir Mahkemesine sevk edilen Risale-i Nur Şakirdleri netice-i tahkikat ve tedikatta hem umumiyetle serbest bırakılmış ve hukuk-u hayat ve masumiyetleri temeyyüz ettirilmiş olmakla; işbu âsâr-ı Nuriye ve mesâil-i imâniye ve itikadiye, en kuvvetli ve bâriz delilleriyle memleketimizce rağbet-i umumiye mazhar olarak revaçda idi. Binâenaleyh Isparta Adliyesi tekrar iki-üç mahkeme aynı âsârı külliyyetle tedkik ve tahkike koyulup, bir maksad-ı şahsiye ve siyasî bir emel bulunmamakla bütün eserler iade ve sahiblerinin serbestiyetleri te'min ettirilmişti.

İşbu Kur'an tefsirlerini okumaklığım ve müellifine beş-altı senelik yakînen alâkadarlığım güya medar-ı mes'uliyet gibi evimin aranmasında bulunan ve geçmiş zamana aid olup, altmış sene evvel vefat etmiş muhitimiz din âlimlerinden Osman Hâlidî'nin bazı vekâyî-i itikadiyye-i mugayyebesini ve vesâyâsını, Üstadım Said Nursî Hazretlerine arz ve istizahta bulunduğumu gösteren bir mektub müsveddesi yüzünden "emniyet-i umumiye ve asâyişi ihlâl ve tarikatçılık gütmek" emeline tam zıt olduğu halde, müma-ileyhe sırf intisabım yüzünden Isparta Sorgusuna verdiğim açıkça hakikat-bin ifadâtımla müdde-i umumiliğe sevk edildim. Tehdid-âmiz hitabelerine cevaben:

Asr-ı hazırımızda terakkiyat-ı fûnûniyenin ve tahavvûlat-ı beşeriyenin dehşetli feyzanları karşısında ve hususiyle Balkan Umumi Seferlik ve Milli Mücadele Harblerinden mütevellid ve müterakim yaralarımı ve kısmen mühmel kalmış olan mesâil-i imâniye ve diniye noksanlarımı ancak ve ancak bu mübarek eserlerle tedavi ve ikmal edebildiğimi ve keza ruh ve kalbimin muhtaç olduğu gıda-yı mânevisini bu kıymettar eserlerle te'min edebildiğimi ve milliyet ayrılığı ile beraber Türk lisanıyla meydana getirilen bu fevkalâde olan işbu te'lifatına, milliyetim namına medyûn-u şükran olduğumu o makama belirttim.

Şayed, bu hâlim bir cürm ise, tevkifime rıza gösterdim. Tam sekiz aydan beri tevkifim devam etmekte olup, hak ve hakikatı gören gözler ve konuşan diller, elbette ve elbette bugün değilse yarın konuşup hem de göreceği pek zahir ve çok yakın bir adâlet-i ilâhiyeyi kemal-i itmi'nan ile arz ederim.

Atabeyli Abdullah

Mustafa Çavuş'un Müdafaasıdır

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Sav Karyesinden Mustafa Çavuş'un İfadesidir.

Muhterem Hey'et-i Hâkime!

İddiâm: Ben, üçyüzyıkkırk bir senesinden tâ ellibir-elliiki senelerine kadar zamanın vaziyetine göre... hayat-ı içtimaiye ile alâkadar olarak hâlim devam etmekte iken, mezkur senelerin sonlarında Cenâb-ı Hak'kın bizlere şefkat tokadı olarak gösterdiği bir-iki sene devam eden hastalığa dûçar oldum. O hastalığın izharıyla, içine dalmış olduğum dünyanın sefahetli

hallerinden rücu' ettim. O hastalık içinde iken Cenab-ı Hak'ka verdiğim sözü yerine getirmek için dört seneden beri Cenab-ı Hak'kın rahmetiyle Risale-i Nur'u okuyup, yazdım.

Yine Cenab-ı Hak'kın fazl ü kereminde, Risale-i Nur'un kerametiyle bizlere ihsan edilen bereket ile mülkümüzden gelen hasılat bize kâfi geliyordu. Şimdi ise, evimin taharrisinde bulunan bir "Hizbü'l-Kur'an" ve bir "Hizbü'n-Nuriye" yüzünden el'an mevkuf bulunuyorum. Ben, bu kitaplarımın içinde bizlere isnad edilen suçlardan hiçbir şey görmedim ve yoktur. Hem, bizlere isnad edilen suçlar dünya ile alâkadardır. Bizler ise, dünyadan daha ziyade âhiretle alâkadarız.

Netice itibarıyla, suçsuz olarak dokuz aydan beri devam eden mevkufiyetime nihayet verilerek, beraetime karar verilmesini dilerim efendim.

Mustafa Yıldız

Emirdağ Hayatı [Denizli Hapsinden Sonra]

Kardeşlerimle bir meşverete muhtacım..

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ ①

② شَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ ③ emriyle, kardeşlerimle bir meşverete muhtacım.

Aziz siddık kardeşlerim!

Şimdi bir emr-i vâki' karşısında bulunuyorum. Benim iaşem için her gün iki buçuk banknot, hem yeniden benim için bir hane (mobilyasıyla beraber ve istediğim tarzda) yaptırmak için emir gelmiş. Halbuki elli-altmış senelik bir düstur-u hayatım, bunu kabul etmemek iktiza eder. Gerçi Dâr-ül Hikmet-il İslâmiye'de bir-iki sene maaşı kabul ettim, fakat o parayı kitaplarımın tab'ına sarfederek ve ekserini meccanen millete verip, milletin malını yine millete iade ettim. Şimdi eğer mecbur olsam ve size ve Risale-i Nur'a zarar gelmemek için kabul etsem, yine ileride millete iade etmek üzere saklayacağım. Zaruret-i kat'îye derecesinde kendime yalnız az bir parça sarfedeceğim.İşittim ki; eğer reddetsem onlar, hususan lehimde iaşem için çalışanlar gücenecekler. Ve aleyhimde olanlar diyecekler: "Bu adam başka yerden iâşe ediliyor." O bedbahtlar, iktisadın hârikulâde bereketini bilmiyorlar ve iki günde beş kurusluk ekmek bana kâfi geldiğini görmemişler ki, bütün bütün asılsız bir evhama kapılıyorlar. Eğer kabul etsem, yetmiş senelik hayatım gücenecek; ve bu zamandan haber verip tama' ve maaş yüzünden bid'alara giren ve ihlası kaybeden âlimleri tokatlayan İmam-ı Ali Radiyallahü Anh dahi benden küsecek ihtimali var; ve Risale-i Nur'un hakikî ve safi olan ihlası beni de ihlassızlıkla ittiham etmek ciheti var. Ben, hakikaten tahayyürde kaldım. Ben işittim ki; eğer kabul etmesem, beni daha ziyade sıkacaklar ve belki Risale-i Nur'un tam serbestiyetine ilişecekler. Hattâ şimdiki tazyikleri, beni o iâşe tekliflerine mecbur etmek için imiş. Madem hal böyledir

إِنَّ الضَّرُورَاتِ تَبِيحُ الْمَحْظُورَاتِ ③

kaidesiyle, zaruret derecesinde olsa, inşaallah zarar vermez. Fakat ben reddettim; re'yinize havale ediyorum.

Aziz kardeşlerim! Beni merak etmeyiniz. Ben her zahmette bir eser-i rahmet ve bir lem'a-i inayet gördüğümünden, sıkılmıyorum. Sizin gayret ve ciddiyetiniz ve yardımınız, her sıkıntıyı izale eder, daimî sürur verir.

Burada, Abdülmecid (kardeşim) hükmünde ve hanedanı da benim hanedanım olması cihetiyle en çalışkan ve fedakâr Mustafa Acet, hem küçücük bir Hüsrev, hem küçücük bir Abdurrahman hükmünde Ceylân namında çok çalışkan bir çocuk, Risale-i Nur'a tam hizmet ediyor.

- 1.) Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
- 2.) İşlerinde onlarla istişâre et. (Âl-i İmrân Sûresi, 3:159)
- 3.) Zaruretler haramı helâl derecesine getirir.

İşkân Memuru Bey Efendi'ye

İşkân Memuru Bey Efendi'ye!

Benim tarafımdan Kaymakam Beyefendi'ye ve Doktor Bey'e selam ile beraber, benden gücenmesinler ki; bu tahsisatı kabul etmedim. Çünkü eskiden beri bu gibi yardımları ne hükümetten ve ne de hiç bir kimseden zaruret-i kat'iyye olmadan kabul etmemek bir düstur-u hayatımdır. Bu kaideyi bozamam. Fakat bu defa harcırah namıyla bir tahsisat ise, hükümetin bu sırada bir iltifatı binlerce banknot kadar bana ehemmiyetli görüldüğü için, sükut ile adem-i kabul izhar etmedim. Her nasılsa Afyon'da veya Denizli'de, hükümetin bu ehemmiyetli iltifatını değiştirerek; Bir menfi işesine çevrilmişti.

Evet, Denizli'de benim için tek ayda yalnız otel parası olarak seksen banknotu sarfeden bir hükümet, bir ayda işe masrafı için cüz'î bir parayı verdirip, sebepsiz iltifatını geriye almaz kanaatindeyim.

Hem beni Kastamonu'da on senedenberi iskan edip, hatta istemediğim halde, hükümet benim için bir ev satın almış duruyor.

Şimdi beraetinden sonra, bu sebepsiz tecrid ve iskânın manasını anlamadım.

Said Nursî

Beni burada çok sıkıyorlar ve tarassud ediyorlar

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ ①
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا ②

Aziz siddık kardeşlerim!

Beni burada çok sıkıyorlar ve tarassud ediyorlar. Tecrid-i mutlak içinde ve haps-i münferid hükmünde bir vaziyette olduğum halde, hadsiz şükür olsun ki; sizden gelen sevinç ve sürür bütün sıkıntılarımı ve elemelerimi ve endişelerimi izale eder.

Bu günlerde zaruri hizmetimi gören adamlar dahi çekinmeye başladıkları münasebetiyle mektubun arkasındaki bu fıkrayı, onları tatmin ve temin için ellerine verdim. Belki size de faydası var diye gönderdim.

Beni merak etmeyiniz. Ben daha tam Risale-i Nurun eczalarına bakamadım. Fakat bu kışta benim ve ihvanımın en güzel ve tatlı manevi erzaklarımız olacaklarını tebşir ederim...

- 1.) Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
- 2.) Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi; sonsuza kadar sürekli üzerinize olsun.

Üstadın düşmanlara karşı bir tedbiri

Bayramınızı tebrik ederim...

Ehemmiyetli bir mazerete binaen görüşmeyeceğim. Fakat Ramazan Bayramı günü on dakika sureten görüşmeye mukabil, bir ay kadar manevi kazançlarıma, dualarıma, gelip benimle bayramlaşmak isteyenleri şerik edeceğim, vaad ediyorum.

Gücenmeyiniz, kapımı bu bayramda dahi açamıyorum. Bura ahalisini ruh u canımla hem takdir ediyorum, hem severim. Eğer o mazeretim olmasaydı, sizleri başım üstünde kabul ederdim. 26.11.1944

Said Nursî

Emirdağlılara hitap eden bir fıkra

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ ①
وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ ②
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا ③

Emirdağ'ındaki Kardeşlerime!

Benim hakkımda evham edenlere deyiniz ki: Bizim, hizmet ettiğimiz bu adamın yirmi senelik

hayatının bütün mahrem ve gayr-ı mahrem mektublarını, kitaplarını ve esrarını hükûmet şiddetli taharriyatla elde etti. Dokuz ay hem Isparta, hem Denizli, hem Ankara adliyeleri tedkikten sonra, bir tek gün cezayı, bir tek talebesine vermeye mûcib bir madde -beş sandık kitaplarında ve evraklarında- bulunmadı ki; hem Ankara Ehl-i Vukufu, hem Denizli Mahkemesi ittifakla beraetine karar verdiler.

Hem bu zarurî işlerini ihtiyarlığına hürmeten gördüğümüz adam, mahkemece dava etmiş ve bütün hazır arkadaşlarını şahid gösterip, tasdik ettirmiş ki: Yirmi senedir hiçbir gazeteyi ve siyasî eserleri ne okumuş ve ne sormuş, ne bahsetmiş; ve on senedir, hükûmetin iki reisinden ve bir vali ve bir meb'usundan başka hiç bir erkânı ve büyük memurlarını bilmiyor ve tanımıyor ve tanımağa merak etmemiş. Ve üç senedir harb-i umumîyi ne sormuş, ne bilmiş, ne merak etmiş, ne radyo dinlemiş. Ve intişar eden yüzotuz te'lifatından, yirmi sene zarfında yüzbin adamın dikkatle okudukları halde ne idareye, ne asayişe, ne vatana, ne millete hiçbir zararı hükûmet görmemiş. Beş vilayetlerin dikkatli zabıtalrı ve taharri memurları kaydedememiş ve mahkemesiyle iştigal eden üç vilayetin ve merkez-i hükûmetin dört adliyelerinin ağır ceza mahkemeleri bulmamış ki, tahliyelerine mecbur oldular. Eğer bu adamın dünya iştihası ve siyasete meyli olsaydı; hiç imkânı var mı ki, bin tereşsuhatı ve emareleri bulunmasın? Halbuki mahkeme safahatında hiçbir emare bulamadılar ki, muannid bir müddeiumumî mecbur olup vukuat yerinde imkânâtı istimal ederek mükerreren iddianamesinde "yapabilir" demiş ve "yapmış" dememiş. Yapabilir nerede? Yapmış nerede? Hattâ mahkemede Said ona demiş: "Herkes bir katli yapabilir; bu iddianız ile herkesi ve sizi mahkemeye vermek lâzım geliyor!"

Elhasıl: Ya bu adam tam divanedir ki, bu derece dehşetli umûr-u dünyaya karşı lâkayd kalıyor veyahut bu vatanın ve bu milletin en büyük bir saadetine ihlasla çalışmak için, hiçbir şey tenezzül etmez ve ehemmiyet vermez. Öyle ise bunu taciz ve tazyik etmek, vatan ve millete ve asayişe bir nevi ihanettir. Ve onun hakkında bu çeşit evham etmek, bir divaneliktir.

- 1.) Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
- 2.) Hiçbir şey yoktur ki Allah'ı hamd ile tesbih etmesin. (İsrâ Sûresi, 17:44)
- 3.) Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi; sonsuza kadar sürekli üzerinize olsun.

Bana karşı şimdiki tazyikatın üç sebebi var -1

Aziz, sıddık, sarsılmaz kardeşlerim ve vârislerim,

Bana karşı şimdiki tazyikatın üç sebebi var:

Birincisi: Heyet-i Vekilenin kararıyla, iaşem için hergün iki buçuk banknot ve sair masraflar için de bir tahsisat ve istediğim tarzda bir haneyi inşa edip bana vermek hakkında buraya emir gelmişti. Ben de kabul etmedim. Yalnız yol masrafı için Denizli'de sevkiyatım için verilen bir kısmı kabul ettim. Onlar da kızdılar, tarassuta başladılar.

İkinci sebep: Denizli havalisindeki ahali Risale-i Nur hesabına bana karşı haddimden pek çok ziyade hüsn-ü teveccüh göstermesiyle ve buralarda dahi aynı hal başlaması, garazkârların evhamına dokunmasıdır.

Üçüncüsü: Malûm ölmüş adamın hesabına benden intikamını almak için Afyon Valisinin garazkârâne bahaneleridir. Fakat kader-i İlâhî, onların bu zulûmlerini hakkımızda merhametlere ve maslahatlara çeviriyor. Siz merak etmeyiniz. Bir maslahat şudur ki:

Onlar, yalnız Risale-i Nur yerinde beni susturuyorlar. Halbuki benim bedelime Risale-i Nur yüzer dillerle ve şakirtleri binler lisanlarıyla mükemmel konuşuyorlar; bu Nurları, zulmetli kafalara ders veriyorlar. En büyük memurların onlara gönderilen Risale-i Nur'un müdafaası olan Meyve'nin tesiriyle başka risaleleri de—bilhassa Hücetullahi'l-Bâliğa mecmuasını—kemal-i merakla tetkik etmeye başlamaları, onların inatlarını kırdığına çok emâreler var.

Evet, nasıl ki, onlar şahsımla meşgul olmaları Risale-i Nur'un bir derece serbestiyetine ve intişarına fâidedir; öyle de, kardeşlerimle görüştürmemek dahi ehemmiyetli bir maslahattır. Hattâ bir defa görüşmek için yüz lirasını sarf edip buraya kadar gelen bir kardeşimizin görüşmeden geri gitmesi, tam bir maslahat oldu. Eğer kapı açılrsa, her taraftan ziyaretçi tehacümüyle hem garazkâr ve vehhamların evhamına dokunmak ihtimali, hem sırr-ı ihlâsa ve mesleğimiz olan prensibimize zararı bulunması cihetiyle bu tecridim, hakkımızda bir inayettir.

Bu şuhûr-u mübarekede kazanç bire yüzdür. Mübarek kardeşlerim ricâlen ve nisâen ve mâsumlar ve muhterem ihtiyarlar dualarıyla bize yardım etmelerine pek ziyade ihtiyacımız var. İnşallah daha hiçbir fırtına sizleri sarsmayacak, çelik gibi metanetiniz kırılmayacak.

Bana karşı şimdiki tazyikatın üç sebebi var -2

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

Aziz, siddik kardeşlerim!

Bana şimdiki tazyikatlarının üç sebebi var:

Birincisi: Heyet-i Vekile'nin kararıyla her günde iki buçuk banknot iase ve sair levazımatım için bir tahsisat ve istediğim tarzda bir hane inşa etmektir. Ben de bunu reddettim. Onlar dahi kızdılar.

İkincisi: Denizli'de teveccüh-ü âimme pek ziyade olması ve her tarafta haddimden ziyade hüsn-ü teveccüh gösterilmesidir. Bunlar da kuşkulandılar.

Üçüncüsü: Afyon Valisinin malûm ölmüşün hesabına bana garazıdır. Ve lehimde olarak Ankara tarafından gelen itaba karşı bir bahane araması yüzünden tarassud etmesidir. Ben de hiddet ettim, daha kapımı kapadım. Yoksa istersem perdeyi kaldırabilirim.

Kardeşiniz

Said Nursî

Üstadın, camiden menedilmesi hakkında

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Birkaç aydan beri aleyhime çevrilen desiseleri meydana çıktı. Hıfz-ı İlahî ile o musibet, yirmiden bire indi.

Hâlî zamanda câmiye gidiyordum. Haberim olmadan, talebeler beni üşütmemek için, mahfelde bir kulübecik yapmıştılar. Ben de dört-beş gündür kendi kendime karar verdim, daha gitmeyeceğim. O malûm zabıt adam vasıta olup kulübeciği kaldırdılar. Bana da resmen tebliğ ettiler ki: "**Daha câmiye gitmeyeceksin.**" Fakat manasız habbeyi kubbe yapıp bir heyecan verdiler.

Hiç ehemmiyeti yok, hiç de merak etmeyiniz. Tahminimce, her tarafta haddimden pek fazla teveccüh-ü ammeyi kırmak için, bana böyle bazı bahanelerle ihanet ediyorlar. Eski zamanımı düşünüp güya tahammül etmeyeceğim. Halbuki -Risale-i Nur'un selâmet ve intişarına halel gelmemek şartıyla- her gün bin ihanet ve tazibler de gelse, Allah'a şükrederim. Ben ehemmiyet vermediğim gibi, buradaki talebeler de hiç sarsılmıyorlar. Çoktan beri beklediğimiz bu hâdise de, inayet-i İlahiye ile hafif geçti.

Umum kardeşlerimize birer birer selâm ve dua ediyoruz.

Said Nursî

Denizli Mahkemesinde bulunan eserler hakkında

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ ①
الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ ②

Aziz Sıddık kardeşlerim!

Evvela: Sizin Receb-i şerifinizi ve leyle-i Regaibinizi tebrik ederek, bu mübarek şuhur-u selâsede dualarınızı ruh-u canımla isterim. Bu üç ayda ahiret ticareti için kâr, bire yüzdür ve bazen bin ve binlerdir.

Saniyen: Denizli'de zahiren hapisteki Risaleler, pek çok faaliyet gösterdiğini ve gizli intişarla kendini okutturmasını kat'iyyen bildim. Birden Denizli'yi, hapishanesi misillü nurlandırmış, benim merakımı izale etti. Siz de merak etmeyiniz. Perde altında ehemmiyetli vazifesi bir derece bitse, teslim alınacak.

Salisen: İhtiyar risalesi ehemmiyetle nazar-ı dikkate alınması için geçen hadiseye sebep oldu. Her tarafta merakla kendini okutturuyor. Hakikaten o lem'a çok kıymetlidir. İhtiyarları

birden Risale-i Nura bağlar.

Rabian: Şimdi bir derece açlık cihetiyle herkes dünyaya, maişet derdine dalacak. Fakat Risale-i Nur şakirtleri kanaat ve iktisad bereketinden istifadeleri cihetinden inşaallah gaflete mağlub olmayacaklar.

Bu dakikada acele yazmaya mecbur oldum, kısa kestim. Umum kardeşlerimize binler selâm.

Said Nursî

- 1.) Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
- 2.) Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi; üzerinize olsun.

Denizli Temyiz Mahkemesi 1.Ceza Dairesi i'lâm kararı

Temyiz Mahkemesi
Birinci Ceza Dairesi
Esas No: 2193
Karar No: 3005
Tebliğname: 2019

Temyiz İ'lâmı

Dinî hissiyatı ve dinen mukaddes tanınan şeyleri alet ittihaz ederek, devletin emniyetini ihlâl eden suçlu eşhastan;

Mirza oğlu Said-i Nursi, ve Ahmed oğlu Emin Uzun, Mehmet oğlu Hüsrev Altınbaşak, Mehmet oğlu Nuri Benli, İbrahim oğlu Osman Yıldırım kaya, Veli oğlu Mehmet Tefvik Göksu, Hüsnü oğlu Tahin Mutlu, Mehmet oğlu Atıf Egemen, Mehmet oğlu Halil İbrahim Çulluoğlu, Süleymanoğlu Sabri Arseven, Mehmet oğlu Ahmet Feyzi Kul, Mustafa oğlu Ahmet Akçay, Hasan oğlu Sami Tüzün, Hüseyin Hüsnü oğlu Re'fet Barutçu, Hasan oğlu Mustafa Ertürk, Mehmet oğlu Ahmet Nazif Çelebi, Ahmet Nazif oğlu Selahaddin Çelebi, İzzet oğlu Mehmet Feyzi Pamuk, Ahmet oğlu Hilmi Söme, Maksud oğlu Emin Çayır, Halil oğlu Halil Boz, Osmanoğlu Muhyiddin Yener, İsmail oğlu Rüştü Çakın, Ahmet oğlu Ali Büyükgöl, Ahmet oğlu Mehmet Soylu, Mehmet oğlu Ahmet Soylu, Mustafa oğlu Emin Uzundemir, İbrahim oğlu Mehmet İnce, Hasan oğlu Mehmet Güler, Ahmet oğlu Mehmet Ertunç, Hüseyin oğlu Mehmet Ali Çakıcı, Mahmut oğlu Ahmet Savaş, Mehmet oğlu Mehmet Boyracı, Hasan oğlu Kadir Suyun, Ramazan oğlu Hasan Çiçek, Abdurrahman oğlu Hasan Türk, Ömer oğlu Sadık Gündoğdu, Osman oğlu Mehmet Öğütçü, Yusuf oğlu Mustafa Hemdem, İsmail Hakkı oğlu Mehmet Hakkı Yavuz, Zeynel oğlu Mehmet Nuri Acar, Ali oğlu Osman Türkyılmaz, İsmail oğlu Halil Enercan, Sadık oğlu Hüseyin Kuru, Mehmet oğlu İbrahim Fakazlı, Hakkı oğlu Ömer Lütfi Gedik, Hasan oğlu Ahmet Köroğlu, Ahmet oğlu İzzet Turgut, Mustafa Oğlu Ziya Dilek, Mehmet Emin oğlu Mehmet Tefvik Kaya Mercan, Mehmet Ali oğlu Sadık Demirelli, Mehmet oğlu Ahmet Esen, Hüsnü oğlu Salih Suphi Selçuk, Şevki oğlu Cevdet Yazıcı, Osman oğlu Mustafa Yılmaz, Osman oğlu Salih Yıldız, Hüseyin oğlu Ahmet Şirin, Süleyman oğlu Mustafa Karapınar: Bilmuhakame beraatlerine dair Denizli Ağır ceza mahkemesinden verilen 15.6.1944 tarihli hüküm, temyizen tetkiki C.Müdde-i umumiliği tarafından istid'a edilerek, dava evrakı Cumhuriyet baş müdde-i umumiliği yüksek makamından tebliğname ile Temyiz Mahkemesi Birinci Ceza Dairesine gönderilmekle; Okunup iş anlaşıldıktan sonra, icabı konuşuldu... Ve aşağıdaki karar tesbit edildi:

Duruşmada toplanan bütün deliller mahkemece münakaşa edilerek beraet kararı verilmiş ve mucib sebepleri de gösterilmiş olmasına... Ve mahkemenin takdir hakkına karşı C.Müdde-i umumisinin aleyhteki temyiz i'tirazları yerine bulunmamış olduğundan reddiyle; Usul ve kanuna uygun bulunan beraet hükmünün tebliğnamede yazılı mütalâa gibi tasdikine 30.12.1944 tarihinde oy birliğiyle karar verildi.

Aslı gibidir: 15.2.1945

Baş katip

Reis

Karar

Dinî hissiyatı âlet ittihaz ederek devletin emniyetini ihlâl edecek şekilde cemiyet teşkil

ettikleri iddiasıyla sanık Said-i Nursî ve arkadaşlarının usulen sabit görülmeyen fiillerinden dolayı beraatlerine dair verilip Yargıtay'ca tasdik edilerek kesinleşmiş olan 15/6/944 tarih ve 199/136 nolu hükme dahil sanıklardan Isparta'nın Atabey K. den Hüsnü oğlu Tahir Mutlu tarafından verilen 20/7/945 günü kendisine ait eşya ve kitapların geri verilmesine dair dilekçe ve bu yöndeki evrak tetkik edilerek icabı görüşülüp düşünüldü:

Evrak meyanında mevcut Isparta polis başkomiseri tarafından tanzim edilen 11/10/943 günü zabıt varakasında yazılı 80 adet çinkoğraf klişe ile 25/9/943 tarihli Isparta polisi tarafından tanzim edilen zabıt varakasında yazılı 500 adet matbu kitapların sahibi bulunan müsted'î Tahir Mutlu'ya iadesine 20/7/945 gününde oy birliği ile karar verildi.

Başkan:	A. Rıza Balaban	1354	İmza
Üye:	O Vehbi Kayral	2923	İmza
Üye:	Hakkı Tözüner	203	İmza

Aslının aynıdır.

Suret

Denizli Ağır Ceza Mahkemesi
Esas No: 199
Karar: 196

Adliye Emanet Memurluğuna

Bağlı üç sahifeden ibaret dizi kağıdında müfredatı yazılı kitap, risale vesair eşyaların sahibi bulunan Said Nursî'ye iadesine mahkemece 25/6/945 tarihinde karar verilmiş olduğundan mezkûr kitap ve risalelerin Emirdağı Noterliği 22/3/945 tarih ve 219 nolu vekâletname ile Said-i Nursî'nin vekili bulunan Denizli avukatlarından Ziya Sönmez'e verilmesi zımında müzekkeredir.

29/6/946

Başkan

A. Rıza Balaban

1354

Kitapların teslimi hakkında müzekkere

(Adliye Emanet Memurluğuna)

Ağır Ceza Mahkemesi

119 Esas 116 Karar

Bağlı üç sahifeden ibaret dizi kâğıdında müfredatı yazılı kitap, risaleler ve sair eşyaların sahibi bulunan Said-i Nursî'ye iadesine mahkemece 25/6/945 tarihinde karar verilmiş. Mezkûr kitapların ve Risalelerin Emirdağı Noterliği 22/3/945 tarih ve 219 numaralı vekaletname ile Said-i Nursî'nin vekili bulunan Denizli avukatlarından Ziya Sönmez'e verilmesi zımında müzekkeredir.

29/6/945

Başkan

Bana teslim edilen kitapların listesinin başında Denizli Ağırceza Mahkemesinin kararnamesinin bir suretidir. Bugün buraya Ankara'nın umumî emniyet müdürü ile bir meb'us geliyorlar. Bir ihtimal benimle münasebetdar bir surette olacak. Musalahakârane ihtimali kavîdir. Fakat ben dünyaya bakmamak için, mümkün olduğu kadar görüşmemeyi niyet ettim.

Kitapları mahkemeden alıp Teslim Eden Hafız Mustafa'ya hitaptır

Risale-i Nur Eczâlarını Mahkemeden Alıp Bana Getirip

Teslim Eden Hafız Mustafa'ya hitaptır

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ ①
وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ ②
الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ بَعْدَ خُرُوفَاتِ رَسَائِلِ الثُّورِ ③

Sen binler safâlarla geldin, beni ebedî minnettar ettin. Ve sadık arkadaşlarınla Risale-i Nur'un serbestiyetine hizmetiniz o derece büyük ve kıymettardır. Değil yalnız bizi ve Risale-i Nur'un şakirtlerini, belki bu memleketi, belki âlem-i İslâmı mânen minnettar ettiniz ki, ehl-i imanın imdadına yetişmeye Risale-i Nur'un yolunu serbestçe açtınız. Ben, bir seneden beri seni ve seninle beraber Risale-i Nur'un bu serbestiyetine çalışanları, Hafız Ali ve Hüsrev gibi Risale-i Nur'un kahramanlarıyla beraber mânevî kazançlarıma ve dualarıma şerik etmişim; hem devam edecek... Buraya kadar yoldaki herbir dakika bir gün, hizmette bulunmak gibi beni minnettar eyledin. Hâkim-i âdil namını alan malûm zâtı ve lehimizde onunla beraber çalışanları, bu hakikî adaletle hizmetleri için âhir ömrüme kadar unutmayacağım. Altı yedi aydır onları da aynen mânevî kazançlarıma şerik ediyorum.

Bana teslim ettikleri Risalelerin bir kısmını, kardeşlerime cevap vereceğim, bütününü yazsınlar, onlara hediye edeceğim. Çünkü onlar, Risale-i Nur'un bundan sonraki hizmetine tam hissedardırlar. Bu meselede ben Denizli şehrini kendi karyeme arkadaş edip bütün emvâtını ve ehl-i imanın hayatta olanlarını hem kendim, hem Risale-i Nur'un talebeleri, mânevî kazançlarımıza hissedar etmeye karar verdik. Denizli Hapishanesini de, bir imtihan medresemiz telâkki ediyoruz. Ve bizimle alâkadar hem Denizli'de, hem hapsinde umumuna ve hususan tam adaletini gördüğümüz mahkeme heyetine çok selâm ve dualar ederiz.

Said Nursî

- 1.) Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
2.) Hiçbir şey yoktur ki Allah'ı hamd ile tesbih etmesin. (İsrâ Sûresi, 17:44)
3.) Risale-i Nur harflerinin sayısınca Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

Üstadın, Avukat Ziya Sönmez'e teşekkürü

Aziz kardeşim,

Risale-i Nur'un avukatı Ziya'yı bizim tarafımızdan hem çok teşekkür, hem tebrik ediniz. Çoktan beri ruhuma ihtar edilmiş ki, Ziya namında birisi, Risale-i Nur namına büyük bir hizmet edecek. Bu mesele gösterdi ki, o Ziya, bu Ziya'dır. Bizleri ebede kadar minnettar eyledi. Mahkemede zabıt kâtibi ve âzâdan Hesnâ Hanım ve sorgu hakimi gibi vicdanlı zatlara teşekkür ederiz. Ve onları unutmayacağımı, bilhassa başta Müftü Osman, Hasan Feyzi olarak çok ehemmiyetli kardeşlerime selâmımızı ve minnettarlığımızı bildiriniz. Ve hâkim-i âdil olan zâta, Risale-i Nur'un ekser eczalarını ona hediye etmek için yazdırmayı karar verdiğimi söyleyiniz. Ve Risale-i Nur'un fahrî avukatı Ziya'ya, kısm-ı mühimmini yazdırıp ona hediye etmek niyetindeyim.

Tab' olunan Âyetü'l-Kübrâ risalesinin beş yüz matbu nüshaları da tab' edenlere verilecek mi, merak ediyorum.

Biri de, İstanbul'da müsadere edilen ne kadar Risale-i Nur varsa bana aittir. İçinde yirmi risale bulunan mecmua bana çok ehemmiyeti var.

Hem Denizli'den mufarakat ederken, emanet Mu'cizât-ı Ahmediye risalesini orada bazılarına bırakmıştım, o da bana çok lâzımdır. Belki Hoca Mûsâ Efendi biliyor.

Said Nursî

Üstadın kıyafetine ilişilmesi hadisesi

[Gayet ehemmiyetli iki mes'eleyi; sizlere -zekâvetinize itimaden- Risale-i Nur'da müteferrikan parçaları bulunmalarına binaen, gayet muhtasar konuşacağım.]

Birincisi: Risale-i Nur'un hakikî ve hakikatlı bir şakirdi bulunan ve Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın kâtibi, bu defa yazdığı mektubunda, haddimden bin derece ziyade hüsn-ü zannına istinaden, bir hakikat soruyor. Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsinin gayet ehemmiyetli ve kudsî vazifesini ve hilafet-i nübüvvetin de gayet ulvî vazifelerinden bir vazifesini benim âdi şahsımda, üstadı noktasından bir cilvesini gördüğünden, bana o hilafet-i maneviyenin bir mazharı nazarıyla

bakmak istiyor.

Evvelâ: Bâki bir hakikat, fâni şahsiyetler üstüne bina edilmez. Edilse, hakikata zulümdür. Her cihetle kemalde ve devamda bulunan bir vazife, çürümeye ve çürütülmeye maruz ve mübtela şahsiyetlerle bağlanmaz; bağlansa, vazifeye ehemmiyetli zarardır.

Sâniyen: Risale-i Nur'un tezahürü, yalnız tercümanının fikriyle veyahut onun ihtiyac-ı manevî lisaniyla Kur'andan gelmiş, yalnız o tercümanın istidadına bakan feyizler değil; belki o tercümanın muhatabları ve ders-i Kur'anda arkadaşları olan hâlis ve metin ve sadık zâtların o feyizleri ruhen istemeleri ve kabul ve tasdik ve tatbik etmeleri gibi çok cihetlerle o tercümanın istidadından çok ziyade o Nurların zuhuruna medar oldukları gibi, Risale-i Nur'un ve şakirdlerinin şahs-ı manevîsinin hakikatını onlar teşkil ediyorlar. Tercümanının da içinde bir hissesi var. Eğer ihlâssızlıkla bozmazsa, bir tekaddüm şerefi bulunabilir.

Sâlisen: Bu zaman, cemaat zamanıdır. Ferdî şahısların dehası, ne kadar hârika olsalar, cemaatin şahs-ı manevîsinden gelen dehasına karşı mağlub düşebilir. Onun için, o mübarek kardeşimin yazdığı gibi, âlem-i İslâmı bir cihette tenvir edecek ve kudsî bir dehanın nurları olan bir vazife-i imaniye; bîçare, zaîf, mağlub, hadsiz düşmanları ve onu ihanetle, hakaretle çürütmeye çalışan muannid hasımları bulunan bir şahsa yüklenmez. Yüklense, o kusurlu şahıs ihanet darbeleriyle düşmanları tarafından sarsılsa; o yük düşer, dağılır.

Râbian: Eski zamandan beri çok zâtlar, üstadını veya mürşidini veya muallimini veya reisini kıymet-i şahsiyelerinden çok ziyade hüsn-ü zan etmeleri, dersinden ve irşadından istifadeye vesile olması noktasında o pek fazla hüsn-ü zanlar bir derece kabul edilmiş, hilaf-ı vakıadır diye tenkid edilmezdi. Fakat şimdi, Risale-i Nur şakirdlerine lâıyk bir üstada muvafık bir ulvî mertebe ve fazileti; bîçare, kusurlu bu şahsımda kabul ettikleri sebebiyle gayret ve şevkleriyle çalışmaları, bu noktada haddimden ziyade hüsn-ü zanları kabul edilebilir. Fakat Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsinin malı olarak elimde bulunuyor diye bilmek gerektir. Fakat başta zındıklar ve ehl-i dalalet ve ehl-i siyaset ve ehl-i gaflet, hattâ safi-kalb ehl-i diyanet şahsa fazla ehemmiyet verdikleri cihetinde, haksızlar o şahsı çürütmekle hakikatlara darbe vurmak ve o Nurlara, benim gibi bir bîçareyi maden zannederek bütün kuvvetleriyle beni çürütüp, o nurları söndürmeye ve safi-kalblileri de inandırmaya çalışıyorlar. Ezcümle, İkinci Mes'elede bir hâdis bu hakikatı gösteriyor.

İkinci Mes'ele: Bayramın ikinci gününde, teneffüs için kırlara çıktığım zaman, ehemmiyetli bir memur tarafından beş vecihle kanunsuz bir taarruza maruz oldum. Cenab-ı Hak rahmet ve keremiyle, belime, başıma yüklenen Risale-i Nur eczalarını ve ruhuma ve kalbime yüklenen şakirdlerinin haysiyet ve izzet ve rahatlarını muhafaza için, fevkalâde bir tahammül ve sabır ihsan eyledi. Yoksa bir plân neticesinde beni hiddete getirip Risale-i Nur'un, bahusus "Âyet-ül Kübra"nın fütuhatına karşı bir perde çekmek olduğu tahakkuk etti. Sakın, sakın hiç kederlenmeyiniz, merak etmeyiniz, hem telaş etmeyiniz, hem bana acımayınız. Şeksiz şübhesiz inayet-i İlahiye perde altında bizi muhafaza etmekle

عَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ

âyetine mazhar etsin. Onların o plânları da yine akîm kaldı. Fakat bu vilayette, doğrudan doğruya büyük bir makamdan kuvvet alıp şahsımla uğraşanlar var. Eğer mümkün olsa, buranın havasıyla hiç imtizaç edemediğim cihetini vesile edip, münasib bir yere naklime, Denizli mahkemesini ve Ankara Temyiz Mahkemelerini vasıta yapıp çalışmak lâzım geliyor. Ben kendim yapamadığım için, benden bana daha ziyade alâkadar Denizli dostları teşebbüs etseler iyi olur. Hiç olmazsa oranın hapsine, bir daha bahane ile beni alsınlar.

Said Nursî

1.) Birşey sizin için hayırlı olduğu halde, olur ki siz ondan tiksinebilirsiniz. (Bakara Sûresi, 2:216)

Kıyafet hadisesinin tafsilatı

-Mahrem-

O hadisenin hakikati, Niğdeli bir yüzbaşı buraya yeni inzibat memuru olarak bir kaç gün evvel gönderilmişti. Ben kıra çıktığım vakit, yüz metre uzaklıkta bağırarak "Dur!" dedi. Sonra yanıma geldi. Hiç resmi elbisesi yok, libası âdi bir surette iken, dedi: "Başındaki mendil, sarıktır, aç!"

Dedim: "Buranın mahkemesine buna dair bir istid'ayı bu sarıkla beraber göndermişim. Müdde-i umumi görmüş, zabıtaya gönderip tekrar iade etmişler. Beş veçhile bana kanunsuz hareket ediyorsun:

Birincisi: Resmi elbisen olmadan sivil olarak hiddetle bana ilişmek kanunsuzdur.

İkincisi: Şehrin hâricidir.... Çarşı pazar değil ki; kıyafet kanunları müdahale etsin.

Üçüncüsü: İki mahkeme bu kıyafetime ve başımdaki mendile, sarık demeyip ilişmediğinden, âdi mendile sarık namı verip ilişmek kanunsuzdur.

Dördüncüsü: Bu başımdaki mendil ile cübbeme ait, altı yedi ay evvel bir istid'a ile hem buranın zabıtasına, hem müdde-i umumisine gönderdiğim halde, buna sarık demeyip ilişmediğinden, sizin bu ilişmeniz kanunsuz bir taarruzdur.

Beşincisi: Biz sana rast gelmedik, uzaktan bizi çağırdın. Ortaliğa bir velvele verdin. Yakındaki bütün çoluk çoukları başımıza toplattırdın. Mükerrer defa dedim: "**Bu çoluk-çocukların hâricinde seninle konuşayım.**" Bilâkis daha ziyade bağırıp bir heyecan ortalığa verdin. Hiç bir şey yokken bu vaziyet asayiş, inzibat memurlarında tam bir kanunsuzluk, belki kanun aleyhindedir. Demek anlaşılıyor ki; Bir garaza ve plana binaen bu beş vecih kanunsuzluğa karşı kanun dairesinde seninle bozuşmağa bir vesiledir.

Fakat ben değil bir ihanet, bir sıkıntı, bir zahmeti, belki hayatımı da terk edip dostlarım bir keder, kitaplarım bir zarar gelmemek için her sıkıntılara, hakaretlere karşı tahammüle karar verdim. Yoksa hakkımı değil senin gibi kanunsuz memurlara, belki hükümetin en büyük kanunî dairelerine karşı hukukumu tam müdafaa ettiğimi, bu defa bana hükümet tarafından teslim edilen mahrem ve gayr-ı mahrem Risale-i Nurun yüzer parçaları cerh edilmez senedir.

Bunun hiç ehemmiyeti yok, siz de hiç ehemmiyet vermeyiniz. Hakkımda teveccüh-ü âmmeyi kırmak istedi. Halbuki yüzde doksan dokuzunu kendi aleyhine çevirdi. Ben beş para ehemmiyet vermiyorum. Risale-i Nur'un güneşi, böylelerin üflemesiyle sönmez. Çok acele yazıyoruz, ben de yeni huruf bilmiyorum. Bütün yeni hurufla gönderdiğim mektupların tashihi ve ıslahını size havale ediyorum ve izin veriyorum.

Said Nursî

Mahrem bir haşiyе

Bana karşı su-i kasd resmen tahakkuk ediyor. Buranın kaymakamı, -(....) namında-aleyhimde gizli dolabı Niğdeli o malûm zabitle ve İzmirli bir çavuşla çeviriyor. En hassas damarlarıma dokunduracak tarzlarda beni sıkıyorlar. Hatta resmen demiş: "**Belediyece bir adam tayin edeceğiz... Yalnız o gidecek, zaruri hizmetini görecektir. Başkası gitse, onu hapse atacağız.**" On vecihle kanunsuz, divanece telefonla konuşmuş.

Bunun hükmü ve tahakkümü altında benim için yaşamak pek çok ağırdır. Fakat işittim; Onbeş güne kadar başka bir vazifeye gidecek... Kaç ay kalacak bilemiyorum. Eğer tekrar o buraya gelse, benim için dayanmak müşkildir. Siz yine Denizli mahkemesini ve Ankara temyiz mahkemesini ve ehl-i vukufu vasıta yapıp, beni hastalık vesilesiyle başka bir yere naklime çalışınız.

O bedbaht demiş: "Öyle bir adamı ecnebler arıyor ki karıştırsın."

Ben de derim: Hey divane! Eğer Risale-i Nur olmasaydı, İran'dan evvel Bu memleket bolşevikliğe, belki anarşiliğe mecbur edilecekti. Hem bu vatan ve milleti bundan sonra Risale-i Nur tehlikelerden muhafazasına çalışacak....

Bir suale mecburi cevap

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ ①
وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ ②

Aziz, siddik kardeşlerim,

[Hem mânevî, hem maddî bir kaç cihette sorulan bir suale mecburiyet tahtında bir cevaptır.]

Sual: Neden, ne dahilde, ne hariçte bulunan cereyanlara ve bilhassa siyasetli cemaatlara hiçbir alâka peydâ etmiyorsun? Ve Risale-i Nur ve şakirtlerini mümkün olduğu kadar o cereyanlara temastan men ediyorsun? Halbuki, eğer temas etsen ve alâkadar olsan, birden binler adam Risale-i Nur dairesine girip, parlak hakikatlerini neşreceklerdi; hem bu kadar sebepsiz

sıkıntılara hedef olmayacaktın.

Elcevap: Bu alâkasızlık ve içtinabın en ehemmiyetli sebebi: Mesleğimizin esası olan ihlâs bizi men ediyor. Çünkü, bu gaflet zamanında, hususan tarafgirâne mefkûreler sahibi, herşeyi kendi mesleğine âlet ederek, hattâ dinini ve uhrevî harekâtını da o dünyevî mesleğe bir nevi âlet hükmüne getiriyor. Halbuki, hakaik-i imaniye ve hizmet-i nuriye-i kudsiye, kâinatla hiçbirşeye âlet olamaz. Rıza-i İlâhîden başka bir gayesi olamaz. Halbuki şimdiki cereyanların tarafgirâne çarpışmaları hengâmında bu sırr-ı ihlâsı muhafaza etmek, dinini dünyaya âlet etmemek müşkülleşmiş. En iyi çare, cereyanların kuvveti yerine, inayet ve tevfik-i İlâhiyeye dayanmaktır.

İçtinabımızın çok sebeplerinden bir sebebi de, Risale-i Nur'un dört esasından birisi olan "şefkat etmek, zulüm ve zarar etmemektir."

Çünkü وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ yani, "Birisinin hatâsıyla, başkası veya akrabası

hatakâr olmaz, cezaya müstehak olmaz" olan düstur-u irade-i İlâhiyeye karşı, bu zamanda ۱

الْإِنْسَانَ لظَلُومٌ كَفَّارٌ sırrıyla şedit bir zulümle mukabele eder. Tarafgirlik hissiyle, bir câninin hatâsıyla, değil yalnız akrabasına, belki taraftarlarına dahi adâvet eder. Elinden gelse zulmeder. Elinde hüküm varsa, bir adamın hatâsıyla bir köye bomba atar. Halbuki bir mâsumun hakkı, yüz cânî için feda edilmez; onların yüzünden ona zulmedilmez. Şimdiki vaziyet, yüz mâsumu birkaç cânî için zararlara sokar.

Mesela, hatâlı bir adama müteallik, biçare ihtiyar valide ve pederi ve mâsum çoluk çocukları ezmek, perişan etmek, tarafgirâne adâvet etmek, şefkatin esasına zıttır.

Müslümanlar içinde tarafgirâne cereyanlar yüzünden, böyle mâsumlar zulümden kurtulamıyorlar. Hususan ihtilâle sebebiyet veren vaziyetler, bütün bütün zulmü dağıtır, genişletir. Cihad, dinî de olsa, kâfirlerin çoluk çocuklarının vaziyetleri aynıdır. Ganimet olabilir; Müslümanlar, onları kendi malikiyetine dahil edebilir. Fakat İslâm dairesinde birisi dinsiz olsa, çoluk çocuğuna hiçbir cihetle temellük edilmez, hukukuna müdahale edilmez. Çünkü o mâsumlar, İslâmiyet rabitasıyla dinsiz pederine değil, belki İslâmiyetle ve cemaat-i İslâmiye ile bağlıdır. Fakat, kâfirin çocukları, gerçi ehl-i necattırlar; fakat hukukta, hayatta pederlerine tâbi ve alâkadar olmasından, cihad harbinde o mâsumlar memlûk ve esir olabilirler.

Umum kardeşlerime birer birer selâm ve kârı binler olan Leyle-i Miracınızı tebrik ederim. Merhum Hacı İbrahim'in, Re'fet Bey gibi müteallikatlarına benim tarafımdan tâziye edip deyiniz ki: "O merhum, Risale-i Nur talebeleri dairesi içindedir; daima onlara olan dualara mazhardır. Biz de hususî ona dua ederiz."

Said Nursî

- 1.) Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
- 2.) Hiçbir şey yoktur ki Allah'ı hamd ile tesbih etmesin. (İsrâ Sûresi, 17:44)
- 3.) İnsan ise, şüphesiz ki, çok zâlim ve çok nankördür. (İbrahim Sûresi, 14:34)

Bir suale mecburi cevabın tetimmesi

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ ۱
وَأِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ ۲
[Bir Suale Mecburî Cevabın Tetimmesi.]

Aziz, Siddık Kardeşlerim!

Bu yaz mevsimi, gaflet zamanı ve derd-i maişet meşgalesi hengâmı ve şuhur-u selâsenin çok sevablı ibadet vakti ve zemin yüzündeki fırtınaların silâhla değil, diplomatlıkla çarpışmaları zamanı olduğu cihetle; gayet kuvvetli bir metanet ve vazife-i nuriye-i kudsiyede bir sebat olmazsa, Risale-i Nur'un hizmeti zararına bir atalet, bir fütur ve tevakkuf başlar.

Aziz kardeşlerim, siz kat'î biliniz ki: Risale-i Nur ve şakirdlerinin meşgul oldukları vazife, rûy-i zemindeki bütün muazzam mesailden daha büyüktür. Onun için dünyevî merak-aver mes'elelere bakıp, vazife-i bâkiyenizde fütur getirmeyiniz. Meyve'nin Dördüncü Mes'elesini çok defa okuyunuz, kuvve-i maneviyeniz kırılmasın.

Evet ehl-i dünyanın bütün muazzam mes'eleleri, fâni hayatta zalimane olan düstur-u cidal dairesinde gaddarane, merhametsiz ve mukaddesat-ı diniyeyi dünyaya feda etmek cihetiyle;

kader-i İlahî onların o cinayetleri içinde, onlara bir manevî cehennem veriyor. Risale-i Nur ve şakirdlerinin çalıştıkları ve vazifedar oldukları fânî hayata bedel, bâkî hayata perde olan ölümü hayat-ı dünyeviye'nin perestîşkârlarına gayet dehşetli ecel celladının, hayat-ı ebediyelerine birer perde ve ehl-i imanın saadet-i ebediyelerine birer vesile olduğunu, iki kerre iki dört eder derecesinde kat'î isbat etmektedir. Şimdiye kadar o hakikatı göstermişiz.

Elhasıl: Ehl-i dalalet, muvakkat hayata karşı mücadele ediyorlar. Bizler, ölüme karşı nur-u Kur'an ile cidaldeyiz. Onların en büyük mes'elesi -muvakkat olduğu için-, bizim mes'elemizin en küçüğüne -bekaya baktığı için- mukabil gelmiyor. Madem onlar divanelikleriyle bizim muazzam mes'elelerimize tenezzül edip karışmıyorlar; biz, neden kudsî vazifemizin zararına onların küçük mes'elelerini merakla takib ediyoruz. Bu âyet

لَا يَضُرُّكُمْ مَنْ ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ

ve usûl-ü İslâmiyetin ehemmiyetli bir düsturu olan

الرَّاضِي بِالضَّرَرِ لَا يَنْظُرُ لَهُ

Yani: *"Başkasının dalaleti sizin hidayetinize zarar etmez. Eğer sizler lüzumsuz onların dalaletleriyle meşgul olmazsanız."*

Düsturun manası ise: *"Zarara kendi razı olanın lehinde bakılmaz. Ona şefkat edip acınmaz."*

Madem bu âyet ve bu düstur bizi, zarara bilerek razı olanlara acıtmaktan men'ediyor; biz de bütün kuvvetimiz ve merakımızla vaktimizi kudsî vazifeye hasretmeliyiz. Onun haricinde malayani bilip, vaktimizi zayi' etmemeliyiz. Çünkü elimizde nur var; topuz yoktur. Biz tecavüz edemeyiz. Bize tecavüz edilse, nur gösteririz. Vaziyetimiz bir nevi nuranî müdafaadır.

Bu tetimmenin yazılmasının sebeplerinden birisi:

Risale-i Nur'un bir talebesini tecrübe ettim. Acaba bu heyecan, şimdiki siyasete karşı ne fikirdedir diye boğazlar hakkında bir boşboğazlığı münasebetiyle bir-iki şey sordum. Baktım, alâkadarane ve bilerek cevap verdi. Kalben "yazık" dedim. Bu vazife-i Nuriyede zararı olacak.

Sonra şiddetle ikaz ettim. **أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ وَالسِّيَاسَةِ** bir düsturumuz vardır. Eğer insanlara acıyorsan, geçmiş düstur onlara merhamete liyakatini selbediyor. Cennet adamlar istediği gibi, Cehennem de adam ister.

(Beşinci Şua'nın yine kısmen verdiği haberler tezahür ediyor.)

Said Nursî

- 1.) Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
- 2.) Hiçbir şey yoktur ki Allah'ı hamd ile tesbih etmesin. (İsrâ Sûresi, 17:44)
- 3.) Şeytandan ve siyasetten Allah'a sığınırım.

Üstadın, kendisine yardım edecek kuvvetleri ve makamları kabul etmemesi

Aziz, Sıddık, Sebatkâr, Muhlis Kardeşlerim!

Hem maddî hem manevî, hem nefsim hem benimle temas edenler gayet ehemmiyetli benden sual ediyorlar ki: "Neden herkese muhalif olarak -hiç kimsenin yapmadığı gibi- sana yardım edecek çok ehemmiyetli kuvvetlere bakmıyorsun? İstiğna gösteriyorsun? Ve herkes müştak ve talib olduğu ve Risale-i Nur'un intişarına, fütuhatına çok hizmet edeceği ve Risale-i Nur şakirdlerinin hasları müttefik oldukları ve senden kabul ettikleri büyük makamları kabul etmiyorsun? Şiddetle çekiniyorsun?"

Elcevab: Bu zamanda ehl-i iman öyle bir hakikata muhtaçtırlar ki; kâinatta hiçbir şeye âlet ve tâbi' ve basamak olamaz ve hiç bir garaz ve maksad onu kirletemez ve hiçbir şübhe ve felsefe onu mağlub edemez bir tarzda iman hakikatlarını ders versin. Umum ehl-i iman bin seneden beri teraküm etmiş dalaletlerin hücumuna karşı imanları muhafaza edilsin.

İşte bu nokta içindir ki, dâhilî ve haricî yardımcılara ve ehemmiyetli kuvvetlerine, Risale-i Nur ehemmiyet vermiyor, onları arayıp tâbi' olmuyor.. tâ avam-ı ehl-i imanın nazarında, hayat-ı dünyeviye'nin bazı gayelerine basamak olmasın ve doğrudan doğruya hayat-ı bâkiyeden başka hiçbir şeye âlet olmadığından, fevkalâde kuvveti ve hakikatı, hücum eden şübheleri ve tereddüdlere izale eylesin.

"Amma manevî ve makul ve zararsız ve bütün ehl-i iman ve hakikatın istedikleri nuranî makamlar ve uhrevî rütbelerden, hâlis kardeşlerimizden hüsn-ü zanla ve ihlasınıza zarar gelmediği halde, eğer kabul etsen reddedilmeyecek derecede senedler, hüccetler bulunduğu halde; sen değil tevazu ve mahviyetle, belki şiddet ve hiddetle ve o makamı sana veren kardeşlerinin hatırını kırmakla o rütbelerden o makamlardan kaçıyorsun?"

Elcevab: Nasilki ehl-i hamiyet bir insan, dostların hayatını kurtarmak için kendini feda eder; öyle de ehl-i imanın hayat-ı ebediyelerini tehlikeli düşmanlardan muhafaza etmesi için, lüzum olsa -hem lüzum var- kendim değil yalnız lâîk olmadığım o makamları, belki hakikî hayat-ı ebediyenin makamlarını dahi feda etmeye, Risale-i Nur'dan aldığım ders-i şefkat cihetiyle terkederim. Evet her vakit, hususan bu zamanda ve bilhassa dalaletten gelen gaflet-i umumiyede, siyaset ve felsefenin galebesinde ve enaniyet ve hodfuruşluğun heyecanlı asrında, büyük makamlar herşeyi kendine tâbi' ve basamak yapar. Hattâ dünyevî makamlar için dahi mukaddesatını âlet eder. Manevî makamlar olsa, daha ziyade âlet eder. Umumun nazarında kendini muhafaza etmek ve o makamlara kendini yakıştırmak için bazı kudsî hizmetlerini ve hakikatları basamak ve vesile yapıyor diye ittiham altında kalıp, neşrettiği hakikatlar dahi tereddüdler ile revacı zedelenir. Şahsa, makama faidesi bir ise, revaçsızlıkla umuma zararı bindir.

Elhasıl: Hakikat-ı ihlas, benim için şan ü şerefe ve maddî ve manevî rütbelere vesile olabilen şeylerden beni men'ediyor. Hizmet-i Nuriyeye gerçi büyük zarar olur; fakat kemmiyet keyfiyete nisbeten ehemmiyetsiz olduğundan, hâlis bir hâdim olarak, hakikat-ı ihlas ile, herşeyin fevkinde hakaik-i imaniyeyi on adama ders vermek, büyük bir kutbiyetle binler adamı irşad etmekten daha ehemmiyetli görüyorum. Çünkü o on adam, tam o hakikatı herşeyin fevkinde gördüklerinden sebat edip, o çekirdekler hükmünde olan kalbleri, birer ağaç olabiliyorlar. Fakat o binler adam, dünyadan ve felsefeden gelen şübheler ve vesveseler ile, o kutbun derslerini hususî makamından ve hususî hissiyatından geliyor nazarıyla bakıp, mağlub olarak dağılıbiliyorlar. Bu mana için hizmetkârlığı, makamatlara tercih ediyorum.

Hattâ bu defa bana beş vecihle kanunsuz, bayramda, düşmanlarımla plânıyla bana ihanet eden o malûm adama şimdilik bir bela gelmesin diye telaş ettim. Çünkü mes'ele şaşaalındığı için, doğrudan doğruya avam-ı nâs bana makam verip hârika bir keramet sayabilirler diye, dedim: "Ya Rabbi, bunu ya ıslah et veya cezasını ver. Fakat böyle kerametvari bir surette olmasın." Bu münasebetle bir şeyi beyan edeceğim.

Şöyle ki: Bu defa mahkemeden bana teslim olunan talebelerin mektupları içinde, çok imzalar üstünde bulunan bir mektub gördüm; belki Lâhika'ya girmiş. Risale-i Nur şakirdlerinin maişet cihetindeki bereketine ve bazılarının tokatlarına dair. Burada, aynen Kastamonu'daki tokat yiyenler gibi şüphe kalmamış; beş adam, aynen burada da tokat yediler.(1)

Risale-i Nur'un bir kâtibi dedi ki: "Neden dostların kusuratına tokat gelir. Hücum eden düşmanlara bu tarzda gelmiyor?"

Elcevab: Memur olmayan veya hususî, şahsî itibariyle hıyanet eden, hususî tokat yer. Bu nevi vukuat pek çoktur; ve tam sadakat edenlerde, maişetindeki bereket ve kalbindeki rahat cihetinde ikramlara mazhar olanlar dahi pek çoktur. Eğer memur ise, kanun namına kanunsuz hıyanet eden, ilişen; o memlekete, o bîçare ahaliye bir umumî tokada vesile olur. Ya zelzele, ya yağmursuzluk, ya hastalık, ya fırtına gibi umumî belalara bir vesile olur. Kendisi, zâhiren hususî tokat yememiş gibi görünüyor.

Hem eğer dinsizlik hesabına, imanî hizmetimize ilişenler olsa

الظُّلْمُ لَا يَدُومُ وَالْكُفْرُ يَدُومُ ①

kaidesince, küfür derecesine giren öylelerin zulümleri -büyük olduğu için- âhirete te'hir edilir; ekseriyetçe küçük zulümler gibi cezaları dünyaca tacil edilmez.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي ②

Said Nursî

(1): Evet biz gözümüzle gördük, hiç şübhemiz kalmadı.

Buranın talebeleri namına
Ceylân, İbrahim

- 1.) Zulüm devam etmez, fakat küfür devam eder.
- 2.) Bâkî olan sadece Odur.

Kendi Kendime Bir Hasbihaldir

Kendi kendime bir hasbihaldir

[Bu hasbihali Ankara makamâtına işittirmeyi, islahtan sonra sizin tensibinize havale ederim.]

Hâkim, kendisi müddeî olsa, elbette "Kimden kime şekvâ edeyim, ben dahi şaştım," benim gibi biçarelere dedirtir. Evet, şimdiki vaziyetim hapisten çok ziyade sıkıntılıdır. Bir günü, bir ay haps-i münferit kadar beni sıkıyor. Bu gurbet ve ihtiyarlık ve hastalık ve yoksulluk ve zafiyetle, kışın şiddeti içinde herşeyden men edildim. Bir çocukla bir hastalıklı adamdan başka kimse ile görüşmem. Zaten ben, tam bir haps-i münferitte yirmi seneden beri azap çekiyorum. Bu halden fazla bana tecrit ve tarassutlarıyla sıkıntı vermek ise, gayretullahı dokunup, bir belâyâ vesile olmasından korkulur. Mahkemede dediğim gibi, nasıl ki dört defa dehşetli zelzeleler, bize zulmen taarruzun aynı zamanında gelmesi gibi pek çok vukuat var... Hattâ tahmin ederim ki; benim hukukumu muhafaza ve beni himaye etmek için çok güvendiğim Afyon Adliyesi, Denizli Mahkemesindeki Risale-i Nur hakkında müracaatıma bilâkis ehemmiyet vermedi, beni me'ýus etti, adliyenin yangınına bir vesile oldu ihtimali var.

Ben derim ki: Benim hakkımda vicdanlı ve insaniyetli olan bu kazanın hükûmeti, zabıta ve adliyesiyle beraber beni tam himaye etmek, en ehemmiyetli bir vazifesidir. Çünkü, yirmi senelik bütün eserlerimi ve mektuplarımı üç adliye ve merkez-i hükûmet dokuz ay tetkikten sonra beraatimize ve tahliyemize karar verdi. Fakat, ecnebî menfaati hesabına ve bu millet ve bu vatanın pek büyük zararına çalışan bir gizli komite, bizim beraatimizi bozmak için, her tarafta, habbeyi kubbe yaparak bir kısım memurları aleyhime evhamlandırıdılar. Bir maksatları, benim sabrım tükensin, artık yeter dedirtsinler. Zaten onların şimdi benden kırdıkları bir sebebi, sükûtumdur, dünyaya karışmamaktır. Âdetâ "Niçin karışmıyorsun? Tâ karışsın, maksadımız yerine gelsin" diyorlar...

Aleyhime hükûmetin bir kısım memurlarını evhamlandırmakta istimal ettikleri bir iki desiselerini beyan ediyorum.

Derler: "Said'in nüfuzu var. Eserleri hem tesirli, hem kesretlidir. Ona temas eden, ona dost olur. Öyleyse, onu herşeyden tecrid etmek ve ihanet etmekle ve ehemmiyet vermemekle ve herkesi ondan kaçırmakla ve dostlarını ürkütmekle nüfuzunu kırmak lâzımdır" diye hükûmeti şaşırtır, beni de dehşetli sıkıntılara sokarlar.

Ben de derim: Ey bu millet ve vatani seven kardeşler! Evet, o münafıkların dedikleri gibi, nüfuz var. Fakat benim değil, belki Risale-i Nur'undur. Ve o kırılmaz; ona iliştikçe kuvvetleşir. Ve millet ve vatan aleyhinde hiçbir vakit istimal edilmemiş ve edilmez ve edilemez. İki adliye, on sene fasılayla şiddetli ve hiddetli yirmi senelik evrakımı tetkikat neticesinde, bir hakikî sebep cezamıza bulmaması, bu dâvâyâ cerh edilmez bir şahittir.

Evet, eserler tesirlidir. Fakat, millet ve vatanın tam menfaatine ve hiçbir zarar dokundurmadan yüz bin adama kuvvetli iman-ı tahkikî dersi vermekle, saadet ve hayat-ı ebediyelerine tam hizmette tesirlidir. Denizli hapishanesinde, kısmen ağır ceza ile mahkûm yüzler adam, yalnız Meyve Risalesiyle gayet uslu ve mütedeyyin suretine girmeleri, hattâ iki-üç adamı öldürenler, onun dersiyle daha tahta bitini de öldürmekten çekinmeleri ve o hapishane müdürünün ikrarıyla, hapishanenin bir terbiye medresesi hükmünü alması, bu müddeaya reddedilmez bir senettir, bir hüccettir.

Evet, beni herşeyden tecrid etmek, işkenceli bir azap ve katmerli bir zulümdür ve bu millete gadirli bir hıyanettir. Çünkü otuz-kırk sene, hayatımı bu millet içinde geçirdiğim halde, temasımdan hiç zarar görmediğime ve bu dindar millet çok muhtaç olduğu kuvve-i mâneviye ve tesellî ve kuvvet-i imaniye menfaatini gördüğüne kat'î bir delili, bu kadar aleyhimde olan şiddetli propagandalara bakmayarak her tarafta Risale-i Nur'a fevkalâde teveccüh ve rağbet göstermeleri, hattâ itiraf ederim, yüz derece haddimden ziyade lâıyk olmadığım büyük iltifat etmesidir.

Ben işittim ki, benim iaşeme ve istirahatime buradaki hükûmet müracaat etmiş, kabul cevabı gelmiş. Ben bunların insaniyetine teşekkürle beraber, derim:

En ziyade muhtaç olduğum ve hayatımda en esaslı düstur olan, hürriyetimdir. Asılsız evham yüzünden, emsalsiz bir tarzda hürriyetimin kayıtlar ve istibdatlar altına alınması, beni hayattan cidden usandırıyor. Değil hapis ve zindanı, belki kabri bu hale tercih ederim. Fakat, hizmet-i imaniyede ziyade meşakkat ise ziyade sevaba sebep olması bana sabır ve tahammül verir. Madem bu insaniyetli zatlar benim hakkımda zulmü istemiyorlar, en evvel benim meşru dairedaki hürriyetime dokundurmasınlar. Ben ekmeksiz yaşarım, hürriyetsiz yaşayamam.

Evet, on dokuz sene bu gurbette yalnız iki yüz banknot ile, şiddetli bir iktisat ve kuvvetli bir riyazet içinde kendini idare ederek, hürriyetini ve izzet-i ilmiyesini muhafaza için kimseye izhar-ı hâcet etmeyen ve minnet altına girmeyen ve sadaka ve zekât ve maaş ve hediyeleri kabul etmeyen bir adam, elbette iaşeden ziyade, adalet içinde hürriyete muhtaçtır. Evet, emsalsiz bir tazyik altındayım.

Bir-iki cüz'î nümunesini beyan ediyorum.

Birisi: Mahkemece, Risale-i Nur'un ilmî bir müdafaanamesi ve Ankara'nın yedi makamâtına ve Reisicumhura müdafaatımla beraber gönderilen ve neticede Ankara ehl-i vukufunun takdiriyle beraatimize bir sebep olan ve hapis arkadaşlarımla bana bir yâdigâr ve hatıra olmak üzere güzel yazılarıyla birkaç nüshası yazılan ve elimde bulunan ve Denizli zabıtası görüp ilişmeyen ve Afyon polishesinde bir gece ve buranın zabıtasında da açık olarak bir gece kalan Meyve Risalesi ile Müdafaanameyi, hergün endişeler içinde, bunları da elimden almasınlar diye saklıyordum. Belki beni taharri edecekler telâşıyla, bu gurbette tanımadığım adamlara, bunları sakla diyemediğimden çok üzülyordum.

İkincisi: Denizli Mahkemesi hiç ilişmediği ve Eskişehir Mahkemesi yalnız birtek kelimesine ilişip, birtek harfle cevabını alan İhtiyarlar Risalesini, İstanbullu bir adam, burada, bir adamdan alıp İstanbul'a götürmüş. Her nasılsa aleyhimdeki bir dinsizin eline geçmiş. Habbeyi on kubbe yaparak vilâyet zabıtasını şaşırtıp, "Kiminle görüşüyor, yanına kimler gidiyor?" diye beni sıkmaya başladılar. Her ne ise... Bunlar gibi çok acı nümuneler var. Fakat en mânâsız budur ki: Beni konuşturmamak için, hizmetimde bir çocukla bir hastalıklı adamdan başka herkesi ürkütüp, benden kaçtırmalarıdır.

Ben de derim: On adamın benden çekinmeleri yerine, on binler, belki yüz binler Müslüman, Risale-i Nur'un dersine hiçbir mânîe ehemmiyet vermeyerek devam ediyorlar. Hem bu memlekette, hem hariç âlem-i İslâm'da çok kuvvetli hakikatleri ve çok kıymetli fâideleri için tam bir revaçla intişar eden Risale-i Nur'un binler nüshalarından herbiri, benim yerimde, benden mükemmel konuşuyor. Benim susmamla, onlar susmaz ve susturulmazlar.

Hem, madem mahkemece ispat edilmiş ki, yirmi seneden beri siyasetle alâkamı kestiğim ve hiçbir emâre aksine zuhur etmediği halde, elbette benimle görüşenden tevehhüm etmek pek mânâsızdır. **(Haşiye)**

Haşiye: Garip ve acaip bir hâdis: Bu ayda bir gün avluya indim, baktım. Gelen kar üstünde, Risale-i Nur'un eczalarında tevafukatına işaret eden boyalar, kırmızı, sarı mürekkepler misilli, o karın üstünde serpilmiş katreler ve noktalar var. Çok hayret ettim. Sair yerlere baktım, avlumdaki başka yerlerde yoktu. Endişe ettim, kalben dedim: Risale-i Nur umum memleketle, belki Kur'ân hesabına küre-i arzla o derece alâkadardır ki, onun başına gelen belâdan, musibetten bulutlar dahi kan ağlıyorlar. Bir-iki adam çağırdım, onlar da hayret ettiler. Benim endişe ve telâşımı gören hane sahibinin biraderzadesi Mehmed Efendi zannetti ki, ben karın çokluğundan yolu kapamasından telâş ediyorum. Ben yukarı çıktıktan sonra, yolu açmak için o karı iki tarafa atıp o işaretli mânidar kırmızı-sarı hâdis-i cevviyeyi kapatmıştı. Ona dedim: Kapatmasaydın daha iyiydi. Aynı günde, Risale-i Nur aleyhinde üç hâdis zuhur eyledi:

Birincisi: Afyon adliyesiyle buradaki zabıta çavuşluğudur. Kitaplarımla iadesine dair müracaatıma mukabil, "Daha Temyizden tasdik gelmediğinden karışmayız" diye o cihetten benim ümidimi kırdı.

İkincisi: Aynı günde, benim ahvalimi tecessüs etmek için mahsus bir polisi, Afyon'a gönderdiğini öğrendik.

Üçüncüsü: Aynı günde, İstanbul'da bir münafık İhtiyar Risalesini bahane ederek aleyhimizde propaganda etmiş, adliyeye aksettirmiş. Bu gibi hâdiselerden müştaklar çekinmeye başladılar. Ben de **﴿۱﴾** لِكُلِّ مَصِيبَةٍ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ dedim, **﴿۲﴾** حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ siperine girdim.

- 1.) Herbir musibet için (sözümüz:) "Biz Allah'ın kullarıyız; sonunda yine Ona döneceğiz. (Bakara Sûresi, 2:156)
- 2.) Bize Allah yeter. O ne güzel vekildir. (Âl-i İmrân Sûresi, 3:173)

Kendi Kendime Bir Hasbihal, namındaki parçaya lahika

"Kendi Kendime Hasbihal" namındaki parçaya lâhika olarak

Adliye Vekiliyle ve Risale-i Nur'la alâkadar mahkemelerin hakimleriyle bir hasbihaldir

Efendiler! Siz, niçin sebepsiz bizimle ve Risale-i Nur'la uğraşıyorsunuz? Kat'iyen size haber veriyorum ki: Ben ve Risale-i Nur, sizinle değil mübareze, belki sizi düşünmek dahi vazifemizin haricindedir. Çünkü, Risale-i Nur ve hakiki şakirtleri, elli sene sonra gelen nesl-i âtiye gayet büyük bir hizmet ve onları büyük bir vartadan ve millet ve vatani büyük bir tehlikeden kurtarmaya çalışıyorlar. Şimdi bizimle uğraşanlar, o zaman kabirde elbette toprak oluyorlar. Farz-ı muhal olarak, o saadet ve selâmet hizmeti bir mübareze olsa da, kabirde toprak olmaya yüz tutanları alâkadar etmemek gerektir.

Evet, Hürriyetçilerin ahlâk-ı içtimaiyede ve dinde ve seciye-i milliyede bir derece lâubalilik göstermeleriyle, yirmi-otuz sene sonra dince, ahlâkça, namusça şimdiki vaziyeti gösterdiği cihetinden, şimdiki vaziyette de, elli sene sonra bu dindar, namuskâr, kahraman seciyeli milletin nesl-i âtisi, seciye-i diniye ve ahlâk-ı içtimaiye cihetinde ne şekle girecek, elbette anlıyorsunuz. Bin seneden beri bu fedakâr millet, bütün ruh u canıyla Kur'ân'ın hizmetinde emsalsiz kahramanlık gösterdikleri halde, elli sene sonra o parlak mâzisini dehşetli lekedar, belki mahvedecek bir kısım nesl-i âtinin eline elbette Risale-i Nur gibi bir hakikati verip, o dehşetli sukuttan kurtarmak en büyük bir vazife-i milliyeye ve vataniye bildiğimizden, bu zamanın insanlarını değil, o zamanın insanlarını düşünüyoruz.

Evet, efendiler! Gerçi Risale-i Nur sırf âhirete bakar; gayesi Rıza-yı İlâhî ve imanı kurtarmak ve şakirtlerinin ise, kendilerini ve vatandaşlarını idam-ı ebedîden ve ebedî haps-i münferitten kurtarmaya çalışmaktır. Fakat dünyaya ait ikinci derecede gayet ehemmiyetli bir hizmettir; ve bu millet ve vatani anarşilik tehlikesinden ve nesl-i âtinin biçareler kısmını dalâlet-i mutlakadan kurtarmaktır. Çünkü bir Müslüman başkasına benzemez. Dini terk edip İslâmiyet seciyesinden çıkan bir Müslim dalâlet-i mutlakaya düşer, anarşist olur, daha idare edilmez.

Evet, eski terbiye-i İslâmiyeyi alanların yüzde ellisi meydanda varken ve an'anât-ı milliyeye ve İslâmiyeye karşı yüzde elli lâkaytlık gösterildiği halde, elli sene sonra yüzde doksanı nefsi-i emmâreye tâbi olup millet ve vatani anarşiliğe sevk etmek ihtimalinin düşünülmesi ve o belâya karşı bir çare taharrisi, yirmi sene evvel beni siyasetten ve bu asırdaki insanlarla uğraşmaktan kat'iyen menettiği gibi; Risale-i Nur'u, hem şakirtlerini, bu zamana karşı alâkalarını kesmiş; hiç onlarla ne mübareze, ne meşguliyet yok.

Madem hakikat budur; adliyelerin, değil beni ve onları ittiham etmek, belki Risale-i Nur'u ve şakirtlerini himaye etmek en birinci vazifeleridir. Çünkü, onlar bu millet ve vatanın en büyük bir hukukunu muhafaza ettiklerinden, onların karşısında, bu millet ve vatanın hakikî düşmanları Risale-i Nur'a hücum edip, adliyeyi şaşırtıp, dehşetli bir haksızlığa ve adaletsizliğe sevk ediyorlar. Küçücük iki nümunesini beyan ediyorum.

Ezcümle: Hapisteki arkadaşlarımdan, selâm-kelâmdan ibaret ve Arabî bir risalemin fiyatı olan on banknotu, buradaki bir adama gönderip, tâ Isparta'da tab' masrafını veren o nüshalar sahibine verilsin diyen mektubu yüzünden hem adliye, hem hükûmet bana sıkıntılar verip, hem vasıta olan adamı taharri etti. Bu sinek kanadı kadar ehemmiyeti olmayan bir âdi mektubu, hem altı ay zarfında bir tek âdi muhabereyi bu kadar büyük bir mesele suretine getirmek, elbette adliyenin şerefine, haysiyetine yakışmaz.

İkinci nümune: Benim gibi garip, ihtiyar ve zaif ve beraat etmiş bir misafire, herkesi, hattâ hizmetçilerini resmen propaganda ile ondan ürkütmek, kendini perişan bir vaziyete sokmak, bu vilâyetteki hükûmetin hamiyet-i milliyesine yakışmadığından, sinek kanadı kadar mevhum bir zarara dağ gibi ehemmiyet verip aleyhimde resmen propaganda yapmak, "Kiminle görüşüyor ve yanına kim gidiyor?" diye herkese bir telâş vermek...hükûmetin hikmeti ve hâkimiyeti, bu acip hâlete elbette tenezzül etmemek gerektir. Her neyse.. Bu iki madde gibi, muttali olanlara hayret veren çok maddeler var...

Efendiler! Dalâlet ve fenalıklar cehaletten gelse, def etmesi kolaydır. Fakat fenden, ilimden

gelen dalâletin izalesi çok müşküldür. Bu zamanda dalâlet fenden, ilimden geldiği için, ancak onları izale etmeye ve nesl-i âtiden o belâyâ düşen kısmını kurtarmaya, karşılarında dayanmaya Risale-i Nur gibi her cihetle mükemmel bir eser lâzımdır. Risale-i Nur'un bu kıymette olduğuna delil şudur ki:

Yirmi seneden beri, benim şiddetli ve kesretli bulunan muarızlarım ve şiddetli tokatlarını yiyen feylesofların hiçbirisi, Risale-i Nur'a karşı çıkmamış ve cerh edememiş ve çıkamaz. Ve dokuz ay, üç adliye ve merkez-i hükûmet ehl-i vukufu, yüz kitaptan ibaret eczalarında, bizi mes'ul edecek bir tek madde bulamamalarıdır. Ve binler ehl-i dikkat olan Risale-i Nur şakirtlerine kanaat-i kat'îye veren, "İşarât-ı Kur'âniye" ve "İhbarat-ı Gaybiye-i Aleviye ve Gavsîye"nin, bu asırda Risale-i Nur'un ehemmiyetine ve makbuliyetine imza basmalarıdır.

Evet, adliyeler, hukukları muhafaza etmek ve haksızları tecavüzden durdurmak, vazifeleri olmak cihetiyle, Risale-i Nur'un yüz risalesi, yirmi senede yüz bin adamın saadetlerine hizmet ettiği sabit olmakla beraber; on seneden beri, iki mahkeme ve merkez-i hükûmet ve birkaç vilâyetin zabıtalrı ve Denizli Mahkemesi münasebetiyle dokuz ay bütün mahrem ve gayr-ı mahrem evraklarımızda ve risalelerde millete ve vatana bir zararlı maddeyi ve mûcib-i ceza bir yanlış görmediğinden, elbette Risale-i Nur'un bu vatanda gayet küllî ve büyük hukuku var. Bu küllî ve çok ehemmiyetli hukuku nazara almayıp, âdi evraklar gibi müsadere ederek, millete ve takviye-i imana muhtaç biçarelere pek büyük bir haksızlığı nazara almamak ve âdi bir adamın cüz'î ve küçük bir hakkını ehemmiyetle nazara almak, adliyenin mâhiyetine ve adaletin hakikatine hiçbir cihetle yakışmaz diye size hatırlatıyoruz.

Doktor Duzî'nin ve sair zındıkların eserlerine ilişmemek, Risale-i Nur'a ilişmek, gazab-ı İlâhînin celbine bir vesile olabilir diye korkuyoruz. Cenâb-ı Hak size insaf ve merhamet ve bize de sabır ve tahammül ihsan eylesin. Âmin...

Gayr-ı resmî, fakat tecrid-i mutlakta

Said Nursî

Cumhurbaşkanına ve bazı makamlara gönderilen bir dilekçe

Bu istida, üç makamata gönderilmiştir.

Oradaki kardeşlerime bir me'haz olmak için gönderildi

Yirmi seneden beri sabredip sükût eden bir mazlumun şekvâsını dinlemenizi istiyorum.

Hürriyetin en geniş suretini veren cumhuriyet hükûmetinde her bir hürriyetten men edilmekle beraber, düşmanlarım, benim aleyhime her cihetle serbest olarak beni eziyorlar. Hürriyet-i vicdan ve hürriyet-i fikr-i ilmiyeyi temin eden cumhuriyet hükûmeti, ya beni tam himaye edip, garazkâr, evhamlı düşmanlarımı sustursun veyahut bana, düşmanlarım gibi hürriyet-i kalem verip, müdafaatıma yasak demesin. Çünkü, resmen, perde altında her muhabereden men'im için postahanelere gizli emir verilmiş. Su ve ekmeğimi getiren birtek çocuktan başka kimseyle beni görüştürmemek için tenbihat verildiği bir zamanda, eskiden beri benim muarızlarım fırsat bulup, tam Mahkeme-i Temyizin beraatimizi tasdik ederek, mahkemedeki ehl-i vukufun tahsin ettikleri kitaplarımı almayı beklerken, o düşmanlarım, hiç münasebetim olmayan bir-iki mahrem risalelerimi verdirip, sonra meslekçe benim aleyhimde bir-iki ehl-i vukufun eline geçirip, aleyhimde fena bir rapor hazırladıklarını işittim. Daha sabır ve tahammülüm kalmadı. Ben hükûmet-i cumhuriyenin bütün erkânlarına, belki dünyaya ilân ediyorum ki:

Kur'an-ı Hakîmin sırr-ı hakikatiyle ve i'câzının tılsımıyla, benim ve Risale-i Nur'un programımız ve mesleğimiz ve bilfiil semeresini gördüğümüz ve çalıştığımız ve gaye-i hareketimiz ve hedefimiz, ölümün idam-ı ebedîsinden iman-ı tahkikî ile biçareleri kurtarmak ve bu mübarek milleti de her nevi anarşilikten muhafaza etmektir.

İşte Risale-i Nur, üç ehl-i vukuf heyetinin ve üç mahkemenin incelemesinden geçtiği halde, bu iki vazife-i kudsiyeden başka, kasdî olarak dünyaya, idareye, âsâyîşe dokunacak ciheti olmadığına, yirmi senelik hayatım ve yüz otuz Risale-i Nur, meydanda, cerh edilmez bir hüccettir.

Evet, mahkemece dâvâ ettiğim ve benimle münasebettar bütün dostlarımla tasdiki altında, yirmi seneden beri hiç bir gazeteyi okumayan, dinlenmeyen ve bu kadar muhtaç olduğu halde istirahatı için hiç müracaat etmeyen ve on seneden beri hükûmetin erkânlarını—birkâcı müstesna olarak—bilmeyen ve dört seneden beri Dünya Harbinden ve hâdisâtından hiç haber almayan ve merak etmeyen bu biçare mazlum Said, hiç imkânı var mı ki, ehl-i siyasetle uğraşsın ve idareye ilişsin ve âsâyîşin ihlâlîne meyli bulunsun? Eğer zerre miktar bulunsaydı, "Karşımda kimler var,

dünyada neler oluyor, bana kim yardım edecek?” diye soruşturacaktı, merak edecekti, karışacaktı, hilelerle büyüklere hulûl edecekti.

En elîm cüz’î bir hâdis e şudur ki: “Bir tecrid-i mutlak içinde, her muhabereden kesilmiş vaziyetinden kurtulmak için hapse girmeye bir bahane bulunuz ki beni hapse alsınlar, bu azaptan kurtulayım” diye bazı dostlarıma bir gizli mektup elden göndermiştim. Tâ, benim hayatımın sermayesi ve neticesi ve gayet ziynetli bir surette tezyin edilmiş Risale-i Nur’dan, Denizli’de mahkemede bulunan kitaplarıma yakın olayım ve teslim almaya çalışayım. Maatteessüf, aleyhime olan oradaki ehl-i vukuftan birtek adam beni müdafaa ederken, o dahi mektubumu görüp, hapse girmem için aleyhime hüküm vermeye mecbur olmuş.

Beni hapislere sokan muarızlarımin bir bahaneleri de—o mahkemede ondan beraat kazandığım—“tarikatçılık”tır. Halbuki, Risale-i Nur’da daima dâvâ edip demişim: “Zaman tarikat zamanı değil, belki imanı kurtarmak zamanıdır. Tarikatsiz Cennete gidenler çoktur, imansız Cennete giden yoktur” diye bütün kuvvetimizle imana çalışmışız. Ben hocayım, şeyh değilim. Dünyada bir hanem yok ki, nerede tekkem olacak? Bu yirmi sene zarfında, bir tek adam yok ki, çıksın desin: “Bana tarikat dersi vermiş.” Ve mahkemeler ve zabıtar bulmamışlar. Yalnız eskiden yazdığım tarikatlerin hakikatlerini ilmen beyan eden Telvihat Risalesi var ki, bir ders-i hakikattir ve yüksek bir ders-i ilmîdir, tarikat dersi değildir.

Hürriyet-i vicdanı esas tutan hükûmet-i cumhuriyenin, elbette bu milletin milyarlar ecdadının ruhları bağlandığı bir hakikate ve onun yolunda dünyaya meydan okudukları ve iman-ı tahkikîyi galibâne felsefeye karşı ispat eden bir eseri ve hâdimlerini himaye etmek, ehemmiyetli bir vazifesidir. Yoksa, o zaif hâdimin ellerini bağlayıp, binler düşmanlarını ona saldırtmaya, hiçbir vecihle o cumhuriyetin düsturları müsaade etmez. Cumhuriyet beni dinleyecek diye şekvâmı yazdım.

Evet, **حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ** ¹ derim.

1.) Bize Allah yeter. O ne güzel vekildir. (Âl-i İmrân Sûresi, 3:173)

Cumhurbaşkanına gönderilen dilekçenin zeyli

Reisicumhura gönderilen istidanın zeylidir ki, mecbur oldum yazmaya.

Bana hücum eden garazkârların en esaslı sebebi, Mustafa Kemal’in dostluğu ve tarafgirliği vesilesiyle beni eziyorlar. Ben de o garazkârlara derim ki:

Ölmüş gitmiş ve dünyadan ve hükûmetten alâkası kesilmiş bir adam hakkında otuz sene evvel bir hadis-i şerifin ihbarıyla Kur’ân’a zararlı öyle bir adam çıkacak dediğimi ve sonra Mustafa Kemal o adam olduğunu zaman gösterdi.

Ben de beş yüz seneden beri kahramanlığıyla ve hakperestliğiyle dünyaya meydan okuyan kahraman bir ordunun şerefini ve zaferini hilâf-ı hakikat olarak M. Kemal’e vermediğim için, garazkâr dostları, beni yirmi senedir bahanelerle tâzip ediyorlar.

Evet, mahkemede ispat ettiğim gibi, *“Şerefler, müsbet hayırlar, maddî-mânevî ganimetler orduya, cemaate verilir, tevzi edilir; kusurlar, menfi icraatlar başa, reise verilir”* diye bir kaide-i hakikatle, *“Kahraman ordunun ve bilfiil asker ve asker başında çalışan cesur zabitlerin zaferleri ve şerefleri Mustafa Kemal’e verilmez; belki kusurlar, hatâlar yalnız ona verilir”* diye, beni onu sevmemekle ittiham edenleri, kahraman orduyu sevmemekle ve şereflerini kırmakla ittiham edip, onlara hain-i millet nazarıyla bakıyorum. Bu hakikati mahkemede ispat ettiğim gibi, onun muannid dostlarına da ispat etmeye hazırım. Ben, bu mübarek milletin bahadır ordusunun milyonlar efradı ve zabitlerini severim; hürmetlerini, haysiyetlerini elimden geldiği kadar muhafaza ediyorum. Benim karşımdaki garazkâr muarızlarım, birtek adamı sevmek yolunda milyonlar efrada mânen ihanet, belki adavet ediyorlar.

Evet, çok emarelerle bildik ki, bana hücum edenleri tahrik eden, Mustafa Kemal’e itirazımdır ve ona dost olmadığımıdır. Başka sebepler bahanedir. Bunun için mecbur oldum ki, o muarızlarıma derim:

O, beni taltif etmek ve bütün vilâyât-ı şarkıyeye vâiz-i umumî yapmak için, Ankara’ya istedi. Ben oraya gittim. Bu gelen üç madde, beni, onun dostluğundan vazgeçirdi. Yirmi sene inzivada azap çektim, dünyalarına karışmadım.

Birinci madde: Bir hadis-i şerifin, âhir zamanda an’anât-ı İslâmiyenin zararına çalışacak diye haber verdiği adam bu olduğunu ef’âliyle göstermesidir. Ben, otuz altı sene evvel o hadis

tefsir etmiştim. Aynen bu adama mânâsı çıkmış. Mahkemedeki müdafaatımın üçüncü esasında izahı var.

İkinci madde: Birşeyin vücudu ve tâmiri ve hayatı, ona ait bütün erkân ve şeraitin vücuduyla olabilmesi ve o şeyin ademi ve tahribi ve ölmesi, birtek şartın bozulmasıyla olduğu bir kaide-i hakikattir. Umumun dillerinde "*Tahrip, tâmirden çok kolaydır*" diye darb-ı mesel olmuştur. Bu kat'î kaideye binaen, meydanda görünen ehemmiyetli kusurlar ve tahribatlar, o kumandanın hatâsından ve ehemmiyetli şerefler ve zaferler ise, ordunun kahramanlığından geldiğinden, o fenalıkları ona, o iyilikleri orduya vermek lâzım gelirken, bütün bütün aksine olarak, cemaatin hayrını baştaki bir ferde; ve o ferdin şerrini cemaate vermek, dehşetli bir haksızlık olmasıdır.

Üçüncü madde: Cemaatin hayrını ve ordunun zaferini başa vermek ve o başın kusurunu cemaate isnad etmek ise, binler hayırları birtek hayra indirmek ve bir tek kusuru binler kusur yapmaktır. Çünkü, nasıl bir tabur bir dehşetli düşmanı öldürse, herbir neferi bir gazilik rütbesini alır; ve yalnız binbaşısına verilse, binden bire iner, birtek gazi olur; o binbaşının hatâsıyla zâlimane bir katil yapılsa ve ona verilmeyip tabura verilse, o birtek katil bin cinayet hükmüne geçerek bin neferi mes'ul eder ve cezaya çarpar. Aynen öyle de, meydandaki görünen ehemmiyetli kusurlar onları işleyen ölmüş adama verilmezse, beş yüz, belki bin seneden beri gaziliğini ve hakperestliğini dünyaya gösteren ve ferman-ı şerefini ve Kur'ân bayraktarlığını kılıçlarıyla ve kanlarıyla imzalayan bir orduya havalesiyle o kusurlar binler derece ve erkânları adedince ziyadeleşir, o ordunun pek parlak mazisini dehşetli karartır ve bu asrın ordusunu, geçen asırların aynı orduları önünde mahcup ve mes'ul eder. Ve mevcut şerefler, zaferler tek adama verilse, binler derece küçülür, erkân ve efrad adedince gazilik ve hayırlar birtek hükmüne geçer, söner; daha kusurlara karşı kefâretü'z-zünub olmaz.

İşte bu sebepler içindir ki, ben, onun dostluğunu bırakıp, onun yerinde, ehemmiyetli bir zamanda içinde bulunduğum ve tesirli hizmet ettiğim o ordunun dostluğunu aldım ve binler derece daha ehemmiyetli şerefini muhafazaya Risale-i Nur ile çalıştım.

Emirdağında
Said Nursî

Emniyet Genel Müdürlüğü'ne

Ankara'da bulunan Emniyet-i Umumiye Müdürü Beye,

Yirmi senedir gayr-ı resmî, hem haps-i münferit, hem tecrid-i mutlak içinde bulunduğu ve sebepsiz evham yüzünden emsalsiz tazyik gördüğü halde sükût eden bir bîçare ile resmî değil, hakikî ve ciddî görüşmek istersen, az sizinle konuşacağım.

Evvelâ: İki sene, iki mahkeme, yirmi sene hayatımın eserlerini, mektuplarını tetkikten sonra, idare ve âsâyiş aleyhinde hiçbir madde bulunmadığına ve bulmadıklarına delil, mahrem ve gayr-ı mahrem bütün kitaplarımı beraatimle beraber iade etmeleri cerh edilmez bir hüccettir, bir senettir.

Yirmi seneden evvelki hayatım ise, bu vatan ve millet lehinde fedakârane sarf olunduğuna delil, eski Harb-i Umumîde gönüllü alay kumandanı olarak Başkumandanın takdiratı altında hizmetlerimle ve harekât-ı milliyede fevkalâde hizmetimi Ankara'daki hükûmet reisleri takdirle ve Meclis-i Mebusan beni orada görmekle alkışlamasıdır. Demek bu yirmi senede bana verilen azap, bütün bütün kanunsuz ve keyfî bir muameledir. Bu yirmi sene kırk bayramımı münzevî, yalnız geçirdim. Artık yeter! Kabir kapısındaım, beni dünyaya baktırmayınız.

Hem Emniyet-i Umumiye Reisi olduğunuz cihetle, benim hizmetime taraftar olmanız lâzım. Çünkü mahkemelerce sabit olduğu gibi, Risale-i Nur'un dersleri, dünyaya baktığı vakit bütün kuvvetleriyle âsâyişin temellerini muhafaza etmek, korumak ve fesat ve ihtilâllerin önünü kesmek olmasından, kudsî ve mânevî inzibat komiserleri hükmünde olduğuna delil, üç vilâyet zabıtalari anlamışlar.

Bu âhirde pek ziyade, ahaliyi, memurlar, benimle görüşmekten ürkütmek cihetiyle anladım ki, hakkımda haddimden fazla ve lâıyk olmadığım teveccüh-ü âmmeyi kırmak içinmiş. Ben de size bunu kat'iyen beyan edip ve has kardeşlerime mahremce yazdığım mektuplarda teveccüh-ü âmmeyi kat'iyen—mesleğimize ve ihlâsımıza muhalif olduğu için—şahsıma kabul etmiyorum ve reddediyorum. Ve o hususta, çok has kardeşlerimin de hatırlarını kırmışım. Yalnız Kur'ân-ı Hakîmin hakikatını emsalsiz bir surette tefsir eden Risale-i Nur'un kıymetini gösteren eski zatların gaybî haberlerini kabul edip yazmışım. Ve kendim, âdi bir hizmetkâr olduğumu ispat etmişim. Farz-ı muhal olarak, bu teveccüh-ü âmmeye taraftar olsam da, âsâyiş lehinde hizmet edecek ve

sizin gibi âsâyîş memurlarına fâidesi dokunacak.

Mâdem ölüm öldürülmüyor; hayattan çok ziyade ehemmiyetli bir meseledir. Yüzde doksani bu hayatın selâmetine çalışıyorlar. Biz Risale-i Nur şakirtleri de, herkesin başına muhakkak gelecek olan ölümün dehşetli hücumuna karşı mücadele ediyoruz. Hadsiz şükür olsun ki, şimdiye kadar o ölüm idam-ı ebedîsini, yüz binler adam hakkında terhis tezkeresine Risale-i Nur ile çevirdiğine yüzbinler şahit gösterebiliriz. Bu hakikat noktasını sizin gibi vatanperver, milliyetperverler bizi teşviklerle alkışlaması lâzım gelirken, evhamlarla ittiham altına alıp tarassutlarla tâciz etmek, ne kadar insaftan ve hamiyetten uzak olduğunu insafınıza havale ediyorum.

Gayr-ı resmî tecrid ve haps-i münferidde

Said Nursi

Afyon Emniyet Müdürlüğü'ne 1.Dilekçe

Afyon Emniyet Müdürlüğü'ne,

Ben, sizin, insaniyet ve vicdanınıza itimaden, mahrem işlerimi size beyan ediyorum. Hem vazife itibarıyla, siz, bizimle pek çok alâkadarsınız. Çünkü Risale-i Nur'un âsâyîş noktasında yirmi seneden beri yüz bin şakirdinden hiçbir vukuat olmadığı gibi; pek çok zabıta memurlarının itiraflarıyla ve birşey aleyhimizde kaydetmemeleriyle bunu ispat eder. Buraya, Ankara Emniyet-i Umumiye Müdürü geldiğini bir çocuktan işittim. Herhalde benim halimi soracak diye birşey kaleme aldım ki, rahatsızlığım münasebetiyle ona konuşmak yerinde takdim edeyim. Birden, gittiğini işittim. Size leffen onu gönderiyorum; münasip görseniz, berâ-yı malûmat ona gönderirsiniz. Ben, dünya işlerini bilmiyorum, halklarla görüşemiyorum. Senden başka burada kimsem yok ki reyini alayım. Benim şahsıma ait mesele gerçi çok ehemmiyetsizdir, cüz'îdir; fakat Risale-i Nur'a ait mesele, bu vatan ve millete pek çok ehemmiyeti var.

Size kat'iyen ve çok emarelerle ve kat'î kanaatimle beyan ediyorum ki, gelecek yakın bir zamanda, bu vatan, bu millet ve bu memleketteki hükûmet, âlem-i İslâma ve dünyaya karşı gayet şiddetle Risale-i Nur gibi eserlere muhtaç olacak; mevcudiyetini, haysiyetini, şerefini, mefahir-i tarihiyesini onun ibrazıyla gösterecektir.

Said Nursî

Afyon Emniyet Müdürlüğü'ne 2.Dilekçe

Afyon Emniyet Müdürlüğü'ne!

Zâtınızı tanımadan bir defa gördüğüm vakit insafî ve adaletli gördüğümünden herkesten evvel, alâkadar olduğum bir hakikatı size beyan ediyorum. O hakikatı alâkadar makamata vazifeniz itibarıyla bildirmeyi, size bırakıyorum. O hakikat da şudur:

Benim şimdiki vaziyetim, tarihte emsali yoktur. Herşeyden tecrid-i mutlak içinde, herkesten hattâ câmideki cemaat adamlarından ve temastan memnu' olduğum halde; ihtiyarlık, hastalık, yoksulluk içinde birden kalbime geldi ki: Madem ben de bu vatanın bir evlâdıyım, bu vatanın saadetine hizmet etmek benim için farzdır. Maddî cihette elimden hiçbir şey gelmiyor. Yalnız Kur'andan anladığım ve kaleme aldığım Meyve Risalesi ile Hücet-ül Baliga'yı yeni hurufla tab'etmek için bazı kardeşlerime izin verdim. O iki risaleyi iki seneye yakın alâkadar Ankara makamâtı ve ehl-i vukufu, hem Denizli Mahkemesi tedkikten sonra mûcib-i mes'uliyet hiçbir şey bulamayarak bize resmen teslim ettiler. Hem cevap gönderdim ki; sansüre ve büyük muharrirlere göstereyim, sonra tab'etsinler. Hem tab'dan sonra resmen hükûmetin oniki makamâtına vermek bir usûldür. Sonra da İhlas Risalesi ile İktisad Risalesi'ni de o iki risalenin âhirine ilhak edip yeni hurufla tab'edilsin. Kat'iyen size beyan ediyorum ki benim maksadım, bunun tab'ında, bu mübarek milleti ve vatani manevî ve maddî anarşilikten muhafaza etmek ve asayiş ve inzibata manevî yardım etmek ve anarşiliği uyandıran haricî bir cereyanın istilâsına manevî sed çekmek ve âlem-i İslâm'ın bize karşı itiraz ve ittihamını izaleye ve eski muhabbet ve uhuvvetini celbetmeye çalışmaktır. Fakat maatteessüf ben dünya ile alâkadar olmadığım ve ehl-i idare ile de görüşmediğimden ve dünya halini bilmediğimden ve kanunsuz ilişmek belasına maruz kaldığımdan, eskiden beri perde altında bana husumet eden bazı insanlar, fırsat bulup zabıta, ya adliye, ya evhamlandırıyorlar.

Ezcümle: Acib bir tesadüfle işittim ki; dört risalem ile bu iki sene zarfında yazdığım mektubların suretini taharri memurları şimendiferde tutmuşlar. O risalelerin ikisi, "İhlas"tır. Gerçi bir derece mahremdir, fakat mahkeme, hem Ankara ehl-i vukufu tedkikten sonra zararsız

görmüşler ki, bize iade ettiler.

Hem sansüre ve büyük muharrirlere göstermek için İstanbul'a gönderilmiş "İktisad" ise, bu zamanda herkese lâzımdır. Onsekizinci Lem'a olan Keramet-i Aleviye ise, yanlışlıkla onlara, beraber gönderilmiş. Değil o risaleyi tab'etmek, belki en mahrem kardeşlerime de ancak okumasına izin veriyorum. Hem o, dünyaya bakmıyor. Hem ehl-i vukuf ve mahkeme, tedkik etmiş, bize iade etmişler.

Hem, on sene evvel Eskişehir Hapishanesi'nde çok sıkıntılı bir zamanımda ve teselliye çok muhtaç olduğum bir zamanda bir müjde-i manevî kalbime geldi, ben de kaleme aldım. Amma benim bu iki sene, belki dört-beş senede yazdığım mektubların suretleri, değil o risaleler ile beraber tab' ve neşretmek; belki mahrem bir-iki dostumun arzusu ile okunmasını merak edip beraber gönderilmiş. Bu mektupları kendim yazdığımın sebebi, benim yüzümden hapiste sıkıntı çekenlere bir teselli, bir musahabe ve bu vatan ve millete dünya ve âhiretlerine yirmi seneden beri büyük menfaati görülen Risale-i Nur hakkında bir müdavele-i efkâr etmek içindir. Hem zâtınıza, hem Ankara makamâtına yazdığım bazı hasbihaller, belki içinde bulunmuş. İşte bu mahiyetteki risaleler ve mektuplar, taharri memurları tarafından alınmış; belki size de gelmiş veya gelecek ihtimaliyle size bu hakikatı beyan ediyorum. Benim şimdi pek ağır beş-altı cihetteki sıkıntılara evham yüzünden kanunsuz bana ilâştirmeğe meydan vermemenizi, sizin vazifeperverliğinizden ve ciddiyetinizden ümid ediyorum.

Said Nursî

Üstada ihanet edenlere hitap

Birden İhtar Edildi Kaleme Almaya Mecbur Oldum

بِسْمِ سُبْحَانَهُ

Kardeşlerim!

Şimdi tam tahakkuk etti ki; resmen bana ihanet ve hakaret etmek, onunla teveccüh-ü ammeyi hakkımda kırmak için gizli bir tedbir kurulmuş. Benim bütün dostlarımı -perde altında-soğutmak ve ürkütmeye çalışıyorlar. Halbuki Sikke-i Tasdik-i Gaybî onların bütün propagandalarını zîr ü zeber ediyor. Gerçi böyle dinsizlik hesabına bana olan hakaret, bir derece beni sıkıyor; Eski Said'den kalma bazı damarlarıma dokunuyor. Fakat Risale-i Nur'un hârika fütuhatı ve şakirdlerinin ehl-i hakikat nazarında ve ruhanî ve melaikeler yanında hürmet ve merhametle karşılanmaları, benim şahsıma gelen ihanet ve hakaretlerin sivrisinek kanadı kadar ehemmiyeti kalmaz.

O bedbaht ehl-i ihanet, dindarlık cihetiyle, ehl-i din ve ehl-i ulûm-u diniyenin hürmetini kırmak dine bir ihanet olduğu cihetinde, ruhanî ve melaikelerin ve ehl-i iman ve ehl-i hakikatın nazarında mel'un olduğu gibi; binden ancak bir-iki serserinin veya zındığın âferinini kazanırlar. O bedbahtlar bana hakaret etmekle, güya Risale-i Nur'un nüfuzunu kırıyor; şahsımı menba' zannedip beni çürütmekle, Risale-i Nur sukut edecek diye ahmakane bir zan ile şahsıma tecavüz oluyor.

Ben de derim: Ey bana dinsizlik hesabına ihanet ve hakaret eden bedbahtlar! Kat'iyyen size haber veriyorum; yakında -tövbe etmemek şartıyla- hiç çare-i halas yok ki, ecel celladıyla sen, idam-ı ebedî ile ölüm darağacı ile asılacaksın! Şeraretli ruhun dahi ebedî bir haps-i münferidde mahkûm olmakla beraber, ehl-i iman ve ruhanîlerin nefret ve lanetini kazanacaksın! -Tövbe etmemek şartıyla- benim intikamım, senden, pek muzaaf bir surette alınıyor bildiğimden, hiddet değil hattâ sana acıyorum!

Amma Risale-i Nur'un, senin gibi sinekler kadar ehemmiyeti olmayanın perde çekmesi, zerre kadar nüfuzunu kıramaz. Yüzbinler adam onunla imanlarını kurtardıkları için, ruh u canla hürmet ve perestiş ederler. Amma şahsımın teessürü ise kat'iyyen size haber veriyorum ki; bir-iki dakika asabiyetle bir teessüratıma mukabil, birden öyle bir teselli buluyorum ki, bin derece sizlerin hakaret ve ihaneti ziyadeleşse o teselliyi kıramaz. Çünkü Risale-i Nur'un keşf-i kat'îsiyle, dinsizlik hesabına bize hücum eden, ebedî azablar ve haps-i münferidde idam-ı ebedî ile ihanet ördükleri gibi; Risale-i Nur'la imanını kurtaran şakirdleri, ölümle terhis tezkeresi ve saadet-i ebediye vesikasını alıp, ebedî bir hürmet ve merhamet ve ikrama mazhar olacaklarını, feylesofları susturan binler hüccetleri beyan etmişiz.

Hem bu Yeni Said, Eski Said gibi kendine hürmet ve teveccüh kazanmak ve şân ü şeref bulmak; kat'iyyen aleyhindedir, kat'iyyen kabul etmez. Onun için, yirmi senedir inzıvayı tercih etmiş.

Eğer asayiş ve idare hesabına nüfuzunu kırmak ve umumun nazarında çürütmek için yapıyorsanız, pek büyük bir hata ediyorsunuz. İki sene üç mahkeme, yirmi senelik hayatımın yüzirmi eserinde, yüzirmi bin Risale-i Nur şakirdlerinden mûcib-i ihtilâl ve medar-ı mes'uliyet ve vatan ve millet aleyhinde hiçbir şey bulmadıklarına beraatımıza ve Risale-i Nur eczalarının bütününü iade etmeleriyle gösterdiği cihetle, kat'iyen size beyan ediyorum ki; dinsizlik hesabına bizi ezen sizler; vatan ve millet, asayiş ve idare aleyhinde ve anarşilik lehinde ve müdhiş bir ecnebi hesabına beni sıkıştırıp, bir sarsıntı çıkarıp, o cereyanın müdahalesini istiyorsunuz. Onun için, bütün ihanet ve hakaretlerinize beş para vermem; asayiş, idare lehinde, sabır ve tahammüle karar verdim.

Elbette dünya daimî olmadığı gibi, hâdisatı da fırtınalı, daima değişir. Birkaç saat cinayetlerle, dünyevî ve uhrevî binler zakkum ve azab neticeleri var. O zaman, faidesiz "yüzbinler teessüf" diyeceksiniz! Ben, resmî makamata ve bizimle tam alâkadar vazifedarlara yazdığım gibi, sizin gibi bedbahtlara dahi derim: Biz, Risale-i Nur'la, bu memleketin ve istikbalinin en büyük iki tehlikesini def'etmeye çalışıyoruz ve bilfiil çok emarelerle, hattâ mahkemede de kısmen isbat etmişiz.

Birinci tehlike: Bu memlekette, hariçten kuvvetli bir surette girmeye çalışan anarşiliğe karşı sed çekmek.

İkinci: Üçyüz elli milyon müslümanların nefretlerini kardeşliğe çevirmekle, bu memleketin en büyük nokta-i istinadını temin etmektir.

İhanet hadisesi hakkında

بِسْمِ اللَّهِ
الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Geçen hâdis-e-i ihanetten merak etmeyiniz. O hâdis-e söndü, plânları akîm kaldı. O yapan adam da, şimdi kendini nefret-i umumîden kurtarmak için yeminler ile inkâr ediyor. Ben onu, o olduğunu bilmedim. Yoksa ilişmezdim. Zâten iliştiği yoktur. Elini uzattı, başımdaki mendili açtı; hem de buraya Ankara emniyet-i umumîsi mühim memurlar ile buraya gelmesini haber aldığı için o ihanete cesaret etti. O büyük memurlar buraya geldiler. Benim aleyhimde olan vali Rumelili olmasından benimle görüştürmedi. Ben de size gönderdiğim konuşmak parçasını Afyon Emniyet Müdürü vasıtasıyla Ankara'da ona göndermek için, bunun ile melfuf pusla ile Afyon emniyeti dairesine gönderdim. Ben de kat'iyen müteessir değilim. Zâten ehemmiyeti de kalmadı. Siz de hiç merak etmeyiniz. Hem her şeyde olduğu gibi, bunda da kader-i İlahî benim hakkımda onların o zulmünü ehemmiyetli bir merhamete çevirdiğini kat'iyen gördüm, Allah'a şükrettim.

Dünkü gün, bayramdan sonra bana göndereceğiniz emanetleri beklerken, mektubunuzu aldım; "Bir iş'ar olmazsa, on gün sonra takdim edeceğiz." cümlesini gördüm. Demek telaş etmişsiniz, onun için göndermediniz. Endişe edilecek bir şey yok. Fakat buraya ehemmiyetli memurlar geldikleri zamanda göndermemek, emanet buraya gelmemek, ihtiyarsız bir güzel ihtiyat olmuş.

Kahraman Rüşdü, oraya gelen Mehmed Efendi'ye demiş ki: Isparta hapsinde emanet parayı inkâr eden adam parayı getirmiş, teslim etmiş. Eğer hakikat ise, o paradan Âyet-ül Kübra'nın otuz nüshasının fiatlarını alınız, o nüshaları bana gönderiniz. Tâ o otuz nüshayı ben satacağım, kendi nafakam için o mübarek fiatını sarfedeceğim. Emanet kitabları da bekliyoruz. Siz daha iyi bilirsiniz, nasıl gönderirseniz gönderiniz. Bugün bir nüsha Meyve'yi tashih ederken bana çok azametli ve ehemmiyetli ve hakikatlı göründü. Bu ehl-i dünyaya bağırarak dedim? "Ne haltetseniz ediniz. Madem Cenab-ı Hak bu Firdevs meyvesini gayet geniş bir dairede okutturup herkesin nazar-ı dikkatini ve merakını celbedecek bir surette ve en muannid dinsizleri, düşmanları susturacak bir kuvvette Risale-i Nur şakirdlerine ihsan eyledi. Bize verdiğiniz bütün işkencelere ve sıkıntılara beş para ehemmiyet vermeyiz." dedim. O göndereceğiniz emanetler içinde Onuncu ve Onbirinci Mes'eleleri tahattur ettim. Onun için emanet kitabları bekliyoruz dedim.

Umum kardeşlerim dediğim vakit masumlar taifesi, ümmi ihtiyarlar ve muhterem hemşireler kısmı içinde daima niyet ediyorum. Bu manada umum kardeşlerimize birer birer selâm ve dua ediyor ve dualarını rica ediyoruz.

İhanet hadisesi hakkında

Aziz, Siddık Kardeşlerim!

Merak etmeyiniz, telaş edilecek bir şey yok. Yalnız bayramdan sonra Ankara emniyet-i umumî müdürü, mühim memurlarla buraya gelmeleri ve bir cihette benimle de gizli alâkadar bir surette gelmesinden evvel bir kumandan, onların gelmesinden cesaret alıp hafifçe bana ilişti. Fakat sonra pişman oldular. O büyük memurlar geldikten sonra, mûcib-i endişe birşey olmadı. Tahminimce, bana ait mes'ele bir derece kardeşlerime sirayet etmesi cihetiyle, Feyzi'ye zâhiren hafifçe ilişilmiş. Fakat ben merak ediyorum, onu taharri etmekte neyi bahane etmişler? Neyi aramışlar? Tafsilâtı nedir? Madem iki sene tedkikattan sonra üç mahkeme kitab ve mektublarımızı bilâistisna bize iade etmiş, biz de dünya siyasetiyle alâkadar olmadığımız onlarca tahakkuk etmiş, daha ne arayabilirler? Olsa olsa hususî, belki kıskançlık eseri veyahut garaz veyahut gizli zındıkların tahrikiyle böyle bazı kanunsuzluklar kanun namına yapılıyor. Bu hallere mukabil, tam metanet ve tesanüd ve sarsılmamak ve telaş etmemek lâzımdır.

Afyon Emniyet Müdürlüğü'ne 3.Dilekçe

Afyon Emniyet Müdürü'ne derim ki:

Müdür Bey!.. Dünyada, eski zamandan beri görülmemiş bu derece kanunsuz ve manasız ve maslahatsız tecavüzler bana geldiği halde neden aldırımıyorsunuz?

Bir misali: Câmiye, hâlî zamanda, cemaat hayrına sahip olmak için bir, bazı bir-iki adamdan başka kimseyi yanıma kabul etmediğim halde, resmen "**Kat'iyen câmiye gitmeyeceksiniz!**" deyip; bu gurbette, hastalık ve ihtiyarlık ve yoksulluk içinde bu ihanet hangi kanunladır? Hangi maslahat var? Haberim olmadan, câminin hâlî bir yerinde iki-üç tahta, bir kilimle beni üşütmemek fikriyle bir zâtın yaptığı iki kişilik bir settare yüzünden, ehemmiyetli bir mes'ele şeklinde, hem bana, hem umum halka manasız telaş vermek hangi kanunladır? Hangi maslahat var? Soruyorum.

Bana bu ihanetleri yapanların hiçbir bahaneleri yoktur. Yalnız teveccüh-ü ammeyi bahane edip: "Bu menfî adama neden hürmet ediyorsunuz?"

Ben de derim: Bütün dostlarım biliyorlar ki; ben, şahsıma karşı hürmeti ve teveccüh-ü ammeyi istemiyorum, reddediyorum. Benim hakkımda başkalarının hüsn-ü zannını kabul etmediğim halde, hangi kanun beni mes'ul eder ki; ihtiyarım ve rızam haricinde, başkasının hüsn-ü zannıyla bana ihanet ediliyor. Farz-ı muhal olarak, bu teveccüh-ü amme hakikat da olsa; vatana, millete faidesi var, zararı olmaz. Hem eğer, bir parçasını ben de kabul etsem; bu ihtiyarlık, hastalık ve soğuk bir oda içerisinde, dehşetli bir haps-i münferidde, zarurî hizmetlerimi görmek için bir-iki insanın dostluğunu kabul etmekliğimde hangi fenalık var? Hangi kanun bunu men'eder? Bir-iki işçi çocuktan başka benimle temas ettirmemek hangi kanunladır? O işçi çocuklar her vakit bulunmadığı için, kendim işimi göremiyorum. Bu dehşetli vaziyeti, elbette bu memlekette inzibat ve hükûmet ve idare adamları nazar-ı ehemmiyete almak borçlarıdır. Cidden alâkadar eder diye size beyan ediyorum. İnsaf ve vicdanınıza havale ediyorum

Emirdağı'nda bir tecrid-i mutlakta

Said Nursî

Salih Yeşil'in, İçişleri Bakanı'na mektubu

Dâhiliye Vekili Hilmi Uran Bey'e Merhum Sâlih Yeşil tarafından yazılan mektubun sureti:

[Yazıları yanlış telakki ve tefsirlere uğratılmakla senelerden beri çenber içinde yaşatılan ve safi, samimî bir insan ve müslümanlıktan başka hiçbir maksadı bulunmayan Bediüzzaman Molla Said nam masumun, ya bulunduğu yerde veya Ankara'ya nakil ile orada

hayat ve huzurunun muhafazası için sırf insaniyet namına yazılmış olan bu mahrem ricanameyi bizzât okumak nezaketinde bulunur ve genç zamanında yaptığı, unutulmuş hizmetlerine mükâfaten ihtiyar halinde bu adamı serbest bir ölüm hayatına kavuşturmak lütfunu diriğ buyurmazsanız, zât-ı keremkârlarına en büyük hürmetlerimi sunar, minnetdarınız olurum.]

Molla Said kimdir?

El'an Afyon'un Emirdağı kazasında ikamete memur olan Molla Said, doğumundan itibaren Türk kardeşleri arasında yaşamış, Türk seciyesiyle perverde olmuş, umumî harbdde Kafkas'ın karlı dağlarında kahraman askerlerimiz arasında gönüllü alay kumandanı olarak mücadele ve irşad için dolaşmış büyük bir harp madalyası almış, Sarıkamış taarruzunda, Bitlis'in sukutunda yaralı olduğu halde esir olup senelerce Rus garnizonlarında çile çekmiş, firar edip İstanbul'a gelerek ilmî kudretine binaen Dâr-ül Hikmet-il İslâmiye a'zâlığında bulunmuş, Kuva-yı Milliye ihdasında halkı mücadeleye teşvik etmiş; Büyük Millet Meclisi'nin ilk senesinde Ankara'ya gelerek Hacı Bayram misafirhanesinde birçok mütereddid kimselere vatanın müdafaası lüzumunu anlatmak hizmetinde bulunmuş olan, bu hakikî vatanperver insanın, evvelce ibadete, imana, itikada müteallik yazdığı ve yazagelmekte olduğu eserleri, din ve dindarları sevmeyen bazı kimselerin, hususıyla dâhiliye vekaletinde bulunmuş olan menfaatperest Şükrü Kaya'nın mezheb ve rejimine uygun gelmemekle, asılsız isnad ve uydurma raporlarla bu zavallı adam, yirmi küsur seneden beri hapis ve nefiy cezalarıyla perişan edilmiş ve iki sene evvelisi yine o yazıları bahanesiyle Kastamonu'daki çilehanesinden kollarına kelepçe vurularak kendisine selâm vermiş olan altmışaltı adamla Denizli Cezaevine sevk ve onbir ay kadar hapsedildikten sonra, muzır telakki edilen o eserleri, evvelâ İstanbul müftülüğünde bir heyet tarafından, bilâhare Ankara'da Diyanet Riyaseti ve Dil Tarih Enstitüsü a'zâlarından mürekkep bir komisyon marifetiyle aylarca tedkik olunduktan sonra, bu eserlerin hiçbirisinde devletin siyasetini ve asayişini rencide edebilecek en ufak bir şey görülmemekle, Molla Said ve Nur şakirdleri ve eserlerini okuyanlar, mahkeme kararıyla serbest bırakılmış ve Denizli'de oturmasına müsaade olunmuş iken, maatteessüf bu ihtiyar adam, az zaman sonra Denizli'den Afyon'a ve oradan da Emirdağı kazasına teb'id ve herhangi bir Türk kardeşiyle dahi temastan men'edilmiş.

Sayın beyim! Cumhuriyet serbestiyetinden, Teşkilât-ı Esasiye Kanunu'nun hürriyetinden mahrum kalan bu zavallı ihtiyar adam, her suretle himayeye lâayık, bakılmağa muhtaç, akraba ve taallukatı olmayıp sırf bir İslâm hükûmeti himayesine muhtaç bir İslâm mütefekkiridir. Şâir-i meşhur Âkif Bey merhumun rivayetine nazaran, Mısır'ın en maruf ülemasından olan ve garbın müteaddid lisan ve felsefesine aşina bulunan üstad-ı azam Abdülaziz Çavuş'in yirmi küsur sene evvelisi "El-Ehram Ceridesi"ndeki Said hakkında yazdığı "Fatîn-ül Asr" başlıklı makalesini okuyan ve kendisiyle bizzât görüşen ilim adamları, bu zâtın fitraten ilmî kudretini ve İlahî mesleğini takdir edebilirler.

Sayın beyim! Kürdlük sözüyle türlü hakarete hedef olan Molla Said, seciyeten takdire şayan bir Türk âşık ve İslâmiyet hâdimidir. **(Haşiye)** Bundan memleketimiz içtimaen zarar değil, manen faide görecektir. Ben namus ve şerefim namına şehadet ederim ki; Molla Said, kat'iyen temiz bir adamdır. Onun için, sizin gibi milletin dâhilen idare ve mukadderatına el koyan dirayetli zâtlardan insaniyet namına temenniyatım şudur: Yanlış anlayışlı jurnalcilerin sözleriyle hürriyet nimetinden, saf hava teneffüsünden, herhangi bir Türk kardeşiyle görüşmeden mahrum kalan bu adamı, hükûmetin adaleti, makamınızın ehemmiyeti namına ve adl ü ihsan kaziyesine tevfikân olsun, bu adam hakkında dahi adalet ve kendisiyle de hiç olmazsa bir defa olsun hüsn-ü niyetle görüştükten sonra onun hakkında ibka veya ifna kararını vermek lütfunda bulunursanız, elbette ehemmiyetli vazifenizi kanun dairesinde îfa etmiş olacağınızdan dolayı tarihçe-i hayatınıza takdire değer bir fasıl derc buyurmuş, adaletperverliğinizi halka ve âcizleri gibi bacağı kesilmiş, köşede kalmış hür fikirli vak'a-nüvislere duyurmuş olursunuz efendim.

Milliyetini, memleketini candan seven; teninde, kanında, Kürdlük, Arnavutluk, Boşnaklık kanı kokusu olmayan,

Erzurum'un eski milletvekillerinden

Bacağı Kesik

Yeşil oğlu Mehmed Sâlih

Haşiyeye: Evet herbiri yüze mukabil binler Türk gençleri, masumları, ihtiyarları, Risale-i Nur'a şakird olmalarından, bu acib asırda, Türk Milletinin Devlet-i Abbasiye inkırazından İslâm yardımına koşmaları gibi, bu şakirdler dahi aynen koştular. Değil yalnız Said, belki bütün ehl-i hakikat tahsin eder, Türk'e dost olur.

Kaymakamın cebri emrine karşı ifade

*Kaymakamın emr-i cebrisiyle
beni karakola istemeleri üzerine
ifademdir*

Ben hastayım, oraya gelemem. Sualiniz nedir? dedim.

Dediler: Ankara makamına karakol zabitanın vasıtasıyla verdiği şekva mektuplarını kim yazdı?

Elcevab: Ben halkla görüşmüyorum. Bir çocuğa yazdığımı verdim, o da gitti, üç dört suretini bana getirdi. "Yazı güzel" dedim. Daha sormadım. Bir suretini de Afyon Emniyet Müdürü'ne elden gönderdim. Şimdi Emniyet merak etmiş: "Bu güzel yazı kimindir?" diye sormuş. Güya bir cinayet yapmışım gibi bana sıkıntı vererek: "Kim yazmış" diye beni sorguya çekiyorlar.

Acaba zabitanın tensibiyle ve eliyle Dahiliye ve Başvekil'e gönderilen ayn-ı hakikat bir hasbihâlî tebyize çeken bir adamın ne kabahati var? Benim de bir sene sakladığım o istid'âyı zabıtaya verdim, onlar da gönderdiler. O yüzden ne hatam var ki; bu iki günde iki ay hapis azabını verdiler. Şimdi hem bana hizmet eden yalnız bir tek çocuk korktu, anahtarı verdi.. Hem de yazan adamı ürküttü, yanından gitti. Daha kendini bildirmez.

İnsaniyet namına bayrama kadar beni lüzumsuz, kanunsuz karakola çağırmayınız. Tahammül edemiyorum.

Said Nursî

Emirdağ Zabıtasıyla Bir Hasbihal

*Aziz kardeşlerim.. Belki siz merak edersiniz. Bu pek hafif geçen
dehşetli taarruza dair ne cereyan etmiş diye sorarsanız; bunu bera-
yı malumat gönderdim..*

Emirdağ Zabıtasıyla Bir Hasbihalim

"Hem insaniyet namına istediğim bir hukukuma karşı yapılan, hayretimi mûcib acib bir muamelenin sebebi nedir?" diye bir sualim var.

Birincisi: Bir seneden beri sakladığım şekvamı vermedim. Şimdi zabitanın vasıtasıyla Ankara makamına vermek üzere, bir zâta gönderdik. Dedim: Afyon Emniyet Müdürü insafıdır. Ona da bir suret elden gönderdim. Ondan istirahatıma dair bir eser beklerken, bilakis beni sıkıştıran zâtlara yazmış: "Bu güzel yazı onun değil, kim yazmışsa tahkik ediniz." Acaba çok kuvvetli ve ayn-ı hakikat o şekvayı nazara almayıp lüzumsuz, ehemmiyetsiz, zararsız bir yazıyı merak etmek, benim istirahatımı bozmak; bin liraya ehemmiyet vermemek, beş paraya çok ehemmiyet vermek gibi olmaz mı? Yüzotuz risalelerden binler nüshaları ayrı ayrı yazılarla üç mahkeme inceden inceye tedkikten sonra ve onları yazanların mühim bir kısmı benimle beraber mahkemede bulunmaları ve zerre kadar medar-ı mes'uliyet olmadığı halde, "Kim ona yazıyor diye tahkik ediniz" demek yüzünden bir kanun, bir maslahat var mı? Bir bîçareyi bu bahane ile karakola çağırarak, endişe vermek ve bilhassa benim ihbarımla istemek ne lüzumu var? İşte ben size haber veriyorum: Eğer arzu etsem, binler adam yazılarımı yazacaklar; hem her tarafta millet ve vatan menfaatine yazıyorlar.

İkincisi: İnsaniyet namına sizden isterim ki, tâ bayrama kadar benim yüzümü dünyaya çevirmeyiniz. Ben sizi düşünmediğim gibi; siz dahi beni unutunuz. Bu mübarek aylarda benim gibi dünyadan küsmüş bir bîçareyi, âhiret zararına gayet ehemmiyetsiz dünya işleriyle meşgul etmeye mecbur etmeyiniz.

Said Nursî

Manidar bir zelzele

Bu manidar yeni zelzeleyi merak ettim. Kalben dedim: Eğer sair yerlerde bu şiddetle olmuşsa, herhalde Nur şakirdlerine dahi yine bir tecavüz var. "Yoksa benim yalnız mektubumla alâkadardır?" diye sordum.

Dediler: Yalnız Ankara hafif, Afyon ve Eskişehir ve bu Emirdağı'nda ve en şiddetlisi bu kasabada olmuş. Fakat medar-ı hayrettir ki, dört defa şiddetli olduğu halde, hiçbir zarar olmadı. Bunun bir hikmeti budur: Kat'î emir verilmiş ki: "Said'i cebren hükûmete getiriniz." Bekçiler ve bir onbaşı gelmişler. Kapımı kapamıştım, kilitlemişim. Onlar demişler: "Biz istifa ederiz, onun kapısını kırmayacağız." Dönmüşler, gitmişler. Demek bu hususî zelzele, müdafaatımdaki zelzeleler gibi Risale-i Nur'la alâkadardır ki; bu defa hususî kaldı, hem şiddetiyle beraber zararsız geçti. Eğer Nur'un buradaki küçücük medresesinin kapısını kırsaydılar, elbette tokat ciddî olacaktı; yalnız ihtar için olmayacaktı. Gerçi bu taarruz cüz'î ve hafif idi, fakat ben gizlemem ki, hiç bu defa gibi damarıma dokunmamıştı. Fakat Nur ve Nurcuların hatırı için, hârika tahammül ettim. Çünkü o bedbaht, hükûmette, vazife sandalyasında bana şetmedip hizmetçime der: "Git, ona söyle." Hükûmetin nüfuzunu serseri şahsına mâlederek meydan okumuş ve Eski Said'in bende irsiyet kalan damarıma çok ilişti. Fakat fevkalâde ehemmiyetli olan sükûn ve temkin ve itidal-i dem ve sabır ve tahammülün kat'î lüzumu beni teskin etti.

Said Nursî

İçişleri Bakanı ile hasbihalden bir parça

Bu istida, yirmi seneden beri hiç müracaat etmediğim halde, bir hiddet zamanında, bir defa olarak, beni tâzib eden Dahiliye Vekili Hilmi'ye hitaben yazılmış; beray-ı mâlumat Afyon Emniyet Müdürü'ne gönderilmiş. Mânasız, lüzumsuz dört-beş defa bana sıkıntı verdiler; "Senin yazın böyle değil kim sana böyle yazmış!" diye, resmen beni karakola çağırdılar. Ben de dedim: "Böylelere müracaat edilmez; yirmi sene sükûtum haklı imiş."

Ey Emirdağ Hükûmeti ve Zabıtası! Bu hasbihali bir sene evvel yazmıştım; fakat vermedim, sakladım. Şimdi beş cihetle kanunsuz, beni hususî ikametgâhımda bir hizmetçiden men' ve müdahale etmeleri gibi, dünyada emsalsiz bir tarzda beni, istibdad-ı mutlak altına alıyorlar. Kanun nâmına kanunsuzluk edenleri, insafa gelmek fikriyle izhar ediyorum.

Dahiliye Vekili ile Hasbihalden bir parçadır.

Hiç bir tarihte ve zemin yüzünde emsali vuku bulmayan bir zulme ve on vecihle kanunsuz bir gadre ve tazyike hedef olmuşum. Şöyle ki:

Hem şiddetli sût-i kasd eseri olarak zehirlemeden hasta; hem gayet zaîf, yetmiş bir yaşında ihtiyar; hem kimsesiz, acınacak bir gurbette; hem palto ve fanila ve pabucunu satmakla maişetini temin eden fakir-ül hal; hem yirmi beş sene münzevi olmasından, binden ancak tam sadık bir adam ile görüşebilen bir merdum-giriz, mütevahhiş; hem yirmi sene hayatını ve eserlerini üç mahkeme ve Ankara ehl-i vukufu inceden inceye tedkikten sonra bil'ittifak beraetine ve eserleri vatana ve millete zararsız olarak menfaatli olmasına karar verilmiş bir masum; hem eski harb-i umûmîde ehemmiyetli hizmet etmiş bir evlâd-ı vatan; hem şimdi bu milleti, bu vatani, anarşilikten ve ecnebi ifsadlarından kurtarmak için meydandaki tesirli âsârıyla bütün kuvvetiyle çalışan bir hamiyetperver; ve mahkemede yetmiş şahitle isbat edildiği gibi, yirmibeş senede bir gazeteyi okumayan, merak etmeyen ve yedi sene harb-i umumîye bakmayan, sormayan, bilmeyen ve eserlerinde kuvvetli delillerle bütün bütün alakasını kestiğini isbat eden ve dünyanıza karışmadığını adliyeleriniz resmen itiraf ettiği bir zararsız adam; hem âhiretine ve ıhlâsına zarar gelmemek için şiddetle teveccüh-ü ammeden kaçan ve kardeşlerinin onun hakkındaki hüsn-ü zanlarından ve medihlerinden çekinen, beğenmeyen bu biçare Said; başta Dâhiliye Vekili olan sen, Afyon Valisini ve Emirdağ zabıtasını musallat edip, her gün bir ay haps-i münferid azabını çektirmek ve tecrid-i mutlak içinde tek başıyla bir haps-i münferidde durmağa mecbur etmek, hangi maslahatınız iktiza eder? Hangi kanun bu dehşetli gadre müsaade eder diye, hukuk-u umumiyeyi muhafaza eden adliyenin yüksek dairesi vasıtasıyla dâhiliye vekiline beyan ediyorum.

Zulmen bütün hukuk-u medeniyeden ve insaniyeden ve yaşamak hakkından mahrum edilen

İçişleri Bakanı Himi Uran ile hasbihal

Eski dahiliye vekili, şimdi parti kâtib-i umumisi Hilmi Bey,

Evvelâ: Yirmi sene zarfında bir tek istida Dahiliye Vekili iken sana yazdım. Fakat yirmi senelik kaideyi bozmadım, vermedim. İstersen sana okuyacağım. Hem eski dahiliye vekili, hem şimdi kâtib-i umumî sıfatlarıyla seninle konuşacağım. Yirmi sene hükûmetle konuşmayan, tek bir defa yine hükûmet hesabına hükûmetin büyük bir rûknü ile konuşan adam, on saat kadar söylese azdır. Onun için siz benimle konuşmayı bir iki saat müsaade ediniz.

Saniyen: Şimdi partinin kâtib-i umumîsi itibarıyla size bir hakikati beyan etmeye kendimi mecbur biliyorum. Hakikat de şudur:

Sen, kâtib-i umumî olduğun Halk Fırkasının millet karşısında gayet ehemmiyetli bir vazifesi var. O da şudur:

Bin seneden beri âlem-i İslâmiyeti kahramanlığı ile memnun eden ve vahdet-i İslâmiyeyi muhafaza eden ve âlem-i beşeriyeti, küfr-ü mutlakattan ve dalâletten şanlı bir surette kurtulmasına büyük bir vesile olan Türk milleti ve Türkleşmiş olanların din kardeşleri!

Eğer şimdi, eski zaman gibi kahramancasına Kur'ân'a ve hakaik-i imana sahip çıkmazsanız ve sizler gibi ehl-i hamiyet eskide yanlış bir surette ve din zararına medeniyetin propagandası yerinde doğrudan doğruya hakaik-i Kur'âniye ve imaniyeyi tervice çalışmazsanız, size kat'iyen haber veriyorum ve kat'î hüccetlerle ispat ederim ki, âlem-i İslâmın muhabbet ve uhuvveti yerine, dehşetli bir nefret; ve kahraman kardeşi ve kumandanı olan Türk milletine bir adavet; ve şimdi âlem-i İslâmı mahva çalışan küfr-ü mutlak altındaki anarşiliğe mağlûp olup, âlem-i İslâmın kalesi ve şanlı ordusu olan bu Türk milletinin parça parça olmasına ve şark-ı şimalîden çıkan dehşetli ejderhanın istilâ etmesine sebebiyet verecek.

Evet, hariçte iki dehşetli cereyana karşı bu kahraman millet, Kur'ân kuvvetiyle dayanabilir. Yoksa, küfr-ü mutlakı, istibdad-ı mutlakı, sefahet-i mutlakayı ve ehl-i namusun servetini serserilere ibâha etmesini âlet ederek dehşetli bir kuvvetle gelen bir cereyanı durduracak, ancak İslâmiyet hakikatiyle mezcolmuş, ittihad etmiş ve bütün mazideki şerefini İslâmiyette bulmuş, bu millet dayanabilir. Bu milletin hamiyetperverleri ve milliyetperverleri, herşeyden evvel bu mümteziç, müttehid milliyetin can damarı hükmünde olan hakaik-i Kur'âniyeyi terbiye-i medeniye yerine esas tutmak ve düstur-u hareket yapmakla o cereyanı durdurur inşaallah.

İkinci cereyan: Âlem-i İslâmdaki müstemlekâtlarını kendilerine ısındırmak ve tam bağlamak için bu vatandaki kuvvetli merkezîyet-i İslâmiyeyi dinsizlikle ittiham etmekle bozmak ve âlem-i İslâmın irtibatını mânen kesmek ve uhuvvetlerini bu millete adavete çevirmek gibi bir plânla şimdiye kadar bir derece muvaffak da olmuş.

Eğer bu cereyanın akli başında olsa, bu dehşetli plânı değiştirip, hariçteki âlem-i İslâmı okşadığı gibi, bu merkezdeki İslâmiyet dinini okşasa, hem o da çok istifade eder, hem azîm fütuhatını bir derece muhafaza eder, hem bu vatan ve millet dehşetli belâdan kurtulur.

Eğer şimdi siz kâtib-i umumî olduğunuz hamiyetperver, milliyetperver adamlar, şimdiye kadar cereyan eden ve medeniyet hesabına mukaddesatı çiğneyen usulleri muhafazaya çalışıp, üç dört şahsın inkılâp namında yaptıkları icraatı esas tutarak mevcut haseneleri ve inkılâp iyiliklerini onlara verip ve mevcut dehşetli kusurları millete verilse, o vakit üç dört adamın seyyiesi üç dört milyon seyyie olup bu kahraman ve dindar milleti ve İslâm ordusu olan Türk milletinin geçmiş asırlardaki milyarlar şerefli merhum ordularına ve milyonlarla şehidlerine ve milletine büyük bir muhalefet ve ervahına bir mânevî azap ve şerefsizlik olmakla beraber; o üç dört inkılâpçı adamın pek az hisseleri bulunan ve millet ve ordunun kuvvet ve himmetiyle vücut bulan haseneleri o üç dört adama verilse, o üç dört milyon iyilikler, üç dört haseneye inhisar edip küçülür, hiçe iner; daha dehşetli kusurlara kefarete olamaz.

Salisen: Size karşı elbette çok cihetlerde dahilî ve haricî muarızlar var. Ben dünya ve siyasetin haline bakmadığım için bilemiyorum. Fakat beni bu senede çok sıkıştırdıkları için mecburiyetle sebebine baktım ki, size karşı bir muarız çıkmış. Eğer o muarız mükemmel bir reis bulup hakaik-i imaniye namına çıksaydı, birden sizi mağlûp ederdi. Çünkü bu milletin yüzde doksanı, bin seneden beri an'ane-i İslâmiye ile, ruh ve kalble bağlanmış. Zahiren muhalif, fitratındaki emre itaat cihetiyle serfûrû etse de, kalben bağlanmaz.

Hem, bir Müslüman, başka milletler gibi değil. Eğer dinini bıraksa anarşist olur, hiçbir kayıt altında kalamaz; istibdad-ı mutlakattan, rüşvet-i mutlakadan başka hiçbir terbiye ve tedbirle idare edilmez. Bu hakikatin çok hüccetleri, çok misalleri var. Kısa kesip sizin zekâvetinize havale

ediyorum.

Bu asrın Kur'ân'a şiddet-i ihtiyacını hissetmekte İsveç, Norveç, Finlandiya'dan geri kalmamak size elzemdir. Belki onlara ve onlar gibilere rehber olmak vazifenizdir. Siz, şimdiye kadar gelen inkılâp kusurlarını üç dört adamlara verip şimdiye kadar umumî harp ve sair inkılâpların icbarıyla yapılan tahribatları—hususan an'ane-i dîniye hakkında—tamire çalışsanız, hem size istikbalde çok büyük bir şeref ve âhirette büyük kusuratlara kefarete olup, hem vatan ve millet hakkında menfaatli hizmet ederek milliyetperver, hamiyetperver namına müstehak olursunuz.

Rabian: Madem ölüm öldürülmüyor ve kabir kapısı kapanmıyor. Ve madem siz de herkes gibi kabre koşuyorsunuz. Ve madem o kat'î ölüm ehl-i dalâlet için idam-ı ebedîdir, yüz bin hamiyetçilik ve dünyaperestlik ve siyasetçilik onu tebdil edemez. Ve madem Kur'ân, o idam-ı ebedîyi, ehl-i iman için terhis tezkeresine çevirdiğini güneş gibi ispat eden Risale-i Nur elinize geçmiş ve yirmi seneden beri hiçbir feylesof, hiçbir dinsiz ona karşı çıkamıyor, bilâkis dikkat eden feylesofları imana getiriyor ve bu on iki sene zarfında dört büyük mahkemeniz ve feylesof ve ulemadan mürekkep ehl-i vukufunuz Risale-i Nur'u tahsin ve tasdik ve takdir edip, iman hakkındaki hüccetlerine itiraz edememişler. Ve bu millet ve vatana hiçbir zararı olmamakla beraber, hücum eden dehşetli cereyanlara karşı sedd-i Zülkarneyn gibi bir sedd-i Kur'ânî olduğuna Türk milletinden, hususan mektep görmüş gençlerden yüz bin şahit gösterebilirim. Elbette benim size karşı bu fikrimi tam nazara almak, ehemmiyetli bir vazifenizdir. Siz dünyevî çok diplomatları her zaman dinliyorsunuz; bir parça da âhiret hesabına konuşan, benim gibi kabir kapısında, vatandaşların haline ağlayan bir biçareyi dinlemek lâzımdır.

Küçük bir Hâşiye:

Hilmi Bey! Tali'in var. Ben hapiste ve burada iken hakkımda seni merhametsiz gördüm. Ne vakit hiddet ettim, bedduayı niyet ettim; Hilmi Bey namında benim bir kardeşim ve Nurun has bir şakirdini her vakit hayırlı duamda ismiyle zikrettiğimden, sana beddua niyet ederken, bu hayırlı duaya mazhar Hilmi Bey ismi âdetâ şefaatçi oldu, beni men etti. Ben de o niyetten vazgeçtim, senin beni tazip eden memurlarından gelen eziyete tahammül edip o bedduadan vazgeçtim. Çok defa hayret ediyordum. Bana bu kadar sebepsiz azap vermekle beraber sana hiddet etmiyordum. Demek en sonunda seninle dost olacağız diye o hiss-i kablelvuku ile kalbe gelmiş.

Ey Emirdağ hükûmeti ve zabıtası! Bu hasbihali bir sene evvel yazmıştım; fakat vermedim, sakladım. Şimdi beş cihetle kanunsuz, beni hususî ikametgâhımda bir hizmetçiden men' ve müdahale etmeleri gibi, dünyada emsalsiz bir tarzda beni istibdad-ı mutlak altına alıyorlar. Kanun namına kanunsuzluk edenleri, insafa gelmek fikriyle izhar ediyorum.

Said Nursî

Hâşiye: Mu'cizatlı hârika Kur'anımızı dört senedir bize vermedikleri gibi, kırk sene evvel avcı hattında te'lif edilmiş ve o zamanın başkumandanı Enver Paşa'nın da bu hayra şerik olmak için ısrarla tab' kâğıdını verdiği Arabî ve harb yadigârı ve dört mahkemenin ona hiç el uzatmadığı tefsirimi bu defa İslâmiyetin bir kahramanı olan Adnan Menderes zamanında, onun parlak dindarane icraatına leke sürmek için evrak-ı muzırğa gibi benden alarak Afyon'a gönderdiklerini kemal-i teessüfle arz ediyoruz. Bizler ruh u canımızla dinin serbestiyetine ve hürriyet-i vicdana çalışan Adnan Menderes'in muvaffakiyetine dua ile beraber, üç ehl-i vukuf ve dört mahkemenin medar-ı mes'uliyet bulmadıkları ve iki defa tamamını müsadereden sonra bize iade ettikleri Nur risalelerinin serbestiyetine resmen emir vermesini rica ediyoruz. Bununla yüzbinlerle hakiki mü'minlerin duasını kazanacaksınız.

Üstadın evine taaruz hadisesi

Aziz, siddik kardeşlerim,

Evvelâ: Nurun ehemmiyetli kahramanlarından Nur'un ehemmiyetli mecmualarını Mekke-i Mükerrremeye götürüp gayet büyük bir Hindli âlim Ahmed Ali Şimşirî'ye teslim edip, hem Hintçe tercüme etmeye ve Hind'e de göndermeye teminat alan kardeşimiz Hâfız Mustafa'ya binler bârekâllah ve mâşaallah ve es'adekâllah deriz. Medresetü'z-Zehra, Mekke-i Mükerrremedeki o büyük zâtla muhabere etsin. Adresi şudur: "Mekke-i Mükerrremede Babü's-Selâmda Ahmed Ali Şimşirî" diye mektup yazabilirsiniz.

Saniyen: Bu defaki hâdise, bir habbeyi, evham yüzünden çok kubbeler yaptıklarını öğrendik. Bir emaresi de şudur:

Dahiliye Vekilinin emriyle gece içinde Afyon Vâlisi, Emniyet Müdürüyle buraya gelip gecede

menzilimi basmak istemişler. Müddeiumumî muvafakat etmediğinden, sabaha kadar bekleyip, en ziyade aleyhimizde bulunan iki adamı tayin edip, kilidimi kırıp füc'eten baskın vermeleri; hem aynı gün (**Haşiye**) faytonla çıktığım vakit—burada emsali vuku bulmayan—beş tayyare pek aşağıda uçup benim faytonumu bildikleri için etrafımda iki defa dönmeleri, ikinci gün başka bir tarafa, çok görünmeyen gizli bir dere tarafına faytonla giderken, aşağıda uçan beş tayyareyi birşey arıyor gibi gördük, anladık ki, bizi arıyorlar. Yine aynen evvelki gün gibi, o beş tayyare etrafımızda ve kasaba üstünde gezip, odamıza girdiğimiz zaman onların da gitmeleri kuvvetli bir emaredir ki, bir habbe yüz kubbe yapılmış. Burada böyle mânâsız, evham yüzünden bana eziyet verilmesi ve Medresetü'z-Zehranın kahramanlarına buraya nisbeten bu üç senede on dereceden yalnız bir derece eziyet verilmek cihetiyle, Isparta hükûmetine ve adliyesine teşekkürümü ve minnettarlığımı ve onların verdiği eziyetleri de helâl ettiğimi bildirirsiniz.

Salisen: Bu defaki musibette, her vakit olduğu gibi, yine kaderin adaletine ve inayet-i İlâhiyenin feyzine baktım, gördüm ki: Sair vilâyete nisbeten bir derece Nurdan geri kalan ve Nur dairesine de yakın bulunan Kütahya ve adliyesini ve hükûmetini, Denizli, Kastamonu gibi Risale-i Nurla alâkadar etmek; evet, ne kadar fikri ve vazifesi aleyhimizde olsa da, her halde kalbi, ruhu Risale-i Nur'dan imanı cihetinde büyük istifade etmek ve Nurculara da sevap kazandırmak hikmetiyle, o vilâyete gönderildi. Kader-i İlâhî dahi bana bir şefkat tokadı olarak, Dahiliye Vekili Erzurumlu ve hemşehrim ve Afyon Valisi (Antalyalı) ve şimdiye kadar bana ilişmemesi cihetiyle demiştim: Gerçi serbest oldum, şimdi böyle insafı bir vali buldum, Emirdağ'ından gitmeyeceğim diye bir nevi sevinç ve ihtiyatsızlığımın cezası olarak, o iki adamın elleriyle kader-i İlâhî bana tokat vurdu, adalet etti.

Râbian: Afyon Valisi, Emniyet Müdürü ve buradaki heyetiyle meselemize dair Ankara'ya yazmışlar ki: "Cemiyetçilik, tarikatçılık gibi meseleler yok. Fakat Said Nursî'nin onun sözüyle kendini feda edecek iki yüz bin Nurcu kardeşleri var" diye, başka bir cihette yine hükûmete büyük bir evham vermişler. Fakat onların bu yazmasında, Nura ve Nurculara bir fâide ve benim şahsıma da belki bir zarar ihtimali var.

Fâidenin bir ciheti şudur ki: Bu kadar ağır şerait içinde öyle demir gibi sarsılmaz bir hakikat var ki, iki yüz bin Türk ruhunu ona feda edecek o hakikatin müşterisi bulunur. Bu noktada, zayıf imanlı olanlar imanını kuvvetlendirir. Ehl-i siyaset de ve imanını kaybedenler onlara ilişmekten korkarlar, daha çabuk taarruz edemezler.

Bana zararı ise, Cenâb-ı Hak, Hâfızdır. Beni çürütmek ve kardeşlerimi benden kaçırmak ve kardeşliğimizi kırmak için, şeytanın bile hatırına gelmeyen iftiralar ve isnadlarla benim ehemmiyetimi kırmak için çalışmaları muhtemeldir.

Hâmisen: Ehl-i vukuftan ve Diyanet Riyasetinin müşavirlerinden Yusuf Ziya ve oradaki hocalar, Risale-i Nur'un tamam bir takımını bizden istiyorlar. Hem zerrelere ait Otuzuncu Söz ve Otuz İkincinin Birinci Mevkîfinin başındaki Zerre bahsi ve Hüve Nüktesi ve Tabiat Risalesinin Zerre bahsi gibi parçaları, rica suretinde ve hürmetkârâne, oraya gönderdiğimiz Hasan Çalışkan ile cevap göndermişler. Güya

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ ﴿١﴾

mânâsını anlamak istiyorlar ve bu parçalarla anlaşılır ve şimdi serbest ifsada başlayan maddiyunları susturur.

Said Nursî

Haşiye: Evet, buradaki Nur şakirtleri namına tasdik ediyoruz, hâdis e aynen vuku buldu.

Evet	Evet	Evet	Evet	Evet	Evet
Terzi Mustafa	İsmail	Mustafa	Hizmetkârı Nuri	Hayri	ve

Halil

1.) Hiçbir şey yoktur ki Onu hamd ile tesbih etmesin (Onu şükran ve minnetle anıp şânına lâayık ifadelerle anmasın ve noksan sıfatlardan tenzih etmesin). (İsrâ Sûresi, 17:44)

Taarruz hadisesi hakkındaki ifade [İçişleri Bakanı ve Adliye'ye]

Kanunca ifademi almak lâzımken ifademi

almadılar. Ben de ifademi şimdi adliyenin şahs-ı mânevîsine ve Dahiliye Vekiline berâ-yı malûmat beyan ediyorum.

Bu kırk sene zarfında bu vatana ve millete hiç zarar etmeyip pek çok menfaati dokunan; ezcümle Mart İhtilâlinde isyan eden sekiz taburu bir nutukla itaate getiren ve çok zabıtları kurtaran; ve Harekât-ı Milliyede Hutuvat-ı Sitte Risalesi ile ulemayı ve Şeyhülislâmı ve İstanbul'u, işgal eden ecnebî taraftarlığından kurtaran ve eski Harb-i Umumîde merhum Enver Paşanın çok takdir ve tahsiniyle fedakârane hizmet eden ve üç dehşetli kumandanlar ona hiddet ettikleri halde ilismeye cesaret edemeyen ve gizli zındıkların iftiralarına binaen, kanunlar onu mes'ul ettiği halde, üç mahkeme onun takip ettiği hakikate karşı mağlûp olup mahkûmiyetine cesaret etmeyen ve risaleleri ehl-i fen ve ehl-i ilim yanında çok takdir ve tahsinlerle karşılanan ve o risaleler hesabına konuşan bir adamı bir saat dinlemeniz, vazifeniz itibarıyla elzemdir ve vacipdir.

İşte başlıyorum. Elimizde hak var. Hakkımızı kuvvetle ve başka suretle aramaya Cenâb-ı Hak mecbur etmesin. Âmin.

Bu yirmi senede yüzer tecrübeyle inayet-i İlâhiye bizi himaye ettiği ve dehşetli zulümlerden kurtardığı gibi, bu yeni mânâsız, bütün bütün kanunsuz, gaddarâne zulümden de kurtaracağına kat'î kanaat etmeliyiz. Şayet bir parça sıkıntı, zahmet, zarar da görsek, binler derece o zahmetten ziyade rahmet ve ihsan-ı İlâhiyeye ve sevaba mazhar olmakla beraber, pek çok biçare ehl-i imanın imanlarına başka bir tarzda bir kudsî hizmet hükmüne geçeceğini rahmet-i İlâhiyeden pek kuvvetli ümit ediyoruz.

Bu hâdisenin on vecihle kanunsuz olduğunu beyan ediyorum:

Birincisi: Üç mahkeme ve üç ehl-i vukufun ve Ankara'nın yedi makamından ve adliyelerin elinde iki sene Risale-i Nur tetkikle nazardan geçtiği halde, ittifakla, hiçbir muhalif kalmadan hem umum risalelerin beraatine, hem Said ile beraber yetmiş beş arkadaşı birlikte beraat ettirildiği ve bir gün bile ceza verilmediği halde, yeniden evrak-ı muzır gibi onlara el uzatmak ne derece kanunsuzdur, zerre kadar insafı olan bilir.

İkincisi: Beraatından sonra üç buçuk sene Emirdağında münzevî, garip, kapısını hem dışarıdan kilit, hem içeriden sürgüyle kapayan ve yüzde bir adamı zarurî bir iş olmasa yanına kabul etmeyen ve yirmi seneden beri devam eden telifini de bırakıp daha telif etmeyen bir adama, dünya siyaseti için kapısının kilidini kırıp, yanına gelip Arabî evradından, yanındaki iki levha-i imaniyeden başka taharrîciler birşey bulamadıkları halde bu eziyetin ne derece hilâf-ı kanun olduğunu, zerre kadar akli bulunan anlar.

Üçüncüsü: Mahkemece yetmiş şahidin tasdikiyle, yedi sene Harb-i Umumîyi bilmeyen ve merak etmeyen, sormayan—ki, şimdi on senedir aynı o halde bulunan—ve yirmi seneden beri hiçbir gazeteyi okumayan ve dinlemeyen ve otuz seneden beri **أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ** ¹

وَالسِّيَاسَةِ deyip siyasetten bütün kuvvetiyle kaçan ve yirmi iki sene işkencede sıkıntılar çektiği halde ehl-i siyasetin nazar-ı dikkatini kendine celb etmemek ve siyasete karışmamak için bir defa istirahati için hükûmete müracaat etmeyen bir adama, dehşetli bir siyasî gibi ve siyasî entrikacı gibi, onun menzili ve inzivagâhını basıp, hasta halinde emsalsiz bir sıkıntı ruhuna vermek, hiçbir kanuna muvafık gelir mi? Zerrekadar vicdanı bulunan bu hale acıyacak.

Dördüncüsü: Eskişehir Mahkemesinde altı ay tetkikten sonra ve sebebi de cemiyetçilik, tarikatçılık olduğu, o evham bahanesiyle büyük bir reisin ona şahsî garazıyla onun aleyhinde bazı adliyecileri teşvik ettiği halde cemiyetçilik, tarikatçılık ve Risale-i Nur cihetinde beraat ettirip, yalnız Risale-i Nur'un bir küçük parçası olan Tesettür Risalesini bahane ederek kanunen değil de, kanaat-i vicdaniye ile, yüz şakirt içinde beş on şakirde altı ay ceza verdiler ki, tetkik zamanına kadar dört ay mevkuf, yani bir buçuk ay hapis kaldıkları ve on sene sonra Denizli Mahkemesi, yine dokuz ay cemiyetçilik ve tarikatçılık gibi birkaç bahaneyle, yirmi senelik bütün mektubat ve telifatlarını inceden inceye tetkikle beraber, Ankara ve Denizli mahkemesinde tetkikte kaldıkları halde, o mahkemeler ittifakla cemiyetçilik ve tarikatçılık **(Haşiye-1)** ve sair bahaneleri cihetinde beraat kararı verip, o kitap ve mektupları aynen sahiplerine iade ve Said'i arkadaşlarıyla beraber beraat ettirdikleri halde, bir siyasî cemiyetçi nazarıyla ve entrikacı bir siyasî adam tarzında onu ittiham etmek ve adliye memurlarını onun aleyhinde cemiyetçilik ve tarikatçılık noktasında sevk etmek ne kadar kanunsuz olduğunu, insaniyeti sukut etmeyenler bilir.

Beşincisi: Şöyle ki, ben Risale-i Nur mesleğinin esası ve otuz seneden beri bir düstur-u hayatım olan şefkat itibarıyla, bir mâsuma zarar gelmemek için, bana zulmeden cânilere değil

ilişmek, hattâ beddua edemiyorum. Hattâ, en şiddetli garazla bana zulmeden fâsık, belki dinsiz zâlimlere hiddet ettiğim halde, değil maddî, belki beddua ile de mukabeleden beni o şefkat men ediyor. Çünkü o zâlim gaddarın, ya peder ve validesi gibi ihtiyar biçarelere veya evlâdı gibi mâsumlara maddî ve mânevî darbe gelmemek için, o dört mâsumların hatırına binaen, o zâlim gaddara ilişmiyorum, bazan helâl ediyorum.

İşte bu sırr-ı şefkat içindir ki, idare ve âsâyişe kat'iyen ilişmediğimiz gibi, bütün arkadaşlarımıza da o derece tavsiye etmişim ki, üç vilâyetin insaflı zabıtalارının bir kısmı itiraf etmişler ki, "Bu Nur şakirtleri mânevî bir zabıtabdır, idare ve âsâyişi muhafaza ediyorlar" dedikleri ve bu hakikate binler şahit ve yirmi sene hayatıyla tasdik ve binler şakirtlerin de zabıtaca hiçbir vukuat kaydetmemesiyle tasdik ve teyid ettikleri halde, o biçare adamın ihtilâlcı ve insafsız bir komiteci gibi menziline basmak ve insafsız adamlar ona ihanet etmek ve menzilinde birşey bulamamakla beraber, yüz cinayeti bulunan bir adam gibi, hattâ Kur'ân'ı ve başındaki levhalarını evrak-ı muzırır gibi toplamak, acaba dünyada hangi kanun buna müsaade eder.

Altıncısı: Bundan otuz sene evvel, Cenâb-ı Hakkın inayetiyle, dünyada muvakkat şan u şeref ve enaniyetli hodfuruşluk ve şöhratperestlik ne kadar zararlı ve ne kadar fâidesiz ve mânâsız olduğunu, hadsiz şükür olsun ki, Kur'ân'ın feyziyle anlamış bir adam, o zamandan beri bütün kuvvetiyle nefsi-i emmaresiyle mücadele edip, mahviyet etmek ve benliği bırakmak ve tasannu ve riyakârlık yapmamak için, elinden geldiği kadar çalıştığına ona hizmet veya arkadaşlık edenler kat'î bildikleri halde ve yirmi seneden beri herkes kendi hakkında hoşlandığı ziyade hüsn-ü zan ve teveccüh-ü nâs ve şahsını medh ü senâdan ve kendini mânevî makam sahibi olduğunu bilmekten, herkese muhalif olarak bütün kuvvetiyle kaçtığını, hem has kardeşlerinin, onun hakkındaki hüsn-ü zanlarını reddedip, o has kardeşlerinin hatırlarını kırması ve yazdığı cevabî mektuplarında onların kendi hakkında medihlerini ve ziyade hüsn-ü zanlarını kırması ve kendini faziletten mahrum gösterip, bütün fazileti Kur'ân'ın tefsiri olan Risale-i Nur'a ve dolayısıyla Nur şakirtlerinin şahs-ı mânevîsine verip, kendini âdi bir hizmetkâr bilmesi kat'î ispat ediyor ki, şahsını beğendirmeye çalışmadığı ve istemediği ve reddettiği halde, onun rızası olmadan bazı dostları uzak bir yerden, onun hakkında ziyade hüsn-ü zan edip medhetmek gibi bir makam vermesi ve Kütahya havalisinde tanımadığı bir vâizin bazı sözleriyle ve Kütahya'ya kendim hiçbir mektup göndermediğim halde ve benim imzamı taklitte ve medâr-ı mesuliyet tevehhüm edilen bir mektupla ve kimin yazısı bilinmeyen dokunaklı bir kitap Balıkesir'de bulunmasıyla, acaba hangi kanunla medâr-ı mes'uliyet olur ki, o biçare ve hasta, çok ihtiyar, garip ve münzevî adamın odasına, bir cinayet işlemiş gibi kilidini kırıp taharrî memurlarını sokmak, hem evradından ve levhalarından başka bahane bulamamak, acaba dünyada hiçbir kanun, hiçbir siyaset bu taarruza müsaade eder mi?

Yedincisi: Bu sırada, dahilde, o kadar dahilî-haricî heyecanlı parti cereyanları varken ve bundan tam istifade etmek, yani mahdud birkaç arkadaşına bedel ve çok diplomatları kendisine tarafdar kazanmak için zemin hazırlarken, sırf siyasete karışmamak ve ihlâsına zarar vermemek ve hükûmetin nazarını kendine celb etmemek ve dünya ile meşgul olmamak için, bütün arkadaşlarına yazıp ki, "Sakin cereyanlara kapılmayınız, siyasete girmeyiniz, âsâyişe dokunmayınız" dediği ve bu iki cereyan bu çekinmesinden ona zarar verdikleri, eskisi evhamından, yenisi "Bize yardım etmiyor" diye ona çok sıkıntı verdikleri halde, ehl-i dünyanın dünyalarına hiç karışmayıp kendi âhiretiyle meşgul olan ve memleketinde ve Nurs karyesinde öz kardeşine yirmi iki sene zarfında birtek mektup yazmayan ve o vilâyetlerdeki dostlarına yirmi senede on mektup yazmayan bir biçareye, onun âhiret meşguliyetine bu kadar ilişmek hangi kanun müsaade eder?

Bu vatana ve millete, ahlâka çok zararlı olan dinsizlerin kitaplarının intişarına ve komünistlerin neşriyatlarına serbestiyet kanunu ile ilişilmediği halde, üç mahkeme medâr-ı mes'uliyet olacak, içinde hiçbir maddeyi bulmayan, millet ve vatanın hayat-ı içtimaiyesini ve ahlâkını ve âsâyişini temine yirmi seneden beri çalışan ve milletin hakikî nokta-i istinadı olan âlem-i İslâmın uhuvvetini ve bu millete de dostluğunu iade ve takviyesine tesirli bir surette çabalayan ve Diyanet Riyasetinin uleması tenkit niyetiyle, Dahiliye Vekilinin emriyle üç ay tetkikten sonra tenkit etmeyerek tam kıymetini takdir edip, "kıymettar eser" diye Diyanet kütüphanesine konulan Zülfikar ve Asâ-yı Mûsâ gibi Nur eczalarını evrak-ı muzırır gibi toplayıp mahkeme eline vermeye acaba hiçbir kanun, hiçbir vicdan, hiçbir insaf, buna müsaade eder mi?

Sekizincisi: Yirmi sene sıkıntılı ve sebepsiz bir nefiyden sonra tam serbestiyet verildiği halde, binler akraba ve ahabâ bulunan doğduğu memleketine gitmeyerek gurbeti, kimsesizliği tercih ederek, tâ ki dünyaya ve hayat-ı içtimaiyeye ve siyasete temas etmesin ve çok sevaplı olan camideki cemaatin hayrını bırakıp, odasında yalnız namazını kılıp oturmasını tercih eden, yani halkın hürmetinden çekinmek olan bir hâlet-i ruhiyeyi taşıyan ve yirmi sene hayatının şehadetiyle, yüz binler Türk, kıymettar zatların tasdikiyle, bir dindar müttakî Türkü, lâkayt çok

Kürtlere tercih eden, hattâ mahkemede Hâfız Ali gibi kuvvetli imanı bulunan Türk kardeşlerini yüz Kürde değiştirmedini ispat eden ve hürmet ve ihtiram görmemek için zaruret olmadan halklarla görüşmeyen ve camie gitmeyen ve kırk seneden beri bütün kuvvetiyle ve âsârıyla İslâmiyetin uhuvvetine ve Müslümanların birbirine muhabbetine çalışan ve şedid düşmanına karşı menfî hareket etmeyen ve hattâ onunla meşgul olmayan, bedduayı dahi etmeyen ve Türk milleti Kur'ân'ın bayraktarı ve senâ-yı Kur'ânîye mazhar olduğu için o milleti çok seven ve hayatını onların içinde geçiren bir adam hakkında, resmî lisanıyla ihanet için bir propaganda yapmak, dostlarını ürkütmek için "O Kürttür, siz Türksünüz; o Şâfiîdir, siz Hanefîsiniz" deyip halkları ürkütüp, ondan çekinmeyi ve yirmi iki senede ve iki mahkemede tarz-ı kıyafet değiştirmeye mecbur edilmeyen ve şapkanın yarı askerin başından kalkmasıyla beraber münzevî bir adama zorla şapka giydirmeye cebretmesi, hangi kanun buna müsaade eder?

Dokuzuncusu: Çok mühimdir, (**Haşiye-2**) çok kuvvetlidir. Fakat siyasete temas ettiği için sükût ediyorum.

Onuncusu: Bu da hiçbir kanun müsaade etmediği ve hiçbir maslahat bulunmadığı, yalnız mânâsız evhamdan bir habbeyi kubbeler yapmaktan ibaret hiçbir kanuna girmeyen bir taarruzdur. Bu da mesleğimizce bakamadığımız siyasete temas etmemek için sükût ederek böylece on vecihle kanunsuz muamelelere karşı yalnız **حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ** deriz.

Said Nursî

Haşiye-1: Nurların esası ve hedefi, iman-ı tahkikî ve hakikat-i Kur'âniyedir. Onun için, üç mahkeme, tarikat noktasında beraat vermişler. Hem yirmi senede hiçbir adam dememiş ki, "Bana tarikat vermiş." Hem bin seneden beri bu milletin ekser ecdadı bağlandığı bir meslek, sebeb-i mes'uliyet olamaz. Hem gizli münafıklar, hakikat-i İslâmiyete tarikat namını takıp bu milletin dinine taarruz ettiklerine karşı, mukabele edenler, tarikatla ittiham edilmez. Cemiyet ise, uhuvvet-i İslâmiye cihetinde bir uhrevî kardeşliktir. Yoksa siyasî cemiyet olmadığına üç mahkeme hüküm vermişler.

Haşiye-2: İslâm hükûmetlerde Hristiyan ve Yahudi bulunması ve Hristiyan ve Mecusî hükûmetlerde Müslümanlar bulunduğu gösteriyor ki, idare, âsâyîşe bilfiil ilişmeyen muhaliflere kanunca ilişilmez. Hem imkânât, medâr-ı mes'uliyet olamaz. Yoksa herkes bir adamı öldürebilir; herkesi bu imkânâtla mahkemeye vermek lâzım gelir.

- 1.) Şeytanın ve siyasetin şerrinden Allah'a sığınırım.
- 2.) Allah bize yeter; O ne güzel vekildir. (Âl-i İmrân Sûresi, 3:173)

Bakanlar Kurulu ve Meclis Başkanlığı'na bir maruzat

Heyet-i Vekileye ve *milletvekilleri riyasetine*
cüz'î, fakat ehemmiyetli bir maruzatımdır

Otuz seneden beri hayat-ı siyasiyeden çekildiğim halde, bu sırada bir defaya mahsus olarak, vatanî ve millî ve âsâyîşî bir meseleyi beyan ediyorum. Şöyle ki:

Çok emârelerle kat'î kanaatimiz geldi ki, anarşilik hesabına bana ve bu Emirdağ kasabasına ve dolayısıyla bu vatana bir suikast var ki, bir habbeyi kubbeler ve bir sinek kanadı kadar ehemmiyeti olmayan bir hâdiseyi dağ gibi gösterip, sükûnete muhtaç olan bu vatanda beni bahane edip, anarşilik hesabına ve bir ecnebî plânıyla bize, yani biçare vatandaşlarımızı idam-ı ebedîden ve şübehat-ı uhreviyeden kurtarmaya çalışan Nur şakirtlerine, bütün bütün kanunsuz ve keyfî hücum edildi. Pek zahir bir garazla, evham yüzünden, baruta ateş atmak gibi, bu vatana ve âsâyîşe beni bahane edip suikast edildi. Şöyle ki:

Üç mahkeme, yirmi senelik mektuplarımı ve kitaplarımı ve hallerimi inceden inceye tetkikten sonra bize ve kitaplarıma beraat verdiği halde; ve üç seneden beri telifatı terk ettiğim ve haftada ancak bir mektup yazabildiğim ve mecbur olmadan herbiri bir gün nöbetle zarurî hizmetimi yapan üç-dört terzi çırağından başka kimseyi kabul etmediğim halde; ve serbestiyet verildiği ve memleketime gitmediğim halde, hiç ömrümde görmediğim bir tarzda ve resmî bir surette beni hiddete getirip bir hâdisi çıkarmak için, tahkir ve ihanet kastıyla, kanunsuz ve garazla, beni taharri ile kapımın kilidini kırıp, Kur'ân'ımı ve Arabî levhalarımı evrak-ı muzırıra gibi alıp götürmekle beraber, adliyenin mühim bir memuru, resmen buradaki memurlara âmirâne demiş

ki: "Said'i iki jandarma ile teşhir suretinde çıkarıp, zorla başına şapka giydirip öylece ifadeye getirmeliydiniz. Hem ona yaşananları tutunuz" diye, ehemmiyetli bir mecliste ve ayn-ı hakikat olan ifademi okudukları vakit söylemiş. Bunda şek ve şüphe kalmadı ki, beni tahkir ve ihanet edip, hiddete getirip, âsâyişi bozmak garazı tâkip ediliyor.

Cenâb-ı Hakka hadsiz şükür olsun ki, binler haysiyet ve şerefimi bu vatandaki biçarelerin istirahatine ve onlardan belâların def'ine feda etmek için bana bir hâlet-i ruhiyeyi ihsan eylemiş ki, ben de, onların yaptığı ve niyetinde bulundukları tahkirat ve ihanetlere karşı tahammüle karar vermişim. Bu milletin âsâyişine, hususan mâsum çocukların ve muhterem ihtiyarların ve biçare hastaların ve fakirlerin dünyevî istirahatlerine ve uhrevî saadetlerine binler hayatımı ve binler şerefimi feda etmeye hazırım...

İşte, sinek kanadını dağ gibi yaptıklarının bir emâresi şu ki: Benim gibi gurbette, hasta, ihtiyar, zaif, tek başına bulunan bir adam için, on gün zarfında beş defa Afyon Valisi ve Emniyet Müdürü ve iki defa Afyon Müddeiumumîsi benim için buraya gelmesi ve iki günde, herbir günde beş tayyare benim gezdiğim yerlerde beni nezaret altına alması ve beş polis hafiyesinin burada bana tarassut edenlere ilâve edilip, ahvâlimi tecessüs etmek için gönderilmesi ve postahanelere, bana ait mektupların müsaderesi için resmen emir verilmesi gösteriyor ki, Şeyh Said ve Menemen hâdisesinin on misli bir hâdiseyi evhamla düşünmüşler, habbeyi kubbe söylemişler ki, böyle bir vaziyet alıyorlar. Benim eski hayatımı zannedip, ihanetle hiddete gelecek tahmin etmişler. Bilâkis aldandılar. Biz, bütün kuvvetimizle anarşiliğe bir sedd-i Zülkarneyn gibi, bir sedd-i Kur'ânî tesisine çalışıyoruz. Bize ilişkinler, anarşilik ve belki komünistliğe zemin ihzar ediyorlar.

Evet, eğer eski hayatım gibi, izzet-i ilmiyeyi muhafaza etmek için hiçbir hakareti kabul etmemek olsaydı ve vazife-i hakikiyesi, sırf âhiret ve ölümün idam-ı ebedîsinden Müslümanları kurtarmak vazifesi olmasaydı ve bana ilişkinler gibi sırf dünyaya ve menfî siyasete çalışmak olsaydı, on Menemen, on Şeyh Said hâdisesi gibi bir hâdiseye, o anarşilik hesabına çalışanlar sebebiyet vereceklerdi.

Hem, üç mahkeme ve yirmi senede kaç vilâyetin zabıtalrı, kıyafetime kanunca ilişmedikleri ve mâzuriyetim ve inzivama binaen, tebdil-i kıyafetime hiçbir ihtar olmadığı halde, böyle keyfî, kanunsuz, cebren ahâlî içinde başıma şapkayı giydirmeye çalışmak, kırk seneden beri bu vatanda, hususan iman-ı tahkikî dersinde kardeşâne alâkadar olan yüz binler adam, pek büyük bir heyecan içinde zemini hiddete getirip, emsalsiz ağlamaya vesile olacaktı.

Zaten ecnebî parmağıyla, güya hakkımda teveccüh-ü âmmeyi kırmak fikriyle damarlarıma dokunacak kanunsuz muamelelerin mezkûr maksat için yapıldığına, çok emârelerle kat'î kanaatimiz geldi. Fakat Cenâb-ı Hakka hadsiz şükür olsun ki, benim gibi kabir kapısında, alâkasız, dünyadan usanmış, hürmetten, teveccüh-ü âmmeden kaçmış ve şân u şeref ve hodfuruşluk gibi riyakârlıklara hiçbir meyli kalmamış bir vaziyette iken, bunların bana karşı kanunsuz ihanetlerinin hiçbir ehemmiyeti kalmadı; Cenâb-ı Hakka havale ediyorum. Bana lüzumsuz evham yüzünden eziyet edenlerin yakında ölümle idam-ı ebediyeye giriftar olacaklarını düşünüp, hakikaten acıyorum. Yâ Rabbî, onların imanını Risale-i Nur'la kurtar! İdam-ı ebedîden, sırr-ı Kur'ân'la terhis tezkeresine çevir! Ben de onlara hakkımı helâl ediyorum.

Said Nursî

Haşiye: Yirmi senede kaç vilâyetin zabıtalrı kıyafetime ilişmedi. Yalnız, yirmi beş sene evvel Ankara Valisi Nevzat Bey, cebren kıyafetime ilişmek istedi; hem muvaffak olamadı, hem kendi kendini intihar etmekle tokadını yedi.

Hem Afyon Valisinin büyük memuru, cebren kıyafetime emir vermesine mukabil, Emirdağının küçük bir adliye memuru ona mukabele edip "Kanun haricinde hiçbirşey yapamayız" demiş, kanunperestliğini göstermiş.

Hem buranın kaymakamı evham etmeyip bana zulmetmediği için, o vicdanlı zatın tebdiline çalıştılar.

Hem camie, Cumaya gitmeye beni men eden merdumgirizlik hastalığıyla beraber, maddî birkaç hastalığa binaen, bir hafta rapor verip beni ifademi almaya sevk etmemek için doktorluk kanunıyla amel ettiğime binaen, tâ Afyon'dan iki doktor gönderip onun raporunu bozmak, onu da mahkemeye vermek derecesinde keyfî kanunlara mâruz olmuşuz.

Said Nursî

Bakanlar Kurulu ve Diyanet işleri Başkanlığına

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Bunun bir sureti Adliye Vekaletine ve şûra-yı devlete ve diyanet riyasetine ve heyet-i vekilenin yüksek meclisine:

Yirmiiki seneden beri bir münzeviyi ve ondokuz sene müracaat etmeyip sükût eden bir mazlum hem bir teşekküre, hem bir şekvaya mecbur olup heyetinize arz eder ki; ben istemeyip sizler iskâna tâbî' olanların fevkinde benim işleme dair kararınıza çok teşekkür ile, altmış senelik bir düstur-u hayatımı bu defaya mahsus olmak üzere kırdım. Adem-i kabul ile sizin iltifatınızı kırmadım.

Amma şekva ciheti ise: Ben bir miktardır habbeyi kubbe yapan evhamcıların yüzünden o derece sıkıntı çekiyorum ki; bütün ruhumla ya kabre veya hapse girmek için bir sebep aradım. İntihara hiçbir cihet-i cevaz olmadığından kabri bırakıp hapse girmek için bir vesile düşünürken, bir ay evvel "Kendi Kendime Bir Hasbihal" serlevhasıyla elîm bir nevi hâtırat-ı kalbimi kaleme aldım ki; şimdi mecbur oldum o hâtıratı aynen beraetimize dair mahkeme kararını ve ehl-i vukuf raporunun hülâsalarıyla lüzumsuz bir-iki cümleyi tayyedip, tebdil etmeyerek aynen sizin yüksek cem'iyetinize takdim ediyorum. Eğer bu kazadaki hükûmetin insaniyetli insafı olmasaydı, benim için dayanmak kabil olmazdı.

Taarruz hadisesi hakkındaki ifadeye Lahika

Adliyenin şahs-ı mânevîsine ve dahiliye vekiline bera-yı malûmat takdim edilen ve Emirdağ'ındaki istintakta verdiği ifadenin hâşiye ve lâhikasıdır.

Bu yirmi beş seneden beri hiçbir gazeteyi okumayıp, dinlemeyip, dünkü gün, bana hizmet eden bir adam, gazetenin bir parçasını bana okudu. İçinde, Ankara Maarif dairesi iki milyon zararla, hem yine Ankara'da otomobil garajı binası, aynı vakitte İzmir'de ehemmiyetli fabrika, hem aynı vakitte Ada'da büyük bir binanın tamamen yandığını işittiğim vakit, pek çok teessür ve yazıklarla bu fakir millete acılamakla, aynı zamanda bütün ömrümde çekmediğim bir sıkıntı içinde, hiçbir mahkemede benim gibi ihtiyar ve hasta halimde dört buçuk saat mütemadiyen ifademi sual-cevaba mecbur olduğum bir zamanda, eğer bura adliyesinin insaniyeti ve bir derece şefkati olmasaydı kat'iyen dayanamadığım gibi, kat'î karar vermişim ki, sert bir sözle, bu soğukta, bu hastalığımda hapse girmeyi gözüme almıştım. Hattâ bana hizmet edenin birini odamda yatırmak, birine bir tokat vurup benim hizmetim için hapse, yanıma gelmek için karar vermiştik. Fakat bura adliyesinin insaniyeti ve inayet-i İlâhiye bana sabır verdi, tahammül ettim.

Bu acip vaziyetim ve asılsız evhamın sebebini merak ettim. Gençlik Rehberi'nin resmen tab edilmesi ve intişarı pek çok mektepleri tenvir etmiş, hattâ Ankara Darülfünunundaki ve İstanbul Darülfünunundaki kıymettar gençlerin Risale-i Nur'un esasatını, bu vatan milletinin saadetine bir vesile olduğunu bilmeleri ve pek çok muallimler, hamiyet-i milliye ve vataniye ve haysiyet-i ilmiye cihetiyle Risale-i Nur'a kemâl-i iştiaqla alâkadar olmaları, Maarif dairesinin nazar-ı dikkatini celb etmiş; Nurlara karşı bir derece beğenmemek tarzında bir ilişmek istemişler.

Hattâ burada, "Gençleri elde ediyor, matbu Gençlik Rahberi ile mektep talebelerinin nazarlarını dine çeviriyor" diye ihbar edilmiş. Bunun üzerine hem bana, hem ekser Risale-i Nur şakirtlerine bazı vilâyetlerde ilişilmiş. Halbuki ben, medreseden çıktığım için hocalardan istimdad etmek lâzımken, bütün kuvvetimle Maarif dairesine ve mekteplilere itimad edip onlara dayanmak istiyordum. Çünkü Nur dairesine girenlerin çoğu mekteplilerdir, hocalar azdır; çoğu çekindiği halde, mektepliler kemâl-i takdirle Nurlara sahip çıktığından, kalbimden derdim: İnşallah Maarif dairesi Nur şakirtlerini himaye edecek. Ve yardımları beklerken birden bize bu yeni taarruzun sebebi matbu Gençlik Rehberi'nin âhırinde "Nur şakirtleri, hükûmetin müsaadesine binaen, mümkün olduğu kadar Nur dersaneleri açılmak münasıptır" diye bizim gizli düşmanlarımız Maarif dairesini aleyhimize çevirmeye çalışması bir vesile oldu.

Şimdiye kadar o düşmanlarımız, desiselerle kaç defa adliye cihetiyle bizi perişan etmek istediler, muvaffak olamadılar, birşey de çıkaramadılar. Sonra mutaassıp ve enaniyetli ve resmî makamlardaki hocaları aleyhimize sevk etmeye çalıştılar, onda da birşeye muvaffak olamadılar. Şimdi en ziyade bana yardıma güvendiğimiz Maarif idaresini aleyhimize istimal etmekle, bu hükûmetin bazı memurlarını üç mahkemede kat'î beraat kazandığımız cemiyetçilik ve tarikatçılık bahanesiyle geniş bir dairede biçare mâsum Nur şakirtlerine ve beni Risale-i Nur'un mütalâasından mahrum etmeye çalıştıkları bir zamanda ve benim acınacak dört buçuk saat istintakımın aynı vaktinde Maarif dairesinin sebepsiz yanması ve söndürülmesine hiçbir imkân bulunmaması ve tamamen yanması tesadüfe benzemiyor, bir eser-i hiddet görünüyor.

O ifademin âhırinde ve aynı zamanda demiştim ki: "Beni bu gurbette, yalnızlıkta kitaplarımın

mütalâasından mahrum etmeyiniz. Yoksa hem bana, hem bu vatana yazık olur. **(Haşiye)** Belki zemin, yine zelzeleyle hiddet eder” dediğimden üç dakika sonra üç saniye devam eden zelzele ve o fıkrayı mahkemede tekrar ettiğim aynı zamanda—ya gece veya gündüzde—zemin ateşle Maarif dairesine saldırması ve mahkemece dört defa ispat edilen çok defa zelzelenin Risale-i Nur’a ve şakirtlerine taarruzun aynı zamanında gelmesi-elbette bunda tesadüf olamaz. Demek bu vatanın ve milletin ve âsâyışın büyük bir temel taşı olan Risale-i Nur’un hakikatleridir ki, böyle vukuatlı tokatlarla, bu milletin nazar-ı dikkatini Kur’ân’ın hakikî ve hakikatli ve kuvvetli bir tefsiri olan Risale-i Nur’a çeviriyor; milleti ona teşvik edip muârizlarına şefkat tokadı vuruyor.

Şimdi nasıl sadaka belâyı def ediyor; öyle de, Risale-i Nur, bu memlekette belânın def’ine vesile olduğu çok hâdiselerle tahakkuk etmiş. Bu defa da Risale-i Nur’a hücum edildiğinin aynı zamanda bu yangın belâsının gelmesi, Risale-i Nur belânın def’ine vesile olduğunu ispat ediyor.

Haşiye: İşte yazık oldu.

Üstadın 1.defa ifadeye çağırılması

Aziz, siddik kardeşlerim,

Evvela: Cenâb-ı Hakka hadsiz şükür olsun ki, bu yeni taarruzda ve çok geniş ve çok evhamlı taarruz, yüzde bire indi. Dünkü gün dört saat mahkemede ifademi aldılar. Evvelce size gönderdiğim ifadenin aynını ve izahatıyla cevap verdim. Allah Isparta adliyesinden çok razı olsun ki, onların buraya lehimizdeki iş’arı bize çok yardım etti. Yoksa Afyon’daki evham ve burada bazı resmîler gizli düşmanlarımıza da yardımlarıyla pek çok zahmet çekecektik.

Sâniyen: Müsadere ettikleri Kur’ân’ımızı Diyanet Reisine göndermişler. Biz de İstanbul’a gönderdiğimiz iki cüzler ve baştaki cüz ile beraber, bir mektup Diyanet Reisine yazdık. **“Bunu fotoğrafla tab etmeye çalışmak istiyoruz. Diyanet Reisinin tensibi ve muavenetini ümit ediyoruz”** diye mektup yazdık.

Sâlisen: Otomobil ile gelen onbeş Sikke-i Gaybiye ve elli Rehber’i aldım. Rehber’in bir kısım fiatından elli lira gönderiyorum. Daha Sikke-i Gaybiye’nin onbeşini kendim için istedim. Mübareklerin kahramanı Küçük Ali tashihli Yirmidokuzuncu Lem’a-i Arabiye’yi benden istiyor. Benimki başka yerededir, oradan gönderilsin, tashih edeyim. Gayet telaşlı bir zamanda, casus polislerin dikkati altında çare bulamadım ki hem Hâfız Ali, hem İslâmköy şakirdlerini temsil eden kardeşimiz Halil İbrahim’i ve mübarekleri temsil eden Mustafa kardeşimizi imkân bulamadım ki yanıma alayım, görüşeyim. Fakat onların yolda geçirdiği her bir saat, bir hafta yanımda hizmette bulunduğu gibi kabul ettim. Onlar buradan hareket ettikten sonra bir parça tatlı teberrük bırakmışlar. Ben o mübarek köyün namına mübarek ilâç gibi kabul ettim. Fakat kaideme muhalif olmamak için, ne arzuları varsa benim bedelime onlara verilsin. Onların mübarek kablarnı da onlara bir teberrük olarak yine onlara gönderiyorum.

Râbian: Bu defa gizli düşmanlarımızın plânı ile Nurların fütuhatına sed çekilmemek için, çok dikkat ve ihtiyat ve metanet ve tesanüd lâzımdır. Hiç de şevkiniz kırılmasın, merak etmeyiniz. İneyet-i İlahiye bu defa da bizi muhafaza ettiği kat’î tahakkuk etti. Gerçi bu on gün sıkıntım, on ay hapis kadar beni ezdi. Fakat binler kardeşlerimin selâmetine ve bedellerine ve hem binler adamın bu heyecanla Risale-i Nur’a dikkat etmeleri ile hasıl olan manevî faideler, benim sıkıntılarımı hiçe indirdi. Hem yalnız benimle meşgul olmaları ve Risale-i Nur’a ve şakirdlerine üçüncü derecede bakmaları ve az eziyet vermeleri, onların bana eziyetleri ve ihanetleri beni sevindiriyor.

Hâmisen: Ahmed Feyzi’nin fıkrasının başında عَرِيضَةٌ إِلَى مَحْبُوبٍ رَسُولِ الرَّحْمَنِ cümlesinde “Mahbub” yerine “Makbul” yazılsın. Daha siz hem tashih hem ta’dil edersiniz. Ben vakit bulamıyorum. **(Haşiye)**

Said-ün Nursî

Haşiye: Bu defa bana mahkemede sordukları pek çok mânâsız sualler içinde, “Neyle yaşıyorsun?”

Dedim ki: “İktisat bereketiyle. Hattâ bir vakit Isparta’da bir Ramazan’da bir ekmek, bir kilo torba yoğurdu, bir kilo piringle yaşayan bir adam, maişeti için dünyaya tenezzül etmez ve

hediye de kabul etmeye mecbur olmaz.”

Üstadın 2.defa ifadeye çağırılması [Talebelerine]

Bir maruzat:

Beni tekrar ifadeye çağırmamak için mümkün olduğu kadar çalışınız. Çünkü daha bir ifadem kalmadı. Tam dört saat ifademi vermişim. Mahkemeye gelen kitaplar Denizli Mahkemesi'nde mevkuf ve beraet kazanan arkadaşlara iade edilmiş, onlarda buradaki bazı dostlara vermişler. Hatta ben de onlardan bazılarını paramla aldım. Daha o kitaplara ait kanunca ifade vermeye hakkım yok. Benden aldıkları arabi evrak ve levhaların ise, dünyaya bakacak ciheti yok ki ifade vereyim. Eğer ifadesiz vermezlerse, onlarda kalsın.

Bir bu parça telaş ediyorum.. Şiddetli rahatsızlığım ile beraber böyle kat'î lüzumu olmayan resmi yerlere gitmeye alışmadığım için, beni çok üzüyor. Hem benim gizli düşmanlarım, kendini bana dost gösterip ahalinin heyecanı içinde bir velvele çıkarmak ihtimalinden çekiniyorum. Çünkü sebepsiz o sıkıntıyı resmi adamları iğfal ile bu sıkıntıya vesile oldukları gibi, o düşman fakat dost suretine giren adam kalabalık içinde diyebilir ki: "Üstad'ıma kanunsuz bu sıkıntı ne için veriliyor?" bu suretle heyecanlı bir mesele çıkarması ihtimali var.

Eğer münasib görürseniz, sorgu hâkimine selâmımla beraber ona denilsin ki: Daha bir ifadem yok.. ve gizli bir sırrım kalmamış. Bütünü mahkemelerin elinden geçmiş. Onun için Macid Bey gibi pek ciddi, kanunperest ve kanunu hiç bir şeye feda etmeyen bir hâkim benim için ne yapsa razıyım.

Said Nursî

Haşiye: Bu defa Osman'ın, taharride elinize geçen Denizli, hem Eskişehir müdafaanamelerim benim ifademdir. Onun hâricinde daha bu mes'ele-i Nuriyede ifadem olamaz. Çünkü beraetten sonra bu üç senede hiçbir cihetle kanunca bir suçumuz olmamış ki, yeni bir ifadeye lüzum kalsın.

Üstadın 2.defa ifadeye çağırılması [Mahkemeye]

Emirdağ'ı Sorgu Hâkimliği yüksek katına!

8.1.1948 Perşembe günü ifademi almak için bir davetiye aldım. Evvelce dört saat müdde-i umuminin dairesinde ifadem alınmış, daha bir ifadem kalmadı. Eğer lüzumlu kısaca sual ve cevap varsa ve kanun müsaade ederse, lütfen birisi buraya gelsin ve kısacık sualinin cevabını alsın.

Ben otuz seneden beri merdum-giriz hastalığı ile kalabalık yerlerde dayanamıyorum. Hatta Bayram gününde namaz kılncaya kadar pek çok sıkıntı ve zahmet çektim. Zaruret-i kat'î olmazsa, resmi yerlere gitmeye dayanamıyorum. Hatta memleketime gitmediğim bir sebebi, ahab ve akrabalarım ile görüşmemek ve insanlarla görüşmeye mecbur olmamak içindir. Bu manevi hastalığım ile beraber kulunç, sinir, sancı ve pek çok iştahsızlık gibi maddi hastalıklarımı benimle temas edenler bütün biliyorlar. Ben istesem başka yerlerde birkaç rapor alabilirim. Fakat madem lüzum-u kat'î yok, kanunun müsamahası var. Vicdanlı ve hakperest sorgu hâkiminin re'yine havale ediyorum. O nasıl münasib görse razıyım. Ne kadar da sıkılsam, hasta da olsam, onun re'yini kırmamak için lüzum olursa gelmeye çalışacağım.

Hasta
Said Nursî

Sorgu hakimi Fethi Bey'e

Mahremdir

Ehemmiyetli bir şekva

İnsaniyetli, kanunlu kardeşim Fethi Bey Hazretleri!

Gayet mahrem bir hakikati size beyan etmek lâzım geldi. Çünkü Emniyet Müdürü'nün kanunsuz bir tavsiyesi için beni mahkemeye celbetmek, ifademi almak hususunda sizden bir defa haber geldi. Eğer ehemmiyetli hastalığım ve büyük mazuriyetim olmasaydı, senin hatırın için gelecektim. Fakat insaniyetli ve hakikatli, kanunlu bir dostuma gayet mahrem bir meseleyi beyan ediyorum ki, Kanunca üç mahkemede bana beraet kazandırmış "şapka meselesi"dir.

Evet, ben bu yirmi iki senede üç mahkeme, çok defa huzurunda ve üç aya yakın Kastamonu'da komiser ve polis dairesinde misafir kaldığım halde, hiçbir defa şapkayı başıma koymadım. ve dehşetli mahkemede başımı açmadım.. ve yetmiş kardeşimle beraber büyük bir tehlikeye ma'ruz olduğumuz halde, mahkemede dedim: "Ma'zeretim var, başımı açamam. Şapkayı giyemem. Bu kanunla amel etmem. Fakat o kanunu da reddetmek vazifem değil, karışmam." Dünyada hangi kanun var ki, herkes onunla amel etsin? Bu kanunu reddetmenin cezası ne kadar büyük olursa, onunla amel etmemek, bir mazuriyete binaen en cüz'i bir suç kanunca medar-ı mes'uliyet olamaz. Halbuki bu şapka kanunu münzevilere, çölde kendi kendine gezenlere ve hayat-ı içtimaiyeye girmeyenlere hiç şümülü yoktur ki, üç mahkeme ittifakla şapka meselesini bana beraet ettiler. Hem Eskişehir ve hem Denizli müdafaalarını okuyabilirsiniz.

Şimdi bütün bütün kanunsuz cebren bana şapkayı teklif etmek niyetiyle, beni mahkemeye lüzum olmadan çağırmanın pek ehemmiyetli bir meselenin açılmasına sebep olmak için, gizli düşmanlarım her nasılsa Emniyet Müdürünü kandırmışlar. O mesele de budur:

Manen beni aldatmayan hissiyat-ı kalbiye ile ve maddeten ve çok emarelerle ve kat'î bir ihbar ile bildim ki; kırk seneden beri benim imhama çalışan gizli düşmanlarım komünistlerle teşrik-i mesaî edip, bu vatanda bir ihtilâl çıkarmak, bolşevizme girmek ve anarşiliğe zemin hazır etmek için: Beni, ya imha veya hiddete getirip bir karışıklık çıkarmak.. ve konuşmalarında bir Nurcu işitmiş ki: "**Said'e şapka icbar edilse, o tahammül edemiyecek. Ya ölecek, ya karıştıracak.**" demişler.

Biri de aynı cemiyette demiş ki: "**Onun hemşehrileri bu meselede yüz bin telefıyat verdiler. Yüzbinlerde muhaceretle perişan oldular. Bu hoca dedikleri adam, yirmi iki sene nefy, hapis, ta'zip, ihanet çekmiş...**" Nurcu işitmiş, bize mektupla bildirdi.

Madem şimdi şapka askerin yarısının başından kalkmış ve ekseri çok köylerde yasak yoktur. Demek cezası da ve cebir de kalmamış.

Sabıkan yazılan ihtilâlcilerin planıyla bu meseleyi tazelememek ve medar-ı niza' ve münakaşaya medar etmemek için; asayiş, idare-i maslahat ve kanun ve adliyenin şerefi namına senin gibi insaniyetli, kanunperest hâkim-i âdil bir Müslüman kardeşime bu mahrem meseleyi beyan ediyorum.

Said Nursî

Kıyafet hakkında ifade [Afyon Zabıtası'na]

Bu kış fırtınası gibi başıma bir manevi fırtına getiren Afyon Zabıtasına gıyabî ve mecburî ifademdir.

Efendiler,

Müteaddit casuslar ve tarassudlarla, mahkemelerin bulmadıkları gibi siz dahi mucib-i mesuliyet bir şeyi bulmadığınızın bir delili şudur ki: Yirmi seneden beri üç vilâyette ve iki mahkemede ve nezaretler altında değişmeyen ve ilişilmeyen yalnız kıyafetimi buldunuz. "Nedir bu kıyafet?" dersiniz.

Elcevab: Denizli'de beraetimizden sonra kıyafetime dair büyük me'murlara iki mahkemede dediğim gibi derim:

Evvelâ: Ben münzevi yaşıyorum. Hayat-ı içtimaiyeden çekilmişim. Münzevi çilehanelerine bu kıyafetle girilir.

Saniyen: Bir şeyi reddetmek başkadır ve o kanunla amel etmemek bütün bütün başkadır. Ben, ehemmiyetli maruzatlarım için amel etmiyorum. Hem başa koymak için bir kanun, bir mecburiyet, bir maslâhat yok ki, memurlar dairelerde giymiyorlar ve camilerde herkes serbesttir; kadınlar, çocuklar giymiyorlar. Hem ben, her iki mahkemede bu kıyafetimle gittiğim halde ve nadiren bir şapka elimde tutuyordum. Eskişehir Mahkemesi şapka kanunu cihetinde, Isparta müdde-i umumisi aleyhimde bir madde-i mesuliyet yapmak istediği halde bu şapka meselesinde ittifakla beraetime karar vermesi ve Denizli Mahkemesi ise, hiç nazara almaması bir hüccettir ki, benim kıyafetime ilişmek kanunsuzdur, keyfidir, zulümdür.

Salisen: Ben, pazar ve kalabalık yerlere ve mecbur olmadan resmi dairelere gitmem. Yalnız komşum ve yakınımıdaki cami halî mahfeline akşama yakın gidip, tek başımla namazımı eda edip, yalnız oturuyorum. Hatta kimseyi yanıma alamadığım için cemaat hayrından mahrum kalıyorum. Hava iyi olduğu zaman bazen kırlara ve halî yerlere nefes almak için tek başımla çıkarım. İşte bu vaziyetteki bir adama, bu asrî kıyafet teklif edilmez.

Yetmiş yaşında ve kabir kapısında, kabre girmek için nöbet bekleyen ve dünyadan alâkasını yirmi beş seneden beri kesen ve mal ve evlâd gibi şeylerden alâkasız bulunan ve bütün kuvvetiyle eski günahlarına bir keffaret arayan ve takva ve Azimet-i şer'iyeye harekâtını tevfik etmeğe ve tatbik etmeğe çabalayan ve yedi-sekiz milyar ehl-i imanın kıyafetlerini kendi şahsına ihtiyar eden bir adama elbette bu asrî kıyafet, Ruhsat-ı şer'îye ile belki cebr-i keyfî ile teklif edilmez.

Haydi tahmininiz gibi bu gidişatım bir inad dahi olsa, madem Mustafa Kemal o inadı kırmadı. Ve üç vilâyetin hükûmetleri ve zabıtalari bozmadı. Siz ne için keyfî ve maslâhatsız, o inadı kırmağa çalışıyorsunuz? Ve beni mecbur edip, "Haydi dünyanız başınızı yesin. Ben kabre giriyorum." dedirtiyorsunuz?

Hem emsalsiz bir tarzda, beni tarassudlarla sıkmanıza bir mana veremiyorum. Çünkü, yirmi beş senelik hayatımın bütün esrarı ve mahrem ve gayr-ı mahrem bütün mektublarım ve kitaplarım, dokuz ay tedkikten sonra beraetime mahkemeyi mecbur ettiği gibi, altı aydan beri mahkeme-i temyizde en ehemmiyetli kısmı incelendikten sonra mahkemenin beraetimize dair kararını mahkeme-i temyiz tasdik edip, Risale-i Nur'da menfaatten başka bir zarar olmadığına imza basmış demektir.

Acaba benim gibi zulmen çok zahmet ve meşakkat çeken bir adamın, bir-iki senedeki yazılarında, ona zulmedenlere karşı mucib-i mahkumiyet ve husumet yirmi madde bulunmaz mı?

Halbuki, yirmi senelik hayatımın bütün âsârında, kanunca mucib-i mesuliyet bir tek madde bulunmadığına kat'î bir delil: Denizli Mahkemesi ittifakla beraetine ve Temyiz Mahkemesi tasdik mecbur olmasıdır.

Tarassudlarla esrarımı anlamak bahanesi ise; benim gizli bir esrarım kalmadı ki, araştırılsın. Mahkeme sebebiyle en mahrem eserlerim ve sırlarım, en nâmahremlerin ellerinde geziyor. Bunlarda en gizli esrarını polis hafiyesine söyleyen bir adamı tarassud etmek manasızdır. Bana lüzumsuz bir kadar sıkıntı vermeyiniz. Artık yeter! İstirahata çok ihtiyacım var.

Elhasıl: Bütün sırlarım ve sa'yim ve gayem ve maksadım ve Risale-i Nur'un en ehemmiyetli hizmeti, küfr-ü mutlakdan kurtarmak ve muhafaza etmek ve bu mübarek milletin hayatını anarşilikten ve mevtini idam-ı ebedîden halâs etmek ve ölümü terhis tezkeresine çevirmektir. Bu vazifede lüzum olsa, değil yalnız bu hayatımı, belki hayat-ı uhreviyemi dahi feda etmeğe azmetmişim.

Evet madem ölüm öldürülmüyor ve kabir kapısı kapanmıyor. Elbette bu ihlâs hakikatine dayanan bu vazife, her hizmetin fevkindedir. Ve bu ihlâs bu muhafaza için hiçbir cereyanla ve dünyevî maksadlarla kendimizi bulaştırmayız, bulaştıramayız.

Said Nursî

Afyon Mahkemesi [1948 - 1949]

Afyon Ağır Ceza Mahkemesi Müdafaaları (1948)

Diyanet'in aleyhteki ilk raporu

Rapor

Ankara Birinci Sulh Yargıçlığı huzurunda bilirkişi sıfatıyla hazırlanan aşağıda imzaları ve hüviyetleri yazılı Yusuf Ziya Yorugan, Hüsnü Erdem ve Hamdi Kasaboğlu, mahkemece usulen yapılması gerekli muamelenin ifasından sonra Afyon Cumhuriyet Savcılığından gelen 57 sayılı ve 7/2/948 günlü altı sahifelik talimat ile iki zarf içinde gelen Siracünnur, Hücumat-ı Sitte, Gençlik Rehberi adlı kitapları, siyah ve kırmızı kaplı iki defter ve ayrıca tek bir kağıt halinde bir mektub sureti ve bu talimata ek olarak Afyon Savcılığından gelen 88 sayılı ve 23/2/948 tarihli üç sahifelik talimatla Maide-i Kur'an ve Hazinet-ül Bürhan adlı risaleyi alarak önce ayrı ayrı, sonra müçtemian gerekli incelemelerde bulunduk.

Bu eserlerden **Siracünnur**, Arab harfleriyle ve elyazısıyla yazılarak teksir edilmiş olan 32x25 Ebadında 334 sahifelik cildlenmiş bir mecmua olup bunun içinde 14 risale ve mektublar vardır. Sırasıyla şunlardır:

1. *Üçüncü Şua*: Göklerin ve yıldızların Hâlıkına dair âyetlerden ve tefsirlerden iktibaslarla toplanmış ve münacat halinde yazılmıştır. (2/21)
 2. *Otuzbirinci Mektub'un Yirmibeşinci Lem'ası*: Bu risale, hastaların maneviyatının takviyesi için yazılmış bir takım tavsiyelerden ibarettir. (2/47)
 3. *Yirmibeşinci Lem'anın Zeyli Onyedinci Mektub*: Çocuk taziyesi hakkındadır. Sabr u tahammül tavsiye etmektedir. (2/51)
 4. *Otuzbirinci Mektub'un Yirmialtıncı Lem'ası*: Zekeriya Peygamber hakkındaki âyetlerin tefsiri mahiyetinde ihtiyarlara hitab edilmiş ve muharririnin hal tercümesinden parçalarla ekserîsi manevî ve keramet-i evliyaya benzer bir takım şahsî hikâyelerden ibarettir. (2/101)
 5. *Yirmialtıncı Lem'anın Zeyli*: Anaya babaya hürmet hakkındaki bir âyetin tefsiri münasebetiyle bazı vesâyâdan ibarettir. (2/104)
 6. *Dördüncü Şua*: Hasbünallah âyetinin manasını mertebe mertebe gösteren bir risaledir. Bu mertebeler bürhanlara, bürhanlar noktalara.... (2/136)
 7. *Otuzbirinci Mektub'un Onüçüncü Lem'ası*: Şeytanlardan istiazenin hikmetine onüç işaretten ibarettir. (2/154)
 8. *Otuzüçüncü Mektub*: Vahdaniyet-i İlahiye bürhanlarından Otuzüç Pencere adlı eserdir. Burada enfüsî ve âfâktaki delilleri gösteren iki âyetin tefsirini ileri sürerek otuzüç suretle Allah'ın birliğini isbat etmektedir. (2/201)
 9. *"Eski Said'in Yeni Said'e inkılab ettiği dakikada, eskisinin güldüğüne yeninin ağlamasıdır"* adlı Arabça yazılmış parçalarda ömründen kırk seneyi şöhret-i kâzibe içinde, riya ve gaflette geçirmiş olduğundan Allah'a muhtelif şekilde şikayetler ve bu münasebetle dualar etmektedir. (2/205)
 10. *Onyedinci Lem'anın Onikinci Notası'ndan* müellifin hazîn münacatı adlı risalede, Arabça yazdığı yukarıdaki münacatın mealen Türkçeleridir. (2/208)
 11. *Onikinci Şua Denizli Müdafaanamesi*: Risale-i Nur şakirdinin dünya cereyanlarından ve siyasetten memnu' olduklarını kendisine ve Risale-i Nur'a ilişenlerin bu hakikati bilmediklerini anlatarak, mahkemelerde ve şurada burada geçirdiği hayatı anlatıyor. Ve buna birkaç haşîye ve Denizli Mahkemesinin hâkimlerine şikayetlerini ve müdafaaları ve yine bu mevzu ile ilgili mektublar ve müddeiumumîye hitab ettiği uzun bir müdafaaname vardır ki, bu müdafaanamenin (2/235) Üçüncü Esas'ında Atatürk'e yaptığı ta'rizleri meşrutiyetten evvel söylediğini, Dördüncü Esas'ta (2/238) bu yüzden bir sene mahkum olduğunu yazıyor. Bundan sonra yine Denizli Müddeiumumisinin dört esasta itiraznamesinde (8/244) aynı fikirleri tekrar ediyor. Mahkeme reisine de iki mektub yazıyor. (2/257)
 12. *"Hüsrev'in mutabık bir fıkrası"* adlı mektubunda, Erzincan'da, İzmir'de, Erbaa'da, Osmancık ve Ladik'te vukua gelen hareket-i arzın Risale-i Nur'un kerametlerinden olduğu izah edilmektedir. Bunu Said Nursî tasdik ediyor. Ve böyle de bazı istihraçlarda bulunduktan sonra, Ankara ehl-i vukufunun kendisine muvakkat cinnet isnad etmelerinin Peygamberin bir hadîsine tevfiğ ile bundan memnun oluyor. Ve diğer töhmetli noktalara birer birer cevaplar veriyor. Ve bu münasebetle Denizli Mahkemesi'ndeki müdafaalarının ehl-i vukuf raporunu kendi hakkında reklam vasıtasıyla olarak mektublar yazıyor.
 13. *Otuzbirinci Mektub'un Otuzbirinci Lem'asının Beşinci Şua'sı* adlı risalede bir mukaddime ve yirmiüç mes'eleden bahsedilmektedir. Mukaddimedede (2/293)de: Rivayette vardır ki: Bir zaman gelecek, Allah Allah diyen kalmayacaktır. Bu sözü müellif, zikirhaneler kalkacak, ezan ve kamet Türkçe olacak diye indî surette tevil ediyor. Halbuki kıyamet hâdiselerinde Allah diyenler var oldukça kıyamet kopmayacaktır diye de bir hadîs vardır ki, bu hadîs Said'in tevilinin yanlışlığını göstermektedir. (2/296)
- Birinci Mes'eledede şöyle birr söz naklediliyor: Süfyan bir su içecek, eli delinecek. Bu hadîs mevzudur.
- İkinci Mes'eledede şu hadîs naklediliyor: Âhırzamanda dehşetli bir şahıs sabah kalkar, alnında "Hazâ kâfir" yazılmış bulunur. Ve bunu şapka giymek ile tevil ediyor. Hadîs zaif, tevil yanlıştır.
- Üçüncü Mes'eledede "Âhırzamanın müstebid hâkimleri, hususan Deccal'ın yalancı cennet ve cehennemi bulunur." denilmektedir. Bu da zaiftir.
- Beşinci Mes'eledede şâyân ihticac olmayan şöyle bir söz vardır: Ahırzamanda Deccal gibi bir kısım şahıslar uluhiyet dava edecekler ve kendilerine secde ettireceklerdir. Bunun tevili de indîdir.
- Yedinci Mes'eledede "Süfyan büyük bir âlim olacak, ilmiyle dalalete düşecek ve çok âlimler ona tâbi' olacaklar", mevzudur.

Sekizinci Mes'eledede "Rivayetlerde Deccal'ın dehşetli fitnesi İslamlarda olacağını gösterir." Bu mes'eleden sonra "Deccal'ın mühim kuvveti Yahudi'dir." denilmiştir. Her iki sözün ihticaca sâlih senedi yoktur. Bu söz zaîf olmakla beraber rivayeti "İsfahan Yahudilerinden 70 bin Taylasanlı Yahudi tâbi' olacaktır" şeklindedir ki, Said-i Kürdî'nin tevilinin ne derece yanlış ve indî olduğunu göstermektedir. Deccal'ın fevkalâde büyük ve minarelerden daha büyük bir azamet-i heykelde olacağına ve Hazret-i İsa ona nisbetle çok küçük bulunduğuna, Deccal çıktığı gün bütün dünya işitir ve kırk günde dünyayı gezer ve ilh... Bunlar da sıhhati sabit olmayan hadîslerdir. Ekserîsi zaîftir.

Ondokuzuncu Mes'eledede "Âhırzaman alametlerinden ve Al-i Beyt-i Nebevî'den Mehdi'ye dairdir.

Yirminci Mes'ele, güneşin mağribden çıkması ve zeminden dabbet-ül arzın zuhurudur. (2/307) Müellif yalnız dabbet-ül arzın tafsilini, "Ben şimdilik başka mes'eleler gibi kat'î bir kanaatle bilmiyorum" diyor. (2/308)

Sonra bu meselelere zeyl olarak, Deccal'a Mesih denilmesinin sebebi, Büyük Deccal şariat-ı İslâmiyenin bazı hükümlerini, İslâm Deccalı olan Süfyan dahi şariat-ı Muhammediye'nin (A.S-M.) bir kısım ahkâmını kaldırır. Ve kanunlar perdesinde herkesin vicdanına ve mukaddesatına, hatta elbisesine müdahale eder. Bir adamın yüzünden yüz köyü harab ve yüzer masumu tehcir ile perişan eder diyor. (2/310)

İslâm Deccalı'nın dahi bir gözünde teshir edici manyetizma bulunur. Ben bir manevî âlem İslâm Deccal'ını gördüm diyor. (2/311)

Bu sözler indî ve şahsî bir takım mugalatalardan ibaret olup (2/312) Kur'anda لَيْطُنَى âyetinin İslâm Deccalı'na lafız ve mana ile tevafuk ettiğini ve bu Deccal'in camilerde namaz kılanlara tecavüz edeceğini ve aynı sahifede İslâm Deccalı Horasan taraflarından zuhur edeceğini ve bunun Anadolu'ya Horasan'dan gelmiş olabileceğini kaydediyor.

14. Merhum Hasan Feyzinin mensur ve manzum risalelerinden manzumede Risale-i Nur'u bu asırda âleme rahmet diye vasıflandırmakta, "Sen aylardan güneşlerden üstünsün, nihayetsiz sonu gelmez bütünsün" denilmektedir. (2/321) Mektub ise Said Nursî'nin zehirlenmesi ve ölümü ihtimali üzerine ona hayatında yazılmış bir mersiyedir. (2/333)

İkinci Kitab: Hücumat-ı Sitte, Yirmidokuzuncu Mektub'un Altıncı Kısmı Kur'an-ı Hakim'in tilmizlerinin ve hâdimlerinin aldanmamaları için yazılmıştır. Bu eser 51 sahifelik elyazısıyla ve Arab harfleriyle yazılmıştır. Bunda memuriyet ve makam sahibi olmak hırsı ile aldanmamak, korkmamak, tama' etmemek bahisleri yazıldıktan sonra (2/25) Kürdlük Türklük cereyanlarına karşı Müslümanlık davası güttüğünü ve güdülmesi lüzumu ileri sürüyor. (2/39)

Bundan sonra da enaniyet damarını kırmak ve tenbellik ve tenperverlik etmemek bahiseri yazılmış.

Üçüncü Kitab: Gençlik Rehberi adıyla yeni harflerle 947'de basılmış 34 sahifelik Risale-i Nur mizanlarından, iman ve âhîret burhanlarından bahseden bu kitabta Besmelenin fazileti temsîlî bir hikâye ile anlattıktan sonra âhîret fikrinin gençliği kurtaracağını ve yine Eskişehir Hapishane penceresinden meşhudatını ve kadınların açık-saçık gezmelerinin mahzurlarını ve gençliğe hitab eden bir takım vesaya, İkinci Cihan Harbi'nden kendine göre çıkardığı mana, radyo hakkında bir mütalaa ve bir mektubtan dünya hayatının âhîret hayatına galebe ettiğinden şikayetler var.

Siyah kaplı defter: Arab harfleriyle ve elyazısıyla yazılmış 148 sahifelik siyah kaplı defterde 50 kadar mektub vardır. Bu mektuplarda bayramda Arabça tekbirler alınması müjdesi gibi tabirler (2/32), O mübarek Üstadımız 33 âyetle ve İmam-ı Ali'nin kasidesinde 17 yerinde ihbarı ile ve Gavs-ı Azam'ın ianatıyla gibi risaleler nuru anlatan tabirler (2/36) ve (2/28) de ise bu mealde ilm-i cifr ve tevafuklarıyla Celcelutiye ve (2) den bahis vardır. Marangoz Ahmed'in mektubunda Mehdi lafızları siyaseti ima ettiği için münasib değil. Asâ-yı Musa'yı benim için tevafukatını yıldızla yazılmasını bin bârekâllah denilmektedir. (2/44)

Mahkemelerin kendi hakkında beraet kararı vermesi Risale-i Nur'un kerameti olduğu gibi, Mart Hâdisesi'nde Hareket Ordusu'nun kumandanını, İstanbul'un işgalinde ecnebi kumandanını, Ankara divan reisinin hiddetini tarziyeye çevirdiğini yazmaktadır. (2/48)

Mustafa imzalı mektubda: "Kahraman ordu alâmet-i küfür olan şapkayı başından çıkarıp atmağa başlaması.. silsile halinde fütuhât başladı. Bugün tedavüle çıkarılan yüz kuruşluk parada da âdet-i menhûs resim koymağa muvaffak olmamışlar. Bunu bir alâmet-i kat'iyye olarak kabul ettim ki; Süfyan'ın kendi gibi, alâmetleri de ölüyor." (2/5)

Said Nursi mektubunda: Risale-i Nur dahilinde kuvvetli manevî fütuhâtı ile anarşiliğe meydan vermediği gibi, hariçten gelen ve içimizde anarşiliği yetiştirmeye çalışan, şimalden gelen dehşetli

dinsizlik cereyanına da sedd-i Zülkarneyn'dir. (4/37) Muhtelif yerlerde İmam-ı Ali, Risale-i Nur'a Siracünnur namını vermiş. (2/64)

Mektubların 102'nci sahifesinde bazı kimselerin kendisine Mehdi dediklerini kabul etmediğini ve bu cihetle husule gelen tezadı açıklaması istenilmekte ve cevaben: Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsi haklı olarak bir nevi Mehdi telakki edilmesini ve kendi şahsının manen evlâd-ı Ali'den sayılsa dahi ihlası bozmamak için uhrevî makamat bana verilse dahi bırakmağa kendimi mecbur biliyorum. demektedir. (2/105) Bundan sonra bir mektubda, otuz seneden beri siyaseti terkettiğine dair satırlar vardır. (2/110)

Mehdilik mevzuu üzerinde bir mektub (2/140) da mevcut olup, bu mektub Maidet-ül Kur'an ve Hazinet-ül Bürhan adlı Ahmed Feyzi'nin risalenin mukaddimesinde aynen zikredilmiştir. Aşağıda incelenektir. Burada "mektubun arkadaşlara gönderilmesi, tensibinize bırakılmıştır" denilmektedir. (2/144)

Bu mektublardan sonra "Risale-i Nur hakkında Birkaç Söz" adı altında bir manzume ile Bediüzzaman'ın bir veli olduğuna dair bir sahifelik bir tercüme-i hal yazısı vardır. Arab harfleriyle ve el yazısı ile yazılmış 97 sahifelik ve 32 kadar mektubdan ibaret, kırmızı kaplı defterde Ahmed Fuad imzalı mektubda Eflani Nahiyesinde yağmur duasına çıkıldığı, risale şefaathî tutularak yağmur yağdığı kaydedilmekte (2/11).

Otomobil kabul etmediğine dair bahis (2/3 ve 14), bu memleketten harice gitmek istemediği ve Mekke'de olsa buraya geleceğini ifade ediyor. (2/22) Buraya kadar geçen satırlar arasında vali muavinleri, kaymakamlar, parti genel sekreteri ve Diyanet Başkanlık müntesipleri, Ankara ehl-i vukufunun raporunda ve adliye müdafaanamelerinden parçalar nakledilmiştir. (2/26)

Eskişehir Mahkemesi yüz risaleyi ve mektupları tedkik ettikten sonra yalnız yüzyirmide onbeş adama altışar ay, kendisine de on beş kelime ile bir sene ceza verildi. Tarikatçılık, cem'iyetçilik, şapka meselelerinden beraat ettirdiler. Biz de o cezayı çektik diyor. (2/22)

Yeni Diyanet Reisi İsparta hâdise-i Nuriyesine mani oldu, bir şefkat tokadı yedi. Otomobili parçalandı, bizim kadar zarar gördü. Fakat Zülfikar'ın kerameti olarak tehlikeden kurtuldu. (2/35, 41, 12)

Risalenin her cümlesinin taklid edilmez bir kudrette ve İbn-i Sina'ların diz çökecekleri bir ehemmiyette olduğunu ve Risale-i Nur'un bütün ilimleri cami' ve binler vecizeler olduğuna dair Mustafa Ramazanoğlu'nun mektubu. (2/66)

Bunlardan sonra 80 ve 85'inci sahifelere kadar kendi eserlerinin Şam'a, Hindistan'a, Câmî-ül Ezher'e, Ravza-i Mutahhara'ya gönderildiğinden bahisler vardır. Bunlara yazılan mektub parçaları (2/90)

85. sahifede bir kadının bülbulden Said Said sesi duyduğu ve diğer bir yerde kendisi ile alakalı hüdhüdün yolcuya rehberlik ettiğinden ve bazı kafes kuşlarından bahsedilmektedir.

Maidet-ül Kur'an ve Hazinet-ül Bürhan

Ahmed Feyzi tarafından 1366 Hicri yılında Arab harfleriyle ve elyazısıyla yazılmış 35 sahifelik bir eserdir. Baş tarafında Said Nursî'nin bir mektubu ile, bir medhalden ve iki kısımdan ibarettir.

Risalenin baş tarafına yazılmış olan mektub, mektuplar mecmuasında varıdır. Bu mektubda Said Nursî, Risale'yi gaibden yapılan istihraçların kuvvetli hücceti ve şahidi diye vasıflandırdıktan sonra, bazı Ayet-i Kur'anın ehâdis-i şerîfenin âhirzamanda gelecek bir müceddid-i ekberi mana-yı işarî ile haber veriyor. Fakat o gelecek zâtın üç vazifesi vardır: Birincisi: İmanı kurtarmak ve hakaik-ı imaniyeyi göstermek. ikincisi: Şeriatı ihya. Üçüncüsü: Hilafeti tatbiktir. Risale-i Nur'un maneviyeti bunlardan birincisini yapmışsa da, diğer iki mühim vazife nazar-ı dikkate alınmayarak bize bu müceddidlik isnad edilmiştir. Risale-i Nur dünyevî ve manevî makamlar aramaz ve bu iş siyasete dokunur. Bu sebeble ben risaleyi ta'dil ettim ve şahsıma aid kısımları kaldırdım. Ve bana kalben Nurların Fütuhatını temaşa ederken bu müceddid-i ekber Mehdi makamının Allah'ın işine karışmış gibi bir şekva geldi. Bu sebeble bu makamat-ı maneviye mesleğimizde mevzu-u bahs olmamalıdır, diyor.

Ondan sonra risalede Ebced hesabıyla "Bediüzzaman" ünvanındaki harflerin yekünü "Muhammed" ismindeki harflerinin iki misline müsavi olduğu (2/4), "El-Kürdî" tabirinin de dört defa "Muhammed" ismine müsavi olduğu (2/25), Risale-i Nur ismindeki harflerin yekününde kelimetullah âyetine müsavi olduğunu, mücahidin kelimesindeki harflerin Said kelimesi harflerine tevafuk ettiği ve وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا

يَكُونُ فِي أُمَّتِي رَجُلَانِ hadisinin mevzu olduğunu İbn-i Cevzî tasrih

ettiği halde, bundan Ebced hesabıyla Kürdî ile 1928'de galeyan çıktığı, **أَحْيَاهُ اللَّهُ بِالْعِلْمِ** hadîsinden de El-Kürdî (2/12) çıkarıldığı görülmektedir.

Sonra Maidet-ül Kur'an metnine geçerek **يا ايها المدثر** ayetinin 1316'da vazifenin başlayacağı ve **يا ايها المزمّل** âyetinin de Kürdî kelimesini bildirdiği yazılmakta ve devamla Denizli adaleti vazife-i hilafetin başlayacağı tarihi mücahedenin başlangıcı ve Risalet-ün Nur hakkında bir takım tevafukları kayd ile Said Nursî recül-ü Kürdi'yi çıkarmakta ve **يا اهل البيت** diye başlayan bir hadîsin de kısa zamanda ulûmun verileceği hârika-i fitrata Nur'un tercümanına yani Said-i Kürdî'ye (2/25) mutabık olduğunu, **إِنَّمَا أَنَا مُنْذِرٌ** âyetinden de 1318'den 1368'e kadar zaman göstermektedir. (2/27)

Bundan sonra Süfyan olan İslâm Deccalı hakkında hadîs nakliyle bundan başa şapka koyulacak manasını ve **إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ** âyetinden de Ebced hesabıyla Risale-i Nuru çıkarmakta, nihayet **رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا** âyetiyle müceddid-i ekber olan tercümanın 1340 tarihlerine rastlayacağı ve onun insanlığa şamil olacağı kaydedilmektedir.

Bu eserlerde yapılan incelemelerde;

Said Nursî'nin Mehdi mes'elesi üzerinde durduğunu, kendinin müceddid olduğunu ve bu dava Ebced hesabıyla olan tevafuklardan çıkarılan bir takım manalarla teyid edildiğini,

2. Zelzelelerin vukuu ile yağmur yağmasının, otomobil kazasının ve mahkemelerin âdilane kararlarının Risale-i Nur'un kerametinden neş'et ettiği,

3. Bir takım mükâşefatla tevafukat ileri sürdükten sonra Süfvan İslâm Deccalı ve indî mütalaat çıkarmakta olduğu görülmektedir. Halbuki Ehl-i Sünnet'e göre İmam-ı Mahfi ve İmam-ı Muhtazar akidesi bâtıldır. Bir halaskarın ve Mehdi'nin geleceği akidesi Mecusi kadîm dininde mevcut idi. Babil esaretinden sonra Yahudi peygamberleri bu akideyi alarak bir halaskâr-ı fikir akidesine bağladılar. Müslümanlıktan sonra ise İsrailî âlimlerden bazıları bu fikri müslümanlığa sokmak istediler. İran halkından bazıları ber-kadîm tamamıyla kapıldıkları gibi tarikatçılık vasıtasıyla müslüman ülkelerinde bu akide cahil halk arasına girdi. Din-i İslâm'da ise Kuran-ı Kerim'in sarahatıyla hâdî ve mühdî olarak gelen Hazret-i Muhammed (A.S.M.) âhirzamanın peygamberi ve hâtem-ül mürselîn olduğu için, din-i İslâm ikmal ve itmam edilmiş, Mehdi ve halaskar fikrine müslümanlıkta mahal kalmamıştır. Ehl-i Hadîs'e gelince, Esne-l Metalib'de Mehdi'ye dair hadîslerin kâffesi zaiftir denmektedir. Bazı kitaplarda her ne kadar Mehdi'ye dair rivayet edilen birbirinden çok farklı hadîsler varsa da, bunların zaif ve muzdarib olduğunda ittifak vardır. İmam-ı Şafîi yalnız zaîf ve muzdarib hadîsleri değil, aynı zamanda mürsel olan hadîsleri de kabul ettiğine göre, Şafîi olan Said Nursî'nin bu hâdiseleri kabul ile bunlardan bir takım hükümler çıkarmasının manası anlaşılmamaktadır.

Zaîf hadîslerden ahlâk ve tarih gibi mevzularda istifade edilebilirse de, akaid mevzularında zaîf hadîslere istinad caiz değildir. Esne-l Metalibden naklen siyer-i cilile-i Nebeviyede (2/141)

Hazreti Ali'ye ve Ehl-i Beyt'e isnad olunan cifir hâdiseleri **فالمهدى قام** sözü iftiradır denilmekte ve bu hadîslerdeki Mehdi'nin şartlarında **"itret-i Resul'den evlâd-ı Fatıma"** denilmesi, Hazret-i Ali'nin manevi evlâdlarına bu işin şamil olamayacağına ve Mehdi'nin İsa'ya veya İsa'nın Mehdi'ye imam olacağı sözü de Said-i Kürdî'nin böyle davalara kalkmasıyla müslümanlık esaslarından ne kadar uzaklaştığını ve etrafındaki müslümanları ne derece şaşırttığını göstermektedir. Gerçi Said Nursî yazılarında Mehdi'liği sarahaten kabul etmiyor. Amma Marangoz Ahmed, Mustafa'nın, Ahmed Feyzi'nin ve Mustafa Ramazanoğlu'nun mektublarını şiddetle ve kat'iyyetle reddetmesi lâzım iken, onların mektublarını Risale-i Nur'a ekliyor ve yayınlıyor ve müceddid-i ekber Nur'un tercümanı ve Kur'anın tercümanı tabirleri sık sık kullanılıyor.

2. Müceddid, Kur'an ve hadîs menba'larından aldığı feyzi yeni istinbatları bulunduğu zamanın ihtiyacına ve mesalihine, örflerine ve icablarına göre işleyen, ilme ve ulemaya hitab edip onlarla fikri münakaşalarda bulunan, bu suretle sünnet-i Nebeviyi yapmağa çalışan, kimsedir. Avam arasından kendine bir tâbi'ler peyda edip onlarla bazan gizli, (Bunu meydana çıkarmağa izin yok) diyerek, bazan ebced hesapları ve tevafuklarla kendine bağlayarak mevzu veya zaîf hadîsleri arayıp bularak imanın esasları İslâm'ın erkânından olmayan meselelerle meşgul etmek müceddidlik ve tercümanlık olamaz.

Siracünnur'un 375'inci sahifesinde "Ben benlik peşinde koşmuyorum." dediği ve Maidet-ül Kur'an'ın başında yazdığı mektubda "Mahviyet ve terk-i enaniyet ve ihlas-ı tam ile gördüm ki, makâmât-ı maneviye dahi mesleğimizde mevzu-u bahs olmamalıdır." dediği halde, bu eserin içinde "Ey Kur'an'ın yüzlerce çift âyetleriyle müeyyed, ezeliyet ve ebediyet hakaikinın üstadı Zât-ı Muhammediye (A.S.M) tercümanı ve ey ekmel-i mevcuddan mev'ûd zât" diye vasıflanmakta, kitabın sonunda da müceddid-i ekber diye vasıflanmayı kabul etmesi bir tezat teşkil etmektedir. Binaenaleyh bu tabirleri kullanmak ta yersizdir.

3. Maidet-ül Kur'an adlı medhiyeye ve bu medhiye fıkralarında gizli işaretlerdeki tevafuklardan çıkarılan istihraçlara gelince.. Bu eser üzerinde önemle durmak lâzımdır. Önce bu eser kimin te'lifidir? Defterin dış kapağında eseri beyaza çekenin Ahmed Feyzi olduğu yazılıdır. Said Nursî imzasını taşıyan ikinci sahifedeki mektubda ise Ahmed Feyzi'nin üç seneden beri bu risaleyi yazdığı ve kendisinin ancak bir kısmını ta'dil ettiği yazılmaktadır. Müsveddelerin görülmesi lüzumludur.

El-Münâdî'den bahseden ve Muhyiddin-i Arabi'nin eserlerinden parçalar nakleden bir kimse Arabça imlalarda bu kadar hatalara düşmemesi îcab eder.

4. Süfyan, İslam Deccalı ve Büyük Deccal gibi tabirlere gelince: Süfyan, Emevîlerde büyük bir şahsiyet olduğu için Alevî ve Şiîlerden birçok kimseler mahza Emevîler'e olan düşmanlık yüzünden Süfyan ismi altında birçok hadîsler uydurmuşlardır. Nitekim Buhari'de ve Müslim'de Süfyan üzerine hiçbir hadîs yoktur. Süfyan hakkında söylenilen sözlerde Halid bin Yezîd evlâdlarından geleceği ve Şam'dan çıkacağı, Kelb kabilesinden olacağı sözleri mütalaayı teyid etmektedir. Bunlar Şiîliğe mütemayıl olanların eserlerinde bulunur. Ehl-i Sünnet'in akaide dair olan kitaplarında bunlara yer verilmemiştir. Keza "İslâm Deccalı'ndan maksad Süfyan'dır" gibi bir söz de yoktur. Bu da asılsızdır. Bazı hadîslerin mazmunlarından ve ekserisi zaîf veya mevzu olan hadîslerden çıkarılan Süfyan veya İslâm Deccalı hakkında Siracünnur adlı kitabın 236'nci sahifesinde açıklandığına göre, bu sözlerden maksadın Atatürk olduğunu ve bundan dolayı muhakeme edilerek bir sene hapse mahkûm olduğu anlaşılmaktadır.

5. Said-i Kürdî'ye sormalıdır.. Peygamberlik mi dava ediyor? Eğer etmiyorsa **يَا أَيُّهَا الْمَزْمَلُ** ayetinin "Kürdî" demek olduğunu ve bu libasın lâbisi olduğunu niye kabulleniyor? **هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ** Bunlardan başka kendisine veya Hasan Feyzi'ye şunlar da sorulabilir.

بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ ayetinden Said Bediüzzaman'ı çıkarmaktan maksat nedir?

هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا âyeti sevgilimizin besmele-i hayatı ne demektir? (2/23)

(2/24) te dört tane "Muhammed" den "Bediüzzaman Kürdi" çıkıyor, bu ne demektir? **وَجَاءَ رَجُلٌ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ** **أَنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ** 1268-1318 Bu ne demektir? âyetinden Said'in Rus esaretinden kaçışını çıkarmak, Kur'an ile istihza ve Kur'anı indî bir surette tevil değil midir?

6. Şu noktalar calib-i dikkattir. Mehdi olduğunu isbata çalışırken peygamberliğe dair âyetlere başvurulmuştur. ÇünLkü Kur'anda Mehdiliğe'dair bir söz bulamamıştır. Keza öteden beri Ebced hesabıyla cifirle ve tevafuklarla iştigal etmesi, bu suretle halkın zihni tevafuklara Kur'andan Kürd Bediüzzaman gibi manalar çıkarmaktan gaye nedir? Ve bu mahremdir, bunu herkes okumasın gibi sözlerden gaye nedir? Halkın, kaymakam, vali, hâkim kendisine hüsn-ü zan edenlerin iltifatlarını da kendine reklam diye kullanmaktan maksad nedir?

7. Ehl-i Sünnet'e göre Kur'anı kendi re'yi ile tevil veya rakamlarla veya cifirle tefsir, tevafuk ve istihrac suretiyle tevcih bâtıldır. Yine Ehl-i Sünnet'e göre, tasarrufat Allah'ındır. Yağmur yağması, güneşin küsufu, zelzelenin vukuu, şunun ve bunun için değildir. Ve gaybe ilim, Allah'a mahsustur. Hiçbir velî sarrufat yapamaz ve gaybı bilemez ve hattâ Hazret-i Peygamber (A.S.M.)

قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ dahi bilemez. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de **قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ** buyurulmuştur. Binaen aleyh mebadi-i kıyanet 1555 (S/31), 188 tagut-u dalaletin doğumu (S/33), 1362 zuhur-u müceddid (S/20), 1371 vazife-i dalaletin mebdei, 1284 sonu (S/17) gibi şeyler, Kur'anın sarahatına muhaliftir.

Usûlüddin kitaplarının ümmehatında, İmam-ı Azam, İmam-ı Şafiî, Eş'arî ve Matürîdî gibi İmamların eserinde ve halen ellerde dolaşan Akaid-i Adudiye ve Şerh-i Mevakıf gibi akaid kitaplarımızda bunlara yer verilmediği gibi, müslümanlıktan olmayan şeyleri müslümanlıktan göstermek ve avamın hurafeciliğe mütemayıl cehaletlerini izale edecek yerde onları kamçılamak, müslümanlığı kötülemek ve mukaddesatı şahsi fikirlere ve arzulara âlet etmektir. Görülüyor ki Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsini kısmen Mehdi olarak göstermek, yine Risale-i Nur'dan alâkalı sayılan Hüdhd ve bülbül ve diğer kuşların zikirlerinin işitilmesinden bahsetmek olan hâdiseleri Risale-i Nur'un kerameti veya tokadı saymak, din namına Türk İnkılabının bazı mümessillerine ta'rizlerde ve ibhamlarda bulunmak, kendisini âyetlerle ve Hazret-i Ali'nin ve Abdülkadir-i Geylanî'nin sözlerine müeyyed saymak, Cifir ve Ebced hesabının tevafukları üzerinde ısrarla durmak, birbirine inzimam ile heyet-i mecmuası hüsn-ü niyetle kabil-i tevfiğ olmayan şeylerdir.

Bu cihete dikkati çekmek yerinde olurki Said-i Kürdi ilimlerine vâkıf olduğu halde tevafuklarla, cifirlerle uğraşması, kerametlerden muhtelif şekillerde dem vurması, Mehdilik tekliflerine yarı muvafakatile müceddidlikten bahsetmesi, ve Maidet-ül Kur'an adlı risalenin yayımını kabul etmesi, kendisinin sistemli bir hurafeye musab ve sabit fikirlerde mübtela olduğu şübhesini kuvvetlendirmektedir. Onu bu vehimlere ikna edecek şekilde yazı yazan birkaç kâtib ile bilhassa bu hususta ulüvv derecesine varan Maidet-ül Kur'an müellifinin de bu gibi müslümanlığa aykırı ve akla uymayan şeylere inanmaları, akıllarında hıffet olduğu şübhesini uyandırmaktadır.

Netice

Tarikatçılık, şeyhlik ve dervişlik münasebetinin seyr-i sülûk ile evrad u ezkâr ile tağ, hırka ve âyin (gizli toplanmalarda höykümler) gibi hareketlerden ve vasıflardan ibaret olduğuna göre Said Nursî ile Nurcuların hareketlerinde bu vasıflar tebellür etmemiştir.

Gizli cem'iyet kurmak ise, ikiden ziyade şahsın tarikatçılık gütmek, ulusal birliği bozmak, topluluk gayesini saklamak gibi millete ve memlekete zararı dokunacak hareketler için faaliyetlerini devamlı surette birleştirmeleridir ki, hâdisede müteşeddît yalnız bir şahıs olduğuna ve Nurcu adı verilen taliblere din dersleri vermek gayesi izhar edildiğine göre bu işi gizli cem'iyet kurmakla da vasıflandırılmaz. Ancak bu hareket, bir ilim ve din gayretiyle muhtaç olan müslümanlara dinlerini öğretecek ve imanlarını kuvvetlendirecek sırf tali mî bir mahiyette de değildir. Hâdisenin görünür tarafı, eserlerinde dinî mes'eleleri izah ederken Said Nursî bazan İslâm akidelerine aykırı taşkınlıklar ve teviller yaparak, bazan da mevzu ile ilgili olmadığı halde millî inkılabın bazı taraflarını dinsizlik gibi göstererek kendisinin ıslah edici bir salâhiyette olduğunu meczubcasına veyacesine telkin etmek ve safdil halkı gayesi meçhul ve manasız yazılarla meşgul etmek ve kendine bağlamak cihetinde olduğudur. Said Nursî'ye ve Risale-i Nur'a kerametler isnad edenler ve onu Mehdilik için kışkırtanlar diyaneten bu fikrî hezeyanlarından sorumludurlar ve hareketlerinde onunla müsterektiler. Diğer saf ve dinî hislerle hareket eden halk ise, derunî bir boşluğun tatmini ihtiyacıyla inanmalarında samimidirler. Bunlara iğfal nazarıyla bakılabilir.

İşbu raporun ve bağlı kitapların mahalline gönderilmesi için evrakın ve bağlı kitapların Yüksek Mahkeme'ye verilmesine oy birliğiyle karar verildi. 16/3/948

Müşavere Tedkik Memuru ... Ahmed Hamdi Kasaboglu
Diyanet Müşavere Üyesi... Hasan H. Erdem
Diyanet İşleri Müşavere Üyesi.. Yusuf Ziya Yorugan

İddianameden şayan-ı hayret ve mühim notlar

(Afyon Sorgu Yargıçlığı'nın Afyon C.Müddeiumumîliği tarafından hazırlanan 948/27 Esas, 55 Karar, 53 Savcılık numaralı iddianameden şâyan-ı hayret ve mühim notlardır.)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

.....

(943 yılında Denizli Ağırceza Mahkemesi'nce Said-i Kürdî'nin Diyanet İşleri Müşavere Kurulu'ndan seçilen bilirkişilere tedkik ettirilen eserleri)

(Mezkûr mahkemede Said-i Kürdî'nin ve gerekse arkadaşlarının beraetlerine karar verilmiştir.)

Isparta Gazi Kemal Mahallesinde mukim Hüsrev Altunbaş'ın Türk Harfleri Kanunu'na aykırı

olarak Said-i Kürdî'nin Asâ-yı Musa ve Zülfikar-ı Mu'cizat-ı Ahmediye (A.S.M.) ve Kur'aniye adlı kitaplarını Arab harfleriyle ve teksir makinesiyle basıp satışı çıkardığından Isparta C.Savcılığı'nca haber alınması üzerine yapılan soruşturma ve araştırmada, teksir makinesiyle mezkûr iki kitaptan henüz satılmamış 180 aded kadarının elde edilmesiyle yine Diyanet İşleri Müşavere Kurulu a'zalarından seçilen bilirkişiler tarafından bu iki kitabın üzerinde yapılan tedkikat neticesinde 16/12/947 tarihli bilirkişi raporunda Asâ-yı Musa ve Zülfikar-ı Ahmediye (A.S.M.) ve Kur'aniye adlı iki kitabın suç konusunu ihtiva etmediği kanaati belirtilmiştir. Said-i Kürdî'nin suç konu olan Siracünnur adlı kitabın 291'inci sahifesinde, âhîr zamanda vukua gelecek hâdisata işaret eden hâdiselerin tevili yapan yirmi mes'eleyi ve bu mes'elelere aid tetimmeyi ihtiva eden, 31'inci Mektub'dan 31'inci Lem'anın Beşinci Şua'ı başlıklı yazısı ile başlar. Kitabın 297'inci sahifesinde Beşinci Şua'nın İkinci Makamı ve Mes'elesi diye başlayan yirmi mes'eleden İkinci, Dördüncü, Yedinci Mes'elelerle Yirminci Mes'eleye ilâve olarak yazılan Üçüncü Mes'elenin Birinci, İkincisi olan mes'elenin cihet ve sebepleri olarak takdir ve tasnif edilen 4 cihet ve sebepten ikinci ve dördüncü cihet ve sebepler suç; Maidet-ül Kur'an ve Hazinet-ül Bürhan adlı risale de suç konu olan yazıları ihtiva etmektedir. Yirmi mes'eleden suç konu teşkil eden İkinci Mes'eledir:

Âhîr zamanda dehşetli bir şahıs kalkar, alnında "Hâzâ kâfir" yazılmış bulur.

Bunu Said-i Kürdî şöyle tevil etmektedir:

O Süfyan kendi başına firenklerin serpuşunu giyip cebr-i kanunî ile herkese giydirebilir.

Dördüncü Mes'e: Âhîr zamanda Allah Allah diyecek kimse kalmaz.

Bunu da şu suretle tevil etmektedir: Allah Allah deyip zikreden tekyeler, zikirhaneler, medreseler kapanacak. Ezan ve kamet gibi şeaîrde İsmullah yerinde başka isim konacaktır.

Yedinci Mes'e: Süfyan büyük bir âlim olacak. İlim ile dalaletle düşecek ve bir çok âlimler ona tâbi' olacaklar.

Bu da şu surette tevil edilmektedir: Padişahlar gibi kuvvet ve kudret veya kabile, aşîret veya cesaret gibi vasita-i saltanat olmadığı halde; zekâvetiyle, fenniyle ve siyâsî ilmiyle o mevkiî kazanır ve aklıyla çok âlimlerin akıllarını teshir eder, etrafında fetvacı yapar. Ve çok muallimleri kendine tarafdâr ederek, din derslerinden tecerrüd eden maarifi rehber edip dinsizliğin terviç ve tamimine şiddetle çalışır.

Yirminci Mes'eleye tetimme olarak yazdığı Üçüncü Mes'eleden Birincisinde: "Âhîr zamanda hristiyanların deccalı olan Büyük Deccal'in şeriat-ı İseviyenin ahkâmını kaldırıp, hristiyanların hayat-ı içtimaiyelerini idare eden rabitalarını bozarak anarşistliğe, Ye'cüc ve Me'cüc'e zemin hazırlar." dedikten sonra İslâm Deccal'ine geçerek, İslâm Deccalı olan Süfyan dahi şeriat-ı Muhammediyenin (A.S.M.) ebedî bir kısım ahkâmını nefis ve şeytanın vesveseleriyle kaldırmağa çalışarak hayat-ı beşeriye'nin maddî ve manevî rabitalarını bozarak, serkeş ve sarhoş ve sersem nefisleri başıboş bırakarak, hürmet ve merhamet gibi nurani zincirlerini çözer, hevesat-ı müteaffine bataklığında, birbirine saldırmak için cebrî bir serbestiyet ve ayn-ı istibdad bir hürriyet vermekle anarşistliğe yol açar ki, o vakit o insanlar gayet şiddetli bir istibdaddan başka bir şey ile zabt altına alınmaz.

İkinci Mes'elenin ikinci cihet ve sebebinde: Her iki Deccal, a'zamî bir istibdad, a'zamî bir zulüm, a'zamî bir şiddet, a'zamî bir dehşet ile hareket ettiklerinden kendilerinde a'zamî bir iktidar görünür. Evet, öyle acib bir istibdad ki, kanunlar perdesinde herkesin vicdanına ve mukaddesatına ve hattâ elbisesine müdahale ederler. Hem öyle bir zulüm ve cebirdir ki, bir adamın yüzünden yüz köyü harab ve yüzer masumları teckiye ve tehcir ile perişan eder.

İkinci Mes'elenin dördüncü cihet ve sebebinde: Büyük Deccal'in ispiirtizma nevinden teshir edici hassaları bulunur. İslâm Deccal'inin dahi, bir gözünde teshir edici manyetizma bulunur. Ben bir manevî âlemde İslâm Deccal'ini gördüm. Yalnız bir tek gözünde teshirci manyetizmayı gözümle müşahade ettim ve onu bütün bütün münkir bildim. İşte bu inkâr-ı mutlakdan çıkan bir cür'et ve cesaretle mukaddesata hücum eder. Avam-ı nâs hakikatı bilmediklerinden, hârikulâde iktidar ve cesaret zannederler. Hem şanlı ve kahraman bir milletin mağlubiyeti hengâmında böyle istidracı, şanlı, tali'li ve muvaffakiyetli ve kurnaz bir kumandan olduğundan gizli ve dehşetli olan mahiyetine bakmayarak kahramanlık damarıyla onu alkışlar, başına koyar ve seyyielerini örtmek ister." demektedir.

Mustafa Osman'ın mektubunda:

"..... Süfyan'ın prensipleri de kendisi gibi ölüyor. Senelerdir yanan cehennemi sönyüyor. Artık devir dönüyor." denilmektedir. İşte mektubun aynen yazılan bu parçasıyla Süfyan'ın Atatürk olduğu ve kendisi gibi prensiplerinin de müşarûn ileyhin yaptığı inkılab eserleri olduğu açıkça anlaşılmaktadır. Binaen aleyh sabah kalktığı anda alnında "Hazâ kâfir" yazılı olan başına firenklerin alâmet-i küfür olan şapkasını giyip herkese de cebrî kanunla giydiren ve kanun perdesinde

herkesin vicdanına ve hattâ elbisesine müdahale eden Süfyan'ın ve İslâm Deccalî'nin Atatürk olduğu izah edilmiş bulunuyor.

.....

Said-i Kürdî'nin Nur talebelerine "Aziz, siddık kardeşlerim" hitabıyla yazdığı mektubda: "Hâfız Osman'ın ve Mehmed Nuri'nin bayramda Arabî tekbirler alınması müjdesi ve Isparta havalisinde eskiden beri perde altında manevî mevcut olan Nur'un medreseleri daha ziyade intişara çalışmaları bizi çok sevindiriyor. İnşâallah bir zaman Isparta câmi'-i kebiri gibi Anadolu câmia-i a'zamında şeair-i İslâmiye ve kelimat-ı mukaddese "Allahü Ekber"lerle kendini gösterecek." demektedir. Bu mektuba göre Said-i Kürdî'ye Isparta câmi'-i kebirde bir bayram namazında Arabî tekbirler alındığı müjdelanmekte ve Said-i Kürdî de Isparta câmi'-i kebiri gibi Anadolu'nun her tarafında **(Haşiye-1)** şeair-i İslâmiyenin "Allahü Ekber"lerle kendisini göstermesini temenni etmektedir.

Mustafa Gül'ün evinde çıkan Said-i Kürdî'nin fotoğrafı arkasında Hüsrev imzalı yazı:

"Bugünde Mele-i A'lâ'nın arzda medar-ı süruru

Bugünde sekene-i arzın Mele-i A'lâ'da medar-ı iftihar

Bugünde Habibullah'ın medar-ı nazarı

Bugünde müslümanların sertacı

Bugünde tarîkatların imamı

Bugünde mahbub-u Huda

Hem bugünde allâme-i asr

Hem bugünde zulmetin nuru

Hem bugünde Mehdi-i A'zam

Hem Molla Said-ün Nursî

Hem Bediüzzaman-ı Kürdî

Sevgili Üstadımızı sizlere en kudsî, en mübarek, en güzel bir hediye olarak takdim etmekle müftehiriz." diye yazılmış.

.....

Tutuksuz bulunan otuz sanık hakkındaki C. Savcılığının men'-i muhakeme isteği yerinde görülmediğinden reddi ile sanıklardan Said-i Kürdî, Halil Çalışkan, Mehmed Çalışkan, Osman Çalışkan, Hasan Çalışkan, Mustafa Acet, Ceylan Çalışkan, Hıfzı Bayram, Mehmed Feyzi, İbrahim Edhem, Hüsrev Altunbaş, Burhan Çakır, Tahirî Mutlu, Sabri Halıcı, Mustafa Osman, Refet Barutçu, Ahmed Feyzi, Rıfat Filizer, Ali Akdağ 19. Bunların hareketlerine uygun görülen Türk C. Kanununun 163 ve 172 ve diğer İbrahim Kantar, Hasan Hüseyin, Ahmed ..., Ahmed ..., Edhem ..., Ali ..., Hayri ..., Mehmed ..., Mehmed ..., Rasih ..., Yusuf ..., Nebi ..., Hamid ..., Mehmed ..., Emin ..., Ali Osman ..., Hasan ..., Hüsnü ..., Hakkı ..., Mustafa ..., Salahaddin ..., Nazif ..., Bekir ..., Ziver ..., Ali Rıza ..., Osman ..., Ali Osman ..., Mustafa Amucaoglu ..., Ali Savran ..., Mehmed Acet'in dahi hareketlerine uygun görülen 163'üncü madde delaletiyle 173/212'nci maddelerine göre cezaları verilmek **(Haşiye-2)** üzere Afyon Ceza Mahkemesinde yargılanmalarına C.M.U. Kanununun 196'ncı maddesi gereğince tutuklu bulunan 19 haklarında tutuklu olarak ve haklarında tutuk müzekkereleri geri alınarak halen serbest bulunan yukarıda isimleri ve yerleri yazılı otuz sanığın da tutuksuz olarak son soruşturmalarının yapılmasına 26/5/948 gününde karar verildi.

Sorgu Yargıcı
Abdullah Tevfik Öz

Haşiye-1: Sene 1948 Miladi, 1367 Zilhicce 13 Teşrin-i Evvel Afyon hapishanesi bu Kurban Bayramında Anadolu'nun her tarafında bayram tekbirlerinin Allahü Ekber Allahü Ekber diye alınması, Risale-i Nur'un ve Üstadımızın bu temenni ve duasını alkışlıyor. Nur'un düşmanlarını hâk-i hasâre seriyor. İbrahim)

Haşiye-2: Tutuklardan iki defada otuzyedi kişi tahliye edilmiş. Oniki kişi hapiste iken defa yeniden üçüncü olmak üzere İbrahim Fakazlı ve defa Mustafa Oruç, Metin Halıcı, Hâfız Osman, Fahri Elazizli...

Metin Halıcı Teşrin-i Evvel'de tahliye edildi.

Mustafa Oruç Teşrin-i Evvel'de tahliye edildi. Cuma

Fahri Elazizli 1 Teşrin-i Sâni 948 Pazartesi tahliye edildi.

Hâfız Osman 1 Teşrin-i Sâni 948 Pazartesi tahliye edildi.

Tekrar tevkif ve mahkûm olanlar:

Ziver, Mustafa Sungur, Emin (Emin beraet etti.)

Afyon Mahkemesine 1.Dilekçe

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Afyon Mahkemesine ve Ağırceza Reisine beyan ediyorum ki:

Eskiden beri fitratımda tahakkümü kaldıramadığım için dünyaya karşı tamamıyla alâkamı kesmiştim. Şimdi o kadar lüzumsuz tahakkümler içinde hayat bana gayet ağır gelmiş, yaşayamayacağım. Hapsin hâricinde yüzler resmi adamların tahakkümlerini, hatta bekçilerin, jandarmaların ve polislerin tahakkümlerini çekmeye iktidarım yok. Şahsıma karşı eşedd-i istibdat içinde bu tarz hayattan bıktım.

Ben sizden bütün kuvvetimle tecziyemi talep ediyorum. Şimdi kabir elime geçmiyor, hapiste kalmak bana lâzımdır. Makam-ı iddianın isnad ettiği suçlar, siz de bilirsiniz ki yok ve beni cezalandırmaz. Fakat beni cezalandıracak kanununuzca büyük kusurlarım var... Sorunuz, söyleyeceğim.

Afyon Ceza evinde mevkuf

Said-i Nursî

Sual: Nedir kusurun ki, seni onunla cezalandıracağız?

Cevap: En büyük kusurumdan bir tek suçum budur: Yirmi seneden beri bana edilen eşedd-i zulûme karşı tahammül edip sükût ettiğimden.. ve şer'an ve vicdanen vatan ve millet ve din namına mükellef olduğum büyük bir vazifeyi yapmadığımdan af olunmaz bir suç olduğu.. ve bilmemek bana bir özür teşkil edemediğine şimdi bu Afyon hapsinde kanaatim geldi. Şöyle ki:

Yirmi seneden beri hayat-ı siyasiyeye dikkat etmediğim için, büyük bir tehlikeyi göremedim, lâkayd kaldım. O tehlike de budur:.....

Şimdi bu dakikada o tehlikeyi yazmamağa ihtar-ı kalbi ile sükût edip,

Yalnız yüzer numûnesinden cüzî bir numûnesi budur ki;

İmam-ı Ali Radiyallahü anhü Hilafetinde âdi bir yahûdî ile mahkemenin huzurunda oturup muhakeme olmasının delaletiyle, mahkeme-i adalet hiçbir garaza, hiçbir tarafgirliğe.. ve hâkimlerinin hiçbir hissiyat-ı hususiyelerine müsaîd olmadığı, hatta bir hâkimin kendi kardeşiyle, en şedid bir düşmanına mahkemede müsavat nazarıyla bakması kanun-u adaletin muktezası olduğu halde, bir yerde gördüm ki, altmış yetmiş yaşında bir ihtiyar, başı nezleli olduğu için, yasak olmayan bir örme takkeyi kendi oturduğu menzilin avlusunda giyerken, adliyenin mühim bir memurunun emriyle men edildiğini gördüm.

Acaba hiçbir kanunla böyle kabir kapısında bir adamın veya mahpusun başına, 1350 senede bütün ulema-i İslâmın yasak ettiği bir serpuşu giydirmeye sırf tarafgirane ve bid'iyata mutaassıbane ve bazı söylenmeyecek dalâletkâr hissiyatla mahkeme kanunları namına ve hiçbir şeye alet olmayan adliye adaletinin hesabına olan bu acib muamele, şimdiye kadar benim bunları bilmeyerek ve bu acib marazın tedavisine çalışmadığımdan en ağır cezaya müstehak olduğumu itiraf ediyorum. Ve dünyada hiçbir kanun Risale-i Nur'u mes'ul edemediğini ve Nurlar Kur'an'ın hakikatini tefsir ettiği için, hiç bir kusuru ve suçu olmadığını iddia ediyorum ve ispatına da hazırım.

Mevkuf

Said-i Nursî

Benim şahsıma karşı eşedd-i zulûmün ikinci bir numunesi şudur ki;

Büyük mahkememizden ve Ramazan-ı Şeriften iki gün evvel, hem Emirdağı'nda bir iki defa benden sorulup bildiğim miktarı söylediğim ve Hüsrev'e gönderdiğim bir mektupta bir ihsan-ı ilâhi olarak o cüz'î hadiseye Nur talebelerini bulaştırmamış diye yazdığım mektup bahanesiyle müdde-i umumi geldi. Üç ay evvel müdürlük odasında şâhidlik sıfatıyla benim ifademi aldığı halde, beni bu gün Temmuzun beşinde sorguya çağırdılar. Aynı mesele, aynı şâhidliği bahane edip, beni ömrümde görmediğim bir sıkıntılı vaziyete soktular. Nezaret menzilinde lüzumsuz durdurdular. Yirmi dakika kadar beklettiler. Ben bir dakika böyle yerlerde sabır ve tahammül edemediğim halde, sıkılmak için kapıyı kapadılar.

Sonra, yirmi seneden beri üç mahkemenin huzurunda ve üç vilâyetin zabıtalılarının nezareti altında, başım nezleli olduğundan, başımdaki bereyi kaldırmağa mecbur edilmediğim, hatta Ankara'ya, beni Denizli hadisesinde sevkettikleri vakit, emniyet-i umumiye dairesinde Ankara Valisi Nevzat, kendisi emniyet dairesine geldi. O mesele için beni çağırdı, yine başımı açtıramadığı halde; mükerrer bir şâhidlik için "Başını aç!" diye damarlarıma dokundurmaya.. ve Nurlar'a ve talebelerine zarar gelmemek için tahammüle karar verdiğimi bilmediklerinden, kanunsuz keyfî bir tarzda beni hiddete getirmeye.. Hem mükerrer mahkemelerde bahsedip, mahkemece beraetimizle ve hiçbir vukuat Nur şakirtleri hakkında kaydedilmemesiyle tasdik edilen, "emniyeti te'min, asayiş muhafazaya.." olan Nur şâkirtlerinin hizmetini lekedar etmek bahanesiyle, bir âdi yaralamak hadisesi ki, yaralanan ne bana, ne mahkemeye ne hükümete söylemediği ve hiçbir emare, bir şâhid bulunmadığı, hatta işa'a olan iftiralar içinde bir Nur talebesi de tahminî bir ittiham sırasında, o yaralanan adam, o işa'a ile ittiham edilen talebe ile yanıma geldiler, kardeş gibi oturup, bir tatlı yeyip elimi öpüp, kardeş gibi gittikleri halde; güya adliyenin büyük bir mes'elesi imiş gibi, beni ağır bir vaziyetimde ve ağır bir mahkemeye hazırlığım sırasında, sırf bana ihanet ve ikiyüz bin talebesi içinde hiçbir vukuatlarını ne mahkemeler, ne zabıtalılar kaydetmedikleri ve Nurlar daima asayişe hizmet ettiklerini ispat ettiğimiz bir davamızı cerhetmek için, bu iki dost Nur şakirtleri içinde bazı işa'alarla, belki başka bir maksad için ve onların bazı akrabalarına telaş vermek fikriyle; işa'a edilen bu küçücük hadise ile o hükmümüzü cerhetmek, şahsıma karşı eşedd-i zulüm ve eşedd-i istibdat değil de nedir? Çünkü madem yaralanan müdde-i umumi ve doktora haber vermedi. Israrlarına karşı söylemedi. Hiçbir şâhid, hiçbir emare bulunmadı. O yaralı da iyi olduktan sonra yanıma geldi. Israr ettim, bana söylemedi. Elbette memleketimde bir kardeşim farz-ı muhal olarak gelseydi, onu yaralaysaydı, mahkemece bizi hiçbir suretle alâkadar edemez. Mahkeme bizi bununla münasebettar sayamaz. Demek her bir bahane ile şahsıma karşı eşedd-i istibdat içinde, eşedd-i zulüm ile bir muameleye hedef oluyorum. Sinek kanadı kadar ehemmiyeti olmayan şeylere ehemmiyet verip, dağ gibi hizmet-i milliye ve vataniyemizi çürütmeye çalışan ve bazı resmî memurları iğfal edenler, kat'î kanaatimiz gelmiş ki, bunlar vatan ve millet aleyhinde komünistlik perdesiyle anarşiliğe çalışıyorlar.

Biz de onları mahkeme-i kübra-yı uhrevîde ittiham edeceğimiz gibi, mahkemenizde de onları bütün kuvvetimizle komünist ve anarşistlikle ittiham ediyoruz.

Madem hakikat budur, şefkat-i Kur'aniye bizi maddi mübarezedden men' ettiği ve intihar hiç bir cihetle câiz olmadığı ve ecel de vakti bilinmediği için şimdilik kabri bırakıp işkenceli tecrid ve haps-i münferidi kabul ediyorum.

Mevkuf
Said-i Nursî

Afyon Mahkemesine 2.Dilekçe

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Nur şâkirtlerinin halis ve sırf uhrevî, Nurlar'a ve tercümanına karşı alâkalarına **"dünyevî ve siyasî cemiyet"** namını verip, onları mes'ul etmeye çalışanlar, ne kadar hakikattan ve adaletten uzak düştüklerini üç mahkemenin o cihette beraet vermesiyle beraber deriz ki:

Hayat-ı içtimaiye-i insaniyenin, hususan millet-i İslâmiyenin üss-ül esası, Akrabalar içinde ve kabile ve taifeler içinde alâkadarane irtibat.. ve İslâmiyet milliyetiyle mü'min kardeşlerine karşı muavenetkârane bir uhuvvet.. ve kendi cinsi ve milletine karşı fedakârane bir alâka... ve hayat-ı ebediyesini kurtaran Kur'an hakikatlarına ve naşirlerine sarsılmaz bir rabıta ve iltizam ve bağlılık gibi, hayat-ı içtimaiyeyi esasıyla temin eden bu rabıtalı inkâr etmekle; ve şimaldeki dehşetli anarşistlik tohumunu saçan ve nesil ve milliyeti mahveden ve herkesin çocuklarını kendine alıp karabet ve milliyeti izale eden ve medeniyet-i beşeriye ve hayat-ı içtimaiyeyi bütün bütün bozmaya yol açan kızıl tehlikeyi kabul etmekle, ancak Nur şakirtlerine medar-ı mes'uliyet "Cem'iyet" namını verebilir.

Onun için Nur şâkirtleri çekinmiyerek Kur'an hakikatlarına karşı alakalarını ve uhrevî kardeşlerine karşı sarsılmaz irtibatlarını izhar ediyorlar. O uhuvvet sebebiyle gelen her cezayı memnuniyetle kabul ettiklerini mahkeme-i âdilinizde hakikat-ı hali olduğu gibi itiraf ediyorlar. Hile ile, dalkavuklukla, yalanlar ile kendilerini müdafaa etmeye tenezzül etmiyorlar.

6.7.1948
Mevkuf

Abdurrahim Zapsu'nun Üstad adına mahkemeye verdiği dilekçe

Eski zamanımdaki talebe ve dostlarımdan şimdi Avukatlık eden bir zat (1) benim lisanımla Başbakanlığa yazdığı bir istid'adır. Lüzum olmadığı halde, onun hatırı için, itiraznamemin ahirinde yazılmıştır..

Said Nursi

Bu istida aynı zamanda Afyon Ağır Ceza Mahkemesine de verilmiştir.

Muhterem efendiler!

Hürriyet İlanını, Birinci Harb-i Umumiye, Mütareke zamanlarını, Millî Hükûmetin ilk teşekkülünü ve Cumhuriyet zamanını birden derk eden bütün hükûmet ricali beni pek iyi tanırlar. Bununla beraber müsaadenizle hayatıma sinema şeridi gibi göz gezdirelim:

Bitlis vilâyetine tabi, Nurs köyünde doğan ben, talebelik hayatımda rastgelen âlimlerle mücadele ederek, ilmî münakaşalarla karşıma çıkanları inayet-i ilâhiye ile mağlub ede ede, İstanbul'a kadar geldim. İstanbul'da bu âfetli şöhret içinde mücadele ederken, nihayet rakiblerimin ifsadatıyla, Sultan Abdülhamid'in emriyle tımarhaneye sevk edildim. Hürriyet ilânıyla ve Otuzbir Mart vak'asındaki hizmetlerimle, İttihad-Terakki hükûmetinin nazar-ı dikkatini celbettim. Câmi-ül Ezher gibi, Medreset-üz Zehra namında bir İslam Üniversitesinin Van'da açılması teklifiyle karşılaştım. Hatta temelini attım. Birinci harbin patlamasıyla talebelerimi başıma toplayarak gönüllü alay kumandanı olarak harbe iştirak ettim , Kafkas cephesinde... nihayet Bitlis'te esir düştüm. Esaretten kurtularak İstanbul'a geldim. Darül-Hikmet-il İslâmiye'ye a'za oldum. Mütareke zamanında istilâ kuvvetlerine karşı bütün mevcudiyetimle İstanbul'da çalıştım.

Milli Hükûmetin gâlibiyeti üzerine, yaptığım hizmetler Ankara Hükûmetince takdir edilerek Van'da Üniversite açmak teklifi tekrarlandı...

Bu andan itibaren Van tarafına giderek mağaralara kapandım. Ruhî ve vicdanî hazzımla başbaşa kaldım... Fakat kaderin cilveleri beni menfi olarak muhtelif yerlerde bulundurdu.

Bu esnada Kur'an-ı Kerim'in feyzinden kalbime doğan füyûzâtı yanımdaki kimselere yazdırarak, bir takım Risaleler vücuda geldi. Bu Risaleler'in heyet-i mecmuasına Risale-i Nur ismini verdim...

Bu güne kadar yüzotuzu bulan Risaleler tamamen ahiret ve iman bahislerine aittir. Siyasetten ve dünyadan kasdî olarak bahsetmez. Buna rağmen bir takım fırsat düşkünlerinin iştiğal mevzuu oldu. Üzerinde tedkikat yapılarak, Eskişehir ve Denizli'de tevkif edildim. Muhakemeler oldu, neticede hakikat tecelli etti, adalet yerini buldu. Fakat bu düşkünler bir türlü usanmadılar. Bu defa da beni tevkif ederek Afyon'a getirmişlerdir. Mevkufum, isticvab altındayım. Bana şunları isnad ediyorlar:

- 1- Sen siyasî bir cem'iyet kurmuşsun.
- 2- Sen rejime aykırı fikirler neşrediyorsun.
- 3- Siyasî bir gaye peşindesin.

Bunların esbab-ı mucibe ve delilleri de, Risalelerimin iki üçünde bulunan onbeş cümledir...

Benim gibi yetmiş beş yaşına varmış ve bütün dünya hayatından elini çekmiş, sırf ahiret hayatına hasr-ı hayat etmiş bir adamın yazıları elbette serbest olacaktır. Hüsn-ü niyete makrûn olduğu için pervasız olacaktır. Bunları tetkik ile altında cürüm aramak, insafsızlıktan başka bir şey değildir...

(1): Afyon Mahkemesi müdafaatı birinci Zeyli kitabının 230. sahifesinde yer alan bu istid'anın başında bu zatın Abdurrahim Zapsu olduğu yazılmıştır. A.B.

İfademin kısacık bir tetimmesi

İfademin kısacık bir tetimmesi

Afyon Mahkemesine beyan ediyorum ki:

Nazarınıza ve kanun adaletine takdim edilen ifademde bulunan, üç vech ile kanunsuz menzilimi basmak, beni sorguya çekmek ve tevkif etmek, üç büyük mahkemelerin hürmetlerini kırmak ve haysiyet ve adaletlerine ilişmektir, belki istihfaf etmektir.

Çünkü, üç mahkeme ve üç ehl-i vukufun, iki sene, yirmi senelik kitaplarımı ve mektuplarımı inceden inceye tetkikinden sonra, ittifakla hem bize beraat verildi, hem kitaplarımız ve mektuplarımız iade edildi. Ve beraatten sonra üç sene, fevkalâde bir inziva ve şiddetli bir tarassut altında, haftada yalnız zararsız bir mektup bazı dostlarıma yazardım. Dünya ile alâkam kesilmiş gibiydi ki, serbestiyet verildiği halde memleketime gitmedim. Şimdi aynı meselede o üç mahkemenin âdilâne hükümlerini hiçe saymak gibi meseleyi tazelandirmek, onların şerefini kırıyor.

Benim hakkımda adalet eden o mahkemelerin haysiyetini muhafaza için mahkemenizden rica ederim. O aynı mesele olan "Risale-i Nur" ve "cemiyetçilik" ve "tarikatçılık" ve "ihlâl-i emniyet ve âsâyişi bozmak" ihtimalinden başka bir sebep, bir mesele bulunuz, beni onunla muaheze ediniz. Benim kusurlarım çoktur. Ben de size mes'uliyetime dair yardım edeceğime dair karar verdim. Çünkü hapsin haricinde hapisten çok ziyade azap çektim. Şimdi benim için medar-ı rahat ya kabir, ya hapistir. Hakikaten hayattan usandım. Bu yirmi sene haps-i münferitteki tâzip ve işkenceli tarassutlar, ihanetler artık yeter. Sonra gayretullaha dokunur. Bu vatana yazık olur. Sizlere hatırlatıyorum. Bizim en metin melce ve siperimiz:

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ①
حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ②

1.) Allah bize yeter; O ne güzel vekildir. (Âl-i İmrân Sûresi, 3:173)

2.) Allah bana yeter. Ondan başka ibâdete lâyık hiçbir ilâh yoktur. Ben Ona tevekkül ettim. Yüce Arşın Rabbi de Odur. (Tevbe Sûresi, 9:129)

İddianameye karşı itirazname

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ①
وَبِهِ نَسْتَعِينُ

(On sekiz sene sükûttan sonra mecburiyet tahtında bu istida mahkemeye ve sureti Ankara'ya makamata verilmişken; tekrar vermeğe mecbur olduğum iddianameye karşı itiraznamemdir.)

Malûm olsun ki, Kastamonu'da üç defa menzilimi taharri etmek için gelen iki müddeiumumî ve iki taharri komiserine ve üçüncüde polis müdürüne ve altı yedi komiser ve polisler ve Isparta'da müddeiumumînin suallerine ve Denizli ve Afyon mahkemelerine karşı dediğim ayn-ı hakikat küçük bir müdafaanın hülâsasıdır. Şöyle ki:

Onlara dedim: Ben, on sekiz, yirmi senedir münzevî yaşıyorum. Hem Kastamonu'da sekiz senedir karakol karşısında ve sair yerlerde dahi yirmi senedir daima tarassut ve nezaret altında kaç defa menzilimi taharri ettikleri halde, dünya ile, siyasetle hiçbir tereşşuh, hiçbir emâre görülmedi. Eğer bir karışık halim olsaydı, oranın adliye ve zabıtası bilmedi veya bildi aldırmadı ise, elbette benden ziyade onlar mes'uldürler. Eğer yoksa, bütün dünyada kendi âhireti ile meşgul olan münzevîlere ilişilmediği halde, neden bana lüzumsuz, vatan ve millet zararına bu derece ilişiyorsunuz?

Biz Risale-i Nur şakirtleri, Risale-i Nur'u değil dünya cereyanlarına, belki kâinata da âlet edemeyiz. Hem Kur'ân bizi siyasetten şiddetle men etmiş.

Evet, Risale-i Nur'un vazifesi ise, hayat-ı ebediyeyi mahveden ve hayat-ı dünyeviyeyi de dehşetli bir zehire çeviren küfr-ü mutlaka karşı imanî olan hakikatlerle gayet kat'î ve en mütemerrid zındık feylesofları dahi imana getiren kuvvetli burhanlarla Kur'ân'a hizmet etmektir. Onun için Risale-i Nur'u hiçbir şeye âlet edemeyiz.

Evvelâ: Kur'an'ın elmas gibi hakikatlerini, ehl-i gaflet nazarında bir propaganda-i siyaset tevehhümüyle cam parçalarına indirmemek ve o kıymetdar hakikatlere ihanet etmemektir.

Sâniyen: Risale-i Nur'un esas mesleği olan şefkat, hak ve hakikat ve vicdan, bizleri şiddetle siyasetten ve idareye ilişmekten men'etmiş. Çünkü tokada ve belaya müstahak ve küfr-ü

mutlaka düşmüş bir-iki dinsize müteallik yedi-sekiz çoluk-çocuk, hasta, ihtiyar, masumlar bulunur. Musibet ve bela gelse, o bîçareler dahi yanarlar. Bunun için, neticenin de husulü meşruk olduğu halde, siyaset yoluyla idare ve asayişin zararına hayat-ı içtimaiyeye karışmaktan şiddetle men'edilmişiz.

Salisen: Bu vatanın ve bu milletin hayat-ı içtimaiyesi bu acib zamanda anarşilikten kurtulmak için beş esas lâzım ve zarurîdir: Hürmet, merhamet, haramdan çekinmek, emniyet, serseriliği bırakıp itaat etmektir. Risale-i Nur hayat-ı içtimaiyeye baktığı zaman, bu beş esası kuvvetli ve kudsi bir surette tesbit ve tahkim ederek, asayişin temel taşı muhafaza ettiğine delil ise; bu yirmi sene zarfında Risale-i Nur'un, yüzbin adamı vatan ve millete zararsız birer uzv-u nâfi haline getirmesidir. Isparta ve Kastamonu vilayetleri buna şahiddir. Demek Risale-i Nur'un ekseriyet-i mutlaka eczalarına ilişkinler, herhalde bilerek veya bilmeyerek anarşilik hesabına vatana ve millete ve hâkimiyet-i İslâmiyeye hıyanet ederler. Risale-i Nur'un, yüz otuz risalelerinin bu vatana yüz otuz büyük faidesini ve hasenesini, vehham ehl-i gafletin sathî nazarlarında kusurlu tevehhüm edilen iki-üç risalenin mevhum zararları çürütemez. Onları bunlar ile çürüten, gayet derecede insafsız bir zalimdir.

Amma benim ehemmiyetsiz şahsımın kusurları ise, bilmecburiye istemeyerek derim ki: Yirmi iki sene müddetinde gurbette haps-i münferid hükmünde, yalnız ve münzevi olarak hayat geçiren ve bu müddet zarfında ihtiyarıyla bir defa çarşıya ve mecma-ı nâs büyük camilere gitmeyen ve çok tazyik ve sıkıntı verildiği halde, bütün emsali menfilere muhalif olarak istirahatı için birtek defa hükûmete müracaat etmeyen ve yirmi sene zarfında hiçbir gazeteyi okumayan ve dinlemeyen ve merak etmeyen ve tam iki sene Kastamonu'da ve yedi sene başka menfalarında bütün yakın ve görüşen dostlarının şehadetiyle, küre-i arz yüzündeki boğuşmaları ve harbleri ve sulh olmuş ve olmamış ve daha kimler harb ettiklerini bilmeyen ve merak etmeyen ve sormayan ve üç sene yakınında konuşan radyoyu üç defadan başka dinlemeyen ve hayat-ı ebediyeyi imha eden ve hayat-ı dünyeviyeyi dahi elem içinde eleme, azab içinde azaba çeviren küfr-ü mutlaka karşı galibane Risale-i Nur ile mukabele ettiğine onun ile imanlarını kurtaran yüzbin şahidin şehadetiyle isbat eden ve Kur'an'dan tereşşuh eden Risale-i Nur ile ölümü yüz bin adam hakkında idam-ı ebedîden terhis tezkeresine çeviren bir adama bu derece ilişmek ve meyus etmek ve onu ağlatmakla, o masum yüz binler kardeşlerini ağlatmaya hangi kanun var? Hangi maslâhat var? Adalet namına emsalsiz bir gadr olmaz mı? Ve kanun hesabına, emsalsiz bir kanunsuzluk değil mi?

Eğer bu taharrilerde bazı vazifedar memurların itiraz ettikleri gibi dersiniz ki: Sen ve bir-iki risalen rejime ve usûlümüze muhalif gidiyorsunuz?

Elcevap: Evvelen: Bu yeni usûlünüzün münzevilerin çilehanelerine girmeğe hiçbir hakkı yoktur.

Saniyen: Bir şeyi reddetmek ayırdır, kalben kabul etmemek ayırdır ve amel etmemek bütün bütün ayırdır. Ehl-i hükûmet ele bakar, kalbe bakmaz. İdare ve asayişe ilişmeyen şiddetli muhalifler, her hükûmette bulunur. Hattâ Hazret-i Ömer'in (r.a.) taht-ı hâkimiyetindeki Hristiyanlara, kanun-u şeriatı ve Kur'anı inkâr ettikleri halde ilişilmiyordu. Hürriyet-i fikir ve serbestiyet-i vicdan düsturu ile Risale-i Nur'un bir kısım şakirdleri; idareye dokunmamak şartıyla rejim ve usûlünüzü ilmen kabul etmezse ve muhalif amel etse hattâ rejimin sahibine adavet etse, onlara kanunen ilişilmez. Risaleler ise, o gibi risalelere mahrem demişiz, neşrini men'etmişiz. Hattâ bu defa bu hadiseye sebebiyet veren risale Kastamonu'da sekiz sene zarfında bir veya iki defa bir tek nüsha birisi bana getirdi. Aynı günde kaybettirdik. Şimdi siz onu zor ile teşhir ediyorsunuz ve iştihar da etti.

Malûmdur ki; bir mektubda kusur olsa, yalnız o kusurlu kelimeler sansür edilir, mütebâkisine izin verilir. Eskişehir Mahkemesinde dört ay tedkikat neticesinde, yüz Nur Risalelerinde medar-ı tenkid yalnız on beş kelime bulmaları ve şimdi dört yüz sahifeli Zülfikar'ın yalnız iki sahifesinde irsiyet ve tesettür ayetlerinin otuz sene evvel yazılmış tefsiri bulunması ve şimdiki kanun-u medeniye uygun gelmemesi kat'î isbat eder ki; onun hedefi dünya değil, herkes ona muhtaçtır. O dört yüz sahifelik herkese menfaatli Zülfikar, iki sahife için müsadere edilmez. O iki sahife çıkarılsın, o mecmuamız bize iade edilsin ve onun iadesi hakkımızdır.

Eğer dinsizliği bir nevi siyaset zannedip, bu hadisede bazılarının dedikleri gibi dersiniz: "Bu risalelerin ile medeniyetimizi, keyfimizi bozuyorsun."

Ben de derim: "Dinsiz bir millet yaşayamaz" dünyaca bir umumî düsturdur ve bilhassa küfr-ü mutlak olsa Cehennem'den daha ziyade elîm bir azabı dünyada dahi verdiğini, Risale-i Nur'dan Gençlik Rehberi gayet kat'î bir surette isbat etmiş. O risale ise, şimdi resmen tab'edildi. Bir müslüman el'iyazü billah, eğer irtidad etse, küfr-ü mutlaka düşer; bir derece yaşatan küfr-ü

meşkûta kalmaz. Ecnebi dinsizleri gibi de olmaz. Ve lezzet-i hayat noktasında, mazi ve müstakbeli olmayan hayvandan yüz derece aşağı düşer. Çünkü geçmiş ve gelecek mevcudatın ölümleri ve ebedî müfarakatları, onun dalâleti cihetiyle, onun kalbine mütemadiyen hadsiz firakları ve elemeleri yağıdır. Eğer iman gelse kalbe girse, birden o hadsiz dostlar diriliyorlar. **"Biz ölmemişiz, mahvolmamışız"** lisan-ı halleriyle diyerek, o cehennemî hâlet, cennet lezzetine çevrilir.

Madem hakikat budur, size ihtar ediyorum:

Kur'an'a dayanan Risale-i Nur ile mübareze etmeyiniz. O mağlub olmaz, bu memlekete yazık olur. **(Haşiye)** O başka yere gider, yine tenvir eder. Hem eğer başımdaki saçlarım adedince başlarım bulursa her gün biri kesilse, hakikat-ı Kur'aniyeye feda olan bu başı zındıkaya ve küfr-ü mutlaka eğmem ve bu hizmet-i imaniye ve nuriyeden vazgeçmem ve geçmem.

Yirmi seneden beri bir münzevinin elbette ifadedeki kusuruna bakılmaz. Risale-i Nur'u müdafaa ettiği için, saded haricine çıktı denilmez. Madem Eskişehir Mahkemesi, mahrem ve gayr-ı mahrem yüz risaleleri dört ay tedkikten sonra yalnız bir-iki risalede hafif bir cezaya temas edecek bir-iki maddeden başka bulmamış ve yüz yirmi adamdan on beşine altışar ay ceza verdi. Biz dahi bu cezayı çektik. Ve madem birkaç sene evvel Risale-i Nur'un bütün eczaları Isparta hükûmetinin eline geçti. Birkaç ay tedkikten sonra, sahiblerine iade edilmiş. Ve madem o cezadan sonra Kastamonu'da sekiz sene zarfında şiddetli taharriyatta zabıta ve adliye alâkadar edecek bir tereşsuh bulunmamış. Ve madem Kastamonu'daki son taharride bir kısım risalelerimin, hiç bulunmayacak ve neşredilmeyecek bir tarzda kaç sene evvel odun yığınları altına saklanmış olduğu görüldü ve heyet-i zabıtaca tahakkuk etti. Ve madem Kastamonu'da polis müdürü ve adliyesi o saklanmış zararsız kitablarımı bana iade etmek üzere kat'î söz verdikleri halde, ikinci gün birden Isparta'dan tevkif emri geldiğinden, daha o emanetlerimi almadan sevk edildim. Ve madem Denizli ve Ankara Mahkemeleri bizi beraet ve umum risalelerimizi bize iade ettiler. Elbette ve elbette bu mezkûr altı hakikate binaen, Denizli Adliyesi ve müdde-i umumîsi gibi, Afyon Adliyesi ve müdde-i umumîsi benim çok ehemmiyetli bu hukukumu nazar-ı dikkate almalari, vazifeleri muktezasıdır. Ve hukuk-u umumiyyeyi müdafaa eden müdde-i umumîden, Risale-i Nur münasebetiyle ehemmiyetli bir hukuk-u âmme hükmüne geçen bu şahsî hukukumu da müdafaa edeceğine ümidvarım ve bekliyorum.

Yirmi iki seneden beri hayat-ı içtimaiyeden çekilen ve şimdiki kanunları ve tarz-ı müdafaayı bilmeyen ve Eskişehir ve Denizli Mahkemelerinde cerh edilmez yüz sahifelik müdafaatını, bu yeni mahkemeye karşı da aynen takdim eden ve o zamana kadar, kusurlarının cezasını çeken ve ondan sonra Kastamonu'da ve Emirdağı'nda mütemadiyen tarassud altında ve haps-i münferid tarzında yaşayan Yeni Said, sükût ile sözü Eski Said'e bırakıyor.

Eski Said de diyor ki: Yeni Said dünyadan yüzünü çevirdiği için, ehl-i dünya ile konuşmayı, müdafaat-ı kat'îye mecburiyeti olmadan yapmıyor, lüzum görmüyor. Fakat bu meselede çok masum rençber ve esnaf adamlar bize az bir münasebetiyle tevkif edilerek, iş zamanında, çoluk-çocuklarına nafaka tedarik edemediklerinden, şiddetli rikkatime dokundu. Derinden derine beni ağlattı. kasem ederim, eğer mümkün olsaydı, onların bütün zahmetlerini kendime alırdım. Zâten bir kusur varsa benimdir. Onlar masumdurlar. İşte bu elîm halet için, Yeni Said'in sükûtuna rağmen, ben diyorum:

Madem Isparta ve Denizli ve Afyon müdde-i umumîlerinin yüzer lüzumsuz suallerine bîçare Yeni Said cevap veriyor. Benim de, on üç sene evvel, başta Kaya Şükrü olarak, dâhiliye vekaletinden ve şimdiki adliye vekaletinden hukukumuzu müdafaa niyetiyle üç sual sormak bir hakkımdır.

Birincisi: Risale-i Nur'un talebesi olmayan ve yanında yalnız âdi bir mektubumuz bulunan Eğirdir'li bir adamın bir jandarma çavuşuyla vukuatsız bir münakaşa-i lisaniyesi yüzünden, beni ve yüz yirmi adamı tevkif ile, dört ay mahkeme tahkikinden sonra, on beş bîçareden başka bütün beraet kazanmakla, masumiyetleri tahakkuk eden, yüzden ziyade adamlara binler lira zarar vermek, hangi kanun iledir. Böyle imkânâtı vukuat yerinde istimal etmek hangi usûl iledir? Ve Denizli'de dokuz ay tedkikten sonra, beraet kazanan yetmiş bîçarelere binler lira zarar vermek, adaletin hangi düsturu iledir?

İkinci sual: **﴿ لَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى ﴾** ferman-ı esasîsi ile, bir kardeşin hatâsıyla diğer öz kardeşi mes'ul olmadığı halde, yanlış mânâ verilmemek için neşrini men ettiğimiz ve sekiz sene zarfında bir veya iki defa elime geçen ve yirmi beş seneden daha evvel aslı yazılan ve ehemmiyetli noktalarda imanı şüphelerden ve mânâsı anlaşılmayan bir kısım müteşabih hadisleri inkârdan kurtaran bir küçük risalenin bizden uzak bir yerde, bilmediğimiz bir adamda bulunmasıyla ve yanlış mânâ verilmesiyle ve Kütahya ve Balıkesir tarafında bir dokunaklı mektup

bulunmasıyla bizleri o vakit Ramazan-ı Şerifte ve şimdi bu dehşetli soğukta pek çok mâsum rençber ve esnafları, hattâ âdi ve eski bir mektubumuz yanında bulunmasıyla ve arabası beni gezdirmesiyle ve bize bir dostluk münasebetiyle veya bir kitabımı okumasıyla tevkif edip perişan etmek ve maddeten ve mânânen onlara ve vatana ve millete, lüzumsuz bir evham yüzünden binler lira zarar vermek hangi adalet kanunuyladır? Adliyenin, hangi madde-i kanuniyesiyledir? Ayağımızı yanlış atmamak için, o kanunları bilmek talep ederiz.

Evet, hem Denizli’de, hem Afyon’da tevkifimizin bir sebebinin bir hakikati şudur ki: Bir kısım hadîslerin mânâsı ve te’vili bilinmemesinden, “Akıl kabul etmiyor” diye inkâr edenlere karşı avâmın imanını kurtarmak fikriyle, çok zaman evvel Dârü’l-Hikmet-i İslâmiyede iken ve daha evvel aslı yazılan Beşinci Şuâ, farz-ı muhal olarak, dünyaya ve siyasete baksa ve bu zamanda da yazılsa, madem gizlidir ve taharriyatta bizde bulunmadı ve gaybî haberleri doğrudur ve imanî şüpheleri izale eder ve âsâyîşe dokunmuyor ve mübareze etmiyor ve yalnız ihbar eder ve şahısları tâyin etmiyor ve ilmî bir hakikati küllî bir surette beyan ediyor. Elbette o hakikat-i hadîsiye bu zamanda dahi bir kısım şahıslara mutabık çıksa ve münakaşaya sebep olmamak için mahkemelerin teşhir ve neşirlerinden evvel bizce tam mahrem tutulsa, adalet cihetinde hiçbir vech ile bir suç teşkil etmez. Hem bir şeyi reddetmek ayırdır ve ilmen kabul etmemek veya amel etmemek bütün bütün ayırdır. “O risale yakın bir istikbalde gelecek bir rejimi ilmen kabul etmiyor” diye bir suç olduğuna, dünyada adliyelerin bir kanunu bulunmasına ihtimal vermiyoruz.

Elhasıl: Hayat-ı ebediyeyi mahveden ve hayat-ı dünyeviyeyi dehşetli bir zehire çeviren ve lezzetini imha eden küfr-ü mutlakı otuz seneden beri köküyle kesen ve tabiiyyûnun dehşetli bir fikr-i küfrîlerini öldürmeye muvaffak olan ve bu milletin iki hayatının saadet düsturlarını harika hüccetleriyle parlak bir surette ispat eden ve Kur’ân’ın hakikat-i arşivesine dayanan Risale-i Nur, böyle küçük bir risalenin bir iki maddesiyle değil, belki bin kusuru dahi olsa, onun binler büyük haseneleri onları affettirir diye dâvâ ediyoruz ve ispatına da hazırız.

Üçüncü sual: Bir mektubun yirmi kelimesinde beş kelime kusurlu görülse, o beş kelime sansür edilir. Mütetâkisine izin vermek bir düstur iken, Eskişehir Mahkemesinin dört ay tetkikten sonra, yüz bin kelime içinde zâhirî nazarda zararlı tevehhüm edilen yalnız on beş kelimeden başka bulmamasıyla ve Heyet-i Vekile de dört yüz sahifeli Zülfikar’ın yalnız iki sahifesinde (şimdiki kanuna uygun olmamasından) otuz sene evvel yazılan iki âyetin tefsirinden başka ilişmemesi ve Denizli ve Ankara ehl-i vukufu on beş sehivden başka ilişmemesiyle ve şimdiye kadar yüz binler adamın ıslahına vesile olmasıyla, vatana ve millete bin büyük menfaati tahakkuk eden Risale-i Nur’a küçük bir hizmet eden veya kendi imanını kurtardığı için bir risalesini yazan ve Emirdağında garip ve ihtiyarlığımı şefkaten bana kardeşlik eden Çalışkanlar gibi rıza-yı İlâhî için bana hizmet eden bîçareleri iş mevsiminde ve dehşetli kışta taht-ı tevkife almak, hükûmet-i cumhuriyenin hangi prensibiyle kâbil-i tevkif olabilir? Ve hangi kanunu, müsaade etmeye imkânı var?

Madem cumhuriyet prensipleri hürriyet-i vicdan kanunu ile dinsizlere ilişmiyor; elbette mümkün olduğu kadar dünyaya karışmayan ve ehl-i dünya ile mübareze etmeyen ve âhiretine ve imanına ve vatanına dahi nâfi bir tarzda çalışan dindarlara da ilişmemek gerektir ve elzemdir. Bin seneden beri bu milletin gıda ve ilâç gibi bir hâcet-i zaruriyesi olan takvâyı ve salâhati bu mazhar-ı enbiya olan Asya’da hükmeden ehl-i siyaset yasak etmez ve edemez biliyoruz.

Yirmi seneden beri münzevî yaşayan ve yirmi sene evvelki Said’in kafasıyla sorduğu bu suallerde bu zamanın tarz-ı telâkkisine uygun gelmeyen kusurlarına bakmamak, insaniyetin muktezasıdır.

Vatan ve millet ve âsâyîşin menfaati hesabına bunu da hatırlatmak bir vazife-i vataniyem olması cihetiyle derim:

Böyle bize ve Risale-i Nur’a az bir münasebetle taht-ı tevkife alınmak, gücendirmek yüzünden vatana ve âsâyîşe dindarâne menfaati bulunan pekçok zâtları idare aleyhine çevirebilir, anarşiliğe meydan verir. Evet, Risale-i Nur ile imanlarını kurtaran ve millete zararsız ve tam menfaattar vaziyete girenler yüz binden çok ziyadedir. Hükûmet-i cumhuriyenin belki her büyük dairesinde ve milletin her tabakasında faideli ve müstakimâne bir surette bulunuyorlar. Bunları gücendirmek değil, belki himaye etmek elzemdir.

Şekvâmızı dinlemeyen ve bizi söyletmeyen ve bahanelerle sıkıştıran bir kısım resmî adamlar, vatan aleyhinde anarşiliğe meydan açıyorlar diye kuvvetli bir vehim hatırimıza geliyor.

Hem maslahat-ı hükûmet namına derim: Madem Beşinci Şuâyı, hem Denizli, hem Ankara mahkemeleri tetkik edip ilişmemişler, bize verdiler. Elbette onu yeniden resmîyete koyup dedikodulara meydan açmamak, idarece zarurîdir. Biz o risaleyi, mahkemelerin ellerine geçmeden ve onu teşhirlerinden evvel gizlediğimiz gibi, Afyon hükûmet ve mahkemesi dahi onu

medar-ı sual ve cevap etmemeli. Çünkü kuvvetlidir, reddedilmez. Kablelvuku haber vermiş, doğru çıkmış. Hem hedefi dünya değil; olsa olsa, ölmüş gitmiş bir şahsa, müteaddit mânâlarından bir mânâsı muvafık geliyor. Onun dostluğu taassubuyla o gaybî ihbarı ve mânâyı resmiyete koymamayı ve bizi onunla muaheze etmekle daha ziyade teşhirine yol açmamayı, vatan ve millet ve âsâyış ve idare hesabına ihtar etmeye vicdanım beni mecbur eyledi.

Haşiye: Dört defa mübareze zamanında gelen dehşetli zelzeleler, "Yazık olur" hükmünü isbat ettiler.

- 1.) Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.. Onunla yardım isteriz..
- 2.) Hiçbir günahkâr başkasının günahını yüklenmez. (Fâtır Sûresi, 35:18)

Denizli Mahkemesine arz ettiğim Dokuz Esas

Afyon Müddeiumumîsi ve Mahkeme Reisi ve âzâlarına

Denizli'nin adliyesine hukukumu müdafaa için arz ettiğim Dokuz Esası aynen size de takdim ediyorum.

Yirmi senedir hayat-ı içtimaiyeyi ve bilhassa böyle resmî ve ince ve siyasî hayatı terk etmişim. O hallere karşı alınması lâzım gelen vaziyeti bilmiyorum ve düşünmüyorum ve düşünmesi beni cidden incitiyor. Fakat mecburiyetle başka mahkemede insafsız bir zâtın intizamsız ve mükerrer ve lüzumsuz pek çok suallerine verdiğim cevapların hâtimesi ve hülâsası olan bu intizamsız müdafaatım ve istidamda belki sadet harici ve lüzumsuz tekrarlar ve intizamsızlık ve aleyhime dönecek şiddetli tabirler ve bilmediğim yeni kanunlara muhalif ifadeler bulunabilir. Fakat madem hakikat üzere gidiyor; hakikatın hatırı için o kusurlara bakmamak gerektir. O istida ve müdafaatım Dokuz Esas üzerine gidiyor.

Birincisi: Madem, hükûmet-i cumhuriye, cumhuriyetteki hürriyet-i vicdan düsturuyla, dinsizlere ve sefahetçilere ilişmiyor. Elbette, dindarlara ve takvâcılara da ilişmemek gerektir. Ve madem dinsiz bir millet yaşamaz ve Asya din noktasında Avrupa'ya benzemez ve İslâmiyet, hayat-ı şahsiye ve uhreviye cihetinde Hristiyanlığa uymaz ve dinsiz bir Müslüman başka dinsizler gibi olmaz. Ve bu bin seneden beri dünyayı diyanetiyle ışıklandıran ve bütün dünyanın tehacûmatına karşı salâbet-i diniyesini kahramanâne müdafaa eden bu vatandaki milletin bir ihtiyac-ı fitrîsi hükmüne geçen diyanet, salâhat ve bilhassa iman hakikatlerinin öğrenmesi yerlerine hiçbir terakkiyat, hiçbir medeniyet tutamaz. Ve o ihtiyacı onlara unutturamaz. Elbette bu vatandaki millete hükmeden bir hükûmet, Risale-i Nur'a adalet ve kanun ve âsâyış cihetinde ilişmez ve ilişmemeli.

İkinci esas: Madem bir şeyi reddetmek başkadır ve onunla amel etmemek bütün bütün başkadır. Ve her hükûmette şiddetli muhalifler bulunur. Ve Mecusi hâkimiyeti altında Müslümanlar ve hükûmet-i İslâmiye-i Ömeriyede Yahudiler ve Hristiyanlar bulunması ve âsâyışe ve idareye ilişmeyen hürriyet-i şahsiyesi her hükûmette vardır ve ilişilmez. Ve hükûmet ele bakar, kalbe bakmaz. Ve madem âsâyışe ve idareye ve siyasete ilişmek isteyen herhalde hiç şüphesiz gazetelerle ve dünya hâdisâtı ile alâkadar olacak, tâ kendine yardım eden cereyanları ve vaziyetleri ve hâdisâtı bilsin, tâ yanlış ayağını atmasın. Ve Risale-i Nur ise, şakirtlerini o derece men etmiş ki, benim yakın dostlarım biliyorlar ki, yirmi beş senedir, değil gazeteleri okumak, belki sormasını ve merak etmesini ve düşünmesini bana terk ettirmiş. Şimdi on senedir kat'iyen dünya cereyanlarından ve vaziyetlerinden, Alman'ın mağlûbiyeti ve bolşevîğin istilâsından başka hiçbir haber almayacak derecede beni hayat-ı içtimaiyeden çekmiş. Elbette ve elbette, hikmet-i hükûmet ve kanun-u siyaset ve düstur-u adâlet bana ve benim gibi kardeşlerime ilişmez. Ve ilişen, herhalde ya evhamından, ya garazından veya inadından ilişir.

Üçüncü esas: Sabık mahkememizde bir müddeiumumînin yanlış bir mânâ ile Beşinci Şuâya dair suallerinde kanun hesabına değil, belki bir ölmüş şahsın dostluğu taassubu hesabına mânâsız ve lüzumsuz itirazları sebebiyle bu gelecek uzunca tafsilâtı vermeye mecbur oldum.

Evvelâ: Bu Beşinci Şuâyı hükûmetin eline geçmeden evvel biz mahrem tutuyorduk. Hem bütün taharrilerde bende bulunmadı. Hem maksadı yalnız avâmın imanlarını şüphelerden ve

müteşabih hadîsleri inkârdan kurtarmaktır. Dünya cihetine üçüncü, dördüncü derecede, dolayısıyla bakar. Hem verdiği haberler doğrudur. Hem ehl-i siyaset ve dünya ile mübareze etmiyor, yalnız ihbar eder. Hem şahısları tayin etmiyor. Küllî bir surette, bir hakikat-i hadîsiyeyi beyan eder. Fakat, o küllî hakikati bu asırdaki dehşetli bir şahsa tam tatbik etmişler. Onun için bu senelerde yeni telif edilmiş zannıyla itiraz ettiler. Hem o risalenin aslı, Dârü'l-Hikmetten daha eskidir. Yalnız bir zaman sonra tanzim edildi, Risale-i Nur'a girdi. Şöyle ki:

Bundan kırk sene evvel ve Hürriyetten bir sene evvel İstanbul'a geldim. O zaman Japonya'nın Başkumandanı, İslâm ulemasından dinî bazı sualler sormuştu. Onları İstanbul hocaları benden sordular. Hem çok şeyleri o münasebetle soruldu.

Ezcümle, bir hadîste, *"Âhırzamanda dehşetli bir şahıs sabah kalkar, alnında 'Hâzâ kâfirün' yazılmış bulunur"* diye hadîs var deyip benden sordular. Dedim: "Bir acîp şahıs bu milletin başına geçer ve sabah kalkar, başına şapka giyer ve giydirir."

Bu cevaptan sonra bunu sordular: "Acaba o zaman onu giyen kâfir olmaz mı?" Dedim: "Şapka başa gelecek, secdeye gitme diyecek. Fakat, baştaki iman o şapkayı da secdeye getirecek, inşaallah Müslüman edecek."

Sonra dediler: *"Aynı şahıs bir su içecek, onun eli delinecek ve bu hâdis ile 'Süfyan' olduğu bilinecek."* Ben de cevaben dedim: "Bir darb-ı mesel var. Çok israfçı adama eli deliktir denilir. Yani elinde mal durmuyor, akıyor, zâyî oluyor deniliyor. İşte o dehşetli adam bir su olan rakıya müptelâ olup, onunla hasta olacak ve kendisi hadsiz israfata girecek, başkalarını da alıştırarak."

Sonra birisi sordu ki: *"O öldüğü zaman İstanbul'da dikili taştan şeytan dünyaya bağırarak ki, filân öldü."* O vakit ben dedim: "Telgrafla haber verilecek." Fakat bir zaman sonra, radyo çıkmış işittim. Eski cevabım tam değilmiş bildim. Sekiz sene sonra Dârü'l-Hikmette iken dedim: "Şeytan gibi radyoyla dünyaya işittirecek."

Sonra sedd-i Zülkarneyn ve Ye'cüc ve Me'cüc ve dâbbetü'l-arz ve Deccal ve nüzûl-ü İsa (a.s.) hakkında sualler sormuşlardı. Ben de cevap vermiştim. Hattâ eski risalelerimde onlar kısmen yazılmışlar. Bir zaman sonra Mustafa Kemal iki defa şifre ile Van vilâyetinin eski valisi ve benim dostum Tahsin Beyin vasıtasıyla beni, neşredilen Hutuvât-ı Sitte'ye mükâfaten taltif için Ankara'ya celb etti, gittim. Şeyh Sinusî Kürtçe lisanı bilmediğinden, beni onun yerinde üç yüz lira maaşla vilâyât-ı şarkıye vâiz-i umumîsi, hem meb'us, hem Diyanet Riyaseti dairesinde, Dârü'l-Hikmet âzâlarıyla beraber, eski vazifemle memnun etmek ve benim Van'da temelini attığım Medresetü'z-Zehrâ ve şark dârülfünunuma Sultan Reşad'ın verdiği on dokuz bin altın lira, iki yüz mebus içinde yüz altmış üç mebusun imzasıyla yüz elli bin banknota iblâğ edilerek kabul edildiği halde, ben Beşinci Şuâ aslının verdiği haberin bir kısmını, orada bir adamda gördüm. Mecburiyetle o çok ehemmiyetli vazifeleri bıraktım. Ve "Bu adamla başa çıkılmaz, mukabele edilmez" diye, dünyayı ve siyaseti ve hayat-ı içtimaiyeyi terk edip yalnız imanı kurtarmak yolunda vaktimi sarf ettim. Fakat bazı zâlim ve insafsız memurlar, bana dünyaya bakacak iki üç risaleyi yazdırdılar.

Sonra bazı zâtlar, âhırzaman hâdisatını haber veren müteşabih hadîsleri suâl etmek münasebetiyle, o eski risalenin aslını tanzim ettim. Risale-i Nur'un Beşinci Şuâî namını aldı. Risale-i Nur'un numaraları, telif tertibiyle değil. Meselâ, Otuz Üçüncü Mektup, Birinci Mektuptan daha evvel telif edilmiş ve bu Beşinci Şuânın aslı ve Risale-i Nur'un bir kısım eczaları, Risale-i Nur'dan evvel telif edilmiş. Her ne ise... Bu makamda bir müddeiumumînin, Mustafa Kemal'e dostluğu taassubuyla, kanunsuz ve lüzumsuz ve yanlış itiraz ve sualleri beni bu sadet harici gibi izahatı vermeye mecbur eyledi. Ben onun, adliye kanunu namına tamamen şahsî ve kanunsuz bir sözünü misal olarak beyan ediyorum.

Dedi: "Beşinci Şuâda sen hiç kalben nedamet etmedin mi ki, onu rakıdan ve şaraptan su tulumbası gibi tâbirlerle tezyif etmişsin?"

Ben onun bütün bütün mânâsız ve yanlış ve dostluk taassubuna mukâbil derim: Kahraman ordunun zaferi ve şerefi ona verilmez, yalnız onun bir hissesi olabilir. Nasıl ki ordunun ganimeti, malları, erzakları bir kumandana verilse zulümdür, dehşetli bir haksızlıktır.

Evet nasıl o insafsız, o çok kusurlu adamı sevmemekle beni ittiham etti, âdeta vatan hâini yaptı. Ben de onu, orduyu sevmemekle ittiham ediyorum. Çünkü bütün şerefi ve mânevî ganimeti o dostuna verip, orduyu şerefsiz bırakıyor. Hakikat ise, müsbet şeyler, haseneler, iyilikler cemaate, orduya tevzi edilir ve menfîler ve tahribat ve kusurlar başa verilir. Çünkü birşeyin vücudu, bütün şeraitin ve erkânının vücudu ile olur ki, kumandan yalnız bir şarttır. Ve o şeyin ademi ve bozulması ise, bir şartın ademiyle ve bir rüknün bozulmasıyla olur, mahvolur, bozulur. O fenalık başa ve reise verilebilir. İyilikler ve haseneler, ekseriyetle müsbet ve vücudîdir. Başlar sahip çıkamazlar. Fenalıklar ve kusurlar, ademîdir ve tahribîdir. Reisler mes'ul olurlar. Hak ve hakikat böyle iken, nasıl ki bir aşiret fütuhât yapsa, "Aferin Hasan Ağa"; mağlûp

olsa "Aşirete Tuh" diye aşiret tezyif edilse, bütün bütün hakikatin aksine hükmedilir. Aynen öyle de, beni ittiham eden o müddeî bütün bütün hak ve hakikatin aksine bir hatâsıyla, güya adliye namına hükmetti.

Aynen bunun hatası gibi: Eski Harb-i Umumîden biraz evvel, ben Van'da iken, bazı dindar ve müttakî zâtlar yanıma geldiler. Dediler ki: "Bazı kumandanlarda dinsizlik oluyor. Gel, bize iştirak et. Biz bu reislere isyan edeceğiz."

Ben de dedim: "O fenalıklar ve o dinsizlikler, o gibi kumandanlara mahsustur. Ordu onunla mes'ul olmaz. Bu Osmanlı ordusunda belki yüz bin evliya var. Ben bu orduya karşı kılıç çekmem ve size iştirak etmem."

O zâtlar benden ayrıldılar, kılıç çektiler; neticesiz Bitlis hâdisesi vücuda geldi. Az zaman sonra, Harb-i Umumî patladı. O ordu, din namına iştirak etti, cihada girdi, o ordudan yüz bin şehidler evliya mertebesine çıkıp beni o dâvamda tasdik edip kanlarıyla velâyet fermanlarını imzaladılar.

Her ne ise... Biraz uzun söylemeye mecbur oldum. Çünkü hiçbir hissiyatla ve hâricî tesiratlâ müteessir olmamak, mâhiyetinin kat'î bir hassası bulunan adalet hakikatı namına, cüz'î ve hattâ hissiyat ve tarafgirlikle bize ve Risale-i Nur'a karşı müzeyyifâne hareket eden bir müddeiumumînin acîp vaziyeti beni bu uzun ifadeye sevk etti.

Dördüncü esas: Eskişehir Mahkemesi, yüzer risaleleri ve mektupları dört ay tetkikten sonra, yalnız yüz yirmi adamdan on beş adama altışar ay ceza ve bana da, yüz risaleden yalnız bir iki risalede on beş kelime ile, bir sene ceza verebildi. Tarikatçılık ve cemiyetçilik ve şapka meselelerinde beraat ettirdiler. Biz dahi o cezayı çektik. Ondan sonra Kastamonu'da çok defa taharrillerde hiçbir ilişigimi bulmadılar. Ve kaç sene evvel Isparta'da mahrem ve gayr-ı mahrem Risale-i Nur'un bütün eczaları bilâistisna hükûmetin eline geçti. Üç ay tetkikten sonra umumu sahiplerine iade edildi. Birkaç sene sonra, Denizli ve Ankara mahkemelerinde bütün risaleler iki sene kaldı. Tamamen bize iade edildi.

Madem hakikat budur. Beni ve Risale-i Nur'un şakirtlerini ittiham eden ve o gibi kanun namına kanunsuz ve garazla ve hissiyatla bizi muaheze edenler, elbette bizden evvel, hem Eskişehir Mahkemesini, hem Kastamonu hükûmetini ve zabıtasını, hem Isparta adliyesini, hem Denizli Mahkemesini, hem Ankara'nın Ağırceza Mahkemesini ittiham edip, onları—varsa—suçumuza tam teşrik ediyorlar. Çünkü bir suçumuz olsaydı, bu üç dört hükûmet yakınında çok zaman tecessüsüyle görmedi veya aldırmadı ve iki mahkeme iki sene inceden inceye bakıp bilmedi veya aldırmadı; bizden ziyade onlar suçlu olurlar. Halbuki bizde dünyaya karışmak arzusu bulunsaydı, böyle sinek vızıltısı gibi değil, top güllesi gibi ses ve patlak verecekti.

Evet, otuz bir (31) Mart'ta Divan-ı Harb-i Örfîde ve Mustafa Kemal'in hiddetine karşı, divan-ı riyasette şiddetli ve dokunaklı ve serbest müdafaa eden bir adam on sekiz sene zarfında kimseye sezdirmeden dünya entrikalarını çeviriyor diye onu ittiham eden, elbette bir garazla eder. Biz Denizli Müddeiumumîsinden ümit ettiğimiz gibi, Afyon Müddeiumumîsinden de ümit ederiz ki, bizi böylelerin itirazından ve garazlarından kurtarsın ve hakikat-ı adaleti gösterebilsinler.

Beşinci esas: Risale-i Nur şakirtlerinin, mümkün olduğu kadar siyasete ve idare işine ve hükûmetin icraatına karışmamak bir düstur-u esasîleridir. Çünkü hâlisâne hizmet-i Kur'âniye, onlara herşeye bedel, kâfi geliyor.

Hem şimdi hükmeden öyle kuvvetli cereyanlar içinde siyasete girenlerden hiçbir kimse, istiklâliyetini ve ihlâsını muhafaza edemez. Herhalde bir cereyan onun hareketini kendi hesabına alacak, dünyevî maksadına âlet edecek, o hizmetin kudsiyetini bozacak. Hem maddî mübarezede şu asrın bir düsturu olan eşedd-i zulüm ve eşedd-i istibdat ile, birinin hatâsıyla onun mâsum çok taraftarlarını ezmek lâzım gelecek. Yoksa, mağlûp düşecek. Hem dünya için dinini bırakan veya âlet edenlerin nazarlarında Kur'ân'ın hiçbir şeye âlet olmayan kudsî hakikatleri, bir poraganda-i siyasette âlet olmuş tevehhüm edilecek. Hem milletin her tabakası, muvafıkı ve muhalifî, memuru ve âmisinin o hakikatlerde hisseleri var ve onlara muhtaçtırlar. Risale-i Nur şakirtleri, tam bîtarafane kalmak için siyaseti ve maddî mübarezeyi tam bırakmak ve hiç karışmamak lâzım gelmiş.

Altıncı esas: Bu meselede benim şahsımın veya bazı kardeşlerimin kusuruyla Risale-i Nur'a hücum edilmez. O doğrudan doğruya Kur'ân'a bağlanmış ve Kur'ân dahi Arş-ı Âzamla bağlıdır. Kimin haddi var, elini oraya uzatsın ve o kuvvetli ipleri çözsün? Hem bu memlekete maddî ve mânevî bereketi ve fevkalâde hizmeti, otuz üç âyât-ı Kur'âniyenin işârâtıyla ve İmam-ı Ali

Radiyallahu Anhın üç keramet-i gaybiyesiyle ve Gavs-ı Âzâmın (k.s.) kat'î ihbarıyla tahakkuk etmiş olan Risale-i Nur; bizim âdi ve şahsî kusurlarımızla mes'ul olmaz ve olamaz ve olmamalı. Yoksa bu memlekete hem maddî, hem mânevî, telâfi edilmeyecek derecede zarar olacak.

Risale-i Nur'a karşı gizli düşmanlarımızdan bazı zındıkların şeytanetiyle çevrilen plânlar ve hücumlar inşaallah bozulacaklar. Onun şakirtleri başkalarına kıyas edilmez, dağıtırılmaz, vazgeçirilmez, Cenâb-ı Hakkın inayetiyle mağlûp edilmezler. Eğer maddî müdafaadan Kur'ân men etmeseydi, bu milletin can damarı hükmünde umumun teveccühünü kazanan ve her tarafta bulunan o şakirtler Şeyh Said ve Menemen hâdiseleri gibi, cüz'î ve neticesiz hâdiselerle bulaşmazlar. Allah etmesin, eğer mecburiyet-i kat'îye derecesinde onlara zulmedilse ve Risale-i Nur'a hücum edilse, elbette hükûmeti iğfal eden zındıklar ve münafıklar bin derece pişman olacaklar.

Elhasıl, madem biz ehl-i dünyanın dünyalarına ilişmiyoruz; onlar da bizim âhiretimize ve imanî hizmetimize ilişmesinler.

Eskişehir Mahkemesinde gizli kalmış ve resmen zapta geçmemiş ve müdafaatımda dahi yazılmamış bir eski hatırayı ve latîf bir kıssa-i müdafaayı beyan ediyorum.

Orada benden sordular ki: "Cumhuriyet hakkında fikrin nedir?"

Ben de dedim: "Yaşlı mahkeme reisinden başka daha siz dünyaya gelmeden ben dindar bir cumhuriyetçi olduğumu elinizdeki tarihçe-i hayatım ispat eder. Hülâsası şudur ki: O zaman, şimdiki gibi, hâli bir türbe kubbesinde inzivada idim. Bana çorba geliyordu. Ben de tanelerini karıncalara veriyordum. Ekmeğimi onun suyu ile yerdim. Benden sordular, ben dedim: Bu karınca ve arı milletleri cumhuriyetçidirler. Cumhuriyetperverliklerine hürmeten, taneleri karıncalara veriyorum."

Sonra dediler: "Sen Selef-i Salihîne muhalefet ediyorsun."

Cevaben diyordum: "Hulefâ-i Râşidîn; hem halife, hem reisicumhur idiler. Sıddîk-ı Ekber (r.a.) Aşere-i Mübeşşereye ve Sahabe-i Kirama elbette reisicumhur hükmünde idi. Fakat mânâsız isim ve resim değil, belki hakikat-i adaleti ve hürriyet-i şer'iyeyi taşıyan mânâ-yı dindar cumhuriyetin reisleri idiler."

İşte, ey müddeiumumî ve mahkeme âzâları, elli seneden beri bende olan bir fikrin aksiyale beni ittiham ediyorsunuz. Eğer lâik cumhuriyet soruyorsanız, ben biliyorum ki, lâik mânâsı, bîtaraf kalmak, yani hürriyet-i vicdan düsturuyla, dinsizlere ve sefahetçilere ilişmediği gibi dindarlara ve takvâcılara da ilişmez bir hükûmet telâkki ederim. Yirmi beş senedir hayat-ı siyasiye ve içtimaiyeden çekilmişim. Hükûmet-i cumhuriye ne hal kesb ettiğini bilmiyorum. El'iyâzü billâh, eğer dinsizlik hesabına imanına ve âhiretine çalışanları mes'ul edecek kanunları yapan ve kabul eden bir dehşetli şekle girmişse, bunu size bilâperva ilân ve ihtar ederim ki, bin canım olsa, imana ve âhiretime feda etmeye hazırım. Ne yaparsanız yapınız, benim son sözüm

﴿حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ﴾ olarak sizin beni idam ve ağır ceza ile zulmen mahkûm etmenize mukâbil derim:

Ben, Risale-i Nurun keşf-i kat'îsiyle, idam olmuyorum, belki terhis edilip Nur ve saadet âlemine gidiyorum. Ve sizi, ey gizli düşmanlarımız ve dalâlet hesabına bizi ezen bedbahtlar, idam-ı ebedî ile ve daimî haps-i münferitle mahkûm bildiğimden ve gördüğümünden, tamamıyla intikamımı sizden alarak kemâl-i rahat-ı kalble teslim-i ruh etmeye hazırım, onlara demiştim.

Yedinci esas: Afyon Mahkemesi başka yerlerdeki sathî tahkikata binaen bize bir cemiyet-i siyasiye noktasında bakmış. Buna cevabımız:

Evvelâ: Bütün benimle arkadaşlık eden zâtların şehadetiyle, on dokuz seneden beri hiçbir gazeteyi okumayan ve dinlemeyen ve sormayan ve bu on sene beş aydır Harb-i Umumîden, Alman'ın mağlûbiyetinden ve komünistin dehşetinden başka hiçbir haber almayan ve merak etmeyen ve bilmeyen bir adamın elbette siyasetle hiçbir alâkası yoktur ve siyasî cemiyetlerle hiçbir münasebeti olmaz.

Saniyen: Risale-i Nur'un yüz otuz parçaları meydandadır. İçinde imanî hakikatlerden başka bir hedef, bir maksad-ı dünyevî olmadığını anlayan Eskişehir Mahkemesi, yalnız bir iki risaleden başka ilişmemesi ve Denizli Mahkemesi hiçbirine ilişmemesi ve koca Kastamonu zabıtasının sekiz sene zarfında daimî tarassutla beraber iki hizmetçimden ve yalnız üç adamdan başka bahane ile müttehem hiçbir kimseyi bulmaması kat'î bir hüccettir ki, Risale-i Nur şakirtleri hiçbir vech ile siyasî cemiyet değildir.

Eğer iddianamedeki cemiyetten maksadı, imanî ve uhrevî bir cemaat ise, ona cevaben deriz

ki: Eğer dârülfünun talebelerine ve her nevi esnafa birer cemiyet namı verilse, bize de o neviden bir cemiyet namı verilebilir.

Eğer dinî hissiyatla emniyet-i dahiliyeyi ihlâl edecek bir cemaat namı veriyorsanız, buna mukâbil deriz: Yirmi sene zarfında bu fırtınalı halde Nur şakirtleri hiçbir yerde hiçbir vukuatla emniyet-i dahiliyeye ilişmemeleri ve iliştikleri ne hükûmetçe ve ne de mahkemelerce kaydedilmemesi bu ittihamı çürütüyor.

Eğer hissiyat-ı diniyeyi kuvvetlendirmesinden istikbalde emniyet-i dahiliyeye zarar verebilir diye bir cemiyet namı verilmişse, buna mukâbil deriz:

Evvelen: Başta Diyanet Riyaseti, bütün vâizler aynı hizmeti görüyorlar.

Saniyen: Risale-i Nur şakirtlerinin değil emniyete ve âsâyîşe zarar vermek, belki bütün kuvvet ve kanaatleriyle milleti anarşilikten muhafaza ve emniyet ve âsâyîşi temin etmek için çalıştıklarına delil ise, birinci esasta beyan edilmiş.

Evet, biz bir cemaatiz. Hedefimiz ve programımız, evvelâ kendimizi, sonra milletimizi idam-ı ebedîden ve daimî, berzahî haps-i münferitten kurtarmak ve vatandaşlarımızı anarşilikten ve serserilikten muhafaza etmek ve iki hayatımızı imhâya vesile olan zındıkaya karşı Risale-i Nur'un çelik gibi hakikatleriyle kendimizi muhafazadır.

Sekizinci esas: Risalelerde bazı dokunaklı cümleler var diye, başka yerlerin nâkis ve sathî tahkikatlarına binaen bizi ittiham ediyorlar. Buna mukâbil deriz:

Madem maksadımız iman ve âhirettir, ehl-i dünya ile mübareze değil. Ve madem o pek cüz'î ve yalnız bir iki risaleye mahsus ilişmek kastî değil; belki maksadımıza yürürken onlara çarpmışız. Elbette bir garaz-ı siyasî mânâsında olamaz. Ve madem imkânât başkadır, vukuat başkadır. Hakkımızda âsâyîşe zarar yapmış değil, "yapabilir" diye ittiham ise, herkes bir adamı öldürebilir diye ittiham gibi mânâsız bir ittihamdır. Ve madem yirmi sene müddetinde yirmi binler adamda ve binler nüshalar ve mektuplarda hem Eskişehir, hem Kastamonu, hem Isparta, hem Denizli şiddetli tetkik ve taharrilerde hakiki bir suç teşkil edecek maddeleri bulamadılar. Eskişehir Mahkemesi birşey bulamadığından mecburiyetle bir lâstikli kanun maddesinden tek bir küçük risale ile bizi mes'ul ettiği gibi, bütün dinî dersini vereni dahi mes'ul eder bir tarzda, yüz adamdan on beş adama altışar ay ceza verebildi. Acaba bizim gibi bir adamın sizden olsa, bir senede yirmi mahrem mektupları bu tarzda tetkik edilse, onu mes'ul ve mahcup edecek yirmi cümle bulunmaz mı? Halbuki, bizde yirmi bin adamdan yirmi bin nüsha risale ve mektuplarda hakikî mes'ul edecek yirmi cümle bulamamalarından gösteriyor ki, Risale-i Nur'un hedefi doğrudan doğruya âhirettir. Dünya ile alışverişi yoktur.

Dokuzuncu esas: Denizli Mahkemesinin insafı müddeiumumîsinin başka yerlerin insafsız ve sathî zabıtnamelerine binaen iddianamede kaydettiği maddeler gibi, Afyon Mahkemesi dahi sorguda gördüğümüz vaziyet delâletiyle, aleyhimizde aynı maddeler ve tarihsiz mektuplar, hem yirmi ve on beş ve on sene zarfındaki muhaberelerden ve kat'î cevabı üçüncü esasta ve iddiamın ikinci sualinde bulunan Beşinci Şuâda ve yüz otuz risalelerin yalnız dört beş risalelerinde ve Eskişehir Mahkemesinin tetkikinden geçen ve cezasını çektiren ve af kanunları gören ve Denizli beraatini gören mektuplar ve risalelerde ittihamımıza medar bazı bahaneler var. Acaba, otuz bir (31) Mart hâdisesinde Bab-ı Seraskerîde Şeyhülislâm ve ulemayı dinlemeyen sekiz taburu bir nutukla itaate getiren bir adam sekiz sene zarfında—zabıtnâmelere göre—çalışmış, böyle yirmi otuz adamı kandırabilmiş, meselâ koca Kastamonu'da beş adamı iğfal edebilmiş denilebilir mi? İşte Kastamonu'da, Denizli hâdisesinde mahrem ve gayr-ı mahrem bütün evrak ve kitaplarımı odunlar yığını altından çıkarıp, üç ay tetkikten sonra yalnız Feyzi, Emin, Hilmi, Tevfik ve Sadık'tan başka kimseyi o koca Kastamonu'da bulmadılar. Bu beş zât ise, lillâh için bana şahsî hizmet münasebetiyle ve üç buçuk senede Emirdağı'nda üç kardeş ve üç dört adamı bulup göndermişler. Eğer o sathî zabıtnâmeler gibi yapsaydım, beş on değil, belki beş yüz, belki beş bin ve belki beş yüz bin adamları kandırabilirdim. O zabıtnâmelerde ne kadar yanlışlar bulunduğu, Denizli Mahkemesinde söylediğim gibi, bir iki nümuneyi beyan ediyorum:

Zaman-ı Saadetten şimdiye kadar câri bir âdet-i İslâmiyeye ittibaen, Risale-i Nur'un hususi menbaları olan yüzer âyât-ı meşhureyi büyük bir en'am gibi Hizb-i Kur'ânî yaptığımızı, "**Dinde tahrifat yapıyor**" diye muahaze etmişler.

Hem bir sene cezasını çektiğim ve mahrem tutulan ve zabıtnâmede kaydedildiği gibi odun yığınları altından çıkarılan Tesettür Risalesi bu sene yazılmış ve neşredilmiş gibi bizi ittiham etmek istiyor. Hem Ankara'da hükûmetin riyasetinde bulunan malûm birisine ettiğim itirazlara ve ağır sözlere karşı o reis mukabele etmeyip sükût etmesi ve o öldükten sonra, onun yanlışını

gösteren bir hakikat-i hadîsiyeyi kırk sene evvel beyandaki fitrî ve lüzumlu ve küllî ve mahrem tenkitlerim, makam-ı iddia, cerbezesiyle ona tam tatbikle bize medar-ı mes'uliyet yapılmış. Ölmüş ve hükûmetten alâkası kesilmiş bir şahsın hatırı nerede? Hükûmetin ve milletin bir hâtırası ve Cenâb-ı Hakkın bir tecellî-i hâkimiyeti olan adalet kanunları nerede?

Hem biz hükûmet-i cumhuriye esaslarından en ziyade kendimize medar-ı istinad ve onun ile kendimizi müdafaa ettiğimiz hürriyet-i vicdan esası, bizim aleyhimizde medar-ı mes'uliyet tutulmuş. Güya biz hürriyet-i vicdan esasına muarız gidiyoruz!

Hem bir risalede medeniyetin seyyiatını ve kusurlarını tenkit ettiğimden, hatır ve hayâlîme gelmeyen bir şeyi zabıtnâmelerde isnad ediyor: Güya ben radyo (**Haşiye**) ve tayyare ve şimendiferin kullanılmasını kabul etmiyorum diye, terakkiyat-ı hâzıra aleyhinde bulunduğumla mes'ul ediyor.

İşte bu nümunelere kıyasen ne kadar hilâf-ı adalet bir muamele olduğunu, inşaallah, insafî ve adaletli olan Denizli Müddeiumumîsi ve Mahkemesi gibi, Afyon Mahkemesi göstererek, o zabıtnâmelerin evhamlarına ehemmiyet vermeyecekler.

Hem en garibi şudur ki, bir yerde demişim: Cenâb-ı Hakkın büyük nimetleri olan tayyare ve şimendifer ve radyoyu, büyük şükürle mukabele lâzımken, beşer şükretmedi; tayyarelerle başlarına bombalar yağdı. Ve radyo öyle büyük bir nimet-i İlâhiyedir ki, ona mukâbil şükür ise, o radyo milyonlar dilli bir küllî hâfız-ı Kur'ân olup zemin yüzündeki bütün insanlara Kur'ân'ı dinlettirsin. Yirminci Sözde Kur'ân'ın medeniyet harikalarından gaybî haber verdiğini beyan ederken, bir âyetin işareti olarak, kâfirler şimendiferle âlem-i İslâmı mağlûp ederler demişim. İslâmı bu hârikalara teşvik ettiğim halde, bir sebep-i ittiham olarak, şimendifer, tayyare ve radyo gibi terakkiyat-ı hâzıra aleyhindedir diye sâbık mahkemelerin bazı müddeiumumîleri bizi ittiham etmiş.

Hem hiçbir münasebeti olmadığı halde, bir adam Risale-i Nur'un ikinci bir ismi olan Risaletü'n-Nur tâbirinden, "**Kur'ân'ın nurundan bir risalettir, yani bir ilhamdır ve risaletin şeriat vazifesini yapan bir vâristir**" demiş. Bir iddianamede, başka yerin verdiği yanlış mânâ ile, güya "**Risale-i Nur bir resuldür**" diye benim için bir sebep-i ittiham tutulmuş.

Hem müdafaatımda yirmi yerde kat'î bir surette hüccetlerle ispat etmişiz ki, bütün dünyaya karşı da olsa, dini ve Kur'ân'ı ve Risale-i Nur'u âlet edemeyiz ve edilmez. Ve biz onların bir hakikatını dünya saltanatına değiştirmeyiz ve bilfiil öyleyiz. Ve bu dâvânın emâreleri yirmi senede binlerdir. Halbuki şimdi Afyon sorgusunun gidişatında ve iddianamede, başka zabıtnâmelere binaen, güya bizim maksadımız ve sa'yımız dünya entrikalarını çevirmek ve dünya garazlarına koşmak ve dini hasis şeylere âlet etmek ve kudsiyetini düşürmektir diye bizi ittiham ediyor. Madem öyledir; ben ve biz bütün kuvvetimizle deriz:

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ

Said Nursî

Haşiye: Radyo gibi azîm bir nimet-i İlâhiyeye karşı azîm bir şükür olmak için, radyo Kur'ân'ı okuyup bütün zemin yüzündeki insanlara dinlettirip, küre-i havanın bir hafız-ı Kur'ân olmasıdır" demiştim.

1.) Allah bize yeter; O ne güzel vekildir. (Âl-i İmrân Sûresi, 3:173)

İddianameye karşı itiraznamenin tetimmesidir

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Afyon Mahkemesinin bizi ittiham etmesine karşı itiraznamenin tetimmesidir

Bu itirazımda muhatabım Afyon Müddeîsi ve Mahkemesi değil, belki başka yerlerdeki müddeiumumîlerin ve muhbir ve taharricilerin yanlış ve nâkis zabıtnameleriyle burada ve sorgu dairesindeki acip vaziyeti aleyhimize çeviren garazkâr ve vehham memurlardır.

Evvelen: Asl u faslî olmayan ve hatırıma gelmeyen bir siyasî cemiyet namını mâsum ve siyasetle hiç alâkalı olmayan Risale-i Nur talebelerine takip ve o daire içine giren ve iman ve âhiretinden başka bir maksatları bulunmayan bîçareleri, o cemiyetin nâşiri veya faal bir rüknü

veya mensubu veya Risale-i Nur'u okumuş ve okutmuş veya yazmış diye suçlu sayıp mahkemeye vermek ne kadar adaletin mahiyetinden uzak olduğunun kat'î bir hücceti şudur ki:

Kur'ân aleyhinde yazılan, Doktor Duzi'nin ve sair zındıkların o muzır eserlerini okuyanlar, hürriyet-i fikir ve hürriyet-i ilmiye düsturuyla suçlu sayılmadığı halde, hakikat-i Kur'âniyeyi ve imaniyeyi öğrenmeye gayet muhtaç ve müştak olanlara güneş gibi bildiren Risale-i Nur'u okumak ve yazmak bir suç sayılmış. Ve hem, yüz risale içinde yanlış mânâ verilmemek için mahkemelerin teşhirlerinden evvel mahrem tuttuğumuz iki üç risalede yalnız birkaç cümlelerini bahane gösterip ittiham etmiş. Halbuki o risalelerden biri müstesna Eskişehir Mahkemesi tetkik etmiş, icabına bakmış, yalnız birtek Tesettür Risalesinin bir iki meselesine ilişmiş. Ve müstesnasının hem istidamda ve hem itiraznamemde gayet kat'î cevabı verildiği ve **"Elimizde nur var, siyaset topuzu yok"** diye Eskişehir Mahkemesinde yirmi vech ile kat'î ispat edildiği ve Denizli Mahkemesi bilâistisna bütün risaleleri tetkik etmiş, hiçbirisine ilişmediği halde, o insafsız müddeîler, o iki üç risalenin üç dört cümlelerini bütün Risale-i Nur'a teşmil edip, hattâ dört yüz sahifeli Zülfikâr'ı iki sahife için müsadere eder gibi, Risale-i Nur'u okuyan ve yazanı suçlu ve beni de hükûmetle mübareze eder diye ittiham etmişler.

Ben ve bana yakın ve benimle görüşen dostlarımı işhad ve kasekle temin ederim ki bu on seneden ziyadedir ki, iki reis ve bir mebusan ve Kastamonu Valisinden başka, hükûmetin erkânını, vükelâsını, kumandanlarını, memurlarını, mebuslarını kimler olduğunu kat'î bilmiyorum ve bilmeyi de merak etmemişim. Yalnız bir sene evvel bir iki zât benimle alâkadarlık göstermelerinden, beş altı erkânını bildim. Acaba hiç imkânı var mı ki, bir adam mübareze ettiği adamları tanımasın ve bilmeyi merak etmesin ve dost mu, düşman mı diye karşısındakini tanımasına ehemmiyet vermesin? Bu hallerden anlaşılıyor ki, bil'iltizam herhalde beni perişan etmek için gayet asılsız bahaneleri icad ederler.

Madem keyfiyet böyledir. Ben de buradaki mahkemeye değil, belki o insafsızlara derim: Ben, sizin bana vereceğiniz en ağır cezanıza da beş para vermem ve hiç ehemmiyeti yok. Çünkü ben kabir kapısında, yetmiş beş yaşındayım. Böyle mazlum ve mâsum bir iki sene hayatı şahadet mertebesiyle değiştirmek, benim için büyük saadettir. Risale-i Nur'un binler hüccetleriyle kat'î imanım var ki, ölüm bizim için bir terhis tezkeresidir. Eğer zâhirî idam da olsa, bizim için bir saat zahmet, ebedî bir saadetin ve rahmetin anahtarı olur. Fakat, siz ey gizli düşmanlar ve zındıka hesabına adliyeyi şaşırtan ve hükûmeti bizimle sebepsiz meşgul eden insafsızlar! Kat'î biliniz ve titreyiniz ki, siz idam-ı ebedî ile ve ebedî haps-i münferitle mahkûm oluyorsunuz. İntikamımız sizden pek çok muzaaf bir surette alınıyor görüyoruz. Hattâ size acıyoruz. Evet, bu şehri yüz defa mezaristana boşaltan ölüm hakikatının elbette hayattan ziyade bir istediği var. Ve onun idamından kurtulmak çaresi, insanların her meselesinin fevkinde en büyük ve en ehemmiyetli ve en lüzumlu bir ihtiyac-ı zarurîsi ve kat'îsidir. Acaba, bu çareyi kendine bulan Risale-i Nur şakirtlerini ve o çareyi binler hüccetlerle bulduran Risale-i Nur'u âdi bahanelerle ittiham edenler ne kadar kendileri hakikat ve adalet nazarında müttehem oluyor, divaneler de anlar.

Bu insafsızları aldatan ve hiç münasebeti olmayan bir siyasî cemiyet vehmini veren üç maddedir.

Birincisi: Eskiden beri benim talebelerim benimle kardeş gibi şiddetli alâkadar olmaları, bir cemiyet vehmini vermiş.

İkincisi: Risale-i Nurun bazı şakirtleri, her yerde bulunan ve cumhuriyet kanunları müsaade eden ve ilişmeyen cemaat-ı İslâmiye heyetleri gibi hareket etmelerinden bir cemiyet zannedilmiş. Halbuki o mahdud üç dört şakirdin niyetleri cemiyet memiyet değil, belki sırf hizmet-i imaniyede hâlis bir kardeşlik ve uhrevî bir tesanüddür.

Üçüncüsü: O insafsızlar kendilerini dalâlet ve dünyaperestlikte bildiklerinden ve hükûmetin bazı kanunlarını kendilerine müsait bulduklarından fikren diyorlar ki: "Herhalde Said ve arkadaşları bizlere ve hükûmetin, bizim medenîce nâmeşru hevesatımıza müsait kanunlarına muhaliftirler. Öyle ise, muhalif bir cemiyet-i siyasiyedirler."

Ben de derim: Hey bedbahtlar! Eğer dünya ebedî olsaydı ve insan içinde daimî kalsaydı ve insanî vazifeler yalnız siyaset bulunsaydı, belki bu iftiranızda bir mânâ bulunabilirdi. Hem eğer ben siyasetle işe girseydim, yüz risalelerde on cümle değil, belki bin cümleyi siyasetvârî, mübarezekârâne bulacaktınız. Hem, farz-ı muhal olarak, eğer biz dahi sizin gibi bütün kuvvetimizle dünya maksatlarına ve keyiflerine ve siyasetlerine çalışıyoruz diye-ki şeytan da bunu inandırmaya çalışmıyor ve kimseye kabul ettiremez-haydi böyle de olsa, madem bu yirmi senede hiçbir vukuatımız gösterilmiyor. Hükûmet ele bakar, kalbe bakmaz ve her bir hükûmette şiddetli muhalifler bulunur. Elbette adliye kanunu ile bizleri mes'ul etmezsiniz. Son sözüm

حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٢﴾

- 1.) Her türlü kusur ve noksandan uzak olan Allah'ın adıyla.
- 2.) Allah bana yeter. Ondan başka ibâdetle lâıyk hiçbir ilâh yoktur. Ben Ona tevekkül ettim. Yüce Arşın Rabbi de Odur. (Tevbe Sûresi, 9:129)

On cihet ile kanunsuzluğun beyanı

Denizli beraatimizden sonra üç sene münzevî ve siyasetten alâkasız olduğum halde Afyon hapsini netice veren bu yeni hâdisenin on vech ile kanunsuz olduğunu beyan ediyorum.

Birincisi: Üç mahkeme ve üç ehl-i vukufun ve Ankara'nın yedi makamında ve adliyelerin elinde iki sene Risale-i Nur tetkikten geçtiği halde, ittifakla hiçbir muhalif kalmadan hem umum risalelerin beraatine, hem Said ile beraber yetmiş beş arkadaşı birlikte beraat ettirildiği ve bir gün bile ceza verilmediği halde, yeniden evrak-ı muzır gibi o risalelere el uzatmak ne derece kanunsuzdur, zerre kadar insafı olan bilir.

İkincisi: Beraatten sonra üç buçuk sene Emirdağı'nda münzevî, garip, kapısını hem dışarıdan kilit, hem içeriden sürgüyle kapayan ve yüzde bir adamı zarurî bir iş olmadan yanına kabul etmeyen ve yirmi seneden beri devam eden telifini de bırakıp, daha telif etmeyen bir adama dünya siyaseti için kapısının kilidini kırarak gelip, Arabî evradından ve başındaki levha-i imaniyeden başka taharriciler birşey bulamadıkları halde, bu eziyetin verilmesi ne derece hilâf-ı kanun olduğunu, zerre kadar insafı bulunan anlar.

Üçüncüsü: Mahkemede dediği gibi, yetmiş şahidin tasdikiyle, yedi sene Harb-i Umumîyi bilmeyen ve merak etmeyen ve sormayan-ki şimdi on senedir aynı halde bulunan-ve yirmi beş seneden beri hiç bir gazeteyi okumayan ve dinlemeyen ve otuz seneden beri

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ وَالسِّيَاسَةِ 1

deyip, siyasetten bütün kuvvetiyle kaçan ve yirmi iki sene işkenceli sıkıntılar çektiği halde ehl-i siyasetin nazar-ı dikkatini kendine celb etmemek ve siyasete karışmamak için bir defa istirahatı için hükümete müracaat etmeyen bir adama, dehşetli bir siyasî gibi ve siyasî entrikacısı gibi onun menziline ve inzivagâhını basıp hasta halinde emsalsiz bir sıkıntı vermek, hiçbir kanuna muvafık gelir mi? Zerre kadar vicdanı bulunan bu hâle acıyacak.

Dördüncüsü: Eskişehir Mahkemesinde altı ay tetkikten sonra, sebebi de cemiyetçilik, tarikatçılık olduğu ve o evham bahanesiyle büyük reisin ona şahsî garazıyla onun aleyhinde bazı adliyecileri teşvik ettiği halde, cemiyetçilik ve tarikatçılık ve Risale-i Nur cihetinde beraat ettirip, yalnız Risale-i Nur'un bir küçük parçası olan Tesettür Risalesini bahane ederek, kanun ile değil de, yalnız kanaat-ı vicdaniye ile yüz şakird içinde beş on şakirde altışar ay ceza verdiler ki, tetkik zamanına kadar dört buçuk ay mevkuf, yani bir buçuk ay hapis kaldıkları ve on sene sonra Denizli Mahkemesi yine dokuz ay cemiyetçilik ve tarikatçılık gibi birkaç bahane ile yirmi senelik bütün mektubat ve telifatlarını inceden inceye tetkikle beraber, Ankara'nın Ağırceza Mahkemesine beş sandık kitapları gönderdikleri ve iki sene o kitaplar ve mektuplar Ankara ve Denizli Mahkemelerinde tetkikten geçtikleri halde, o mahkemeler ittifakla cemiyetçilik, tarikatçılık **(Haşiye-1)** vesair bahaneler cihetinde beraat kararı verip o kitap ve mektupları aynen sahiplerine iade ve Said'i arkadaşlarıyla beraber beraat ettirdikleri halde, bir siyasî cemiyetçi nazarıyla ve entrikacı bir adam tarzında onu ittiham etmek ve adliye memurlarını onun aleyhinde tarikat noktasında sevk etmek ne kadar kanunsuz olduğunu, insaniyeti sukut etmeyen bilir.

Beşincisi: Benim ve Risale-i Nur'un mesleğinin esas ve otuz seneden beri bir düstur-u hayatım olan şefkat itibarıyla, bir mâsuma zarar gelmemek için, bana zulmeden cânilere, değil ilişmek, belki beddua ile de mukabele edemiyorum. Hattâ en şiddetli bir garazla bana zulmeden bazı fâsık, belki dinsiz zâlimlere hiddet ettiğim halde, değil maddî, belki beddua ile de mukabeleden beni o şefkat men ediyor. Çünkü o zâlim gaddarın, ya peder ve validesi gibi ihtiyar bîçarelere veya evlâdı gibi mâsumlara maddî zarar gelmemek için, o dört beş mâsumların hatırına binaen o zâlim gaddara ilişmiyorum. Bazan da hakkımı helâl ediyorum.

İşte bu sır-ı şefkat içindir ki, idare ve âsâyîşe kat'iyen ilişmediğim gibi, bütün arkadaşlarıma o derece tavsiye etmişim ki, üç vilâyetin insafı zabıtalарının bir kısmı itiraf etmişler ki, "Bu Nur şakirtleri mânevî bir zabıtabdır; idare ve âsâyîşi muhafaza ediyorlar" dedikleri ve bu hakikate

binler şahit ve yirmi sene hayatıyla tasdikleri ve binler şakirtlerin de zabıtaca hiçbir vukuat kaydetmemeleriyle teyid ettikleri halde, o bîçare adamın ihtilâlcî ve insafsız bir komiteci gibi menziline basmak ve insafsız adamlar ona ihanet etmek ve menzilinde bir şey bulamamakla beraber, yüz cinayeti bulunan bir adam gibi, hattâ gayet kıymettar ve antika ve mu'cizeli Kur'ân'ını ve başındaki levhalarını evrak-ı muzırğa gibi toplamak, acaba hangi kanun müsaade eder? Böyle âsâyîşe hüsn-ü ahlâk ile hizmet eden dindar binler zâtları, evham yüzünden idare ve âsâyîş aleyhine zorla sevk etmek, hangi maslahat icabıdır?

Altıncısı: Bundan otuz sene evvel, Cenâb-ı Hakkın inayetiyle dünyanın muvakkat şan ve şerefinin ve enânîyetli hodfuruşluğunun, şöhretperestliğinin ne kadar faidesiz ve mânâsız olduğunu, hadsiz şükür olsun ki, Kur'ân'ın feyziyle anlamış bir adamın o zamandan beri bütün kuvvetiyle nefs-i emmâresiyle mücadele edip mahviyet etmek, benliğini bırakmak, tasannu ve riyakârlık yapmamak için elden geldiği kadar çalıştığına, ona hizmet eden veya arkadaşlık edenler kat'î bildikleri ve şehadet ettikleri halde ve yirmi seneden beri herkes kendi hakkında hoşlandığı ziyade hüsn-ü zan ve teveccüh-ü nas ve şahsını medh ü senâdan ve kendini mânevî makam sahibi olduğunu bilmekten herkese muhalif olarak bütün kuvvetiyle kaçtığı ve hem has kardeşlerinin onun hakkındaki hüsn-ü zanlarını reddedip, o hâlis kardeşlerinin hatırını kırması ve yazdığı cevabî mektuplarında onun hakkındaki medihlerini ve ziyade hüsn-ü zanlarını kabul etmemesi ve kendini faziletten mahrum gösterip bütün fazileti Kur'ân'ın tefsiri olan Risale-i Nur'a ve dolayısıyla Nur şakirtlerinin şahs-ı mânevîsine verip kendini âdi bir hizmetkâr bilmesi kat'î ispat ediyor ki, şahsını beğendirmeye çalışmadığı ve istemediği ve reddettiği halde, onun rızası olmadan bazı dostları uzak bir yerden onun hakkında ziyade hüsn-ü zan edip medh etmeleri, bir makam vermeleri ve Kütahya havalisinde tanımadığı bir vâizin bazı sözleriyle ve Kütahya'ya hiç mektup göndermediğim ve benim imzamı taklitle yazılan ve medar-ı mes'uliyet tevehhüm edilen bir mektupla ve kimin yazısı bilinmeyen dokunaklı bir kitap Balıkesir'de bulunmasıyla, acaba hangi kanun ile medar-ı mes'uliyet olur ki, o bîçare hasta ve çok ihtiyar ve garibin münzevî odasına, büyük bir cinayet işlemiş gibi, kilidini kırıp taharri memurlarını sokmak, hem evradından ve levhalarından başka bir bahane bulamamak, acaba dünyada hiç bir kanun, hiç bir siyaset bu taarruza müsaade eder mi?

Yedincisi: Bu sırada dahilde o kadar dahilî, haricî heyecanlı parti cereyanları varken ve bundan tam istifade etmek, yani mahdud birkaç arkadaşına bedel çok diplomatları kendisine taraftar kazanmak için zemin hazır iken, sırf siyasete karışmamak ve ihlâsına zarar vermemek ve hükûmetin nazarını kendine celb etmemek ve dünya ile meşgul olmamak için, bütün arkadaşlarına yazıp ki, **"Sakin cereyanlara kapılmayınız, siyasete girmeyiniz, âsâyîşe dokunmayınız"** dediği ve iki cereyan bu çekinmesinden ona zarar verdikleri, eskisi evhamından, yenisi de **"Bize yardım etmiyor"** diye ona çok sıkıntı verdikleri halde, ehl-i dünyanın dünyalarına hiç karışmayıp kendi âhiretiyle meşgul olan ve memleketinde, Nurs karyesinde öz kardeşine yirmi iki sene zarfında birtek mektup yazmayan ve o vilâyetlerdeki dostlarına yirmi senede on mektup yazmayan bir bîçareye, onun âhîret meşguliyetine bu kadar ilişmeye hangi kanun müsaade ediyor?

Vatana ve millete ve ahlâka çok zararlı olan dinsizlerin kitaplarının intişarına ve komünistlerin neşriyatına serbestiyet kanunuyla ilişilmediği halde, üç mahkeme medar-ı mes'uliyet olacak içinde hiçbir maddeyi bulmayan ve millet ve vatanın hayat-ı içtimaiyesini ve ahlâkını ve âsâyîşini temine yirmi seneden beri çalışan ve bu milletin hakikî bir nokta-i istinadı olan âlem-i İslâmın uhuvvetini ve bu millete dostluğunu iadeye ve o dostluğu takviyesine tesirli bir surette çabalayan ve Diyanet Riyasetinin uleması tenkit niyetiyle, Dahiliye Vekilinin emriyle, üç ay tetkikten sonra, tenkit etmeyerek, tam kıymetini takdir edip "kıymettar eser" diye diyanet kütüphanesine konulan Zülfikar ve Asâ-yı Mûsâ gibi ve-Kabr-i Peygamberî (Aleyhissalâtü Vesselâm) üzerinde alâmet-i makbuliyet olarak Asâ-yı Mûsâ mecmuasını hacılar gördükleri halde-Nur eczalarını evrak-ı muzırğa gibi toplayıp mahkeme eline vermek, acaba hiçbir kanun, hiçbir vicdan, hiçbir insaf buna müsaade eder mi?

Sekizincisi: Yirmi iki sene sıkıntılı sebepsiz bir nefiyden sonra tam serbestiyet verildiği halde, binler akraba ve ahababı bulunan doğduğu memleketine gitmeyerek, gurbeti, kimsesizliği tercih ederek, tâ ki dünyaya ve hayat-ı içtimaiyeye ve siyasete temas etmesin, ve çok sevaplı olan camideki cemaatin hayrını bırakıp, odasında yalnız namazını kılıp oturmasını tercih eden, yani halkın hürmetinden çekinmek olan bir hâlet-i ruhiyeyi taşıyan ve yirmi sene hayatının şehadetiyle ve binler Türk kıymettar zâtların tasdikiyle, dindar, müttakî bir Türkü, lâkayt çok Kürtlere tercih eden, hattâ mahkemede Hâfız Ali gibi kuvvetli imanı bulunan bir Türk kardeşini yüz Kürde değiştirmedini ispat eden ve hürmet ve ihtiram görmemek için zaruret olmadan halklarla görüşmeyen ve camiye gitmeyen ve kırk seneden beri bütün kuvvetiyle, bütün âsâıyla İslâmiyetin uhuvvetine ve Müslümanların birbirine muhabbetine çalışan ve Türk milleti Kur'ân'ın

bayraktarı ve senâ-i Kur'âniyeye mazhar olduğu için o milleti çok seven ve hayatını onlar içinde geçiren bir adam hakkında, sâbık vali resmî lisanla ihanet için propaganda yapmak ve dostlarını ürkütmek için "O Kürttür, siz Türksünüz, o Şâfiîdir, siz Hanefisiniz" deyip, herkesi ürkütüp ondan çekindirmeye çalışması ve yirmi senede ve iki mahkemede tarz-ı kıyafeti değiştirilmeye mecbur edilmeyen ve şapka yarı askerin başından kalkmasıyla beraber, münzevi bir adamın zorla başına şapka giydirmeye cebretmeyi hangi maslahat, hangi kanun buna müsaade eder?

Dokuzuncusu: Çok mühimdir, (Haşiye-2) kuvvetlidir, fakat siyasete temas ettiği için sükût ediyorum.

Onuncusu: Bu da, hiçbir kanun müsaade etmediği ve hiç bir maslahat bulunmadığı ve yalnız mânasız evhamdan bir habbeyi kubbeler yapmaktan ve hiçbir kanuna girmeyen bir taarruzdur. Bu da mesleğimizce bakamadığımız siyasete temas etmemek için sükût ediyoruz. Böylece on vech ile kanunsuz muamelelere karşı yalnız

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿٢﴾

deriz.

Said Nursî

Haşiye-1: Nurların esası ve hedefi, iman-ı tahkikî ve hakikat-i Kur'âniyedir. Onun için üç mahkeme tarîkat noktasında beraat vermişler. Hem bu yirmi senede hiçbir adam dememiş: "Said bana tarîkat vermiş." Hem bin seneden beri, bu milletin ekser ecdadı bağlandığı bir meslek, sebab-i mes'uliyet olamaz. Hem gizli münafıklar hakikat-i İslâmiyete tarîkat namını takıp, bu milletin dinine taarruz ettiklerine karşı galibâne mukabele edenler, tarîkatle ittiham edilmezler. Cemiyet ise, uhuvvet-i İslâmiye cihetinde bir uhrevî kardeşliktir. Yoksa siyasî cemiyet olmadığına, üç mahkeme hüküm vermişler, o cihette beraat ettirmişler.

Haşiye-2: İslâm hükûmetlerinde Hristiyan ve Yahudi bulunması ve Hristiyan ve Mecusî hükûmetlerinde Müslümanlar bulunduğu gösteriyor ki, idare ve âsâyîse bilfiil ilişmeyen muhaliflere kanunca ilişilmez. Hem imkânât, medar-ı mes'uliyet olamaz. Yoksa herkes bir adamı öldürebilir diye, herkesi bu imkânât ile mahkemeye vermek lâzım gelir.

- 1.) Şeytanın ve siyasetin şerrinden Allah'a sığınırım.
- 2.) Allah bize yeter; O ne güzel vekildir. (Âl-i İmrân Sûresi, 3:173)

Birkaç nokta da maruzat

Afyon hükûmet ve mahkemesine ve zabıtasına daha birkaç nokta mâruzatım var

Birincisi: Ekser enbiyanın şarkta ve Asya'da zuhurları ve ağıleb-i hükemanın garpta ve Avrupa'da gelmeleri, kader-i ezeliyenin bir işaretidir ki, Asya'da din hâkimdir, felsefe ikinci derecededir. Bu remz-i kadere binaen, Asya'da hüküm süren, dindar olmazsa da din lehine çalışanlara ilişmemeli, belki teşvik etmelidir.

İkincisi: Kur'ân-ı Hakîm bu zemin kafasının akli ve kuvve-i müfekkiresidir. Eğer—el'iyâzübillâh—Kur'ân küre-i arzın başından çıksa, arz divâne olacak, akıldan boş kalan kafasını bir seyyareye çarpması, bir kıyamet kopmasına sebep olması akıldan uzak değildir.

Evet, Kur'ân Arşı ferş ile bağlamış bir zincir, bir hablullahtır; câzibe-i umumiyyeden ziyade zemini muhafaza ediyor. İşte bu Kur'ân-ı Azîmüşşanın hakikî ve kuvvetli bir tefsiri olan Risale-i Nur, bu asırda, bu vatanda, bu millete yirmi seneden beri tesirini göstermiş büyük bir nimet-i İlâhiye ve sönmez bir mu'cize-i Kur'âniyedir. Hükûmet ona ilişmek ve talebelerini ondan ürkütüp vazgeçirmek değil, belki himaye etmek ve okunmasına teşvik etmek gerektir.

Üçüncüsü: Ehl-i imandan bütün gelenler, mâziye gidenlere mağfiret dualarıyla ve hasenatlarını onların ruhlarına bağışlamalarıyla yardımlarına binaen Denizli Mahkemesinde demiştim:

"Mahkeme-i kübrâda, milyarlar ehl-i iman olan dâvâcılar tarafından, Kur'ân hakikatlerine hizmet eden Nur talebelerini mahkûm ve perişan etmek isteyenlerden ve sizlerden sorulsa ki, 'Serbestiyet kanunuyla dinsizlerin, komünistlerin neşriyatlarına ve anarşiliği yetiştiren cemiyetlerine müsamahakârâne bakıp ilişmediğiniz halde, vatani ve milleti anarşistlikten ve

dinsizlik ve ahlâksızlıktan ve vatandaşlarını ölümün idam-ı ebedîsinden kurtarmaya çalışan Risale-i Nur ve talebelerini hapisler ve tazyiklerle perişan etmek istediniz' diye sizlerden sorulsa ne cevap vereceksiniz? Biz de sizlerden soruyoruz." Onlara demiştim. O zaman o insaflı, adaletli zâtlar bizi beraat ettirdiler, adliyenin adaletini gösterdiler.

Dördüncüsü: Ben bekliyordum ki, ya Ankara veya Afyon beni sorguda, pek büyük mes'eleler için, Nurların o meselelere hizmeti cihetinde bir meşveret dairesine alıp bir sual ve cevap beklerdim. Evet, üç yüz elli milyon Müslümanların eski kardeşliğini ve muhabbetini ve hüsn-ü zannını ve mânevî yardımlarını bu memleketteki millete kazandıracak çareleri bulmak ki, en kuvvetli çare ve vesile Risale-i Nur olduğuna bir emâresi şudur:

Bu sene Mekke-i Mükerrerede gayet büyük bir âlim hem Hind lisanına, hem Arab lisanına Nurun büyük mecmualarını tercüme edip Hindistan'a ve Arabistan'a göndererek "En kuvvetli nokta-i istinadımız olan vahdet ve uhuvvet-i İslâmiyeyi temine çalıştığı gibi, Türk milletinin daima dinde ve imanda ileri olduğunu Nur Risaleleri ile gösteriyor" demişler.

Hem beklerdim ki, "Vatanımızda anarşiliğe inkılâp eden komünist tehlikesine karşı Nurların hizmeti ne derecededir ve bu mübarek vatan bu dehşetli seyelândan nasıl muhafaza edilecek?" gibi dağ misillü meselelerin sorulmasının lüzumu varken, sinek kanadı kadar ehemmiyeti olmayan ve hiçbir medar-ı mes'uliyet olmayan cüz'î ve şahsî ve garazkârların iftiralarıyla habbe, kubbeler yapılmış meseleler için, bu ağır şerait altında hiç ömrümde çekmediğim bir perişaniyetime sebebiyet verildi. Bize üç mahkemenin sorduğu ve beraat verdiği aynı meselelerden ve âdi ve şahsî bir iki mesele için mânâsız sualler edildi.

Beşincisi: Risale-i Nur'la mübareze edilmez, o mağlûp olmaz. Yirmi senedir en muannid feylesofları susturuyor, iman hakikatlerini güneş gibi gösteriyor. Bu memlekette hükmeden, onun kuvvetinden istifade etmek gerektir.

Altıncısı: Benim ehemmiyetsiz şahsımın kusurlarıyla beni çürütmek ve ihanetlerle nazar-ı âmmeden düşürmek, Risale-i Nur'a zarar vermez, belki bir cihette kuvvet verir. Çünkü, benim bir fânî dilime bedel Risale-i Nur'un yüz bin nüshalarının bâki dilleri susmaz, konuşur. Ve hâlis talebeleri, binler kuvvetli lisanlarla o kudsî ve küllî vazife-i Nuriyeyi, şimdiye kadar olduğu gibi, inşaâllah kıyamete kadar devam ettirecekler.

Yedincisi: Sâbık mahkemelerde dâvâ ettiğim ve hüccetlerini gösterdiğimiz gibi, bizim gizli düşmanlarımız ve hükûmeti iğfal ve bir kısım erkânını evhamlandıran ve adliyeleri aleyhimize sevk eden resmî ve gayr-ı resmî muarızlarımız, ya gayet fena bir surette aldanmış veya aldatılmış veya anarşilik hesabına gayet gaddar bir ihtilâlcidir veya İslâmiyete ve hakikat-i Kur'ân'a karşı mürtedâne mücadele eden bir dessas zındıktır ki, bize hücum etmek için istibdad-ı mutlaka cumhuriyet namını vermekle, irtidad-ı mutlaka rejim altına almakla, sefahet-i mutlaka medeniyet namını takmakla, cebr-i keyfî-i küfrîye kanun namını vermekle hem bizi perişan, hem hükûmeti iğfal, hem adliyeyi bizimle mânâsız meşgul eylediler. Onları Kahr-ı Zülcelâlin kahrına havâle edip, kendimizi onların şerrinden muhafaza için

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ 1

kal'asına iltica ederiz.

Sekizincisi: Geçen sene Ruslar, çoklukla hacıları hacca gönderip, onlarla propaganda yapıp ki, Ruslar başka milletlerden ziyade Kur'ân'a hürmetkâr diye, âlem-i İslâmı din noktasında bu vatandaki dindar millet aleyhine çevirmeye çalıştığı aynı zamanda, Risale-i Nur'un büyük mecmuaları hem Mekke-i Mükerrerede, hem Medine-i Münevverede, hem Şam-ı Şerifte, hem Mısır'da, hem Halep'te âlimlerin takdirleri altında kısmen intişarlarıyla o komünist propagandasını kırdığı gibi, âlem-i İslâma gösterdi ki, Türk milleti ve kardeşleri eskisi gibi dinine ve Kur'ân'ına sahiptir ve sair ehl-i İslâmın dindar büyük bir kardeşi ve Kur'ân hizmetinde kahraman kumandanıdır diye o ehemmiyetli, kudsî merkezlerde o Nur mecmuaları bu hakikati gösterdiler. Acaba Nurun bu kıymetli hizmet-i milliyesi bu tarz işkencelerle mukabele görse, zemini hiddete getirmez mi?

Dokuzuncusu: Denizli müdafaatında izahı ve ispatı bulunan bir meselenin kısacık bir hülâsasıdır.

Bir dehşetli kumandan dehâ ve zekâvetiyle ordunun müsbet hasenelerini kendine alıp ve kendinin menfî seyyielerini o orduya vererek, o efrad adedince haseneleri, gazilikleri bire indirdiği ve seyyiesini o ordu efradına isnad ederek onların adedince seyyieler hükmüne getirdiğinden, dehşetli bir zulüm ve hilâf-ı hakikat olmasından, ben kırk sene evvel beyan ettiğim bir hadîsin o şahsa vurduğu tokada binaen, sâbık mahkemelerimizde bana hücum eden bir müddeiumumîye dedim: "Gerçi onu hadîslerin ihbarıyla kırıyorum, fakat ordunun şerefini muhafaza ve büyük hatalardan vikaye ederim. Sen ise, birtek dostun için, Kur'ân'ın bayraktarı ve âlem-i İslâmın

kahraman bir kumandanı olan ordunun şerefini kırıyorsun ve hasenelerini hiçe indiriyorsun” dedim. İnşâallah, o müddeî insafa geldi, hatâdan kurtuldu.

Onuncusu: Adliyede, adalet hakikati ve müracaat eden herkesin hukukunu bilâ-tefrik muhafazaya, sırf hak namına çalışmak vazifesi hükmettiğine binaendir ki, İmam-ı Ali (r.a.) hilâfeti zamanında bir Yahudi ile beraber mahkemede oturup muhakeme olmuşlar. Hem bir adliye reisi, bir memuru kanunca bir hırsızın elini kestiği vakit, o memurun o zâlim hırsıza hiddet ettiğini gördü, o dakikada o memuru azleyledi. Hem çok teessüf ederek dedi: **“Şimdiye kadar adalet namına böyle hissiyatını karıştıranlar pek çok zulmetmişler.”**

Evet, **“Hükm-ü kanunu icra etmekte o mahkûma acımasa da hiddet edemez; etse zâlim olur. Hattâ, kısas cezası da olsa, hiddetle katletse, bir nevi kâtil olur”** diye, o hâkim-i âdil demiş.

İşte, madem mahkemede böyle hâlis ve garazsız bir hakikat hükmediyor. Üç mahkeme bizlere beraat verdiği ve bu milletin yüzde—bilseler, belki—doksanı, Nur talebelerinin zararsız olarak millete ve vatana menfaatli olduklarına pekçok emârelerle şehadet ettikleri halde, burada o mâsum ve teselliye ve adaletin iltifatına çok muhtaç Nur talebelerine karşı ihanetler ve gayet soğuk hiddetli muameleler yapılıyor. Biz her musibete ve ihanetlere karşı sabra ve tahammüle karar verdiğimizden, sükût edip Allah’a havale ederek, “Belki bunda da bir hayır var” dedik. Fakat evham yüzünden ve garazkârların jurnalleriyle bu bîcare mâsumlara böyle muameleler, belâların gelmesine bir vesile olacağından korktum, bunu yazmaya mecbur oldum. Zaten bu meselede bir kusur varsa benimdir. Bu bîcareler, sırf imanları ve âhiretleri için bana rıza-yı İlâhî dairesinde yardım etmişler. Pek çok takdire müstehak iken, böyle muameleler, hattâ kışı dahi hiddete getirdi.

Hem medar-ı hayrettir ki, bu defa da yine bir cemiyet vehmini tekrar ileri sürüyorlar. Halbuki üç mahkeme bu ciheti tetkik edip beraat vermekle beraber, mâbeynimizde böyle medar-ı ittiham olacak hiçbir cemiyet, hiçbir emâre mahkemeler, zabıtalara, ehl-i vukuflar bulmamışlar. Yalnız bir muallimin talebeleri ve dârülfünun şakirtleri ve Kur’ân dersini veren hâfızın hıfza çalışanları gibi, Risale-i Nur talebelerinde bir uhrevî kardeşlik var. Bunlara cemiyet namını veren ve onunla ittiham eden, bütün esnaf ve mekteplilere ve vâizlere siyasî cemiyet nazarıyla bakmak gerektir. Bunun için ben böyle asılsız ve mânâsız ittihamlarla buraya hapse gelenleri müdafaa etmeye lüzum görmüyorum.

Yalnız, hem bu memleketi, hem âlem-i İslâmı çok alâkadar eden ve maddî ve mânevî bu vatana ve bu millete pek çok bereket ve menfaati tahakkuk eden Risale-i Nur’u üç defa müdafaa ettiğimiz gibi, tekrar aynı hakikatle müdafaamı men edecek hiçbir sebep yok ve hiçbir kanun ve hiçbir siyaset yasak etmez ve edemez.

Evet, biz bir cemiyetiz. Ve öyle bir cemiyetimiz var ki, her asırda üç yüz elli milyon dahil mensupları var. Ve hergün beş defa namazla o mukaddes cemiyetin prensiplerine kemâl-i hürmetle alâkalarını ve hizmetlerini gösteriyorlar.

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ ﴿٢﴾

kudsî programıyla birbirinin yardımına, dualarıyla ve mânevî kazançlarıyla koşuyorlar. İşte biz bu mukaddes ve muazzam cemiyetin efradındanız. Ve hususî vazifemiz de, Kur’ân’ın imanî hakikatlerini tahkikî bir surette ehl-i imana bildirip, onları ve kendimizi idam-ı ebedîden ve daimî ve berzahî haps-i münferitten kurtarmaktır. Sair dünyevî ve siyasî ve entrikalı cemiyet ve komitelerle ve bizim medar-ı ittihamımız olan cemiyetçilik gibi asılsız ve mânâsız gizli cemiyetle hiçbir münasebetimiz yoktur ve tenezzül etmiyoruz. Ve dört mahkeme, inceden inceye tetkikten sonra, o cihette bize beraat vermişler.

Said Nursî

- 1.) Allah bize yeter; O ne güzel vekildir. (Âl-i İmrân Sûresi, 3:173)
2.) Mü’minler ancak kardeşlerdir. (Hucurât Sûresi, 49:10)

İtiraznamenin tetimmesi ve lahikası

Ankara’nın altı makamâtına ve Afyon Ağırceza Mahkemesine verilen müdafaanın itirazname tetimmesi ve lahikasıdır.

Afyon Mahkemesine beyan ediyorum ki: Artık yeter, sabır ve tahammülüm kalmadı. Yirmi iki sene sebepsiz bir nefiy içinde daimî tarassutlarla, hem tecrid-i mutlak ve haps-i münferit tarzında

beni sıkmakla beraber, altı mahkeme iki üç meseleden başka Risale-i Nur'un yüz kitabında medar-ı mes'uliyet bulmadığı halde, evham yüzünden ve imkânâtı vukuat yerinde istimal etmek cihetiyle, kanunsuz, bizi üç defa hapse sokup yüz binler lira Nur şakirtlerine zarar vermek, dünyada emsali hiç vuku bulmamış bir gadirdir ki, istikbâl ve nesl-i âti, pek şiddetli olarak, bunun o zâlim müsebbiplerini lânetle yad edecekleri gibi, mahkeme-i kübrâda dahi Cehennem'in esfel-i sâfilînine atmakla o zâlimleri mahkûm edeceklerine kat'î kanaatimizle şimdiye kadar bir derece teselli bulup sükût ederek tahammül ediyorduk. Yoksa hakkımızı tam müdafaa edebilirdik.

İşte, on beş sene zarfında, altı mahkeme, yirmi sene Nur risalelerini ve mektuplarımızı tetkik edip, beşi bize her cihetle beraat vermek mânâsıyla ilişmediler. Yalnız Eskişehir Mahkemesi tek bir mesele olan tesettür-ü nisâ hakkındaki bir küçük risalenin beş on kelimesini bahane ederek, lâstikli bir kanunla hafif bir ceza verdiği zaman, Mahkeme-i Temyizden sonra lâyiha-yı tashihimde kanunsuzluğun yalnız tek bir nümunesi olarak resmen Ankara'ya yazdım ki: "Bin üç yüz elli senede, üç yüz elli milyonun kudsî bir düsturuyla daimî ve kuvvetli bir âdet-i İslâmiyeyi ders veren ve emreden tesettür âyetini, eskide bir zındığın Kur'ân'ın bu âyetine itirazına ve medeniyetin tenkidine karşı müdafaa için üç yüz elli bin tefsirin icmâina ve hükümlerine ittibâ ederek o âyeti tefsir edip bin üç yüz elli senede geçen ecdadımızın mesleğine iktidâ eden bir adama o tefsiri için verilen ceza ve mahkûmiyeti, dünyada adalet varsa, elbette o hükmü nakz edecek ve bu acip lekeyi bu hükûmet-i İslâmiyedeki adliyeden silecek" diye lâyiha-yı tashihimde yazdım, oranın müddeiumumîsine gösterdim. Ondan dehşet aldı, dedi: "Aman, buna lüzum kalmadı. Cezanız az, hem pek az kaldı. Bunu vermeye lüzum kalmadı."

İşte bu nümune gibi size ve Ankara makamâtına takdim edilen itirazname ve müdafaaanamemde böyle acip çok nümuneleri elbette anlamışsınız. Ben Afyon Mahkemesinden talep ve ümit ederim ki, bu milletin ve bu vatanın menfaatine bir ordu kadar hizmeti ve bereketi bulunan Risale-i Nur'un tam serbestiyetine karar vermenizi, hakikat-i adalet namına sizden bekliyoruz. Yoksa, münasebetimle hapse giren beş on adam arkadaşımın gitmesiyle beraber size haber veriyorum ki, beni en büyük cezaya çarpacek bir suç işleyip bu çeşit hayattan veda edeceğime mecbur eden bir fikir kalbime gelmiş. Şöyle ki:

Hükûmet beni tam himaye ve bana yardım etmek, milletin maslahatına ve vatanın menfaatine çok lüzumu varken beni sıkması îma eder ki, kırk seneden beri benimle mücadele eden gizli zındıka komitesiyle şimdi onlara iltihak eden komünist komitesinden bir kısmı, ehemmiyetli birer resmî makam elde ederek karşıma çıkıyorlar. Hükûmet ise, ya bilmiyor veya müsaade ediyor diye çok emâreler bana endişe veriyor.

Reis Bey, müsaadenizle çok hayret ettiğim bir şeyi soracağım. Neden hiç siyasete karışmadığım halde ehl-i siyaset beni bütün hukuk-u medeniyeden ve hukuk-u hürriyetten, belki hukuk-u hayattan iskat ediyorlar? Hattâ, yüz cinayeti bulunan gibi, beni üç buçuk ay tecrid-i mutlak içinde hayatıma suikast edenler, on bir defa zehirleyen gizli düşmanlarımdan şerrinden beni muhafazaya çalışan çok dikkatli kardeşlerimin ve sadık hizmetçilerimin de benimle temaslarını yasak etmişler ve ihtiyarlık ve gurbet ve hastalık içinde, yalnızlığımdan daimî ünsiyet ettiğim mübarek ve zararsız kitaplarımdan mütalâasından dahi beni mahrum etmişler?

Müddeiumuma çok rica ettim ki, "Bana bir kitabımı ver." Vaad ettiği halde vermedi. Yalnız olarak büyük, kilitli, soğuk bir koğuşta meşgalesiz durmaya mecbur edip, alâkadar memurları ve hademeleri bana karşı dostluk ve teselli vermek yerinde, âdetâ adavetkârâne bakmaya teşvik ediyorlar. Bir küçük nümunesi şudur:

Müdüre, Müddeiumuma, Mahkeme Reisine bir istida yazdım. Bir kardeşime gönderdim, tâ bilmediğim yeni hurufla yazsın. Ve yazıldı, onlara verildi. Güya büyük bir suç işlemişim diye benim pencerelerimi mıhladılar. Ve duman beni sıkıyordu, bir pencereyi bırakmadım ki mıhlanmasın. Şimdi onu da mıhladılar. Hem hapis usulü tecrit on beş gün kadar olduğu halde, beni üç buçuk ay tecrid-i mutlakta hiçbir arkadaşım ile temas ettirmediler. Hem üç aydan beri benim aleyhimde kırk sahifelik bir iddianame yazılıp bana gösterildi. Yeni hurufu bilmediğimden, hem rahatsız ve hattım çok noksan olmasından, çok rica ettim ki, "Bana biri iddianameyi okuyacak ve dilimi bilen talebelerimden benim itiraznamemi yazacak iki adama izin veriniz" dedim; izin vermediler. Dediler, "Avukat gelsin, okusun." Sonra onu da bırakmadılar. Yalnız bir kardeşe dediler ki: "Eski hurufa çevir, ona ver." Halbuki, o kırk sahifeyi yazmak altı yedi günde ancak olur. Bir saatte bana okumak işini, altı yedi güne kadar uzatmak, tâ benimle kimse temas etmesin fikri ise, pek dehşetli bir istibdat ile benim bütün hukuk-u müdafaaıma iskat etmektir. Dünyada, yüz cinayeti bulunan ve asılacak bir adam dahi böyle muamele göremez. Ben hakikaten bu emsalsiz işkencenin hiçbir sebebini bilmediğimden çok azap çekiyorum. Ben haber aldım ki, Mahkeme Reisi vicdanlı ve merhametlidir. Bu kanaate binaen, ilk ve son bir tecrübe olarak makamınıza bu istirhamname ve şekvâyı yazdım.

İddianamede benim hakkımda dört esas var

İddianamede benim hakkımda dört esas var

Birinci esas: Güya bende tefahur ve hodfuruşluk var ve kendimi müceddit biliyorum.

Ben bütün kuvvetimle bunu reddederim. Hem mehdîlik isnadını hiç kabul etmediğime bütün kardeşlerim şahadet ederler. Hattâ Denizli'deki ehl-i vukuf "Eğer Said mehdîliğini ortaya atsa bütün şakirtleri kabul edecek" dediklerine mukâbil, Said, itiraznamesinde demiş ki: "Ben Seyyid değilim. Mehdi Seyyid olacak" diye onları reddetmiş.

İkinci esas: Neşriyatı gizlemesi-gizli düşmanlar yanlış mânâ verdirmesin. Yoksa siyasete ve dünya âsâyişine temas cihetiyle değildir. Hem eski harfle teksir makinesini bir bahane bulmasınlar. Mustafa Kemal'e karşı Nurun tokadı ise (Haşiye-1) altı mahkeme ve Ankara makamâtı bilmiş, ilişmemişler ve bize beraat verdiler ve Beşinci Şuâ ile beraber bütün kitaplarımızı iade ettiler. Hem onun fenalığını göstermek, ordunun kıymetini muhafaza etmek içindir. Bir şahsı sevmemesi, orduyu muhabbetkârane senâ içindir.

Üçüncüsü: "Emniyeti ihlâlâ teşvik ediyor" demesine mukâbil, yirmi sene zarfında, yüz bin adam Nurcuların, yüz bin nüsha Nur risalelerinin altı mahkemede ve on vilâyette emniyeti ihlâlâ ve âsâyişi bozmaya dair, on vilâyetin zabıtaları ve altı mahkeme hiçbir maddeyi kaydetmemesi ve bulmaması, bu acîp ittihamı çürütüyor. Bu yeni iddianamede üç mahkemenin bize beraat verdikleri aynı noktalara ait ve cevapları mükerreren verilmiş, ehemmiyetsiz birkaç meseleye cevap vermek mânâsızdır. O meselelerle bizi ittiham etmek, ondan bize beraat veren Ankara Ağırceza ve Denizli ve Eskişehir mahkemelerini ittiham etmek hükmünde olmasından, cevabını onlara bırakıyorum. Ve ondan başka da iki üç mesele var.

Birisi: İki sene Denizli ve Ankara Ağırceza Mahkemelerinde inceden inceye tetkikden sonra bize beraat verip o kitabı bize iade ettikleri halde, o Beşinci Şuânın bir iki meselesini, ölmüş gitmiş bir kumandana tatbik edip bize suç gösteriyor. Biz dahi deriz:

Ölmüş gitmiş, hükümetten alâkası kesilmiş bir şahıs aleyhinde tatbik edilebilen küllî bir haklı tenkidi hiçbir kanun suç saymaz.

Hem küllî bir te'vil mânâsından makam-ı iddia cerbezesiyle o kumandana bir hisse çıkarıp ona tatbik etmiş. Böyle yüzde bir adam ancak fehmeden bir mânâ mahrem ve gizli bir risalede bulunmasını hiçbir kanun suç sayamaz. Hem o risale harika bir tarzda müteşabih hadîslerin te'villerini beyan etmiş. O beyan otuz kırk sene evvel olduğu ve üç mahkemeye ve mahkemenize ve Ankara'nın altı makamâtına üç sene zarfında iki defa takdim edilip tenkit görmeyen müdafaa ve itiraznamemde kat'î cevap verildiği halde, o hadîsin hakikatini beyan sadedinde bir kusurlu şahsa mutabık çıkmasını hiçbir kanun suç sayamaz.

Hem o şahsı tenkit, o içinde bulunduğu ve kusurlara sebep olduğu bir inkılâbın hasenâtı yalnız onun değil, belki ordunun ve hükûmetindir. Onun da yalnız bir hissesi var. Onun kusurları için onu tenkit etmek elbette bir suç olmadığı gibi, inkılâba hücum ediyor denilemez. Hem bu kahraman milletin ebedî bir medar-ı şerefi ve Kur'ân ve cihad hizmetinde dünyada pırlanta gibi pek büyük bir nişanı ve kılıçlarının pek büyük ve antika bir yâdigârı olan Ayasofya Camiini puthaneye ve Meşihat Dairesini kızların lisesine çeviren bir adamı sevmemek bir suç olması imkânı var mı?

İddianamede sebep-i ittiham ikinci mesele:

Üç mahkemede ondan beraat kazandığımız ve kırk sene evvel bir hadîsin harika te'vilini beyan ederken, cin ve insin Şeyhülislâmı Zembilli Ali Efendinin "Şapkayı şaka ile dahi başa koymaya hiç bir cevaz yok" demesiyle beraber, bütün şeyhülislâmlar ve bütün ulema-i İslâm cevazına müsaade etmedikleri halde, avâm-ı ehl-i iman onu giymeye mecbur olduğu zaman, o büyük allâmelerin adem-i müsaadeleri ile, onlar tehlikede, yani ya dinini bırakmak, ya isyan etmek vaziyetinde iken, kırk sene evvel Beşinci Şuânın bir fıkrası, "Şapka başa gelecek, secdeye gitme diyecek. Fakat baştaki iman o şapkayı da secdeye getirecek, inşaallah Müslüman edecek" demesiyle, avâm-ı ehl-i imanı hem isyan ve ihtilâlden, hem ihtiyarıyla imanını ve dinini bırakmaktan kurtardığı; ve hiçbir kanun münzevîlere böyle şeyleri teklif etmediği; ve yirmi

senede altı hükûmet beni onu giymeye mecbur etmediği; ve bütün memurlar dairelerinde ve kadınlar ve çocuklar ve camidekiler ve ekser köylüler onu giymeye mecbur olmadıkları; ve şimdi resmen askerin başından kalktığı; ve örme ve bere çok vilâyetlerde yasak olmadığı halde, hem benim, hem kardeşlerimin bir sebep-i ittihamımız gösterilmiş. Acaba dünyada hiçbir kanun, hiçbir maslahat, hiçbir usul bu pek mânâsız ittihamı bir suç sayabilir mi?

Üçüncü medar-ı ittiham:

Emirdağı'nda emniyeti ihlâl teşviktir. Buna karşı itiraz ise:

Evvelâ: Buradaki mahkemeye, hem Ankara'nın altı makamına bu mahkemenin malûmat ve müsaadesiyle verilen ve cerh edilmeyen itiraznamedir. Onu aynen şimdi iddianameye karşı itiraz olarak izhar ediyorum.

Saniyen: Emirdağı'nda, orada bütün benimle konuşan zâtların şهادetleriyle ve ahalinin ve zabitanın tasdikiyle, beraatimden sonra bütün kuvvetimle inzivamda dünya siyasetine karışmaktan çekinmişim. Hattâ telifi ve muhabereyi de bırakmışım. Yalnız tekrar-ı Kur'âniye ve meleklerle dair iki nükteden başka telif etmedim. Ve haftada bir mektup bir yere Nurlara teşvik için yazardım. Hattâ müftü olan öz kardeşime ve yirmi sene yanımda talebelik eden ve beni çok merak eden ve bayram tebrikleri yazan o biraderime üç senede üç dört mektup yazdım. Memleketimdeki biraderime yirmi senede hiç yazmadığım halde, iddianamede beni emniyeti ihlâl suçu ile ittiham edip ve cerbeze ile eski nakaratı tazeleyerek **"İnkılâba karşı geliyor"** demiş. Buna karşı deriz:

Yirmi sene zarfında yirmi bin Nur nüshalarını merak ve kabul ile okuyan yirmi bin, belki yüz bin adamdan altı mahkeme ve alâkadar on vilâyetin zabıtalrı emniyeti ihlâl dair hiçbir maddeyi kaydetmemesi gösteriyor ki, hakkımızda binler ihtimalden ancak bir tek ihtimalle bir imkânâ, kat'î vukuat nazarıyla bakıyor. Halbuki iki üç ihtimalden bir ihtimal olsa, eseri görölmezse, hiçbir suç olmaz. Hem binler ihtimalden bir ihtimal değil, belki her adam, hem aleyhime hücum eden müddeî çok adamları öldürebilir, anarşist ve komünist hesabına emniyeti, âsâyişi bozabilir, emniyeti ihlâl edebilir. Demek böyle pek acip ve ifratkârâne imkânâtı vukuat yerinde istimal etmek, adliye ve kanuna karşı ihanettir.

Hem her hükûmette muhalifler bulunur. Yalnız fikren muhalefet bir suç olmaz. Hükûmet ele bakar, kalbe bakmaz. Ve bilhassa vatan ve millete zararsız çok hizmeti ve faidesi bulunan ve sonra hayat-ı içtimaiyeye karışmayan ve tecrid-i mutlakta yaşattırılan ve eserleri âlem-i İslâmın en mühim merkezlerinde kemâl-i takdir ve tahsinle karşılanan **(Haşiye-2)** bir adam hakkında bu pek acip ve asılsız ittihamları yapanlar, anarşilik, belki komünistlik hesabına bilmeyerek istimal ediliyor diye endişe ediyoruz.

Afyon Mahkemesine beyan ediyorum ki:

Bazı emârelerle bildim ki, gizli düşmanlarımız Nurun kıymetini düşürmek fikriyle, siyaset mânâsını hatırlatan mehdîlik dâvâsını tevehhüm ile, güya Nurlar buna bir âlettir diye çok asılsız bahaneleri araştırıyorlar. Belki benim şahsıma karşı bu işkenceler, bu evhamlarından ileri geliyor. Ben o gizli zâlim düşmanlara ve onları aleyhimizde dinleyenlere deriz: Hâşâ! Sümme hâşâ! Hiç bir vakit böyle haddimden tecavüz edip iman hakikatlerini şahsiyetime bir makam-ı şan u şeref kazandırmaya âlet etmediğime bu yetmiş beş, hususan otuz senelik hayatım ve yüz otuz Nur Risaleleri ve benimle tam arkadaşlık eden binler zâtlar şهادet ederler.

Evet, Nur şakirtleri biliyorlar ve mahkemelerde hüccetlerini göstermişim ki, şahsıma değil bir makam, şan u şeref ve şöhrat vermek ve uhrevî ve mânevî bir mertebe kazandırmak, belki bütün kanaat ve kuvvetimle ehl-i imana bir hizmet-i imaniye yapmak için, değil yalnız dünya hayatımı ve fâni makamatımı, belki-lüzum olsa—âhiret hayatımı ve herkesin aradığı uhrevî bâki mertebeleri feda etmeyi, hattâ cehennemden bazı bîçareleri kurtarmaya vesile olmak için—lüzum olsa—Cenneti bırakıp Cehenneme girmeyi kabul ettiğimi hakikî kardeşlerim bildikleri gibi, mahkemelerde dahi bir cihette ispat ettiğim halde, beni bu ittihamla Nur ve iman hizmetime bir ihlâssızlık isnad etmekle ve Nurların kıymetlerini tenzil etmekle, milleti onun büyük hakikatlerinden mahrum etmektir.

Acaba bu bedbahtlar dünyayı ebedî ve herkesi kendileri gibi dini ve imanı dünyaya âlet ediyor tevehhümüyle dünyadaki ehl-i dalâlete meydan okuyan ve hizmet-i imaniye yolunda hem dünyevî hem-lüzum olsa-uhrevî hayatlarını feda eden ve mahkemelerde dâvâ ettiği gibi, bir tek hakikat-i imaniyeyi dünya saltanatıyla değiştirmeyen ve siyasetten ve siyasî mânâsını ısmam eden maddî ve mânevî mertebelerden ihlâs sırrıyla bütün kuvvetiyle kaçan ve yirmi sene emsalsiz işkencelere tahammül edip siyasete meslek itibarıyla tenezzül etmeyen ve kendini nefsi itibarıyla talebelerinden çok aşağı bilen ve onlardan daima himmet ve dua bekleyen ve kendi

nefsini çok bîçare ve ehemmiyetsiz itikad eden bir adam hakkında, bazı hâlis kardeşleri, Risale-i Nur'dan aldıkları fevkalâde kuvve-i imaniyeye mukâbil, onun tercümanı olan o bîçareye, tercümanlık münasebetiyle Nurların bazı faziletlerini hususî mektuplarında ona isnad etmeleri ve hiçbir siyaset hatırlarına gelmeyerek, âdete binaen, insanlar sevdiği âdi bir adama da "Sultanımsın, velînimetimsin" demeleri nev'inden yüksek makam vermeleri ve haddinden bin derece ziyade hüsn-ü zan etmeleri ve eskiden beri üstad ve talebeler mâbeyninde câri ve itiraz edilmeyen makbul bir âdetle teşekkür mânâsında pek fazla medh ü senâ etmeleri ve eskiden beri makbul kitapların âhirlerinde mübalâğa ile medhiyeler ve takrizler yazılmasına binaen, hiç bir cihetle suç sayılabilir mi?

Gerçi mübalâğa itibariyle hakikate bir cihette muhaliftir; fakat kimsesiz, garip ve düşmanları pek çok ve onun yardımcılarını kaçırarak çok esbab varken, insafsız çok muterizlere karşı sırf yardımcılarının kuvve-i mânevîyelerini takviye etmek ve kaçmaktan kurtarmak ve mübalâğalı medhedenlerin şevklerini kırmamak için, onların bir kısım medihlerini Nurlara çevirip bütün bütün reddetmediği halde, onun bu yaşta ve kabir kapısındaki hizmet-i imaniyesini dünya cihetine çevirmeye çalışan bazı resmî memurların ne derece haktan, kanundan, insaftan uzak düştükleri anlaşılır. Son sözüm,

لِكُلِّ مُصِيبَةٍ: إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿١﴾

dur.

Said Nursî

Haşiye-1: İddianamede yanlış bir mânâ verip, Nurun kerametlerinden tokat tarzındaki bir kısmını, medar-ı ittiham saymış. Güya Nurlara hücum zamanında gelen zelzele gibi belalar Nurun tokatlarıdır. Hâşa sümme hâşâ! Biz öyle dememişiz ve yazmamışız. Belki mükerrer yerlerde hüccetleriyle demişiz ki: Nurlar makbul sadaka gibi belâların def'ine vesiledir. Ne vakit Nurlara hücum edilse, Nurlar gizlenir; musibetler fırsat bulup başımıza geliyorlar. Evet, Nurun binler şakirtlerinin tasdik ve müşahedeleriyle, yüzler vukuat ve hâdisat ile, tesadüf ihtimali olmayan o hâdisatın tevafukları ve Kur'ân'ın müteaddit işârat ve tevafukatıyla, hattâ mahkemelerde kısmen gösterildiği cihetle kat'î kanaatimiz var ki, o tevafukat Risale-i Nur'un makbuliyetine bir ikram-ı İlâhîdir ve Kur'ân hesabına Nurlara bir nevi kerametlerdir.

Haşiye-2: Bu eserleri hakkında makam-ı iddia, iddianamesinde yüz yanlışından, sekseninci yanlışında demiş ki: "Beşinci Şuadaki te'viller yanlıştır."

Elcevap: Beşinci Şuada; "Allahu a'lem, bir te'vili budur" cümlesi denildiğinden mânâsı budur ki: "Bu hadîsin bir ihtimal ile mânâsı bu olmak mümkündür" demektir. Bu ise mantıkça tekzibi kabil değil. Yalnız muhaliyetini ispat ile tekzip edilebilir.

Saniyen: Yirmi seneden beri, belki kırk seneden beri benim muarızlarım ve Risale-i Nur'a itiraza çalışanlar hiçbir te'vilimizi ilmen, mantiken reddetmedikleri ve o muarız ulemalarla beraber Nur şakirtlerinin binler âlimleri tasdik edip, "fîhi nazarun" demedikleri halde, Kur'ân'ın kaç sûre olduğunu bilmeyen, bunu inkâr ile karşılarsa ne kadar insaf haricinde olduğunu insafınıza havale ediyorum. Elhasıl, te'vilin mânâsı hadîsin veyahut âyetin birçok mânâlarından bir mümkün ve muhtemel mânâsı demektir.

1.) Her türlü musibet karşısında söylediğimiz söz şudur: Biz Allah'ın kullarıyız; sonunda yine Ona döneceğiz. (Bakara Sûresi, 2:156)

Lahika

Lâhika

Sorgu hâkimliğinin son tahkikat kararnamesinin arkasında denilmiş ki: "Hey'et-i vekile Mu'cizât-ı Kur'âniyeyi, yani, yalnız Yirmi Beşinci Söz risalesini, üç âyetin medeniyete karşı beyanatı şimdiki kanun-u medeniyete uygun gelmediği bahanesiyle resmen dağılmasının yasak edilmesine ve toplanmasına dört ay evvel bir karar vermiş" diye yazılı gördüm.

Buna cevaben: Mu'cizât-ı Kur'âniye şimdi Zülfikar'dadır ve Zülfikar'ın dört yüze yakın sahifesinden yalnız iki sahifesinde otuz sene evvel medeniyetin Kur'ân'a karşı tenkitlerine itiraz edilmez bir tarzda cevap verilen ve üç eski risalelerimde bulunan üç âyetin tefsiridir. Biri tesettür-ü nisvan hakkındaki âyet, ikincisi irsiyet hakkında

فَالْأَمِّهِ السُّدُسُ 1

üçüncüsü yine irsiyet hakkında

فَلِلذِّكْرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثِيَيْنِ 2

âyetlerindeki hakikatlerin hikmetini, feylesofları ilzam edecek bir surette, iki sahifeyi yirmi sene evvel ve başka risalelerimde otuz sene evvel yazdığım halde, bugün yazılmış gibi tevehhümüyle dört yüz sahife Zülfikar yasak edilmesinin yerine o iki sahifeyi Zülfikar'dan çıkarıp kitabımızı bize iade etmek kanunen hakkımızdır. Nasıl bir mektupta zararlı bir iki kelime bulunsa, o kelimeler kaldırılır, mütebâkisinin neşrine izin verilir. Bu kâbilden, mahkeme-i âdilinizden bu hakkımızı isteriz.

Bir ay evvel bize verilen kırk sahifelik iddianameyi birisi yanıma gelip bana okumaya imkân bulamadığından, bugün 11 Haziran'da yeni olarak iddianameyi bana okudular. Ben dinledim. Gördüm ki, size yazdığım iki ay evvel itiraznamem, bir aya yakın evvel de itiraznamemin tetimmesi ve lâhikası, hem Ankara'nın altı makamına, hem makamınıza da verilmiş. İşte bu itirazname, o iddianameyi esasıyla kesiyor ve reddediyor. Yeniden iddianameye karşı itirazname yazmaya hiç lüzum görmüyorum. Yalnız iki üç noktayı makam-ı iddiaya hatırlatmak nev'inden derim ki:

Ben iddianameyi nazar-ı itibara alıp cevap vermediğimin sebebi, bizi beraat ettiren üç âdil mahkemenin haysiyetini kırmamak ve ihanet etmemek içindir. Çünkü o mahkemeler, şimdi iddianamedeki esasları tamamıyla inceden inceye tetkikten sonra bize beraat vermişler. Onların beraatini hiçe saymak, adliyenin şerefine ilişmektir.

İkinci nokta: Makam-ı iddia, cerbezesiyle, binler mesail içinde bir-iki meseleye, hatırıma gelmeyen bazı mânâlar vererek bizi ittiham ediyor. Halbuki o mesâiller Nurun büyük mecmualarında var. Mısır Câmiü'l-Ezher uleması ve Şam-ı Şerif büyük âlimleri ve Mekke-i Mükerre ve Medine-i Münevverenin müdakkik hocaları ve Halep ve saire, hususan Diyanet Riyasetinin muhakkik âlimleri onları görüp kemâl-i takdirle tahsin ve tasdik ettikleri halde, hocavâr ve âlimâne bazı ilmî itirazları bu iddianamede hayretle ve taaccüple gördüm. Haydi, bazı yanlışlarım bulunsa bile, binler âlimlerin görmedikleri veya ilişmedikleri itiraznamedeki o yanlışlar hakikî olsa da, bir suç olamaz, yalnız ilmî bir hatâ olabilir.

Hem üç mahkeme bütün Risale-i Nuru ve bizleri beraat ettirdi. Yalnız Eskişehir Mahkemesi bir tesettür-ü nisvan meselesine dair Yirmi Dördüncü Lem'anın on beş kelimesini sebep gösterip bana ve yüzde on beş arkadaşına hafifçe bir ceza verdi. Size takdim ettiğim tetimme-i itirazımda, üç yüz elli bin tefsirin hükmüne ittibâ ile o tefsirim için mahkûmiyetimi, rû-yi zeminde adâlet varsa o hükmü kabul etmez diye yazmışım. Makam-ı iddia, bin dereden su getirir gibi, yirmi seneden beri yazılan kitap ve mektupların bazı cümlelerini zekâvetiyle aleyhimize çevirmeye çalışmış. Halbuki bu noktada bizi beraat ettiren üç değil, belki beş altı mahkeme bu mevhum suçta bize şerik oluyorlar. Ben o âdil mahkemelerin haysiyetine ilişmemek lâzım geliyor diye makam-ı iddiaya hatırlatıyorum.

Üçüncüsü: Ölmüş gitmiş, hükûmetten alâkası kesilmiş ve inkılâptaki bazı kusurata sebep olmuş bir reise, sarıhan tenkit ve itiraz da olsa, kanunen bir suç olamaz. Halbuki sarahat değil, o kendi cerbezesiyle küllî beyanatımızı ona tatbik etmiş. O mahrem ve herkese bildirmediğimiz mânâları izhar ve teşhir edip umumun nazar-ı dikkatini celb ediyor. Eğer onda bir suç varsa, o makam-ı iddia suçlu olur. Çünkü halkı teşvik edip o mânâlara nazar-ı dikkati celb ediyor.

Dördüncüsü: Üç mahkeme cemiyet noktasında bize kat'î beraat verdiği halde, yine eski nakarat gibi gizli cemiyet vehmine bin dereden su toplamak gibi emâreler araştırmış. Halbuki siyasî ve vatan ve millete zararlı olan müteaddit cemiyetler varken, onlara müsaade ve müsamahakârâne bakmakla beraber, bizim gibi binlerle şahitlerin ve emârelerin şهادetleriyle ve altı vilâyetin ilişmemeleriyle sabit olan Nur talebelerinin ders arkadaşlıklarına ve sırf vatan ve millet ve din menfaatine ve saadet-i dünyeviye ve uhreviye hesabına ve hariçten ve dahilden gelen ifsad cereyanlarına karşı mücahidâne tesanüdlerine gizli cemiyet namını vermek ve yirmi senede yüz binler Risale-i Nur şakirtlerinin emniyeti ihlâlê dair hiçbir vukuatları kaydedilmediği halde, "Dini âlet ederek emniyeti ihlâlê halkı teşvik ediyor" diye makam-ı iddia onları ittiham etmesi, değil nev-i beşeri, belki zemini de hiddete getirip o ittihamı reddeder. Her neyse, daha fazla söylemeye lüzum görmüyorum. İddianameden çok evvel yazılan itirazname ve tetimmesi ona bir cevabımızdır.

Afyon Cezaevinde mevkuf

Said Nursî

- 1.) O zaman annesinin hakkı üçte birdir. (Nisâ Sûresi, 4:11)
- 2.) Eğer vârisler hem erkek, hem de kız kardeşler ise, erkeğe iki kız hissesi vardır. (Nisâ Sûresi, 4:176)

Afyon Mahkemesine ve Ağırceza Reisine

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Afyon Mahkemesine ve Ağırceza Reisine beyan ediyorum ki:

Eskiden beri fitratımda tahakkümü kaldıramadığım için dünyaya karşı alâkamı kesmiştim. Şimdi o kadar mânâsız, lüzumsuz tahakkümler içinde hayat bana gayet ağır gelmiş, yaşayamayacağım. Hapsin haricinde yüzler resmî adamların tahakkümlerini çekmeye iktidarım yok. Bu tarz hayattan bıktım. Ben sizden bütün kuvvetimle tecziyemi talep ediyorum. Şimdi kabir elime geçmiyor. Hapiste kalmak bana lâzımdır. Makam-ı iddianın asılsız isnad ettiği suçlar, siz de bilirsiniz ki, yok; beni cezalandırmaz. Fakat beni mânen cezalandıracak, vazife-i hakikiyeye karşı büyük kusurlarım var. Eğer sormak münasipse, sorunuz, cevap vereyim.

Evet, büyük kusurlarımdan birtek suçum: Vatan ve millet ve din namına mükellef olduğum büyük bir vazifeyi, dünyaya bakmadığım için yapmadığımdan, hakikat noktasında affolunmaz bir suç olduğuna ve bilmemek bana bir özür teşkil edemediğine, şimdi bu Afyon hapsinde kanaatim geldi.

Nur şakirtlerinin hâlis ve sırf uhrevî Nurlara ve tercümanına karşı alâkalarına dünyevî ve siyasî cemiyet namını verip onları mes'ul etmeye çalışanların ne kadar hakikatten ve adaletten uzak düştüklerine karşı üç mahkemenin o cihette beraat vermesiyle beraber deriz ki:

Hayat-ı içtimaiye-i insaniyenin, hususan millet-i İslâmiyenin üssü'l-esası, akrabalar içinde samimâne muhabbet ve kabile ve taifeler içinde alâkadarâne irtibat ve İslâmiyet milliyetiyle mü'min kardeşlerine karşı, mânevî, muavenetkârâne bir uhuvvet ve kendi cinsi ve milletine karşı fedakârâne bir alâka ve hayat-ı ebediyesini kurtaran Kur'ân hakikatlerine ve nâşirlerine sarsılmaz bir rabita ve iltizam ve bağlılık gibi, hayat-ı içtimaiyeyi esasıyla temin eden bu rabitaları inkâr etmekle ve şimaldeki dehşetli anarşistlik tohumunu sağan ve nesil ve milliyeti mahveden ve herkesin çocuklarını kendine alıp karâbet ve milliyeti izale eden ve medeniyet-i beşeriyeyi ve hayat-ı içtimaiyeyi bütün bütün bozmaya yol açan kızıl tehlikeyi kabul etmekle ancak Nur şakirtlerine medar-ı mes'uliyet cemiyet namını verebilir. Onun için, hakikî Nur şakirtleri, çekinmeyerek Kur'ân hakikatlerine karşı kudsî alâkalarını ve uhrevî kardeşlerine karşı sarsılmaz irtibatlarını izhar ediyorlar. O uhuvvet sebebiyle gelen herbir cezayı memnuniyetle kabul ettiklerinden, mahkeme-i âdilenizde hakikat-i hali olduğu gibi itiraf ediyorlar. Hile ile, dalkavuklukla ve yalanlarla kendilerini müdafaaya tenezzül etmiyorlar.

Mevkuf
Said Nursî

İtiraznamenin tetimmesinin bir zeylidir

Afyon Mahkemesine, iddianameye karşı verilen itirazname tetimmesinin bir zeylidir

Evvelâ: Mahkemeye beyan ediyorum ki, bu yeni iddianame de Denizli ve Eskişehir mahkemelerimizdeki o eski iddianamelere ve aleyhimizde sathî ehl-i vukufların sathî tahkikatlarına bina edildiğinden, mahkemenizde dâvâ ettim ki: Bu iddianamenin yüz yanlışını ispat etmezsem, yüz sene cezaya razıyım. İşte o dâvâmı ispat ettim. Yüzden ziyade yanlışların cetvelini isterseniz takdim edeceğim.

Saniyen: Ben Denizli Mahkemesinde, kitap ve evraklarımız Ankara'ya gittiği sırada, aleyhimize hüküm verilecek diye telâş ve meyusiyetle beraber, arkadaşlarıma yazdım. Ve bazı müdafaatımın âhırinde bulunan o yazdığım parça şudur:

"Eğer Risale-i Nuru tenkid fikriyle tetkik eden adliye memurları, imanlarını onunla kuvvetlendirip veya kurtarsalar, sonra beni idamla mahkûm etseler, şahit olunuz, ben hakkımı onlara helâl ediyorum. Çünkü biz hizmetkârız. Risale-i Nur'un vazifesi imanı kuvvetlendirip kurtarmaktır. Dost ve düşmanı tefrik etmeyerek hizmet-i imaniyeyi hiçbir tarafgirlik girmeyerek yapmaya mükellefiz."

İşte, ey heyet-i hâkime, bu hakikate binaen, Risale-i Nur'un cerh edilmez kuvvetli hüccetleri elbette mahkemede kalbleri kendine çevirmiş. Aleyhimde ne yapsanız ben hakkımı helâl ederim, gücenmem. Bunun içindir ki, eşedd-i zulüm ile bir eşedd-i istibdat tarzında, şahsımı hiç ömrümde görmediğim ihanetlerle çürütmekle damarıma dokundurulduğu halde tahammül ettim. Hattâ beddua da etmedim. Bize karşı bütün ittihamlara ve bütün isnad edilen suçlara karşı elinizdeki Risale-i Nur'un mecmuaları, benim mukabele edilmez müdafaanamem ve cerh edilmez itiraznamemdirler.

Medar-ı hayrettir ki, Mısır, Şam, Halep, Medine-i Münevvere, Mekke-i Mükerrerme allâmeleri ve Diyanet Riyasetinin müdakkik hocaları o Nur mecmualarını tetkik edip hiç tenkit etmeyerek takdir ve tahsin ettikleri halde, iddianameyi aleyhimize toplayan zekâvetli (!) zât, Kur'ân'ı, yüz kırk sûredir diye, acip ve pek zâhir bir yanlışıyla ne derece sathî baktığı ve Risale-i Nur bu ağır şerait içinde ve benim gurbet ve kimsesizliğim ve perişanlığım ve aleyhimde dehşetli hücumlarla beraber yüz binler ehl-i hakikate kendini tasdik ettirdiği halde, daha Kur'ân'ın kaç sûresi var olduğunu bilmeyen o iddiacı zât, "Risale-i Nur Kur'ân'ın tefsirine ve hadîslerin te'viline çalışmasıyla beraber, bir kısmında okuyanlara birşey öğretme bakımından ilmî bir mâhiyet ve kıymet taşımadığı görülmektedir" diye tenkidi ne derece kanundan, hakikatten, adaletten ve haktan uzak olduğu anlaşılıyor.

Hem size şekvâ ediyorum ki, kırk sahifeli ve yüzer yanlış bulunan ve kalblerimizi yaralayan iddianameyi tamamıyla bize iki saat dinlettirdiğiniz halde, ayn-ı hakikat bir buçuk sahifeyi ona karşı ısrarımla beraber iki dakika okumaya müsaade etmediğiniz için, ona mukâbil itiraznamemi tamamıyla okumaya, adalet namına sizden istiyorum.

Salisen: Herbir hükûmette muhalifler var. Âsâyîşe ilişmemek şartıyla, kanunen onlara ilişilmez. Ben ve benim gibi dünyadan küsmüş ve yalnız kabrine çalışanlar, elbette bin üç yüz elli senede, ecdadımızın mesleğinde ve Kur'ân'ımızın daire-i terbiyesinde ve her zamanda üç yüz elli milyon mü'minlerin takdis ettiği düsturlarının müsaade ettiği tarzda hayat-ı bâkiyesine çalışmayı terk edip, gizli düşmanlarımızın icbarıyla ve desiseleriyle, fâni ve kısacık hayat-ı dünyeviyesi için, sefihâne bir medeniyetin ahlâksızcasına, belki bir nevi bolşevizmde olduğu gibi vahşiyâne kanunlara, düsturlara tarafdâr olup onları meslek kabul etmekteyiz hiç mümkün müdür? Ve dünyada hiçbir kanun ve zerre miktar insafı bulunan hiçbir insan bunları onlara kabul ettirmeye cebretmez. Yalnız o muhaliflere deriz: Bize ilişmeyiniz, biz de ilişmemişiz.

İşte bu hakikate binaendir ki; Ayasofya'yı puthane ve Meşîhatı kızların lisesi yapan bir kumandanın keyfî kanun namındaki emirlerine fikren ve ilmen taraftar değiliz. Ve şahsımız itibarıyla amel etmiyoruz. Ve bu yirmi sene işkenceli esaretimde eşedd-i zulüm şahsıma edildiği halde siyasete karışmadık, idareye ilişmedik, âsâyîşi bozmadık. Yüz binler Nur arkadaşım varken, âsâyîşe dokunacak hiç bir vukuatımız kaydedilmedi. Ben şahsım itibarıyla hiç hayatımda görmediğim bu âhir ömrümde ve gurbetimde şiddetli ihanetler ve damarıma dokunduracak haksız muameleler sebebiyle yaşamaktan usandım. Tahakküm altındaki serbestiyetten dahi nefret ettim. Size bir istida yazdım ki, herkese muhalif olarak ben beraatimi değil, belki tecziyemi talep ediyorum ve hafif cezayı değil, sizden en ağır cezayı istiyorum. Çünkü, bu emsalsiz, acip zulmî muameleden kurtulmak için, ya kabre veya hapse girmekten başka çarem yok. Kabir ise, intihar caiz olmadığından ve ecel gizli olmasından şimdilik elime geçmediğinden, beş altı ay **(Haşiye)** tecrid-i mutlakta bulunduğum hapse razı oldum. Fakat, bu istidayı mâsum arkadaşlarımla hatırları için şimdilik vermedim.

Rabian: Benim bu otuz sene hayatımda ve yeni Said tabir ettiğim zamanımda bütün Risale-i Nur'da yazdıklarım ve şahsıma temas eden hakikatlerinin tasdikiyle ve benimle ciddî görüşen ehl-i insaf zâtların ve arkadaşların şahadetleriyle iddia ediyorum ki: Ben nefs-i emmâremi elimden geldiği kadar hodfuruşluktan, şöretperestlikten, tefahurdan men'e çalışmışım ve şahsıma ziyade hüsn-ü zan eden Nur talebelerinin belki yüz defa hatırlarını kırıp cerh etmişim. **"Ben mal sahibi değilim. Kur'ân'ın mücevherat dükkânının bir bîçare dellâlıyım"** dediğimi hem yakın dostlarım, hem kardeşlerimin tasdikleriyle ve emârelerini görmeleriyle, ben, değil dünyevî makamâtı ve şân ü şerefi şahsıma kazandırmak, belki mânevî büyük makamât faraza bana verilse de, fakat hizmetteki ihlâsıma nefsimin hissesi karışmak ihtimaline binaen korkarak o makamâtı da hizmetime feda etmeye karar verdiğim ve fiilen de öylece hareket ettiğim halde, mahkeme-i âlinizde güya en büyük bir siyasî mesele gibi, bana karşı bazı kardeşlerimin Nurdan istifadelerine mânevî bir şükran olarak ben kabul etmediğim halde, pederinden çok fazla hürmet etmesini medar-ı sual ve cevap yaptınız. Bir kısmını inkâra sevk ettiniz ve bize hayretle dinlettirdiniz. Acaba kendi razı olmadığı ve kendini lâıyk bulmadığı halde başkalarının onu medhetmeleriyle o bîçareye bir suç tevehhüm edilebilir mi?

Hamisen: Kat'îyen size beyan ediyorum ki, hiçbir cemiyetçilik ve cemiyetlerle ve siyasî

cereyanlarla hiçbir alâkası olmayan Nur talebelerini, cemiyetçilik ve siyasetçilikle itham etmek, doğrudan doğruya kırk seneden beri İslâmiyet ve iman aleyhinde çalışan gizli bir zındıka komitesi ve bu vatanı anarşiliği yetiştiren bir nevi bolşevizm namına bilerek veya bilmeyerek bizimle bir mücadeledir ki, üç mahkeme cemiyetçilik cihetinde bütün Nurcuların ve Nur risalelerinin beraatlerine karar vermişler. Yalnız Eskişehir Mahkemesi, tesettür-ü nisâ hakkında bir küçük risalenin birtek meselesini, belki bu gelen cümleyi, "Mesmuatıma göre, merkez-i hükûmette bir kundura boyacısı, çarşı içinde bir büyük adamın yarım çıplak karısına sarkıntılık edip o acip edepsizliği yapması tesettür aleyhinde olanın hayâsız yüzüne şamar vuruyor" diye eskiden yazılmış cümle sebebiyle, bir sene bana ve yüz yirmi adamdan on beş arkadaşına altışar ay ceza verdiler. Demek, şimdi Risale-i Nur'u ve şakirtlerini itham etmek, o üç mahkemeyi mahkûm etmek ve itham ve ihanet etmek demektir.

Sadisen: Risale-i Nur ile mübareze edilmez. Onu gören bütün ulemâ-i İslâm Kur'ân'ın gayet hakikatli bir tefsiri, yani hakikatlerinin kuvvetli hüccetleri ve bu asırda bir mu'cize-i mâneviyesi ve şimalden gelen tehlikelere karşı bu millet ve bu vatanın bir kuvvetli seddi olduğunu tasdik ettiklerinden, mahkemeniz bunun talebelerini bundan ürkütmek değil, belki hukuk-u âmme noktasında tergib etmek bir vazifeniz biliyoruz ve onu sizden bekliyoruz. Millete, vatana, âsâyîşe muzır dinsizlerin ve bazı siyasî zındıkların kitaplarına ve mecmualarına hürriyet-i ilmiye serbestiyetiyle ilişilmediği halde, mâsum ve muhtaç bir gencin imanını kurtarmak ve su-i ahlâktan kurtulmak için Nura talebe olması, elbette değil bir suç, belki hükûmet ve maarif dairesi teşvik ve takdir edecek bir hâlettir.

Son sözüm: Cenâb-ı Hak, hâkimleri adalet-i hakikiyeye muvaffak etsin. Âmin deyip,

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ
نِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

dir.

Said Nursî

Haşiy: Şimdi on yedi ay oldu, aynı hal devam eder.

- 1.) Allah bize yeter; O ne güzel vekildir. (Âl-i İmrân Sûresi, 3:173)
- 2.) O ne güzel dost ve O ne güzel yardımcıdır. (Enfâl Sûresi, 8:40; Hac Sûresi, 22:78)
- 3.) Ezelden ebade her türlü hamd ve övgü, şükür ve minnet, âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. (Fâtiha Sûresi, 1:2)

Son sözüm

Son sözüm

Heyet-i hâkimeye beyan ediyorum ki:

Hem iddianameden, hem uzun tecridlerimden anladım ki, bu meselede en ziyade şahsım nazara alınıyor ve şahsımı çürütmek maslahat görülmüş. Güya şahsiyetimin idareye, âsâyîşe, vatana zararı var. Ve ben de din perdesi altında dünyevî maksatlar güdüyormuşum, bir nevi siyaset peşinde koşuyormuşum. Buna karşı, size bunu kat'iyetle beyan ediyorum:

Bu evham yüzünden, benim şahsiyetimi çürütmek suretinde Risale-i Nur'a ve bu vatana ve bu millete fedakâr ve kıymettar olan şakirtlerini incitmeyiniz. Yoksa bu vatana ve bu millete mânevî büyük bir zarar, belki bir tehlikeye vesile olur.

Bunu da size kat'iyen beyan ediyorum: Şahsıma tahkir ve ihanet ve çürütmek ve işkence, ceza gibi ne gelse; Risale-i Nur'a ve şakirtlerine benim yüzümden zarar gelmemek şartıyla, şimdiki mesleğim itibarıyla kabule karar vermişim. Bunda da âhiretim için bir sevap var. Ve nefsi emmârenin şerrinden kurtulmama bir vesiledir diye, bir cihette ağlarken memnun oluyorum. Eğer bu bîçare mâsumlar benimle beraber bu meselede hapse girmeseydiler, mahkemenizde pek şiddetli konuşacaktım. Siz de gördünüz ki, iddianameyi yazan, bin dereden su toplamak gibi, yirmi otuz senelik hayatımda, mahrem ve gayr-i mahrem bütün kitap ve mektuplarımdan, cerbezisiyle ve kısmen yanlış mânâ vermesiyle, güya umum onlar bu sene yazılmış, hiç

mahkemeleri görmemiş, af kanunlarına ve mürur-u zamana uğramamış gibi, onunla benim şahsiyetimi çürütmek istiyor. Ben kendim, şahsımın çürük olduğunu yüz defa söylediğim ve aleyhimde olanlar her vesile ile yine şahsımı çürüttükleri halde, ehl-i siyaseti evhamlandırarak derecede teveccüh-ü âmmeye karşı faide vermediğinin sebebi: İmanın kuvvetlenmesi için bu zamanda ve bu zeminde gayet şiddetli bir ihtiyaç-ı kat'î ile ders-i dinde bazı şahıslar lâzımdır ki, hakikati hiçbir şeye feda etmesin, hiçbir şeye âlet etmesin, nefesine hiçbir hisse vermesin. Tâ ki, imana dair dersinden istifade edilsin, kanaat-i kat'îye gelsin.

Evet, hiçbir zaman, bu zeminde bu zaman kadar böyle bir ihtiyaç-ı şedid olmamış gibidir. Çünkü tehlike hariçten şiddetle gelmiş. Şahsımın bu ihtiyaca karşı gelmediğini itiraf edip ilân ettiğim halde, yine şahsımın meziyetinden değil, belki şiddet-i ihtiyaçtan ve zâhiren başkalar çok görünmemesinden şahsımı o ihtiyaca bir çare zannediyorlar. Halbuki ben de çoktan beri buna taaccüp ve hayretle bakıyordum ve hiçbir cihetle lâıyk olmadığım halde, dehşetli kusurlarımla beraber bu teveccüh-ü âmmenin hikmetini şimdi bildim. Hikmeti de şudur:

Risale-i Nur'un hakikati ve şakirtlerinin şahs-ı mânevîsi, bu zaman ve bu zeminde o şiddetli ihtiyacın yüzünü kendine çevirmiş. Benim şahsımı—hizmet itibarıyla binden bir hissesi ancak bulunduğu halde—o harika hakikatin ve o hâlis, muhlis şahsiyetin bir mümessili zannedip o teveccühü gösteriyorlar. Gerçi bu teveccüh hem bana zarar, hem ağır geliyor. Hem de hakkım olmadığı halde hakikat-i Nuriyenin ve şahsiyet-i mâneviyesinin hesabına sükût edip o mânevî zararlara razı oluyorum. Hattâ İmam-ı Ali (r.a.) ve Gavs-ı Âzam (k.s.) gibi bazı evliyanın ilham-ı İlâhî ile bu zamanımızda Kur'ân-ı Hakîmin mu'cize-i mâneviyesinin bir âyinesi olan Risale-i Nur'un hakikatine ve hâlis talebelerinin şahs-ı mânevîsine işaret-i gaybiye ile haber verdikleri içinde benim ehemmiyetsiz şahsımı o hakikate hizmetim cihetiyle nazara almışlar. Ben hata etmişim ki, onların şahsıma ait bir parçacık iltifatlarını bazı yerde te'vil edip Risale-i Nur'a çevirmemişim. Bu hatamın sebebi de, zaafiyetim ve yardımcılarımı ürkütecek esbabın çoğaltılmaması ve sözlerime itimadı kazanmak için zâhiren şahsıma bir kısmını kabul etmiştim.

Size ihtar ediyorum! Fâni ve kabir kapısındaki çürük şahsımı çürütmeye ihtiyaç yok ve bu kadar ehemmiyet vermeye de lüzum yok. Fakat Risale-i Nurla mübareze edemezsiniz ve etmeyiniz. Onu mağlûp edemezsiniz. Mübarezede millet ve vatana büyük zarar edersiniz. Fakat şakirtlerini dağıtamazsınız. Çünkü, hakikat-i Kur'âniyenin muhafazası yolunda kırk elli milyon şehid veren bu vatandaki geçmiş ecdatlarımızın ahfadlarına bu zamanda hakikat-i Kur'âniyenin muhafazası ve âlem-i İslâmın nazarında eskisi gibi dindarâne kahramanlıkları terk ettirilmeyecek. Zâhiren çekilseler de, o hâlis şakirtler, ruh u canıyla o hakikate bağlıdırlar. Ve o hakikatin bir âyinesi olan Risale-i Nur'u terkedip, o terk ile vatan ve millet ve âsâyişe zarar vermeyeceklerdir.

Son sözüm,

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ①

1.) Ey Peygamber, eğer insanlar senden yüz çevirirse, sen de ki: 'Allah bana yeter. Ondan başka ibâdete lâıyk hiçbir ilâh yoktur. Ben Ona tevekkül ettim. Yüce Arşın Rabbi de Odur. (Tevbe Sûresi, 9:129)

Mahkemede aleyhimdeki bir iftiraya cevaptır

Mahkemede aleyhimdeki bir iftiraya cevaptır

Eğer imana ve Kur'ân'a hizmetkârlığım cihetiyle ehl-i dünya beni tazyik ediyorsa, onun müdafaası bana ait değil. Onu, Azîz-i Cebbâra havale ediyorum.

Eğer asılsız ve riyaya sebep ve ihlâsı kırarak bir şöhet-i kâzibeyi kırmak için teveccüh-ü âmmeyi hakkımda bozmak murad ise, onlara Allah razı olsun diyerek hakkımı helal ediyorum. Çünkü teveccüh-ü âmmeye mazhar olmak ve insanların nazarında şöhet kazanmak, benim gibi adamlara zarardır. Benimle temas edenler zannederim beni bilirler ki, ben şahsıma karşı hürmet istemiyorum. Hattâ kıymettar mühim bir dostumu, fazla hürmet ettiği için belki elli defa takdir etmişim.

Eğer beni çürütmek ve efkâr-ı âmmeden düşürtmek ve iskat ettirmekten muradları, tercümanlık ettiğim hakaik-i imaniye ve Kur'âniyeye ait ise, beyhudedir. Zira Kur'ân yıldızlarına perde çekilmez. Gözünü kapayan, yalnız kendi görmez; başkasına gece yapamaz.

Bundan otuzbeş sene evvel, Cenâb-ı Hakkın inayetiyle dünyanın muvakkat şan ve şerefine ve enâniyetli hodefuruşluğunun, şöhetperestliğinin ne kadar faydasız ve mânâsız olduğunu,

hadsiz şükürler olsun ki, Kur'ân'ın feyziyle anlamış bir adamın o zamandan beri bütün kuvvetiyle nefsi-i emmâresiyle mücadele edip mahviyet etmek, benliğini bırakmak, tasannu ve riyakârlık yapmamak için elden geldiği kadar çalıştığına, ona hizmet eden veya arkadaşlık edenler kat'î bildikleri ve şehadet ettikleri halde ve yirmi seneden beri herkes kendi hakkında hoşlandığı ziyade hüsn-ü zan ve teveccüh-ü nas ve şahsını medh ü senâdan ve kendini mânevî makam sahibi olduğunu bilmekten herkese muhalif olarak bütün kuvvetiyle kaçtığı ve hem has kardeşlerinin onun hakkındaki hüsn-ü zanlarını reddedip, o hâlis kardeşlerinin hatırlarını kırması ve yazdığı cevabî mektuplarda onun hakkındaki medihlerini ve ziyade hüsn-ü zanlarını kabul etmemesi ve kendisini fazileten mahrum gösterip bütün fazileti Kur'ân'ın tefsiri olan Risale-i Nur'a ve dolayısıyla Nur şakirtlerinin şahs-ı mânevîsine verip kendini âdi bir hizmetkâr bilmesi kat'î ispat ediyor ki, şahsını beğendirmeye çalışmadığı ve istemediği ve reddettiği halde, onun rızası olmadan bazı dostları uzak bir yerden onun hakkında ziyade hüsn-ü zan edip onu medhetmeleri, bir makam vermeleri, medar-ı mesuliyet olur mu?

Benim bu otuz sene hayatımda ve yeni Said tabir ettiğim zamanımda bütün Risale-i Nur'da yazdıklarım ve şahsıma temas eden hakikatlerinin tasdikiyle ve benimle ciddî görüşen ehl-i insaf zatların ve arkadaşların şehadetleriyle iddia ediyorum ki, ben nefsi-i emmâremi elimden geldiği kadar hodefurşluktan, şöretperestlikten, tefahurdan men'e çalışmışım ve şahsıma ziyade hüsn-ü zan eden Nur talebelerinin belki yüz defa hatırlarını kırıp cerh etmişim. "Ben mal sahibi değilim. Kur'ân'ın mücevherat dükkânının bir bîçare dellâliyim" dediğimi hem yakın dostlarım, hem kardeşlerimin tasdikleriyle ve emârelerini görmeleriyle, ben, değil dünyevî makamatı ve şan ve şerefi şahsıma kazandırmak, belki mânevî büyük makamat faraza bana verilse de, fakat hizmetteki ihlâsıma nefsimin hissesi karışmak ihtimaline binaen korkarak o makamatı da hizmetime feda etmeye karar verdiğim ve fiilen de öylece hareket ettiğim halde, mahkeme-i âlinizde güya en büyük bir siyasî mesele gibi, başkaların şahsıma karşı olan teveccüh ve hüsn-ü zanlarıyla beni mesul etmekte hiç bir mânâ var mı?

Ben kendim, şahsımın çürük olduğunu yüz defa söylediğim ve aleyhimde olanlar her vesile ile yine şahsımı çürüttükleri halde, ehl-i siyaseti evhamlandıracak derecede teveccüh-ü âmmeye karşı fayda vermediğinin sebebi, imanın kuvvetlenmesi için bu zamanda ve bu zeminde gayet şiddetli bir ihtiyacı kat'î ile ders-i dinde bazı şahıslar lâzımdır ki, hakikati hiçbir şeye feda etmesin, hiçbir şeye âlet etmesin, nefesine hiçbir hisse vermesin. Tâ ki, imana dair dersinden istifade edilsin ve muhtaç müteredditlere kanaat-i kat'îye gelsin.

Evet, hiçbir zaman ve zeminde bu zaman kadar böyle imanî bir ihtiyacı şedid olmamış gibidir. Çünkü tehlike hariçten şiddetli gelmiş. Şahsımın bu ihtiyaca karşı gelmediğini itiraf edip ilân ettiğim halde, yine şahsımın meziyetinden değil, belki şiddet-i ihtiyaçtan ve zâhiren başkalar çok görünmemesinden şahsımı o ihtiyaca bir çare zannediyorlar. Halbuki ben de çoktan beri buna taaccüp ve hayretle bakıyordum ve hiçbir cihetle lâıyk olmadığım halde, dehşetli kusurlarımla beraber ve bu teveccüh-ü âmmenin hikmetini şimdi bildim. Hikmeti de şudur:

Risale-i Nur'un hakikati ve şakirtlerinin şahs-ı mânevîsi, bu zaman ve bu zeminde o şiddetli ihtiyacın yüzünü kendilerine çevirmiş. Benim şahsımı-hizmet itibarıyla binden bir hissesi ancak bulunduğu halde-o harika hakikatin ve o hâlis, muhlis şahsiyetin bir cihetle mümessili zannedip o teveccühü gösteriyorlar.

Heyet-i Vekileye gönderilmiş bir istidadır

Heyet-i Vekileye gönderilmiş bir istidadır.

Hey'et-i vekileye gayet ehemmiyetli bir ricam var.

Risale-i Nur'dan Siracü'n-Nur namındaki üç yüz sahifeden ziyade mecmuanın âhırinde ve aslı çok zaman evvel yazılan ve on beş sahife kadar olan ve Heyet-i Vekilece o mecmuanın toplanmasına vesile bulunan Beşinci Şuâ herkese, hususan musibetzedelere ve ihtiyarlara ve imanda şüphelere düşenlere pekçok faideleri tahakkuk eden Siracü'n-Nur'dan, o zararlı tevehhüm edilen parçayı çıkarıp yasak ederek, mütebâki üç yüz sahifenin neşrine izin verilmesini ve tesellisinden tam istifade eden bütün musibetzedeler ve ihtiyarlar ve iman hakikatlerine muhtaçlarla beraber Heyet-i Vekileden rica ederiz.

Hem dört yüz sahifelik Zülfikar'da, otuz sene evvel Avrupa feylesoflarına karşı yazılan irsiyet ve tesettür hakkındaki iki âyetin tefsiri iki sahife, hem otuz sene evvel tab edilen İşârâtü'l-İ'câz'da

أَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا ۝١

âyetine dair yazılan, bankaya dair bir satır ve hem otuz sene evvel ben Dârü'l-Hikmette iken İngiltere'nin Anglikan Kilisesinin Başpapazının Meşihat-ı İslâmiyeden sorduğu altı sual içinde bir satır kadar yazılan yazıların kaldırılarak şimdiki kanun-u medenîye uygun gelmediği iki sahife bir satır bahanesiyle müsadere edilen ve âlem-i İslâmca çok tahsin ile çok menfaati bilfiil görülen ve üç rükn-ü imanîyi harika bir tarzda ispat eden o Zülfikar mecmuamızı iade etmesini rica edip istiyoruz ve hakkımızdır. Bir mektupta beş kelime sansür edilse bâki kısmına izin verilmesi gibi, biz de kanunen ehemmiyetli bu hakkımızı isteriz. Ve hakkımızda habbeleri kubbeler yapanların zulmünden kurtarılmanızı, millet ve vatan ve âsâyîşe Nurlarla hizmet eden Kur'ân ve iman-perverlerle beraber talep ederiz. Hem on sekiz sene evvel şiddetli bir zulme mâruz olduğum hiddetli bir zamanımda yazdığım Hücumat-ı Sitteyi on sekiz seneden beri görmediğim gibi, mahrem deyip neşrine izin vermemişim. Ve hem üç dört mahkemenin eline geçmiş, o risaleyi sahiplerine iade etmişlerdir.

Said Nursî

1.) Allah alışverişi helâl, fâizi ise haram kıldı. (Bakara Sûresi, 2:275)

Zübeyir Gündüzalp'in İsmet İnönü'ye çektiği telgraf

(Ziver'in İsmet Paşa'ya çektiği telgrafın suretidir.)

İsmet İnönü
Reisicumhur
Ankara

Sureti: Büyük Millet Meclisi Yüksek Katına
Sureti: Adalet Bakanlığı Yüksek Katına

Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî ve Risale-i Nur şakirdleri gizli cem'iyet kurmak ve halkı hükûmet aleyhine çevirmek gibi büsbütün iftira ve ithamdan ibaret olan mevhum bir suçla sekiz aydan beri hapiste yatırılmaktadır.

Gayet ince ve geniş tahkikat ve taharriyat yapıldığı halde bugüne kadar hiçbir delilin bulunmaması ve dört sene evvel aynı mevhum suçtan beraet veren Denizli Mahkemesi'nin Yüksek Yargıtay'ın da tasdik ettiği âdil kararı ve yirmi seneden beri Risale-i Nur şakirdlerinde öyle en küçük bir hareketin vuku' bulmaması gayet aşikâr olarak isbat ediyor ki, Said Nursî ve Risale-i Nur şakirdleri külliyyen suçsuzdurlar.

Türk gençliği bu mübarek vatan ve kahraman Türk Milleti'ni komünistlikten kurtarmak mücahedesini aksatmak isteyen iman düşmanları iftira ve itham ediyorlar. Hep beraetle neticelenen hapse koymalar, güneş gibi zahir ve bahir olan masumiyetler karşısında bu kat'î kanaatı veriyoruz. Üstadımız Said Nursî'nin ve Risale-i Nur şakirdlerinin masumiyetine milyonlarca vatandaş toplayıp şahid göstermeğe hazırız. Bütün bir millet tarafından müşahede olunan masumiyetimiz karşısında devam eden gizli din düşmanlarının zulümleri, sabrımızı tüketmektedir. Risale-i Nur'un yirmi seneden beri devam eden azimli neşriyatı memleketimizde komünistlik ve türlü fenalıkları önlemiştir. Buna gene bütün bir millet şahiddir. Risale-i Nur gibi hârikulâde ve fevkalâde bir meharetle te'lif edilen eserler gençliğimizin, milletimizin ve bütün insanlık âleminin ebedî refah ve saadetini sağlamış ve sağlayacaktır. Bu kanaatı yüksek ilmi şahsiyetler vermiştir. Mahkemelerin lüzumsuz olarak uzatıldığına kani' oluyoruz. Bediüzzaman'ın beraet kararını ve Risale-i Nur eserlerinin serbestiyetini bütün bir millet bekliyor. Bilhassa kahraman Türk gençliği komünistlik ve masonluk âfâtından kendini korumak için, iştiyakla okuyacağı eserlerin basılmasını istiyor.

Mahkemenin uzamasıyla Bediüzzaman gibi bir dâhînin hapiste kalmasına, mukaddes hissiyatla çırpınan milletin tahammül edemediğine şahid oluyoruz. Vaziyeti ehemmiyetle yüksek makam ve vicdanlarınıza arzeder, bir an evvel muhakkak olan beraetimize karar verilmesi hususunda adaletin tecelli ettirilmesini ve yardımınızı istirham ediyoruz.

Risale-i Nur şakirdleri namına

Ehl-i Vukufa teşekkürname ve üç noktayı beyan

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Diyanet Riyasetindeki ehl-i vukufa bir teşekkürname ve tetkiklerindeki cüz'î ve cevabı zâhir ve verilmiş tenkitlerine tashihle yardım etmek için üç noktayı beyan edeceğim.

Birincisi: Üç cihetle o âlimlere teşekkür ederim. Şahsım itibarıyla minnettaram.

Birincisi: Siracü'n-Nur mecmuasının Beşinci Şuâdan başka on üç parçasını takdîr-kârâne hülâsa etmeleridir.

İkincisi: Medar-ı ittihamımız olan tarîkatçılık ve cemiyetçilik ve emniyeti ihlâl bahanelerini reddetmeleridir.

Üçüncüsü: Benim mahkemedeki dâvâmı tasdikleridir. Yani, mahkemeye dedim: Kusur varsa bütün o kusur benimdir. Nur talebeleri hâlis ve mâsum olup imanları için Nurlara çalışmışlar. İşte o ehl-i vukuf dahi Nurcuları kurtarıyorlar. Bütün kusuru bana veriyorlar. Ben de onlara, "Allah sizden razı olsun" derim. Yalnız, merhum Hasan Feyzi ve merhum Hâfız Ali'yi ve o iki mübarek şehidin sisteminde ve vârislerinden iki üç zâtı benim suçuma şerik etmişler. Fakat bir cihette sehvetmişler. Çünkü o zâtlar, kusurda değil, belki hizmet-i imaniyede benden ileri ve benim hatalarımdan müberrâ olarak, zaafiyetime merhameten inayet-i İlâhiye tarafından bana yardımcı verilmişler.

İkinci nokta: O ehl-i vukuf, Beşinci Şuâdaki rivayetlerin bir kısmına zayıf ve bir kısmına mevzu demişler ve te'villerinin bir kısmına yanlış demişler ki, bu Afyon'da aleyhimizde iddianame o tarzda yazılmış ve on beş sahifede seksen bir yanlış yaptığını bir cetvelde ispat etmişiz. Muhterem ehl-i vukuf o cetveli görsünler. Birtek nümunesi şudur:

İddiacı demiş: "Bütün te'villeri yanlıştır ve o rivayetler, ya mevzu veya zayıftır."

Biz dahi deriz: Te'vil demek, yani "*Bu mânâ bu hadîsten murad olmak mümkündür, muhtemeldir*" demektir. Mantıkça o mânânın imkânını reddetmek ise, muhaliyetini ispat etmekle olur. Halbuki o mânâ gözle görüldüğü ve tahakkuk ettiği gibi, hadîsin mânâ-yı işârî tabakasının külliyyetinde bir fert olması bilmüşahade mu'cizâne bir lem'a-yı ihbar-ı gaybîyi bu asrın gözüne gösterdiğinden, hiçbir cihetle kâbil-i inkâr ve itiraz olamaz.

Hem o "Bütün rivayetler mevzudur veya zayıftır" iddiacının demesi üç vech ile yanlış olduğu, cetvelde ispat edilmiş.

Birisi: Bir milyon hadîsi hıfzına alan İmam-ı Ahmed ibn-i Hanbel ve beş yüz bin hadîsi hıfzeden İmam-ı Buhârî'nin cesaret edemedikleri ve o nefyin ispatı kâbil olmadığı ve bütün hadîs kitaplarını görmediği ve ümmetin ekseriyeti her asırda o rivayetlerin mânâlarının zuhurlarını veya o küllînin bir ferdi görmesini bekledikleri ve ümmetçe telâkki-i bîl kabul derecesine yakınlaşmış ve ayn-ı hakikat bazı nümune ve fertleri meydana çıkıp görüldüğü halde, o rivayetleri külliyyetle inkâr etmek on cihetle hatadır.

İkinci vecih: "**Mevzudur**" mânâsı, "*Bu rivayet an'aneli, senedli hadîs değil*" demektir. Yoksa mânâsı yanlıştır demek değildir. Madem ümmette, hususan ehl-i hakikat ve keşif ve bir kısım ehl-i hadîs ve ehl-i içtihad kabul edip mânâlarının vukularını beklemişler. Elbette o rivayetlerin durûb-u emsal gibi umuma bakan hakikatleri vardır.

Üçüncü vecih: Hangi mesele veya rivayet var ki, meşrepleri, mezhepleri muhtelif âlimlerin bir kitabında ona itiraz edilmesin? Meselâ, İslâm içinde birkaç deccal geleceğine dair rivayetlerden birisi bu hadîs-i şerif, sarîh bir surette Cengiz ve Hülâgû fitnesinden haber verir:

لَنْ تَزَالَ الْخِلَافَةُ فِي وَلَدِ عَمِّي صِنُو أَبِي الْعَبَّاسِ حَتَّى يُسَلِّمَهَا إِلَى الدَّجَالِ

Yani, "*Uzun zaman hilâfet-i Abbâsiye devam edecek, sonra o saltanat Deccal eline geçecek*" diye, beş yüz seneden sonra İslâm içine bir deccal gelecek, o hilâfeti bozacak gibi ki, eşhâs-ı âhîrzamandan çok rivayetler haber verdikleri halde, mezhebi ayrı veya fikri müfrit bir kısım ehl-i içtihad kabul etmemişler, "**mevzu**" veya "**zayıftır**" demişler. Her ne ise, şimdi bu uzun kıssayı kısa kesmeme sebep, Risale-i Nur ile alâkadar ve Nurlara hücumun aynı zamanında zeminin hiddetini gösteren dört büyük zelzelenin tevafuku gibi bu cevabı yazdığım aynı saatte, burada iki şiddetli zelzele vuku buldu. Şöyle ki:

Akşamda elime verilen ehl-i vukufun raporundaki ameliyat-ı cerrahiyyenin yaralarından elîm

bir tesir ve temassızlıktan hazîn bir zahmetle kendim perişan kalemimle yazmaktan teellüm hissederken, iki zelzelenin tevafukudur. Evet, sekiz ay tecrit ve sıkıntılar içinde en ziyade güvendiğim ve raporlarıyla imdadıma yetişmelerini beklediğim Diyanet Riyaseti dairesinden gelen raporu akşamdan aldım. Bu sabah bildim ki, pek ehemmiyetsiz şeylerle imdadıma değil, belki iddiacıya yardım ederek, "Geçen dört zelzeleler Nurun kerametlerindendir, Said demiş" dediklerini gördüm. Cetvelde yazdığım gibi, "Nurlar, sadaka-i makbule misillü, belâların def'ine bir vesiledir. Ne vakit Nurlara hücum edilse, musibetler fırsat bulup gelirler ve bazan da zemin hiddet eder" diye yazmaya niyet ederken, burada iki şiddetli zelzele (**Haşiye**) beni o bahsi yazmaktan vazgeçirdi. Onu bırakıp üçüncü noktaya geçiyorum.

Üçüncü nokta: Ey müdakkik ve hakikatli ve insaflı ehl-i vukuf âlimlerimiz, eskiden beri ehl-i ilim mâbeyninde bir makbul âdet-i müstemirreye binaen, yeni telif edilen güzel kitapların âhirlerinde başkaların o kitaba methiyeleri ve takrizleri ve mübalâğane ve bazan müfritâne senâları yazılıp neşredildiği ve müellif kemâl-i memnuniyetle o takrizcilere minnettar olduğu ve rakipleri dahi onu hodfuruşlukla ittiham etmedikleri halde, Nurun bir kısım has ve hâlis şakirtlerinin ve merhum Hasan Feyzi ve şehid Hâfız Ali tarzında yazdıkları takrizleriyle aleyhime şiddetli hücum eden pek çok insafsız muarızlara karşı aczime, zaafıma, garipliğime, kimsesizliğime yardım ve Nurlara muhtaçları teşvik fikriyle olan methiyelerini bütün bütün reddetmediğimi ve şahsıma ait kısmını Nurlara çevirdiğimi bir hodfuruşluk telâkki etmenizi kemâl-i dikkatinize ve tahkikî ilminize ve şefkatkârâne muavenetinize ve insafınıza yakıştıramadığımdan müteessir oldum. Ve o methiyeleri yazan sâfi arkadaşlarımın hiç siyaseti düşünmeyerek riyazî bir hesapla, "Mânâ-yı işârî külliyyetinin bir mâsadaki ve cüz'î bir ferdi bu zamanda Risale-i Nur'dur" demelerine hatâ denilmez. Çünkü zaman tasdik ediyor. Haydi, çok mübalâğa veya hatâ dahi olsa, ilmî bir hatâdır. Herkes kendi kanaatini yazabilir. Acaba, şeriatta on iki mezhep, hususan Hanefî, Mâlikî, Şâfiî, Hanbelî mezheplerinde ve yetmiş yakın ilm-i kelâm ve usulüddin dairesindeki allâmelerin fırkalarında ne kadar ayrı ayrı kanaatler ve fikirler kitaplara yazılmış, bilirsiniz. Halbuki bu zaman kadar, hiç bir zaman, din âlimlerinin ittifakına ve münakaşa etmemesine muhtaç olmamış. Şimdilik teferruattaki ihtilâfı bırakmaya ve medar-ı münakaşa etmemeye mecburuz.

Ehl-i vukufun insaflı hocalarından üç sualım var

Birisi: Bir adam, diğer bir adamı sâfi bir niyetle onu methetmekle mes'ul olur mu? Hususan o istemediği, elinden geldiği kadar o medihleri ya red veya başkasına çevirdiği ve o hâlis dostunu kaçırmamak için onu tekdir etmeyip, methini yüz derece haddimden fazladır diye sükût ile mukabele etmesi hiç hodfuruşluk sayılır mı?

İkinci sual: Acaba ortalıkta din aleyhinde bu dehşetli hücumlar ve dağ gibi dinî meseleler içinde Nur şakirtlerinden bir hakikat âşığı, zararsız ve cüz'î bir hatâ-i ilmî ve yanlış bir kanaati cihetinde böyle tekdir ve tezyife müstehak olur mu? Siz gibi üstadlardan, medhiye yazan talebe şefkatle hatâsını ihtar beklerken, böyle adliye eliyle tokatlamak caiz olur mu?

Üçüncü sual: Bu yirmi senedir hadsiz muarızlara karşı sarsılmayan ve yüz binler muhtaçların imanlarını kuvvetlendiren Risale-i Nur'a bir iki mesele için bu tarz tenkidiniz yakışır mı? Hem o müdakkik âlimlere bunu hatırlatıyorum ki, raporlarında, Ahmet Feyzi'nin methiyesinin başında bir mektubumu görmelerinden, güya o medihleri ben kendime yapmışım gibi tenkit ediyorlar. Halbuki o mektubum benim şahsımın hakkındaki medihlerini kabul etmemek ve kaldırmak içindi ki, bir kısmını kaldırdım, bir kısmını da tâdil edecektim. Fakat acele edip tam yapmadan o mektubu bir kardeşime göndermiştim. Onlar dahi o mahrem methiyenin başına koyup hususî bir zâta gönderdikleri zaman hükûmetin eline geçmiş. Acaba böyle hususî takriz ve sırf ilmî ve bir kanaat-i vicdaniye ve mahrem arkadaşların mâbeyninde ve sonra tam tâdil etmek fikriyle bir meşveret tarzında gezmesi, bu şiddetli itiraza müstehak olur mu? Hem kırmızı ve siyah ciltli iki mecmuacık, arkadaşlara hususî ve tebrik ve teşvik ve taltif için yazılmış bazı hususî mektuplardır. Her nasılsa bir iki zât merak edip zâyî olmasın diye bir deftere toplamış. Taharride zabita eline geçmiş. Acaba böyle mektuplardan ahkâm çıkarmak ve sual ve cevaba medar etmek ve siyasete temas ettirmeye çalışmaya hiç ihtiyaç var mı? Kur'ân'a hücum eden dehşetli ejderhaları görmüyor, bakmıyor, sineklerin ısırmasıyla uğraşıyor gibi olmaz mı?

Dini ve terbiye-i Muhammediyeyi zehir diyen Saraçoğlu'nu bırakıp, hakikat-i Kur'âniyeyi güneş gibi gösteren ve nev-i beşerin yaralarına tam tiryak olduğunu ispat eden Siracü'n-Nur ile münakaşa ederek, Nurun o mecmuasının âhirine ilhak edilen bir risalede zayıf hadîslerin te'villeri var diye, o mecmuanın müsaaderesine yardım etmek çıkmaz mı? Bizler siz gibi zâtlardan yaralarımıza merhem sürmek ve ferasetinizle yardım bekler ve cüz'î tenkitlerinizden

gücenmeyiz.

Mevkuf
Said Nursî

Haşiye: Bu iki zelzele 18.9.1948 tarihine müsadif, Cuma günü kuşluk vakti olmuştur. Afyon hapsinde Risale-i Nur talebeleri namına Halil, Mustafa, Mehmet Feyzi, Hüsrev

Hata-Savab cetveli

Hata-Savab Cetveli

İddianamede yirmi sahifeden ziyade arkadaşlara ait olduğundan, yanlışlarını beyan etmedim. Bu yanlışların hepsi yüzden geçer. Mahkemede kırk sahife iddianame iki saate yakın dinlettirildi. Hem hukukumuz, hem hayat-ı şahsiyemize, hem hayat-ı içtimaiyemize ve şerefimize ve Risale-i Nur'un kıymetine çok dokunduğu halde gücenmediğimize mukâbil, iddianameyi yazan zâtın meselemizdeki sathîliğine ve dikkatsizliğine ve cerbezeliğine dokunacak bir cihet varsa onun da gücenmemesini ve mahkemenin de tamamen itiraznamemi okumaklığıma müsaadesini talep ederiz.

Mahkemede aleyhimizdeki iddianamede "Yüz yanlışını ispat etmezsem yüz sene cezaya razıyım" diye iddia ettiğime bir hüccet olarak, iddianamenin kırk sahifesinde, şahsıma ait on beş sahifede seksen bir yanlışını gösteren bu cetveli takdim ediyorum.

Said Nursî

Hatalar ve Cevapları

Hata 1: Dini âlet ederek.

Cevap: Reddedilmemiş müdafaatımdaki hüccetler bu yanlışını herkese gösterir.

Hata 2: Emniyeti bozabilecek.

Cevap: Yirmi senede bir vukuatı altı mahkeme göstermemesiyle bu yanlışını ispat eder.

Hata 3: Gizli bir cemiyet kurmak.

Cevap: Üç mahkemenin bu noktada beraat vermesi bu yanlışını ispat eder.

Hata 4: Gizli cemiyete girmek.

Cevap: Bu defa yirmi üç adamı makam-ı iddia tahliyesiyle kendi yanlışını kendi gösteriyor.

Hata 5: Hiç bir iş ile meşgul olmayan.

Cevap: Risale-i Nur'un telifi ve tashihiyle olan büyük meşgaleyi görmemesi, bu yanlışını herkese gösteriyor.

Hata 6-7: Devletin emniyetini ihlâl teşvik edecek hareketlerde bulunduğu ve gizli cemiyet kurduğundan.

Cevap: Eskişehir Mahkemesinin yalnız tesettür ve şapka meselesini esas tutması ve cemiyet ve emniyeti ihlâl ehemmiyet vermemesi bu yanlışını gösteriyor.

Hata 8: Kanunun 163'üncü maddesi.

Cevap: Zâhiren o madde-i kanunî ile, fakat hakikaten Eskişehir Mahkemesi kanaat-i vicdaniye ile hüküm vermesi, Tesettür Risalesinin eskiden yazıldığını anlamasıyla, mecburiyetle kanaat-i vicdaniyeye müracaat etmesi, bu yanlışını gösteriyor.

Hata 9: Dinen mukaddes tanınan şeyleri âlet etmesi.

Cevap: Bu otuz seneki hayatım ve bütün benimle görüşenler ve mahiyetimi bilenler, bu hükmü tekzip ediyorlar.

Hata 10: Devletin emniyetini bozacak hareketlere halkı teşvik ve tergîb ederek.

Cevap: Yirmi senede hiç bir Nur şakirdi böyle bir vukuata sebep olmadığı ve on vilâyetin zabıtalı kaydetmemeleri, bunun hatâ olduğunu gösteriyor.

Hata 11: Gizli cemiyet kurmak.

Cevap: Üç mahkemenin o noktada beraat vermesi ve yirmi senedir siyaseti terk etmekliğim, bu hatânın ne kadar açık bir iftira olduğunu gösteriyor.

Hata 12: Gizli neşriyatta bulunmak.

Cevap: Âlem-i İslâmın mühim merkezlerinde ve burada merkez-i hükûmette ve dârülfünunda yazdıkları Nur mecmuaları ellerde gezmesiyle bu yanlışını gösteriyor.

Hata 13: Gençlik Rehberi, Nurcular cemiyeti arasında gizli satılmasına.

Cevap: Cerh edilmeyen müdafaatta, yedi makamata gönderilen itiraznamede kat'î hüccetlerle ki, Nur talebeleri hiçbir vech ile siyasî cemiyet olmazlar. Hem Eskişehir Emniyet Müdürlüğü müsaadesiyle resmen tab edilen Gençlik Rehberi, değil yalnız Nurcular arasında, herkese alenen satıldığı bu hatâsını ispat eder.

Hata 14: Zülfikar ve Asâ-yı Mûsâ'nın gizli satılmasına.

Cevap: Doğrudan doğruya Diyanet Riyasetine berâ-yı malûmat bu mecmuaların gönderilmesi, hem alenen İstanbul'da ciltlenmesi ve İstanbul'daki mühim zâtlara, hattâ bazı kitapçılara—ki, Hindistan'a kadar gönderilmek için—gönderilmesi, gizli satılmadığını, belki ilânatla, teşhir edilmekle satıldığı bu hatâsını gösteriyor.

Hata 15: "Yüz kırk sûre Kur'ân" demesine.

Cevap: Kur'ân yüz on dört sûre olduğunu, Kur'ân'ı okuyan herkes bildiği halde, sathîliği ve aceleliği bu acip yanlışla sevketmiş.

Hata 16: Kur'ân-ı Kerîme âdetâ bir nazîre.

Cevap: Bin defa hâşâ! Risale-i Nur Kur'ân'ın bu asırda bir mu'cize-i mâneviyesinin bir âyinesi ve ondan tereşşuh etmiş bir tefsiri olduğuna bütün Nurcuların ve Risale-i Nur'daki yazıları görenlerin kanaatleri, bu yanlış tekzip ediyor.

Hata 17: Risale-i Nur yüz kırk parçadan ibaret olan.

Cevap: Müdafaatımda belki pek çok defalar lüzumu için yüz otuz parça diye tekrarımız bu yanlışını gösteriyor.

Hata 18: Risale-i Nur'un telifi yirmi üç senede tamamlandığı bildirilen.

Cevap: İmam-ı Ali'nin (r.a.) ve Gavs-ı Âzam'ın (k.s.) işârât-ı gaybiyeleriyle ve mânâ-yı işârîsiyle, bir vakit yirmi dört senede Risale-i Nur tamam olacak denilmesi, o yanlış tashih eder.

Hata 19: Üç kitapta toplanan Nur Risalelerinin.

Cevap: Belki, yalnız Yirmi Yedinci Mektup, lâhikasıyla beraber o üç mecmua kadar büyük olduğu gibi, onlardaki Nurun risaleleri o üç mecmuada ancak beşten birisi olması, dikkatsizlikten gelen bu yanlışını gösteriyor.

Hata 20: Perakende halinde bulunan Nur Risaleleri.

Cevap: Şimdi, Nurları yazan kalemlerin yüz binler ve güzel, itina ile, tevafukla yazan yüzler kâtibin aşk-ı imanî ve ilmî ile yazdıkları Nur Risalelerine perakende, ehemmiyetsiz parçalar namı verilmesi zâhir bir yanıştır.

Hata 21: Bazı kısmında mevzu ve gaye ile hiç ilgisi olmadığı.

Cevap: Eski zamanda mantıkta en derin âlimleri ilzam eden ve şimdiye kadar müdakkik âlimlerin Risale-i Nur'u o cihette tenkit edememeleri, bu hatâyı söyleyene iade eder.

Hata 22-23: Risale-i Nur'un bir kısmında okuyanlara birşey öğretme bakımından ilmî mahiyet taşımadığı.

Cevap: Yirmi seneden beri hükûmetin iğfal olunmuş bazı rükünleri ve aldanmış bazı müteassıp hocalar Risale-i Nur'un aleyhinde hücum ettikleri ve herkesi ürküttükleri halde, hiçbir esere müyesser olmayan yüz binler her sınıftan muhtac-ı ilm-i hakikat ona talip olup istifadeleri bu iftirayı pek çirkin gösteriyor.

Hata 24: Şimalden gelecek büyük kızıl tehlikeye karşı bir sed olduğunu iddia ve zannetmektedir.

Cevap: Nurları okuyan bütün zâtlar; değil zan ve tahmin, belki kat'î ve yakînî bir surette, Risale-i Nur'un şimalden gelen tehlikeye bir sed olduğunu söylemeleri bu hatâyı gösteriyor.

Hata 25: Devletin emniyetini ihlâl etmiş.

Cevap: Üç mahkemede, üç müdafaatımda bu iftiranın asılsız olduğunu ispat ettiğim gibi, yirmi senede bulunduğum beş altı vilâyet zabıtalrı, emniyeti ihlâl dair hiçbir emâreyi ne Said'in ve ne de arkadaşlarının hakkında kaydetmemesi, bu iftirayı tamamıyla reddeder.

Hata 26: Nurcuların zanları hilâfına olarak, Nur Risaleleri yegâne okunacak tefsir değildir.

Cevap: Nur Risalelerinde ve talebelerinin lisanında her vakit söylenen "Bu zamanda en kuvvetli bir tefsir-i Kur'ânîdir" cümlesidir. Yoksa hiçbir vakit başka tefsirlere ilişmek hatırlarına gelmediği, bu acîp hatânın ne kadar çirkin olduğunu gösterir.

Hata 27: Nurcular adı verilen talebelerin de yekdiğerleriyle görüşmeleri gizli olduğu.

Cevap: Isparta vilâyetinde ve bütün köylerinde, zabitanın ve hükümetin taht-ı nezaretinde âşikâre surette görüşmeleri ve bazı köylerde yüz kalemle yazıları neşretmeleri, gizlilik isnadını kırıyor.

Hata 28: Teksir makinesiyle çoğaltılması ve alanların bulunduğu yerlere götürülmesi gizli yapılmaktadır.

Cevap: Bu ifadede bir dirhem doğruluk varsa, üç dirhem yanlış var. Evet, insafsız gizli düşmanlarımız bahane bulmamak için, dörtte bir gizli yapılmıştı. Yoksa şimdi buldukları bahaneyle bizi daha evvelden adliyeye sürüklemeleri ihtimaline binaen, bir parça gizliydi. Yoksa herbirisi üç yüz dört yüz sahifeli mecmualardan bin beş yüze yakın miktarı memleketin her tarafına mümânaatsız gitmesi, bu hatâyı tam gösterir.

Hata 29: Ve nitekim mektupların, mürsellerin bulunduğu yerden değil, başka yer postahanesinden verilerek gönderilmekte olduğu.

Cevap: Yirmi sekizinci yanlıştaki zikri geçtiği gibi, onda biri doğru ise dokuzu yanlıştır. Mektuplar, pek nadir olarak postahaneye mürsellerin bulundukları yerlerden verilmemiştir.

Hata 30: Cemiyet mensubîninden Ali Savran tarafından gönderildiği.

Cevap: Makam-ı iddianın o Ali Savran'ı tahliye etmesi ve sonra da bu mahkemede yine tevkif etmeyip memleketine gitmesine izin vermesi, cemiyetçilik olmadığını makam-ı iddia kendi kalemiyle ispat etmiştir.

Hata 31: Yine gizlice bazı vatandaşların mensup oldukları gizli cemiyete.

Cevap: Böyle asılsız bir hatâyı tekrar etmek de büyük bir hatâ olduğu malûmdur.

Hata 32: Herkese okunmasının dahi sevap olduğunu söyleyerek iğfale çalıştıkları.

Cevap: Otuz üç âyât-ı Kur'âniyenin işârâtına mazhar ve şimdiye kadar yüz binler adama iman cihetinde tesirli hizmet eden ve pekçok gençleri ıslah eden Risale-i Nur'la iğfal edilmiş diyen, elbette nefis-i emmârenin iğfale kapılmış ki, böyle hatâ ediyor.

Hata 33: Bundan başka gizli maksat görünmüyorsa bu gizliliğe mahal görünmezdi.

Cevap: Kırk seneden beri bana suikasta çalışan gizli düşmanlarımın desiseleriyle şahsıma karşı eşedd-i zulmü yapanlardan çekinmek için gizlenmiştir.

Hata 34-35: Dinî hissiyatı âlet ederek devletin emniyetini bozmaya halkı teşvik eden hareketlerinin.

Cevap: Hiç aslı olmayan uzak bir imkânı vukuat yerinde sarf ederek bu kadar tekrar etmek, yalnız garazkârâne bir iftiradır.

Hata 36: Kanunî ve zarurî olarak takip edilmesine, münafıklık, zındıklık, dinsizlik ve zulüm olarak tavsif eden.

Cevap: Bizi kanunsuz hapslere sokmak ve gizli düşmanlarımızın desiseleriyle bizi perişan etmek sırasında o gizli düşmanlarımıza münafıklık, zındıklık, dinsizlik söylediğimizi, iğfallerine kapılmış memurlara atfetmesi hatadır.

Hata 37-38: Kimseyle görüşmediğini ileri sürdüğü halde, gizli olarak vilâyet ve kaza ve köylerden gelenleri kabul edip görüşmüş.

Cevap: Bu yazıda bir doğru varsa, yirmisi yanlış. Çünkü, yirmi ve otuz ziyaretçiden ancak bir tanesini kabul ettiğimi mahallî zabıtası ve ahali bildiği halde böyle küllî ve daimî bir surette isnat etmek iftiradır.

Hata 39: Sûreten bu inziva hali, yakınları olan talebeleri tarafından birçok kerametlerin mevcudiyetinin kabulüne ve bütün Nurculara inandırılmasına yol açmış.

Cevap: Bu inziva, böyle kanunsuz belâlara düşmemek ve tasannu ve hodfuruşluktan kurtulmak için olduğu ve Nur şakirtlerinin bu inzivayı beğenmedikleri halde, bundan kendimi keramet sahibi göstermek ve dostları da onunla onu kerametli bilmek mânâsız bir iftiradır.

Hata 40: Kerametleri ve velîliği hakkındaki söylenenleri ve yazıları red ve cerh etmiyor.

Cevap: Bu pek zâhir bir hatâdır. Yüz yerde kardeşlerime yazmışım ki, "Şahsımda hiç bir ehemmiyet yok. Bana karşı hüsn-ü zannınız yanlıştır. Sizin ihlâsınız var. Ben belki ihlâsa muvaffak olamıyorum. Hizmette de size yetişemiyorum" dediğim ve hiç bir defa nefsimi methetmediğim halde bu isnat büyük bir iftiradır.

Hata 41: Ve bu yolda öğünmesine bir sebep olmuştur.

Cevap: İddianameyi yazan, sathîlik ve garazla baktığı için, Risale-i Nur'un senâsını benim şahsımın senâsı zannetmiş, bu hatâyı düşmüş. Ve çok yerlerde böyle hatâyı düşüyor.

Hata 42: Said tefahura düşkündür.

Cevap: Bu otuz senelik yeni hayatım ve bütün beni tanıyanlar onun bu iftirasını tekzip eder.

Hata 43: Bunu eserlerinin muhtelif yerlerinde görmek mümkündür.

Cevap: İddiacının bu dediği tefahur benim şahsıma değil; bütün o tefahuru hatırına getiren senâlar, Risale-i Nur'a aittir. Risale-i Nur da Kur'ân'ın tefsiridir.

Hata 44: Siracü'n-Nur kitabında, eserin dört buçuk saat zarfında yazıldığı kaydedilmiştir.

Cevap: Bu yazısında iki hatâsı var. Birisi: Siracü'n-Nur dört buçuk saatte telif edilmiş değil; onun içinde on beş yirmi sahifeden ibaret Hastalık Risalesine aittir. Orada imzaları bulunan iki kâtibin arzularıyla bir tahdis-i nimet olarak yazılmıştır. Bunda hiçbir kimsenin hatırına tefahur gelmez; ancak bir şükürdür.

Hata 45: İlminin vüs'atini ve karihasının genişliğini ve zekâsının feyzini ve yüksekliğini anlatmak istemiştir.

Cevap: Elli altmış senelik hayat-ı ilmiyesi böyle temeddühlere ihtiyaç bırakmadığı gibi, âhir ömründe şahsını temeddühten bütün bütün çekindiği, yalnız hakaik-ı imaniyenin beyanında yanlış etmediği ve sırf Kur'ân'ın feyzinden iktibas ettiğine dair beyanatı böyle hodefuruşâne bir surete çevirmek büyük bir iftiradır. Hattâ o yanlış doğru da olsa meşhur Abdülvehhab-ı Şârânî ve Muhyiddin-i Arabî gibi pek çok ehl-i hakikat ulema, tahdis-i nimet nev'inde bu tarz-ı ihsanat-ı İlâhiyeyi çok defa kitaplarında zikretmişler.

Hata 46-47: Kendi kerametini o kadar inanmıştır ki, İlâhî ve tabîî olan birçok hâdiseleri kendisinin ve Risale-i Nur'un kerametidir der.

Cevap: Bu hatâsında birkaç vech ile yanlışlığı var. İlâhî ve tabîî olarak iki kısma ayırmak ve tabiata da bir hisse-i icad vermek dinde bir yanlış olduğu gibi, Risale-i Nur'a ve şakirtlerine gelen zulmün aynı zamanında zelzele gibi müteaddit hâdiselerin tevafukları Risale-i Nur'un makbuliyetine ve bir sadaka-i makbule hükmüne geçtiğine bir işaret-i gaybiyedir demesini tefahur zannetmek iftira olduğunu herkes bilir.

Hata 48: Risale-i Nur'un tokadı olarak vasıflandırmaktadır.

Cevap: Bunu müdafaatımda pek zâhir bir hatâ olduğunu ispat ettiğimiz gibi; Risale-i Nur'un tokadıdır denilmemiş; belki "Risale-i Nur sadaka-i makbule gibi belâların def'ine vesile olmasından, o gizlendiği ve müsadere edildiği zamanda bazı belâlar fırsat bulup başımıza gelir" denilmiş. Bu ise adalet-i İlâhiyenin bir tokadıdır.

Hata 49: Muhtelif yerlerde olan zelzeleler ve seylâplar, Risale-i Nur'un şiddetli birer tokadı olarak vuku bulmuştur.

Cevap: Cevabı mükerrer verilmiş bir hatâyı tekrar etmek garazkârâne bir yanıştır.

Hata 50-51: Bu seylâp ve zelzelelerden Risale-i Nur'un ve binnetice kendisinin kerametiyle kurtulmuşlardır. Ve mâsumlar ve çocuklar o belâlardan zarar görmüşler. Said bunu izah etmemiş ve edememiştir.

Cevap: Risale-i Nur'un mükerrer yerlerinde yazılmış ki, zâlimlere gelen musibetlerde mâsumların telef olan malları sadaka ve vefat edenler de şehid hükmünde olduğunu beyan, bu yanlışını ve sathîliğini gösterir.

Hata 52: Hayır ve şerrin Allah'tan olduğunu inkâr yoluna sapmak gibi bir tezada düşmüştür.

Cevap: Risale-i Nur'dan Kader Risalesi olan Yirmi Altıncı Sözün sırr-ı kaderi emsalsiz bir surette beyanı ve imanın erkânlarını Risale-i Nur'un harika bir tarzda ispatı meydanda iken, böyle bir iftira garazkârlıktan başka birşey değildir.

Hata 53: Nur şakirtlerinin bazıları ona bir mehdîlik de tevcih etmişlerdir.

Cevap: İtiraznamemde kat'î hüccetlerle onun bu hatâsı reddedilmiş. Hem hiçbir vakit, değil böyle büyük makamları, belki küçük medih ve hüsn-ü zan ile nefs-i emmâresine bir benlik vermemek için reddettiği mahkemelerde de görülmüştür.

Hata 54: Müceddidlik ve büyük makamlar veren şakirtlerinin hitabelerine, enâniyet ve tefahura olan meyli icabı itiraz etmeyerek bu teveccühleri kabul ettiği göz önündedir.

Cevap: Bu hatâsında kaç vech ile iftira var olduğu itiraznamemde ve bu cetvelde kaç yerde ispat edilmiştir.

Hata 55: "Hazret-i Ali'nin (r.a.) ilm-i hakikat itibarıyla şakirdi olduğumdan, mânevî evlâdı olabilirim" demesiyle kendine atfedilen makamlara liyakatini kabul etmiş görülmektedir.

Cevap: Bedî' mânâsında olan Celcelûtiye kasidesinde İmam-ı Ali'nin (r.a.) çok cihetlerle Risale-i Nur'a sarahat derecesine yakın işaretinde, Bediüzzaman ismini Risale-i Nur'a vermesinden, bana emaneten verilen o ismi Risale-i Nur'a iade ettiğimi yazmışım. Bununla beraber, "*Ben de mânevî Âl-i Beytten sayılabilirim*" demekten maksadım, bir kısım müçtehidlerin

﴿۱﴾ وَ عَلَى إِلِهِ وَّصْحِيهِ duasında, "*Seyyid olmayan, fakat ehl-i takvâ bulunanlar o duada dahildirler*" dediklerinden, o umumî duada benim de bir hissem bulunması için ricakârâne bir te'vildir. Yoksa, o hatâkârâne mânâ hiç hatırıma gelmemiş.

Hata 56: Ahmed Feyzi'nin risaleciğinin başında Said'in iki buçuk sahifelik yazısıyla ﴿۲﴾ يَا أَيُّهَا الْمُزْمِلُ âyet-i kerîmesinden ebced hesabıyla "*Kürdî*" kelimesi çıkarılmış.

Cevap: Burada benim iki sahifecik yazıma, Ahmed Feyzi'nin hakkımda mübalâğakârane medihlerini kabul ettiğim mânâsı verilmiş, hatâ etmiş. Çünkü benim o mektubum Ahmed Feyzi'nin dikkatini ve ilmini takdirle beraber, hakkımdaki haddimden ziyade hüsn-ü zanlarını cerh ve tâdil için yazılmıştır. Hem âyetin mânâ-yı işârî tabakasından riyazî ve ebcedî bir tevafukla üstadına karşı bir mânâ çıkarıp, hürmetine bir makbuliyet alâmeti olarak yazmış. Böyle şeylere yanlış denilmez ki, medâr-ı mes'uliyet olsun. Olsa olsa ilmî bir hatâdır; siyasete teması yoktur.

Yine Ahmed Feyzi'nin, Risale-i Nur'un müsellem faziletinin bir parçasını kendi üstadına isnad etmesi ve bu zamanın bir hidayet vasıtası olduğunu demesini, medâr-ı mes'uliyet görüyor. Halbuki, herkes sevdiği bir adam hakkında mübalâğakârane ve ifratkârâne medih ve senâ etmekte, örfen, âdeten, ilmen dahi hatâ olmadığı halde, hiç münasebeti olmayan bir sözdür.

Hata 57: Böyle acip dâvâlarla belki bir zaman peygamberliğini dâvâ ile hezeyan hali başlamış oluyor.

Cevap: Bunun bu iftira ve isnat ve hatâsından el'iyazü billâh derim. Böyle hiç kimsenin hatırına gelmeyen ve bizi bilen hiç kimseyi kandırmayan isnatları, elbette kanun, siyaset ve idarenin haricinde bunda dehşetli bir mânâ hükmediyor ki, şeytanın da kimseyi inandıramadığı iftirayı ediyor.

Hata 58: İhtiyar Risalesinde "Yedinci Rica" gibi bazı risaleleri halkı devletin aleyhine teşvik edecek harekette ve mâhiyette görülüp, Eskişehir Mahkemesinde mahkûmiyetine karar verilmiş.

Cevap: Bu da zâhir bir hatâdır. Yedinci Rica ve İhtiyarlar Risalesi, değil sebep-i mahkûmiyet ve emniyeti ihlâl etmek, belki çok cihetlerle beni zulümden kurtardığı gibi, Eskişehir'deki kanaat-i vicdaniye ile verilen hafif ceza da Tesettür Risalesinin bir meselesi içindir. Makam-ı iddianın dikkatsizliği ve sathîliği ile böyle yanlışlar oluyor.

Hata 59: Hüsrev Altınbaşak, Türk Harfleri Kanununa aykırı olarak Asâ-yı Mûsâ ve Zülfikar gibi mecmuaları Arap harfleriyle yazmış.

Cevap: Şimdiye kadar Kur'ân harfleri ve hattı, Türk milletinin hatt-ı kadîmi olduğu halde, Lâtin harflerini Türk harfleri deyip Kur'ân harfleriyle Asâ-yı Mûsâ'yı yazan Hüsrev'i mes'ul etmek birkaç vech ile yanlış olduğunu ehl-i insaf anlar.

Hata 60, 61, 62, 63: İstinad ettiği hadîsler zayıf ve hattâ mevzu olmakla beraber, te'villeri yanlış ve aslı yoktur.

Cevap: Bütün ümmet bin seneden beri telâkki-i bilkabul ettiği ve âlem-i İslâm içinde az bir kısım ulemanın başka te'villerle bir derece zaafiyetine hükmettiklerine mukâbil, cumhur-u muhaddisîn ve ümmet-i Muhammediye (a.s.m.) kabul ettiği, âhir zamanda gelen bazı hâdiseler hakkındaki muhtelif rivayetleri te'vil, yani mümkün bir ihtimal mânâsıyla bu zamanda vukua gelen ve gözle görülen hâdiselere tam mutabık çıkmasını beyana, dünyada hiçbir ehl-i ilim yanlış diyemez. Faraza o hadîslerden birisi mevzu da olsa, mevzuun mânâsı, "hadîs değil" demektir. Yoksa mânâsı yanlıştır demek değildir ki, darb-ı mesel nev'inde ümmet o rivayeti kabul etmiş. Bu nevi te'vilâta yanlış diyenler, kaç cihette yanlış olduğu gibi, ümmetin telâkkisine ihanet ve hadîsleri inkârdır. Ve "*Süfyana dair hiçbir hadîs yoktur, varsa mevzudur*" diyen müddeî hiç hadîs kitaplarını okumadığı, belki Kur'ân'ın sûrelerinin ne kadar olduğunu bilmediği halde, biri bir milyon, diğeri beş yüz bin hadîsi hıfzına alan İmam-ı Ahmed ibn-i Hanbel ve İmam-ı Buhârî gibi müçtehidlerin, böyle küllî ve umumî bir tarzda cesaret edemedikleri halde, o müddeî, küllî bir surette ve umumî bir tarzda "*Süfyan hakkında hiçbir hadîs yoktur, varsa mevzudur*" demesiyle haddinden binler defa tecavüz edip büyük bir hatâyı irtikâp etmiş. Farz-ı muhal olarak hadîs de olmasa, ümmet-i İslâmiyede bir hakikat-i içtimaiye ve müteaddit defalar eseri görülmüş vâki ve hak bir hâdis-i istikbaliyedir.

Hata 64: İrsiyette kadın ve erkeğin müsâvâtı aleyhinde olduğu gibi, medenî kanunları kabul etmediğinden, inkılâp aleyhinedir.

Cevap: Otuz sene evvel medenî kanunlara istinad edip Kur'ân'ın bir iki âyetini tenkit eden ve Doktor Duzi'nin kitabını ifsad için neşreden bir iki münafığa karşı bazı âyetlerin cerh edilmez bir tarzda tefsirini şimdi yazılmış gibi telâkki edip medâr-ı mes'uliyet etmek, Kur'ân'ın o âyetlerini

inkâr etmek hükmünde bir hatadır.

Hata 65: Süfyan ve bir İslâm deccalı, Mustafa Kemal olduğu Beşinci Şuâda anlaşıyor.

Cevap: Beşinci Şuâ, küllî bir surette, çok zaman evvel müteşabih bir hadîsin bir te'vilini beyan etmesi ve itiraznamemde kat'î cevabı verilmesi, bu zâhir yanlış ve medâr-ı mes'uliyet olması büyük hatâ olduğunu gösteriyor. Eğer mes'uliyet varsa, bu ince, küllî mânâyı böyle cüz'î bir şahsa tatbik edip mahkemede teşhir eden kimse mes'ul ve suçlu olur.

Hata 66: Şapka fes gibidir. İman ile hiç alâkası yoktur. İman ise tamamen vicdanî ve kalbî olduğunu Said bilmekten âcizdir.

Cevap: İslâm uleması ve müçtehidleri ve Şeyhülislâmlar, hususan İmam-ı Âzam, imanı zedeleyen çok alâmetleri ve harekâtları kaydettikleri halde (hususan şapka ve zünnarın) kütüb-ü kelâmiyede dahi ulemanın, imanın muktezasına münâfi olduğunun ittifaklarına karşı böyle sözleri yazan ne kadar hatâ ve yanlış olduğunu divaneler de anlar. Şapka hakkında itiraznamemdeki beyanat ve Risale-i Nur'daki iman-ı tahkikinin harika hüccetleri, Said'in idrâkinde âcizdir demesini yüzüne çarpar.

Hata 67-68: Şapkanın küfür alâmeti ve devam-ı ısrarı da dinsizlik olması üzerinde çok durmaktadır. Şapkanın giyilmemesi için propagandaya ve kendi tabirlerince mücadele ve mücadeleye giriştikleri görülmektedir.

Cevap: İtiraznamemde dört beş yerinde gayet kat'î bir surette bu yanlışın ne kadar mânâsız olduğunu gösterir.

Hata 69: Nur talebelerinin şapka giymeyerek bere giydikleri müşahade edilmiştir.

Cevap: Nur talebelerinin umumu değil, ehl-i takvâ olanlar, hususan hayat-ı içtimaiye ile alâkası az olanlar lüzumsuz, mânâsız, secdeye mâni olan şapkayı giymediklerini medâr-ı mes'uliyet zanneden, kendisi hakikat ve adalet ve maslahat-ı millet nazarında mes'uldür.

Hata 70: Şapkanın küfür alâmeti olması ve sayılması bir iman haline geldiği gibi.

Cevap: Kırk sene evvel İstanbul ulemasına verdiğim cevabı, mahkemede beyan ettiğim gibi, bütün ulema-i İslâmın istimal ettiği bir tabiri yalnız bana isnat etmek ve bunu da "bir iman haline geldiği" ile tabir etmek, hem İslâmiyete, hem ehl-i ilme, hem bana karşı bir ittihat değil, divanecesine bir ihanettir. Ona iade ediyorum.

Hata 71: Medreselerin ve tekyelerin kapanmasından, ezan ve kâmette Allahu ekber denilmemesinden, bunlar âhîrzaman alâmetlerinden sayıldığından, inkılâp hareketlerine karşı bir kıskırtmak istediği anlaşılmıştır.

Cevap: Kırk sene evvel bir iki hadîsin te'vilini beyan ettiğimi ve Diyanet Riyasetinin ulemasının yeni icadlarının fetvasına karşı on beş sene evvel yazdığım bir risaleyi reddetmeyip bana ilişmedikleri halde, bu meseleyi şimdi medâr-ı bahsetmek adliye kanunuyla hiç bir münasebeti yok. Makam-ı iddia eski nakaratı tekrar edip, bin dereden su toplamak nev'inde isnad etmesi hem yanlış, hem hatâ, hem de idareye bir zararı muhtemeldir.

Hata 72: "Beşinci Şuânın meselelerini herkese göstermek caiz değildir, mahremdir" ihtarını yapmayı unutmamıştır.

Cevap: Her bahaneyle bizi perişan etmek isteyen gizli düşmanlarımızın şerlerinden tahaffuz ve müddeî gibi sathîce mânâlar verilmemek için, "Bu mahremdir, herkese gösterilmesin" denilmesini bir suç sayıp ve suçunu ikrar ediyor mânâsına çevirmek zâhir bir yanıştır.

Hata 73: Ahmed Feyzi "Bediüzzaman'ı'l-Kürdî" kelimesini bulmak için iki kere Muhammed (a.s.m.) kelimesinin tevafukunu göstermiş. Acaba Said el-Kürdî, Peygamberimiz Muhammed Mustafa'ya (a.s.m.) benzetilmek mi istenilmiştir?

Cevap: Ahmed Feyzi'nin, Risale-i Nur, Kur'ân'ın bir tefsiri olmasından ve her vakit Nübüvvetin şeriatını tatbik eden ve veraset-i Nübüvvet ve

الْعَمَاءُ وَرَثَةُ الْأَنْبِيَاءِ ﴿٣﴾

hadîsine istinaden, bîçare Said'i o irsiyette, o Kur'ân hizmetinde, değil bir benzetmek, belki sünnete ittibâ etmek mânâsındaki ilmî ve ebcedî istihracını medâr-ı mes'uliyet gören, hem

تَخَلَّفُوا بِأَخْلَاقِ رَسُولِ اللَّهِ ﴿٤﴾

mânâsını anlamayan elbette üç cihette yanlış etmiş. Zât-ı Ahmediyenin (a.s.m.) güneşinden tereşsuh eden bir zerrecik nuruna mazhariyetini büyük bir saadet telâkki eden Said'in elbette yüz bin derece kendi haddinden tecavüz edip ona kendini benzetmeye çalıştığını söyleyen divanedir. Peygamberimiz Aleyhissalâtü Vesselâma ittibâi ve sünnetine iktida mânâsını anlamamış.

Hata 74: İslâm tarihinde hiç bir din âliminin Kur'ân-ı Kerîmi ve hadîsleri böyle şahsî fikirlere

ve maksatlara âlet ettiği görülmemiş ve işitilmemiştir.

Cevap: Bunun, bu yanlışında beş vech ile hatâ var. Hem kitapları, ulemayı, tefsirleri görmediğine ve mânâ-yı sarîhî ile, mânâ-yı işârî ve mânâ-yı küllî ile hususî ferdlerin farkını anlamayan bir cehalettir. Necmeddin-i Kübrâ ile Muhyiddin-i Arabî gibi binler ulemaların, küllî hâdiselerine, hattâ nefsin cüz'î ahvâline dair âyâtın mânâ-yı sarîhi değil, işârî mânâlarını beyan sadedinde çok yazıları var olduğu mâlumdur. Hem âyâtın mânâ-yı işârî-i küllîsinde her asırda efradı bulunduğu gibi, bir ferdi bu zamanda ve bu asırda Risale-i Nur ve bazı şakirtleri de bulunduğu eskiden beri ulema mâbeyninde makbul bir riyazî düsturu olan ebced ve cifir hesabıyla bir tevafuk göstermek, elbette hiçbir cihetle âyâtı şahsî fikirlere âlet ediyor denilmez. Ve böyle diyen büyük bir hatâ eder. Ve dekaik-i ilmiyeye ihanet eder.

Hata 75: Ehl-i Sünnete göre, İmam-ı Mahfî ve İmam-ı Muntazır akîdesi bâtıldır.

Cevap: Mehdî hakkında Şîilerin "On iki imamdandır birisi hayatta iken gizlenmiş, âhirzamanda çıkacak" demelerine mukâbil, Ehl-i Sünnetin bir kısmı "İmam-ı Muntazır akîdesi bâtıldır"

demişler. Az bir kısım Hanefî uleması da **لَا مَهْدِيَّ إِلَّا عَيْسَى** demişler. Bunda hem Denizli'deki ehl-i vukufun bir kısmı, hem makam-ı iddia yanlış mânâ vermişler. Her asırda mehdî mânâsına ümmetin fitrî bir ihtiyacına binaen beklemişler. Ve birkaç vecihte, rivayetlerin delâletiyle birkaç mehdî, belki her asırda bir nevi mehdî sâdât-ı Ehl-i Beytten geleceği ümmetçe kabul edilmiş. Buna hatâ diyen bir kaç cihette yanlış eder.

Hata 76: Bir kitapta Mehdîye dair hadîslerin kâffesi zayıftır denilmiş.

Cevap: Hangi mesele var ki, bazı kitaplarda ona ilişilmesin? Hattâ İbn-i Cevzî gibi büyük bir muhaddis bazı sahih ehâdîsi mevzu dediğini, ulemalar taaccüple nakletmişler. Hem her zayıf veya mevzu hadîsin mânâsı yanlıştır demek değildir. Belki an'aneli sened ile hadîsiyeti kat'î değildir demektir. Yoksa mânâsı hak ve hakikat olabilir.

Hata 77: Bunların zayıf ve muhtarip olduğunda ittifak vardır. İmam-ı Şâfiî değil mevzuu, mürseli de kabul etmediği halde, Said Şâfiî iken bunları kavf etmesinin hikmeti anlaşılamamıştır.

Cevap: İttifak olmadığına bin seneden beri ehl-i hadîs ve ümmetçe bu hakikatın devamı kat'î bir delildir. Bu da hatâ içinde bir hatâdır. Hem İmam-ı Şâfiî mürsel ve zayıf hadîsleri ahkâm-ı şer'iyede hüküm çıkarmak için hüccet tutmuyor. Yoksa—hâşâ—ümmetçe kabul edilen hakikatli hadîsleri ahkâmı değil, fezâil-i a'mâlde ve hâdisât-ı İslâmiyede hüccetlerini ve delâletlerini kabul etmiştir.

Hata 78: İlm-i gayb Allah'a mahsustur. Hiçbir velî tasarrufat yapamaz ve gaybı bilemez. Hattâ Peygamber de bilmez. Halbuki, bir risalede işârât-ı hadîsiye ile hilâfetin mebd'e' ve müntehâsını göstermiş.

Cevap: Evet, herkes bizzat gaybı bilmez. Fakat ilâm ve ilham-ı İlâhî ile bilinebilir ki, bütün mu'cizat ve kerâmât ona dayanır. Hazret-i İmam-ı Ali'nin işârât-ı gaybiyesinin Risale-i Nur'a işârâtına dair bir risalenin âhîrinde

إِنَّ الْخِلَافَةَ بَعْدِي ثَلَاثُونَ سَنَةً

hadîs-i şerifinin işârâtında birkaç lem'a-yı i'câziyeyi tam vâkıa mutabık güzel bir tarzda ve görenlerin takdirine mazhar olmuş bir beyanı çürük görmek ve itiraz etmek bir cehalet, bir hatâ eseridir.

Hata 79-80: Gizli cemiyet kurduğu ve din perdesi altında emniyeti bozmak maksadıyla kitap ve mektupların vasıtalarla gönderilmiş olması.

Cevap: Üç mahkeme gizli cemiyet noktasında beraat vermesi ve beş on vilâyetin zabıtalrı hiç ilişmemesi ve itiraznamemde reddine dair yüz hüccet gösterilmesiyle beraber, böyle on beş sahifede on beş defa tekrarı on vecihte hatâdır.

Hata 81: Beşinci Şuânın te'villeri yanlıştır.

Cevap: Bunun ve sair bütün tenkit ve itirazlarının cevapları, itiraznamemin âhîrinde kat'î bir surette zikredilmesinden, kısa kesiyoruz.

1.) Onun âilesine ve ashabına selâm olsun.

2.) Ey elbisesine bürünen! (Müzzemmil Sûresi, 1)

3.) Alimler peygamberlerin mirasçılarıdır. (Buhari, İlim: 10; Ebû Dâvud, İlim: 1; İbn-i Mâce, Mukaddime: 17; Dârimî, Mukaddime: 32; Müsned: 5:196)

4.) Resûlullah'ın ahlâkıyla ahlâklanınız.

5.) İsa'dan (a.s.) başka mehdî yoktur. (el-Berzenci, el-İşâa' fi Eşrâtı's-Sâa': s.112)

6.) Benden sonra hilâfet otuz sene devam edecektir. (Müsned, 5:220, 221, 273; Ebû Davud, Sünnet: 8;

Hata-Savab cetvelinin zeyli

Hata-Savab cetvelinin zeylidir

Hata 82: Gizli cemiyeti var. Ve Emirdağı'nda onunla meşgul olmuş.

Cevap: Bu ittihamı hiç bir cihetle ispat edilemeyeceğine ve iftira olduğuna kat'î delili, şiddetli tarassut ve tam bir inziva ve dünya hâdisâtına hiç kulak vermeyecek derecede bir tecerrüt ve ihtiyarlık ve zaafiyet ve hastalık içinde bulunmasıdır. Haftada yalnız birtek mektup birtek yere göndermekten başka hiç muhabere etmeyen ve telifi dahi bırakan ve serbestiyet verildiği halde, hadsiz dostları ve onu dinleyecek hemşehrileri bulunan memleketine gitmeyen ve hizmeti için bir iki terzi çırağından başka kimseyi istemeyen ve ziyaret için gelenlerden kırktan birisini birkaç dakikadan ziyade yanında durdurmamayan bir garip ve kabir kapısında ve beraat etmiş ve otuz seneden beri siyaseti terk etmiş bir bîçare hakkında, bu gizli cemiyet isnadının ittihamı öyle büyük ve insafsızca ve zâlimâne bir hatadır ki, ona temas edenlerden zerre kadar akıllı bulunan, "Bu yalandır ve asılsızdır" der.

Hata 83-84-85: İddiacı demiş: Said'in gizli düşmanı yok. Ve onu zehirleyen yok. Ve zındık namını verdiği ve kırk seneden beri Said onların ehl-i iman hakkındaki ifsâdâtına karşı Kur'ân'ın hakikatleriyle mukabele ettiği bir komite yoktur. Belki onu tazyik eden bir kısım memurlara zındık ve münafık diyor.

Cevap: İddiacının bu ittihamı, hem kaç vech ile hatâ ve yalan, hem bîçare ve aldanmış ve vazife itibarıyla Said'i hapis veya tâzip etmiş, bir kısım Müslüman ve ehl-i iman memurlara o münafık ve zındık tabirini vermek büyük bir cinayettir. Ve bu dindar milleti bir tahkir ve ittihamdır ki, Said mükerrer demiş: **"O vazifeperver Müslümanlar Nurlara zarar vermeyen ve istifade eden adliye memurları beni idamla mahkûm etseler, hakkımı onlara helâl ederim"** deyip, mümkün olduğu kadar musalâhakârâne onların vazifelerine dokunacak harekâttan çekinen bir münzevî ve garip adam hakkında bu ittiham büyük bir günah ve bir iftiradır. Halbuki Said'i bilenler bilirler ki, mümkün olduğu kadar tekfirden çekinir. Hattâ sarîh küfrü bir adamdan görse de, yine te'vile çalışır, onu tekfir etmez. Her vakit hüsn-ü zanla hareket ettiği halde ona bu ittihamı yapan, elbette kendisi o ittiham ile tam müttehemdir.

Hem **"Gizli düşmanı ve ifsat komitesi yok"** demesi öyle bir yalandır ki, komünist ve mason ve taşnak gibi çok komiteler lisan-ı hal ile **"Bu iftiradır, biz meydandayız"** derler. Ve otuz seneden beri emsalsiz bir tarzda Said'in başına gelen elîm hâdiseler, hususan bu on ay tecrid-i mutlak ve Said'in herşeyi bırakıp bütün kuvvetiyle Kur'ân için o mütecaviz din düşmanlarına karşı yüz Nur Risaleleriyle galibâne çalışması, o yalan dâvâyı yüz hüccetle tekzip eder.

Hem iddiacının **"Onu zehirleyen olmamış"** demesi öyle bir hatâdır ki, o daima Said ile bulunmak ve sergüzeşte-i hayatına tamamen muttali olmakla ancak o menfî hükmünü ispat ve yirmi sene koltuğum altında işleyen ve görenler hayret eden ve aşlamakla olan zehir çıbanı ve yanımda bulunan dostların görerek şehadetleriyle hem Kastamonu'da, hem Denizli hapsinde, hem Emirdağı'ndaki tesemmümlerimi inkâr etmekle o hatâsını tamir edebilir.

Hata 86: İddiacı der: Zelzele gibi bazı hâdiseler, Nurlara hücum zamanında gelmeleri Nurun kerametidir ki, zemin hiddet eder. İşte Said'in bu fiili zemine vermesi dine muhaliftir.

Cevap: Kur'ân'da **تَكَادُ تَمَيِّزُ مِنَ الْغَيْظِ** âyetinde, **"Cehennem ehl-i küfre öyle hiddet eder ki, parçalanmak derecesine gelir"** mânâsında olduğu tarzında, teşbih sûretinde, Nurlara hücum hatasıyla zemin hiddet eder ve hava ağlar ve kış kızar. Yani, emr-i İlâhî ile o mahlûklar vazifeleri içinde kuvvet ve kudret-i Rabbâniyenin tecellîsine mazhar olup gazab-ı İlâhîyi gösterirler. Beşeri ikaz için titrer, ağlar demektir.

Hata 87: Hem tefahura meylini gösterir kendini müceddid bilir.

Cevap: İddiacının "Tefahura meyli var, kendini makam sahibi bilir" demesine cevap:

Evvelen: **"Ben Âl-i Beytten sayılabilirim"** demekten maksadım, **وَعَلَىٰ آلِهِ** duasında dahil olmak için bir ricadır.

Saniyen: Nefs-i emmâremi tebrie etmem. Her fenaliğe meyli olabilir. Fakat o nefsin kırk sene belâsını çeken ve otuz beş seneden beri onun şerlerinden ve heveslerinden çekilmeye çalışan ve a'mâlde bütün kuvvetini ihlâsta gören ve o halini yakın dostları müşahade eden ve Nurun eczaları

ve onun müstenkifâne ve müstağniyâne halkın hürmetinden ve medihlerinden çekilmesi, onun mahviyetkârâne meşrebine şehadet eden bir adamı bu ittihamla mes'ul etmek, pek insafsızca bir hatâdır.

Hem Said "Nurlar bir sadaka-i makbule gibi belâların def'ine bir vesiledir" deyip muhtaçları Nurlara teşvik için bazı fevkalâde ihsanat-ı İlâhiyeyi bir nevi keramet-i Nuriye ve bir lem'a-i mu'cize-i Kur'âniyeyi, hakikatlerinin bir tefsiri olan Nurlara in'ikâs etmiş demesinin ve izhar etmesinin sebebi ise:

Bu millet ve vatana tam bir hizmet-i imaniye yapmak için, o ikrâmât-ı İlâhiyeyi bazan yazar, tâ Nurlara itimad ve hüccetlerine kanaat gelsin. Yoksa bu kadar insafsız muarızlara ve evhamlı memurlara karşı, zayıf, fakir ve garip bîçare bu kudsî hizmet-i milliye ve vataniyeyi yapamazdı. Bin dereden su toplayan ve habbeyi kubbeler yapan iddiacı gibiler mâni olurdu. Nurların makbuliyetine imza basan ve şehadet eden bine yakın işaret-i gaybiye ve emârât ve vâkıatı, Sikke-i Gaybiye mecmuası delilleriyle ispat etmiş. Bin ince ipler toplansa koca bir halat olur.

Hata 88: İddiacı der: Nur, tefsir değil. Hem bazen akideye muhalif gider.

Cevap: Tefsir iki kısımdır. Biri ibaresini izah eder, biri de hakikatlerini ispat eder. Nurlar bu ikinci kısım tefsirlerin en kuvvetlisi ve en kıymettarı olduğuna, ehl-i dirayet ve dikkat yüz binler şahitler var. Ve Mısır, Şam ve Haremeyn-i Şerifeynin muhakkik âlimlerinin ve İstanbul ve sair yerlerin müdakkik hocalarının Nurları tasdik edip ilişmemeleri ve Said'in müddet-i hayatında mantikî ve galibâne mücadele-i ilmiyesi, iddiacının bu isnat ve ittihamını tekzip ve reddeder.

Hata-Cevap 89: İddiacı, eski zamanda Ehl-i Sünnete karşı Hasan Sabbah, Bâtiniyyun mezhebiyle ve Şeyhü'l-Cebel bir galat-ı Şia tarîkıyla meydana çıkıp siyasî sarsıntı vermeleri gibi, Said'i onlara benzetmesi ve ittiham etmesi pek acip bir yanıltır. Evet, sünnete muhalif hareket etmemek ve siyasete karışmamak için yirmi üç sene işkenceli esareti, hapsi, ihanetleri kabul eden ve siyasete girmemek için bütün dünyevî rütbelерinden yüzünü çeviren bîçare Said'i onlara benzetmek öyle soğuk bir hatâdır ki, bu günlerde harareti ümitlerimizi kıran o iddianın aynı zamanında gelen kar ve soğuktan daha bâridir.

Hem iddiacı, güya dünyada ebedî kalınacak ve herkes her cihetle dünya maksatlarına çalışıyor itikadında bulunur gibi, diyor: "**Said inkılâp aleyhinde ve emniyeti ihlâl fikriyle mukaddesatı âlet yapıp halkı fesada teşvik ediyor**" diye ittihamı öyle bir yanıltır ki, Nurun bütün kudsî hakikatlerinin ve talebelerinin uhrevî alâkaları onu reddederler. O iddiacı bilsin ki, birtek hakikat-ı imaniyeyi dünya saltanatıyla değiştirmeyiz. Ve birtek nükte-i Kur'âniyenin bir paşalık rütbesinden daha ziyade yanımızda ehemmiyeti var.

Hata-Cevap 90: İddiacı, bin dereden su toplamak gibi, Nur şakirtlerinin birbirlerine karşı muhabbetkârâne ve hususî hissiyatlarını ve Nurlardan istifadelerini, samimâne ve bazen müfritâne gösteren mektuplarını bir esas yaparak cerbezesiyle onlardan medar-ı ittiham çıkarıp bizi irtica ile ittiham etmeye çalışması öyle bir hatâdır ki, kabrinde onun çok azabını çekecek. Meselâ, uzak bir köyde Muallim Mustafa Sungur'un bir mektubunu hem ona, hem bize medar-ı irtica yapıyor. Acaba o genç muallim, Nurlarla hakikî ve imanlı bir muallim ve mâsum çocuklara hüsn-ü ahlâk sahibi bir terbiye edici vaziyetine girmesine şükür ve hamd mânâsında, "**Ben eski sefahet ve dalâletimden kurtuldum**" demesiyle bir irtica olur mu? İrtidattan çekinmek ve dalâletten sakınmakla bir fesat, bir irtica değil, belki dersini dinleyecek mâsumlar adedince bir islah, bir mânevî terakkidir.

1.) Onun ehl-i beytine de salât ve selâm olsun.

Balıkesir Bilirkişi Raporu

Balıkesir ehl-i vukuf raporu

Ağır Ceza Mahkemesi Reisliğine

Tasdik edilen üç risalenin münderecatı üç evrakta ayrı ayrı ikmal edilmiştir. Bunlardan birisi; Zülfikar Mucizat-ı Ahmediye (a.s.m.) ve Kur'aniye mecmuasıdır.

Bu mecmuada: Müellif, Kur'an mucizelerinden tenkid ve itiraza maruz ayetlerle bazı kimselerin vesvese ve şüphelerini dâi ayetlerin hakikatlerini ve hikmetlerini beyan etmiş; belâgat ve fesahat-ı Kur'aniyeyi, ilmî kaidelerle isbat etmiş. Kur'an-ı Kerim'in had ve sonu olmayan i'cazları ve Kur'an-ı Kerim'in hikmet-i kudsiyesiyle felsefe hikmetinin mücmel surette muvazenesi

ve Fahr-ı Âlem (a.s.m.) Efendimizin mucizeleri ve ahirete imandan bahsedilmektedir.

Asâ-yı Musa mecmuasında: zındıklara ve küfr-ü mutlaka karşı İslâmiyetin kuvvetli müdafaası, On Bir Hücet-i İmaniyei hâvi Hücetullahi'l-Baliğa Risalesi, İhlâs hakkında, iktisad ve kanaat, israf ve tebzire dair beyanatı...

Siracü'n-Nur mecmuasında: Bir münacat ile başlamış; hastalara bir merhamet, bir teselli manevî bir reçete, hastaları ziyaret; çocuk taziyesi; ihtiyarlar hakkında yirmi altı türlü rica ile, hikmet-i istiaze ve vahdaniyet-i ilâhiye bürhanlarından otuz üç delil; Denizli Mahkemesi müdafaanamesi; Kur'an'ın bizi siyasetten şiddetle men'etmesi; Ankara ehl-i vukufunun müellifin masumiyetine karar vermesi ve eşrat-ı kıyametten yirmi meselenin tevillerini havidir.

Binaenaleyh; bu mecmuaların hiçbirisinde, hükûmetin siyasetiyle alâkalı bir yazı olmadığı kanaatimi yüksek mahkemelerine arz eylerim.

28/1/948

Haşiye: Barla'da tedkikatı icra edilmiş olan âsarlardan istihraç edilen ve her birisi dinî mev'ize ve mektup mahiyetinde bulunan Lem'alar: muhteviyat itibariyle yukarıda tafsilen arz ettiğim Asâ-yı Musa, Zülfikar, Siracü'n-Nur mecmualarından müstahrec olduğu ve heyet-i mecmuasının; âmme-i İslâmiyei imanın takviye sadedinden dinî ve ahlâkî ve içtimaî birer izah ve nasihat mahiyetinde bulunduğu ve binaenaleyh bunların, "dini âlet ittihaz etmek suretiyle emniyet-i dahiliyei ihlâl edecek mahiyetteki ef'al ve harekâtı hâiz olmadığı" kanatına vardığını mübeyyen netice-i tahkikatımı, meş'ur işbu mahalle zeylen tahşiye kılındı.

Ehl-i vukuf
Müftü
İmza

Afyon Mahkemesi Talebe Müdafaaları

Nur Talebelerinin Afyon Ağır Ceza Mahkemesi Müdafaaları

(1948 senesinde açılan Afyon Mahkemesinde, birinci defa hüküm verilip nihayet umum Nur Risalelerinin iadesiyle neticelenen ve başlangıçta idam planlarıyla propagandalar yapılan bir mahkemede Risale-i Nur talebelerinin müdafaatıdır.)

Nur şakirdlerinin, halis ve sırf uhrevî, Nurlara ve tercümanına karşı alâkalarına dünyevî ve siyasî cemiyet namını verip onları mesul etmeğe çalışanların ne kadar hakikatten ve adaletten uzak düştüklerine karşı, üç mahkemenin o cihette beraet vermesiyle beraber, deriz ki:

Hayat-ı içtimaiye-i insaniyenin, hususan millet-i İslâmiyenin üssü'l-esası; akrabalar içinde samimane muhabbet ve kabile ve taifeler içinde alâkadarane irtibat ve İslâmiyet milliyeti ile mü'min kardeşlerine karşı manevî muavenetkârane bir uhuvvet ve kendi cinsi ve milletine karşı fedakârane bir alâka ve hayat-ı ebediyesini kurtaran Kur'an hakikatlerine ve naşirlerine sarsılmaz bir rabita ve iltizam ve bağlılık gibi hayat-ı içtimaiyeyi esasıyla temin eden bu rabitaları inkâr etmekle ve şimaldeki dehşetli anarşistlik tohumu saçan ve nesil ve milliyeti mahveden ve herkesin çocuklarını kendine alıp karabet ve milliyeti izale eden ve medeniyet-i beşeriyeyi ve hayat-ı içtimaiyeyi bütün bütün bozmağa yol açan kızıl tehlikeyi kabul etmekle ancak Nur şakirdlerine medar-ı mesuliyet cemiyet namını verebilir.

Onun için Nur şakirdleri çekinmeyerek Kur'an hakikatlerine karşı alâkalarını ve uhrevî kardeşlerine karşı sarsılmaz irtibatlarını izhar ediyorlar. O uhuvvet sebebi ile gelen her bir cezayı memnuniyetle kabul ettiklerini ve hakikat-ı hali olduğu gibi mahkeme-i âdilenize itiraf ediyorlar. Hile ile, dalkavukluk ile, yalanlarla kendilerini müdafa etmeğe tenezzül etmiyorlar.

Mevkuf
Said Nursî

Said Nursi'nin müdafaasıdır

Bu parça benim kardaşlarımın müdafaatları içinde benim şâkirdlik hakkım olarak yazılsın.

Son Posta gazetesine yazdıranların ve ihbar edenlerin ve mahkemeyi mecbur edip bize ceza verdirenlerin iltibasları, sehiv ve yanlışları.

1. Yedinci Ricada, "Ankara Kal'asında dört beş ihtiyarlığın ve hilâfet saltanatının vefatı beni mahzun eyledi" demiştim. On dört sene evvel Eskişehir Mahkemesi bu kelimeye ilişti. Ben dedim:

"Saltanatın vefatı değil, belki hilâfet saltanatının vefatı demişim. Siz bir Ü'ü okumadınız." Sonra sustular.

2. Lâtin harflerinin kabulü değil, belki Kur'ân hurufunun dersinin men'ine yirmi sene evvel bir mahrem risalede itiraz etmişim.

3. Otuz kırk sene evvel hakaik-ı Kur'âniyeye müdafaa için, bütün İslâm müçtehidlerine ve müfessirlerine ittibâen, Kur'ân'ın irsiyet ve tesettür hakkındaki sarîh âyetlerini tefsirim ve dört beş defa hükümetin tetkikinden geçtikten sonra bize iade edilen yalnız Tesettür Risalesi bahanesiyle kanunen değil, belki kanaat-i vicdaniye ile bana hafif ceza çektiren ve mürûr-u zamana uğrayan ve af kanunları gören ve Denizli ve Temyiz mahkemelerince beraat kazanan birkaç cümleye yanlış mânâ verip bize ceza vermesini haklı gören Son Posta gazetesi düşünsün ki, ne kadar o neşriyatta hatâ var. Efkâr-ı âmmeyi aldatmamak lâzımdır.

4. Nurun bir şakirdinin hususî kanaatini umum Nurculara vermesi ve birisinin hususî bir dostuna yazdığı âdi bir mektubu mevhum bir gizli cemiyetin nâşir-i efkârı telâkki etmesi ve otuz kırk senede telif edilen yüz otuz risaleyi bu sene yazılmış ve hiç mahkemeleri görmemiş gibi, üç dört mahrem risalede olan otuz kırk kelimeyi, yüz otuz Risale-i Nur'daki bütün yüz bin kelimelere teşmil edip umumunu mes'ul etmesi ve yirmi üç seneden beri beni tarassut ve nezaret altında tutan ve dört beş mahkemelere sevk eden ve beş altı defa Risale-i Nur'un ekseriyet-i mutlaka eczalarını müsadereden sonra iade eden beş altı vilâyetin hükûmetlerini ve adliyelerini ve zabıcalarını bizim o mevhum, asılsız suçlarımıza tam teşrik etmesidir.

5. Nurun mahrem parçalarında tesadüf ihtimali, kanaatimizce bulunmayan bazı tevafukat-ı gaybiye ve tetabukat-ı riyaziye ve ebcediye ve çok işârât-ı Kur'âniye bil'ittifak hem mânâ, hem riyażî ve cifrî hesabıyla Risale-i Nur'un makbuliyetine imza basmaları ve İmam-ı Ali (r.a.) Celcelûtiye'sinde sarahate yakın Risale-i Nur'dan haber vermesini ve Gavs-ı Âzam'ın (k.s.) yine imza basmasını bizler kat'î bir kanaatle hakkımızda bir inayet-i Rabbâniye ve bir ikram-ı Sübhânî ve Nurların makbuliyetine bir işaret-i gaybiye ve Kur'ân'ın bir mu'cize-i mâneviyesi olan Risale-i Nur'daki hakaik-ı imaniyenin bir nevi kerâmâtı biliyoruz. Biz, hususan ben, gayet derece kuvve-i mâneviyeye ve kudsî tesellîye çok muhtaç olduğumuz bir zamanda, ihtiyarımızın haricinde bu işârât-ı gaybiyeyi gördük ve tasdik ettik. Fakat bir zaman gizledik. Sonra, şahsımın aleyhinde pek şiddetli propaganda ve eşedd-i zulüm ve eşedd-i istibdat başlamasıyla Nurlara muhtaç ve müştaklar çekinmeye başlamamak için, has kardeşlerime gösterdim; onlara çok faide verdiği için bir derece izhar ettik.

Yirmi iki sene eşedd-i zulme hedef olduğumun ve hukuk-u medeniyeden iskat edildiğimin tek bir nümunesi şudur ki: On bir ay tecrid-i mutlakta hizmetçilerim ve has kardeşlerim bana temas etmemek için şiddetle yasak edilip aleyhimizde müddeiumumî altmış sahife ve mahkeme elli bir sahife iddianame ve kararname yazdıkları halde, çok rica ettiğimizle beraber yalnız iki günde üç dört saatten başka izin vermediler. Ben yeni hurufu bilmediğimden çok yalvardım ki, "Benim dilimi bilecek ve bana kararnameyi ve iddianameyi okuyacak ve benim itiraznamemi yazacak bir talebemin yanıma gelmesine izin veriniz." İzin vermediler. Hattâ dört saat yüz yanlışını ispat ettiğimiz iddianameyi ve birkaç ay sonra, daha garazkârâne, bin dereden su toplamak ve yanlış mânâ vermekle aleyhimizde pek şiddetli ikinci bir iddianameyi bize dinlettirdikleri halde, çok yalvardım ki, "Üç sahifecik mukabelemi okumaya müsaade ediniz." İzin vermediler.

Medar-ı hayrettir ki, beni konuştursaydılar, Nurun dünyaya baktığı nadir bazı cümlelerini lehimde söyleyecektim. Kararnamede aynı cümleleri, yanlış mânâ vererek aleyhimde yazmışlar. Ben de mahkemeye, verdikleri cezaya mukâbil teşekkürnâme yazdım: "Benim bedelime siz, Risale-i Nur'un bir kısım mühim fıkralarını neşredip bir cihette Nurcu olduğunuzu ispat ettiniz." Ben de şimdiye kadar bana hilâf-ı kanun verdikleri azap ve sıkıntıdan onlara hakkımı helâl ettim.

Acaba garip, hastalıklı, çok ihtiyar, ziyade zayıf, tam fakir ve yarım ümmî ve kendini çok bîçare bilir ve hodefuruşluktan ve tasannudan kaçmak isteyen bir adam, vatan ve millete, belki âlem-i İslâma ehemmiyetli alâkası bulunan bir vazife-i imaniye ve Kur'âniyeyi hakkıyla yapmak için, siyasetle alâkaları bulunmayan bazı zâtların yardımlarını ve ondan kaçmamalarını temin etmek fikriyle kat'î kanaat getirdiği ve büyük edipler ve meşhur âlimlerin kabul ettikleri bir kaide ile, binden ziyade işârât-ı gaybiyeden ve yüz hâdisâtın tam tamına tevafuklarından bir kısmını

izhar etmesi, hiçbir cihetle medar-ı itiraz ve mes'uliyet olabilir mi ve dine muhalif ve kanuna aykırı olur mu diye, Son Posta gazetesinden ve bizi suçlu yapandan soruyorum.

6. Bir adam otuz sene evvel **أَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ وَالسِّيَاسَةِ** deyip efkârında ve hayatında bir düstur yapan ve yirmi beş sene gazeteleri okumayan ve dinlemeyen ve on sene Harb-i Umumîyi bilmeyen, merak etmeyen, sormayan ve on iki sene zarfında hükûmetin erkân ve vükelâ ve mebuslarının kimler olduğunu bilmeyen ve dünyanın en hoş mertebelerine hiç ehemmiyet vermeyen ve bu halini mahkemelerdeki bütün dostlarını şahit göstererek dâvâ edip bir cihette ispat eden ve imanın cüz'î bir hakikatine ve Kur'ân'ın bir kudsî nüktesine dünya saltanatından ziyade ehemmiyet verip bütün hayatını öyle hakikatlere sarf eden ve dünya ahvalini âhiret işlerine tercih edenleri divaneler telâkki eden o münzevî adamı, siyaset-i dünyeviye ile ve gizli entrikalarla ittiham etmek ne kadar çirkin ve zâlimâne bir yanlış olduğunu, ceza verdirenlerin ve Posta gazetesine ihbar edenlerin vicdanlarına havale ediyorum.

Temyiz Mahkemesine, temyiz lâyihası olarak iddianameye karşı büyük itiraznamemi takdim ediyorum.

Afyon Cezaevinde on bir ay
tecrid-i mutlakta azap çeken
Said Nursî

1.) Şeytan'ın ve siyâsetin şerrinden Allah'a sığınırım.

Hüsrev'in müdafaasıdır

Hüsrev'in müdafaasıdır

Ağır Ceza Mahkemesine

Makam-ı iddia, iddianamesinde biri küllî, diğeri hususî olarak iki cihetle beni itham ediyorlar. Küllî ithamı, Risale-i Nur'a hizmetim ve Üstadımın mevhum suçuna iştirakimdir.

Hususî itham ise: Gayet cüz'î ve ehemmiyetsiz ve hakikatte hiçbir suç teşkil etmeyen inziva ile geçen hayatıma ve hususat-ı şahsiyeme ait hallerdir. İddia makamının Risale-i Nur'a hizmetimden dolayı Üstadımın mevhum suçuna beni iştirak ettirmesine mukabil derim ki:

Ben Üstadımın gittiği meslekte ve Risale-i Nur'la âlem-i İslâma, hususan bu vatana ve bu millete ettiği kudsî hizmetinde kendisine isnad edilen mevhum suçuna ruh u canımla iştirak ediyorum. Ve beni bu hizmet-i imaniyede muvaffak eden Cenab-ı Hakka âhir ömrüme kadar şükredeceğim.

Muhterem heyet-i hâkime!

Nurlara hizmetimde gördüğümüz muvaffakiyetin kat'î bir delili şudur:

Benim Kur'an hattım pek noksan iken, harika bir tarzda ihtiyar ve iktidarımın pek fevkinde, gayet emsalsiz ve gayet mükemmel bir surette üç Kur'an'ı yazmaklığımdır. Birisi, elinizdedir.

İkinci delili: Bu vatana ve bu millete ve dine ve hüsn-ü ahlâka yirmi seneden beri pek büyük menfaatleri tahakkuk eden bu Nur eserlerinden altı yüze yakın nüshalarını yazmaklığımda muvaffakiyetimdir.

Hattâ, bir ay gibi kısa bir zamanda on dört risaleyi yazmağa muvaffak olduğumu arkadaşlarım biliyorlar. makam-ı iddianın, Üstadımın kudsî hizmetinde benim için suç tevehhüm ettiği noktaları ayrıca müdafa etmeği zaid buluyorum. Üstadımın yazdığı itirazname ve tetimmesini bütün kuvvetimle tasdik edip; onları kendi itiraznamem olarak yüksek mahkemenize takdim ediyorum.

Muhterem heyet-i hâkime!

Halen mahkemenizde bulunan ve iman ve Kur'an hakikatleri olan mübarek ve kudsî ve Nurlu eserleriyle, hiçbir maksad-ı dünyevî ve hiçbir maksad-ı siyasî takip etmeyen Üstadımın bu vatana ve millete ettiği kudsî hizmetlerini ben ve arkadaşlarımız tasdik ettiğimiz gibi, İttihad-Terakki* hükümetindeki vatanperverler dahi tasdik etmişler. O zaman Üstadımın, Van'daki Medresetü'-Zehra* namındaki dârülfünununa on dokuz bin altın lira vermişler. Ve milliyetperverler dahi, Üstadımızın vatanperverane ve milliyetperverane hizmet-i ilmiyesini hayranlıkla tasdik etmişler. Üstadımın o şark dârülfünununa, o zamanda, —banknotun kıymetli vaktinde— yüz elli bin lira

tahsisatı, iki yüz mebusdan yüz altmış üç mebusun imzasıyla kabul etmişler.

İddia makamının suç diye vasıflandırdığı bu kudsi, mübarek Üstadımın, bütün hayatı müddetince en muannid ve kıskanç muarızlarını ve mahkemelerde en ziyade mahkûmiyeti için çalışanları şiddetli ve dokunaklı sözlerine karşı ilıştırmeyip teslime mecbur eden ve bu millet ve bu vatanın saadetinin temel taşlarını temine matuf olan kudsi hizmetinde ve bütün makasid-i ilmiyesinde, yirmi seneden beri ettiğim kâtiplikle ve Risale-i Nur'a ettiğim hizmetimle iftihar ettiğimi yüksek mahkemenize arz ediyorum.

Mevkuf

Husrev Altınbaşak

Tahirî'nin müdafaasıdır

Tahirî'nin müdafaasıdır

Afyon Ağır Ceza Mahkemesine

Afyon C. Savcılığınca tarafıma tebliğ edilen, "dinî hissiyatı âlet ederek devletin emniyetini bozacak hareketlere halkı teşvik" maddesinden Üstadım Bediüzzaman Said Nursî ve diğer arkadaşlarıyla birlikte suçlu gösterilmekle mahkemeye veriliyorum.

Ben, gerek Isparta Sulh Mahkemesinde ve gerek Afyon Sorgu Dairesinde sorulan suallere doğru olarak cevap vermişim. Bizi beraet ettiren Denizli Mahkemesi, bütün kitaplarımızı bize iade etmiş, Üstadım Bediüzzaman'ın Risalelerini okuyup yazmakla ve kendisine talebe olan kardeşlerimle mektuplaşmakla bize ceza vermemişti. Halbuki, altı sene evvel Üstadımın müsaadeleri olmadığı halde, marifetimle eski yazı ile İstanbul'da —matbaada— tab'edilen beş yüz adet Bediüzzaman'ın Yedinci Şua kitabını, Denizli Mahkemesi tamamen sandığıyla, 20.7.1945 tarihli kararıyla yed'ime teslim etmiş. O zaman müştak olan Nur talebelerine tab' bedeli mukabilinde tevzi edilmişti.

İşte, bu âlî mahkemenin, temyizcin yüksek tasdikiyle kat'iyet kesbeden hükmüne istinaden, iki sene evvel İstanbul'dan teksir makinesi ve kâğıt alarak Isparta'ya getirdim.

Elinizde olan üç mecmuadan ikisini kardeşim Husrev Altınbaşak yazdı. Birisini de ben yazdım. Evvelâ Zülfikar Mucizat-ı Kur'aniye ve Ahmediye mecmuasını bastık. Bunu kısmen sattık. hasıl olan parasından Asa-yı Musa mecmuasının kağıdını da satın aldım, getirdim. Sonra Asa-yı Musa mecmuasını bastık, bunu da sattık. Sonra Siracü'n-Nur mecmuasının kağıdını alıp bastık. Bu müddet bir sene devam etti. Sonra, otuz kadar mecmua Eğirdir'e götürülürken yolda tutularak Eğirdir Adliyesine teslim edilmiş. Çok geçmeden Isparta Adliyesi marifetiyle Husrev Altınbaşak'ın evi taharri olunup, hem teksir makinesi, hem mecmualar müsadere edilerek bir sene evvel mahkemeye verilmiş. Neticede yasak olmayan dinî eserler olmasından Husrev Altınbaşak'la bana ve diğer bir arkadaşımıza ruhsatsız kitap tab'ettiğimizden bir ay ceza verildi. Biz de temyiz ettik. Henüz temyizden gelmeden Afyon hapishanesine getirildim.

İşte yüksek mahkemenizde dinime ve dindaşlarıma olan şu hasbî hizmetim, hususan mahkemenin iade ettiği ve meali hadis-i şerif muhteviyatı olan Beşinci Şua meseleleriyle, Afyon C. Savcısı, "Hükümetin emniyetini ihlâl ediyorlar." diye hem beni, hem Risalelerin müellifini, hem Husrev Altınbaşak'la kırk altı talebe kardeşlerimi, "Bu eserleri yazmışlar, okumuşlar." diyerek cezalandırmak istiyor.

Bu vatanda öz bir vatandaş olmakla, huzurunuzda hakikatten ayrılmayarak derim ki: Bu eserlerle ahlâkımızı dinen terbiye edip yükselten ve kendisine müceddid dediğimiz halde bizi reddedip kıran ve büyük bir hürmetle Üstad kabul ettiğimiz Said Nursî'nin senelerden beri talebesiyim. Kendisinde ve eserlerinde ve talebelerinde hükümetin emniyetini ihlâl teşebbüs edecek hiçbir fiil olmadığına yakînen ve kat'iyen şahidim. hususan ittiham sebebinin birisi de: Isparta mahkemesi yakînen hakikate muttali olmasıyla, o cihetten bize ceza vermedikleri kitab bedelleridir ki; bizim kitab bedelleriyle idare-i maişetimizi temine hiçbir cihetle ihtiyacımız olmamakla beraber, bu satılan mecmuaların bedellerinin teksir makinesine ve kâğıdının ve mürekkebinin karşılığına verilmiş olduğunu yüksek mahkemenize arzeder ve sırf Allah rızası için, hüsn-ü niyetle yaptığımız bu hizmetin bir suç olmasına imkân olmamakla, yüksek mahkemenizden ve âlî vicdanlarınızdan Risale-i Nur eserlerinin iadesini talep ederim.

Mevkuf

Tahirî

Zübeyir'in müdafaasıdır

Zübeyir'in müdafaasıdır

Afyon Ağır Ceza Hâkimliğine

Gizli cemiyet kurmak ve devletin emniyetini bozmak suçuyla müttehem bulunmaktayım. Aşağıda arzedeceğim vecihle böyle bir suçu işlemediğime kat'î kanaatiniz geleceği için bu ittihamı daha şimdiden reddediyorum. Evet Risale-i Nur talebesi olduğumu memnuniyetle ve ilân edercesine söyleyebilirim. İnkâr etmek, Risale-i Nur'un bana verdiği fazilet dersleriyle zıd olduğu için, bu cürmü işlemem. Risale-i Nur'un okuyucusu olan bir kimse, okuduğunu gizleyemez. Bilakis iftiharla bilâperva söylemekten çekinmez. Zira çekingenliği icab ettirecek hiçbir cümlesi veya kelimesi yoktur.

Risale-i Nur'un kıymetini kırk-elli sahifelik bir formada belirtmeğe çalışmıştım. Medhettim diyemem; çünkü, kâinatın güneşi ve akli olan ve bin üç yüz küsur seneden beri beşeriyeti tenvir ve irşad eden Kur'an-ı Hakîm'in hakiki bir tefsiri olan Risale-i Nur'un, değil bütün külliyyatını, belki bir cüz'ünü bile sena etmeğe muktedir değilim. Yukarıda arzettiğim gibi, kıymetini belirtmeğe çalıştığım eserlerde gizli cemiyete dair mevzular tesbit edilmiş ise, zararlı eserleri tanıtmaya çalışmış suçuyla cezalandırınız. Fakat harikulâde ve fevkalâde bir şekilde telif edilmiş olduğu ilmî şahsiyetler tarafından tasdik edilen ve bozulan bir cemiyeti islâh etmek kudretini haiz olan ve yirminci asırdaki insanlara rehber olup dalâletten ve materyalizmin, maddiyyunluğun ve tabiatperestliğin sürüklediği sefahet ve koyu fikir karanlığından kurtaran ve beşeriyete ebedî saadet ve selâmet çığırlarını Kur'an-ı Hakîm'in feyziyle açan ve nuruyla aşikâr bir şekilde gösteren Risale-i Nur külliyyatında isnad edilen suça dair bahisler mevcut değil ise, cezalandırılmaklığımın adalet esaslarına zıd olacağını, mahkemenizin de kabul edeceği kanaatindeyim.

Sorgu hâkimliğinde: "Sen Risale-i Nur'un talebesi imişsin?" denildi.

Bediüzzaman Said Nursî gibi bir dâhinin şakirdi olmak liyakatini kendimde göremiyorum. Eğer kabul buyurlarsa iftiharla "Evet Risale-i Nur şakirdiyim" derim.

Risale-i Nur'un emsalsiz müellifi Üstadım Bediüzzaman Said Nursî, müteaddid defalar gizli düşmanları tarafından iftira edilerek mahkemeye verilmiş ve hepsinde de beraet etmiştir. Risale-i Nur Külliyyatı profesör ve İslâm âlimlerinden müteşekkil bir heyet tarafından satırı satırına tedkik edilerek, bu eserlerin fevkalâde bir vukufiyetle telif edildiği ve Kur'an-ı Hakîm'in hakiki bir tefsiri olduğunu bildiren raporlar verilmiştir. Hakikat böyle iken, yine neden mahkemeye veriliyor? Bu husustaki kat'î kanaatimi şu şekilde arz ediyorum:

Risale-i Nur'u okuyan kimseler, bilhassa idrakli gençler, kuvvetli bir imana sahip oluyorlar. Sarsılmaz ve fedakâr bir dindar, bir vatanperver oluyorlar. Yıpranmaz bir imanın bulunduğu bir yere, menfi bir ideolojinin aşladığı ahlâksızlık ve sefahet giremez. Bu sarsılmaz imana sahip olanlar çoğaldıkça masonluğun ve komünizmin dairesi asla genişleyemiyor. Komünistlerin dayandığı materyalist (maddiyyun) felsefenin hak ve hakikat ile hiçbir ilgisi olmadığını, nazariyelerinin tamamen asılsız olduğunu Risale-i Nur, Kur'an-ı Kerim'in ayetleri ile ve gayet kuvvetli bürhan ve hüccetlerle aklın, fikren ve mantiken isbat ediyor. O çürük fikir karanlıklarına düşenleri tenvir edip kurtarıyor. Yalnız gözünün görebildiği yere inanan maddecilere dahi Allah'ın varlığını inkâr ve itiraz kabil olmayan kuvvetli delillerle isbat ediyor.

Bilhassa lise ve üniversite tahsil gençliğine bu harika eserler orijinal ve çekici üslubu ve yüksek edebî sanatıyla kendini okutturuyor.

İşte bunun içindir ki; komünist ve masonlar, kendi zehirli fikirlerinin yayılmasına Risale-i Nur'un kuvvetli bir mâni teşkil ettiğini biliyorlar. Kur'an'ın hakiki bir tefsiri olmakla kuvvetli bir iman kaynağı olan Risale-i Nur'u ortadan kaldırmak veya okutmamak için çeşitli desiseler ve iftiralara başvuruyorlar. Şimdiye kadar isnad ettikleri yalanlardan hiçbir emare bulunmadığı halde, taarruzlarına devam ediyorlar. Bunlardan anlaşılıyor ki, bizi korkutmak ve Risale-i Nur'dan uzaklaştırmak ve diğer taraftan kendi zehirli neşriyatlarını önümüze sürmek; bu suretle millet ve gençliğimizde imanın yok olmasını ve ahlâk sukutunu temin ederek, hükümetin kendi kendine çökmesine muvaffak olmak istiyorlar. Ve vatan ve milletimizi yabancı bir devlete devretmek emelini taşıyorlar. Mahkeme heyetinin huzurunda bilâperva onlara söylüyorum: Onlar iyi bilsinler ve titresinler ki, gürültüye pabuç bırakmıyoruz. Zira, Risale-i Nur eserlerinde hak ve hakikati görmüş, öğrenmiş ve inanmışız. Türk gençliği uyumuyor. Bu kahraman İslâm Türk Milleti başka bir devletin boyunduruğu altına giremez. Fedakâr Müslüman gençliği, sahip olduğu tahkikî iman kuvvetiyle vatanını sattırmaz. Dindar cengâver Türk milleti ve imanlı, cesur Türk gençliği

korkmaz. Onun içindir ki; bizi insanlık seviye ve seviyesinde en yüksek mertebelere çıkaran ve her sahadaki terakkiyatımızı sağlayan ve biz gençlere din, vatan ve millet aşkını aşılayarak uğrunda bütün mevcudiyetimizi feda ettirecek hakiki bir dinperver olarak bizleri yetiştiren Risale-i Nur eserlerini okuyoruz ve okuyacağız. Evvelce de arz ettiğim vecihle, Risale-i Nur'dan pek az okuduğum halde, pek fazla istifade ettim. Vatan ve millet ve bütün insanlıkça gayet azim faydeleri temin edecek olan bu çok nâfi eser külliyyatını eğer servetim olsa idi neşrettirmek için hepsini sarfederdim. Zira dinimin, vatan ve milletimin ebedî saadet ve selâmeti uğrunda bütün mevcudiyetimi feda etmeğe hazırım.

Hem Risale-i Nur'a safdilane inanmamışım. Otuz üç âyât-ı Kur'aniye ve Hazret-i Ali (r.a.) ve Abdülkadir-i Geylanî (r.a.) Hazretleri, Risale-i Nur'un telif edilip bu asırdaki insanları irşad edeceğini gaybî bir surette bildiriyorlar. Bununla beraber, Risale-i Nur'dan okuduğum kitaplar, bu eser külliyyatının hak ve hakikati öğreten ve beşeriyeti islâh eden eserler olduğu kanaatini vermiştir.

Ruhumda büyük bir boşluk hissederek, okuyacak kitap ararken, Risale-i Nur'u okuduğum zaman elimde olmayarak ondan ayrılamadım. Kalbimdeki o büyük ihtiyacı, Risale-i Nur eserlerinin karşıladığını hissettim. İlmî ve imanî şüphelerden kurtaran aklî ve imanî isbatları onda buldum. Böylelikle vesveselerin verdiği sıkıntılardan kurtuldum. Bu hakikatlerden anladım ki; Risale-i Nur, bu asrın insanları olan bizler için yazdırılmıştır.

Ahlâk, edep ve terbiye gibi en yüksek meziyetlere sahip olabilmek için, kuvvetli bir imana sahip olmak lâzımdır. İman hakikatleri, Risale-i Nur'da gayet kuvvetli deliller ve açık misaller ile anlatıldığı için, okudukça imanım kuvvetlenmiştir. Bu sayede dalâlete düşmekten, —en yüksek medeniyet esaslarını câmi— hak ve hakikat olan dinimden dönüp kızıl ejderin hapı olmak felâketinden kurtuldum. Bunun içindir ki: Okuyucularını bir çok maddî ve manevî felâketlerden kurtaran ve bir üniversite mezunundan ziyade bir ilme sahip eden; İslâmiyet, vatan ve millet sevgisini aşılayan; Allah'a itaatı, çalışkanlık ve merhameti öğreten Risale-i Nur'dan —kıymetini anlayan hiçbir ferd— ne bahasına olursa olsun, ayrılmaz. Bu riyasız, has hürmet ve tazim hiçbir kimsenin kalbinden çıkartılamaz.

Risale-i Nur, iddia makamınca "muzır eserler" diye tavsif ediliyor. Bu vicdansızlığı ve yalanı, şiddetle protesto ediyorum. Ve benim de teşvikatta bulunduğum iddia ediliyor. Evet, bu doğrudur. Fakat, diğer iftirayı işiten bütün münevverlerin kalbleri sızlamış ve hattâ ağlamış, dişleri gıcırdamıştır. Yirminci asır pozitif fikirlerin hükümlerinde olduğu bir zamandır. Delilsiz, isbatsız şeylere inanılmıyor ve inanmıyoruz. muzır eserler olduğunun isbatını isteriz.

İftiraları yapan gizli düşmanların maksadlarından birisi de, Risale-i Nur okuyucularının Kur'an'a hizmet uğrunda Müslümanlık bağları ile birbirlerine görülmemiş bir şekilde sarılmış olarak tezahür eden ve bunlardan başka bir maksada matuf olmayan, sadece hürmet, şefkat ve sevgisinin ifadesi olan tesanüdünü kırmak ise, aldaniyorlar. Beyhude hiç uğraşmasınlar. Risale-i Nur'u okuyanların en gerisi, en âmisi olan ben, onlara şöyle cevap veriyorum:

"Birimiz şarkta, birimiz garpta, birimiz cenupta, birimiz şimalde, birimiz ahirette, birimiz dünyada olsak; biz yine birbirimizle beraberiz. Kâinatın kuvveti toplansa bizi yüksek Üstad Said Nursî'den ve Risale-i Nur'dan ve bizi bizden ayıramazlar.

Zira, biz Kur'an'a hizmet ediyoruz ve edeceğiz, ahiret hakikatine inandığımız için, manevî olan bu sevgi ve tesanüdümüzü elbette hiçbir kuvvet sökemeyecektir. Çünkü; bütün müslümanlar saadet-i ebediye makarrında toplanacaklardır.

Vatan ve milletimizin selâmeti namına mühim bir hakikati müsaadenizle arz ediyorum: Komünistlerin gizli planlarından birisi de, halkı hükümet aleyhine teşviktir.

Bediüzzaman Said Nursî'yi hapse sokturmak ve eserlerini zararlı gibi göstermek için hükümet erkânına uydurma ihbarlar yapılmakla beraber, hiçbir ferdin inanmadığı menfi propagandalar yapılıyor.

Bediüzzaman Said Nursî'nin bu asırda nadir bir İslâm dâhisi ve her bir cihette eşsiz bir şahsiyet olduğuna, bu millet senelerden beri o kadar inanmış ki; hakiki olan bu kanaati hiçbir propaganda çürütemiyor ve çürütemez.

Büyük bir Üstadın eserlerinden müstefid olmağı lütuf buyuran Cenab-ı Hakka hamd ve senalar ederim. İman, İslâmiyet dersi alarak büyük faydelere nailiyetime sebep olan bir Üstada, bütün ruh u canımla medyunum. Senelerden beri sıkıntılar içerisinde eser yazarak gençliğimizi komünizm yemi olmakla ebedî haps-i münferidliğe mahkûm edilmekten kurtaran bir müstakim Üstad için senelerce dünya hapsinde kalmağa hazırım.

Yirmi seneden beri milyonlarla insana; din, iman, İslâmiyet, fazilet dersi veren ve onları dinsizlikten muhafaza eden Kur'an tefsiri Risale-i Nur uğrunda idam edileceksem, sehpaye;

"Allah... Allah... Yâ Resulallah" sadâları ile koşarak gideceğim. Komünizme kapılıp dininden çıkan, ebedî felâketlere yuvarlanan ve vatan haini olarak kurşuna dizdirecek cürümlerden gençlerimizi koruyan Risale-i Nur uğrunda kurşunla öldürüleceksem, o kurşunlara çekinmeden göğsümü gereceğim. Üstadım Bediüzzaman için hançerlerle parçalanırsam etrafa sıçrayacak kanlarımın "Risale- Nur!... Risale-i Nur!.." yazmasını Rabbimden niyaz ediyorum.

Muhterem heyet-i hâkime!

Risale-i Nur tahsili, hakikaten harika ve orijinaldir, emsalsizdir. Herhangi bir tahsilde maddî menfaat ve bir mevki gaye edinilerek o tahsile devam edilir. Dersler ekseriyetle maddiyat ve şöhrete erişebilmek için, belki de zoraki okunur. Risale-i Nur'un organize edilmemiş serbest bir üniversiteye benzeyen tahsiline, eserleri okumak suretiyle devam edenler ise, Kur'an ve imana hizmet etmekten başka herhangi dünyevî bir maksat taşımıyorlar.

Böyle olduğu halde; ilmî, imanî ve ciddi eserler olan Risale-i Nur, o kadar büyük bir şevk ve aşkla ve o kadar sonsuz bir hazla okunuyor ki: Sadık okuyucularını defalarca okumak gibi kuvvetli bir arzuya sahip ediyor. Risale-i Nur'u yazıp okuyanlar, mahkeme kapılarında hayatları tehlikeye düştüğü halde, bu harika eserleri okuduklarını itiraf ve okuyacaklarını ilân ediyorlar. İdam kararı verileceğini bilseler dahi, bu sebatlarını izhar etmekten çekinmiyorlar. İşte Risale-i Nur'un birçok harikalarından şu hususiyeti, sizlere şu kanaati veriyor: "İtiraf edenler acaba canlarını yolda mı buldular!"

Demek Risale-i Nur'da ve Bediüzzaman'da, öyle yüksek bir hakikat var ki ve bunlarda zararlı bir şey yokmuş ki, inkâr etmediler.

Tahsildeki talebeler otorite ve disiplinle idare edilerek okutturulur. Bediüzzaman ise; hiçbir kimseyi Risale-i Nur'a mecbur etmemiş. Fakat yüzbinlerle okuyucunun çoğu onu görmeden, ona sarsılmaz ve kopmaz bir bağla talebe olarak Risale-i Nur'dan derslerini alıyorlar.

İşte, böyle harikulâde bir tedris, yakın ve uzak tarihin hiçbir medresesinde görülmemiştir, hiçbir üniversitede rastlanmamıştır.

Sayın savcı, "Bediüzzaman'a olan hürmetin şekli diğer müfessirlerde görülemiyor." dedi.

Doğrudur. Hürmet ve tazim büyüklük ve kemalâtın derecesine, minnet ve şükran da elde edilen istifadenin mikdarına göre olduğuna nazaran, Bediüzzaman'ın eserlerinden azim faideler elde ediliyor ki, ona olan tazim ve minnetdarlıklar da görülmemiş bir şekilde oluyor.

Yirminci asrın en büyük bir İslâm mütefekkeri ve müellifi olan Bediüzzaman'ı, komünist ve masonlar bizlere, bilhassa gençliğimize tanıtmamağa çalışmışlardır. Fakat uyanık Türk-İslâm milleti ve gençliği, o din kahramanı Üstadı tanımış, istifade etmiş ve ettirmiştir.

İşte bunun içindir ki; Bediüzzaman'a karşı olan fevkalâde bağlılık ve itimad sarsılmayacaktır.

Risale-i Nur'daki ayetler, Kur'an-ı Hakîm'in en büyük mucizesi olan hususiyetleri kaybettirilmeden, büyük bir sanat ve maharetle Türkçemize tefsir edildiği için; Risale-i Nur'u kadın, erkek, memur ve esnaf, âlim ve feylesof gibi her türlü halk tabakası okuyup anlayabiliyor. Kendi istidatları nisbetinde gördükleri istifadeler karşısında ona bir kat daha sarılıyorlar. Liseliler, üniversiteliler, profesörler, doçentler, feylesoflar okuyorlar. Bu münevver sınıflar; fevkalâde istifade ettikleri gibi; Risale-i Nur'un harikulâdeliğini ve telif sanatındaki üstünlüğünü tasdik edip hayretler içerisinde bütün külliyyatı okumak iştiağına sahip oluyorlar.

Bediüzzaman'ı ve Risale-i Nur'u her yeni tanıyan müdrik ve takdîrkâr kimseler, daha evvel tanımadıklarına binler teessüf edip kaybettikleri zamanları telâfi edebilmek için müsait vakitlerini boşa sarfetmeyerek, beş dakikalık bir zamana dahi ehemmiyet verip, geceli gündüzlü Risale-i Nur'a çalışmağa başlıyorlar. Bu rağbet ve şiddetli alâka hiçbir psikolog, sosyolog ve feylesofun eserinde görülmemiştir. Onlardan ancak tahsilli kimseler istifade edebilmişlerdir. Bir ortaokul çocuğu veya okumasını bilen bir kadın, büyük bir feylesofun eserini okuduğu zaman istifade edememiştir. Fakat Risale-i Nur'dan herkes derecesine göre istifade etmektedir. Bunun için, sizlerin Bediüzzaman ve Risale-i Nur şakirdlerine vereceğiniz beraet kararını bütün bir millet bekliyor. Eğer Said Nursî, talebelerine musibet zamanında sabır ve tahammül ve itidal telkin etmemiş olsa idi; gönüllü alay kumandanı olarak harbe iştirak ettiği zaman topladığı talebeleri gibi hürmetkâr olan binler Risale-i Nur şakirdleri, Afyon tepelerine kuracakları çadırlar içersinde, Afyon Ağır Ceza Mahkemesinin beraet kararını bekleyeceklerdi.

Said Nursî ve Risale-i Nur şakirdlerinin çalışmalarını, kanun çerçevesine alınıp gizli cemiyet olduğu isbat edilemiyor. Neden isbat edilemiyor? Acaba vukufu bir adliyecî olmakla baş müdde-i umumiliğe kadar yükselen bir şahıs, bu isbatı kanunla yapmaktan âciz midir? Hayır, kat'iyen âciz değildir. Ortada gizli bir cemiyet diyecek bir teşkilât yoktur. Ve onun için cemiyetçilik isbat edilemiyor.

Savcının evvelen; "Nur Talebeleri bir cemiyet değildir." diye kanun dairesindeki tam görüş ve

isabetle verdiği hükmü, biraz sonra her nedense "Cemiyettir." diye iddia etmesi bir tenakuzdur. Elbette hükümsüzdür. Heyet-i hâkimenin gayet açık olan bu hakikati idrak ederek "Gizli cemiyet yoktur." diye karar vereceğinden emin bulunmaktayız.

Sayın hâkimler! Teessür ve ızdırap karşısında kalbden bir parça kopsa idi, bir genç dinsiz olmuş haberi karşısında o kalbin atom zerrati adedince paramparça olması lâzım gelir.

İşte sizin vereceğiniz beraet kararı; İslâm gençliğinin, İslâm dünyasının bu dehşetli afetten tesirli bir şekilde kurtulmasına sebep olacaktır. Ve beni Bediüzzaman ve onun eserlerine kopmaz bir bağla bağlayan saikden biri de budur.

Risale-i Nur'un serbestiyetine vereceğiniz beraet kararı, bütün Türk gençliğini ve bütün Müslümanları dinsizlik fecaatinden kurtaracaktır. Zira yüksek hakikatler hazinesi olan Risale-i Nur, hiç şeksiz ve şüphesiz elbette bir gün olup bütün dünya âleminde tanınacaktır.

Bu itibarla sizler insanlığın takdirine mazhar olacaksınız. Sizin vereceğiniz beraet kararı; hâl ve istikbalde nesilleri minnetdar ve müteşekkire edecek ve Risale-i Nur okunup azim faidelere nail bulundukça takdirle yâdedileceksiniz.

Sakin zannetmeyiniz ki; samimi olarak söylediğim bu sözlerimle riyakârlık yapılıyor. Asla ve kat'iyen! Çünkü Bediüzzaman'ın mahkemesinde hiçbir kimseden korkmuyorum, çekinmiyorum.

Yalnız pek kısa olarak müsaadenizle şu kadcırcık arz ediyorum ki: Savcı, bu mübarek vatanda masonluk, komünistliği fevkalâde faikiyetle önlemek çaresi olan ve önlemekte olan Risale-i Nur'a ve müellifine ve okuyucularına öyle şeni' ithamlarda bulunmakta devam eder ve o tamamen hatalı ithamlarından vazgeçmezse, hissiyata kapılarak aleyhdarlık ederse; komünistlik ve farmasonluğu desteklemiş olur ve ithamlara hakiki hedef olan muzır dinsizlerin türemesine yardım etmiş olur.

Konyalı
Zübeyir Gündüzalp

Mustafa Sungur'un müdafaasıdır

Mustafa Sungur'un müdafaasıdır

Afyon Ağır Ceza Mahkemesine

İddia makamı, benim de Nurcular cemiyetine dahil olup halkı hükümet aleyhine teşvik ettiğim iddiasıyla cezalandırılmamı istiyor.

Evvelâ: Nurcular cemiyeti diye bir cemiyet yoktur. Ve ben böyle bir cemiyete mensup değilim. Ben bin üç yüz elli seneden beri her asırda üç yüz elli milyon mensupları bulunan ve kâinatın medar-ı iftihar olan Hazret-i Muhammed aleyhissalâtü vesselâmın kurduğu muazzam ve nuranî ve bütün insanlık için ebedî saadet ve selâmeti müjdeleyen kudsî ve ilahî İslâmiyet cemiyetine mensubum. Elhamdülillah onun evamir-i kudsiyesine de bütün kuvvetimle itaat etmeğe azmetmişim. Talebeliği, hakkımda bir suç sayılan Risale-i Nur ise, bana dinî ve imanî vazifelerimi öğreten ve İslâmiyetin en yüce ve en mukaddes bir din ve beşerin yegâne medar-ı saadeti olduğunu ve Kur'an ise bütün varlıkların sahibi, her yerde hazır, nazır; zerrelere yıldızlara, güneşlere kadar bütün mevcudat idare-i ezeliyesinde bulunan Zat-ı Zülcelâl'in bir emr-i ilâhîsi, ezel ve ebed ve bütün hadisat ihata-i nazarında bir eser-i mucizanesi ve Kur'an bütün kitapların fevkinde kırk vecihle mucize ve saadet-i ebediyeyi nev'-i beşere müjdelemesiyle müştakları ebediyen kendine minnetdar kılan bir Şems-i Sermedînin bir mükâleme-i ezeliyesi ve Resul-i Ekrem aleyhissalâtü vesselâmın Hâlik-ı kâinat tarafından gönderilmiş, bütün hâl ve ahvalıyla bütün insanların en ekmeli, en sadık ve en yücesi ve kemalâtça en yükseği ve getirdiği İslâmiyet nuruyla insanlara en büyük müjdeyi ve en kudsî teselliyi bahşeden ve on dört asrı ve beşerin beşten birisini saltanat-ı maneviyesinde idare eden ve bin üç yüz yıldan beri gelen bütün ümmetin kazandığı sevabın bir misli onun defter-i hasenatına geçen ve kâinatın sebep-i vücudu, habibullah olduğunu; hem ahiret, Cennet ve Cehennemini kat'iyen hak ve muhakkak olduğunu harika bürhanlarla ve parlak hüccetlerle isbat eden bir mucize-i Kur'an'dır.

Risale-i Nur ise, kelime ve cümleleriyle Nur-u Kur'an'dan ve Nur-u Muhammedîden (a.s.m.) gelen ezeli ve ebedî bir Nur olduğuna şahadet ediyor.

O da Kur'an'a mensubiyeti ve has bir tefsiri cihetiyle ve bu itibarla semavîdir, arşîdir. İşte halkı hükümet aleyhine teşvik edici zannedilen Risale-i Nur, bütün Sözler'i bütün Lem'a ve Şua'ları ve bütün Mektubat'ıyla hakaik-ı ilâhiye ve desatir-i İslâmiyeyi ve esrar-ı Kur'aniyeyi ders veriyor. Acaba böyle muhterem ve çok yüksek ve ahlâk ve fazileti ve hakaik-ı imaniyeyi kat'i ders veren Risale-i Nur'u okumak ve onun ebedî saadetler bahşeden yazılarını istinsah etmek

veya bir mü'minin istifadesi için iman cihetinde ona hizmet etmek bir suç mudur? Halkı hükümet aleyhine teşvik midir? Ve böyle mübarek ve muazzam bir eserin müellifi ve kemalât-ı insaniyenin zirve-i bâlâsında, en yüksek bir mertebe-i iman ve ahlâk ve faziletle mücehhez bir Nur abidesini ziyaret ve bu asırda iyilik ve doğrulukla ve sarsılmaz iman ve itikadlarıyla İslâmiyet şerefini ve Kur'an'ın hakaikini koruyan ve yükselten ve Allah'ın rızasını kazanmaktan başka gayeleri olmayan Risale-i Nur talebeleriyle iman ve Kur'an yolunda kardeşlik peyda etmek bir cemiyet kurmak mıdır. Acaba hangi temiz ve âdil vicdanlar buna ceza verebilir?

Sayın hâkimler!..

Hakkaniyeti, en yüksek âlimler tarafından tasdik edilen ve en yüksek bir mertebe-i imanî ve aşk-ı İslâmî kazandıran Risale-i Nur, hiç şüphe yoktur ki:

Onun bütün Sözler'i ve Lem'a ve Şualar'ı Kur'an-ı Mucizü'l-Beyan'ın birer nuranî tefsiridirler. Manevî hastalıkları ve manevî karanlıkları izale eden gayet parlak birer güneştirler. Risale-i Nur'un müellifliğiyle tavzif edilen Üstadımızın iman ve Kur'an yolunda geçen ve her türlü zorluk ve sıkıntılara göğüs gererek Kur'an hakikatlerini neşriyle bu asırdaki, hususan bu mübarek milletin evlâdlarını komünistlik ve her türlü dinsizliğin dehşetli hücumundan kurtarmağa çalışan, temiz ve pürüzsüz hayatının şehadetiyle, o, bu zamanda bu kudsî vazife ile tavzif edilmiş. O bize, (Hâşâ!..) bozgunculuk ve ahlâksızlık dersini vermiyor. Belki o bize, nev-i beşer dünyasının en büyük davası ve en mühim meselesi olan imanı kurtarmak dersini veriyor. Yirmi beş-otuz seneden beri yüzbinlerle ehl-i imanın Risale-i Nur'la imanlarının kurtulmasına çalışması; bilhassa benim gibi İslâmiyetten haberi olmayan biçarelere en büyük saadet ve hayatın gayesi olan imanı ders vermesiyle elbette ve elbette o bize bir lutf-u ilâhîdir. Onun kudsî hizmet-i imaniye ve vazife-i diniyesini inkârla bütün hak ve hakikatin aksine onu hayat-ı içtimaiyeye zararlı görenlere deriz:

Eğer iman ile Allah'a bağlanmak ve dinin evamirine itaat ederek ahlâksızlık ve imansızlık gibi korkunç afetlerden insanları kurtarmak ve İslâmiyetin daimî saadetiyle onu mesud etmek bir cürüm ise; o vakit hayat-ı içtimaiye için zararlıdır denilebilir. Yoksa en büyük bir iftiradır ve kat'iyen afvedilmez bir cürümdür. Risale-i Nur'un hedefi dünya değil, daimî ahiret saadeti ve bütün hayat-ı dünyeviyedeki hüsn-ü cemal onun cilve-i cemalinin bir nevi gölgesi ve bütün Cennet bütün letaifiyle bir lem'a-i muhabbeti olan bir Daim-i Bâki'nin bir Rahîm-i Zülcemalin rızasıdır. Böyle ilâhî ve kudsî ve çok yüce bir gaye varken, süflî ve günahlı ve neticesiz, halkı hükümet aleyhine teşvik gibi faniliklerden Risale-i Nur'u binler defa tenzih eyleriz. Ve bizim imanî çalışmalarımızı ve dinî bilgiler öğrenmemizi istemeyen bu şekil iftiralarla bizi ezmeğe çalışanların şerlerinden Allah'a sığınırız.

Sayın hâkimler!

Otuz üç âyât-ı kerimenin işaretatı ve İmam-ı Ali (r.a.) ve Gavs-ı Âzam'ın (r.a.) ve yüzlerle ehl-i tahkikin takdîr-kârane beyanatıyla bir nur-u Kur'an olduğu ve ona yapışanların inşaallah imanlarını kurtaracakları kat'î tahakkuk eden Risale-i Nur, kat'iyen söndürülemez, kaybedilemez. Buna misal: Yirmi beş seneden beri onu imha etmek gayesiyle yapılan hücumlar, bilâkis onun fevkalâde yayılmasına ve parlamasına vesile oldu. Çünkü; onun sahibi ezelden ebede kadar her şey kudret-i ezelisinde ve emrinde olan bir Sultan-ı Zülcelâldir. Çünkü onun hakaikleri Kur'an'ın hakikatleridir ve Cenab-ı Hakkın hıfz ve inayetiyle daima parlayacaktır, inşaallah...

Sayın hâkimler!

İman ve İslâmiyeti en yüksek bir sevgi ve iştiaqla öğreten ve rıza-yı ilâhîden başka bir hedef ve maksad tanımayan ve bu asırda Kur'an'ın bir mucize-i kübrası ve tefsir-i nuranîsi olduğu kat'î tahakkuk eden Risale-i Nur'u okumak ve yazmak ve onun hakaik-i imaniyeyi ders veren risalelerini mü'min kardeşlerine vermek bir suç ise; ve dinin evamir-i kudsiyesinden olan rabîta-i diniye ve uhuvvet-i İslâmiye ve Allah sevgisi uğrunda iman ve Kur'an yolunda birleşmek gibi mukaddes ve ilâhî ve uhrevî kardeşlik bir cemiyet ise; böyle mübarek bir cemiyete mensub olmak benim için büyük bir saadettir. Ve her türlü taltif ve nişanların üstünde bir bahtiyarlıktır. Böyle bir saadet ve bahtiyarlığı kazandıran Risale-i Nur'un talebesi olmak gibi büyük bir lütfu benim gibi bir biçareye nasib eden Allah'a hadsiz şükürler olsun. Son sözüm:

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ①
حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ②

dir.

Muallim
Mustafa Sungur

- 1.) Allah bize yeter; O ne güzel vekildir. (Âl-i İmrân Sûresi, 3:173)
- 2.) Allah bana yeter. Ondan başka ibâdetle lâıyk hiçbir ilâh yoktur. Ben Ona tevekkül ettim. Yüce Arşın Rabbi de Odur. (Tevbe Sûresi, 9:129)

Mehmed Feyzi'nin müdafaasıdır

Mehmed Feyzi'nin müdafaasıdır

Afyon Ağır Ceza Mahkemesine

İddianame beni, Üstadım Said Nursî'nin hem sır kâtibi, hem kendisiyle, hem Risale-i Nur'la şiddetli alâkalı, hem çok hizmet ettiğimi bahisle bu hareketimi medar-ı mesuliyet saymış. Ben de buna karşı, bütün kuvvetimle bu ithamı kabul edip iftihar ediyorum. Çünkü fitratımda ilme karşı gayet kuvvetli bir iştıyak var. Bir delili şudur ki: Denizli hadisesinde menzirim taharri edildiği vakit beş yüz seksen aded mütenevvi kütüb-ü ilmiye ve Arabiye evimde bulunduğu resmen sabit olmuştur. Benim fakr-ı halimle ve gençliğimle ve lisan-ı Arabîde noksaniyetimle beraber bu zamanda binde bir şahısta bulunmayan bu mütenevvi beş yüz seksen cild kitabı bana toplattıran fevkalâde bir talebelik şevki ve harika bir aşk-ı ilmîdir.

İşte bu fitrî istidat ile daima hakiki bir üstad arıyordum. Cenab-ı Hakka hadsiz şükrolsun ki, uzakta aradığımı pek yakında elime verdi. Evet Üstadım olan Said Nursî'nin bütün hayatının gayesi, şevk-i ilimde ve ulûm-u İslâmiyeyi bilmek aşkında geçtiğini bütün hayatı şahadet ediyor. Hem ben müşahadatımla, hem Üstadımın matbu Tarihçe-i Hayat'ıyla, hem eski talebelerinden aldığım malûmatla kat'î bildim ki; bende ki fitrî aşk-ı ilmî, Üstadımda harika bir surette bulunuyor ki, bu zamanda bütün medrese âlimlerinin hilâfına olarak pek harika, tek başıyla medrese talebeliğini muhafaza edip her belâyâ tahammül etmiş. Hattâ ehl-i siyaset, Üstadımın bu acib hallerini anlamadıkları için hiç alâkası olmayan bir nevi siyasete temas ettirmeğe çalışmışlar. Hattâ hapslere sokmuşlar. Fakat sonra Cenab-ı Hak, o aşk-ı ilmîyi Kur'an'ın hakaikına bir anahtar yapmış. Bütün ehl-i ilmî ve feylesofları hayrette bırakan Risale-i Nur meydana çıkmış. Ben de o sırada bütün hayatımda aradığım ve kendi fitratımda ve fakat pek yüksek bulunan bu Üstadı bir ihsan-ı ilahî olarak Kastamonu'da yanımda buldum. Âhir ömrüme kadar da, buna teşekkür ediyorum.

Hem Üstadım, eskiden beri izzet-i ilmiyeyi muhafaza için, sadaka ve hediye gibi şeyleri kabul etmediği gibi, talebelerini de men'eder. Kimseye başını eğmez. Hattâ harika vaziyetlerinden; harp içinde avcı hattında oturmağa ve sipere girmeye tenezzül etmeyerek izzet-i ilmiyeyi muhafaza ettiği gibi, üç dehşetli kumandana karşı kahramancasına hocalık ve haysiyet-i ilmiyeyi muhafaza için onların hiddetine karşı ehemmiyet vermeyip onları susturdu. Onun için bu Üstadımı, bu millet ve vatanın ve Türk ulemasının pek büyük şerefini muhafaza etmek için her şeyini feda etmiş bir şahıs bildiğimden, ben de kendime hakiki üstad kabul ettim. Böyle vatan ve millete hakiki fedakâr bir Üstadın, —farz-ı muhal olarak— yüz kusuru da olsa nazar-ı müsamaha ile bakıp itiraz etmemek gerektir.

Bu memleketin vatanperverleri Meşrutiyet devrinde, milliyetçiler ve hamiyetperverleri Cumhuriyette; bu Üstadın ilme ettiği fevkalâde hizmeti vatan ve millet namına takdir ettiklerine bir numunesi şudur ki: Camiü'l-Ezher sisteminde, Medresetü'z-Zehra namında Van vilâyetinde temeli atılıp eski Harb-i Umumî münasebetiyle geri kalan Şark dârülfünununa İttihad ve Terakki hükümeti on dokuz bin altın lira verdiği gibi, yirmi dört sene evvel Cumhuriyet hükümeti de Üstadımın dârülfünununa yüz altmış üç mebusun tasdikiyle yüz elli bin lira tahsisat verilmesini kabul etmeleridir. Bu yüksek Üstadın tek başıyla Camiü'l-Ezher gibi binler hocaların teşebbüsüyle vücuda gelecek bir medrese-i kübrayı vücuda getirmeğe yakın muvaffak olması gösteriyor ki; vatanperverler ve milliyetperverler dahi, medrese ulemalarıyla beraber bu Üstadımı takdir ve tahsin etmeleri lâzım ve elzemdir. Biz de böyle bir Üstad elimize geçtiği için her zahmet ve meşakkate tahammüle karar vermişiz. Füyuzat-ı ilmiyesiyle ve yüz otuza varan âsar-ı kudsiyesinin hakaikiyle beni ilim ve iman yolunda terakki ettiren bu mümtaz allâme-i zamana sonsuz bir varlıkla hürmetim vardır. Bu hürmetim ebade kadar inşaallah gidecektir.

İddia makamının beni suçlandırmak istediği ve aylardan beri tedkikat ve taharriyat neticesinde hakikatine vasıl olamadığı, "Dini ve dinî hissiyatı âlet ederek devletin emniyetini ihlâl edecek bir gizli cemiyet" in ne vücudu var ve ne de böyle bir cemiyetle alâkamız vardır. Yegâne alâkamız, hükümet-i cumhuriyenin kanunları muvacehesinde en çetin imtihanlarda, en yüksek ehl-i vukuf heyetler tarafından icab eden hürmeti görmüş ve salahiyetdar mahkemelerde beraet kazanmış Risale-i Nur'lardır. Bu ise, vatana ve millete ihanet değil; doğrudan doğruya vatana ve

millete nâfi ilim uğrunda bir çalışmaktır. Bunun haricinde ne bir siyasî maksat ve ne de başka bir garaz yoktur. Binaenaleyh bu hususta da masumiyet ve samimiyetimiz meydanda olmakla, Denizli mahkemesinde olduğu gibi yüksek mahkeme-i âdilenizden adaletin tecellisiyle beraetimi talep ediyorum.

Afyon Cezaevinde mevkuf,
Kastamonulu
Mehmed Feyzi Pamukçu

Mustafa Ramazanoğlu'nun müdafaasıdır

(Mustafa Ramazanoğlu'nun müdafaasıdır.)

Ağır Ceza Mahkemesi Yüksek Katına
Afyon

Gizli cem'iyete dâhil olmak, faaliyette bulunmak, emniyeti bozacak hareketlerin ithamıyla suçlu tutuluyorum. Hak ve hakikata müştak her insan gibi, fıtratımda hakka ulaşmak için şedid bir ihtiyaç ve iştihakım var. Hak ve hakikat yolunu bulmak için ilmi kendine binek edinerek bu mesleği intihab etmişim. Hayatta gayeme ulaşmak için en büyük mürşidim ilimdir. Dünya ve âhiret selâmet ve saadetini temin için ilim dünyasının insan konusunu inceleyen Tıb Fennini tahsil ediyorum. Hakikî bir insan ve tabib olabilmek için insan denilen mahlukun yalnız maddî yapısı ve ihtiyaçlarıyla değil, manevî mahiyeti ile de meşgul olup beşerin bu ihtiyaçlarını temin ve tatmin edecek reçeteleri araştırarak bulmak, mesleğimin îcablarındandır.

Ruhumda hissettiğim bu ihtiyacın sâiki ile, bir arı şevkiyle ilim baharının gülşeninde bu reçeteleri dermeğe çalışıyorum. Bu gülşene hususî bir zarafet bahşeden Kur'an-ı Kerim denilen şecere-i tûbânın bir dalı olan ve Risale-i Nur tesmiye edilen çiçekleri ruhumdaki ihtiyaçları temin ettiği gibi, emsal-i cinsiyemi de tatmin edecek bir mahiyette buldum. Ve bir arı şevkiyle samimiyetime binaen hemcinslerimi de bu kaynaktan haberdar etmek istedim.

İşte ey muhterem heyet-i hâkime! Bu arı misalinde olduğu gibi, ben Türk câmiasına mensub bir ferdim. Türk cem'iyetinden başka yani müslümanlık câmiasının haricinde gizli bir cem'iyet tanımıyorum. Ve bir arı sadakatı ile vazifemde nizam ve intizama riayet ediyorum ve etmişim. Ve vatanımın ve milletimin emniyetini bozacak hiçbir suç yapmadığımı biliyorum. Buna bütün yakınlarımın ve benim arkadaşlarımın şehadet edeceklerinden eminim. Bu hususta daha fazla söz söylemeyi lüzumsuz hissediyorum. Yalnız şunu tebarüz ettirmek isterim ki, ben samimi müslümanlardanım ve dinî kültürümü tahsil için birçok felsefî ve dinî eserler okumuşumdur. Bütün ilim ve din adamlarına karşı, hususî bir muhabbetim ve samimi bir hürmetim vardır. Bu meyanda eserlerinden büyük istifadeler ettiğim Bediüzzaman Hazretlerine de sırf ilmî ve dinî bir alâkam ve Kur'an ve iman hakikatlarının neşrinde olan hizmetinden ve Kur'ana olan sadakatına ve Peygamberimiz'in sünnetlerine olan samimi imtisalinden dolayı hususî muhabbetim ve hürmetim vardır. Bu münasebetle her talebe ile ulûmundan istifade ettiği hocası arasında cari olan karşılıklı samimî muhabere bir suç teşkil etmese gerektir. Eğer eserlerinden müstefid olduğum için minnetdarlık hislerimin ifadesi olan mektublarım bu suçu teşkil ediyorsa; benim gibi, bir feylesofun veya bir âlimin eserlerini okuyup muhabere eden bütün kari'lerin hocalarına samimi hürmet ve selâmlarını tebliğ eden talebelerin benim gibi aynı muameleye tâbî tutulması gerektir. Buna hiçbir kanun müsaade etmiyor ve böyle bir kanun tasavvur edilemez.

Madem ki vicdan ve fikir hürriyeti vardır. Cem'iyetin emniyetine ilişmeyen bir ferde menhus bir ihtimal ve evham yüzünden lüzumsuz sıkıntı ve tazyiklerle taciz etmek ve mağduriyetine sebep olmak hiçbir kanunla kabil-i te'lif değildir.

Hülâsa olarak derim ki: Benim hiçbir gizli cem'iyetle alâkam yoktur ve faaliyette dahi bulunmuş değilim ve devletin emniyetini bozacak hiçbir hareketim yoktur. Yüksek mahkeme heyetinin yukarıdaki beyanatımı gözönüne alarak hakkımda adliyenin yüksek adaletinin hayırlısıyla tecellisini bekliyorum.

Safranbolu'lu
Mustafa Ramazanoğlu

Ceylân'ın müdafaasıdır

Ceylân'ın müdafaasıdır

Afyon Ağır Ceza Mahkemesine

Makam-ı iddianın habbeyi kubbe yaparak, iftiharla kabul ettiğim Üstadıma ve Risale-i Nur'a hizmetimle beni büyük bir diplomat ve entrikacı bir adam tarzında gösterip, Nurlara gelen mevhum suçta bana büyük bir hisse vermesine mukabil derim ki: Dinî ve imanî ve ahlâkî eserlerini okumakla, o uğurda hayatımı tereddütsüz feda eder derecesinde istifade ettiğim Üstadım Bediüzzaman'la yakından alâkadarım. Fakat bu alâka, makam-ı iddianın dediği gibi vatana ve millete mazarratlı ve halkı devlet aleyhine teşvik etmek değil, belki hiçbir beşerin kendisini kurtaramayacağı kabrin idam-ı ebedîsinden kendimi ve benim gibi bu tehlikeli zamanda imanını kurtarmağa, ahlâkını düzeltmeğe ve vatana ve millete birer uzv-u nâfi olmağa muhtaç olan din kardeşlerimin imanlarını kurtarmak yolundaki kopmaz ve kopmayacak bir alâkadır.

Kendisinin yakınlarındanım. Dört sene kadar arasına hizmetini müftehirane yapmışım. Bu müddet zarfında kendisinin serâpa faziletinden başka hiçbir şeye şahid değilim. Onun ağzından bir defa olsun, mehdiliğine ve müceddidliğine dair bir kelime duymadım. Tevazuun kemalinde olduğuna yüzbinleri aşan Nur nüshaları ve onları okumakla imanlarını kurtaran yüzbinler halis Nur şakirdleri şahittir.

O mübarek Üstadım, kendisini bizim gibi Nur talebesi olarak görür ve öyle iddia eder. Bunu elinizde bulunan birçok mektuplarında, hususan Asâ-yı Musa mecmuasının içindeki İhlâs Risalesinde kolaylıkla görmek mümkündür. Kendisi,"Baki ve güneş gibi ve elmas misillü hakikatler, fani şahıslar üzerine bina edilmez ve fani şahıslar o kıymetdar hakikatlere sahip çıkamazlar." diye Risale ve mektuplarında tekrarlar zikrettiği halde, o zatın tefahürüne hükmetmek ve mehdilik ve müceddidlik dava ettiğini iddia etmek, hiçbir akl-ı selimin kârı değildir. Zira bütün risale ve mektupları, insaf ve dikkatle okursanız; bu muhterem âllame-i zamanın, asırlardan beri emsaline tesadüf edilmez bir din âlimi ve benzerine rastlanmayacak bir iman kurtarıcısı, bolşevizmin kızıl kıvılcımlarının saçaklarımızı sarmak istediği bir zamanda vatana ve millete bir ordudan daha çok menfaat ve bereketi bulunan bir vatanperver olduğuna siz de kanaat-ı kat'îye peyda edersiniz. İşte böyle bir esere ve o eseri telif eden muhterem Üstada daha evvelden şakird olamadağıma müteessifim.

Muhterem heyet-i hâkime! İşte hadsiz menfatlerini kendimde tecrübe ettiğim Risale-i Nur'dan, benim gibi vatan evladlarının istifadeleri için, resmî bir izinle; Eskişehir'de Gençlik Rehberi'ni kudsî bir hizmet-i milliye fikriyle tab' ettirdim. "Benim gibi bir biçarenin, Kur'an'ın hakiki ve cerhedilmez bir tefsiri olan Risale-i Nur'a ve dolayısıyla imana hizmeti tebrik ve takdir ile mukabele görmesi lâzım ve teşvike pek muhtaç iken; böyle ağır muamele görmekliğimiz hakikat-ı adalet ne kadar muhalıftır." sizlerden soruyoruz.

Ve mahkeme-i âdilenizden, ruhumuzun gıdası ve sebep-i necatımız ve ebedî saadetimizin anahtarı olan Nur Risalelerinin serbestiyetine karar vermenizi talep eder, eğer yukarıda bir kısmını zikr ve tâdad ettiğim vaziyetler nazarınızda bir cürüm teşkil ediyorsa, vereceğiniz en ağır cezanızı kemal-i rıza-yı kalb ile kabul edeceğimi arz ederim.

Afyon Cezaevinde mevkuf

Emirdağlı

Ceylân Çalışkan

Mustafa Osman'ın müdafaasıdır

Mustafa Osman'ın müdafaasıdır

Afyon Ağır Ceza Mahkemesine

Gizli cemiyet kurmak ve dinî hissiyatı âlet ederek devletin emniyetini bozabilecek hareketlerde bulunmaktan zanlı Bediüzzaman Said Nursî'nin, rejim aleyhindeki mevhum faaliyetine iştirak ettiğim iddia edilerek suç konusu olarak gösterilen meselelere karşı derim ki:

1- Evet, ben de birçok Nur talebeleri gibi hakiki Türklüğe ve İslâmiyete yaraşan ve tarihî bir şeref ve faziletimiz olan terbiye-i medeniye-i diniyeyi ve millî bir şiar olan ahlâk-ı Kur'aniyeyi öğrenerek vatan ve millete faideli bir uzuv olmak ve yabancı ideolojilerin tesiratından korunarak din ve imanımı muhafaza ve öğrenmek kasdıyla Nur Risalelerini tedarik ederek okumağa başladım. Ecdadımızın, tarihlere şan salıp nam veren ahlâk ve şerefini paymal eden sefahet ve rezaletin ve ahlâk-ı seyyienin cemiyet hayatını zehirlediği ve kötü ahlâk sahiplerini dahi iğrendirecek derecede sokaklara kadar sardığı ve efkâr-ı ammeyi telâşa düşürdüğü ve her sınıf ailenin ocağı başında dedikodu mevzuu olduğu ve efkâr-ı ammenin bir dili mahiyetindeki gazete ve mecmuaların ahlâk zabıtası haberleri şeklinde ve muhtelif mevzulardaki tenkidlerine sebep olan bu elîm ahvalın pek süratle genişlediği ve âdeta umumileşmek istidadını gösterdiği bir

devirde; düştüğüm ahlâksızlık uçurumundan dinî, ahlâkî, içtimaî, edebî dersleriyle, her müslim okuyucusunu kurtardığı gibi beni de kurtaran Risale-i Nur külliyyatını okumak ve benim bu eserleri okuduğumu bilen ve işiten vatandaşlarımın tehzib-i ahlâk etmek için benden musırrane istemeleri üzerine onlara Risale vermek ve dolayısıyla serserileşmiş ve serserileşmek ve vatan ve millete muzır bir hale gelmek istidadını gösteren ferdleri bu Risalelerle, bu Nurların müessir telkinatlarıyla kurtarıp beşeriyete faydeli birer insan olmalarına hâdim ve vesile olan ve memleketimizde de sirayeti ve salgını görülen ve bütün dünyayı titreten kızıl veba komünizm tehlikesine karşı dinî ve müessir telkinatı bakımından manevî bir mücahid olan Bediüzzaman, takdir ve tebciye lâıyk, kudsi ve manevî mücahadesinin nurlu ve müessir silâhı olan ve yirmi senede yirmi bin ve belki çok fazla adamı vatan ve millete faydeli bir hale sokmağa vesile olan Nur Risalelerini okutmak ne derece şahsım için bir suç mevzuu ve müellif-i muhterem için sebep-i itham olabilir? Vicdanınıza soruyorum,

2- Savcılık Makamının, "mevzudur" diye gayr-i ilmî iddia ettiği hadisin hadis kitaplarında sahih olduğu; hadis âlimlerinin kabulüyle ve Hürriyetten evvel Meşrutiyet devri ulemasına, Japonya'nın ve İngiltere Anglikan Kilisesinin sorduğu sualler münasebetiyle, o devrin âllameleri olan İstanbul âlimleri, Bediüzzaman olan müellif-i muhtereme sorarak, şimdi ismi Beşinci Şua olan eserde görülmekte olan o zamanki bu hadisin tevilen cevaplarını o ehemmiyetli âlimlerin kabul edip itiraz edememeleriyle sahih olduğu kat'î sabittir.

Hem yalnız Risale-i Nur'un bu kısmı değil; bütün hakikatleri ve dersleri hiçbir hakiki İslâm âliminin itiraz edemeyeceği kadar kuvvetli hakikatlerdir ki; Diyanet riyaseti başta olarak bütün memleketteki hakiki âlimler kabul ve tazime, tâ devr-i meşrutiyetten beri mecbur kalmışlar. O hakikatleri ve o kuvvetli bürhanları ismi âlim olan ve hakikat ilminden bîbehre bir-iki ferdin itiraz ve iddiası çürütemez. Hem gayet gülünç olur. Maddî ve manevî menafii zâhir olan ve vatanın her tarafında ve her sınıf halk tabakasında hayat-ı bakiyelerini idamdan kurtarmak için takdir ile okunan ve onunla imanlarını kurtardıklarından müellif-i muhteremine ebedî minnetdar kalan binlerle vatandaşın faydelendiği Kur'an ve iman hakikatlerine meftun olarak müellifine bir şükran borcu olarak bir mektup yazmak ve sebep-i itham olan hadisin inkâr edilmeyen hakikatlerine istinad ederek bazı ef'al ve âsara nazar edip hadisin mazharı olan bu memlekette zuhur etmiş gibi bakmak ve böyle bir zanna düşerek ve birçok İslâm âlimlerinin ihbaratına dayanarak bazı hataların tamiri cihetine gidilmesini bir fütuhât-ı Kur'aniye kabul edip izhar-ı şadümanî eylemek ve bu görüş ve nokta-i nazarını eserleriyle tefeyyüz ettiği bir Üstada mahremane arz etmek; vatan ve milletin anarşiliğe ve dolayısıyla bütün dünyayı titreten kızıl tehlikenin kucağına düşmemesini temenni etmek, rejime bir hıyanet midir? İnkılâba dil uzatmak mıdır? Ve o takdire ve tebciye çok elyak ilim adamını aynı iftiralardan birkaç mahkeme teberri ettirdiği halde, aynı mevzularla zan altına alıp kimsesiz ve çok ihtiyar ve münzevî olduğu halde tevkif ve tecrid ederek taht-ı muhakemeye alıp bizim de bu ilmî nokta-ı nazarımızı ve imanımızı kurtarmak için çalışmalarımızı bir suç telâkki edip onu güya devletin emniyetini ihlâl suçuna delil ve bürhan göstermek hangi vicdanın âdilane kararıdır? Mahkemenizden soruyorum, vicdanınıza bırakıyorum.

3 - "Bediüzzamanın resimlerini mukaddes bir şey imiş gibi taşımak ve mektubatını toplamak ve mektuplaşmak." diye olan sebep-i ittihama gelince: Hayat-ı maneviye ve bakıyemi idamdan kurtarmağa ve maddî hayatın lezzet ve saadetini tattırmağa ve benim gibi binlerle ferdlerin imanlarının kurtulmasına eserleriyle vesile olan bir âlim-i küll ve bir müellif-i muhteremin, değil basit bir resmini taşımak; altın ve mücevheratla süsleyerek taşımak ve ona tebrik ve mektub göndermek ve onu sevenlerle tanışmak, beşeriyetin her ferdi gibi benim de bir hakkımdır. Bu hukukumun bir suç konusu olacağını zannetmiyor ve son söz olarak diyorum ki; vatan ve millete ve insanlık camiasına hizmet edebilmek için, (Hâkim kimdir? Başına gelen.) fehvasınca iki vilâyetin ve birçok kazaların zabitasının dahi şahadet edebileceği şekilde; serserilikten, şahıslarını bu Nur Risaleleriyle kurtarıp başkalarını da kurtarmağa vesile olan Nur şakirdlerinin uzun senelerden beri bu vatan ve millete, bu vatandaki idareye yaptıkları vatanî hizmet, binlerle kişilik zabita kuvvetinin hizmetinden hakikatte daha mühim iken ve takdire ve iltifata daha lâıyk iken, sû-i tefsire uğratarak âdeta bir ecnebi rejimi hesabına kasden hareket eder gibi bizleri tevkif ve muhakemelere verip işimizi, gücümüzü ayaklar altında bırakmak ve biçare evlad ve ıyalimizi perişan edip ağlatmak hangi demokrasi kanunlarıyla, hangi yeminli ve yüminli âdil hâkimlerin vicdanî ve âdilane kararlarıyla kabil-i telifdir? Mahkemenizden ve vicdanınızdan soruyorum. Ve büyük ve âdil Türk milleti ve onun âlî meclisi namına icra-yı adalet eden muhterem mahkemenizden, pek çok fevaidi ve menafii meydanda olup inkâr edemediğimiz bu eserlerin serbestiyetini ve bizim de beraetimizi talep ediyorum.

Afyon Cezaevinde mevkuf
Safranbolulu

Hıfzı Bayram'ın müdafaasıdır

Hıfzı Bayram'ın müdafaasıdır

Afyon Ağır Ceza Mahkemesine

Dinî hissiyatı âlet ederek devletin emniyetini ihlâl teşebbüsünden sanık İslâm âlimi Bediüzzaman'ın, millet ve memlekete çok faydeli hakaik-ı Kur'aniye ve imaniyeyi ders veren eserlerinden okumaklığımı; din ve iman cihetinde çok istifade ederek ahlâk-ı Kur'aniyeyi tahsilime âmil olan bu derslerden bazı tanıdıklara da —talebi üzerine— milli bir şiarımız olan ders-i imaniye ve terbiye-i diniye ve ahlâkiyeyi tahsillerine sebep olmak hayrına nailiyet arzusuyla vermekliğimi ve temin etmekliğimi ve bazı tanıdıkların dostane veya ilmî mahiyetindeki mektupları adresime göndermelerini bahane ederek mümaileyhe suç ortağı göstermektedir. sebep-i ittihamı olan bu meselelere itiraz ederim ki:

1- Üzerinden muhakeme geçen, beraet ettirilip müellifine iade edilen ve bütün İslâm ve memleket ulemasının takdir ve tasvibine mazhar olan Risale-i Nur'u; iddia makamının üzerinde durduğu şekilde bir fikr-i mefsetle okumadığım gibi, her Risalesini de baştan başa Kur'an'ın bir mühim tefsiri olup insanları ahlâken yükseltmeğe, fazilet sahibi kılmaya, milletleri uçuruma yuvarlanmaktan kurtarmaya vesile olan İslâmî dersi ve dinî terbiyeyi müessir bir surette ders verip millet ve memlekete, hattâ beşeriyete manen en büyük yardım ve iyilikleri yapan bir eser olarak gördüğümünden din ve imanımı muhafaza ve taallüm maksadıyla okumayı ve bazı kimselere vermeyi veya temin edivermeyi bir suç zannetmiyorum. Çünkü, hiçbir yerde Nur talebelerinin vatan ve millete ve idareye zararlı bir hadiseye katıldıkları görülmemiş ve zabıtaca kaydedilmemiştir. Ve aynı zamanda, "Okunup ve okutulmasında gizlilik var." diye ileri sürülecek bir gizli cemiyet şüphesi uyanması ise, çok yersizdir. Çünkü, Nur talebelerinin gerek ilmî ve gerekse siyasî, gizli veya meydanda hiçbir cemiyet ile alâkalı yoktur. Hattâ, aynı isnadlarla birkaç sene evvel Bediüzzamanla beraber çok kimseler Denizli Ağır Ceza Mahkemesine verilip muhakeme edildikleri ve çok inceden inceye tahkik ve ta'mik edildiği vakit, bütün risaleler dahil olduğu halde hep beraber beraet etmişlerdir. Müellifi ve eserleri beraet eden bir telifatı okumağı ve okutmağı, devlet emniyetini ihlâl ve rejime hıyanet gibi çok ağır bir cürme delil ve sebep-i itham olarak göstermek, ne derece icab-ı adalettir bilmiyorum; vicdanlarınıza havale ediyorum!..

2- Hem Bayezid'den bilmediğim bir kimse tarafından ben mevkuf iken gönderilen bir risale de, sebep-i ithamım arasındadır. Bu risaleyi görmedim. İçindekilerden bîhaberim. Eğer Risale-i Nur ise kabul ediyorum. Sizler sorun cevap vereyim. Yalnız iddianamede savcının mehdilikten bahsettiğini öğrendim. Halbuki Üstadım, bu gibi isnadlardan müberradır. Böyle bir şeyi lisanından duymadığımız gibi eserlerinde de görmedik. Ve talebelerini, her fırsatta şahsına hürmet ve tazimden ve makam vermekten menetmiş ve tazimkârane mektup yazanları dahi takbih etmiştir. Bizler kendisini hubb-u câhdan müberra, zamanın en yüksek bir âlimi ve bir ilm-i tahkik hocası olarak biliyoruz.

Mevkuf
Hıfzı Bayram

Mustafa Acet'in müdafaasıdır

Emirdağlı Mustafa Acet'in müdafaasıdır

Afyon Ağır Ceza Mahkemesine

Makam-ı iddianın, Üstadım Bediüzzaman'ın mevhum suçuna beni iştirak ettirmesine karşı kısaca derim ki:

İntisabımdan zerre kadar pişman olmayarak Üstadıma ve Risale-i Nur'a yaptığım hizmetim, ancak bir derya kadar lütuf ve ihsana karşı bir damla ile mukabele gibidir. Nasıl ki gayet kıymetdar elmas hazinelerine sahip olmak yolunda küçük cam parçaları tereddütsüz feda edilirse, ebedî hayatımı kurtarmağa vesile olan Risale-i Nur uğrunda hayatımı feda etmeğe her an hazırım. Uhrevî ve dünyevî hadsiz menfaatları tahakkuk eden Risale-i Nurdan, fani ve ehemmiyetsiz hapislerin ve sıkıntıların hatırı için, kısa ve dağdağalı hayat-ı dünyeviyeye zarar gelmemek için o menfaat-ı azimeyi terketmek, Risale-i Nur'a ve Üstadıma karşı durgunluk göstermek; o mübarek Üstada, o kudsî allâme-i zamana ve onun bir tek gayesi olan iman ve Kur'an'a büyük bir ihanet olduğunu biliyorum. Ve onun izin ve emrinden zerre kadar hilâf-ı

hareket etmek istemiyorum.

Muhterem heyet-i hâkime! Zehirli mikroplarını güzel vatanımıza dağıtmak isteyen bolşevizme karşı kuvvetli bir cephe alan büyük bir din âlimine fakirliğimle talebe olmaklığım neden çok görülüyor? Şüphesiz bu vaziyet isbat ediyor ki; Nurlardaki zenginlik, dünyevî zenginliğin pek fevkindedir. Benim gibi milyonları aşan Türk gençliğinin imanlarını kurtarıp vatana nâfi birer uzuv olmaları için, Üstadımı ve Risale-i Nur'u daima serbest bırakınız. Biz Türk gençliğinin Risale-i Nur'a ihtiyacımız, kapalı zindanda kalmış bir kimsenin havaya ve zifiri karanlıkta bulunan bir adamın ziyaya ve çöldeki aç ve susuz kalmış bir insanın suya ve gıdaya ve denizde boğulmak üzere bulunan herhangi bir kimsenin cankurtaran gemisine olan ihtiyacından binler derece daha ziyadedir. İşte yukarıda bir kısmını tâdad ettiğim mezkûr hakikatlerden dolayı fevkalâde hüsn-ü zan ve teveccühümüzü kazanan ve kopmaz bir bağla kendimizi ona bağladığımız Bediüzzaman'ı ve ona hüsn-ü niyet ile talebe olan çok biçareleri böyle hapislerde çürütmek, adaletin şerefiyle kabil-i telif olamaz.

Afyon Cezaevinde mevkuf

Emirdağlı

Mustafa Acet

Halil Çalışkan'ın müdafaasıdır

Halil Çalışkan'ın müdafaasıdır

Afyon Ağır Ceza Mahkemesine

Muhterem heyet-i hâkime! Makam-ı iddia tarafından bana tebliğ edilen iddianamede: Üstadım efendime hizmetimi büyük bir suç olarak gösteriyor. Bin dokuz yüz kırk dört yılında teşrif ederek dört seneden beri kazamızda misafireten ikamet buyuran ve kendileri kırk seneden beri bütün dünya lezzetini ve istirahatını terk edip sırf iman ve İslâmiyete ve hususan vatanımızda iman ve ahiret yolunda müslümanların saadet-i ebediyelerini kurtarmağa çalışan ve bilhassa müslüman ve Türk olan milletimiz arasında dinimize çok zarar veren, maddî ve manevî zararı pek çok olan bolşevikliğin muzır fikirlerinin millet arasına girmesi ve buna benzer vatan ve millete zararlı olan şeylere Risale-i Nur'un imanî ve ahlâkî olan dersleriyle sed çeken ve bütün dünya âlimleri tarafından tahsin ve takdire lâyık olan Risale-i Nur'a ve Üstadıma müftehirane üç sene arasına hizmetim adalet huzurunda bir suç mu teşkil ediyor! Ve bu hususta yine suç olarak gösterilen, hizmet için terziliğimi de terk ettiğimi yazıyor ki: Böyle hak ve hakikat ve Kur'an-ı Kerim'in hakiki bir tefsiri olan Risale-i Nur'a ve Üstadıma canımı dahi feda etsem, büyük bir suç sayılıp vatan haini olarak mı tanınırım, sizden soruyorum?

Sayın Reis Bey!..

Risale-i Nur'un bir kısım parçalarını okudum ve yazdım. Cenab-ı Hakka hadsiz şükrolsun ki; ötedenberi kalbimde yaşayan ilme karşı fevkalâde bir iştiaqla bu Risalelerden istifadeye başladım. Bunlarla pek yakından alâkadar olduğum halde; içinde, ne halkı hükümet aleyhine teşvik ve ne de emniyeti bozacak ve gizli bir cemiyet kurmağa dair hiçbir şey görmediğim gibi, Üstadımdan da gerek mehdiliğe ve müceddidliğe ve gerekse bu hareketlere dair hiçbir şey işitmedim. Risale-i Nur'un ve Üstadımın ve biz talebelerin yegâne gaye ve hizmetimiz; İslâmiyete, hususan Türk milletine iman ve ahlâk cihetinde kudsî bir hizmettir. Elbette Risale-i Nur'a ve hâdimlerine bu hizmetleri için ilişmemek lâzımdır. Bizim gaye ve maksadımız budur. Başka hiçbir şey değildir. Ve bu vazifemiz de rıza-yı ilahî içindir. Zaten böyle bir kudsî vazifeyi dünyaya ve dünya menfaatine âlet ederek yapmayız ve tenezzül etmeyiz. Böyle kalbinde iman ve ahiret meşgalesinden başka hiçbir dünyevî maksad ve gaye bulunmayan halis Nur şakirdlerine, iddia makamının hiçbir zaman hatırıma gelmeyen gizli cemiyet kurmak ithamlarına tahammül edemiyoruz.

İşte muhterem heyet-i hâkime! Sizin, biz Risale-i Nur talebelerinin gaye ve maksadlarını ve mahiyetlerini anladığınıza ve iddia makamının bize isnad ettiği suçlarla alâkamızın olmadığına kanaat getirdiğinize inanıyoruz. Bu vesile ile yüksek mahkemenizden ve vicdanlarınızdan kitaplarımızın serbest olarak iadesini ve kendimizin beraetini talep ederiz.

Afyon Cezaevinde mevkuf

Emirdağlı

Halil Çalışkan

Mustafa Gül'ün müdafaasıdır

Mustafa Gül'ün müdafaasıdır

Afyon Ağır Ceza Mahkemesine

Ben gizli bir cemiyete dahil değilim. Zaten Üstadım Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri de öyle bir cemiyet kurmamıştır. Bizlere her zaman Kur'an hakikatlerinden ders vermiş, siyasetle alâkadar olmamızı şiddetle men'etmiştir. Yalnız büyük üstad Said Nursî Hazretlerinin talebesiyim. Ona ve Risale-i Nur'a bütün ruh u canımla bağlıyım. Risale-i Nur ve Üstadım için bana verilecek her türlü cezaya razıyım. Üstadım, eserleriyle benim imanımı ve ahiret hayatımı kurtarmıştır. Onun gayesi, bütün müslümanları ve vatandaşlarımızı imansızlıktan kurtarıp saadet-i ebediyeye nail etmektir.

Bizlerin siyasî bir maksatla alâkamız olmadığı bütün mahkemelerde tebeyyün etmiştir. Hakikat böyle olduğu halde, yine haksız ve yersiz olarak mahkemeye sürüklendik. Bundan anlıyoruz ki, bizim tesanüdümüzü kırmak istiyorlar. Bizim tesanüdümüz herhangi bir dünyevî ve siyasî gaye ve işe matuf değildir. Yalnız ve yalnız Üstadımız Hazretlerine çok, hem pek çok hürmetkârız. Risale-i Nur'u okuyanlar fevkalâde bir imana ve İslâmiyete ve ahlâk ve kemalâta sahip olurlar.

Üstadımıza çok fazla muhabbet etmemek elimizden gelmiyor. Öyle bir Üstada ve öyle Risale-i Nur şakirdlerine bütün mevcudiyetimle bağlıyım. Bu bağ, idam edilsem dahi çözülmez ve kırılmaz. Ben ve bütün kardeşlerim masumuz. Risale-i Nur'un serbest bırakılmasını bütün kuvvetimizle talep ediyoruz. Yüce Üstadımıza ve masum Nurcu kardeşlerime kendimle beraber beraet verilmesini talep ediyorum.

Ispartalı
Mustafa Gül

İbrahim Fakazlı'nın müdafaasıdır

Küçük İbrahim'in müdafaasıdır

Afyon Ağır Ceza Mahkemesine

Sayın hâkimler!.. Bize isnad edilen suç hem yersizdir, hem de dünyaya aittir, siyasîdir. Halbuki; siyaset yapacak insanlar olup olmadığımızı zaten ilk bakışta siz muhterem hâkimler çoktan anlamışsınız. Esasen bu soğuk ve yabancı isnad, eğer faraza yüzde yüz tahakkuk edeceğini yüzlerce salâhiyetli kimseler temin etseler; benim de aklım şimdikinden yüz defa fazla olsa, Risale-i Nur'un ve onun çok muhterem müellifinin bende bıraktığı manevî intiba ile bütün mevcudiyetimle bu geçici ve tükenici siyasî lezzet ve maceradan kaçıp ahirete iman ve Cehennemden kurtulmak yolunda sarfederim.

Gerek Risale-i Nur'un kıymetli müellifine hürmetimiz ve bağlılığımız ve gerekse Risale-i Nur'un okunması, yazılması ve Nur talebeleriyle muhabere ve münasebetimiz, –Denizli Ağır Ceza Mahkemesinin ve yüksek Yargıtay'ın da tasdiki ile– doğrudan doğruya uhrevîdir. Öyle ki, Risale-i Nur'dan aldığımız fikirle, bu nurlu varlıkları hiçbir suretle dünyevî ve maddî kıymetlere değişmeyiz. Bu bizde bir iman halinde ölünceye kadar yaşayacaktır.

Muhterem heyet-i hâkime!..

Madem ki böyle dehşetli bir isnad ile burada toplanmış bulunuyoruz. Öyle ise şu ehemmiyetli hakikati beyan etmek, benim için memleket ve vicdan borcu olmuştur. Yalnız kendi muhitimde Risale-i Nur'un gösterdiği fevkalâde islâhat ile bütün halkın gözü önünde şu on seneyi mütecaviz bir zamanda başta kendim olmak üzere birçok kimseler var ki, evlerinin yollarını öğrenmişler. Süflî gidişatları aile saadetine dönmüş. Şimdi anaları babaları, sebep olanlara dua ediyorlar. Vilâyetimiz dahil ve civarlarında bu kabilden daha birçoklarının hallerini dinleyiniz. bahusus Denizli hapishanesinde, Risale-i Nur oraya girmesiyle mahbuslar üzerinde öyle bir hüsn-ü tesir yapmıştı ki; halen bu tesir dillerde gezmektedir. Keza bu Afyon hapishanesine dahil olduğum zaman kimin ile konuşsam, eski halleriyle şimdiki hallerini zikredip minnet ve şükranla Nur talebelerine dua ediyorlar. Bu hakikatler meydandadır...

Ben insan olayım da, bana ve hemcinsime bu derece ahlâkî ve içtimaî ve uhrevî islâh edici ve bahusus kitabımız Kur'an'ın mühim bir tefsiri olan Risale-i Nur'a ve onun muhterem müellifine ve vatandaşlarına müslümanca muhabbet ve teselli mektubu yazmak, bir siyaset mevzuu olacağına hayret ediyorum.

İşte bu hayretle diyorum ki; böyle suç olmaz. Olsa olsa Kur'an ve dolayısıyla Risale-i Nur'un gizli düşmanları adliye ve zabıtaya evham verip bizleri böyle hapslere doldurmağa sebep

oluyorlar. Elbette yüksek hâkimler bu hakikatleri görecekler ve ellerini vicdanlarına koyup ebedî ve ilahî çok müjdeleri bulunan adaletli kararlarını verecekler ve vatanın dört köşesinde alâka ile bekleyen Müslüman Türk milletini kendilerine minnetdar bırakacaklardır.

Afyon Cezaevinde mevkuf

İnebolulu

İbrahim Fakazlı

Ali Akdağ'ın müdafaasıdır

Ali Akdağ'ın müdafaasıdır

Ağır Ceza Mahkemesi Yüksek Katına

Afyon

1- Bundan bir buçuk sene evvel Ortaklar köyünde oturan Ahmed Feyzi*den almış olduğum Nur Risalelerinin, Denizli ve Ankara Ağır Ceza Mahkemelerinde beraat ederek ve büyük Yargıtay'ın tasdiğiyle neticelendiği anlaşılan bu risalelerin sahiplerine iade edilmesi ve okunmasında, yazmasında bir mahzur olmayacağı tabii iken, bu risaleden acaba ne sebeple ittiham ediliyorum diye hayret ettim.

2- Bu Risale-i Nur'u okumaya başladığımda; siyasetle hiçbir ilişkisi olmadığı, Risale-i Nur'un muhteviyatı daima iyi yol ve doğruluk ve adalete uygun görülmesi; Kur'an-ı Azimüşşanın mahiyetini ihtiva ettiğini görünce, okumak hevesinin tezayüd ettiğini hissettim ve bunun risalelerini okuyup yazmaya devam ettim.

3- Bu Risale-i Nur'un hatırı için, bu risaleyi telif eden Hoca Efendi'ye Ramazan ve Ramazan Bayramı ve Kurban Bayramı üç adet tebrik gönderdim. Ve eserlerini; hüsn-ü ahlâka ve dünya ve ahirete yaramayacak fuzulî, malâyanilerden vazgeçirdiğinden ve muzır olan çok şeylerden beni men'ettiğini ve Risale-i Nur'u okuyup yazmaktan beni kabir kapısından başka kimse ayıramayacağını yazdım. Bunun üzerine benim bu hâlimden memnun kaldığından "Aydın havalisi kahramanı" diye, Hoca Efendi'nin bir mektubuyları ittiham edilmekte isem de, bu da benim gibi bir biçarenin hüsn-ü ahlâk sahibi bir şahıs yetişmemden neşet etmiş bir söz olsa gerektir. Yoksa benim gibi becereksiz bir şahsın, böyle sözlerle ittiham edilmemden hiçbir mana olmayacağı malumdur.

4- Bu Risale-i Nur mecmualarından, gelen mektuplardan ismi geçtiği için ve Isparta'da teksir edildiği anlaşılmakla, tedkik niyetiyle dahiliye vekili tarafından Diyanet riyasetine giden Zülfikar ve Asâ-yı Musa mecmuaları tenkid görmeyerek ve Diyanet Reisi "kıymetli eser" diye camekânına koyduğu mezkûr mecmuaların okunup yazılmasında bir mahzur olmadığı anlaşılmakla, Husrev Altınbaş*tan bir Zülfikar ve Asâ-yı Musa mecmuası istedim."Bununla beraber, fazla varsa birkaç tane gönder; bazı isteyen olursa veririz." dedim. Bunun üzerine Husrev Altınbaş da bir Zülfikar ve altı Asâ-yı Musa gönderdi. Zülfikar'ı bilmediğim bir arkadaş aldı. Asâ-yı Musa'lar da elinizdedir.

5- On tane Eskişehir'de tab'edilmiş ve resmî makamdan geçmiş Gençlik Rehberi geldi. Bunları da isteyenlere verdim. Bu meyanda ismi geçen ve gizlenmeyen mecmua ve risaleleri, biri satmış ve okumuş diye suç sayılmasını hiçbir adalet bunu suç sayıp, bizim gibi çoluk-çocuk sahiplerini perişan etmez.

6- Husrev Altınbaş'ın bana yazdığı bir mektupta, "Faal, gayyur, kahraman kardeşim" demesine gelince: Husrev Altınbaş'a yazmış olduğum mektupta Mucizat-ı Ahmediye Risalesi'yle, Mirac Risalesi'ni istedim. Ve "Bunları derhal yazar, iade ederim" dememden memnun kalmasından neşet etmiş ve benden hoşlandığını bildirmek gayesiyle söylenmiş bir söz olsa gerektir. Bu da benim için bir suç teşkil edilmesi, mucib-i hayrettir.

7- Üstadımız Hoca Efendi'nin, Husrev Altınbaş eliyle bana gelen bütün mektuplarının hepsini okudum. Bu gelen mektuplarda, Hoca Efendi'nin hiçbir siyasetle ve cemiyet teşkili ve halkı teşvik edici hiçbir gaye gütmeyeceği kanaatini edinerek, yalnız uhrevî ve ahlâkî bakımdan ve iman telkini gibi gayet hoş ve güzel, bilhassa bütün millet içinde ihtiyaç duyulacak telkinattan başka bir şey anlamadım ve bilmiyorum. Aynı zamanda, bende yakalanan mektuplar elinizdedir, okumuşsunuzdur. Benim için, "Said Nursî'nin talebeliğiyle kalmayıp, fikrine iştirak etmiştir." diye suçlandırılmaklığım hiçbir cürüm teşkil etmeyeceğine, velev ki fikrine iştirak etsem, onun fikrinde hiçbir fenalık ümit etmediğimi bütün imanım ile tasdik ederim. Küre-i arz yüzünden adalet kalkmamış ise, bu acib lekeyi hiçbir adliye kabul etmez ve kendini kirletmez.

Sayın hâkimler,

Bize isnad edilen cemiyetçilik ve siyasetçilik ve halkı teşvik edici ve devletin asayişini bozmak olan bu suçlar; şan ve şeref ve menfaat kazanılması için takip edilen bir gayedir. Halbuki Risale-i Nur, bizi, böyle fani ve geçici dünyanın bu gibi şan ve şerefine ve menfaatine aldanmamasını bize son derece izah etmiş ve şiddetle men'etmiştir. Biz de, bu gibi suçlardan ittiham edilmekte isek de, biz bu ittihamı şiddetle reddederiz.

Sayın hâkimler,

Risale-i Nur, kendisi nur-u Kur'an'dan gelmiş hakiki bir Kur'an tefsiri olduğunu kat'î delileriyle ve kerametleriyle isbat etmiştir. Ve kendisini kopmaz bir zincirle bize bağlamıştır. Risale-i Nur'un hakiki kerametlerini gören bu gözler, bizi kendisinden kabir kapısına kadar hiçbir şeyle ayıramayacağını ve Risale-i Nur'un yolunda verilecek fani cezaların en ağır olan idam cezası da olsa, kalbimizde zerre kadar acı hissetmeyerek aşk ile yürüyeceğimizi bilâperva ilân ediyorum.

Nur Risalelerinin yolunda verilecek fani cezalara zaten kıymet vermeyiz. Yalnız Cenab-ı Vâcibü'l-Vücut Hazretleri Kur'an'da bize bildirdiği ebedî cezaya düşer etmesin. Biz, böyle bigayr-ı hak, din öğrenme yolunda haksız cezaya maruz kalırsak, ikinci bir kurulacak olan Mahkeme-i Kübra'da hâkimlerin hâkimi olan Ahkemü'l-Hâkimîn'in huzurunda, bizi böyle suçlu yapanlardan intikamımızı alırız.. ve **حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ** diyerek, dergâh-ı ilahiyeye el açarız. Bu hakikati yüksek heyetinize havale ederek, vicdanınıza bırakıyorum.

Afyon Cezaevinde mevkuf

Aydınlı
Ali Akdağ

1.) Allah bize yeter; O ne güzel vekildir. (Âl-i İmrân Sûresi, 3:173)

Refet Bey'in müdafaasıdır

Acaba yirmi sene devam eden tesirli alâkalarını bütün Anadolu anladığı halde, üç defa hapse beraber girmekle ve makam-ı iddia bizlere karşı emsalsiz en cüz'î şeyleri bildiği ve tedkik ettiği halde, o yirmi senelik Nur Kumandanı, Kur'an aşkıyla fevkalâde tesirli bir surette çalışan bir şakirdi; Zülfikar, Asâ-yı Musa gibi herkese menfaatli bu iki kitabı bazılara vermesi ile onu suçlandırmak ne kadar acib bir ittihamdır.

Said Nursî

Refet Bey'in müdafaasıdır

Ağır Ceza Mahkemesi Yüksek Katına
Afyon

Makam-ı iddianın şahsıma ait iddianamesinde medar-ı ittiham bir suç göremedim. İki adet Zülfikar Mecmuası'nın iki şahsa gönderilmesine vasıta olduğum ileri sürülerek, bunun bir suç olduğu iddia olunuyor.

Ankara ehl-i vukufunun takdirkârane raporuna istinaden, Denizli Ağır Ceza Mahkemesinin verdiği beraat kararı ve bu kararın mahkeme-i temyiz tasdikine iktiran etmesi, Risale-i Nur Külliyyatının herkes tarafından okunabilir, parlak ve emsalsiz bir tefsir olduğu kanaatini tebarüz ettirdiğinden, yirmi seneden beri mütalâasıyla azim istifadeler temin ettiğim bu hakaik-i imaniye mecmualarından her isteyen vatandaşa vermeyi bir vazife-i diniye ve imaniye bildiğimden, talip olan o iki şahsa da gönderildi.

Eğer bu hareketim kanunen bir suç teşkil ediyorsa, verilecek cezayı maalfithar kabul edeceğimi, aksi takdirde beraat kararının verilerek adaletin izharını yüksek mahkemenizden isteyerek maruzatıma son veriyorum.

Afyon Cezaevinde mevkuf

Ispartalı
Refet Barutçu

İbrahim Edhem'in müdafaasıdır

İbrahim Edhem'in müdafaasıdır

Ağır Ceza Mahkemesi Yüksek Katına

(İbrahim Edhem'in müdafaasıdır.)

Afyon Ağırceza Mahkemesine

Afyon Cumhuriyet Savcılığının iddiasıyla, Bediüzzaman'ın eserlerini okuduğumdan ve bulunduğum yerlerde arzu edenlere okutmak suretiyle verdiğimden bahisle, "emniyet-i hükûmeti ihlâl etmek" suçuyla mahkemenize verilmişim.

Bediüzzaman'ın hem kendisini, hem eserlerini Denizli Mahkemesinden beraat etmiş olduğunu iki sene evvel Sandıklı köylerinde imamette bulunurken öğrendim. Mesleğim hocalık ve vazifem imametlik olması dolayısıyla, o vakitler elime geçirdiğim Risale-i Nur namı altındaki Bediüzzaman'ın eserlerinden okudum. Her okuduğum kitabı, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat mezhebine tam mutabık gördüm. Ve fikrime tam mutabık bulduğumdan çoklarına okudum ve kendime tedarik ettim ve arzu eden ehl-i imana verdim; onlar da okuyordu.

Gerek Kütahya'da ve gerekse bura sorgu dairesinde daha çok sorulan suallere lâzım olan cevapları doğru olarak söylediğim için, "Siz Üstadınız Said Nursî'ye müceddit diyorsunuz, gizli cemiyet kuruyorsunuz, hükûmetin emniyetini ihlâl ediyorsunuz" demekle karşılaştım.

Ben yüksek mahkemenizde her iki sorgu dairesinde söylediğim gibi tekrar ile derim:

Üstadımıza bazı talebeleri müceddit gibi isimler vermişlerse de, Üstadımız, mücedditliği şahsına kabul etmediğini elime gelen bazı mektuplarından okumuştum.

Gizli cemiyet ise; mevcut olmadığını iddia makamı da anlamış ki, "gizli cemiyetleri yok" diye bir kısım kardeşlerimizi tahliye etmişti.

Ben hükûmetin emniyetini bozmuş değilim, bilâkis asayişine hizmet etmişim. Ve hiçbir kimse böyle bir suçu bize süremez. Böyle hiç yoktan bizi perişan eden gizli düşmanların şerrinden bizi kurtarmanızı ve bu vatan ve milletin saadet-i dâreynine bu sırada hakiki bir sebep olan Risale-i Nur'un serbestiyetine karar verilmesiyle, beraetimi büyük bir ümid ve kanaatle âdil mahkemenizden talep ederim.

Afyon Cezaevinde mevkuf
Balıkesir'in Balya kazasından
İbrahim Edhem Talas

Sabri'nin müdafaasıdır

Sabri'nin müdafaasıdır

Ağır Ceza Mahkemesi Yüksek Katına

Afyon

Özü: Yazılı savunmadır.

Muhterem yargıçlar,

İddia makamı ve sorgu yargıcı, "memleketin dahilî düzen ve asayişini bozmak, dini âlet ederek rejim aleyhine tahrikatta bulunmak" iddiasıyla bizleri huzurunuzda sevk etmiş bulunuyor.

Bin yılı mütecaviz zamandan beri Türklerin kudsî ahkâmını muhafaza için şehid verdikleri Kur'an'a bugün hizmet edebilmek veya onun ahkâmına sadakat göstermek suç mudur? Cumhuriyet idaresinin büyük bir suhûletle ve vatandaşlara dinî bir metod olarak kabul ettiği Kur'anımıza hizmet ve onun irşad ettiği yolda ibadet ve tettebbu etmek Teşkilât-ı Esasiye kanunumuzla teminat altına alınmıştır.

Eğer bu rejime muhalefet keyfiyetinden maksat Kur'an hakikatleri değilse, yüzlerce risale ve mektuplardan hangi birinde yirmi milyonluk bir dindar milleti ve onun bir milyonluk çelik ordusuna zımnen olsun tecavüz veya bahsedilmiş; evraklarımızda bir top tüfek, silah bahsi geçmiş midir? Ne gibi vesaik bulunmuştur. Yakalanan on dokuz kişiden bir kısmının ilk tahsili olmadığı gibi, benim gibi iki sözü bir araya getirmekten bir kısmı acizdirler.

Tamamen yersiz bir şekilde açılan bu dava hem bizi perişan ve hem de devletin yüksek

adaletini fuzûlen işgal ediyor. Bu büyük Türk ve Türkleşmiş millet, din ve iman ve namus mefhumlarına en ciddi bir câmiadır. Hem hiçbir vakit Kur'an'dan ayrılmak istemez. İndî mütalâalar, muvakkat dünya zevkleri için bizi hiçbir türlü Kur'an'dan ayıramaz.

Keza; iddia makamının bana isnad ettiği cürüm eğer mevcut ise, -tabirden anlaşılacağı üzere- diğer bir "Santral Sabri"ye aittir. Ben, "Santral Sabri" değilim. Bu ise iddia makamının, sorgu yargıçlığının yapmış oldukları ilk tahkikatın ne derece sathî olduğunun bariz bir misalidir. Santral Sabri ise; Bediüzzaman'ın hüsn-ü teveccühünü kazanmış, bir "Santral Sabri" şeklinde isimlenmiş ve birçok kitaplarda "Hulûsî-i sani" namı verilmiş bir âlimdir. tahkikat netaici ise böyle bir şeref ve şöhreti, zuhûlen bile olsa bana atfetmiş ve bana şeref ve şöhret bahşetmiştir.

Ayrıca, "Hoca Efendi ile görüşmek üzere Isparta, Denizli ve Emirdağ'ına gittiğim" iddia ediliyor. Herkes istediği adamla görüşebilir. Beraat etmiş zatla görüşmek bir suç mudur? Emirdağ'ına geçen sene gidişim, ticaret kastıyladır. Hoca Efendi ile de o vesile ile görüşmüşüm. Beraat etmiş bir hemşehri ile görüşmek medar-ı mesuliyet olur mu? On altı sene zarfında ilmine hürmet ettiğim bir âlim ile ancak üç defa görüşüp, elini öpebilmek fırsatının zuhuru bir suç mudur?

Isparta'dan Konya'ya götürmüş olduğum, Asâ-yı Musa mecmuası ve bir kısım mektuplar ve Sözler'dir. Bunların her biri Denizli Mahkemesince beraat kazanmışlardır. Eğer bu risalelerde devletin emniyetini ihlâl edecek bir unsur bulunsaydı, yazıhanemde alenî teşhir etmezdim. Bir vilâyette dinî bilgileri bilmek için dinî bir eser yazmaları suç mudur?

Keza, bu eserin okunmasını vatandaşlara men' eden bir emir de mevcut değildir. bahusus bu eserlerin ilmî bir eser olduğuna dair ilmî heyetin raporları, Denizli Mahkemesinin beraat kararı ve yüksek Yargıtayın da bu babta içtihad kararları mevcuttur. Bende bulunan eserler ise; arz edilen bu muhtelif ilim süzgeçlerinden geçmiş bahsolunan muayyen risalelerdir. Bu risaleler ise, -iddianın aksine olarak-, satmış değilim; ancak evlerinde mütalâa edilmek üzere bazı kimselere emaneten verilmiştir.

İddia makamının Risale-i Nur'a olan hizmetimi bu derece izam etmesine taaccüb etmekteyim. Meselâ: Birçok mektuplarda geçen Sabri ismi bana atfediliyor. Risale-i Nur talebelerinin içinde kimbilir ne kadar Sabriler var! Matbu veya gayr-ı matbu mektupların hangisine imzam mevcut ise, o mektupların muhtevası hakkında daima izahat verebilirim. Bunun haricindeki mektuplara cevap vermeye mecbur değilim. Şu altmış bir yaşına kadar bir gün bile bir suç için hükûmet kapısına gitmemiş ve otuz beş senedir Konya'daki ticaret hayatımda bir defa olsun belediye cezasına mahkûm olmamışım. bilumum devletin hayır müesseselerine şu zamana kadar yaptığım yardımların makbuzları mahfuzdur. Bundan uzun uzadıya bahsetmeyi huzurunuzda fuzuli addederim.

Tahkikatın ilk safhasında verdiğim samimi ve mutlak bir hüsn-ü niyet mahsulü olan ifadelerimle, men'-i muhakeme kararıyla üzerimden haksız bu töhmetin kaldırılacağını ümid ediyorum. Fakat maatteessüf, bu beyhude mağduriyet elyevm devam etmektedir.

Bediüzzaman'a alâkadarlığımız, sırf bu yüksek din âliminin ilim ve irfanından istifade maksadıyladır. Bunun haricinde dünyevî hiçbir gaye mevcut değildir. Binaaealeyh, iddia makamının ileri sürdüğü yersiz cürüm isnadlarının yüksek adalet ve vukufunuzla red edileceğine emin bulunuyor ve netice hakkımda sâdir olacak beraat kararına huzur-u kalble intizar ediyorum.

Afyon Cezaevinde mevkuf

Konyalı

Sabri Halıcı

Mehmed Çalışkan'ın müdafaasıdır

Mehmed Çalışkan'ın müdafaasıdır

*Ağır Ceza Mahkemesi Yüksek Katına
Afyon*

Makam-ı iddia bize isnad ettiği cürümlerde Üstadımız Bediüzzaman'a karşı şiddetli alâkamızı bir suç olarak göstermiş. Biz bu alâkayı bir suç olarak değil, mukteza-yı İslâmiyet olarak biliyoruz. Çünkü, yetmiş arkadaşı ile birlikte mahkemeye verilen ve neticede beraat eden ve beraat kararını mahkeme-i temyiz tasdik eden ve hiçbir dünyevî siyaset ve işle alâkası olmayan ve bu alâkasızlığı cumhuriyet hükûmetinin adliyesince tahakkuk eden bir İslâm âlimine karşı

alâkamızın hiçbir zaman suç olduğuna asla ihtimal vermiyoruz.

Zaten bütün Emirdağ halkı bilirler ki, eskiden beri hâfız, hoca, fukara, gureba kimselere fevkalâde hürmetimiz vardır. Bu hürmetimizin neticesi olarak onlarla hürmetkârane konuşur ve hizmetlerini elimizden geldiği kadar yaparız. Aynen bunun gibi, dört sene evvel kazamıza misafireten ikamete memur olarak gelen Bediüzzaman ile yakından alâkadarım. Eserlerini okumakla cidden manevî çok istifade ettim. Alâkam, kuru kuruya kalmadı. Vatana, millete nâfi olan fikirlerine iştirak ederek, eserlerinin teksiri için çalıştım. Ve oğlum Ceylan'ı –kendisi münzevî olduğu ve ihtiyar ve zaif bulunduğu için– arasına zarurî işlerini görmek için gönderiyordum. Gayemiz rıza-yı ilâhî ve hedefimiz iman kurtarmak olduğu için, mezkûr hakikatlerden dolayı mesul olacağımızı zannetmiyoruz.

Yüksek mahkemenize samimiyet ve masumiyetimizi arz eder, beraatimizi talep ederiz.

Afyon Cezaevinde mevkuf

Emirdağlı

Mehmed Çalışkan

Osman Çalışkan'ın müdafaasıdır

Osman Çalışkan'ın müdafaasıdır

Ağır Ceza Mahkemesi Yüksek Katına

Afyon

Makam-ı iddia suç olduğunu asla tahmin etmediğim bazı mesaili iddianamesinde suç olarak göstermesine karşı, vicdan ve insafınıza sığınarak bir-iki meseleyi kısaca beyan ederim. Şöyle ki:

Merhum pederimin sağlığında memleketimize gelen hoca, hâfız, gurebaya mehma-imkân yardım eder, onların dualarını almak için çalışırdık. İşte buna benzer bir şekilde kazamıza dört sene evvel ikamete memur olarak gelen Üstadım Bediüzzaman'la alâka peyda ettim. Kendisini, görülen lüzum üzerine muhakeme edildiğini, fakat mahkeme neticesinde müttefikan beraat ettiklerini ve beraat kararını –hükümleri kanun mahiyetinde olan– temyiz mahkemesinin tasdik ettiğini ve teşekkül eden ehl-i vukufların raporlarıyla, bu eserin vatana ve millete faydalı olduklarını öğrendim.

Beraat etmiş bir şahısla konuşmak ve hiçbir zararı olmayan bir eseri okumak suç olmadığı kanaati bende belirterek, Risale-i Nur'u okudum ve yazdım ve müellifini ziyaret ettim. Ve oğlum Halil'i kendisinin hizmetini arasına görmek için bu sene ve geçen sene gönderdim. Ve elden geldiği kadar istirahatı için çalıştım.

Bütün yaptığım bu olduğunu yüksek mahkemenize arz eder, beraatimi talep ederim.

Afyon Cezaevinde mevkuf

Emirdağlı

Osman Çalışkan

Hasan Çalışkan'ın müdafaasıdır

Hasan Çalışkan'ın müdafaasıdır

Ağır Ceza Mahkemesi Yüksek Katına

Afyon

Muhterem heyet-i hâkime,

Makam-ı iddia maddî hiçbir delil bulamadığı halde, kardeşlerimle hemfikir olduğumu suç olarak göstermiş. makam-ı iddianın bunu nereden öğrendiğini sorar, fikir ve vicdan hürriyetinin hükümlerinde olduğu vatanımızda, öz kardeşlerimle samimi olarak konuşmaklığımın bir suç teşkil ettiğini tahmin etmezdim.

Sayın heyet-i hâkime,

Bütün Emirdağ halkınca malum olduğu üzere; ecdadımızdan gelen anânevi terbiye-yi makbule ile ulemaya itaat, fukaraya yardım, gurebaya hizmet etmek bizde bir âdet hâlini

almıştır. İşte böyle bir hâlin neticesi olarak vatana, millete zararsız çok menfaati bulunan Bediüzzaman'la kardeşlerim gibi ben de alâkadar oldum. Arasıra ziyaret eder, verdiği dinî, ahlâkî nasihatlerinden çok istifade ederdim. Hüsn-ü niyete dayanan alâkâmın nazar-ı insafınızda bir suç olmadığına inanır; mahkeme-i âdilenizden beraatimi talep ederim.

Afyon Cezaevinde mevkuf

Emirdağlı

Hasan Çalışkan

Rıfat Filizer'in müdafaasıdır

Rıfat Filizer'in müdafaasıdır

Ağır Ceza Mahkemesi Yüksek Katına

Afyon

Vatanî hizmetimi ifa etmekte iken, güya "dini ve dinî hissiyatı âlet ederek Nurcular namı altında gizli cemiyete dahil olduğum ve halkın emniyetini bozmak için propaganda yapmak"la asılsız bir isnadla Afyon Cumhuriyet Savcılığının tevkif kararıyla 25 Şubat 1948 günü tevkif edildim.

Evet ben, ecdadımıza düstur olarak kabul edilen İslâmiyet ile hem kendimi, hem vatandaşlarımı kurtarmak, milliyetçiliğimi muhafaza ederek kendime düşen dinî ve vatanî vazifelerimi yapabilmem için bu husulardaki bilgilerimi tamamlamak maksadıyla, bununla alâkadar dinî eserlere başvurmak mecburiyetinde kaldım. Ve bunun için Sabri Halıcı* ile tanıştım. Sabri Halıcı, bu dinî bilgilerimi tamamlamak için, bana İslâm dininin büyük bilgîçlerinden Bediüzzaman Said Nursî'nin eserleri olan ve müteaddit mahkemelerce beraat kazanan Risale-i Nur'dan bazı risaleleri verdi.

Bu risaleleri iki buçuk yıldan beri okumaktayım. Dikkatle okudukça, dinî gayelerden ve beşeriyetin muhtaç oldukları bilgileri öğretmekten başka gayesi olmayan Risale-i Nur'u okumakla, kendimin bütün ihtiyaçlarının tamamlanacağını gördüm. Ve kendisini kurtaran bahtiyarlar arasına katılmakla iftihar duydum.

Benim gibi böyle ihtiyaç karşısında bulunan yakın tanıdıklarına da cumhuriyet kanunlarının ve demokrasimizin vermiş olduğu hürriyet-i insaniye haklarına dayanarak istifade ettirmek istedim. Ve bunun için lüzumlu olan bazı risaleleri istemek için de, Sabri Halıcı*ya, "Muhterem biricik amcacığım" başlıklı mektubu yazdım. Bu mektupta Ankara Üniversitesi'nin bütün fakülteleri ve teknik öğretmen ustaokulu ve yedek subay okullarına dini alet ederek rejim aleyhinde propağanda niyetinde olduğum hakkındaki isnatları tamamıyla asılsızdır. Evet Teknik Öğretmen Okulu'nda kardeşim Ziya Filizer'in bulunması dolayısıyla okula birkaç defa gittim. Babamın da vefat etmesi ile ben, Ziya Filizer'in ebeveyni vaziyetinde olduğumdan onun terbiye-i diniye ve medeniyet-i insaniyeyi kendisine nasihat ederek, onun imanını kurtarmak, beşeriyete karşı vazifesini öğretmek ve ahlaksızlık, milliyetsizlik, demokrasi hareketlerine aykırı olan komünizm rejimi tehlikelerinden kurtarmak, kendisini gelecekteki istikbale kuvvetli bir surette hazırlamak maksadıyla kendisiyle görüştüm. Aynı şekilde yakın akrabalarımın olan ve ebeveynlerinin ricaları üzerine tıp fakültesinde Rıfat, hukuk fakültesinde Muammer Özdemir'e aynı telkinatta bulundum. Sizin yüksek vicdanınızdan soruyorum: Kendimin akraba ve tanıdıklarımın imanlarını kurtarmak, güzel ahlakla ahlaklandırmak ve ecdadımızı ebedi düşmanı olan komünizm tehlikelerinden kurtarmak ve bunun için İslam dinine, beşeriyete ve milliyetçiliğimize eserleriyle büyük hizmet eden ve bunca hizmetlerine karşı ihtiyar, kimsesiz, garip, münzevi bir şekilde yaşayan Bediüzzaman Said Nursî'yi ve eserlerini ittiham etmek doğru mudur? Bütün beşeriyet bilir ve bilmiş ki, medeniyetin ve insanlığın ilerlemesi ancak birlik ve ahlâk sayesinde. Bundan uzak olanlar daima geri ve cahil insanlardır. Birlik ve ahlâkın ilerlemesi din iledir. O halde memleketimizin ve Türk isminin ebediyen yükselmekte devam etmesi için dine muhtaç değil miyiz? Madem ki Türküz ve asırlardan beri parmakla gösterilen yükselmemizi devam ettirmek gayemiz değil midir? Bu asırda bütün beşeriyeti titreten ve dünyanın bazı kısımlarını işgal eden komünizm tehlikesine karşı vatanımızı, milliyetimizi muhafaza etmek din sayesinde değil midir? Vicdanınızdan soruyorum.

Risale-i Nur'un bütün ilerleme hizmetini yaptığı, birçok kimselerin imanlarını iman hakikatleriyle içtimaî ve vatanî vazifeleri, kuvvetli ve yüksek yazıları ile birçok sönmekte olan bedbaht aile ocaklarını uçurumdan kurtaran ve bu yazıları okuyanlar medeniyet-i insaniyeye

karşı insanlık vazifesini yapan; birçok eşkıya, komünist, kötü kimseleri düzelten bu yazıları okuyarak kendilerini kurtaran kimseler şahittir.

Böyle asılsız birtakım isnadat ile, kanunun ağır bir cezası ile tecziye edilmek istenilmesi muvafık-ı adalet değildir. binaenaleyh, kanunen hiçbir suç teşkil etmeyen bu gibi isnadların üzerimizden kaldırılması hususunda yüksek mahkemenizin kararına intizar ederek sözlerimi bitiririm.

Afyon Cezaevinde mevkuf

Konyalı

Rıfat Filizer

Berber Burhan'ın müdafaasıdır

Berber Burhan'ın müdafaasıdır

Ağır Ceza Mahkemesi Yüksek Katına

Afyon

İddia makamının tarafıma tebliğ ettiği iddianamesinde; "Said Nursî'nin risalelerinin yazılıp okumasında ve Husrev Altınbaş'a Emirdağ'ından gelen mektuplarının bazen bana geldiğinde Husrev Altınbaş'a götürüp vermeliğimde ve bazen Bediüzzaman'ın diğer talebelerinden namına gönderilen kitap paralarını Husrev Altınbaş'a götürüp vermek" hiçbir cihetle suç teşkil etmez. Ve on beş seneye yakın tanıştığım Isparta'daki Risale-i Nur talebelerinden –kendim eski Arabî harfleri bilmediğimden– Said Nursî'nin okutup dinlediğim kitap ve mektuplarından, halkı hükûmet aleyhine teşvik edecek hiçbir şey duymadığım gibi, emniyeti ihlâl edecek hiçbir cümleyi de işitmediğimden, bu hususta vâki ittihamları reddeder, yüksek mahkemenizden beraatimi talep ederim.

Afyon Cezaevinde mevkuf

Ispartalı

Burhan Çakın

Mustafa Oruç'un müdafaasıdır

Mustafa Oruç Ramazanoğlu'nun müdafaasıdır

Ağır Ceza Mahkemesi Yüksek Katına

Afyon

Gizli cemiyete dahil olmak, faaliyette bulunmak, emniyeti bozacak hareketlerin ittihamıyla suçlu tutuluyorum.

Hak ve hakikate müştak her insan gibi, fitratımda hakka ulaşmak için şedit bir ihtiyaç ve iştiağım var. Hak ve hakikat yolunu bulmak için ilmi kendime binek edinerek bu mesleği intihab etmişim. Hayatta gayeme ulaşmak için en büyük mürşidim ilimdir. Dünya ve ahiret selamet ve saadetini temin için ilim dünyasının insan konusunu inceleyen tıp fennini tahsil ediyorum. Hakiki bir insan ve tabib olabilmek için, insan denilen mahlukun yalnız maddi yapısı ve ihtiyaçlarıyla değil, manevi mahiyeti ile de meşgul olup beşerin bu ihtiyaçlarını temin ve tatmin edecek reçeteleri araştırarak bulmak, mesleğimin icaplarındandır. Ruhumda hissettiğim bu ihtiyacın saiki ile bir arı şevkiyle, ilim baharının gülşeninde bu reçeteleri dermeğe çalışıyorum. Bu gülşene hususî bir zerafet bahşeden Kur'an-ı Kerim denilen şecere-i tûbanın bir dalı olan ve Risale-i Nur tesmiye edilen çiçekleri, ruhumdaki ihtiyaçları temin ettiği gibi, emsal-i cinsiyemi de tatmin edecek bir mahiyette buldum. Ve bir arı şevkiyle, samimiyete binaen hemcinslerimi de bu kaynaktan haberdar etmek istedim.

İşte ey muhterem heyet-i hâkime,

Bu arı misalinde olduğu gibi, ben Türk camiasına mensub bir ferdim. Türk camiasından başka, yani Müslümanlık camiasının haricinde gizli bir cemiyet tanımıyorum. Ve bir arı sadakatiyle vazifemde, nizam ve intizama riayet ediyorum ve etmişim. Ve vatanımın ve milletimin emniyetini bozacak hiçbir suç yapmadığımı biliyorum. Buna bütün yakınlarımın ve

benim arkadaşlarımla şehadet edeceklerinden eminim. Bu hususta daha fazla söz söylemeyi lüzumsuz hissediyorum. Yalnız şunu tebarüz ettirmek isterim ki:

Ben, samimi Müslümanlardanım ve dinî kültürümü tahsil için, birçok felsefî ve dinî eserler okumuşumdur. Bütün ilim ve din adamlarına karşı hususî bir muhabbetim ve samimi bir hürmetim vardır. Bu meyanda eserlerinden büyük istifadeler ettiğim Bediüzzaman Hazretlerine de, sırf ilmî ve dinî bir alâkam ve Kur'an ve iman hakikatlerinin neşrinde olan hizmetinden ve Kur'an'a olan sadakati ve Peygamberimizin sünnetlerine olan samimi imtisalinden dolayı hususî muhabbetim ve hürmetim vardır. Bu münasebetle, her talebe ile ilminden istifade ettiği hocası arasında cari olan karşılıklı samimi muhabere bir suç teşkil etmese gerektir.

Eğer eserlerinden müstefid olduğum için minnettarlık hislerimin ifadesi olan mektuplarım bu suçu teşkil ediyorsa; benim gibi bir feylesofun veya bir âlimin eserlerini okuyup muhabere eden bütün kari'lerin hocalarına samimi hürmet ve selâmlarını tebliğ eden talebelerin, benim gibi aynı muameleye tabi tutulması gerektir. Buna hiçbir kanun müsaade etmiyor. Ve böyle bir kanun tasavvur edilemez.

Madem ki vicdan ve fikir hürriyeti vardır, cemiyetin emniyetine ilismeyen bir ferde menhus bir ihtimal ve evham yüzünden lüzumsuz sıkıntı ve tazyiklerle taciz etmek ve mağduriyetine sebep olmak hiçbir kanunla kabil-i telif değildir.

Hülâsa olarak derim ki: Benim hiçbir gizli cemiyetle alâkam yoktur. Ve faaliyette dahi bulunmuş değilim. Ve devletin emniyetini bozacak hiçbir hareketim yoktur.

Yüksek mahkeme heyetinin yukarıdaki beyanatımı gözönüne alarak, hakkımda adliyenin yüksek adaletinin hayırlısıyla tecellisini bekliyorum.

Afyon Cezaevinde mevkuf
Safranbolulu
Mustafa Ramazan

Ahmed Feyzi'nin müdafaasıdır

Ahmed Feyzi'nin müdafaasıdır

Afyon Ağır Ceza Mahkemesine

Sayın hâkimler! Bir din âlimi ile görüşmek, onun din hakikatlerine ait kitaplarını okumak ve yazmak ve din arkadaşlarının imdadına koşmak üzere dinine ve Kur'an'ına ve Peygamberine (a.s.m.) hizmet etmek, bir mü'minin vazifesi ve hakkı değil midir? Bizi bu hizmet-i diniyeden men'eden bir kanun maddesi var mıdır? Bazı cihetlerin zamanımızdaki küfrî ve gayr-i ahlâkî cereyanları tenkid etmesi bir suç mu teşkil ediyor? Biz ne siyasetle, ne idare ile asla alâkası olmayan, yalnız dindar, saf halk kitlesiyiz. Bir insana hüsn-ü zan etmek ve kıymet vermek herkesin şahsî bir kanaatidir. Biz Bediüzzaman'ı, zamanımızın en yüksek din âlimi biliyoruz. Din hakikatlerini asla dalkavukluk yapmadan beyan ve ifade eden bir hakikat adamı biliyoruz. Mücahid adını vermekliğimiz, memleketimizi tehdid eden ahlâksızlık ve imansızlık cereyanlarına karşı Kur'an'ın sarsılmaz hakikatlerine dayanarak giriştiği müdafa ve hizmet-i diniyesinden dolayıdır. Din ve vicdan hürriyetinin hükümlerine olduğu bir memlekette vicdanî kanaatlerimizden mesul olamayız. Bundan dolayı da kimseye hesap vermeğe mecbur değiliz.

Ahırzamanda, hadisin haber verdiği şahısların meselesine gelince: Bu mevzuları biz kendimiz uydurmadık. Bunların aslı dinde mevcuttur. Peygamber aleyhissalâtu vesselâm, bazı hadislerle ümmet-i Muhammediyenin (a.s.m.) ömrünün bin beş yüz seneyi pek geçmeyeceğini söylüyor. O zamana kadar da ümmet-i Muhammediyenin (a.s.m.) dünyanın hayatında mühim tesir yapacak büyük tarih hadiselerini, kıyamet alâmetleri diye haber veriyor. Bunların şerri üzerine ümmet-i İslâmiyenin nazar-ı dikkatini celbediyor. Gaflet ve cehaletle bu şerlere düçar olanların ebedî şekavet ve helâket ile karşılaşacaklarını söylüyorlar. Bunlara dair sayısız dinî bürhanlar mevcuttur. Bizler Allah'a ve Resulüne ve Kur'an'a inanmışız. Şimdi bu iman ve Peygamberin sıdkına olan bu itikadın neticesi olarak kendimizi helâk-i ebedîden kurtarmak için çalışmalı mı?.. Etrafımızda olup bitenleri görmeyelim mi? "Acaba bu tehlikeli zaman gelmiş midir. Sakın bu tehlikelere düşen nesil biz olmayalım!" diye bunları mevcut dini hakikatlere tatbik cihetlerini göstermeyelim mi?.. Biz de, önümüzdeki müsbet delilleri ve vücud-u ilâhiye bizi sevkeden hakaik-i müberhene ve ilmiyeyi görmeyerek, sırf Avrupa dinsizliğini en büyük lâzime-i medeniyet ve şiar-ı irfan addi ile dinimizi terketsek, acaba helâk-i ebedîden bizi kim kurtaracak?.. Bunu düşünmeyelim mi?.. Bu zihniyette olan, Kur'an'dan ve onun hakaikinden üstün bir şey tanımayan bir insan, sırf fani cezalar korkusuyla kendini ebedî helâke atar mı? Yahut fani bazı kıymetlere değer verir mi? Allah ve Resulüne ve dinine hizmet vazifesinden vazgeçer mi?.. İşte bizi

Bediüzzamana bağlayan hakiki âmilleri bunlardır. Başka bir menba-i dinî var mı ki, biz ruhumuzun bu ezeli ihtiyaçlarını onunla teskin edelim.

Sayın savcı, bize kütüphaneleri dolduran binlerce Arapça ve bugünün ruhuna tercüman olamayan kitapları tavsiye ediyor. Sayın savcı ve onun gibi düşünenler, Risale-i Nur namı altındaki külliyat-ı ilmiyeyi ve hazine-i hürriyeti ve hakikat-ı âliyyeyi beğenmeyebilirler, tenkid de edebilirler. Bu kendilerinin bileceği bir iştir. Bizim şu veya bu esere rağbet etmemize ve ona kıymet vermemize karışamazlar. Biz Risale-i Nur'u seviyoruz, ve onu hakiki ve riyasız bir din kitabı ve Kur'an tefsiri biliyoruz. Kıymet ölçüleri ve hükümleri vicdanî bir takdir meselesidir. Buna kimse müdahale edemez. Evet biz Risale-i Nur müellifinin daima ayn-ı hakikat dersi verdiğiine kailiz.

Kendisinin kabul etmemesi bizim bu kanaatimizi sarsmıyor. Ancak bizim kabul ettiğimiz, keramet-i kevnîyesinden dolayı değil, Nurların dersinde harikulâde ve ekmel tezahürlerine şahit olduğumuz ve bütün cihan-ı irfana meydan okuyan keramet-i ilmiyesinden dolayıdır. Tahsil hayatı üç aydan başka mevcut olmadığı halde, bu kadar feyz-i ilim neşreden ve ilminin harikalarıyla en münteha mesail-i ilmiye ve âliyede en yüksek mütefekkirleri dahi hayrette bırakacak bir mantık ulviyeti ibraz eden ve hayatının yarısından sonra öğrendiği bir lisanda bu kadar cazibedar bir tarz-ı beyan ve sürükleyici bir hararet izhar eden ve gayet feyyaz bir aşk ve heyecan terennüm eden ve bir derya-yı iman ve bir hazine-i tevhid ve bir umman-ı hikmet halinde coşan bir ikinci Bediüzzaman gösterebilir misiniz?.. Fani zevahirin alâişine edna bir meyl ve iltifat göstermeyen ve en küçük bir menfaat ve lezzete tenezzül etmeyen; levs-i faninin ayağına dolaşan bütün yaltaklanmalarına asla kıymet vermeyen; kimseden bir şey beklemeyen ve dilenmeyen ve kendisine arzedilenleri kabul etmeyen; iffet ve ismetin en âlî örneklerini yaşatarak saburane, mütehammilane her nevi mahrumiyetlere göğüs germek suretiyle kendini hakikate ve envar-ı Kur'aniyeye ve maarif-i Muhammediyenin (a.s.m.) izharına vakfeden ve memleket ve milletin ızdırabatı karşısında pür-rahm ü şefkat ağlayan; kendine yapılan bunca ihanetlere rağmen etrafındakilerin saadetleri için hizmetinden asla vazgeçmeyen, ihtiyarlığına ve bokesliğine bakmayarak insanları gayya-yı cehl ve gird-bâd-ı inkârdan kurtarmağa, hasbî ve ilahî bir cehd ile çalışan ve savaşılan fazilet ve nur âbidesini Üstad addetmekliğimizi çok mu görüyorsunuz?.. Kendisinin bu arzedilen keramet-i ilmiyesiyle beraber, sırf ahlâk ölçülerinin kaybolduğu böyle bir devirde gösterdiği bu misilsiz feragat ve istiğna ve şaheser-i ismet ve istikamet dolayısıyla yine bir enmuzec-i kemal ve mihrab-ı fazilet olarak tanınmağa ve iktida edilmeğe şayandır.

İşte biz Bediüzzaman'a ve eserlerine bu gözle bakıyoruz. Acaba mumaileyhe sırf imanımızdan neşet eden bu bağlılığımız ve Kur'an'ın ve beyanat-ı Muhammediyenin (a.s.m.) küfr ve ahlâk hakkındaki şiddetli tevbihi ve tezyiflerine bu imanımız dolayısıyla iştirakimiz, bizi levs-i fani addedilen siyasetçi mi yaptı? Yoksa yirmi beş seneden beri din hakikatlerini öğrenemeyen ve helâk-i mutlaka giden soyumuzun bir kısım evladlarına; onları helâk-i ebedîden kurtarmak için, Allah ve Resulünden, hakikat ve Kur'an'dan haber vermek, onların temiz ruhlarını masum vicdanlarını ıslâh etmeğe hiç ifsad denilir mi?

Sayın hâkimler! Biz asla siyasetçi değiliz. Biz siyaseti, bizim gibi siyaset ehli olmayana bin bir çeşit veballer, tehlikeler ve mesuliyetler taşıyan bir meslek biliriz. Fani zevahire de zaten kıymet vermeyiz. Dünyaya ancak rıza-yı ilâhîye bizi götüren hayırlı vechesiyle bakıyoruz. Bu itibarla siyaset peşinde koşmağı ve devlet mefhumu ile mübareze ithamını şiddetle reddediyoruz. Eğer böyle bir kasd olaydı, yirmi beş seneden beri edna bir tezahürü olurdu. Evet bizim menfi bir cephemiz, ahlâksızlığa ve imansızlığa müteveccih bir takbih tarafımız var. Bu sırf imandan ve Kur'an'ın bu mevzular üzerindeki şiddet-i beyan ve azamet-i tevbihine —bizzarure— iştirakimizden ileri geliyor. Eğer bu esbab-ı mucibe, samimiyetin ve ihlâsın, hakikat ve safvetin bu tarz-ı beyanı size kanaat vermediyse; bize ne şekil isterseniz ceza veriniz. Lâkin unutmayınız ki; bugün altı yüz milyon insanın mensubiyetini taşıdığı hazret-i İsa (a.s.), zamanının idarecileri tarafından sırf insanlığın saadeti için kalbi çarptığı ve emanet-i tebliği hamil bulunduğu sebeplerle âdi bir hırsız gibi idama mahkûm edilmişti.

Biz hür söyledüğümüzden dolayı maruz kalacağımız bu mahkûmiyeti iftiharla karşılayacağız. Ve sadece

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ 1

nidasıyla dergâh-ı Kadiü'l-hâcata el açacağız.

Afyon Cezaevinde mevkuf
Ortaklar Bucağından
Ahmed Feyzi Kul

Ahmed Feyzi'nin Üstada Mektubu

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Sevgili ve muazzez Üstadım!

El ve ayaklarınızı hasretle ve hürmetle öperim. Mahkemeden evvel arzına imkân bulunmayan ve mahkemede müsveddelerden okuduğum müdafaaların bakiyyesini de şimdiye kadar tebyiz ederek huzur-u muallâlarına takdim ediyorum. Lâkin sevgili ve muazzez Üstadım, mahkemeden beri içimi parçalayan bir ızdırabın ağırlığı altındayım. Sizin kudsî emirlerinize değil itaatsizlik, hattâ zerre kadar muhalefet benim için bütün şekavetlerin başıdır. Ben sizin sordurmak (susturmak) arzunuzu mevkiin heyecanı dolayısıyla bir türlü anlayamadım. Gerçi arkamdan Mehmed Feyzi kardeşim birkaç defa bana dokundu. Ben onu "Sıradan çok açıldın, geriye gel" der gibi bir manada anladım. Vaziyeti bilâhere mahkeme reisinin müdahalesiyle anlamış oldum. Varlığım sizin yolunuza bin defa feda olsun. Hizmetiniz uğrunda ne bir maksad-ı fânî, ne bir paye, ne de hiçbir takdir beklemeden sırf hâlisen livechillah varlığımı size ve kudsî hakikata vakfetmişim. Zerre kadar kasdî olmayarak ve sırf vazife görmek gayretiyle vaki' olmuş olan bir sehivden ve bir hatadan dolayı benim gönlümü ızdırablar içinde bırakırsanız, buradan ağlaya ağlaya avdet ederim. Sizin hakikî hüviyetinizi pek hakikî ve kat'î olarak bilen bir insanın, size muhalefet etmesi ve cüz'î bir enaniyet hissine kapılması aslâ mümkün olamaz. Ekser evkatta

اللهم اجعلنى تراب تحت اقدام نور عين حبيبك يا ارحم الراحمين

diye dua yapan bir insanım. Sizin ve Hazret-i Kur'anın ebediyen memluk-u hassı olmasını niyaz eden bir insan, sizden ebediyen ayrılmayacaktır. Ben istiyorum ki, içinde bulunduğum meşagil-i fâniye çirkâbının tahfifine dua buyurarak beni hakikat hizmetçiliğine hasr u tavzif buyursanız.

Yavrularım ve vâlidem ve efrad-ı ailem hakkında da dilencilik yapmamı, hissî şefkatimin îcabı olarak kabul buyurunuz. Ebediyen emirlerinize münkad olan, günahkâr bîçare talebeniz

Ahmed Feyzi

5.12.948

Ahmed Feyzi [İkinci küçük müdafaa]

(İkinci küçük müdafaa)

Bundan evvelki küçük müdafaa ile beraber duruşmanın ilk günü mahkemeye verilmiştir.

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Takdim ettiğimiz Denizli iddianamesinden anlaşılacağı vecihle bu dava, muhasebesi görülmüş bir davadır. Beşinci Şua ve emsali âsâr, orada tedkik edilmiş ve neticede kazanılan beraet, kaziye-i muhkeme halini almıştır. Bu âciz tarafından te'lif edilen Maidet-ül Kur'an ise kimsenin şahsî veya zümrevî şerefi veya resmî ve idarî hüviyeti aslâ kasdedilmeyerek hâdiseler üzerinde sırf ilmî teşhisleri ihtiva eden ve Kur'anın mu'cize lisanının bazı tatbikatına ma'kes olan bir eserdir. Bu eser sadece bir talebenin ilmen üstad edindiği ve ilmîne itimad ettiği bir zâta netice-i tedkikatını arzetmesidir. Hakkanîyeti tasdik edilen bu eseri, aynı ilmî görüşlere ve aynı dinî telakkilere sahip bir zât sâika-i merak ile ve hususî olarak istinsah etmiş. Ve yine aynı hiss-i diyanetle mütehasşis bir arkadaşına göndermiş. Ortada şahsî ve hususî mahiyetin fevkine yükselmiş ve propagandaya zemin olmuş bir vaziyet yok ki, propaganda vasıtalığı iddia edilsin? Eser Kur'anî ve hadîsî hakaikın gayet metin bir vechesine aid olmak üzere bizim ilmî kanaatımızdan ibarettir. Ve biz bu ilmî kanaatı bîtaraf, objektif sayısız delillerle, hem de delail-i kat'îye ile isbata hazırız. Eserin davaya mevzu' teşkil etmesi, muhtevi olduğu hakaik-ı Kur'aniyenin azamet ve belâgatından ileri geliyorsa, bundan ürkenlerin eserin fânî ve kıymetsiz tercümanını değil, o âyât-ı celileyi ve ehadîs-i Muhammediyeyi ve onların hiç de indî olmasına ve hiçbir tenkidle tebdiline imkân bulunmayan belâgat-ı adediye ve kat'îyyet-i riyaziyelerini ve o kat'îyyetin azamet ve kudret-i şümulünü mes'ul ve mahkûm etmeleri îcab eder. Halbuki o eserde, vaktiyle davası görülmüş ve beraet etmiş Beşinci Şua'nın bazı hakaikına işaretten başka bir şey yok ve memleketimizi kasıp kavuran şenaat-ı ahlâkiye ve ifsadat-ı ilhadiyenin ve

müslümanlığa vaki' gerek haricî bilcümle tecavüzlerin takbihinden başka ne bir şekl-i hükûmetin ve ne bir rejimin kasedilmesi aslâ vârid değildir. Dinsizlerin ve sefihlerin takbih-i Kur'anîsine iştirak bir cürme dahi onu maal'iftihar icra îcabat-ı imaniyedendir ve bizden bunu hiçbir şey men' edemez. Zira bu takbihimiz imanî ve Kur'anî bir vecibedir, bir vazife-yi diniyedir. Ve hem de mütecavizane değil, sırf yapılan tecavüzlere karşı bir mukabeledir. Eğer fâni endişeler yüzünden dinî ve ilmî hakaikî setretmeğe mecbur ve ketmetmekle mükellef isek, buna bizim kudretimiz yetmiyor. Çünkü İlahî tehdid, her tehdidin fevkindedir. Amma bizim bu yüzden bazı fâni ızdırablara maruz kalmamız mukaddermiş. Ve hattâ bu vaziyet bizim hayatımıza bile mal olacakmış, ne yapalım? Allah'ı ve rızasını kazanmak o kadar kolay değil! Bizim aslâ tecavüzü olmayan ve dünyevî ve siyasî bir vechesi bulunmayan ve sırf hakaik-ı diniye ve ilmiyenin hasbî tercümanlığını yapan ve emr-i İlahîye tevfikân ketm ü setretmeyen vaziyetimiz muahaze edilecek ise ve sırf İlahî kelimeyi yükseltmek ve emr-i İlahîye temessük ve imtisal etmek cehdimizden dolayı biz mes'ul edilecek isek ve eğer dinî ve imanî ve felsefî kanaatlardan dolayı mes'ul edilmek mukteza-yı adalet ise, bunun mes'uliyeti bize aid ve raci' değildir. Kur'anda ve hadîste böyle bir vech-i adedinin ve bir lisan-ı riyazînin varlığı yokluğu ve bunun hâdisat-ı azîmeyi gösterip göstermemesi ve o hâdisat-ı azîmeye önderlik yapacak ve mümessil olacak bazı eşhas-ı hususiyeye işaret edip etmemesi mes'elesi ise bir ilim mes'elesidir, kanun mes'elesi değildir. Maamafih bütün itiraz ve tenkidlere rağmen, bütün alâkadar hakikatları olanca azamet ve çıplaklığı ile meydana koymak ve âlem-i ilim müvacehesinde isbat etmek, elimizde şekke karin olamayacağı her nev' delail-i ilmiye ve Kur'aniye ve hadîsiye mevcuddur. Reddine imkân olmayan bu hakaikî, arzu buyurulursa birer birer şerh u izaha hazırız.

2) Hakkımızda tatbiki istenen kanun maddesinin de bizimle ilgisi yoktur. Zira bu madde, dini âlet yapıp siyasî maksad takib edenlere mahsustur. Maddenin sarahatına göre, hedef siyaset olacak, din de âlet olarak kullanılacaktır. En garazkâr olanlar dahi Risale-i Nur gibi bir hakikat pırlantasının bir siyaset maksadı için te'lif edilmiş bir eser olduğunu kabul etmez. Kezalik ihlas ve samimiyetin, hakikat ve istikamet, sadakat ve mürüvvetin müşahhas bir timsali olan onun muhterem müellifini de kimse sahtekârlıkla ve siyaset canbazlığı ile itham edemez. Tertemiz saf ve pürüzsüz hayatının da şehadetiyle 75 yaşındaki ihtiyar bir hakikat kahramanının rıza-yı Sübhanîden başka bir maksad takib ettiğine kimse inanmaz. Aldıkları hârikulâde gıda-yı imandan ve irfandan dolayı onun ve eserinin etrafında pervane gibi dönen bir avuç mütevazî' ehl-i imana da siyasetçilik damgasını hiçbir insafsız yakıştıramaz. Şimdiye kadar hakkımızda tahrik edilmiş mahkemeler neticede hep bu isnadı reddetmişlerdir. Ve kaziye-i muhkeme ve delil-i kat'î halindedir. 25 seneden beri nezihane ve müstakimane ve afifane geçen hayatımızın devamı esnasında en küçük bir siyaset vak'asının çıkmaması da iddialarımızın başta gelen bürhanıdır. Binaen aleyh aleyhine delil olmadıkça dinî inkişafın peşinde koşan bir dindara siyasetçi damgası vurulamaz. Dinî kanaat ve inkişafın vechesi ister müsbet, ister menfî olsun, hedefi siyaset olmadıkça bu madde dindara tatbik edilemez. Yok eğer bu madde sebebiyle bütün dinî gayretleri boğmak, bütün dinî inkişafı önlemek ve söndürmek, vatandaşın vicdanı üzerinde tahakküm etmek gayesi takib ediliyorsa, o zaman mes'ele değişir ve fakat o zaman adaletle ve kanunî îcablarla aslâ alâkası olmayan, vatandaşın aslî haklarını çiğneyen bir zulüm sistemi meydana gelmiş olur.

Huzurunuzda sevk edilen bu dava, tarih-i adlde eşine rastlanmayan bir hâdiseler olarak şâyandır. Zira safahattan geçmiş ve kaziye-i muhkeme halini almış bir mes'eleyi yeni baştan mevki-i muameleye koymak ve vukuatı bilememezliğe ve görmemezliğe gelerek vatandaşın tekrar tazyik etmek, sadece kanunu ayak altına almak değil, aynı zamanda adli ve adliyyeyi ve hattâ devlet şerefini inkâr etmek ve en yüksek bir adalet cihazını müttehem mevkiine koymak demektir. Takdim ettiğimiz Denizli iddianamesinin tedkikiyle, vaziyetin bu merkezde olduğu tamamen anlaşılır. Ve şübhesiz Türk adliyesinin böyle bir ithama tahammül etmesi aslâ vârid olamaz.

3) Son söz olarak şunu da yüksek huzurunuzda arz etmek isterim. Bu dava, alâde bir cürmün davası değildir. Milletin dinî mukadderatı davasıdır. Bu memlekette dinî hürriyetin mevcut olup olmadığı ve vatandaşın vicdanî kanaatlarından ve müsbet ve menfî dinî gayretlerinden mes'ul olup olmayacağı ve memlekette dinî bir baskının hüküm sürmesine yer verilip verilmeyeceği davasıdır. Bu mes'eleseler, yüksek kararınız neticesinde taayyün edecektir. Bütün memleket dört gözle sizden çıkacak kararı bekliyor. Millet, tarih ve hakikat ve istikbal huzurunda ve İlahî hükümlerle müvacehesinde imtihan vereceksiniz. Bizim gibi 5-10 basit vatandaşın cezadide olmasından ve biraz ızdıraba mahkûm kılınmasından bir şey çıkmaz. Fakat bizim kisvesi olduğumuz ve zahirini teşkil ettiğimiz ve temsil etmek vazifesine sevk edildiğimiz hakikatın ve hakaik-ı İlahiye ve ezeliyenin mahkûmiyeti çok ağırdır ve bu ağırlığı şübhesiz kâinat dahi kaldıramaz. Binaen aleyh en asil ve fazilet sembolü bir milletin adl cihazını temsil eden bir heyetin ise o milletin şerefine yakışır bir asaletle bu ağır ve tarihî imtihanda da muvaffak olmak

suretiyle, en yüksek bir şeref halesiyle tetevvüc edeceği muhakkak ve şübhesizdir.

Ahmed Feyzi [İkinci küçük müdafaa] Genişletilmiş

(İlk küçük müdafaa'nın tevsî' edilmiş ve Üstad'ın fevkalâde takdir ve tasvibine mazhar olmuş bir Risale-i Nur medhiyesi ve bir müdafaa'dır.)

Bize tevcih edilen ithamların en başta geleni "Risale-i Nur'a ne için bu kadar kıymet veriyorsunuz?" veya "Onun müellifine ne için bu derece ta'zim ediyor ve müşarûn ileyhi tekrim ve tevkir ile karşılıyorsunuz?" ithamıdır. İddianame ve kararnamenin ruhuna hâkim olan mes'ele budur.

Savcılık makamı bir cürüm gibi bu ithamı bize tevcih ederken, vatandaşın vicdan hürriyetini hiç hesaba katmamakta ve bunun bir cürüm değil, buna müdahalenin bir cürüm ve haksızlık olduğunu aslâ nazara almamaktadır. Biz bu vatanda istediğimizi istediğimiz kadar sevmeğe veya istediğimiz şeye dilediğimiz kadar değer vermeğe haklı ve salâhiyetli değil isek, eğer vicdanlar bazı insanların arzu ettiği fikir ve kanaatlarla çerçevenlemek ve onlara ittiba' ve intibak etmek zaruretinde ise veya bazı insanların keyf ü arzularını kabul etmek bir mecburiyet ise, iddia edilen düşünce ve vicdan hürriyetinin manası nedir? Siyasî garazların ve memuriyet îcablarının zebunu olan ve hakikatları muayyen kalıplara sokmağa ve örtmeğe çalışan savcılık makamı Risale-i Nur'un kemalât-ı ilmiyesini ve hakaik-ı bahiresini bil'iltizam görmeyebilir, akli sıra tenkid de edebilir, bizim hürriyet-i vicdanımıza müdahale edemez. Herhangi kıymeti dilediğimize vermemize ve rağbetimize karışamaz. Ve müellifine istediğimiz makam ve şerefi takmamıza ve dilediğimiz manevî tevcihi yapmamıza mani' olamaz.

Evet biz Risale-i Nur'un hakikî kıymetlerini takdir ediyoruz ve onun bu milletin ihtiyacına tam mutabık ve ruhuna tam tercüman bir Kur'an tefsiri olduğunu kabul ediyoruz. Kıymet hükümleri vicdanî bir takdir mes'elesidir. Risale-i Nur'un mezayası ancak fikirleri ifsad edilmemiş, vicdanları bozulmamış, enaniyetleri şişirilmemiş, garaz ve menfaat endişeleri gözlerini bürümemiş insanlar ve bilhassa safvet-i ruh ve incizab-ı tamla ve şevk-i imanla hakaik-ı âliye ve ezeliye peşinde koşan, garazsız ivazsız hakikat âşıkları bilir ve anlar ve takdir ederler. Onu anlamak için ulûm-u mevruse-i diniyenin bütün şuubatından, vechelerinden hakikî surette haberdar olmak, ruh-u diyaneti kavramak ve mesail-i hazıra-i İslâmiyenin bütün şuubat ve îcablarına hakkıyla vâkıf olmak, muhtelifün fih mesail hakkında mesaî sarfetmiş olmak ve netaic-i âliye-i ilmiye ve fenniyeden dahi sahihan behredar bulunmak ve felsefenin dünkü ve bugünkü cereyanlarına ve son inkişaflarına âgâh olmak lâzımdır. Yarım yamalak malûmatlar ve menfî ve tek taraflı düşüncelerle ve düşmanane telkinlerin tesiri altında ve bilhassa siyasî garazlarla ve menfaat mülâhazalarıyla ma'lul zihniyetler, onun hâmil bulunduğu maâlîyi göremezler ve mâlik olduğu ulviyet ve kemalâtı ve mezaya-yı satiasını, ruh-u asaleti takdir edemezler. Risale-i Nur'un ulviyet ve mezayasını ve parlak hakikatlarını ve eşsiz mükemmeliyetini ve pâyansız bir feyze mazhar olduğunu, ancak hakikatlara gözlerini kapamış olanlar görmeyebilir. Bu da koyu bir taassub ve mülhidane bir tarafgirlik neticesidir. Arzu edenler ve anlamak isteyenler Risale-i Nur'da en münteha mesail-i ilmiyenin en âlî şekillerini, en tatminkâr ve şifabahş izahlarını bulurlar. Ve keza onda en yüksek efkâr-ı felsefeye tefevvük eden hâkim fikirler ve efkâr-ı mütezaddeyi tar u mar eden emsalsiz ve kudretli mantık ve üstünlüğü bulurlar. Onda tasavvufun ve İlahiyatın en yüksek mesailinin en veciz ve hem de şimdiye kadar emsaline rastlanmamış bir makuliyet ve kat'iyetle izahı ve isbatı vardır. Ve bu itibarla o ruh-u Kur'anın en parlak bir tersimidir ve hikmet-i ezeliyenin bütün dünya efkârına tefevvük eden ve hikmet-i Kur'aniyeyi bütün ihtişamı ile belirten bir ifadesi ve envâr-ı Kur'anın inkişaf etmiş bir manzarasıdır. Risale-i Nur nur-u risalet-i Muhammediyenin (A.S.M.) âhırzaman karanlıklarını dağıtmak için zamanımıza aksetmiş bir inşiaından başka bir şey değildir. Risale-i Nur'dan aldığımız pâyansız feyz ve nihayetsiz ilhamdır ki, bize bu samimi ve hasbî kanaatlara sevk ediyor. Bizim bu kanaatımız belki yanlış görülebilir, hattâ mübalağaya da hamledilebilir. Fakat samimidir. Onun için buna kimsenin karışmağa hakkı yoktur. Müellifinin Türk şivesine ve tarz-ı tekellümüne yabancı olması ve risalelerin muhtelif istinsah merhalelerinden geçmesi sebebiyle bazı mahallerinde rastlanan ufak tefek bazı kaide hataları ve ehemmiyetsiz bazı siyak u rabt noksanları, ancak satıhbîn olanları aldatabilir. Fakat hakikat arayıcılarına onun ruh-u ulviyet ve asaleti emsalsiz ve şeffaf bir pırlanta gibi kendini göstermekte ve elmas gibi lemaan etmektedir. Sayın savcının bize kütübhanelerdeki kitapları tavsiye zahmetinde bulunması gerçi şükranı sezadır. Biz ancak bu neslin yalnız mazinin hamule-i irfanını nakleden eserlerde değil, bugünün ihtiyacına cevap verecek olan ve bugünün netaic-i irfanını hâmil bulunan ve o netaice göre efkâr inşa ve tesis etmiş bulunan eserlere ihtiyacı vardır. İşte biz bu esbabdan dolayı Risale-i Nur'a kıymet veriyoruz. Ve bilhassa taşıdığı emsalsiz hararet

ve feyz-i manevî-i iman dolayısıyla ona inanıyoruz ve tebcil ediyoruz. Yoksa ona inanışımız safdilane ve körükörüne bir hayranlığın veya umumî bir cereyanın sürüklemesiyle hasıl olan bir suursuzluğun sebebiyle değil.

Risale-i Nur müellif-i muhteremine verdiğimiz kıymet ise, bu samimi görüşten ve bu şeffaf, garazsız anlayış ve duyuştan neş'et etmektedir. Evet biz müşarün ileyhe çok üstün bir kıymet-i ilmiye ve yüksek bir makam-ı manevî tanıyoruz ve onu hakikî ve üstün kemalâta mâlik bir fazilet ve hakikat kahramanı biliyoruz. Hattâ müşarün ileyhin a'zamî bir şekilde feyz-i Muhammediyeye nail olduğunu ve bu feyzin tam mazharı ve vârisi bulunduğunu ve İlahî bir memuriyetin hâmilî olarak vazife gördüğüne inanıyoruz. Kendisinin bu tevcihatı hüsn-ü zan diye karşılaması ve şahsına mal etmemesi ve kendine kıymet verilmesini kat'iyen istememesi, bizim bu garazsız ilme ve bürhana dayanan kanaatımızı sarsmıyor. Zira vazife-i tebliğ ve hizmet-i davette bu derece şiddetle ısrar ve neşr-i hakikat ve emr-i hidayette bu derece kat'î ve sarsılmaz bir ikdam ve emr-i İlahîye ittiba' ve feraiz-i Rabbaniyeye temessük ve ikbalde bu derece yüksek bir azim ve sünen-i Muhammediyeye (A.S.M.) harfiyen riayette ve hakka teslimiyet ve tefviz-i umûrda bu derece âlî bir himmet ve i'tisam ve i'zaz-ı din ve i'lâ-i kelimetullah'ta bu derece yüksek bir şecaat ve azm-i hâlis ve davasında bu kadar kat'î bir sebat ve metanet ve mesail-i ilmiyeyi izahta bu kadar keskin bir vuzuh ve kat'iyet ve bu derece pervasız bir tamamiyet ve vecazet ve câmiyet ve mevzulara tasarrufta bu kadar kat'î bir hâkimiyet ve nüfuz başka türlü izah edilemez. Lâkin bizim müşarün ileyhte kabul ettiğimiz bu üstün mazhariyet kevnî kerametlere ve âlî kemalât ve Rabbanî ihsanat ve onun tasarruf ve havarik-i velayete mâlik olmasından değil, bilhassa Risale-i Nur ile izhar ettiği emsalsiz mertebe-i irfaniyetten ve müşa'sa' tezahüratına şahid olduğumuz hârika kemalât-ı ilmiyesinden dolayıdır. Zira kemalât-ı kevnîyenin hakaik-ı ilmiyeye ve inkişafat-ı imaniyeye nazaran nazar-ı hakikatta kıymetleri daha yüksek değildir. Bilakis ehl-i hakikat nazarında bir mes'ele-i imaniyenin inkişafı, bin kerametten evlâdır. Nitekim Peygamber-i Zîşan (A.S.M) Efendimizin de en âlî mazhariyeti, onun en büyük ve daimî mu'cizesi olan ve ukûl ve ezhana en hâkimane bir kudret, erişilmez bir belâgat ve üstünlükle hitab eden ve beşerin karihası ve ilmi ilerledikçe azamet ve şaşaası artan ve hakaik-ı ulviyesi tezayüd eden bir inkişaf ile tezahür eden ve hakaik-ı mekşufe ve müsbete ile ahenk ve tetabuku ziyadeleşen ve beşerin henüz vâsıl olduğu hakaik-ı külliye ve netaic-i ilmiyeyi vaktinden asırlarca evvel haber vermiş olduğu meydana çıkan Hazret-i Kur'an sebebiyledir. Peygamberimizin diğer kevnî mu'cizatı, azamet-i Kur'ana nisbet ile çok küçük kalır. Ve onlar şems-i Kur'andan ve onun envâr ve hakaikinden intişar etmiş lem'alar hükmündedir. O en ziyade hakaik-ı ulviye ve desatir-i ma'kuleyi insanın vicdan-ı tefekkürisine arz u tebliğ-i Peygamberî olmuştur. O getirdiği yüksek hakikat itibariyle insanların hürriyet-i tefekkürünü aslâ lekelemeyen, iradesini ibtal etmeyen ve hiçbir meslek-i ilmînin ve cereyan-ı felsefinin kudret ve nüfuz ve şaşaasından aslâ ürkemeyen ve pervâ etmeyen ve bütün menfî tehacümat-ı fikriyeye karşı kemal-i sekinet ve vakar ve kemal-i emniyet ve hâkimiyetle meydan okuyan ve en küçük bir saklılık tanımayan bir hürriyet-i vicdan-ı Peygamberîdir. Bu tavsifat hâşâ diğer Peygamberan-ı İzam bu evsaf-ı âliyeyi haiz olmadıkları manasına gelmez. Zira enbiya-i salife hazretlerinin zamanları mesail-i âliye ve tefekkürat-ı nihaiyenin hazm u idrakini mümkün kılacak derecede henüz kâfi bir olgunluğa ve kariha zenginliğine erişmemişlerdi. Bu sebeble akvam-ı salifeyi nimet-i hidayetden mahrum etmemek için, daha fazla mu'cizelere yer verilmişti. Peygamberimiz ba's buyurulduğu zaman ise ezhan-ı beşeriyenin kusva-yı tefekküre irtikâ edecekleri ilâ yevm-il kıyam bütün zamanları içine alan medeniyet-i kâmile zamanıdır. Bu itibarla zaman insanîyet rehber-i beşeriyet olan Zât-ı Ahmediyenin (A.S.M.) insanlığı tam bir tefekkür ve iz'an serbestliği ile içinde daire-i hidayete irşad etmesi yegâne tarîk-i savabdır. Ve acz-i insanî bakımından Rahmeten lil'âlemîn sıfatının îcabatındandır. İşte bu sebebdan dolayı müslümanlığın en esaslı düsturlarından biri de ve tarîk-ı hidayetin en sahîh ve salim şekli hürriyet-i vicdan ve hürriyet-i fikir düsturudur. Peygamberimizin kevnî mu'cizeleri ancak mesalih-i cüz'îye ve muvakkata için vârid olmuşlardır. Rehber-i insanîyet ve maden-i kemalât hazretlerinin asıl hakikî ve ebedî mu'cizesi, beşerî iz'anı muhatab yapan ve ezhan-ı hakkaniyeyi, ukûl-ü munsıfeyi teshir eden Hazret-i Kur'andır. İnsanlığı rahmet-i İlahiyeye kavuşturmak ve zulmet ve şekavetten kurtarmak için ba's buyurulan Zât-ı Pâk-i Risalet, insanlığı istila eden küfr ü dalalet zulûmatını, şenaat ve şekavet karanlıklarını ancak Hazret-i Kur'an ile ve o neyyir-i saadet, nur-u hidayetle o irade-i galiye-i ezeliyenin feyz ü nuraniyetidir ki, her türlü denaet ve şenaatin kökünü kesmeğe imkân verdi. Şimdi dahi aynı tecelli-i rahmetin, yümn ü tezahür-ü rububiyetin tekerrürünü görüyoruz. Bugün dahi aynı sünnet-i Muhammediye (A.S.M.) cereyan ediyor. Zât-ı Ahmediye (A.S.M.) nasıl beşerin en muzdarib ve felâketli zamanında, en zulmetli ve şekavetli anında işrak-i envâr eyledi. Zavallı beşerin imdadına yetişti ise, her türlü şenaat ve hıyanetin mahşeri olan ve her türlü ifsad ve dalaletin mecmâi bu devr-i zulmette rezailin ve her türlü zulüm ve her türlü levsiyat ve hunharlığın ayyuka çıktığı bu şeamet ve

mefsedet asrında ve her türlü esbab-ı helâkin, şenaat-ı beşeriyenin azgınlaştığı devirde ilhad ve irtidadın a'zamî haddini bulduğu, ukubet ve felâket beşer üzerine çöktüğü ve insanlık mukadderat-ı beşeriyeyi kararttığı felâketzede ve bîçarelerin âhlarının semaları deldiği, melce'siz ve himayesizlerin feryad ü figanlarının arş-ı a'zama yükseldiği bir zamanda o Nebiyy-i Âlîşan'ın (A.S.M.) veraset-i ulyâ ve emanet-i kübrasını kemal-i şecaat ve ehliyetle telebbüs ederek merdane ve hudapesendane bir asaletle deruhde ederek ve liva-i Kur'anı omuzlarına alarak arslanlar gibi küfr ü dalalet putlarına, zulm ü ceberut tagutlarına saldıran ve bir melek-i rahmet gibi imdada yetişerek insanlığa rahmet-i İlahiyeyi müjdeleyen ve iman ışıklarını ve teselli nurlarını muzdarib ve me'yus ve bedbaht beşeriyete getiren, ulaştıran, fazilet ve necabet elmaslarını harab ve perişan gönüllere ulaştıran büyük kahraman Bediüzzaman'dır (Radiyallahü Anh). Üstad'ın tevcihini Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsinde görüyoruz ve aynı inayet-i İlahiyenin ve aynı füyuzat-ı Muhammediyenin (A.S.M.) temadîsini müşahede ediyoruz. Yüce kahraman o Peygamberini canını feda ederek ve o yüksek şems-i hidayetin şan-ı bülendini izhar ve i'lâ ederek o Zât-ı Muhammedî'nin (A.S.M.) uhde-i emanetine tevdi' ettiği liva-i İslâm olan meş'ale-i Kur'an ile cihan-ı zulm ü inkâr ve âlem-i dalalet ve şekavete meydan okuyor. Bu kadar ihtiyaçlı ve felâketli bir devirde hudapesendane bir gayret ve hamasetle ve İlahî bir azm ü himmetle âbide-i İlahî ve ferman-ı İlahî olan Hazret-i Kur'anın azamet ve şaşaasını izhar etmek ve vaz'-ı İlahî olan din-i celilin şanını i'lâ etmek ve dâr-üs selâm diyarının letafet ve ulviyetini ve ihtişam ve ciyadetini belirtmek için çalışan ve savaşıyor ve bu uğurda en küçük bir karşılık beklemeyen bu yüce kahramanını, bu hakikat ve fazilet gazanferini ve iman fedaisini siyasî zecirlerle te'dibe çalışmak veya onun değerini ve îfa ettiği vazifenin kıymet ve ulviyetini kirletmek istemek, çok nâmerdane ve şerefsiz bir harekettir. Bütün füyuzat ve envârımız İlahî memuriyetin bütün delailini üzerinde taşıyan böyle bir zâta ihanet etmek, doğrudan doğruya onu o vazifeye tayin eden Allah ve Resulüne ihanet olmaz mı? Ve onların fermanlarına mücadele manasına olan tâgiyane ve iblispesendane bir muamele hükmünde değil mi? Eğer onunla uğraşmak isteniyorsa, darbe-i silâh-ı irfan ile çıkmak îcab eder. Merdane ve medenî bir mukabele ve mücadele ancak böyle olur. Zamanın ilim şefliği makamını işgal ettiklerini zanneden ve böbürlenen bir takım ilim bezirgânları, onun isbat-ı tevcih sahasında gösterdiği şâyan-ı hayret ve kudretli mantık ve izah parlaklığını sadece inkâr ve hakaik-ı me'sureyi redd yolu ile körletmek istiyorlar. Halbuki inkâr çok kolay bir iştir ve tarîk-i ilim değildir. Cehle dayandığı ve acz ve inadın mahsulü olduğu için aslâ bir ilmî değeri yoktur. Bu zevat-ı muhtereme hiç düşünmüyorlar ki, bu kadar âsâr-ı eslaf meydanda iken hakaik-ı hadîsiyeyi ceff-el kalem inkâr etmek ve garaz-ı siyasî uğrunda ve tevatür-ü manevî halindeki ihbarat-ı Nebeviyeyi bir cür'et-i cahilane ile reddetmek ne derece büyük bir hamakat ve ne derece vebal ve hatarlı ve mes'uliyet-i maneviyyeyi mûcib bir harekettir. Onlar bu halleriyle erbab-ı dalaletin yardımcıları ve yordakçıları oldukları ve o menzile düştüklerini ve küfr ü dalale giden yolları desteklediklerini acaba bilmiyorlar mı? Şübhe edilemez ki, âsâr-ı eslafta bir alay ihbarat-ı hadîsiyenin muhakkak bir hakikat tarafları vardır. Bunların bazılarının müteşabih olması ve lihikmetin remzî ve âsârî perdelere bürünmesi, bunların kâffesinin hâşâ uydurma olmasına imkân olmaz. Bunlardan bir kısmının senedlerinin zâif olmaları, onların tamamen uydurma ve yalan olmalarını îcab ettirmez. Hele inkârlarına aslâ vesile teşkil etmez. Eğer bu inkârcıların zanları hilafına bu rivayetin bir hakikat tarafları varsa ki muhakkak vardır, mahiyet ve şekilleri ve manalarındaki garabet itibariyle bunların siyasî maksadlardan dolayı erbab-ı fesad tarafından uydurulmuş olmalarına da imkân yoktur. Meselâ:

يكون فى امتى رجلاں hadîsinin uydurulmasına hiçbir siyasî sebep yoktur. Manasındaki garabet, beşer hayalinin bunu tasni' etmesine de imkân vermemektedir. Binaen aleyh bunların inkârı dolayısıyla hakaik-ı hadîsiyeye vaki' tecavüzün ve bu inkârı yegâne ilim addetmek suretiyle gösterilen cür'etin derecesi ne derece büyüktür ve bu inkârı nişane-i kudret göstermek suretiyle mevki-i siyasîlerimiz ve memuriyet ve mensablarını kurtarmağa çalışan bu ülema-i muhteremenin ne derece mes'uliyet-i maneviyyeye ve vebal-i elîme düştükleri vâreste-i iştibaktır.

Hârîka-i ilmiyesi ve kemalât-ı ahlâkiyesi ve ekmel mertebe-i fazileti aşikâr ve zahir olan ve mücadele-i kübrasının delaletiyle ve şekliyle Rabbanî bir memuriyete ve veraset-i Muhammediyeye (A.S.M.) mâlik ve mazhar olduğu meydanda bulunan bir zât-ı mükerrermin beyanlarında ve tevcihlerinde ise bir hakikat aramak ve onlara değer vermemek, hayli cür'etkârane ve gafilane bir enaniyet ve inad tezahüründen başka bir şey değildir. İşte bizim Bediüzzaman'a (Radiyallahü Anh) verdiğimiz kıymet bu hakikatlar dolayısıyladır.

Sayın hâkimler! Acaba müşarûn ileyhe sırf kıymet-i ilmiye ve kemalât-ı ahlâkiyesi sebebiyle vaki' olan bu tekrimimizin bir siyaset mes'elesi addedilmesine imkân var mıdır? Hakaik-ı diniyeden ve îcabat-ı imaniyeden dinin ilme verdiği yüksek paye ve şerafet ve kemalât-ı ahlâkiye tanıdığı üstün itibar meydanda değil midir? Ve ruh-u faziletten ilham alan ve nebean eden bu

tavr-ı mü'minanemizi bu asil ve necib temayülâtımızı, bu hakkânî ve İlâhî tavrımızı bir siyaset çirkâbına nisbet etmek ne derece garazkârane bir haksızlıktır? Bizi bu yüzden mes'ul etmek, dinî temayüllerimiz ve imanî ve ilmî cehdlerimiz sebebiyle tecziye etmek ancak imanî ve ilmi cezalandırmaktır. Bu da ancak komünizm diyarında rastlanan bir tedhiş ve cebbarlık sistemidir. Ehl-i imanî senelerden beri tazyik eden ve nazarî formüller ve vakia gayr-ı mutabık bahanelerle bîgünah ve masum müslümanları hapishane dolduran, koca bir milletin dinini öğrenmeyi 25 seneden beri çok zalimane ve cebbarane bir insafsızlıkla men' eden hakikî mücrim ve cebbarlara huzur-u adalette soruyoruz: Bu imanını her şereften üstün tutan ve dini ile iftihar eden ve onun için her fedakârlığı göze alan bu asil ve necib müslüman millet, bu İslâmiyetin şerefine asırlarca alemdarlık yapmış ve onun kemalâtını temsil etmiş ve onunla hal olmuş ve haşr ü neşrolmuş ve onun fezaili ile şereflenmiş ve onu canından aziz bilmiş bu dindar ve vefakâr millet, bu göğsü iman dolu temiz Türk çocuğu kendi manevî varlığını teşkil eden iman ve mukaddesatına vaki' tecavüzler ve ruh-u iffet ü namusuna ve mekârim-i ahlâkiyesine karşı irtikâb edilen şeni' sû-i kasdlar ve denaetkârane ihanetlere mukabele etmek hakkına mâlik değil midir? Müslüman dinine karşı vaki' olan bu mühinane savletleri karşılamak ve onlara müdafaa etmek için ehl-i imanî hakkı yok mudur? Bu hakk-ı hürriyetten, bu kudsî ve aslî hakk-ı müdafaaadan mahrum mudur? Bu müslüman ülkesinde, bu şerefli milletin dinini ve fezail-i ahlâkiyesini tezyif eden ve onu dinsizliğe ve ilhada davet eden ve rezail-i sefihaneye teşvik eden ve esasat-ı diniyeyi yıkağa uğraşan mel'unane ihanetlere göz yumuluyor. Ses çıkarılmazken ve hattâ onu yapanlar teşvik ve himayeye mazhar olur ve alkışlanırken ve milletin mukaddesatına vaki' tecavüzlere karşı âmmenin hukukunu sıyanete memur adlî makamlar zerre kadar bir eser-i merhamet göstermezken, bilakis dini yıkmak, dine vaki' ihanetleri desteklemek ve körüklemek için her nev' cür'eti pervasızca irtikâb edenleri himaye etmek bir vatanperverlik şiarı ve fikr-i milliyete hizmet addedilirken ve bu vicdangüzar ve vicdan-ı milliyetle alay eden denaetkârane şımarıklıklar, kanun şöyle dursun bilakis her nev' himaye ve taltife mazhar edilirken; vatanın unsur-u hâkimi olan bu faziletli milletin kendi vicdan ve imanına ve canından fazla sevdiği mukaddesatına karşı vaki' bu alçakça ihanetlere mukabelesi ve hukukunu müdafaaası ne için bir suç sayılıyor? Ruh-u İslâmla 1000 seneden beri imtizaç etmiş ve onu yegâne rehber-i hayat ve saadet tanımış ve âbide-i hakikat kabul etmiş ve onunla yekpare bir vücud olmuş ve kendi dinini kendinden nez'etmek ve yıkmak için kimseye hak ve salahiyet vermemiş olan bu necib milletin ve bu vatanın unsur-u hâkiminden bu müdafaa hakkını kim ve hangi kuvvet men' ediyor. Vatanın hakikî sahibi olan bu asil milletin vicdanını hiçe sayarak, aslî ve cibillî hukukuna karşı vaki' olan haksız tecavüzleri ve kanunsuz müdahaleleri mazur görmeye imkân var mıdır? Bunları âdetâ meşru' ve haklı göstermek ve setretmek için onun pâk ve afif nasiyesine her fırsat düştükçe bir siyaset damgası yapıştirarak onu tenkil etmeğe ve onu mürteci' ve inkılab düşmanı diye vatandaşı imanından dolayı tezyif etmek hangi kanun ve adaletin îcabıdır? Mahkemelerde ve hapishanelerde çürütmek, hangi insaf ve adaletle kabil-i te'liftir? Eğer irtica' dinsizlikten dönmek, televvüsat-ı ahlâkiyeden mekârim-i ahlâka suud etmek ise, bu vatandaşın hakkıdır. Eğer irtica' müslüman dininin ulvî hakikatlarını izhar ve isbat etmek ise, onun metin ve kudsî ahkâmının isabet ve ulviyetini, hakkaniyet ve makuliyetini belirtmek ise, keza bu onun en kudsî ve şerefli bir vazifesidir ve buna imanen mecburdur. Bundan dolayı tahkir ve tazyik ve bîhuzur edenlerin gaye-i maksadları, göğüslerdeki imanî kökleyip çıkarmak için kazmalarla 25 seneden beri bilâ-ârâm çalışanlar bizzât kendileri mücrim değil midirler? Ruhen ve cismen İslâm olan ve samimi ruhunda İslâm heyecanı yaşayan ve kalbi nur-u imanla dolu olan bu asil ve necib millet hakikî bir fazilete müteveccih bir inkılab, nura ve i'tilâyâ yönelmiş terakkiye, saadete kemale münteha bir teceddüde aslâ düşman değildir. Eğer inkılab dinsizlerin, habaset-i ahlâkiye naşirlerinin arzuları vechile milleti dinsizleştirmek ve onu iman ve itikadından soymak ise, eğer terakki bütün müsbet ve küllî faziletleri redd ü inkâr etmek ve bütün iffet ü namus kaygılarından sıyrılmak ve her türlü şenaat ve sefahet-i ahlâkiyeye kapıları açmak ve bütün rezail-i içtimaiyeyi medeniyet ve meziyet diye millete mal etmek ise ve asrî îcab ve ilmî meziyet ve medenî zaruret diye dinsizliği en mergub bir hareket ve şâyan-ı imtisal bir lâzıme-i şeref ve bir medeniyet ve dûrendişlik zihniyeti ve ileri görüşlülük alâmeti ve hurafattan tecerrüd üstünlüğü kabul etmek ise ve hakaik-ı diniyeyi hurafat adıyla redd ü tezyif etmek ise, böyle bir inkılab ve terakkiye bu millettten vefa beklemek ve böyle bir teceddüde karşı bu müslüman halktan hayırhahlık istemek, hattâ hürmet ve muhabbet taleb etmek cidden abes bir teklif ve beyhude bir gayrettir.

Eğer inkılab şerhleri, şerefsizlikleri, denaetleri, habasetleri, atalet ve cehaleti bırakmak, ilme ve hakikata kapıları açmak, fazilete ve koşmak, eğer terakki milletin hayra ve hakikî ve faziletkâr refaha müteveccih bir hamlesi demek ise, eğer teceddüd mülevvesat-ı ahlâkiye ve efkâr-ı bâtıla ve muzırradan temizlenip hayata ve saadete doğru i'tilâ ise, kemal-i şerefe doğru bir ilerleyiş azmi ise, bu bizim baş tacımız ve en büyük emelimizdir. İnkılab beş-on kişinin şahsî

arzusu değildir. İndî kanaatlar ve efkâr-ı felsefîyesi ve zümrenin indî telakkisi veya keyfî arzusu olamaz. Buna hamle-i millî denemez. Dinsizleştirmeğe matuf şahsî ve keyfî arzuları olamaz. İrtidadın adına inkılab demek, bu milleti tanımamak ve hakikatlara karşı küfranda bulunmak demektir. Bu asil millet dinsizliği ve dinsizleşmeyi bir inkılab olarak hiçbir zaman kabul etmiş ve bu bâbda kimseye salahiyet de vermiş değildir. Böyle düşünenler, bu milleti tanımayan ve bu milletin ruhuna yabancı olan kozmopolit seciyeli bedbahtlardır. Bunlar kendi keyiflerini ve meramlarını milletin iradesi gibi göstermek ile, milleti hiçe sayan ve onun re'yine ve iradesine ve şuur ve iz'anına aslâ kıymet ve ehemmiyet vermeyen mütecavizlerdir. Bunlar millette hayr u şerri tefrik kabiliyeti tanımayan ve milletin başında fuzulî rehberlik iddiasında bulunan ve onun ruhuna ve hissiyatına kıymet vermeyen, aslî haklarına tecavüzde be's görmeyen küstahlardır. İstibdadı ve maziye yıkmak iddiasıyla, bin misli istibdad tesisini halas ve refah yolu diye ve milletin istediği diye vasıflandıran hodgâmlardır.

İnkılab muayyen eşhasın keyfî arzusu olmadığı gibi ve alelâde başıboş kaideler de değildir. Teşkilat-ı Esasiye Kanunu inkılabın hududunu çerçevelemiş ve mahiyetini tesbit etmiştir. Teşkilat-ı Esasiye'de dindarı en çok alâkadar eden inkılab kaidesi lâiklikdir. Bu kaide gerçi dinî esasatı tanımamak ve onunla vatandaşın ruhunda meknuz ve ruh-u İslâmiyette mündemiç bulunan hakikî bir tesamuh ruhuyla kendi hakikatının üstünlüğüne olan itimadı sebebiyle bu millet bu kaide ile muaraza haline düşmeğe lüzum ve hacet görmemiştir ve mücadele etmemektedir. Elverir ki o resmî formalitelerdeki tarifi vechile hürriyet-i vicdan ve bîtarafılık ve medeniyet düsturu olarak ve Teşkilat-ı Esasiye'nin tanıdığı haklar dâhilinde tatbik edilsin. Dinsizlerin ve farmasonların bu vatanı soysuzluk, kozmopolitlik ve iffet düşmanlığı mikroplarını yayan sefihlerin elinde dindara çekilmiş bir dinsizlik kılıncı olarak kullanılmasın. Vatandaşın imanına saldıran, vicdanına tahakküm eden, ruhunu rencide eden, aslî haklarını çiğneyen ve gasb eden bir taarruz silâhı olmasın. Acaba bu vatandaki azlıklar her nev' hürriyet-i diniyeye mazhar ve dinlerini istedikleri gibi tahsil ve tedris ve icra ve dinî cemaat teşkilatları kurmak salahiyet ve imkânlarına mâlik iken, bu vatanın unsur-u hâkiminden bu haklar ne için esirgeniyor? Acaba ne için bu unsur-u aslî senelerden beri dinini ve faziletinin menba'larını öğrenmek hakkından mahrum olmuştur? Ve ne için kendi imanını ve dinî tecessüslerini olgunlaştırmak ve vicdanının sesine ve emirlerini uygun bir şekilde ruhî ihtiyaçlarına cevap bulmak için bir dinî cemaat vücudı getirmek hakkına mâlik değildir? Lâik bir sistemin en bariz vasfı, vatandaşın dinine karışmamak, vicdan hürriyetine müdahale etmemek değil midir? Bu esas ana kanunla bağlanmış iken, bir milletin topyekûn imanını yıkmağa savaşmak, vicdanlarını tazyik etmek ve dinin medar-ı bekası ve zıman-ı mevcudiyeti olan tedrisat-ı diniyeyi men' etmek, ne ile kabil-i te'liftir? Bunların lâiklikle uyusabilen tarafı neresidir? Dinî hürriyetin yegâne teminatı ve hissiyat-ı diniyenin zıman-ı bekası olan din tedrisinin men' edilmesi, lâiklik perdesi altında dinin inkırazını ve imhasını hedef tutan bir kasd-ı iblisane eseri değilse nedir? Anayasa Kanunu vatandaşın aslî haklarını ayak altına alan ve adına inkılab ve temeddün hareketi diye ad konan ve o namla maskelenen bu mütecavizane hareket, dini kökünden kazımak maksadıyla girişilen bir faaliyet-i mülhidanenin tam kendisi değil midir?

Bunun başka ne suretle tevili mümkündür? Dinimizden dolayı bizi mücrim sandalyesine oturtanlar, din tedrisatını men' etmek ve bu milleti dinsizleştirmek ve milletin vicdanına ve imanına saldırmak ve faziletini çürütmek ve yok etmek salahiyetini nereden aldılar? Bu müslüman millet kendi vicdan ve imanına saldırmak ve onu kendisinden nez' etmek için kimseye hak ve salahiyet vermiş değildir. Asıl inkılab düşmanlığı ve kanuna ihanet, vatandaşın hukuk-u asliyesine tecavüz ve dindara bu vatanı hakk-ı hayat tanımayan ve ana kanunu bir korkuluk mahiyetine tenzil eden, kanun ve adalet ve insaf düşmanlarına teveccüh eden bir cürümdür. Yoksa müslümanlık hürriyet-i vicdan düsturunu ve akl-ı selimin nazarını esasatında en kuvvetli düsturlarından addettiği için, hürriyet-i vicdan manasına olan lâiklikle muaraza vaziyetine girmiş değildir. Müslümanlık kendi esasatını zorla kabul ettirmek için kimseye minnet etmez ve kimseyi zorlamaz. Müslümanlıktan kendini müstağni kılanlar ve ahkâmını tatbik kıymet vermeyenler, ancak İslâmiyetin füyuzat ve nimetlerinden kendilerini mahrum kılmaktan başka bir netice elde etmezler. Bunun avakibi de kendilerine raci' ve müteveccihdir. Yoksa müslümanlığın kimseye minneti ve ihtiyacı yoktur. Cebirden müstağni ve münezzehtir. Ruh-u İslâmiyet bir kısım insanların adem-i icabetinden bir şey kaybetmez. Zira onun mevki-i muallâsı emin ve mahfuzdur. Binaen aleyh madem ki dindar, lâikliği kendisi için bir mücadele mevzuu yapmamaktadır. İmanı îcabı İslâmî kavaide aykırı olan şeylere muhalif olsa bile, İslâmiyetin verdiği istiğna sebebiyle bu mevzuda ikraha ve mücadeleye düşmemektedir. Bu itibarla onun fiilen inkılab düşmanlığı mevzu-u bahis olamaz. Ancak fikren muhalefet mevzu-u bahistir ki bu da iman îcabıdır ve aslâ cürüm addedilemez. Buna rağmen acaba ne için lâik olan ve hürriyet-i vicdan düsturunu kabul eden bir idare, dindarlarla uğraşılıyor? Hürriyet ve vicdanlarına ikide bir müdahale ediyor, ibadetlerine

karışıyor. Onlara yeniden nizam ve şekil vermeğe yelteniyor. Çeşitli vesilelerle onları tazib ve rencide ediyor. Acaba ne için insanları soysuzlaştıran, anarşiliğe sevkeden ve çeşitli ceraimin îkâna sebep olan, devlet ve milletin emniyetini ve câmianın refah ve huzurunu temin eden ve cem'iyeti sayısız fedakârlıklara sevk u icbar eden ve insanı manevî murakabeden mahrum ve hayvanî ihtiraslarıyla ve onun îcabları ile başbaşa bırakan, dinsiz ve imansız telkinatı ve şenaat-ı ahlâkiye ifsadatı devletin emniyetini ihlâl âmili sayılmıyor da; insanların vicdanına manevî bir yasakçı, fedakârlıkların ve faziletlerin îfasına manevî bir müşevvik ve hattâ âmir-i mücbir ve ef'al ü harekât-ı beşeriyeyi kontrol eden ve hayra ve insaniyete, nizam ve huzura tevcih eden bir manevî müfettiş ve murakıb bırakan ve şuur-u insanîyi ezeliyet ve ebediyet iz'anı ile terbiye edip küllîleştiren ve zenginleştiren ve onu cüz'î ve fânî ve muvakkat mahiyetten kurtaran ve ruh-u insanîyi ahlâk ve fezailin kudsiyet ve asliyetine inandıran ve mes'uliyet-i hakikiye iksiriyle techiz eden ve onu fânî beşeriyet ve behimî hayvanat derekesinden alarak necaib-i âliye ve kemal-i ahlâkî ve feragat-ı hakikiye şahikasına çıkaran, fânî muvakkat akîm ve meyyit gayeler ve mefkûreler vartasından kurtarıp daimî ve ezeli hakikat ve saadet ve hakikî nuraniyet ve inşirah fezasına yükselten ve verdiği misilsiz medeniyet ve hakikî insaniyet telkinleriyle câmianın ve hattâ bütün zîhayatın emniyetlerini ve hakikî huzur ve inşirahlarını ve içtimâî nizamını koruyan ve sağlayan ruh-u diyanet ve iman, devletin emniyetini ihlâl sayılıyor? İnsan bu hal karşısında ve haklı olarak acaba lâik idarenin vasf-ı fârikı dinsizlerin ve dinsizliğin hâkimiyeti midir, diyeceği gelir. Çeşitli tarihî ve gayr-ı dinî inhitat, muhtelif inkıraz âmillerini görmeyerek ve cehaletin dinimize sokmak istediği bir takım ebâtıl, hâşâ din zannederek dinimizi kötölemek isteyenler, ancak cehaletlerini izhar etmektedirler. Kendisini fitrat ve hakikat dini diye ilân eden ve ilm ü hakikatın penahı, müşevviki ve baş hâmisi olduğunu dava eden ve beşerin muhtelif mümkün saadet ve refahı için ilme ve hakikata müstenid, hayra ve fazilete ve i'tilâya saik her nev' terakkiyatı emreden bir dini itham etmek ve onu medenî ve insanî inkişafı engel tanımak ancak koyu garaz ve cehaletin neticesidir.

Müslümanlığı itham edenlerin dinimiz hakkındaki bilgileri Avrupa hristiyanlığının dinimize karşı beslediği garaz, düşmanlık ve kin duygularından mülhemdir ve Avrupa dinsizlerinin hristiyanlık hakkındaki menfî telakkilerinden muktebestir ve onların aynen taklididir. İslâmiyet aleyhinde hristiyanlığın beslediği gayz u nefret hisleriyle meşbu'dur. Farmason ruh-u meş'umunun hakikat-ı diyanete karşı beslediği yıkıcı ve bozguncu telkinatının ve denaetkârane ihanetinin mahsulüdür. Onlar İslâmiyeti aslâ bilmiyorlar ve bilmeğe de nahvetleri ve cahilane gururları mani'dir. Onlar Avrupa ve garb inkişaf-ı ilmîsinin şaşaasından gözleri kamaşmış, hayr u şerri tefrik kabiliyetleri azalmış ve iz'an ve insafları tek taraflı olmuş ve dumura uğramış kimselerdir. Onlar nur-u ezeliyi görmeyecek derecede kör, İlahî hakikatları ve hakikî insaniyet düsturlarını ve kudsî telkinatları işitmeyecek derecede sağır ve hayvanî ihtirasların ve dünyevî ve muvakkat duygu hatırı için necaib-i kudsiyeyi ve hakaik-ı âliyeyi söyleyemeyecek derecede dilsizdirler. Onlar nur-u hidayete kapılarını kapamış bedbahtlardır. Hristiyanlık kininin ve farmasonluk iblisiyetinin ruhlarına ektiği zehirli tesirler ve İslâmiyet aleyhindeki şiddetli adavet ve taassubları, onların insafa gelmelerine aslâ müsaade etmemektedir. Garb inkişaf-ı ilmîsinin ve teknik terakkiyatının ilk üstadı İslâm medeniyeti olduğunu bizzât Avrupalı fikir ve ilim dâhîleri dava ettikleri halde, medeniyet-i İslâmiye üzerine çeşitli felâketlerin ve ihanetlerin çökmesi yüzünden vukua gelmiş olan şark inhitatını müslümanlığa atfederler. Baş müsebbib ve hakikî âmil telakki ederler. Ve müslümanlığın gerilik ve inkıraz âmillerini ihtiva ettiğini dava ederler. En metin ahkâm ve esasata ve en yüksek desatire mâlik olduğu, düşmanları tarafından teslim edilen İslâmiyete topyekûn hurafat ve ebâtıl tesmiye ederler. Onlara göre müslümanlık kurûn-u vustâ ve barbarlık kaideleridir. Akvam-ı ibtidaiye ve vahşiyenin düsturlarıdır. Bugünkü medenî tekâmül kaidelerinin yanında kıymet ifade etmezler ve başlıca terakki engelleri ve teâlî ve inkişaf maniaları halindedirler. "Din terakkiye mani'dir" sözü, onların en kat'î düsturudur.

Halbuki İslâmiyet bugünkü ulûm-u müsbete inkişafı müvacehesinde hakkaniyet ve isabeti tamamıyla tezahür etmiş bir nizam-ı ekmeliyettir. Ve beşerin yegâne zıman-ı halas ve kâfil-i saadeti olan bir şehrah-ı selâmettir. Ve insanlığın arayıp özlediği hakikat ve bir hazine-i hidayettir. Ruh-u İslâmiyetin fıskırttığı misilsiz enerji ve vücuda getirdiği hârika ve muazzam inkılab ve tatbik ve tahakkuk ettirdiği eşsiz nizam-ı medeniyet ve bünyan-ı adalet ve ebedî fazilet tarih sahifelerinde eşsiz ve nazirsiz yatmaktadır. İslâmiyeti bilmeyenler ve her nev' dinî telakkilere ve manevî inançlara sahib olmayı mahz-ı cehalet ve belâhet sayanların iman sahiblerine ve maneviyata inananlara hücumu ve onların hakkını tanımamak hususundaki gaddarlıkları, onların nazarında cehalet ve hurafe ile mücadele ve mücahededen ma'duddur. Bunların ilmî iz'anlarına ve eğer varsa insaflarına hitab ediyoruz:

Acaba kâinatın bize arzettiği hakikata yüzleri sadece münkirlere hak verecek bir mahiyette midir? İman taraftarlarını te'kid ve tasdik edecek vücuh-u hakaik yok mudur? Fikir ve ilim

dünyasının pehlivanları yalnız münkirler midir? İlimde ve felsefede metbu' ve üstad tanınan yüksek mütefekkirler arasında dindarlar ve iman vechesini isbat edenler ve kâinatın hârikalar cihanı olduğunu ve bunların ancak en yüksek akıl ve iz'anın teşkil ü tertibi ile mümkün olabileceğini söyleyenler az mıdır? İnsanlar hududsuz masnuat-ı fikriyeye ve sayısız ma'kulat-ı hilkate bir fâil bulmak cehdiyle ârâmgüzar değiller midir? Acaba ilim ve fikir sahasındaki yegâne ve müberhen ve vakia mutabık bu hakikat 17 ve 18'inci asırların mecruh ve pürşeamet ve akîm ve kasvetli dar yüzleri yetmiyor mu? Felsefede isbatıyecilik ve tabiat kanunlarından başka bir şey tanımayan ve inkâra dayanan bir meslek ve kör sağır tabiatçılık, katı ve uğursuz maddîcilik midir? Acaba yegâne tarîk-i hayat ve saadet maddî ve sonsuz sistemlere bağlanmak ve kasvetengiz ve yeis verici ve birbirini hırpalayan mütezad nazariye içinde boğulup kalmak ve yolunu şaşırarak ve bilmiyeceğimize inanarak hakaik-ı âliyye inkâr etmek ve İlahî ebediyet tesellilerinden mahrum yaşamak ve necaib-i ulviyye müstenid olacak desatir-i ezeliyye taharriden sarf-ı nazar etmek midir? Acaba beşerin gaye-i tesellisi ve inşirah-ı saadeti, kendisini bu karanlıklar ve ümitsizlikler cehennemine içinde hapsetmek midir? Acaba vatani teâlîye ve milleti refah u saadete kavuşturmak, terakki ve medeniyete ulaştırmak, ümid ve teselli-i insanînin yegâne menbaı, ezeliyet ve ebediyete dayanan hakikî insanîyet ve beşerî saadet mefkûresinin yegâne kaynağı ve bu mefkûreye göre ayarlanan hakikî ve müstekar ve müemmen fazilet ruhunun yegâne zımanı ve vazife aşkının ve cehd-i gayret heyecanının yegâne mevlidi ve bina-yı ahlâkînin rakibsiz mesnedi ve huzur-u insanînin yegâne müessiri ve baş âmili olan ruh-u diyanetten sıyrılmakla ve insanı hayvaniyeti ile ve behimî ihtiraslarıyla başbaşa bırakmakla mı mümkün olacak? Acaba hayattan istenilen matlab, sadece hayvanî ihtirasların tatmininden mi ibarettir? Acaba insanın hayvaniyet fevkinde hiçbir vechesi ve matlaba ve gayesi yok mudur? Acaba ruh-u insanîye aslâ şifa vermeyen, onların ebediyete ve daimî hayata teşne gönüllerini aslâ teskin ve teselli etmeyen fânî ve akîm gayeler ve o cansız mefkûreler mi insanı ruh-u fazileti aşilayarak onları hayatı istihkar bahasına en yüksek fedakârlıklara kahramanlık ve necaib-i ahlâkiyye ve her hal ü kârda istikamet ve sadakata sevkedecek? Acaba hayat-ı dünyeviyeden fedakârlıkta bulunabilmek ve feragata razı olabilmek için muahhar bir hayat-ı bâkiyye, bu âlemden daha gerçek, daha vefalı bir saadet zeminine inanmaktan başka yol ve çare var mıdır? Tesis-i ahlâkın ancak böyle bir inanışa vabeste bulunmasından başka bir tarîk mevcut mudur? Hodgâm insan fedakârlıklarının karşılığını göreceği bir hayat-ı diğere inanmayınca, fena sıfatlarından ve nefsanî arzularından ve şahsî isteklerinden kolay kolay feragat edebilir mi? İleride bir ümid ve ışık görmeyince fedakârlıkta bulunabilir mi? Ahlâk şahsın kendi aleyhine ve diğeri lehine ve cem'iyet hesabına ferdî matlamlarından ve ihtiyaçlarından feragatta bulunmasından başka nedir? Amelî hayat bakımından ahlâk başka ne suretle tarif edilebilir? Acaba müessese-i diyanetin hiç tecrübe ve istikraî ve müşahedeye dayanan bir sahası yok mudur? Yahut bina-i iman isbatî ve tahkikî mahiyetten mahrum ve hakikat-ı hariciyesi gayr-ı mevcut bir hayal ve efsane midir? Acaba zümre-i enbiya ve evliyanın mesnedleri hâşâ sümme hâşâ evham ve hayalât mıdır? Acaba hakikat-ı imana aid böyle bir tahkikî sahaya herkesin yükselmemesi, onun inkârı için kâfi bir sebep midir? İlmî netaic-i âliyye herkesin bizzât tecrübe etmeğe liyakat-ı ilmiyesi kifayet etmediği gibi, ruh-u fazilet olan ihlasın ve bâtinî safvetine, derece-i iktisabına muallak olan bu şuhudî ve îkanî sahaya herkesin yükselmemesi, tarîk-i ilimde herkes için açık olmayan bir istisnaiyet kapısı manasına mı gelir? Yahud bu İlahî ve hakkanî merhaleye herkesin ulaşmaması, onun tahakkuku imkânsız bir faraziye olmasına mı delalet eder? İnsana ümitsizlik ve nevmidî mikropları zerreden ve adem ve kasvet zehirleri aşilayan ve onu behimî ihtiraslara yönelten, koyu ve katı maddecilik ve bunaltıcı ve sert çehreli isbatıyecilik yerine; güya hakikat-ı hariciyeden mahrum kabul edilen iman esasatı yani bu mefruzu hayal-i insanın ferdî ve ma'serî ihtiyaçlarına ve pratik hayatına daha uygun değil midir? Seviye-i fikriyeleri vasatın fevkine yükselmeyen halk kitleleri hesabına daha faideli değil midir?

Şimdi soruyorum: Bu efkâr ve hakaik ve hakaikâlûd bulunan ve ebediyet gayeleri peşinde koşan insanların siyaset gibi fânî ve muvakkat, hatarlı ve mes'uliyetli ve hukuk-u ibadîyi dâî bir dünya canbazlığına rağbet etmeleri ve onun peşine düşmeleri nasıl vârid olabilir? Bu mülâhazat bizim endişe-i imaniyeden ve cehd-i ilmîden başka vech ve çehremiz olmadığı ve aslâ fânî maksadlar zebunu olmadığımızı isbat eder ve gösterir.

Ve keza senelerden beri bir nizam ve fazilet unsuru olmak vasfımıza devam ve sadakatta her nev' zulümden sakınmak şiddet-i ihtiyacımızın mana ve hikmetini izah eder. Bizi dinî bağlılığımızdan dolayı mes'ul etmek, beyhude bir gayrettir. Tazyikler, tehditler, hapisler ve işkenceler ancak maddeye kadar uzanabilir. Bunların tesirleri ancak kişver-i imanın harîm-i muallâsına yükselemez ve aslâ muntehası ebediyet ve uluhiyet olan yollarından ve azimetlerinden ve imanlarının îcabatını icradan döndüremez.

İktibas 12 Mayıs 1949 tarihli Hürriyet Gazetesi'nden:

İhtiras..... nam roman yazan.....

Konuşma: Eğer iffeti düşünüyor isen bil ki o aslında hiçbir şeydir. Ve çirkin kadınlar tarafından her şeymiş gibi gösterilmekle birçok büyük kusurlar kapatılır.

Bazı arkadaşların hapis sıkıntısından müteessir olarak bir nev' istikâ tavrı takınmalarına ve bazı kardeşlerin ef'al ü harekâtını hapse sebebiyet gibi telakki etmelerine binaen yazılmış bir hasbihal ve Afyon mücahedesinin bir tasviridir.

Muhterem kardeşlerim! Afyon müdafaa-i diliranesi **فقاتل ولا تخش** kudsî fermanının bir tezahürüdür ve nazar-ı hakikatta kıymeti çok yüksektir. Sizler hidemat-ı sâbikanıza mükâfat olmak üzere bu âlî mücahedenin feyizlerine doğrudan doğruya mazhar olmak için ve onun mücahidleri meyanına girmeniz için ikramen buraya getirildiniz. Bu itibarla tenkid ve şekva değil, şükretmeniz lâzımdır. Yoksa şekva edecek ve evvelce etmekliğimiz lihikmetin vazifeye sevk edilmiş ve bazı ef'alın icrası kendilerinden zuhur etmiş bir kısım kardeşlerinizi müsebbib diye tenkid edecek ve onları rencide edecek ve gönüllerini kıracak ve şevklerini ye'se çevirecek şekilde idare-i kelâm ederseniz, buradan kazanacaklarınız kısmen heder olur. Müsterih olunuz, vaki' olanların hepsi mukadderdir, behemehal vaki' olacaktır. İnşâallah bu yüksek mücahedenin neticesi manasız değil, belki pek çok parlaktır. İnşâallah çok yakında pek hayırlı ve pek feyizli neticelerle karşılaşacağız. Yoksa tenkid ettiğimiz bazı aşırı vazifeperver kardeşleriniz vazifelerini gayr-ı müdrik olarak yapmamışlar, bilakis müdrik olarak ve anlayarak ve tam şuurla îfa etmişlerdir. Bizden beklenen, vazifeyi hüsn-ü îfaya gayret etmektir. Gerisi Allah'ın vazifesidir. Netice ve muvaffakiyet, Cenab-ı Hak'ın ikramatındandır ve ona aiddir. Ona karışmağa hakkımız yoktur. Evet vazife-i hakka mani' olacak şekilde ifratkârane ve maksadsız, neticesiz alayışperverane hareketler zararlıdır. İhtiyat edip, alayışe kapılmamak lâzımdır. Lâkin ihtiyat vazife görmemek, hizmet terettüb edince vazifeden kaçmak ve hizmet deruhde etmemek ve hattâ nefsinin kahramanca ve seve seve Allah (Celle Celalühü) ve Resulü (A.S.M.) ve onun sevgili memuru uğruna kurban etmemek değildir. İhtiyat daha faideli hizmetlere ve daha esaslı ve semeredar neticelerin teminine vakit ve imkân bulabilmek ve hazırlatmak için, kuvvetini neticesiz ve mazarratlı maksadlar uğrunda lüzumsuz yere sarf etmemektir. Evet şurası muhakkaktır ki, biz bu mahkûmiyeti zarurî ve faideli bulmaktayız. Eğer böyle olmasa idi, Nur'un İlahî ve kudsî sesi daha yüksek mertebelere ve daha ileri ufuklara aksetmezdi. Elbette hak ve hakikat mücadelesinde bu kabil cilveler ve çetin imtihanlar olacaktır. Eğer hak uğruna mücadele ve mücahede o kadar kolay bir şey olsa idi, fazilet ve kudsiyeti o kadar yüksek olmazdı. Ne mutlu böyle çetin imtihanlar kazanan, sarsılmayan, yılmayan kahramanlara! Sizin tenkid ettiğiniz ve manasız zannettiğiniz ef'al ve kahramanlıklar inşâallah pek yakında o kadar büyük fütuhât ve inkişafatın anahtarı ve saiki olacaklardır ki, siz de imrenecek ve iftihar edeceksiniz. Ve bugün burada bulunmanızdan dolayı şükredeceksiniz.

Elbette müdhîş savletler ve hakikat-ı kudsiyeyi ve onun dellâli olan mübarek Üstadımızı tezlil ü tezyif suretiyle yapılan ihanetlere tahammül edemezdik. Elbette dalalet namına meydan okuyan mağrur başların müftehirane ve mutaazzımane tafrafüşlukları ve hezeyanları müvacehesinde, kadınlar gibi zelilane boyun eğemezdik. Elbette izzet-i İslâmın ve hakikat-ı kudsiyenin ve şeref-i diyanetin ayaklar altında çiğnenmesine sabredemezdik. Elbette Hücumat-ı Sitte'nin şakirdleri, ihanetkâr ve hainane savletlere karşı kahramanca göğüs gerecekler. Boynumuza ayağını basmış insafsızların suratlarına tükürecekler ve şeref-i İslâma yakışır bir asaletle ve ilm ü faziletin gür sesiyle haykıracaklar ve ölümü zillate tercih edeceklerdi. Nitekim Allahımıza hesabsız hamd ü sena olsun, Nur'un kahraman fedaileri vazifelerini arslanca Allah'ın ve Resulünün rıza ve tahsinine ve bütün melaikenin ve ruhaniyyunun sürur ve iftiharına lâayık bir şekilde ve sevgili Üstadlarının şerefiyle mütenasib ve onların şerefini tam ilân edecek bir tarzda îfa etmişlerdir. Tarih ve hakikat onları ebede kadar anacaktır. Onların ettirdiği tarraka-i hakikat, münkirlerin bile hayret ve takdirini ve ceza verenlerin bile tahsinini mûcib olacak derecede ulvî ve parlaktır.

Denizli melhamesi yanında, Afyon melhame-i kübradır. Şeref-i İslâm tam ilân edilmiş ve onun alemdar-ı muazzezi tam müdafaa ve tevkir edilmiştir. Kardeşlerim! Üstadımızın beyanıyla ve kudsî delillerin işaretiyle, burası son medrese-i Yusufiyedir ve son meydan-ı imtihandır. Bu itibarla cümlemiz iftihar edelim. Cenab-ı Hak bizim gibi acezeyi ve hattâ günahkârları, Habib-i Zîşan'ının en son ve sevgili halifesine yâr ve hemdem yapmış ve onun hizmet-i kudsiyesine bizleri hizmetçi olarak intihab u ihtiyar buyurmuştur. Bu ne büyük devlettir. Biz bu emsalsiz mazhariyeti, rû'yada görsek bile inanmazdık. Bu yüksek şerefe aslâ lâayık ve müstehak değildik. Cenab-ı Hak bizim kemal-i acimize şefkaten bu âlî mazhariyetle bizi taltif buyurmuş. Bundan dolayı ne kadar şükretsek yine azdır.

Elhamdülillah koca bir umman-ı zulmet ve derya-yı dalalet içinde parlayan bir avuç muhlisîn içindeyiz. Bugün Allah ve Resulünün nazarları Risale-i Nur şakirdleri denilen bu zümre-i ehl-i ihlasa müteveccihdir. Bütün acz ve kusurlarımıza rağmen Rabbimizin bu emsalsiz âtifetine, bu misilsiz şefkatine, in'amina ve ihtiyarına karşı haşre kadar başımızı secdeden kaldırmamak yeridir. Mübalağa değil, Sultan-ül Enbiya Hazretlerinin birçok ehadîs-i celileleri bugün şem'-i hidayeti taşıyan bu muhlisîn ordusu hakkındadır. Kur'an hizmetkârları denilen bu zümre-i naciye hakkındadır. Hizbullah na't-ı celili ile tavsif edilen ve ashab-ı Resulullah ile mizan-ı teşbihe konulan ve ümmet-i Muhammed'in (A.S.M.) âhirindeki hayra ma'kes olan bir hizb-i hidayettir. Binaen aleyh şekva değil, şükür edeceğiz ve ebediyen Rabbimizin bu âtifetine ehil olmağa çalışacağız. **(Haşiye)**

Haşiye: 1) ليدركن الدجال قوما مثلکم بل خيرًا منكم
خير امتی اولها او آخرها و فی وسطها نهج اعوج 2)

Ahmed Feyzi [Son müdafaa]

Son müdafaa

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

ارجع الى الله وتب عن الامر الذي فصلت

Sayın hâkimler!

Sayın savcının baştan başa garaz ve mugalatadan ibaret olan son mütalaasını dinledik. Kendisinden yüksek huzurunuzda şu suali sormak istiyoruz. Bize yaptığı isnadat Denizli beraetinden evvelki zamanımıza mı aiddir? Yoksa o beraetten sonraki zamana mı aiddir? Eğer o beraetten evvelki zamana aid ise, o beraet ve kaziye-i muhkeme onları tamamen silmiş, tasfiye etmiş ve hesabını görmüştür. Yok, ondan sonraki zamana aid ise bu cihetin üzerinde biraz duralım.

Sayın savcının en belirli ithamı olan bu gizli cem'iyet Denizli beraetinden sonra kurulmuş ise, nerede ne zaman kaç kişi tarafından kurulmuştur? Ve müessisleri kimlerdir? Bunlara dair edna bir emare ve delail elde etmişler midir? Bizi mevkuf tutabilmek için bir nakarat halinde bütün mahkemenin devamı müddetince tekrarladığı bu uydurma cem'iyet isnadı, ilk iddianamesinde sarihan mevcut değildi. Zira ondaki itham aynen "İdlâl ve iğfalinin derece-i şümülü de gözönüne alınmak suretiyle hareketi Ceza Kanunu'nun 163. maddesinin birinci fıkrası ile 173. maddenin son fıkrasına uygundur" şeklindedir.

Halbuki cem'iyetçilik hakkındaki itham 163. maddenin ikinci fıkrasına göredir. Mahkemenin devamı müddetince cem'iyetçilik hakkında edna bir delil zahir olmadığı halde, muma ileyin bu isnadını daha kuvvetli tekrarlaması iddiasının kanuna ve delaile değil sırf hissiyata dayandığını göstermektedir. Sayın savcı bu son talebinde cem'iyet isnadına dair hiçbir delil ve emare elde edilmediğini itirafla beraber, heyet-i celileden delilsiz olsa da cem'iyetin vücudunu kabul etmelerini ister bir tarzda, gizli cem'iyette delil aramağa lüzum olmadığını âdeti bir vâzı-ı kanun gibi tasrih etmiş ve o yolda talebini yapmıştır.

Sayın hâkimler! Heyet-i celileniz bu takdirde hükmünü neye istinad ettirecektir? Delilsiz nasıl hüküm verecektir? Delile dayanmayan bir hükmün kanunla ve adaletle alâkası kalır mı? Halbuki kanunda "Devletin emniyetini ihlâl edebilecek harekete halkı teşvik veya bu bâbda cem'iyet teşkil edenler ve teşkilatın bir gûna fiilî eseri çıkmamış olsa bile" şeklindedir. Buna nazaran cem'iyetin vücudu için sayın savcının formalite dediği kanunî teşkilatın vücudu şarttır. "Teşkilatın bir gûna fiilî eseri çıkmamış olsa" fıkrası, bu teşkilata dair bir gûna delil elde edilmemiş olsa manasına mıdır? Yoksa bu teşkilatın hariçte bir hâdise-i fiiliyesi zuhur etmemiş olsa manasına mıdır? Fıkranın evvelindeki teşvikat kelimesi maksud manayı tamamen izhar etmektedir. Fıkraı yalnız teşvikat kelimesi ile okusak, "Teşvikatın bir gûna fiilî eseri çıkmamış olsa" şekline girer. Buna nazaran teşvikat olacak, fakat bunun neticesinde hariçte bir hâdise-i fiiliye zuhur etmeyecek. Aynen teşkilat olacak fakat bu teşkilat sebebiyle hariçte bir hâdise, bir eser-i fiilî tekevvün

etmeyecek demektir. Fiilî eser kelimesi de bu manayı ifade eder.

Sayın savcı bizim tesanüdümüze ve bağlılığımıza ve imanî resanetimize ve yekdiğerimize muhabbetimize ve birbirimiz için feragat ve fedakârlığımıza bakarak cem'iyet hükmünü veriyor. Halbuki bunlar evsaf-ı mü'minîndir. İmanı kavî, bid'at ve dalaletlere boyun eğmemiş hakikî ve hâlis ehl-i iman, elbette müslümanlığın bu kabil cevahir-i maneviyesiyle yani hakikî mezaya-yı insaniye ile müzeyyen olacaktır. Şübhesiz dinde alâkası daha menba-yı diyanet olan Kitabullah'ın kaç sure olduğunu fark etmeyecek kadar zaîf olan bir insandan, gayret-i diniye ve hamiyet-i imaniye ve şevk-i iman ve Allah sevgisi gibi hasail-i aliye'nin manasını bilmesini ve onların şümul ve tesirlerini anlamasını beklemek abes olur.

Sayın hâkimler! Müslümanın ve müslümanlığın haiz olduğu necaib-i ahlâkiyeyi ve fezail-i kudsiyeyi ve rabita-i İslâmiye ve uhuvvet-i diniyenin mertebesini sizin yüksek huzurunuzda tekrar zaid olur. Yalnız burada teberrüken birkaç misal vereceğim ki; diyanet bağından ve uhuvvet-i imaniyeden haberi olmayanlar anlasınlar. Hazret-i Kur'an mü'minlerin birbirine karşı sevgi ve merhamet muamelelerini ve yekdiğerine karşı a'zamî bir feragat ve tevazu ile bağlanmalarını ve bilhassa esna-i mücadelede şiddet-i tesanüdlerini ve aralarındaki rabita-i müştereke olan Allah sevgisinin azamet ve derecesini şu vasıflarla bildiriyor ve emrediyor:

- 1) أَذْلةً عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةً عَلَى الْكَافِرِينَ
- 2) أَشْدَاءَ عَلَى الْكَفَّارِ رَحَمَاءَ بَيْنَهُمْ
- 3) كَانَهُمْ بَنِيَانٌ مَرْصُوصٌ
- 4) يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا
- 5) وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدَّ حُبًّا لِلَّهِ
- 6) وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا
- 7) إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ

Ehadîs-i şerifenin sayısız örneklerinden birkaç misal:

- 1) مَثَلُ الْمُؤْمِنِينَ فِي تَوَادِهِمْ وَتَرَاحِهِمْ وَتَعَاطُفِهِمْ مَثَلُ الْجَسَدِ إِذَا اشْتَكَى مِنْهُ عُضْوٌ تَدَاعَى لَهُ سَائِرُ الْجَسَدِ بِالسَّهْرِ وَالْحُمَى
- 2) مَثَلُ الْمُؤْمِنِ إِذَا الْقَى الْمُؤْمِنَ فَسَلَّمَ عَلَيْهِ كَمَثَلِ الْبَنِيَانِ يَشُدُّ بَعْضُهُ بَعْضًا
- 3) مَثَلُ الْمُؤْمِنِ كَمَثَلِ الْعَطَارِ إِنْ جَالَسْتَهُ نَفَعَكَ وَإِنْ مَاشَيْتَهُ نَفَعَكَ وَإِنْ شَارَكَتَهُ نَفَعَكَ
- 4) مَثَلُ الْمُؤْمِنِ كَمَثَلِ الْيَدَيْنِ يَغْسِلُ أَحَدُهُمَا الْأُخْرَى
- 5) لَيْسَ الْمُؤْمِنُ بِالَّذِي يَشْبَعُ وَجَارُهُ جَائِعٌ إِلَى جَنْبِهِ
- 6) إِنْ الْمُتَحَابِّينَ فِي اللَّهِ لَعَلَى عَمُودٍ مِنْ يَأْقُوتِهِ حَمَرَاءُ فِي رَأْسِ الْعَمُودِ سَبْعُونَ أَلْفَ غُرْفَةٍ إِذَا اشْرَفُوا عَلَى أَهْلِ الْجَنَّةِ أَضَاءَ حَسَنُهُمُ الْجَنَّةَ كَمَا تَضِيئُ الشَّمْسُ لِأَهْلِ الدُّنْيَا فَيَقُولُ أَهْلُ الْجَنَّةِ انْطَلِقُوا فَلَنَنْظُرَ إِلَى الْمُتَحَابِّينَ فِي اللَّهِ عَلَيْهِمْ ثِيَابٌ مِنْ سُنْدُسٍ خَضِرٍ مَكْتُوبٌ عَلَى جَبَاهِهِمْ هَؤُلَاءِ الْمُتَحَابُّونَ فِي اللَّهِ

تعالى

افضل الاعمال الحب فى الله و البغض فى الله 7)

افضل الاعمال بعد الايمان بالله التودد الى الناس 8)

افضل الاعمال ان تدخل سرورًا على اخيك المؤمن او تقضى عنه دينه 9)
او تطعمه خبزًا

Ehl-i imanin bir de ilme ve ülemaya muhabbet ve bağıllık ve yekdiğerini ilmen ve hidayeten ıslah ve ikmal etmek ve emr-i bilmaruf ve nehy-i anilmünker vazife-i diniyesini yapmak bakımından ve ilme ve âlime verilen ve âlimin vazife ve memuriyeti noktasından yekdiğeriyle münasebet ve alâkasını ve rabitasını tedkik edelim:

Emr-i bilmaruf ve nehy-i anilmünker hakkında:

ان التارك للامر بالمعروف و النهى عن المنكر ليس مؤمنًا بالقرآن 1)
ولانبياء

امن امر بالمعروف و نهى عن المنكر فهو خليفة الله فى الارض و 2)
خليفة كتابه و خليفة رسوله

Vazifesini yapmayan ülema hakkında:

اشد الناس عذابا عالم لم ينفعه علمه 1)
من كتم علمًا يعلمه الجم يوم القيمة بلجام من نار 2)
اذا ظهرت البدع فى امتى و شتم اصحابى فليظهر العالم علمه فان لم 3)
يفعل فعليه لعنة الله

Vazifesini yapan ülema hakkında:

فضل العالم على العابد سبعون درجة 1)
فضل العالم على غيره كفضل النبى على امته 2)
عالم ينتفع بعلمه خير من الف عابد 3)
حملة العلم فى الدنيا خلفاء الانبياء و فى الآخرة من الشهداء 4)

İlmin ve talibinin fazileti ve emr-i hidayetin yüksekliği hakkında:

العلم ميراثى و ميراث الانبياء قبلى فمن كان يرثنى فهو معى فى الجنة 1)
طالب العلم طالب الرحمن طالب العلم ركن الاسلام و يعطى اجره مع 2)
النبيين

العلم حياة الاسلام و عماد الايمان و من علم علما انمى الله له اجره 3)
الى يوم القيمة

الان يهدى الله على يديك رجلا خير لك مما طلعت عليه الشمس و 4)
غربت

من طلب بابا من العلم ليحيى به الاسلام كان بينه و بين الانبياء درجة 5)
مَا أَهْدَى مُسْلِمٌ لِأَخِيهِ هَدِيَّةً أَفْضَلَ مِنْ كَلِمَةٍ حِكْمَةٍ يَزِيدُهُ هُدًى وَ يَرُدُّهُ 6)
بِهَا عَنْهُ رَدًّا

Ülemaya hürmet ve tevkirin ve onları ziyaretin lüzumu ve vücubu hakkında:

- 1) أَكْرِمُوا الْعُلَمَاءَ وَ وَقَرُّوْهُمْ
- 2) أَكْرِمُوا الْعُلَمَاءَ فَإِنَّهُمْ وَرَثَةُ الْأَنْبِيَاءِ فَمَنْ أَكْرَمَهُمْ فَقَدْ أَكْرَمَ اللَّهَ وَ رَسُولَهُ
- 3) مَنْ اسْتَقْبَلَ الْعُلَمَاءَ فَقَدْ اسْتَقْبَلَنِي وَ مَنْ زَارَ الْعُلَمَاءَ فَقَدْ زَارَنِي وَ مَنْ جَالَسَ الْعُلَمَاءَ فَقَدْ جَالَسَنِي وَ مَنْ جَالَسَنِي فَكَانَمَا جَالَسَ رَبِّي

İlimden murad hakaik-i İlahiye ve ulûm-u Kur'aniye maksud olduğu ve hulefa-i Resulullah kimler olduğu hakkında:

- 1) حَمَلَةُ الْقُرْآنِ هُمُ الْمَعْلَمُونَ كَلَامَ اللَّهِ الْمُتَلَبِّسُونَ بِنُورِ اللَّهِ وَالْأَهَمُّ فَقَدْ وَالِ اللَّهِ وَ مَنْ عَادَاهُمْ فَقَدْ عَادَ اللَّهُ
- 2) أَكْرِمُوا حَمَلَةَ الْقُرْآنِ فَمَنْ أَكْرَمَهُمْ فَقَدْ أَكْرَمَ اللَّهَ الْآلَا فَلَ تَنْقُصُوا حَمَلَةَ الْقُرْآنِ حَقُّوْقَهُمْ فَانْهَمُ مِنَ اللَّهِ بِمَا كَانَ
- كَادَ حَمَلَةُ الْقُرْآنِ أَنْ يَكُونُوا أَنْبِيَاءَ الْآلَا أَنَّهُ لَا يُوحَى إِلَيْهِمُ الْعُلَمَاءُ مَصَابِيحُ الْأَرْضِ وَ خُلَفَاءُ الْأَنْبِيَاءِ وَ وَرَثَتِي وَ وَرَثَةُ الْأَنْبِيَاءِ
- 3) الْآلَا أَدْلَكُمْ عَلَى الْخُلَفَاءِ مِنِّي وَ مِنْ أَصْحَابِي وَ مِنْ الْأَنْبِيَاءِ قَبْلِي هُمُ حَمَلَةُ الْقُرْآنِ وَ الْإِحَادِيثِ عَنِّي وَ عَنْهُمْ فِي اللَّهِ وَ لِلَّهِ رَحِمَ اللَّهِ عَلَى خُلَفَائِي قِيلَ وَمَا خُلَفَائُكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ الَّذِينَ يَحْيَوْنَ سُنَّتِي وَ يَعْلَمُونَهَا

Sayın hâkimler! Hazine-i Kur'aniye ve cevahir-i hadîsiyenin sırf birkaç nümune olarak sıraladığım bu misalleri teemmül buyurduktan sonra, Nur talebeleri arasındaki tesanüdün ve üstadlarına karşı gösterdikleri hakikî alâkanın manasını tamamen anlamış olursunuz ki, bu serapa bir irtibat-ı imaniye ve bir tesanüd-ü diniyedir. Ve böyle bir tesanüd ve rabita, dinimizin evamir-i kudsiyesindendir. Acaba bu uhuvvet-i diniye ve alâka-i imaniyenin adına bir gizli cem'iyet yaftası

yapıştırınca, din rabitasına nerede yer vermelidir? **وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ** âyet-i celilesindeki i'tisam nerede tecelli edecektir? Yoksa gizli cem'iyet ithamına maruz kalmamak için, muhabbet-i diniyeyi ve uhuvvet-i imaniyeyi ve teavün-ü İslâmiyeyi terk mi edelim? Allah ve Resulünü sevip, emirlerine itaat etmeyelim mi? Hablullah etrafında toplanmayalım mı? Dinde müçtehidlik yapacak kadar ileri ve aşırı ilmî davalara kalkışan ve dine dair kendi kendine hükümler veren sayın savcı bize yol gösterebilir. Bizim İslâmlık rabitamızı gizli cem'iyet diye vasıflandırıp mahkûm edecek ise, ondört asırlık bir tarihe mâlik olan bu kudsî ve İlahî cem'iyeti hâşâ biz kurmadık. Onun banisi, bütün cihan-ı beşeriyetin huzur-u kemal ve iclalinde boyun eğdiği Zât-ı Pâk-ı Risalettir. Acaba fezail-i İslâmiyenin kudsî hakikatlarıyla seciyelenen bir mü'min, zararlı siyaset ve saire gibi çirkâba tenezzül eder mi? Ve hâşâ o hakaik-ı âliyyeyi süflî, fânî ve dünyevî maksadlara âlet yapar mı? Evet bir mü'min imanından dolayı hakkaniyet ve kudsiyetine inandığı hakaik-ı İslâmiyenin her yönden muta' olmasını arzu eder. Bundan daha tabîî ne olabilir? Fakat onu muta' yapmayanlara karşı da icbar ve ikraha aslâ tenezzül etmez. Çünkü İslâmiyet âlî ve müstağnidir ve bütün ikrahlardan müteâlîdir. Kimsenin kendi evamir-i kudsiyesine icabet ve ittiba' etmesine o muhtaç değildir. Bilakis insan ona muhtaçtır. Hakikî bir mü'min ise o hazine-i kudsiyeden aldığı

cevher-i fazilet ve terbiye-i asilane dolayısıyla, bu istiğna-yı tammı bir vakar-ı nezahetle labistir. Hele vicdan ve fikir hürriyetine karşı a'zamî bir hürmetle mütehasstir.

Sayın savcıya göre itham edilmekte olduğumuz cem'iyetin siyasî olmasına da ihtiyaç yokmuş. Yalnız dinî topluluk, dinî akide ve fikir birliği cem'iyet ifade edermiş. Acaba a'zamî bir muhabbet ve sevgi ile yekdiğerine alâka, dinin evamir-i kudsiyesinden değil midir? Eğer imanî ve İslâmî ilimleri öğrenmek ve zaruriyat-ı diniyesini ve hakaik-ı imaniyesini tahsile çalışmak ve bundan diğer din kardeşlerini faidelendirmek ve bir inkişaf-ı dinî etrafında toplanmak ve onu genişlendirmek yani dinin evamir-i kudsiyesine tebean izzet-i İslâma çalışmak ve şeref-i İslâmı tebarüz ettirmek ve dinin hakkaniyetini belirtmek ve ilmî inkişaf-ı dinî takib etmek, sayın savcının kasdettiği gizli cem'iyet ise; sayın savcı bize açıkça söylesin ki, bu din artık mülgadır, evamirine ittiba' edilmez. Biz de vaziyeti ona göre anlayalım. Kanun maddesi "dini ve dinen mukaddes tanınan şeyleri âlet etmek ve bu bâbda cem'iyet teşkil etmek" kaydını koyuyor. Yoksa din sevgisi ve ilmî alâka ve imanî inkişaf yüzünden hasıl olan tesanüdü cem'iyet saymıyor. Ve bu maksada göre dine âlet olacak gaye de, devlet emniyetini ihlâl etmek ve devletle uğraşmak gibi siyasî maksadlar olacak. Buna göre kanunun aradığı cem'iyet, din sevgisinden ve uhuvvet-i diniyeden hasıl olan tesanüd değildir. Cem'iyet teşkili hakkında 313. maddenin sarahatı da bunu âmirdir. Bu bâbdaki kayıdda "Adliye veya âmmenin selâmeti aleyhine cürüm işlemek için cem'iyet teşkili" şeklindedir. Acaba otuz seneden beri muhtelif kimseler üzerinde yapılan âni araştırmalar ve resmî tedkiklerde Risale-i Nur faaliyeti içinde adliyenin veya âmmenin selâmeti aleyhinde cürüm işlemek kasdına dair edna bir emareye rastlanmış mıdır? Tenkid ve takbih etmek, menfî görüşe ve düşünceye sahib olmak, dinin kötü dediğine kötü demek, kötülükleri belirtmek ve izah etmek, cürüm işlemek kasdı manasına gelmez. Acaba Risale-i Nur'un sayısız risaleleri, hakaik-ı İslâmı ve envâr-ı tevhidi güneş gibi gösteren birer abide-i hakkaniyet ve samimiyet olmaktan başka bir mana mı taşıyorlar? Yoksa siyaset mevzuları ve fânî icabların hatırı, hakaik-ı İlahiye ve ezeliyenin fevkinde birer mevzu' mudurlar ki; İlahî ve ilmî hakikatları serdederken siyaset mevzu'larını ve fânî varlıkları rencide etmemek için fikirlerimize zincir ve lisanlarımıza bukağı vuralım. Fânî insanların fânî karihalarının müsbet veya menfî isabetli veya isabetsiz görüşlerinden ibaret olan siyaset telakkileri, insanlık için son merhale-i tekâmül müdür ki veya son penah-ı saadet midir ki; onları rencide etmemek için ezeli ve ebedî hakikatları, küllî ve nihaî kıymetleri ayak altına alalım ve siyasetin hatırı için ilmin şaşmaz, eğilmez, bükülmez, icab tanımaz lisanını susturalım. Bunları devlet aleyhine cürüm işlemek kasdı mı diyeceğiz?

Sayın savcı Nurcu, metbu' ve hizb-i makbul gibi tabirleri de bu bâbdaki iddiasına mesned yapmakta ve çok yaman bir mugalata ile نورك احسن من كل النور tabirini Hazret-i Kur'an ile muaraza eden ve hâşâ onun karşısına çıkan bir cümle şeklinde göstermektedir. Hâşâ Risale-i Nur hiçbir zaman kendini şems-i hidayet olan Hazret-i Kur'anın feyzinden başka müstakil bir varlık iddia etmemiştir ki, böyle bir itham doğru olsun. Bilakis Risale-i Nur daima kendini Hazret-i Kur'anın nuru olarak göstermekte ve hemen her yerinde Kur'anın malı, Kur'anın tefsiri, Kur'anın hikmeti diye dava etmektedir. Onun ahsen olması, nur-u Kur'anın ahsen ve eltaf olduğu manasına gelmez mi? Asr-ı Saadetten bugüne kadar devam eden inkişafat-ı ilmiye hep Hazret-i Kur'anın füyuzatıdır, envâridir. Kanaatımıza göre ise Risale-i Nur, o envârın şahikasıdır ve eriştiği en yüksek merhale-i kemaldır. Bu itibarla ahsen ve eltaftır.

Risale-i Nur'u siyaset gözlüğü altında seyreden ve onu küçük ve ehemmiyetsiz görmek isteyen sayın savcı, onun dünyaya meydan okuyan çehresini göremiyecek kadar garaz bulutları ile muhat ise bilsin ki, Risale-i Nur her bakımdan eşsiz bir mükemmeliyete mâliktir. Onun bir kemal-i tam teşkil eden mezayası karşısında hiç tereddüd etmeden dava edebiliriz ki, o her sahada gayr-ı kabil-i taklid ve tanzirdir. Onun mehasini kendisinden başka kimsenin medh ü senasına ihtiyaç bırakmıyacak kadar zahir ve barizdir. Onun hüsn ü cemali, aslı olan şems-i Kur'andan nüzul ediyor. Onun kemal ve hakaikı, aslının kemal ve hakaikından nebean etmektedir. Hâyır diyenlere bilâfütur "İşte meydan" diyebiliriz. Kendine güvenenler, onun emsalsiz pırlantalarından birinin nazirini meydana getirsinler. Onun Kur'anın bir mu'cize-i kübrası olan tevafuk mu'cizesinin inkişaf ve tenevvü' etmiş ve çiçeklenmiş tevafuk gülistanına bir nazire yapsınlar. İlmî ihata ve rüshun şahikasını teşkil eden ve hikmet-i İlahiye ve ezeliyenin beyyine ve âbidesi olan âsârını ve meselâ bir Âyet-ül Kübra'sını, bir Otuzuncu Söz'ünü, bir Otuzuncu Lem'asını, bir Yirmiüçüncü Söz'ünü, bir Yirmidokuzuncu Söz'ünü, bir İhlas Lem'asını, bir Münacat Risalesi'ni, bir Onyedinci Lem'asını ve evrada dair Birinci, İkinci, Üçüncü Lem'alar Risalesini meydana getirsinler. Arabçada üstadlık payesine yükselmiş olan zevat-ı kiram, bir Hizb-ün Nuriye vücuda getirsinler. Onun hakaik-i İslâmiyeyi ve desatir-i ezeliyeyi ve nevamis-i İlahiyyeyi güneş gibi gösteren ve katıksız ilim ve cevher-i imandan yapılmış ve muzdarib gönüllere iman ve necat revhi serpen, felah ve saadet ışığı getiren ve heyecan-ı hayat aşıl原因 ve insanlığı ebedî kasvet

ve karanlıktan kurtaran ve içinde bulunduğumuz âlemi tabiatçıların kör ve sağır mabudu gibi korkunç ve katı ve hissiz bir mevta-yı camid ve ıssız ve tehlikeli bir beyaban-ı vahşetgâh olmaktan kurtarıp bir Sultan-ı Kerimüşşan'ın, bir Hâmi-i Lütufkâr'ın emr ü fermanındaki behişt-i dilrübaya ve tenezzühgâh-ı ebedîye, bir saray-ı daimeye çeviren ve ölümü ve ebedî yokluğu ifna eden ve dinsizliği ve ilhadı kökünden kazıyan ve anasır-ı küfr ü dalaleti ve vesail-i ye's ve yevm-i raybı zîr ü zeber eden ve böylece insanlığa en hakikî teselliye ve en parlak ümid-i saadeti müberhen bir hakikat-ı ilmiye halinde sunan ve bina-yı fazilet ve mes'udiyetin tesisine medar en yüksek bir huzur-u kalb ve emniyet-i vicdan ve en âlî bir istikrar-ı ruh ve itminan-ı tefekkür bahşeden ve en feyyaz bir şevk-i hayat ve aşk-ı vazife hissi ve heyecanını takdim eden ve erkân-ı imanı ilmî berahin derecesinde müsbet hakikatlar meyanına çıkaran ve onları en kuvvetli ve aslâ tezelzül etmez bir zemin-i emniyet ve saadet halinde hayata destek yapan, velhasıl insanlığın kurtuluşu ve dünya ve âhirette huzuru ve vâdi-i helâktan ve vahîm ve ebedî şekavetten halası için her nevi' malzeme-i saadeti bahşeden ve ilmin tebellur ve tecessüm etmiş elmasları halinde bulunan Risale-i Nur'un çehre-i maneviyesine bir örnek gösterebilirler.

Sayın hâkimler! Meydan açıktır. Safdil halkı manasız yazılarla meşgul ediyor diyenler buyursunlar. Güneşi balçık ile sıvamak isteyenler bilmelidirler ki, Risale-i Nur namıyla ortada duran âlî hakikat, ferman-ı İlahî ve şems-i hidayet eli olan Hazret-i Kur'anın envâr-ı hayatbahşasıdır. O meş'ale-i Samedanî'nin eşi'a-i dilrübasıdır. O âbide-i Rabbanînin pertevleri, nazar karib lem'aları ve sünbüllenmiş çiçekleridir. O doğrudan doğruya Hazret-i Kur'anın hazine-i feyzinden nebean ediyor ve harîm-i hidayetinden fıskırıyor. Onun bizzât kendisi lisan-ı haliyle ve vaz'-ı zîkemaliyle "Ben Kur'andan geldim. Bana insanî tefekkür ve beşerî irade karışmadı." demektedir. Acaba bunlar günlük ve gelip geçici kıymetler uğrunda feda edilecek hakikatlar mıdır? Sayın savcı bu evsafa bir yüksek eseri, bu Kur'anın en saf ve berrak nurunu, bu en satî hakikatını ahsen addedişimizde istiğrab mı buluyorlar? Gulüvv müdür?

Metbu' kelimesini kullanmak için mutlaka kendilerinin arzu ettikleri gibi bir siyasî cem'iyetin vücudu mu şarttır? Bir ilmî inkişafın, bir felsefî olgunluğun başkanlığını yapmış ve etrafına sayısız fikir kitleleri toplamış bir sürü ilm-i hakikat üstadları, kendilerini sevenlerin ve fikirlerini benimseyenlerin ve ilmî kanaatları arkasına düşenlerin metbu'ları değil midirler? Hârikulâde latif ve metin bir üslûb ve gayet cazibedar ve revnakdar bir selaset-i beyan ve gayet âhenkdar bir seyyaliyetle gönülleri teshir eden ve gayet berrak ve şeffaf bir akışa mâlik bulunan bu hârikulâde şaheserin mazharı olan zât-ı muhteremi metbu' addetmek ve kendisine ilmen iktida etmek, çok mu büyük bir gaflet ve hata-yı ilmî ve safdillik nişanesidir? Değil böyle bir şaheserin, alelâde bir yazının bile selaset-i beyanını bozmadan ve ifade-i meramını ve maksad-ı beyanını zîr ü zeber etmeden, insan zekâ ve kudretinin tertibine ve tasniine imkân bulamayacağı tevafuk hârikasının sarîh delaletiyle de Kur'anın öz malı olduğu tahakkuk ve tebeyyün eden bir eser-i âlîyi tahsin ve tebcih etmemiz mi gulüvv sayılıyor?

Risale-i Nur'un ketmetmeyen ve hakikatları olduğu gibi açıklayan hakkanî vechesinden müteessir olanlar, bilirkişî profesörlerinin tavsifi gibi "Bazan İslâm akidelerine aykırı taşkınlıklar" diye eşrat-ı saat mesail-i imaniyesine dair risalesini ve bu hususları bildiren mebahisini bahane ederek ona hücum ediyorlar. Ve onun mülhidlerin din-i celil hakkındaki besledikleri âmâl-i müfsidanelerine ve kasd-ı ihanetkâranelerine karşı sırf imandan gelen cevapları muhtevi müdafaat-ı beliganesini ve küfr ü dalal aleyhine giriştiği bîaman mücahedeyi vesile yaparak ona itiraz ediyorlar. Ve yine sırf onun ilmî ve imanî rıza-yı İlahî hedefiyle müteharrik mahiyetini kasden inkâr etmek ve onu siyasî bir faaliyet gibi göstermek suretiyle onu kötölemek ve çürütmek istiyorlar. Halbuki eşrat-ı saat mes'eleleri fûruat-ı imandandır ve dinin hakikatları meyanındadır. Onların bîtaraf ve ilmî bir nazarla belirtilmesi, şerh ve izahı ve veche-i makuliyetlerinin iraesî bu ümmet-i İslâmiye için lâzımdır. Bilhassa ilim namına bir zarurettir. Birçok hakaik-ı hadîsiyenin halli ve esrar-ı Kur'aniyenin inkişafı, onların hall ü izahına vabestedir. Zât-ı Pâk-i Risalet'in (A.S.M.) hakkaniyet ve sıdkını ve asırları kucaklayan nazarını ve ihata-i nuraniyesini ve feraset-i mu'cizanesini onların halli ile anlayacağız. Onun tâkat getirilmez bir kudret-i kudsiye olduğunu, o şevahid-i risaletle mertebe-i bedahete çıkaracağız ve içinde yaşadığımız hâdiselerin ve kâinatın seyr ü cereyanının tesadüflerin mahsulü olmadığını ve kâinat yed-i kudretinde bulunan bir Hâkim-i Âlîşan'ın bir kudret-i külliye-i ezeliyenin eser-i tertib ve takdiri olduğunu ve etrafımızı bir irade-i âliyenin muhit bulunduğunu, bu suretle mertebe-i kat'îyyete îsal edeceğiz. Şübhesiz bu neticeler, ehemmiyetsiz şeyler ve umum insanlık için küçük görülecek kazançlar değildirler. Ancak bu tarîk ile bugünkü muzdarib ve sergerdan beşeriyete muhtaç olduğu mesnedli ve müberhen iman ve necat sahası açılacaktır. Fâni düşüncelerin ve günlük siyaset îcablarının hatırı için ve fâni eşhasın vaziyetlerini rencide etmemek için bu ezeli hakikatları ayak altına almak, her an tasarrufuyla hayatımıza ve istikbalimize ve mukadderatımıza hâkim olan kudret-i Samedaniyeyi hiçe saymak değil midir?

Esasat-ı İslâmiye ve şeair-i diniyeye vaki' olan tecavüz ve ihanetlere karşı müdafaa mes'elesine gelince: Bu bir vazife-i diniyedir. Bir cihad, hem de çok âlî bir cihad hizmetidir. Ve bilhassa ülema-i din üzerine terettüb eden bir fariza-i İslâmiyedir. Elbette dinsizlerin savletlerine ve din yıkıcı ihanetlerine karşı ehl-i iman boş duracak ve müdafaasız kalacak değildir. Elbette onlar meşru' haklarını müdafaa edecekler. Gittikleri yolun hakkaniyetini ve taşıdıkları dinin yüksek kıymetini ve ulvî makamını belirtecekler. Ve en aziz hislerinin kaynağı olan ve kayd-ı namus ve haysiyetlerinin menbaı ve mesnedi bulunan cevher-i imanlarının şerafet ve kudsiyetini izhar ve isbat edecekler ve vicdan-ı manevîlerine ve haysiyet-i imaniyelerine uzanan..... tecavüzleri önleyeceklerdir. Şübhesiz bu onların meşru' ve kudsî bir hakkıdır. Ve elbette onlar bu kudsî vazifeyi yapacaklardır. Ancak bu şerefli vazifeyi îfa ederken a'zamî bir vakar ve sekinet ile ve a'zamî bir nezahet ve asaletle ve en hakikî bir insan tavrıyla hareket edeceklerdir. Ve en yüksek bir centilmenliğin ve en medenî bir insan tavrının nümunesi olacaklardır. İşte Risale-i Nur ve Nurcular faaliyetinin hakikî ve dinî durumu bundan ibarettir. Sayın savcının devlet emniyetini ihlâl edecek hareketlere halkı teşvik damgasıyla yaftalamak istediği vaziyet budur. Ve bu faaliyet-i imaniyeye sırf imanlarından ve merak-ı ilmîlerinden dolayı katılmış olan saf ehl-i imanı cem'iyetçi süsüyle müfsid ve idlâlkâr tavrıyla tecziye ve te'diblerini talep eylediği vaziyet bundan ibarettir. Acaba bu asil mukabeleye, bu menbainı harîm-i imandan almış hamle-i kudsiyeye haklı olarak hangi kanun müdahale edebilir? Hangi icbar vardır ki, bu ulvî vazifeyi bu necib ve şerefli hizmeti, bu meşru' ve aslî hakkı, zalim olmadan men'edebilir?

Sayın hâkimler! Huzurunuzda bulunanlar müfsid ve idlâlkâr değildirler. Memleketin emniyetine sû'-i kasd eden bozguncular değillerdir. Dini âlet yaparak makasıd-ı süfliye peşinde koşan sahtekârlar değildirler. Devletle ve idare ile mübarezeyle kalkışmış ve milletin huzurunu selbedecek fanalıkları millete telkin etmiş anarşilik unsurları değillerdir. Ve hele bu uğurda cem'iyet mem'iyet kurmuş insanlar aslâ değildirler. Onların böyle süflî şeylerle alâkaları yoktur. Onlar böyle mülevves ve çirkin yollara aslâ tenezzül etmezler. Onların 25-30 sene afifane ve müstakimane hayatları meydandadır. Onların uzun bir devre esnasında hiçbir cereyan-ı siyâsiye karışmamış olmaları ve en küçük bir vak'a ihdas etmemiş bulunmaları meydanda bir hakikattir. Onlar memlekette hakikat ve faziletin barınmasını, insaniyet ve ahlâkiyetin revaç ve tekâmülünü ve hakikî kıymetlerin üstünlüğünü, elhasıl memleketi refah ve saadete..... ve hakikata, hakikî medeniyet ve kemale ulaştıracak değerli kudretlerin elde edilmesini, ruh-u iman ve kemal-i ahlâkînin ve nur-u irfanın yükselmesini isteyen hakikî ve samimî vatan çocuklarıdır. Bu milletin ruhunu benimseyen vatan evlâdlarıdır. Fazileti, birr ü ihsanı ve hayrı meslek edinmiş hakikî insanlık nümuneleridir. Onların bir şeye veya bir mesleğe düşmanlıkları, sadece memleket ve millete ve ruh-u hakikata vaki' olan zarar ve ihanetler sebebiyledir. Onlar bu yüzden dinsizliğe ve ahlâksızlığa ve keyfî cebirlere düşmandırlar. Onların tek kabahatları, kendilerini din hakikatlarına, İlahî ve ezelfî hakaika fazla vücud vermiş olmalarıdır. Onların zamanın sakatlıklarına ve içtimâî redaetlerine ve ihbar-ı vakıanın tahakkuk vechelerine ancak ilim yolunda yürümeleri yüzünden rastlıyorlar. Yoksa onlar kendileri bir kasd-ı mahsusla tesis ve tasni' etmiş ve o hakikatların o şekilde zahir olmasını istemiş değillerdir. İlahî ve ezelfî bir ilmin telkin ettiği zaruretlere boyun eğmeleri yüzünden elde ettikleri kanaatlara kabahat bulmak, ilmin şaşmaz ve hatır gönül tanımaz vechesine kabahat bulmak demektir. Onlar bu noktada mazurdurlar. Şübhesiz her ferd saadet ve selâmette olmasını ve istikbalinin emniyetini arzu eder. Bu sebeble mebd'e' ve mead mes'elelerini düşünür ve bunlara dair bilgi edinmeğe ve bu bâbdaki ilimleri öğrenmeğe gayret eder. İşte vatanın her köşesinde kendini hissettiren bu öğrenme ihtiyacıdır ki, Risale-i Nur faaliyeti diye kendini göstermektedir. Ve bu sırf bir dinî talim ve taallüm cihetinden başka bir şey değildir. Şübhesiz 25 seneden beri sırf keyfî bir istibdad sebebiyle tatbik edilen din tedrisi memnuiyeti karşısında, dindar halkın kendi cehdi ve kendi gayretiyle hüsn-ü zan ettiği ve ilmine itimad ettiği bir din adamından dinini öğrenmeğe gayret etmesi ve kazandığı servet-i ilmiyeyi memur olduğu emr-i teavün îcabı olarak muhtaç bildiği din kardeşlerine ulaştırması ve o din adamının da imanından aldığı bir mecburiyet ve memuriyetle ilmî hazinesini o muhtaç ehl-i imana bezletmesi, bir cem'iyet faaliyeti sayılamaz. Bu ancak bir dinî tedris ve tederrüs gayretidir. Ve şübhesiz bu gayret-i diniye ve hamle-i imaniye din hürriyeti îcabı olarak ehl-i iman hem hakkı hem de vazifesidir.

Sayın savcının aslâ vârid olmayan cem'iyetçilik ithamını böylece reddettikten sonra diğer ithamlarına cevap vermeden evvel, kendisinden şu suali sormak istiyoruz. Bizim bugün tekrar sorumlu olduğumuz faaliyet yani kitab yazmak ve neşretmekten ve mektublaşmaktan ibaret olan tek cürmümüz Denizli beraatinin neticesi değil midir? Yani onun îcabatından ve ona müstenid değil midir? Ve âdeta bize orada bahşedilen bir nevi' müsaade ve salahiyet değil midir? Kitab neşrinden ve dinî talim ve taallüme vasıta olmaktan ibaret olan bu tek cürmümüz orada mahkûm edilse idi, biz tekrar bu faaliyeti yapabilir mi idik? Yahud halen neşrinden dolayı mes'ul edilmek

istendiğimiz eser, orada mahkûm edilse idi biz tekrar neşredebilir mi idik? Devlet merkezinin şiddetli alâkası ve bizzât aylarca tedkikatı ve Dâhiliye Bakanlığı'nın ve Heyet-i Vekile'nin Beşinci Şua üzerinde bizzât durması da dâhil olmak üzere dokuz ay en keskin bir dikkatle üzerimizde duran Denizli Mahkemesi bize bu beraeti ne için verdi?

Diyelim ki, Denizli Mahkemesi bizi himaye etti ve devlete ihanet etti ve kanunları ayak altına aldı. Ya adaletin kalbi ve re'skârı olan Temyiz Mahkemesi de mi devlete ihanet etti ve kanunları hiçe saydı ve gaflet-i tam içinde bulundu? Ve bizim gibi, bu vatan için hâlâ Afyon savcılığının muzır saydığı insanları himaye etti? Denizli Mahkemesi'ndeki bütün müdafaalarımız ve iddia edilen esrarımız ve bizim müracaatlarımız doğrudan doğruya ayrıca devlet reisi ve bakanlara ve Büyük Millet Meclisi'ne de gönderilmişti. Bütün bir devlet teşkilatı baştan başa mı gaflette bulundu da, bugün Afyon savcısının büyük bir feraset ve dikkatle teşhis buyurduğu gizli cem'iyeti göremedi. Ve 25 senelik a'zamî gayretle sarfeylediğini iddia ettiği devam-ı faaliyetin mana ve mahiyetini anlayamadı. Halbuki Denizli iddianamesi, Afyon'a nazaran daha şiddetli ve ondaki ithamlar daha ağırdı. İddianamede aynen "Bu gizli cem'iyet, medeniyetimize mimsiz medeniyet yani alçaklık medeniyeti diyecek kadar tuğyanını artırmış ve inkılabımıza taarruz etmiştir." denmekte idi. O halde sayın savcıdan soruyoruz: Bu Denizli beraeti olmasa idi, biz bugün bu yüksek mahkemenin huzurunda bulunacak mı idik? Acaba devletin en yüksek adl cihazı da mı devlet emniyetine hıyanet etti? Sorumlu olduğumuz fiillerden ve eserlerden beraet kazanmamız, bizim onları işlemekte muhtar ve hür olduğumuz manasına gelmez mi? Bizde ne gibi bir kusur var ki, beraet etmiş bir eseri okuyup yazmış olmamızdan ve başkalarının okuyup yazmasına hasbî olarak vasita olduğumuzdan dolayı mes'ul ediliyoruz? Bize o beraeti veren devlet, başka bir devlet mi idi? Derecattan geçmiş ve kazıye-i muhkeme olmuş bir hükmü tanımamak, devleti ve adliyyeyi ve kanunları tanımamak ve hiçe saymak değil midir? Hesabı görülmüş ve suç olmadığına karar verilmiş ef'ali veya onların mümasilini işlemek, bir cürüm müdür? Sayın savcı Denizli Mahkemesi'nde hesabı görülen hâdiselerden maada ve onlardan farklı neyi bulmuşlardır ki, bizi aylardan beri mevkuf tutuyorlar? Hesabı görülmüş ve kanun süzgeçinden geçmiş ef'al ve vekayii işlemenin tekrar suç konusu sayılması kadar, tarih-i adlde eşine rastlanmış bir tezat var mıdır? Madem birtek insanın aleyhinde bulduğumuz iddia edilerek tecziyemiz talep ediliyor. O aleyhdarlığın en esaslı kaynağı addedilen Beşinci Şua Denizli'de niçin beraet etti? Ve ortadan kaldırılmadı? Ve niçin en yüksek adl cihazı, o beraeti tasdik etti? Halbuki kavga ve fırtına onun başında kopmuştu, dava o yüzden tahaddüs etmişti. Dokuz ay mahkeme onunla uğraşmıştı. Ankara makamâtı onunla meşgul olmuştu. A'zamî bir hiddet ve şiddetle her tarafın tahriki ve her taraftan vatandaşların celbi o sebebdan olmuştu. Madem bu suçtu da, devlet devairi bunu cezadide etmekten ne için gaflet etti? Ve mütecasirlerini ne için mahkûm etmedi? Mahkûm edilmeyen eserin ve mahkûm edilmeyen faaliyet-i neşriyenin bugün tekrar bir suç konusu olarak ele alınması, muazzam bir tezaddan başka nedir? Mahkûm edilmeyen bir eserin mümasilini, aynı vasfı haiz olduğu iddiasıyla takibe mevzu' teşkil ediyor.

Beşinci Şua ilmî bir vesika olduğu ve ehadîse dayandığı için beraet etti ise, aynı Beşinci Şua gibi sırf ilmî bir teşhisten ibaret olan ve ifadenin ve objektif bir mahiyette bulunan ve Beşinci Şua gibi aynı ithamın mevzuuna dâhil addedilen ve bürhanı içinde bulunan ve âyât ve ehadîsin riyazî kat'iyetlerine dayanan ve kimse hakkında sarîh bir tevcih yapmayan bir eser yani Maidet-ül Kur'an ne için vesile-i muahaze oluyor? Denizli Beraetindeki kanunlar, bugünkü aynı kanunlar değil midir? Ve aynı vasfı taşıyan bir eseri beraet ettirmiş olan kanunun, mümasilini yeni bir hâdiseler olarak vesile-i cürüm yapması nasıl mümkün oluyor? Maidet-ül Kur'anın mevzu-u muahaze olan mesaili daha evvel muahazeye ve ithama konu almayı mevzu' teşkil etmiş olan mesailin aynı değil midir? Halbuki onun kasdettiği mana, küfr ü dalalin ve denaet-i ahlâkiyenin ve cereyanat-ı ilhadiyenin şahs-ı manevîsidir. Ejder-i küfr birtek insanın değil, muazzam bir cereyan-ı küfrînin ve bir savlet-i mülhidanenin remzidir, küfr-ü dalaletin timsalidir. Sonra bu tabir, sırf bu vatandaki hâdisatı da kasdetmiş değildir. Bu tavsif, âyet-i celilenin şümul ü ihatası icabı olarak, memleket ve milliyet hududu içine sığmayan ve tahsis kabul etmeyen ve ruh-u diyanete saldıran savletlerin kâffesini ifade eden âmm bir tabirdir. Hatırlamak lâzımdır ki, Bolşevizm denilen kızıl küfür salgını aşağı yukarı yüz milyon müslümanın hayat ve mukadderatlarını şiddetle sarmıştır. Garbın ceberut-u kâfiranesi asırlardan beri vücud-u İslâmiyetin üzerinde bir ejder-i hunin halinde çöreklenmektedir. Ve onun mütemadiyen kanını emmekte ve üzerinden gitmek için hiçbir niyeti görülmemektedir. Hakikî bir müslüman ruhu elbette vücud-u İslâmiyetin üzerinde barınan bu müdhiş karhaya karşı lâkayd kalmaz. Ve ferman-ı İlahînin bütün asırları kucaklayan ifadatını elbette nazar-ı itibare alır. İşte Maidet-ül Kur'an sırf İslâmiyet ve din noktasından hâdiselerin teşhisini ele alan ve aslâ siyasetle ve kimsenin şahsî şeref ve resmî tavrıyla alâkası olmayan bir hakikat-ı Kur'aniye adesesidir. Orada Kur'anın ve ehadîsin sesi vardır. Onun bürhanları içinde mevcuddur. Arayanlar orada bulurlar.

Orada şahsın rol almağa hisseli Kur'anın envârını ve ehadîs-i Resulullah'ın tevcihini üzerine çeken hâdiselerin "Ve işte Kur'anın ve hadîsin hakikatları bizleriz" diye kendilerini takdim eden vak'aların dillerine sadece ma'kes olmaktan ibarettir. Sayın savcı onun içinde umumî hakikatın birer ferdi ve örneği bulunan birkaç misalini ele almış ve külliyetindeki yüksek ve çok kudretli hakikat-ı İlahiyeyi ihata ceberutu aslâ görmek istememiştir. Kur'anın ve ehadîsin kaide-i mazbuta ve ilmiye ile arzettiği bu manzara-i hakikatta, beşer iradesinin dahli nedir? Riyaziyenin kat'iyetini hamil olan, mübhemiyetten ârî ve herkes için açık bir kapı bulunan bu manzara-i hakikatı hikmetsiz ve manasız mı addedelim? İrade-i beşeriyenin mahsulü mü telakki edelim? Kur'anın nesc-i ezelişini manasız ve tesadüfî addetmeğe imkân var mıdır?

Sayın savcı **وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَهُمْ سُبُلَنَا** âyet-i kerimesinden çıkan 1372 rakamı hakkında tenkidlerini esirgemezken **فَاتُّوا بِسُورَةٍ مِنْ مِثْلِهِ** âyet-i celilesinin 1880 rakamını

medar-ı mes'uliyet addederken, bu ikinci âyet-i celilenin üst tarafı olan **وَأِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ**

مِمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا cümle-i kudsiyesinin yine aynen Üstad'ın hayatında çok ehemmiyetli bir rakam olan 1316 ile mevzubahis 1372 rakamını gösterdiğini ve bu suretle her iki âyet-i celilenin menazır-ı kudsiyesini isbat ettiğini ve aslâ bu menazır-ı hakikatta beşer iradesinin dahli

olmadığını meydana koyduğunu nazar-ı itibare almıyorlar. Keza **يَكُونُ فِي أُمَّتِي رَجُلَانِ** hadîs-i şerifini şiddetle itham ederken onunla beraber olan ve yekdiğerinin hakkaniyetini isbat eden onun yanıbaşındaki diğer hadîsleri ve hele Maide'nin başındaki 13 âyetin manidar manzaralarını aslâ mevzubahis etmiyorlar. Acaba bürhanı ve şahidi ortada bulunan ve hiçbir tenkidle tebdil ü tahviline imkân bulunmayan bu İlahî tevcihatı, bu ezeli menazır-ı hakikatı hâşâ biz mi icad ettik ki, bu yüzden sorumlu oluyoruz? Maidet-ül Kur'an'daki birbirini teyid eden Kur'anın adedî ve riyazî vechelerini ve manalarındaki tetabuku ve hâdiselere kat'iyyetle

فَتَنَّتْهُ عَلَىٰ هَذِهِ الْأَمَةِ أَشَدَّ مِنْ فِتْنَةٍ tevafukunu hâşâ biz mi uydurduk? Ve hadîsteki

يَبِيعُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أُمَّةً وَاحِدَةً cümlesini hadîslere **الشَّيْطَانُ** fıkrasını ve keza diğer hadîsteki **وَحْدَهُ** biz mi ilâve ettik ki, Peygamber'in bu kudsi ve İlahî itham ve tevcihleri mevzu-u muahaze yapılarak bu eser siyaset vesikası bir propaganda vasıtası diye ele alınıyor? Davaya mevzu teşkil ediyor? O hesablar bizim eser-i icadımız mı? Rakamları biz mi ihdas ettik? Manalarla rakamların tevafukunu biz mi vücuda getirdik? Bu işde bizim irademizin dahli nedir? Maide'deki âyetler ve hadîsler nazar-ı im'anla görenler için yekdiğerinin bürhanıdır. Nazarları ekmeklerine ve maaşlarına bağlı olan kiralık âlimler ise, hakikattan ürktükleri ve izharından çekindikleri için beylik tenkid usûlleriyle kendini gösteren ve karihaları icbar eden bu veche-i hakkaniyeti usûl bakımından inkâr ile işin içinden çıkmayı eslem-üt tarîk addetmişler. Güneşe gözlerini kapamakla güneş zâil olmaz. Onların inkârlarıyla Kur'anın ve hadîsin bu hakkanî manzarasını izale etmek mümkün değildir. Duruşmada bütün dünya ilim âlemi müvacehesinde objektif delillerle isbatına hazır olduğumu dava ettiğim bu veche-i hakkaniyet Kur'anın ve onun fer'i olan ehadîsin en ehemmiyetli bir cebhe-i hakikatıdır. Bunu oyuncak zannedenlere ve yapmacık hesapların ve beşerî irade ve tevcihin mahsulü bilenlere meydan açıktır. Kim isterse âyât-ı celilenin bu manzara-i kudsiyesini tahvil etmeğe çalışsın ve bizim eşhas-ı mahsusaya yönelttiğimiz tevcihleri veche-i makuliyetlerini ve münasebet-i kaviyelerini bildirmek üzere onlar da mümkün ise başkalarına yöneltsinler. Madem biz şahsî fikirlerimizi Kur'anı ve hadîsi âlet yapmışız. Ve Kur'anı hâşâ istediğimiz kalıba sokmuşuz. Ebced hesabı da bizim cebimizde değildir. O halde onlar da bu bâbda bir marifet gösterebilirler ve Kur'an ve hadîsi kendi arzularına uygun bir şekilde diledikleri eşhasın leh ve aleyhine tevcih edebilirler. Ve meselâ: Biz nasıl Bediüzzaman'ı sevdiğimiz için onun hakkında tevcihat yapabilmiş isek, onlar da sevmemeleri sebebiyle aleyhinde tevcihat yapabilirler. Ve başka her hangi bir şahsın ve hattâ tek bir ferdin lehinde tevcihat yapsınlar. Bize bu tarîk ile Kur'an ve hadîsle müeyyed tek bir şahıs gösterebilirler. Ve mümkünse davaları vechile, Kur'anı âlet yapan ve hâşâ tahrif eden Bediüzzaman'ın aleyhine çevirsinler. Bizim kullandığımız usûlleri aynen kendilerine haber verelim, bu hususta irae-i tarîk yapalım. Buyursunlar, meydan açıktır.

Hâyır! Hazret-i Kur'an -hâşâ, bin kerre hâşâ- şahsî fikir ve maksadlara âlet edilmekten münezze ve müteâldir. Onun her sahası gibi riyazî vechesi de müstekar bir mahiyete mâliktir. Beşerî iradeye, şahsî maksadlara râm olamaz. Kur'anın bu cebhe-i hakikatı, istenildiği gibi tevcihata tâbî olamaz. Sebebsiz ve alel'itlak yapılan tevcih ve tevafukun ise aslâ kıymeti yoktur.

Tevcihe imkân verebilmek için münasebet-i kaviye ve mana tetabuku ve hâdiselerin onu isbat ve teyidi ve şahadetleri şarttır. Maide'de yapılan tevcihat hep bu kabildendir, bürhanlı ve teyidlidirler. Selef-i sâlihinde bazı cüz'î emarat ve inkişafattan başka bu ilim mevcut değildi. Ve meselâ yalnız İstanbul'un fethine yani liva-i Kur'an altına geçmesine dair olan ve aynen 857

tarihini gösteren **بَلَدَةٌ طَيِّبَةٌ** cümle-i kudsiyesinin vaziyeti gibi bazı tereşshuattan maada bir vaziyet malûm değildi. Çünkü bu ilim, Kur'anın bu veche-i kudsiyesini haber verecek ve bununla Kur'anın ve hadîsin kat'î mu'cizelerini izhar edecek ve onunla zamanın cihanşümül küfr ü dalaletini istîsal edecek memur-u İlahînin vüruduna ta'lik edilmmişti.

Bu mu'cizattan çok şâyan-ı dikkat ve bizi titretmeğe yeter bir misal haber vereyim. O da Hazret-i Kur'anın bizim tarafımızdan terkedileceğini ve terkecek zümreyi kıt'atı, hüviyeti ile

yine Hazret-i Kur'anın haber vermesidir. Sure-i Furkan'ın otuzuncu âyet-i celilesi olan **وَقَالَ**

هَذَا الرَّسُولُ يَا رَبِّ إِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا هَذَا الْقُرْآنَ مَهْجُورًا âyet-i kudsiyesinin

الْقُرْآنَ مَهْجُورًا fıkra-i celilesi 1344 rakamı ile bizim tarîk-i Kur'andan udûl ile ahkâm-ı

إِنَّ قَوْمِي efrenciyeye ittiba' tarihimiz olan 1926 rakamının tam karşılığını aynen gösterdiği gibi,

اتَّخَذُوا cümle-i kudsiyesi ile 1913-1914 rakamı ile o tarihte umûr-u devleti ele alan zümreyi

göstermesidir. Ne kadar şâyan-ı dikkattir ki, tek âyetin yan yana olan iki fıkra-i celilesi hem manalarıyla, hem adedî karşılıkları ile yekdiğeriyle şiddetle alâkadar hâdiseleri şekke yer vermeyecek şekilde ve edna bir ferasete mahal bırakmıyacak derecede ayan-beyan izhar ediyorlar ve birbirinin isbatı ve müeyyidesi oluyorlar. Hazret-i Kur'anın bu i'cazkâr vechesi, öyle yalnız bazı esrarşinas mütebahhirîne de münhasır değildir. O herkes için açık ve her sınıftan halkın tecrübesine küşade bir tarîk-i ilimdir. Ve zâten kıymeti de buradadır. Her yaptığımız tevcihin, daha doğrusu Kur'anın ve hadîsin bizzât izhar ettiği işaretin veche-i münasebetini ve esbab-ı ilmîsini mufasssala izah ve isbata her zaman hazırız. Araştıranlar bunu Maide'de kendileri de görebilirler.

Bu bahsin ana mes'elelerine bilâhere tekrar avdet etmek üzere şimdi sayın savcının tenkid ve ithamlarına geçelim.

(Mâba'di gelecek.)

Sayın savcı son mütalaasını iki bölüme ayırmıştır. Bunlardan birincisi: Bizi behemehal cem'iyetçi yapmak ve o suretle cezalandırabilmek gayret ve hırsı ile bir araya topladığı özenişlerinin yekûnû. Diğer de: Bizim bu memleket ve millete muzır fikirlere sahip olduğumuzu isbat edebilmek kaygısıyla serdettiği delail.

Birinci kısımda sayın savcı çeşitli mugalataları bir araya getirerek ve emarat-ı lafziyeden istiane ederek ve kelimelerin gölgesine sığınarak bizi behemehal uydurma cem'iyet heyûlasına yerleştirmek istemiş ve gizli olan Nurcular cem'iyetinde cem'iyetin belirli olan teşekkül formalitesini aramıyacağız diye verdiği bir hükümle bizi mutlaka cem'iyetçi yapmak ve o tarîk ile cezalandırmak istemiştir. Sayın savcı bizde formalite dediği kanunî teşekkül şartını aramıyabilir ve kendine göre hükmünü verebilir. Çünkü öyle arzu etmektedir. Ancak kanun sayın savcının bu istekleri hilafına kanunî bir neticeye varabilmek için behemehal kanunî şeraiti arayacak ve hükmünü ona bina edecektir. Sayın savcının son müdafaasını bir dokuma gibi ördüğü garaz ve mugalatalarından birkaç misal göstereceğiz:

1) Cürmün vücuduna yer verebilmek için cürmün evveliyatı hikâye edilirken onbeş sene evvelki Eskişehir iltizamî mahkûmiyeti yani 120 kişiden birkaç kişiyi suçlandırmak yoluyla zevahiri kurtarmak mahkûmiyete kaydedildiği halde ona mukabil daha dört sene evvel cereyan eden ve adlin ve hakkın sesini ve hükmünü ifade eden Denizli beraeti bil'iltizam meskût geçilmiştir.

2) Bilirkişi raporu "Bu hareket sırf bir ilim ve din gayreti ile değil ve sırf talimi mahiyetinde de değil" kayıtlarıyla ekseriyetin yanında cüz'iyete müteveccih tenkidleri muhtevi olduğu ve tenkidsiz bırakmamak suretiyle zevahiri kurtarmak yoluna gidildiği halde; sayın savcı insafsızca bir mugalata ile bunları mutlak bir itham haline kalbetmiş ve bizi suçlandırmak için bunları kat'î mesned yapmıştır.

3) Sayın savcı bu defaki bilirkişi raporunun yazıcılarının kanaatlarını kıymetlendirebilmek ve istinadını bürhan haline sokabilmek için onlar hakkında Türkiye'nin tanınmış ve seçilmiş din ve ilim adamları dediği halde, Denizli raporunu hazırlayan ve üç aydan fazla bir zaman bütün Risale-

i Nur Külliyyatı üzerinde tedkikler yapan ve hepsi de "Ordinaryüs Profesör" lakabını taşıyan âlimlere edna bir paye vermemiş ve onların ne kendilerinden, ne de raporlarından aslâ bahsetmemiştir. Halbuki sayın savcının tanınmış ve seçilmiş din ve ilim adamları dediği zevatın ilim âleminde kendilerini tanıttırarak en küçük bir eserleri yoktur. Ve kıymetleri, bir etiket âlim olmaktan ileri geçemiyor.

Bilirkişi raporu güya bizim ilmen ve dinen birçok yanlışımızı çıkararak ve birçok hakikatları, siyaset ve mevki' hatırı için inkâr ederek sathî ve kıymet-i ilmiye taşımayan tenkidlerinin nihayetinde bizi dinen sorumlu yaptığı halde, sayın savcı bu sorumluluğu kanunî bir sorumluluk haline çevirmiştir.

Denizli beraeti daha evvelki hâdiseleri tasfiye etmiş olduğu halde ona kıymet ve değer vermeyen sayın savcı "Yirmi senedir çok gizli bir faaliyet sarfetmiş" gibi ithamlarla şimdiye kadar âdeta gizli kalmış bir faaliyet-i muzırının kâşifliği şerefini kendine tahsis etmiş ve kendine gelinceye kadar hakikatı kimsenin anlamadığını ifade eder bir tarzda eski tedkiklerin kâffesini itham altına sokmuştur. Halbuki yirmi seneden beri kanunî tedkiklere tâbî kılınmış bir malûmiyet hali ortada duruyor. Kanunî daha birçok mugalatalardan başka sayın savcı, Risale-i Nur'un müemmen ve masun şerefini körletmek ve müellifinin muhterem ve muvakkar değerini küçültmek ve kırmak için, mevkiinin nüfuzuna dayanarak kendini mütebahhir, salahiyetli bir profesör mevkiine çıkardıktan sonra birçok hâkimane ilmî tenkidlere girişiyor. Meselâ: Risale-i Nur bir tefsir değilmiş, onda metn-i Kur'anı görmüyormuş. Okuyucularına bir şey öğretme bakımından ilmî bir kıymet ve mahiyet taşıyamıyormuş. Said'in (Radiyallahü Anh) risaleleri, mahkemelere aid müdafaalar ve saire gibi bir takım muhaverat-ı lisanîye kabilinden bir şeylermiş. Hattâ 81 yanlış cetveli de ileride bu kabil bir risale olacakmış. Said (Radiyallahü Anh) hâdiseleri kerametlere bağladığı için İlahî ve tabîî tasarrufatı inkâr etmiş ve bu suretle mü'minün bihîden ikisini yani hayır ve şerrin Allah'tan olduğunu inkârla bir tezada düşmüş imiş.

Bunlar çocukça ve gülünç iddialar ve kanunî makamın vakar ve mehabetine yakışmayan davalardır. Bunlarla çocuklar kandırılabilir. Sonra seylâblarda ve zelzelelerde **(Haşiye)** ölen imanı bütün hâlis müslümanlar ve masumlar da varmış. Acaba bu çocukların günahları ne imiş. Madem ki maddî manevî suç işleyenlere verilirmiş. Masum çocuklar ve hattâ beşikteki yavrular da mı Nur'a tecavüz etmişlermiş. Said (Radiyallahü Anh) bunları izah etmemiş ve edememiş... Bunlar mi'yar-ı cehalet olan kuru sözlerdir.

Sayın savcının bütün bu müşküllerini hall için ve şâyan-ı hayret bir eser-i feraset gibi bâlâpervazane meydan okuyan mantığını cevaplandırmak için, Hazret-i Kur'anın bir tek âyetini

haber verelim. Manasını öğrenerek sorularının toptan cevabını alsınlar. O da Esteîzü billah **وَاتَّقُوا**

فِتْنَةً لَا تُصِيبُنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً âyet-i kerimesidir. Sonra hayır ve şer, mü'minün bîhin ikisi değil, biridir. Kadere inanmanın tafsili ve izahıdır. İyice öğrensinler de ondan sonra ortaya çıksınlar. Kaza ve kader hakkında sayısız te'lifatı bulunan ve bu hususta en yüksek izah tarzlarını vermiş olan bir zâta karşı böyle âmiyane ta'rizler bir kıymet-i ilmiye ifade etmez. İlk iddianamesinde "İlahî ve tabîî" diyen sayın savcı son mütalaasında "tabîî tasarrufat" tabirini kaldırmıştır ki, bu da 81 yanlış cetveli ile mülzem olduğunu gösterir. Böylece basit bilgilerden mahrum olduğu tebeyyün eden bir zâtın, Risale-i Nur gibi eşsiz bir şaheserin okuyanlara bir şey öğretme bakımından ilmî mahiyet ve kıymet taşıyıp taşımadığı mes'elesini takdir etmesine imkân yoktur. Dinî malûmatları vaktiyle ibtidaî mekteblerinde öğrendikleri beş-on fıkıh kaidesine münhasır olanların ve dini yalnız bazı eşkâl ü merasimden ibaret zannedenlerin ve ilmi sadece ahkâm-ı fıkhiye öğrenmekten ibaret sananların, dinimizin ruh-u hakikatından ve esasat-ı İslâmiye ve maâlî-i Kur'aniyenin bîhudud menazır-ı bediinden ve maarif-i Muhammediyenin (A.S.M.) gûna-gûn pür-ihtişamından haberdar olmamaları gayet tabîîdir. Müslümanlık, din hakkında yalnız hristiyanlık telkinatından başka bir şey bilmeyenlerin zannettikleri gibi eşkâl ü merasim, âdât u zevahir dini değil; bütün insanlığın bilumum ihtiyacatına ekmel bir tarzda cevap veren, manayı madde ile te'lif eden, fâniyi bâki ile birleştiren ve tahkim eden hayatın ve saadet-i beşeriyenin hududunu genişleten bir hakikat ve medeniyet dinidir. Dünyayı uhrâ ile bölünmez bir bütün haline getiren, hayat-ı fâniyeyi hayat-ı bâkiye ile düzenleyen ve küllîleştiren en yüksek bir tarîk-i insaniyet ve en âlî bir idare nizamıdır. Cevahir-i İslâmiyenin en feyizli ve mücella bir âyinesi olan Risale-i Nur gerçi bize ahkâm-ı fıkhiye öğretmiyor. Zira kavaid-i ameliye bazı muhtac-ı hall mesail müstesna olmak üzere onüç asırlık bir tekâmülün son merhalesindedir. Bugünkü müşkilat ise, dinin esasatına taarruzların, ruh-u diyanete saldıran müdhiş savletlerin karşılanması ve şecere-i imanın mel'un ihanetlerden ruh ve vicdanlarını istila eden şeni' dinsizlik salgınının ve ahlâksızlık vebasının önlenmesidir. İşte Risale-i Nur imandan sonra muahhar olan a'mali değil, a'malin istinad edeceği zemin-i imanı ve menba-yı diyaneti ele alıyor. Yıkma için

sayısız insafsızların üzerine çullandıkları bina-i imana vaki' mel'un tecavüzleri önlemek, kırmak ve onları tesirsiz bırakmak ve iflas ettirmek için savaşıyor. Hakaik-ı ezeliyeyi ilân ediyor. Desatir-i İslâmiyeyi, felsefe-i hakikiyeyi talim ediyor. Desatir-i fitratı ve hakaik-ı ezeliyeyi tedris ve neşrediyor. Ve hududsuz bir hararet ve bîintiha bir feyz-i mütezayidle coşuyor ve akıtıyor. Ve âleme meydan okuyor. İslâmiyeti kökünden kaldırmak için iblisane ve sinsi metodlarla saldıran ruh-u habasetle boğuşuyor. Silâh olarak da sadece ilim ve hidayet kılıncılarını, maâlî-i Kur'aniye ve hakaik-ı İlahiye nurlarını kullanıyor.

Yüksek bir din profesörü ve bir ilim şahsiyeti gibi tenkidler savuran ve bize dindeki noksanlarımızı ihtar eden sayın savcı, Risale-i Nur'u kötüleyebilmek için ilk iddianamesinde şu yüksek hikmetleri serdeylemişti:

"140 sureden ibaret olan ve yirmiüç senede inzali tamamlanan Kur'an-ı Kerim'e âdeta bir nazire olarak 140 parçadan ibaret olan Nur Risaleleri..." Ve satırlar birbirinden kopya edilmiş bir halde ilk iddianame ve kararnamede aynen mûnderiçtir. Hususî ahvalde bile bir ilmî tenkid yapabilmek için az-çok bir salahiyet-i ilmiye lâzımdır. 40-50 seneden beri vatanın ve hattâ İslâm dünyasının âfâk-ı ilminde sayılı bir şahsiyet olarak bir necm-i ziyadar gibi parlamış ve nâmağlub bir hüviyet-i ilmiye olarak kabul ve tasdik edilmiş ve muhiti ve erbab-ı ilim tarafından zamanın örneksiz şahsiyeti diye Bediüzzaman adıyla adı konmuş bir şahsiyet-i ilmiyeyi tenkid etmek ve ilmî değerlerini ölçmek için ise, tebahhur derecesinde bir vüs'at-i ilmiye ve kariha-i kâmile lâzımdır. Daha Hazret-i Kur'anın kaç sure olduğundan bîhaber olarak derin bir cehl ü nâdanî içinde pûyan olan bir kariha ile ve yekdiğerinin cehlini anlamıyacak ve eser-i cehli farkında olmayarak yekdiğerinden aynen kopya edecek derecede koyu bir gaflet ve acz-i mutlakla ilmî işlere karışmak insanı nihayet gülünç yapar. Kaldı ki vatandaşın mukadderatını tayinle muvazzaf resmî makamların mümessili olarak böyle bir hale düşmek sadece fecaatdır. Ve bu hal şübhesiz idare mevkiinde bulunanların idare eyledikleri câmianın temayülat-ı ruhiyeleri hakkındaki derece-i alâkalarına ve behre-i ilmiyelerine ve o câmiadan kendilerini ne kadar müstağni ve yabancı telakki eylediklerine bir mi'yar teşkil eder. Kur'an-ı Kerim malûm olduğu üzere 140 sure değil, 114 suredir. Risale-i Nur ise aslî adedi 33 Söz, 33 Mektub, 33 Lem'a, 33 Şua olmak üzere 132 adeddir. Bunların ilâveleri ve zeyilleri ayrıca numara almazlar. Bu rakam Muhammed (A.S.M.) ism-i pâkinin beyan-ı adedîsidir ve Fatiha-i Şerife'nin de Allah ve Rahman ism-i şeriflerinin gayr-ı mektub meddeleriyle aded-i hurufudur. İsm-i pâk-i Muhammed'in (A.S.M.) adedî beyanına iki rakam tekabül etmektedir: Birisi 132 rakamı, diğeri de ortadaki müşedded mim tek hesab edilmek şartıyla 92 rakamıdır. Resul-i Müteba'nın sinn-i şerifleri rakamı 63, şemsî 62'dir. Buna hadîslerde hilafet-i nübüvvet denilen hakikî ve meşrû hilafetin müddeti olan 30 adedi de ilâve edilince 92 çıkar ki, böylece ism-i pâk-i Muhammed (A.S.M.) hem sinn-i Resulullah'ı, hem de onun namına hakikî şekilde icra edilen hilafet-i meşruanın müddetini gösterir. Ve böylece Peygamber'in hakikî ve hükmî yaşını yani hayat-ı dünyeviyesinin müddetini ifade etmiş olur. Şu münasebet-i adediye bize şâyan-ı hayret bir mu'cize-i İlahiyyeyi göstermekte ve adedî beyanların aslâ tesadüfî ve manasız olmadığına bilakis İlahî irade ve kasdın eseri olduğuna delil teşkil etmektedir. Zira 92 olması Zât-ı Pâk-i Risalet'in hayat-ı kudsiyesi ile onun fer'î olan Hulefa-i Raşidîn zaman-ı hayatının o adede göre zuhur etmelerini iktiza ettirmez. Bu hayatların bu adede göre zuhur etmeleri, onların o adede göre ayarlandıklarını ve bu ayarlanmanın o hayat-ı kudsiyelere tasarruf eden ve onları tanzim eden kudret-i âliyenin eseri olduğunu açıkça gösterir. Bu hal Kur'andaki adedî vecihlerin hakkaniyetine açık bir bürhan ve bu veche-i ilmiyeye miftah olacak beyyinelerden biridir ve gayr-ı kabil-i red bir delil-i kat'îdir. Bu itibarla 92 rakamı hayat-ı maddiye-i Muhammediye'nin (A.S.M.) remzî beyanıdır.

132 adedine gelince: Bu aded bütün teşkilat-ı Kur'aniye içinde mündemiç bulunan ve bu itibarla Ümm-ül Kur'an Fatiha-i Şerife'nin de aded-i hurufu olduğundan hakikat-ı Fatiha'yı ve bu tarikle hakikat-ı Hazret-i Kur'anı ifade eylediği için bu hakaikın hâmile olan ve envâr-ı Kur'aniyenin ma'kesi ve tecelliyat-ı İlahiyyenin mir'atı olan maneviyet-i Muhammediyeyi (A.S.M.) gösterir. Yani erbab-ı hakikat meyanında hakikat-ı Muhammediye tesmiye edilen nur-u risalet ve nübüvveti ve Peygamberimizin tecelliyat-ı İlahiyyeye mir'at olan hakikat-ı maneviye ve hüviyet-i nuraniyesini yahud veche-i maneviyesini irae eder. İşte Nur Risalelerinin 132 aded olması, bunların hakikat-ı Muhammediyenin (A.S.M.) tam feyzine mazhar olarak envâr-ı Kur'aniyeye hakikî ve katıksız tercümanlık yapmakta olduklarını gösterir. Ve hakikat-ı Muhammediyenin (A.S.M.) tam ma'kesi ve mir'atı bulunduklarını ve nur-u risalet ve nübüvvetin füyuzat ve inşiaatı olduklarını irae eder. Ve bu hal Risale-i Nur'un hakikî mazhariyet ve hüviyetini izhar etmektedir. Bu itibarla Risale-i Nur, nur-u risalet-i Muhammediyenin (A.S.M.) âhîrzamandaki bir in'ikas ve tezahüründen başka bir şey değildir. Şübhesiz her ciheti hârika olan böyle bir hakikat eserinin hakikat-ı Muhammediyenin (A.S.M.) remzi olan 132 adedine tevafuk etmesi, beşerî bir kasd u iradenin tasniine nisbet edilmekten çok uzaktır. Çünkü Risale-i Nur'un bizzât kendisi ve şekl-i

ifadesi ve tarz-ı tensîkî ve mahiyet-i te'lîfi onu ez-her cihet tasnî-i beşerînin çok fevkinde bir hârika olarak göstermektedir. Münasebet gelmiş iken sayın savcının şu sorularını da cevablandıralım:

Ahmed Feyzi şeddesiz iki kerre Muhammed'den (A.S.M.) Bediüzzaman, şeddeli iki kerre Muhammed'den (A.S.M.) El-Kürdî çıkarmıştır. İki kerre Muhammed ne demektir? Muhammed'in şeddelisi, şeddesizi olur mu? Âhîrzaman Peygamberi'nin adı Mehmed değil, Muhammeddir.

Sayın savcının bu yüksek ilmî ihtarına doğrusu teşekkür etmek gerek. İlk iddianamesinde de bu mes'eleye şu cümlelerle temas etmişti: "Maidet-ül Kur'anda şeddesiz iki kerre Muhammed'in Bediüzzaman, şeddeli iki kerre Muhammed'in El-Kürdî'ye tevafuk ettiği bulunmuştur. Said-i Kürdî'ye tanınan Bediüzzaman ve El-Kürdî kelimelerini bulmak için, şeddeli ve şeddesiz olarak iki kerre Muhammed kelimesiyle tevafukun bulunmasıyla acaba Said-i Kürdî, Peygamberimiz Muhammed Mustafa'ya mı benzetilmek istenmiştir?"

Elcevab: Lafzatullahın adedî karşılığı 66 rakamıdır. Bunu ikiye katlayınca 132 çıkar ki, yukarıdan beri izah edildiği gibi vechile ism-i pâk-i Muhammed'dir (A.S.M.). Sayın savcı iyi dikkat buyursunlar. Şimdi bu şâyan-ı hayret tevafukun bulunmasıyla Peygamber-i Âlîşan Efendimiz hâşâ Zât-ı Ecell-i A'lâ Hazretlerine mi benzetilmiş oluyor. Lafzatullah yazılı bir levhayı âyinenin karşısına koyar isek, âyinenin içinde aynen bir lafzatullah görürüz. Bu iki Lafzatullahın mecmuu 132 yapar ki, ism-i pâk-i Muhammed'dir (A.S.M.). Bu hakikat bize Zât-ı Pâk-i Risalet'in mir'at-ı İlahî olduğu hakkındaki ehl-i hakikatın beyanlarını izah etmiş olmaz mı?

Sayın savcı dikkat buyursunlar. Aynı mantığı Bediüzzaman hakkında kullanırlarsa, pek hırpalamak istedikleri zâtın âhîrzaman Peygamberi'nin (A.S.M.) naziri değil, onun mir'atı olduğu neticesine varmazlar mı? Acaba iki kerre Muhammed'in Bediüzzaman ve El-Kürdî çıkması bizim eser-i icadımız mı? Hele ism-i pâk-i Muhammed'in (A.S.M.) iki nevi hesabının da bir zâtın üzerinde temerküz etmesi bir mu'cize değil midir? Yalnız bu hal, başka hiçbir delil olmasa, bu zâtın mazhariyet-i hakikiyesini isbat etmez mi? O zâtın hem cismaniyet-i Muhammedî'nin (A.S.M.), hem de maneviyet-i Muhammediyenin (A.S.M.) mir'atı olduğunu göstermez mi? Sayın savcı kahr ü tenkil etmek için uğraştığı zâtın kim olduğuna iyi dikkat buyursunlar. Ve bizim kasdettiğimiz manaları biraz daha iyice teferrüs buyurarak üzerimize öyle hücum etsinler. Şeddeli şeddesiz Muhammed olur mu imiş diye bize ders-i fetanet veren sayın savcıya, biz de bilmukabele bir ilim dersi verelim:

Malûm olduğu üzere Arab lisanı mutlaka okunduğu gibi yazılmaz. Yazıldığı halde okunmayan harfler çok olduğu gibi, okunduğu halde yazılmayanlar da vardır. Hemze-i vasıllar ve lâm-ı tariflerin hemzeleri halet-i vasılda okunmayanlara misal olduğu gibi; Allah ve Rahman ism-i celillerinde lâm ve mim'i çeken elifler yazılmadıkları halde okunanlara misaldir. Şeddeli harfler aynı cinsten iki harf oldukları halde tek harf yazılır ve iki harf okunurlar. Bazı harfler ise aslında mevcut olduğu halde hem yazılmaz, hem okunmaz. Meselâ Elhamdülillah cümle-i kudiesindeki

"lillah", ﷲ olduğu yani lâm-ı ta'lîl ile lafzatullahtan mürekkebe olduğu halde elif hem yazılmaz, hem de okunmaz. Keza lâm-ı ta'lîl, lâm-ı tarifin başına gelirse lâm-ı tarifin hemzesi okunmaz. İşte hesabat bu eşkâl nazar-ı itibare alınmak suretiyle bir usûl-ü mazbuta ve muntazama dâhilinde icra edilir. Okunuşa göre hesabat, yazılışa göre hesabat, her ikisinin mecmuuna göre hesabat, aslında mevcut olduğuna göre hesabat (tenvinleri nun saymak, okunuşa göre hesabat meyanındadır). Bu eşkâl-i hesabatın hepsinin de ayrı ayrı ve müstakil manaları vardır. İşte lafz-ı pâk-i Muhammed'in (A.S.M.) bir yazılışa göre, bir de okunuşa göre iki türlü hesabatı buna binaendir. Ve her iki türlü hesabın ayrı ayrı manalara delalet ettiğini ve ayrı ayrı iki vech-i hakikatı gösterdiğini yukarıda gördük.

Bir hakikatı daha ilâve edelim ki, cevaplarımız muzaaf bir bürhan halini alsın: Fatiha-i Şerife mektub ve melfuz 132 harfini yukarıda gördük ki, ism-i pâk-i Muhammed'in karşılığıdır. Lâkin "Lillah" kelime-i kudsiyesinde mündemiç hem yazılmayan, hem okunmayan İsm-i Celal hemzesi de vardır ki, bununla Fatiha-i Şerife'nin aded-i hurufu 133 olur. Bu 133 adedinin 132 kısmını ism-i celil-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın remzi olarak ayırsak geriye 1 adedi kalır ki, vahdaniyet-i İlahiyenin remzidir. Ve zâten Lafzatullah'ın hemzesi olmak itibarıyla Zât-ı Akdes-i Uluhiyet'i gösterir. Bu Lâ ilahe illallah kelime-i kudsiyesinin manasını ifade eder. 132 de risalet-i Muhammediye'nin remzi olunca, bu da Muhammedür Resulullah değil midir? Ve bu itibarla 133 rakamında hem Lâ ilahe illallah, hem Muhammedür Resulullah cümle-i kudsiyeleri mündemiç olmuyor mu? Yani kelime-i şehadet, Fatiha-i Şerife'nin aded-i hurufuyla da ifade edilmiş olmuyor mu?

Sâniyen: 132 rakamını mir'at-ı Muhammedî (A.S.M.) kabul ettiğimizde 1 rakamı o mir'atta tecelli etmekte olan Zât-ı Vâhid-i Ehad Hazretlerini göstermiyor mu? Ve böylece Peygamberimizin

mir'at-ı İlahî olduğu, ikinci bir manzara ile tezahür etmiyor mu?

Sâlisen: Bu 133 rakamı Besmele-i Şerife'nin 19 rakamının yedi mislidir. Yani 133 rakamında yedi defa Besmele-i Şerife mevcuttur. 7 ise Fatiha-i Şerife âyetlerinin adedidir. Demek Fatiha-i Şerife'nin harfleri miktarınca harf alınmış ve Fatiha-i Şerife o suretle inşa edilmiştir. Besmele-i Şerife'nin miftah-ul Kur'an olduğu da hadîs ile sabittir. Demek Fatiha tam tamına 7 Besmele mikdarı harften yapılmıştır. Veyahut Besmele Fatiha'nın 7 müsavî parçasından birine muadildir. Bu da Besmele-i Şerife'nin Fatiha'dan olduğuna dair hadîslerin manasını açıklıyor ve tasdik ediyor. Sonra bütün surelerin adedi 114'tür. Buna Besmele-i Şerife'nin aded-i hurufu olan 19 ilâve edilince mecmuu 133 yapmaktadır ki, böylece surelerin adedi, Besmele-i Şerife'nin aded-i hurufunun tam tamına, eksiksiz ve noksansız altı mislidir. Demek ki bir Besmele mikdarı kadar daha sure olsa idi, sure adedi hem 133 olur, hem de Besmele-i Şerife'nin aded-i hurufunun yedi misli yani Besmele mikdarınca sure olması icab ederdi. Bu kıyasa göre sure-i celile adedi, Besmele'nin altı misli olmuş; yedinci makamına da âdeta 19 sure yerine geçmek üzere Besmele-i Şerife bizzât oturmuştur. Bu suretle sure-i celile adedi 114, miftah-ul Kur'an olan Besmele-i Şerife 19 sure hesab edilmek veya o makamda kabul edilmek üzere 133 olur ki; kelime-i şهادetin remzi olan bu rakamda hem suver-i Kur'aniyenin mecmuu, hem miftah-ul Kur'an olan Besmele o miftah kaç defa kullanılmak suretiyle bu teşkilatın vücuda getirildiğini bildiren Fatiha-i Şerife'nin yedi âyeti mevcut olmuş olur. Bu manzara-i âli-l âl bize ne müdhiş esrar ve hakaikın ve tertibat-ı İlahiyenin karşısında bulunduğumuzu ve yukarıdan beri izah edilen adedî münasebetlerin nerelere kadar dayandığını ve Kur'anın gelişigüzel bir eser olmayıp, her sahasının birbirine tamtamına mutabık bir tertib-i ezeli olduğunu bedahetle gösterir.

Sure-i celile-i Kur'aniye adedi: 114 Besmele-i Şerife hurufu: 19

114+19= 133

Fatiha-i Şerife'nin aded-i âyâtı: 7 Besmele-i Şerife hurufu: 19

19x 7= 133

Lâ ilahe illallah:1 Muhammedür Resulullah: 132

1+132=133

Sayın savcının yüksek feraset eserlerinden birisi de, "Sellemeullah" tabirini anlayışında ve Üstad'ı, Hasan Sabbah Kefersutî'ye benzetişinde buluyoruz. Güya "Sellemeullah" tabiri Peygamber'e itlak edilen salât ü selâmdanmış. Onu Peygamber'in gayrıya itlak, onun peygamberliğini iddia demek imiş. Nurcular Said-i Kürdî'yi peygamber yapmışlarmış.

Cevab: Ülema beyninde mütearef ve müstamel bir edeb-i müstahsen olmak üzere Peygamber-i Âlîşan Efendimizin ism-i pâk-i mübarekleri akabince "Aleyhissalâtü Vesselâm" yahud yalnızca "Aleyhisselâm", Sahabe-i Kiram zikredilince "Allah ondan razı olsun" manasında "Radiyallahü Anh", Tâbiîn ve ondan sonra gelen rical-i ümmet hakkında da "Allah selâmette kılsın" manasına "Sellemeullah" kullanılır. Salât ü selâm Peygamberimizden maada onun âl-i pâkine de şamil olduğu için Ehl-i Şîa sâdât-ı kiram hazeratına da "Aleyhisselâm" kullanırlar. Hazret-i Gavs-ı A'zam gibi evliyaullahın ve kümmelînine de "Radiyallahü Anh" dendiği çok kerre vaki'dir. Bunlar dinde bir vücub ifade eden nasslar değil, müstahsen teamüllerdir. Bilhassa "Sellemeullah" tabiri tam yerinde kullanıldığı halde, killet-i malûmatlarından dolayı bunu da farkedememişlerdir. Ve ganîmet bulmuş gibi, bu vesileyi de bize yüklenmek için bir fırsat telakki etmişlerdir.

Hasan Sabbah mes'elesine gelince: Bu adam İslâm tarihinde sayılı din yıkıcı deccallardan birisidir. Malûm olduğu üzere âhirzamanda bir gözü kör, din yıkıcı hakikî deccal gelmezden evvel lâakal 27 veya 30 deccalın geleceği hadîslerde musarrahtır. Bu hadîslerden ikisini okuyalım:

1) فى امتى كذابون دجالون سبعة و عشرون منهم اربعة نسوة و انى خاتم النبیین لا نبى بعدى

2) ان بين يدى الساعة الدجال كذايين ثلاثين او اكثر فاما آتيهم قال ان يأتوكم بسنة لم تكونوا عليهما يغيرون سنتكم و دينكم فاذا رأيتموهم فاحذروهم و عادوهم غلاة

Şîa'nın en azgınlarından olan ve İslâm tarihinde çok fazla ifsadat yapmış olan İblistiynet bir adamı, sünnet-i Muhammediyenin ve ahlâk-ı Ahmediyenin hâmile ve lâbisi bir zât-ı kerim-üs sıfât

حامل القرآن حامل راية الاسلام من اكرمه فقد اكرم الله و من اهانه ile ve

فعليه لعنة الله hadîs-i şerifine hâssaten mazhar bir alem-dar-ı hidayete nisbet ve teşbih etmek, garaz ve insafsızlığın en üstün şeklidir. Mahkeme günü halk toplanıyorlarsa, bunları bir kimsenin teşvik ile toplamasına acaba imkân var mıdır? Bu toplanma devleti ve adliye-yi bir tehdiddir de, niçin sayın savcı vazifesini yaparak bunları hapis-hanelere ve mahkemelere sevk-etmiyor?

Kefersutî teşbihine gelince: O güya ahlâk ve mişvar itibarıyla Üstad'a benziyormuş. Devlete isyan etmiş yüz bin kişi baltalı ordusu varmış. Sonra tutulup asılmış. Bunlar tarihte olağan hâdiselerdir. Fakat sayın savcı unutup ki, Üstad'ın baltalı ordusu yoktur. Buna mukabil, "Aman sakın siyasî bir cereyana kapılmayın, bir partiye girmeyin, farkında olmayarak siz de garazkârlığa kapılır ve zulüm-kârlığa taraftar olursunuz. Particilik, tarafgirlik yapmakla siz de zulüm-kârlık zihniyetine sürüklenirsiniz. Bize hizmet-i Kur'an yeter. Elimizde şimdikinin yüz misli de kuvvet olsa, yine Nur'a sarfedeceğiz. Elimizde Nur var, topuz yok." diye telkinatta bulunan ve bana zulüm yapanlar eğer Risale-i Nur'la imanlarını kurtarsalar da bid'at ve dalaletten vazgeçseler ve ba'dehu bu yüzden beni i'dam etseler yine onlara hakkımı helâl ederim diyen bir İlahî rahmet müjdecisinin munis ve lütufkâr sesi var. Sonra Kefersutî ve saire gibi insanlardan hangisinin elinde Risale-i Nur gibi feyyaz bir hakikat-ı şamile ve nur-u ilim mevcuddu. Sonra milyonlarca insanın okuduğu tefsirler olabilir. Ve o kütüb-ü diniye etrafında bir müntesib kitlesi toplanmayabilir. Fakat o zaman din tahsil evleri harıl harıl çalışıyor ve halkın vicdanî ve imanî ihtiyaçlarına şifabâhş oluyordu. Lâiklik bahanesiyle dinin tedrisi men' edilen ve Kitab-ı Mukaddese'nin öğrenilmesi Arabça dinî tedrisat yapıyor diye baskınlara uğrayan, mahkeme kapılarına dökülen bir milletin her mihneti göze alarak fedakâr bir fazilet ve hakikat naşirinin etrafında bir hale-i muhabbet ve vefa ve muavenet teşkil etmişlerse, bunu bir gizli cem'iyet formülü ile boğmak ve ifna etmek için yapılmadık tertibler bırakılmazsa, bu millet hukukunu kime arz edecektir? Bunlar Nurcuyum demişler, Medrese-i Nuriye demişler, mahkemenin yargılamasıyla alâkası olmayan bir insana Medrese-i Nuriyemize kaydedilen dediği için sanıkların gizli cem'iyet kurdukları anlaşılmış. Metbu' demek, gizli cem'iyetin başı demek imiş. Said Nurculara Nur talebesi dediği için, müntesibler kendinin değil, Nurcular cem'iyetinin talebeleri imiş. Said'e Mehdi demişler, Peygamber demişler. Cennet'in kapısını başkalarına kapamışlar. Bunlar milletimiz içinde ayrı varlıklar imiş. ilh... Vatandaşın cibillî ve aslî hukukunu ayak altına almak için ne plânlı ve ustalıkla hücumlar ve ithamlar... Dünyada kelimelerin kalıbı o kadar mı katıdır ki, behemehâl sayın savcının istediği manaları ifade etsin. Cinaz, istiare, kinaye, teşbih artık insanların karihaharından tamamen silindi mi? Denizli Mahkemesi sandıklar dolusu kitab ve evrakı tedkik etti. İçlerinde belki yüz milyon kelime vardı. Bunların içinde suç olarak bir tek cem'iyet kelimesi bulunmuş mu? Cinaslardan ve teşbihlerden faidelenerek bir cem'iyet heyulası ihdas etmek, kanunşinaslığın ve vatandaş hukukunun şerefine çıkar mı? Bu devletin emniyeti dinsizlik ile mi kaimdir ki, dindarlığımız ve dinî hakikatları öğrenmek ve öğretmek cehdimiz devlet emniyetini ihlâl sayılıyor? Acaba bu devlet, dinsizlerin devleti midir? Veya dinsizliği ve dinsizleşmeyi kendine gaye edinmiş midir? Madem ki devlet lâiktir, bizim dinimize ne karışıyor? Bizim eşrat-ı saat mes'elelerini öğrenmemiz, dilediğimize Mehdi ve saire dememiz, onu ne alâkadar ediyor? Zât-ı Uluhiyet'in alenen inkâr edildiği ve erkân-ı dinin müfthirane tezyif edildiği ve onun yerine fâniler edilerek kendilerine hâşâ yaratıcılık isnad edildiği bir devirde, bizim bir insana Mehdi dememiz çok mu büyük bir cürümdür? Mehdi, peygamber değildir. Fevk-al beşer de değildir. Din-i celil-i İslâm'ı i'zaz ve i'lâya ve neşr-i hidayete memur bir insandır. Fakat teyid-i Muhammedî'ye (A.S.M.) mazhar bir insandır. Mehdi kelimesi, mervi mebni gibi ism-i mef'uldür. Hidayete nail olmuş manasıdır. Bunda ne gibi fevkalâdelik var da tehaşî buyuruluyor? Mehdiyim diye dava eden yok. Ortada Menemen'in esrarkeşleri de yok. Ortada bir hakikat-ı ulyâ, bir nur-u kudî meydandadır. Eğer Mehdi insanların hidayetine sebep olan bir insan demek ise, bu kadar evsaf-ı bergüzide ile neşr-i hidayet yapan bir insana ve esere Mehdi demek, ne gibi bir tezat ve eblehliği icab ettiriyor? Sayın savcının bütün suallerine cevap vermek için cildler doldurmak lâzımdır. Fakat zamanın müsaadesizliği bizden bu imkânı almaktadır. Yalnız kemal-i tehevürle serdettiği sualleri de cevablandırmak bir zarurettir.

"Mevzu ile ilgisi olmadığı halde millî inkılabın bazı tarîklerini dinsizlik göstermek isteyen Said-i Kürdî, hükûmetin kanunlarına tecavüz etmeyi ve millî inkılabı dinsizlik gibi göstermeyi hedef tutmak suretiyle hareket eden Said-i Kürdî inkılab hareketlerini münafıklık, zındıklık, dinsizlik ve zalim olarak tavsif eden ve yurdumuzda böyle bir zümre olduğunu ileri süren Said-ül Kürdî... "Bu ithamlara göre biz millî inkılabı, hâssaten şapka giymeyi dinsizlik addediyormuşuz. Kılık kıyafet mes'elesi olan, kalbdeki iman ile alâkası olmayan böyle sathî mes'eleler yüzünden devleti kötülüyor ve muzır telkinler yapıyormuşuz. Halbuki memlekette ne dinsizlik varmış, ne de dinsiz

bir zümre mevcut imiş. Herkes câmilerde istediği gibi namaz kılabilirmiş. Din ve dindar aleyhine hiçbir şey yokmuş.

Cevab: Eğer dinsizliğin cismanî bir mevcudiyeti olsa idi, işe geldiği zaman böyle şimdiki gibi inkâr o kadar kolay olmazdı. Yahut din yıkıcılığı maskeli ve kurnazca formüllerle aldatıcı ve şaşırtıcı plânlarla yapılmasa idi, o zaman dindarı tenkil ve onun hakk-ı itirazını boğmak o kadar kolay olmazdı. Sayın savcıya soruyoruz: Umûr-u maneviyeden olan ve vicdanlarda barınan dini yıkmak ve onu unutturmak ve vicdanlardan silmek için onun tedrisini men' etmekten daha müessir bir tarîk var mıdır? Din tedrisatı, dinin yegâne medar-ı beka ve zıman-ı mevcudiyeti değil midir? Ve onun üsare-i hayatı değil midir? Din tedrisatının men'i, dinin belkemiğine indirilen en kahhar bir ölüm darbesi değil midir? Biz bu vartalara dinimizi öğrenmek, imanımızı kaybetmemek endişesiyle düşmüş değil miyiz? Memleketimizde lâikliği barındırmak bahanesiyle İslâm dinine ve müslüman halkın vicdanına indirilen müdhiş ve kahhar darbe ve elîm sû'-i kasd ve tahakküm olmamış olsaydı, bugün biz burada mevcut bulunacak mı idik?

Bugün 40 yaşına kadar yetişen nesil hangi imanın sahibi ve hangi dinin sâlikidir? Koca bir nesli dinden, imandan soymak, bir milleti tam mürted bir hale getirmek için bundan daha kurnazca plân ve tarîk mevcut mudur? Bolşevik diyarında "Din afyondur" diye alenen men' edildi. Fakat bu açık darbe, dini kaldıramadı, vicdanlardan din hissini sökemedi. Fakat bizim memlekette dinin bazı eşkâline müsaade edilir gibi hareket edilerek esas plân gizlendiği için tesir daha kahhar oldu. Bugün münevver gençlik dinsizliği medar-ı şeref, dindarlığı zillet ve meskenet sayıyor. Devlet reisliği makamından "Dinin tabiat kanunları dışındaki hayaller" olduğu ilân edilmemiş midir? Devlet idaresi makamından dinin zehir olduğu söylenmedi mi? Beş-on safdil müslümanın câmilerde merasim kabilinden ibadet yapmasına müsaade edilmesi, zevahiri kurtarmak ve aks-ül ameile meydan vermeyerek plânı daha kuvvetle tatbik etmek ve müessir kılmak için değil midir? Madem lâiklik Kanun-u Medenî'nin esbab-ı mûcibe-i layihasına göre dinin hüküm halinde kanunlara girmemesi demektir ve madem ki din, devlet nazarında ve vicdanlarda kaldıkça muhteremdir ve masumdur. Ve madem ki lâiklik dine hakikî müebbed bir taht olarak vicdanları tahsis ediyordu. O halde dini vicdanlardan söküp çıkarmağa, din tedrisatının men'ine ve onu unutturmağa ne lüzum vardı? Ve madem ki eski ve yeni Anayasa Kanunu Türk'e aslî ve cibillî hak olarak din ve vicdan hürriyetini tanıyordu. Dinin tenkil ve tezyifi için 25 sene bilâ-ârâm çalışmanın ve gayretin ve dinsizleşmek için a'zamî bir taassubla faaliyet sarfetmenin manası ne idi? Demek ki yukarıdaki parlak va'dler, bir iğfal ve aldatma formülünden başka bir şey değildir. Din yıkıcılığı nasıl olmalı? Allah akidesi yeminlerden ve mahkemelerden dahi kaldırılmakla, bu milletin terakki teceddüdü ne kazanmıştır? Çocuklarımızın masum gönüllerine, âmentü yerine "Türküm, doğruyum, yaşam büyüklerimi saymak, küçüklerimi korumak, yurdumu, ulusumu özümünden çok sevmek" gibi ölü ve formüller doldurmakla bu milletin fazileti ne kazanmıştır? Sayın savcı hangi dinden ve dinî mevcudiyetten bahsediyor? Ölü ve şekilden ibaret olan isimden mi bahsediyor? Dinin üsare-i hayatı kurutulduktan sonra kalan posadan mı bahsediyor? Azlıklara Lozan Sulhu îcabinca bahşedilen her nev' din ve vicdan hürriyetinin Türk ve Müslüman câmiasından esirgendiğinden mi bahsediyor? Bu hal imansızlığın ve imansızlık metodunun takib edildiğinin bir delili ve bariz bir alâmeti değil midir?

Sayın savcıya soruyorum: Bu millete 25 seneden beri dinini öğrenmesinin men' edilmesi, hangi kanuna dayanılarak yapılmıştır? Vatandaşın aslî ve cibillî haklarından olan ve Anayasa ile teyid edilen bu hakk-ı hürriyeti milletin elinden alanlar hangi salahiyyete dayanmışlardır? Bu haklı şekvayı yükselten bir insana inkılab düşmanı, vatan ve rejim aleyhdarı demeye kimin hakkı var? Haklarımızı aramamak ve söylememek mi fazilettir?

Sayın savcı bizi duruşmada mevzu-u bahs edilen bir mes'ele hakkında şiddetle sıkıştırmaktadır. Memleketin nizam ve ahengini bozmamak için, bu hususta tamamen açıklama yapmamayı bir vatan borcu bildiğimizden savcının açık ithamlarını kısmen kapalı olarak cevaplandıracağız. Fakat bu hususta kendimiz sahadan çekilerek, sayın savcının tabiriyle İlahî ve kudsî makamın sahibi olan Zât-ı Pâk-i Risalet'e vekalet vereceğiz.

Savcının ithamı: Millete ve memlekete hizmet, dine hizmettir. Atatürk hayatı boyunca bu yurda ve Türk Milletine hizmet etmiştir. Onun bir cihan-ı husumete karşı gelerek Türk vatanını düşman çizmesinden, Türk Milletini zincir-i esaretten kurtarması, istisgar edilecek bir hizmet midir?

Cevab-ı Risaletpenahî:

انه ستفتح لكم مشارق الارض و مغاربها و ان عمالها فى النار الا من
اتقى الله و اوفى الامانة

ستفتح مشارق الارض و مغاربها على امتى الا و عمالها فى النار الا 2)
من اتقى الله وادّى الامانة

İtham: Süfyan adında bir İslâm Deccalı zuhur edeceğine dair bir hadîs yoktur.

Cevab:

احذركم سبع فتن تكون بعدى فتنة تقبل من المدينة و فتنة تقبل بمكة و تقبل
من اليمين

و تقبل من الشام و فتنة تقبل من المشرق و فتنة تقبل من المغرب و فتنة
تقبل من بطن الشام

و هى فتنة السفينى

Sayın hâkimler! Süfyan hadîslerindeki kayıtlar, Süfyan değil, yâ-yı nisbî ile Süfyanî'dir. Sonra Şam mes'elesinden murad, bildiğimiz vecihle Suriye'deki Dımeşk şehri değildir. Kamus'un kaydına göre Şam, Kâ'be'nin sol ve şimal tarafına düşen ülkelerin adıdır. Dımeşk şehri, Şam ülkesinin şehirlerinden biridir. Kâ'be'nin canib-i yeminine Yemen denildiği gibi, Şam lügatta sol ve şimal taraf manasına gelir. "Batn" kelimesi ise, Batn-ı Mekke tabirinde görüldüğü gibi, karib-i Mekke yani bir şehrin civarı ve ahalisi ve şehre yakın yerler manasındır. Bu kelimeyi, bugün kullandığımız "banliyö" kelimesi ifade eder. Tabî bir şehrin havalisiyle, bir ülkenin veya ülkelerin havalisi vüs'at ve imtidad bakımından aynı şeyler değildir.

Sayın savcının en kuvvetli ve bütün davanın merkez-i sıkleti ve baş mahreki olan ithamına gelince: Bu hususta yüzde yüz bürhan teşkil edecek her nev' ilmî vesaike mâlikiz ve bunları arz u izaha da hazırız. Lâkin duruşmada bu cihet mevzu-u bahs edilmediği için sayın savcının kuvvetli tahrik ve ithamlarına rağmen, memleket nizam-ı içtimaîsinin selâmeti bakımından bu hususta ihtiyar-ı sükût ediyoruz.

Sayın hâkimler! Eğer bir insanın menfî düşüncüsü, ilmî ve samimî kanaatları, idarî cihazın hatalarını belirtmesi, tenkid etmesi, umumî kanaatlara aykırı fikirler taşıması, hâmile olduğu ilmin îcablarını kayıtsız şartsız açıklaması, bir insanın cezalandırılması için kâfi bir sebep ise; huzurunuzda bulunanların en çok mûcib-i ceza olanı benim. Benim kanaatlarım hakikata menfidir. İçinde bulunduğumuz durumu aslâ iyi görmeyen ve beğenmeyen bir adamım. Bu itibarla bana ne kadar ceza verirsiniz haklısınız. Lâkin kanaatlarımda samimiyim. Zira kanaatlarımda ilmîyim. İlmin berrak sesinin arkasına düşmüşüm. Yanlış olabilirim, fakat bütün varlığım hüsn-ü niyetten yapılmış bir insanım. Elinizde iki ilmî kitab da benim nihayet ilim endişesi peşine düşmüş mahiyetimin bürhanıdır. Bir ilim yolcusu menfî görüşe sahib olabilir. Bunun siyasî manası olamaz. Eğer ilmî araştırmalar muayyen çenberler içinde sıkıştırılırsa, onun ilim olmasına ve hakikî feyzini vermesine imkân yoktur. Ben yazdığım kitaptan ve taşıdığım menfî kanaatlar yüzünden mahkûm edebilirsiniz. Fakat bu hükmünüz, Sure-i Maide'nin 45, 46, 47'inci âyetleri olan:

ومن لم يحكم بما أنزل الله فأولئك هم الكافرون

ومن لم يحكم بما أنزل الله فأولئك هم الظالمون

ومن لم يحكم بما أنزل الله فأولئك هم الفاسقون

âyet-i celilelerini okuyan ve onlara inanan ve bu âyet-i celilelerin manalarını söyleyen bir adama ceza vermeğe benzer. Son sözümü Hazret-i Kur'ana terkediyorum:

حَسْبُنَا اللَّهُ وَ نِعْمَ الْوَكِيلُ

Ahmed Feyzi

Haşiye: Bediüzzaman Hazretlerinin İzmir, Erzincan zelzelesi münasebetiyle yazdığı zelzele

risalesi, savcının bütün müşküllerini hallediyor. ص.ج

Mahkemeye son verilen tahliye dilekçesi

Afyon Ağır Ceza Başkanlığına

Aleyhimizdeki bütün itham sebepleri ve mahkûmiyet âmilleri yüksek Yargıtay'ın müdellel bozma kararına göre cürüm mevzuu haricinde kalmıştır. Mevkufiyet ve mahkûmiyetimizin imkânı, Eskişehir ve Denizli'de gereği icra kılınmış mevaddan maadasının bulunup çıkarılmasına vabestedir. Ortada mevkufiyet ve mahkûmiyeti mûcib sarih ve kat'î ve müsbet bir delil olmadan sırf ihtimal ve imkâna dayanan bir mesned yüzünden vatandaş mevkufiyetinin temadisine rıza göstermek, hiçbir adalet ölçüsüyle kabil-i te'lif değildir. Maamafih mukadder cezaları da hemen hemen yatmış bulunuyoruz. Hiçbir fâni emel ve maksada tenezzül etmeyen, saf bir iman ve fazilet sevgisi yüzünden ve dinimizin kudsî hakikatlarını rehber yapmamız ve onun müsbet ve menfî ahkâm ve evamirine kulak vermemiz ve Allah (Celle celalühü) ve Resulünün (A.S.M.) reddettiklerini reddetmemiz ve ancak şerlere ve dinsizlere ve onun âmillerine karşı imanen bir muhalefet ve takbih ruhu taşımamız dolayısıyla dokuz ay Denizli'de, onsekiz ay Afyon'da tam bir gurbet ve mahrumiyet haliyle maruz kaldığımız ızdırab gözönüne alınarak vicdanlarınızca da müsellemler ve meydanda bulunan elîm mağduriyetimize bir nihayet verilmesini ve son bir cemile olarak tahliyemize karar vermenizi saygılarımla rica ederim.

İlâvesi

İlim ve din ve fazilet ve hakikat yolcularının kahr u tenkile maruz bırakılması; imana değil küfre, fazilete değil şerre, nura ve hakikata değil zulme ve dalaletle muavenet manasını ifade eder. Yüzde doksanbeşi müslüman olan bu asil ve mazlum milletin taşıdığı ruh-u iman ve nisbet-i kudsiyenin hatırını sayınız. Müslüman âbâ ü ecdadın evlâdları olduğunuzu nazara alınız. Müslümanın dalkavuk olamayacağı ve hakikatları aslâ faramuş edemeyeceğini de düşününüz. Bu asil milletin bir hâle-i şeref halinde 1000 seneden beri taşıdığı fazilet ve hakikat kaynağı yüksek müslümanlığın o millet için mûcib-i töhmet olamayacağını ve bu milletin müslümanlığı sebebiyle kahr u tenkile müstehak bulunmadığını kabul ediniz. 25 seneden beri milletin göğsünden imanını sökü� çıkarmak için millete reva görülen enva'-ı tezvirat ve ifsadatı, çeşitli ihanet ve hıyanetleri, gaddarlık ve insafsızlıkları müslüman vicdanlarınız görsün. Milleti topyekûn irtidada ve dinsizliğe ve ebedî helâk-i mutlaka sevk etmek isteyenlerin ve dini tabiat kanunları dışındaki hayaller diye alenen tezyif ve inkâr edenlerin ve "Din zehirdir" na'rasıyla milletin imanını i'dam etmeğe ve bu vatanda müslümanlığı yok etmeğe pervasız çalışanların maksadlarına ve milleti müslümanlıktan dolayı mahkûm etmeğe uğraşanların kötü emellerine yardımcı olmayın. Vicdanınızın sesini fâni îcablara zebun kılınca, yarın Huzurullah'ta itizara yol kalmayacağını hatırlayınız. Beşeriyet için yegâne felah u saadet kaynağı, nur hazinesi olduğu bütün cihan-ı mütefekkir ve âlem-i insaf ve irfanca kabul ü teslim edilen müslümanlığın irtica' olamayacağını, irticain ancak dinsizlik ve dalalet-i ruhiye yoluyla insanları fetret ve cehalet asrının karanlıklarına götürmek isteyenlerin, ilhad ve irtidada ve şamanperestliğine, Yahudi masonluğuna sürüklemek isteyenlerin, küfrü ve imansızlığı din yapmak, her türlü fazilet ve insaniyet his ve idrakine yer vermeyen kör ve sağır tabiat ve esbabperestliğe rücu' etmek, her türlü necaib-i âliyenin kökünü kesen koyu bir dalalet ve kasvet ruhunun kaba ve haşin hissizliğine, insafsızlık ve gaddarlığına ulaştıran katı ve meş'um maddeperestliğe, menfaat ihtirasına ve azgın hodgâmlığa döndürmek isteyenlerin yolu olduğunu düşününüz. Evet şübhe yoktur ki, irtica' beşeriyeti huzur ve istirahat mahrum eden, hodgâmlıkları azgınlığa sürükleyen, vicdanları nasırlaştıran, hissiyat-ı necibaneyi, merhamet hürmet vefa ve sadakat hislerini söndüren dinsizlik ve maddeperestlik yoludur. Her türlü iffet ü namus kaygılarını silip süpüren, insanları iğrenç ve mübtezel bir fuhuş bataklığının müteaffin gayyasına ve en korkunç bir hayvanî soysuzluğa sürükleyen fezaht-ı ahlâkiye ve şenaat-ı sefihane mürevviclerinin yoludur. Milletin kazandığı zaferi istismar ederek ve onu basamak yaparak, onun bütün ahlâkî ve imanî servetini ve manevî kıymetlerini ve onların mesnedi olan mukaddesatını hurafe adıyla i'dam ve ifna edenlerin yoludur. Lâikliği bahane ederek, milletin dinini mahkûm edenlerin, bütün hakaik-ı imaniyeyi ayak altına alanların, ferman-ı İlahîyi merdud ve menfur yapanların, evamir-i İlahiyeyi kurûn-u vustâ ahkâmı veya barbarlık an'anatı diye tezyif edenlerin, necaib-i imaniye ve fezail-i İslâmiyeyi iktisaba ve hakaik-ı ezeliyeyi telebbüse ve iz'ana irtica' diyenlerin, dinsizliği ve rezail-i sefihaneyi, içki kumarı fuhuş israfı ve hayvanî ezvakı medeniyet diye alkışlayanların, bu vatanda İslâma hakk-ı hayat vermemek ve müslümanın ağzına kilit vurmak ve müslümanlığın bu vatanda kökünü kesmek için milletin en aslî haklarını hiçe sayanların, her türlü şerait-i medeniye ve îcabat-ı hayatiyeyi müstecmi' irfan ve medeniyet dini, iz'an ve şuur mesleği, hürriyet-i vicdaniye ve en hakikî fezail-i insaniye kâ'besi olan yüce

müslümanlığı, her türlü iz'an ve idrak heyecanından mahrum kupkuru eşkâl ü merasim menziline indirenlerin, elhasıl vicdan ve iman hürriyeti düşmanlarının yoludur. Bir asırdır milletimizin bu zulüm şebekesinden, bu küfür ve irtidad ifritlerinden, bu kendilerini masonluğa satmış Yahudi uşaklarından çekmediği kalmamıştır. Bu yüzde doksanbeşi müslüman olan bir halk namına icra-i adalet eden hâkimlerimizin milletin can evine kasdeden, onu ahlâk ve an'anatından, iman ve mukaddesatından dolayı sefil ve mübtezel yapanların meş'um fenalıklarını ve şeni' ihtiraslarını ve Yahudilik elinde bazıca olan menfur gaye ve hedeflerini, şuursuz ve iz'ansız çılgınlıklarını görmeleri lâzımdır. Millet hürriyetinin yegâne teminatı adl mekanizmasının milletin isteklerine hem-ayar olarak a'zamî bir hakperestlikle çalışması millet hukukunu vikaye etmiştir. Bu millet masonluk ifsadııyla korkutulmaz. Bununla mason bozgunculuğu ile kemalât-ı ahlâkiyeye ulaşmaz. Mason dinsizliği namına feragat, fedakârlığa ve kahramanlığa sevk edilmez. Masonluk saltanatı için bu vatani müdafaa etmez. Yahudi iblislerinin sevk u idaresi altında gözü kapalı çalışan şuursuz çılgınların hatırı ve meş'um hedefleri için bu vatani müdafaa etmez. Bu vatan Yahudi uşaklarının vatani değildir. Islah ve selâmet mürtedlerin, iman ve mukaddesat düşmanlarının yolu değildir. Hürriyet-i fikir insanların her türlü manevî mesnedlerden mahrum, her türlü kanaat-ı imaniyeden muarra, ruhî bir anarşiye mâlik olmaları değildir. Hürriyet-i fikriye, saadet-i insaniye içindir. Ruhî tezebzüb, içtimai sefalet için değildir. Cem'iyet-i beşeriyeyi felâket ve sefalet sürükleyecek istikrarsızlık ve insafsızlığın adına hürriyet-i fikriye denemez, ruhî anarşi denir. Böyle bir hürriyet-i fikriye, felâket-i içtimaiye yolunun ana tarîkidir. Vicdan ve fikir hürriyetini mutlak imansızlıkla ve mukaddesat düşmanlığı ile tev'em görenler, masonluk zehirlerinin telkini altında hareket eden ve ruhlarda ıslah edici, yapıcı ve birleştirici büyük hakikatlara tam bir iz'an ve tefekkür serbestîsi ile bağlanmak ve onları kabul etmeyi cinayet sayan çılgınlardır. Elbette bir vahdet ve intizam deryası olan mükevvenat, büyük ve küllî ve müstekar hakikatların bir mecmua-i nizam ve mükemmeliyetidir. Bu büyük ve küllî hakikatlara inanış, tam bir fikir olgunluğu ile yüksek merhalelere ulaşmanın ve kemal-i iz'an ve tefekkürün bir ifadesidir. Bu millet çılgınların ve gözü kapalı giden yolunu şaşırılmışların kılavuzluğu ile saha-i necata gidemez. Fikir cihanının yüce kâ'bına ulaşamaz. Yüksek kahramanları, büyük rehberleri, âlî şahikaları vardır ki; ilhamlarını iman semasından almışlar, fikir sahasında en yüksek mertebelerde rakipsiz cevelan etmişlerdir.

Uluborlu'lu
Ahmed Feyzi

Afyon Mahkemesi Kararnamesi

Afyon Mahkemesi Kararnamesi

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Elli bir sahifeden Nur'a ve müellifine ait kırk sahifedir. Risale-i Nur'un mahrem parçalarından çıkarılmış. Güya aleyhimizdedir. Halbuki, onları mesul eder. Aleyhimizdeki kararnamedendir. Ve hakikaten lehimizde olduğundan, Nur'un eczaları içine girmeğe hak kazanmış.

Said Nursî

Teşekkürname

Teşekkürname

Afyon Ağır Ceza Mahkemesine

Ben bütün samiyetimle sizlere teşekkür ediyorum ve Afyon'u da ve adliyei de tebrik ediyorum ki, sizin gibi muhakkik ve vicdanlı zatlari bulmuş ki; makam-ı iddianın ve ehl-i vukufun bendeki şiddetli ameliyat-ı cerrahiyelerine merhem sürdünüz.

Bu on bir ay emsalsiz tecridle ve konuşturmamakla olan ağır elemelerimi bu son kararnamenizle sildiniz, hiç eser bırakmadınız. Şekva yerine şükür ettirdiniz. Eğer bazı arkadaşların ricaları ve temyiz Dairesine de sizin bu müdakkikane kararınızı okutmak fikrimiz olmasaydı, kararınızı hiç temyiz etmeyecektik.

Hakikaten hakiki adaletinizin bir nevi kerameti hükmündedir ki, benim kaç mahkememde izin verilseydi okuyacağım Risale-i Nur'un dünyaya bakan aynı noktalarının kararnamenizde

yazmanızdır. Risale-i Nur'un tam kıymetini anladığınızdan ve âlimane hülâsa ettiğinizden, sizlere ruhum "Bin barekâllah" der.

Said Nursî

Afyon Ağır Ceza Mahkemesine

Elli bir sahife karanamenin bana ve Nurlara ait olan kırk küsur sahifesini gayet ehemmiyetli bir mübarek eser olarak gördüm. Ve heyet-i hâkimenin kıymet-i ilmiyelerini ve adaletlerini ve geniş tahkikatlarını gayet parlak gösterdiğinden, benim aleyhimde olsa da ruh-u canımla o kıymetli eserinin neşrine taraftarım; sizlere minnettarım. Çok rica ederim ki, o şaheserin teksiri için bize izin veriniz.

Afyon Cezaevinde

Said Nursî

Kararnameden 1

Afyon Mahkemesi Kararnamesinden

"Birinci Meselenin yazıldığından hayli zaman sonra zuhur eden hadise, tam tevilini göstermiş; şöyle ki:

Hadiste, *'O Süfyan bir su içecek, elli delinecek.'* denilmiş. Yani, bir çeşit su olan rakıyı, su gibi çok içecek. O sebepten batını su tulumbası gibi olacak. Ve o su hastalığı yüzünden zulüm ve hile ile topladığı milyonlar malı su gibi elinden akacak, ecnebi doktorların boğazına girecek. Mesmuatıma göre; üç senede, üç milyona yakın liralari tedavisine gayet israf ile sarfeden bir insan, asrımızda göründü. Hayatının lisan-ı hâliyle dedi: *'Bu hadisin tevilini bende görünüz.'* Hem *'Bir su içecek, eli delinecek.'* kudsî sözünün, ne kadar manidar ve mucizekâr olduğunu vefatıyla bildirdi, gitti.."

299. sahifede: *"Fitne-i ahirzaman o kadar dehşetlidir ki, kimse nefesine hâkim olamaz."* İşte dans ve tiyatro gibi zamanın lehviyatları, kebairleri ve bid'aları birer cazibedarlıkla pervane gibi, nefisperestleri etrafına toplar, sersem eder."

311. sahifede: *"İslâm deccalının bir gözünde teshir edici bir manyetizma bulunur."* Yani: Bir gözü ötekine nazaran kör hükmündedir. Çünkü kâfir-i mutlak bulunduğundan yalnız ve münhasıran bu dünyayı görecektir. Ben, bir manevî âlemde İslâm Deccalını gördüm. Bir gözündeki teshir edici manyetizmayı gözümle müşahade ettim. Onu bütün bütün münkir bildim. İşte bu inkâr-ı mutlaktan çıkan bir cüretle ve cesaretle, mukaddesata hücum eder. Avam-ı nâs, hakikat-ı hâli bilmediklerinden harikulâde bir iktidar ve cesaret zannederler. Ve hem, gizli ve dehşetli olan mahiyetine bakmayarak, kahramanlık damarıyla onu alkışlarlar. ¹

İNَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنَافٍ cümlesi, onun aynı zamanına cifirle ve bir münasebetle işaret ettiği gibi, ehl-i dalâletin camilere tâgiyane tecavüz edeceğini gösteriyor.

Bir rivayette: *"İslâm Deccalı, Horasan taraflarında zuhur edecek."* denilmiş. Allahu a'lem bunun bir tevil-i şudur ki: "Şarkın en cesur ve kuvvetli ve kesretli kavmi ve İslâmiyetin en kahraman ordusu olan Türk milleti, o rivayet zamanında Horasan taraflarında bulunup ve daha Anadolu'yu vatan yapmadığından, o zamanki meskenini zikretmekle, Süfyan'ın onların içinde zuhur edeceğine işaret eder. Çok gariptir ki, yedi yüz sene müddetle İslâmiyetin ve Kur'an'ın elinde şeref-şiar bir elmas kılıncı olan Türk milletini ve Türkçülüğü, muvakkaten İslâmiyetin bir kısım şairine karşı istimal etmeye çalışır!" denilmektedir.

Hücumat-ı Sitte'nin altıncı sahifesinde: "Âlem-i İslâm, muazzam bir camidir. Ehl-i iman ve ehl-i hakikat, o camideki muhterem cemaattir. Haylaz çocuklar ise; çocuk akıllı dalkavuklar, serseri ahlâksızlardır, frenk-meşreb milliyetsiz ve dinsiz heriflerdir. Ecnebi seyirciler ise, ecnebinin naşir-i efkârı olan gazetecilerdir."

13 ile 15. sahifelerde: "İşte ey kardeşlerim! Eğer ehl-i ilhadın dalkavukları, sizi korkutmak ile kudsi cihad-ı manevinizden vazgeçirmek için size hücum etseler; deyiniz: "Biz Hizbü'l-Kur'an'ız. Kur'an'ın kal'asındayız. Binler ihtimalden bir tek ihtimal-i tehlike korkusuyla bir hazine-i ebediyeyi elimizden kaçırmak, sizin gibi şeytanların hatırına gelmemeli!" deyip, ehl-i dalâletin dalkavuklarının ağızına vurup, tard etmelisiniz."

Hem o dalkavuklara deyiniz ki: "Yüzde yüz ihtimal ile bir felâket gelse; zerre kadar aklımız varsa, korkup, onu bırakıp kaçmayacağız. Çünkü, mükerrer tecrübelerle görülmüştür ki: Üstadına tehlike zamanında hıyanet edenlerin, gelen belâ evvel onların başında patlar."

18. sahifede: "Şimdi diyorum: Ey kardeşlerim! İngiliz gibi en cebbar bir hükûmetin istilâ

ettiği bir zamanda, matbaa lisansı ile onlara mukabele etmekte tehlike yüzde yüz iken, hıfz-ı Kur'anî kâfi olması, elbette ehemmiyetsiz zalimlerin elinden gelen zararlara karşı, yüz derece kâfidir. Hem askerlikte en ziyade yaralananlar, siperini bırakıp kaçanlardır. En az yaralananlar ise siperlerinde sebat edenlerdir."

22 ile 40. sahifelerde: "Ey kardeşlerim! Eğer ehl-i dünyanın dalkavukları ve ehl-i dalâletin münafıkları, sizi, insanın şu zaif damarı olan tama' yüzünden yakarlarsa; bu fakir kardeşinizi numune-i misal ediniz. Bütün kuvvetimle sizi temin ederim ki: Kanaat ve iktisad; maaştan ziyade sizin hayatınızı idame ve rızkınızı temin eder. Bahusus size verilen o gayr-ı meşru para, sizden ona mukabil bin kat fazla fiyat isteyecek.

İhtar: Ehl-i dalâlet, hakaik-i imaniye ve Kur'aniyeye karşı münafıkane ve desisekârane iğfal ve hile damını istimal ediyorlar. Dostlarımızı hubb-u câh, tama, havf ile aldatmak ve beni bazı isnadlarla çürütmek istiyorlar. Biz, kudsî hizmetimizde daima müsbet olarak hareket ediyoruz. Fakat maatteessüf, her bir emr-i hayırda bulunan manileri def'etmek vazifesi, bizi bazen menfi harekete sevk ediyor.

Dördüncü Desise-i Şeytaniye: Ehl-i dalâletin, bana karşı propaganda ile hücum eden ve mühim mevkileri işgal eden bazı mülhidler, kardeşlerimi aldatmak asabiyet-i milliyelerini tahrik etmek için, Said bir Kürttür. Milliyetinize sadık olmayan birisiyle teşrik-i mesai etmek, hamiyet-i milliyeye münafidir."

Türkçülük perdesi altına giren ve hakikaten Türk düşmanı olan o hamiyetfuruş mülhidlere derim ki: "Ben bu vatan evlâdlarına ve Türk milletine, İslâmiyet hesabına müftehirane ve taraftarane muhabbettarım, uhuvvetim var. Sen ise ey hamiyetfuruş sahtekâr! Türkün mefahir-i hakikiye-i milliyesini unutturacak bir surette mecazî ve unsurî, muvakkat, garazakârane bir uhuvvetin var.

Senden soruyorum: Türk milleti yalnız yirmi ile kırk yaş arasındaki gafil, heveskâr gençlerden mi ibarettir? Hem, hamiyet-i milliyenin iktiza ettiği hizmet, yalnız onların gafletini ziyadeleştirip ve ahlâksızlıklara alıştıran ve menhiyata teşci eden frenk-meşrebane terbiye midir? Türk milleti denen şu vatan evlâdı; ehl-i salâhat ve takva; muzibettede ve hasta; ihtiyar ve zaifler; çocuklar; fakir ve âcizler ve gençlerden ibaret olmak üzere altı kısım.

Altıncı tâifeye sarhoşçasına bir keyf vermek yolunda, o beş taifeyi incitmek, keyfini kaçırmak, tesellilerini kırmak; hamiyet-i milliyeye mi, yoksa millete düşmanlık mıdır?

Senden soruyorum: Ehl-i iman, musibettede ve hastaların menfaati, frenk-meşrebane ve dinsizcesine medeniyet terbiyesinde midir? Masum çocukları muvakkaten güldürecek, terbiye-i medeniye tabir ettiğiniz ve terbiye-i milliyeye süsü verdiğiniz bu frenk usulü, onları manen boşaltmaktır, vahşiyane bir gadirdir, zulümdür. Türkün hakiki bütün mefahir-i milliyesini taşıyan İslâmiyet milliyetinden çıkmak isteyen adamları, Türk bilmiyoruz; Türk perdesi altına girmiş frenk telâkki ediyoruz!

Ey efendiler! Dünyayı başıma ateş yapsanız, hakikat-ı Kur'an'a feda olan bu baş, size eğilmeyecek.

Ey kardeşlerim! Ehl-i dalâletin dalkavukları, dikkat ediniz, sizi enaniyetle vurmasınlar!" denilmektedir.

1.) Muhakkak ki insan azgınlaşır. (Alâk Sûresi, 96:6)

Kararnameden 2

Ahmed Feyzi'nin Maidetü'l-Kur'an ve Hazinetü'l-Bürhan eserinin 8. sahifesinde: "1938; eza-yı kâfiraneye senelerden beri sabreden ehl-i imana, sabırlarının mükâfatı." 9 ile 12. sahifelerde: "1915-1926; ejder-i küfrün şahlanması; ehl-i imanın mücadele ve safa yerlerini temyiz ve tebyin için vaki olmuş bir imtihan-ı rabbanî ve hadd-i tuğyanienin azamî derecesiyle icra-yı şenaate başlayan dalâlet-i deccalane muvacehesinde ızdırab-ı şedideye düşen Nur şakirdleri için himaye-i ilâhiyeyi müjdelemektedir.

1928-1930; ümmet-i Muhammediyenin hayatı nokta-i nazarından çok şamil bir tefsiri haiz iki insanı haber vermektedir. Bunlardan biri; mahz-ı mevhibe-i ilâhiye olacak ve kendisine hikmet-i ilâhiye ve hikmet-i Kur'aniye ihsan edilecek. Diğer de; fitnesi, bu ümmet-i Muhammed'de şeytandan daha eşedd ve müessir bir zalim olacaktır. filhakika tesir-i dalâletkârane şeytandan daha eşedd ve müessir bir tağut-u dalâletin icra-yı şenaat ettiği bir devrin insanları olduğumuz gibi; ona mukabil, sena-yı Muhammediye (a.s.m.) lâyük bir şekilde, mahz-ı hikmet ve mevhibeye

mazhar bir memur-u rabbanînin neşr-i envar eylediği bir devri yaşıyoruz.

اللَّهُمَّ اجْعَلْ رِزْقَ آلِ مُحَمَّدٍ فِي الدُّنْيَا قَوْتًا 1

hadis-i şerifin ifadesi: 1293'te doğup, 1373'e kadar ifa-yı cihad edecek olan bir zatın, bir cihette âl-i pak-i Muhammediyeden (a.s.m.) olduğuna ve hatta silsile-i sâdatın bir mahsulü bulunduğuna şahadet ve onun rızk-ı mübarekinin kut-u yevmiyeden ibaret bulunacağına delâlet etmektedir.

1371; vazife-i hilâfetin cereyan edeceği tarihlerin mebdei.. 1880; son asırların tağut-u dalâletinin doğumu olup, onun temsil ettiği ruh-u dalâlete, hizbü'l-Kur'an'ın ve ondan nebean eden Risale-i Nur'un meydan okumasını göstermektedir." denilmektedir.

Siyah kaplı defter içindeki mektuplardan 15. sahifedeki "Said" imzalı bir mektupta:

"Ehemmiyetli bir kardeşimiz, Nur'un ciddi bir naşiri Refet Bey'in mektubunu aldım. Refet Bey'in İstanbul'a gitmesi ve faaliyette bulunmasını tebrik ederim. Gizli münafıkların takip ettikleri iki plandan birisi: Benim haysiyetimi kırmakla, güya Nurların kıymeti düşecek..

İkincisi: Nur şakirdlerine telâş ve fütur vermekle Nurların intişarına mani olunacak. Hiç korkmayınız; milyonlarla kahraman başlar feda oldukları bir hakikate, bizim gibi bazı biçarelerin dahi başları da feda olsun!"

Haşiyede; "Nazif'in yeni hurûf ile yazdığı Asâ-yı Musa'nın sonuna, üniversiteliler namına Mustafa Oruç'un imzasıyla yazılan fıkrayı derc etmeleri güzel olmuş, cildlenmek için İstanbul'a 120 nüshayı göndermişler."

Sahife 15'te Mustafa Osman'ın bir mektubunda: "Asâ-yı Musa' ları ciltletmekle meşgul olduklarını... İşte kahraman ordu, alâmet-i küfür olan şapkayı başından çıkarıp attı. Yeni tedavüle konulan yüz kuruşluklarda, âdet-i menhuse ve onlarca ehemmiyetli olan resim koymağa muvaffak olamamışlar.

Bunu bir alâmet-i kat'îye olarak kabul etmekle, Süfyanın prensipleri de kendileri gibi ölüyor, senelerden beri yanan cehennemi sönyüyor, devir artık dönüyor." Said Nursî, lâhikaya bu mektubun da girmesini tensib etmiştir.

58. sahifedeki bir mektupta: "Siracü'n-Nur mecmuası başka risaleler gibi herkese verilmemeli, gizli kalmalıdır." deniliyor.

64. sahifedeki bir mektupta: "Hususan Beşinci Şua içinde bulunan Siracü'n-Nur, lâyük olmayan ellere verilmemelidir." denilmektedir.

Kırmızı kaplı defter içindeki mektupların içinde 60. sahifede yazılı bir mektubun haşiyesinde: "Bu senenin emsalsiz rahmetli yağmuru, ordunun başından şapkanın kısmen kalkması, Kur'an mekteplerinin resmen açılması, Zülfikar ve Asâ-yı Musa'nın iman kurtarmak için tesirli bir surette intişar etmesi, üniversitedeki Nur şakirdlerinin, Nurların hakikatini fen dairesinde fevkalâde kıymetini takdir ettiklerine bir numunedir." deniyor. Bu mektubun devamı olan üniversite Nurları namına Mustafa Ramazanoğlu'nun mektubunda da, Risale-i Nur'dan bahisle: "Nur topuzunu ehl-i küfür ve münkirlerin başına vurup; ya aklını başına alarak insan ol veya aklını başından çıkar, at, hayvan ol." denilmektedir.

87. sahifede yazılı bir mektupta: "Bazen siyasî cereyanlar, Alevilerin fitrî fedakârlıklarından istifade edip kendilerine alet etmemek için, Nur dairesine çekmek büyük bir maslâhattır. Madem Nur şakirdlerinin üstadı, İmam-ı Ali (r.a.)'dir. Elbette hakikî Alevilerin kemal-i ihtiyakla o daireye girmeleri lâzımdır.

90. sahifede yazılı bir mektupta: "Dört Zülfikar, dört Asâ-yı Musa'nın hacılarla Medine, Şam, Mısır ve Hind'e gönderildiği.. Yine bu mektubun ahirinde; "Medresetü'z-Zehra'nın tesisinin maddi çok manileri bulunduğundan, şimdilik Nur şakirdlerinin heyet-i mecmuasının bir dairesinden ibaret olduğu.."

90. sahifede yazılı bir mektupta, "Mısır, Şam ve Medine'ye gönderilmek üzere Siracü'n-Nur'dan da İstanbul'da Refet vasıtasıyla, Hacı Bekir'e teslim edilse munasib olur. Yalnız İşarat-ı Seb'a ile Hücumat-ı Sitte'nin zeyli şimdilik içinde bulunmamalı. Çok ihtiyat ediniz. Gerçi Risale-i Nur her tarafta galebe ediyor, fakat gizli düşmanlar evham vermeğe çalışıyorlar." denilmektedir.

1.) Allahım, Âl-i Muhammed'in dünyadaki rızkını bir günlük azık kıl. (Buharî, Rikak:17; Müslim, Zühd:18)

Sanıklardan bilahire yakalanmış olduğundan, bilirkişilere tedkike gönderilmeyen sair eserler ve mektuplardaki suç mevzuu olan yazıların hulasaları

1365'te basılmış Zülfikar-Mu'cizât-ı Ahmediye ve Kur'aniye adlı iki kitabın 38-39-40. sahifelerinde: Teaddüt-ü zevcâtın (kaldırılması) suretperestliğin, medenî kanunla kadınlara erkekler derecesinde hak verilmesinin, tesettürün ref'inin; Kur'an'ın hükümlerine aykırı olduğu iddia edilmekte.. ve burada Said Nursî, Eskişehir Mahkemesinin bu mes'elelerden dolayı kendisini mahkum ettiğini hatırlamış olacak ki; bir hâşiyede:

"Ben de adliyenin mahkemesine derim ki: Binüçyüzelli senede ve her asırda üçyüzelli milyon Müslümanların hayat-ı içtimaiyesinde en kudsî ve hakiki bir düstûr-u İlâhiyi, üçyüzellibin tefsirin tasdiklerine ve ittifaklarına istinaden ve binüçyüzelli senede geçmiş ecdadımızın itikadlarına iktidaen tefsir eden bir adamı mahkum eden haksız bir kararı, elbette rûy-ı zeminde adâlet varsa, o kararı red ve hükmü nakz edecektir."

Keza diğer bir hâşiyede: "Tesettür-ü nisvan hakkındaki Otuzbirinci Mektub'un Yirmidördüncü Lem'a'sı, gayet kat'i bir surette isbat etmiştir ki: Tesettür, kadınlar için fitrîdir. Ref-i tesettür, fitrata münâfidir."

14.sahifenin sonunda: "Hazret-i Muhammed (A.S.M.) hilafet saltanatından sonra ceberut ve fesad-ı ümmet olacağını haber vermiş. Haber verdiği gibi çıkmıştır."

Meyve risalesi'nin Onuncu Mes'ele'si, Emirdağı Çiçeği başlıklı yazının hatimesinde:

① مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ cümlesinin, Nur Şakirdlerinin geniş bir imha plânından, elim ve dehşetli bir belâdan, Denizli Hapsinden kurtulmalarına;

② النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ cümlesinin, bizdeki Hürriyet İnkılâbının Kur'an lehindeki neticelerini bozmak fikriyle, tebeddül-ü saltanat tarihine..

③ وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ cümlesinin de, bu vatanda felsefenin tahakkümü ile bu dindar millete tahavvüllerin vücuda gelmesine..

④ لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ cümlesinin, dini, dünyadan tefrik ile dinde ikrah ve icbar olmadığından, hükûmetin lâik cumhuriyete dönmesine tekabül ettiği ve aynı tarihte bulunan cihad-ı mânevi mübarezesinde büyük bir kahraman, Risale-i Nur'dur ki; onun mânevi elmas kılınıcı, maddi kılınçlara ihtiyaç bırakmıyor.

Risale-i Nur Şâkirdleri dünya siyasetine karışmıyorlar, tenezzül etmiyorlar, ehemmiyet vermiyorlar. Ve hakiki Şakirdleri, en dehşetli bir hasmına ve hakaretli tecavüzüne karşı, ona der: "Ben, seni idam-ı ebediden kurtarmağa ve fânî hayvaniyetin en süfli ve elim derecesinden, bir bâki insaniyet saadetine çıkarmağa çalışıyorum. Sen, benim ölümüne ve idamıma çalışıyorsun. Haydi def'ol!, senin ile uğraşmam; ne yaparsan yap." diyor.

Bu bahsin sonunda: ⑤ اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا cümlesiyle hem mana, hem cifirle Risale-i Nur'a bir remzi var." diyor ve kesiyor. Hâşiye olarak da : "Bâki kısmının şimdilik yazdırılmadığının sebebi, siyasete temasıdır. Evet ⑥ إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنَافٍ o tağuta bakar ve baktırır." denilmektedir.

Bu kitabın sonunda, Said Nursî tarafından kitaba girmesi tensib olunan Hasan Feyzi'nin bir mektubu vardır. Hulâsası:

"Ey Risale-i Nur! Senin, hakkın dili, hakkın ilhâmı olup O'nun izni ile yazıldığına ve yazdırıldığına şüphe yok." "Ben, kimsenin malı değilim.Ben hiçbir kitabdan alınmadım, hiçbir eserden çalınmadım. Ben Rabbânî ve Kur'ânîyim. Bir lâyemut'un eserinden fıskıran kerametli bir Nûr'um."

"Sen, çok feyizli ve rahmetli bir hak kitabsın. Bazı has ve hâlis talebelerini, evliya ve asfiya nişanlarıyla taltif ve tezyin ediyorsun. Hem, mahkemelere senin eczaların, bir mücrim, bir maznun sıfatıyla değil, belki bir muallim , bir mürebbi ve bir mürşid olarak girmiştir. Her divan-ı adâlette en büyük dehşet ve savletini, azamet ve izzetini parlak ve şa'saalı bir surette gösterdin. Onları da imân ve Kur'an suyuyla yıkadın."

"Ey Risale-i Nur'un bir hâdimi ve tercümanı olan Üstadım! Allah'ın abdi, İmam-ı Ali'nin (R.A.) mânevi veledi ve Gavs-ı A'zam'ın (K.S.) müridi olan Üstadım! Beni huzur-u âlî ve irfanına çıkar."

"Ancak bir kilo kadar olan bir aylık erzakı ve zahiresi, paket halinde kağıtta sarılı ve çivide asılı duruyor. O yokluk içinde tükenmez bir varlığa kavuşuyor. Hediye ve behiyeleri almaktan

çekiniyor. Zekat ve sadakaları, teberrük ve teberru'ları alsaydı, bugün bir milyon servet sahibi olurdu. Fakat O, tıpkı Cenab-ı Ömer'in dediği gibi: *"Sırtıma fazla yük alırsam, Allah'ın habibi Muhammed'e (A.S.M.) ve yârânı olan kâmil ve vâsıllara yetişemem; yarı yolda kalırım."* diyor. *"Bütün eşya ve eflâkı senin için yarattım Habibim!"* fermanına karşı, *"Ben de, senin için onları terk ve feda ettim."* diye verilen cevap-ı risalet-Penahiye ittibâen ve imtisalen; O da, dünya ve mâfiha muhabbet ve sevdasını terkederek, bütün hizmet ve himmetini ve şu ömr-ü nazenini envar-ı Kur'anıyenin intışarına sarf ve hasretmiştir." denilmektedir.

Yeni Türkçe olarak Hicrî 1366'da basılmış olan Asâ-yı Mûsâ kitabının Onbirinci Mes'elesinin hâtimesinde;

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ﴾ sûresini cifir ve ebced hesabıyla tefsir edip; Nur Şâkirdlerinin Eskişehir Hapishanesinden, dehşetli bir şerden kurtulmalarını, haklarındaki imha plânının akim kalmasını haber veriyor.

Ve ﴿مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ﴾ cümlesinin, 1361 rakamıyla; yine Risale-i Nur Şâkirdlerinin geniş bir imha plânından, elim ve dehşetli bir belâdan, Denizli Hapishanesinden kurtulmalarını gösteriyor."

﴿الْغَفَّاتِ فِي الْعَقْدِ﴾ 1328 tarihiyle ecnebi gaddarların hırs ve hasediyle, bizdeki Hürriyet İnkılâbının Kur'an lehindeki neticelerini bozmak fikriyle, tebeddül-ü saltanat ile aynı zamanda Birinci Dünya Harbinin patlamasına tekabül ettiğini..

﴿وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ﴾ 1347 tarihiyle; bu vatanda ehemmiyetli sarsıntılar, felsefenin tahakkümüyle bu dindar millette ehemmiyetli tahavvüller ve aynı tarihte İkinci Dünya Harbi mukaddemat-ı izhariyesi başlaması..

﴿قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ﴾ cümlesi, 1350 tarihiyle; dini, dünyadan tefrik ile, dinde ikrâha ve icbara ve mücâhede-i diniyeye, din için silahlı cihâda muarız olan hürriyet-i vicdan, bir kanun-u esasi ve bir düstûr-u siyasi oluyor. Bu tarihte hükümet, lâik cumhuriyete döner. Fakat ona mukabil manevi bir cihâd-ı dini, imân-ı tahkikî kılıncıyla olacak. Çünkü; Dindeki rüşd ve irşad, hak ve hakikatı Nurlarla gösterecek derecede kuvvetli bir Nur, Kur'an'dan çıkacak diye haber veriyor."

"Risale-i Nur'un hakiki bir şakirdi, en dehşetli bir hasmına ve hakaretli tecavüzüne karşı (Said'in bir mektubundan, bunun Mustafa Kemal olduğu anlaşılmaktadır.) ona der: "Ey bedbaht! Ben, seni idam-ı ebediden kurtarmağa ve fâni hayvaniyetin en süflî ve elîm derecesinden bir bâki insaniyet saadetine çıkarmağa çalışıyorum. Sen, benim ölümüne ve idamıma çalışıyorsun. Senin bu dünyadaki lezzetin pek az ve kısa, âhirette ceza ve belaların pek çok ve uzundur. Benim ölümüm bir terhistir. Haydi Defol! Senin ile uğraşmam; ne yaparsan yap."

110.Sahifede: "Risale-i Nur, bu kadar muannid ve mülhid bir asırda, her tarafta hakâik-ı Kur'anıyeyi mücahidâne neşrettiği halde, karşısına kimse çıkamadığından isbat eder ki: O'nun üstadı ve menba-ı feyzi ve mercii olan Kur'an semâvidir, beşer kelâmı değildir."

- 1.) Yarattığı şeylerin şerrinden.. (Felâk Suresi: 2)
- 2.) Düğümlere üfleyen büyücüler.. (Felâk Suresi: 4)
- 3.) Ve hased ettiği vakit hasetçinin şerrinden.. (Felâk Suresi:5)
- 4.) Dinde zorlama yoktur. (Bakara Suresi: 256)
- 5.) Allah, iman edenlerin dostudur. (Bakara Suresi:257)
- 6.) Şüphe yok ki, insan azar. (Alâk Suresi: 6)
- 7.) De ki: Sığınırım sabahın Rabbine. (Felâk Suresi: 1)
- 8.) Artık doğruluk (sapıklıktan) apaçık ayrılmıştır. (Bakara Suresi: 256)

Kararnameden 4

130.Sahifede: 23. Lem'a'da : "Bundan ondört sene evvel Ankara'ya gittim. İslâm ordusunun Yunan'a galebesinden neş'e alan ehl-i imânın kuvvetli efkârı içinde, gayet müdhîş bir zındıka fikri onu bozmak ve zehirlemek için dessâsâne çalıştığını gördüm. Eyvah! dedim. Bu ejderha imanin erkanına ilişecek. O vakit şu âyet-i kerimenin bedahet derecesinde Kur'an-ı Hakîm'den alınan kuvvetli bir bürhanını arabî ibaresinde yazdım. Fakat, maatteessüf o bürhan te'sirini gösteremedi; dinsizlik fikri hem inkişaf etti, hem kuvvet buldu" denilmektedir.

Bu kitabın sonunda, Halil İbrahim'in bir mektubunun altında, Medresetü'z-Zehrâ'nın erkanları ünvanıyla Husrev ve Re'fet'in ve küçük Isparta Talebeleri nâmına da Nazif, Selahaddin Çelebi, Küçük İbrahim Fakazlı isimleri ve ayrıca Mehmed Feyzi'nin bir medhiyesi ve yine bu sanık tarafından yazılmış (kitabtaki arabça kelimelere dair) lügatçe vardır.

Muhtelif sanıklardan müteferrik halde bulunan Risalelerden (Bekir Palas'ın dosyasında bulunan Dördüncü Söz);

"Anadolu'da Nur'un intişarıyla belaların def'i ve susturulduğu; nasıllı sadaka, kazâyı ve belâyı def'ederse, Risale-i Nur'un da yirmi senedir Anadolu'ya gelecek kazâ ve belâyı def'ettiği.."

"Bu mektub yazılırken iki def'a güvercinin pencereye geldiği, mektubun mübarekiyetini tebrike geldiklerine kanaat getirdiğini.."

"Zabita âmirlerinden iki mühim zatın kendisiyle konuşmaktan çekindiklerini; bu adamlar gibi me'murları bulunan bu hükümeti, hükümet diyerek merci bilip müracaat etmek, kar-ı akıl değildir, beyhudedir, zillettir. Ben derim ki: Bunlar içinde çok münafıklar var. Münafık kâfirden esdedir. Onun için kâfir Rus'un bana çekirtmediğini çekirtiyorlar."

"Emeviler devlet-i İslâmiyeyi Arab milliyeti üzerine isnad ettirip rabita-i İslâmiyeti rabita-i milliyetten geri bıraktıklarından iki cihetten zarar gördüler. Birincisi: Mîl-i sâireyi rencide ederek, tevahhüş ettiler. Diğeri: Unsuriyet ve milliyet esasları, adâlet ve hakkı takib etmediklerinden adâlet edilmez; zulm eder. Rabita-i dîniye yerine, rabita-i milliyeye ikâme edilmez. Edilse adâlet olmaz, hakkaniyet gider."

Aynı eserde Deccalın yalancı cennet ve cehenneminden bahsederken, "Sefih ve gaddar medeniyetin mühim bir vasıtası olan şimendifer, ehl-i sefahet için yalancı bir cennet getirir. Bîçâre ehl-i diyanet ve ehl-i İslâm için medeniyet elinde cehennem zebanisi gibi tehlike getirir; esaret ve sefaleti artır." denilmektedir.

Yirmialtıncı Söz Risalesinde: "33 adet Sözlerin, 33 adet Mektupların, 31 adet Lem'aların ve 13 adet Şuaların mecmuuna Risale-i Nur denilmesinin sırrı şudur ki:

Bütün hayatımda Nur kelimesi her yerde bana rast gelmiş. Ezcümle, karyem Nurs'dur, merhum validemin ismi Nuriyedir. Nakşi üstadım Seyyid Nur Muhammed'dir. Kadiri üstadlarımdan, Nureddin, Kur'an üstadlarımdan Nurî, talebelerimden benimle en ziyade alâkadar Nur isimli bulunanlardır. **(Haşiye)** (Ne garibtir ki, mühim Nur şâkirdleri arasında Nuri isimli kimseye rastlanmamaktadır.) Hem kitaplarımı en ziyade izah ve tenvir eden nur temsilleridir. Hem hakaik-i İlâhiyede müşkilatımın ekserini halleden esmâ-i Hüsnâdan Nur ism-i Nurânisidir. Hem Kur'ana şiddet-i şevk ve inhisar-ı hizmetin için hususi imamım, Zinnûreyn'dir. (R.A.)"

Yirmialtıncı Mektub'da Said Nursî kendisinden bahisle:

"Bu biçâre kardeşinizde üç şahsiyet var ki, birbirinden çok uzaktırlar.

Birincisi: Kur'an-ı Hakim hazine-i âliyesinin dellallığı cihetindeki muvakkat ve sırf Kur'an'a aid bir şahsiyetim var. O dellâllığın iktiza ettiği pek yüksek ahlak var ki, o benim değil, ben sahibi değilim. O, makamın ve vazifenin iktiza ettiği bir seciyedir. Bende bu neviden ne görseniz benim değil, onunla bana bakmayınız; o, makamındır.

İkinci şahsiyet: Ubudiyet vaktinde dergâh-ı İlâhiye müteveccih olduğum vakit, Cenab-ı Hak'ın ihsaniyle muvakkat bir şahsiyet görünüyor ki; o şahsiyetin bazı âsârı var. Mâna-yı ubûdiyetin esası olan kusurunu bilmek, fakr ve aczini anlamak, tezellül ile dergâh-ı İlâhiye iltica etmek noktalarından ileri geliyor ki; o şahsiyet ile kendimi herkesten ziyade bedbaht, biçâre, âciz ve kusurlu görüyorum. O vakit bütün dünya beni medh ü sena etse, beni inandıramaz ki, iyiyim, sahib-i kemâlim.

Üçüncüsü: Hakiki şahsiyetim, Eski Said'in bozması bir şahsiyetim var. Onda Eski Said'den irsiyet kalma bazı damarlar var ki, bazan riya ve hubb-u câha bir arzu bulunuyor. Hem asil bir hanedandan olmadığımın, hisset derecesinde iktisada düşkün ve pest ahlaklar görünüyor. Sizi bütün bütün kaçırmamak için bu şahsiyetimin gizli çok fenalıklarını ve sû-i hallerini söylemiyeceğim. Cenab-ı Hak merhametkârane inayetini benim hakkımda böyle göstermiş ki, en edna bir nefer gibi bu şahsımı en âli ve hâs bir mürşid hükmünde olan esrar-ı Kur'aniyede istihdam ediyor. Yüzbin şükür olsun!.. Nefis cümleden ednâ, vazife cümleden âlâ.."

Aynı mektubun Üçüncü Mebhas'ının Birinci Mes'elesinde : "Fikr-i milliyet şu asırda pek çok ileri gitmiş. Hususan derras Avrupa zâlimleri, İslamlar içinde bunu menfi bir surette uyandırıyorlar. Menfi unsuriyet fikriyle, şark vilayetlerindeki vatandaşlara ve cenub tarafındaki dindaşlara adavet beslettiriyorlar. Onlara karşı cephe almak, çok zararlı ve tehlikeli.." deniyor.

Dördüncü Meselede: "İslâmiyetin verdiği uhuvvet yerine, uhuvvet-i milliyeyi ikame etmek; bir kal'anın taşlarını, kal'anın içindeki elmas hazinesinin yerine koyup, o elmasları dışarı atmak nev'inden ahmakâne bir cinayettir.

İşte ey Ehl-i Kur'an olan şu vatanın evladları! Abbasi zamanından beri bütün cihana karşı meydan okuyup, Kur'anı ilan etmişsiniz. Milliyetinizi Kur'an'a ve İslâmiyete kal'a yaptınız; bütün dünyayı susturdunuz.

Ey Türk Kardeş! Bilhassa sen dikkat et! Senin milliyetin İslamiyetle imtizaç etmiş. Ondan kabil-i tefrik değil. Bütün senin mazideki mefahirin, İslamiyet defterine geçmiş. Bu mefahir; zemin yüzünde hiçbir kuvvetle silinmediği halde, şeytanların vesveseleriyle o mefahiri kalbinden ve milliyetinden silme!.."

Beşinci Mes'eledir: "Asya'da akvam, fikr-i milliyeye sarılıp aynen Avrupa'yı her cihetten taklid ederek, mukaddesatlarını o yolda feda ederek hareket ediyorlar. Halbuki; Avrupa bir dükkân, bir kışla ise; Asya, bir mezraa, bir câmi hükmündedir. Bir dükkancı dansa gider, bir çiftçi gidemez. Kışla vaziyetiyle mescid vaziyeti bir olamaz.. Asya akvamını intibaha getirecek, terakki ettirecek, idare edecek; din ve kalbdır. Felsefe ve hikmet ise, dine yardım etmeli, yerine geçmemeli.

Sâniyen: Din-i İslâmı, Hıristiyan dinine kıyas edip, Avrupa gibi dine karşı lakayd olmak, pek büyük hatadır. Evvelâ : Avrupa dinine sahibdir Belki bir cihette müteassıbdır. Avrupa, dinine müteassıb olduğu zamanda medenî değildi. Taassubu terk etti, medenîleşti. Ehl-i İslâm ise; ne vakit dinine ciddi sahib olmuşlarsa, o zamana nisbeten terakki etmişler. Ne vakit dine karşı lakaydlık vaziyetini almışlarsa; perişan olmuşlar, tedenni etmişlerdir. İslâmiyet, fukaraların, ehl-i ilmin melcei, kal'ası olmuştur.

Heyhat! Nerede millete şefkat ve nerede millet yolunda fedakârlık? Rahmet-i İlâhiyeden ümit kesilmez. Çünkü: Cenâb-ı Hak, bin seneden beri şu Kur'an'ın hizmetinde istihdam ettiği ve ona bayraktar ta'yin ettiği bu vatandaşların muhteşem ordusunu ve muazzam cemaatini, muvakkat arızalarla perişan etmez. Yine o nûru ışıktandırır..."

Bir çok hadiseler zikrettikten sonra; "Kanaat gelirse; şahsıma karşı değil, belki hizmet-i Kur'aniye noktasından ve sırf o noktada bir ikram-ı İlâhi var. Ve bir inayet-i Rabbâniye altında hizmet ediyoruz."

31.Mektub'un Sekizinci Şua'ında: "İmam-ı Ali'nin, Risale-i Nur'a dair kerametlerinden, Siracü'n-Nur'u haber verdiğini; onun en nâmdar risalelerine parmak bastığından ve âdetâ alkışladığından ve sekiz remizle meşhur bir kısım risaleleri gösterdiğinden" bahisle, "Risale-i Nur'un, Kur'an'ın işaret ve iltifatına ve Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.)'ın takdir ve tahsinine, teveccüh ve tebşirine mazhar olduğunu" iddia etmekde ve bunu bazı hadislerden aldığı cifir ve tevafuklar ile isbatına çalışmaktadır."

Haşiye: O zaman öyle idi. Şimdi yirmi sene oldu.

Kararnameden 5

28. Mektupta: "Mahremdir, herkese gösterilmez" kayıtlı, Dördüncü Mesele başlıklı yazıda:

"Hıyanet niyetiyle her ne vakit bir hain memur yanıma gelse, onu yılan suretinde görüyorum. İhvanlarıma tavsiyem şudur ki: Zaruret-i kat'îye olmazsa onlarla uğraşmayınız. Tenezzül edip, onlarla münakaşa etmeyiniz. Fakat, buna dikkat ediniz ki: Canavar bir hayvana karşı zaaf göstermek, onu hücumu teşci ettiği gibi; canavar bir vicdanı taşıyanlara karşı dalkavukluk etmekle zaaf gösterilmiş olur, onları tecavüze sevkeder. Müteyakkız davranmalı. Dostların lâkaydlıklarından veya gafletlerinden gizli zındıka taraftarları istifade etmesinler."

"Şimdi ve hattâ on iki seneye yakındır ki;

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ وَالسِّيَاسَةِ 1

deyip, siyaseti her cihette atmışım. Beni sıkı ve sıkıştıran ve yedi senedir müdhiş bir esarete beni durduran; zındıka ile telezzüz edenlerdir. O zındıka ehli bilsinler ve haberleri olsun ki; Kur'an'ın elmas kılıncıyla, onların beyinlerini kırmışım. Onlara karşı gâlibim. Maatteessüf, el altında bana hücum ediyorlar."

"Bana karşı yedi senedeki yapılan muameleler, sırf keyfî ve fevkalkanundur. Yılanları, köpekleri bana musallat ediyorlar. Bir kısım memurlar, nüfuz-u hükümeti ağraz-ı şahsiyede istimal ediyorlar. Onlar, beni bir köyde mahpus zannediyorlar. O gizli zındıkların rağmına olarak, Barla kürsi-i ders olup, Isparta vilâyeti de medrese hükmüne geçti."

"İhtiyarımız ve haberimiz olmadan mühim işlerde kullanılıyor. Şuurumuz ve irademizden hariç, bir kısım inayata ve teshilâta mazhar oluyoruz. O inayetlerden;

Birisi: Tevafukattır.

İkincisi: Kuvvetli, ciddi, samimi, gayyur ve fedakâr, kalemleri birer elmas kılınç olan kardeşleri bana muavin ihsan eyledi. Sabri'nin tabiriyle, Nur fabrikasının elektriklerini yetiştiren makineler gibi, esrar-ı Kur'aniyeyi ve envar-ı imaniyeyi etrafına neşr ve her tarafa işittirmeleri; (hurûfatın değiştiği, matbaanın olmadığı, herkesin envar-ı imaniyeye muhtaç olduğu bir zamanda) hem fütur verecek, şevki kıracak çok esbab varken, bunların fütursuz, kemal-i şevk ve gayretle hizmetleri, bir keramet-i Kur'aniye, zâhir bir inayet-i ilâhiyedir. Böyle bir cemaatin şahs-ı manevîsi bir veliyy-i kâmil hükmüne geçebilir.

3. İşaret: Risale-i Nur eczalarının en mühim hakaik-ı imaniyeyi en muannide karşı parlak surette isbatı...

4. İşaret: Bütün risalelerde derin hakaik, temsilât vasıtasıyla en ümmî olanlara kadar ders veriliyor.

5. İşaret: En büyük âlimden, en büyük veliden tut, en muannid dinsiz bir feylesofa kadar, o risaleleri gördükleri, okudukları ve tokatlarını yedikleri halde tenkid edilmemesi...

6. İşaret: Şu yedi sene gurbetim ve sebebsiz arzumun hilâfına tecridim, yalnız bir köyde imrar-ı hayat etmekliğim; doğrudan doğruya hizmet-i Kur'aniyeyi hâlis ve safi bir surette yaptırmak için verildiğine şüphem kalmamıştır. Yazılan eser ve risaleler, hariçten hiçbir sebep gelmeyerek, ruhumdan tevellüd eden bir hâcete binaen âni olarak ihsan edilmiş. Tam zamanında ihtiyaca muvafık ve derde lâîk bir ilâç hükmüne geçiyor.

7. İşaret: Bu hizmetimiz zamanında beş-altı sene zarfında mübalâğasız yüz eser-i ihsan-ı ilâhî ve kerâmat-ı Kur'aniyeyi gözümüzle gördük. 16, 26, 28. Mektublarda beyan ettik..."

"Yazdığımız risalelerde, Kur'an kelimesi ve Resul-i Ekrem kelimelerinde öyle bir tevafuk görülüyor ki; bu bir kasd ile tanzim edilip vaziyet veriliyor. Kasden bizim olmadığına delil de: Üç-dört sene sonra muttali olduğumuzu...Yirmi Dokuzuncu Mektubun On Sekizinci İşaret'inde bir nüshada, bir sahifede dokuz Kur'an tevafuku bulunduğu halde, birbirine hat çektik; mecmuunda "Muhammed" lafzı çıktı. Bu ne tesadûfün işi, ne de müellif ve müstensihin düşüncesidir."

Birinci Şuada, "Kur'an-ı Kerim'de otuz üç ayetin hem manasıyla, hem cifer hesabıyla müttefik Risale-i Nur'u gösterdiği, bu sebeple Risale-i Nur'un Kur'an'ın bâhir bir bürhanı, kuvvetli bir tefsiri ve parlak bir lem'a-i i'caz-i manevîsi olduğu" iddia olunuyor.

Bir ayette Risale-i Nur müellifinin velâdetini haber verdiği, bir ayette Said Nursî'nin meyyit hükmünde olduğu, Risale-i Nur'la ihya edildiği; Risale-i Nur müellifinin hem hayat-ı maddiye ve hem maneviyesine işaret olduğu ve bir ayette Risale-i Nur'un muarızlarına ve onların cereyanlarının mebdetine ve faaliyet devresine ve müntehasına işaret olunduğu; 1344 tarihinin Risale-i Nur şakirdlerinin mücahede-i maneviye atılmaları tarihine tetabuk ettiği; yine bir ayette, risalet ve nübüvvetin her asırda veraset noktasında nâibleri ve vârisleri ve vekilleri bulunmak kaidesiyle bir mana-yı remzî cihetinden, vazife-i irsiyeti tam yapan Risale-i Nur olduğu; 1351 tarihinin Risale-i Nur'un şimdilik beyanına izinli olmadığı ehemmiyetli bir vazifesinde, bu emr-i Kur'aniye imtisalinin tarihine tam tamına tevafuk ettiği" yazılıyor.

Salâhaddin Çelebi'nin Risale-i Nur'a ait bir istihracından bahsolunuyor. "Ayetin hakiki manası: 'Su bulamadığımız vakitte, temiz toprakla teyemmüm ediniz' mana-yı işaret: Medrese ve irşadgâhların seddiyle ve ehl-i ilim sarıklarının açılmasıyla manevî susuzluk başladığı hengâmda, Risale-i Nur'un on beş senede kazanılan iman-ı tahkikîyi on beş haftada, belki bazen on beş saatte sarsılmayacak derecede kazandırmasıdır."

Bir ayetin işaretiyle; "Kadınların çıplak bacak olarak erkeklere karışması, Risale-i Nur'un şiddetli taarruzlar içinde tesettür lehinde kuvvetli mukavemeti zamanına, 1347 tarihine parmak basmıştır. Bu tarihte cazibedar fitne-i nisanın, ehl-i İslâmı içine cezbetmesi, ref'-i tesettürün resmileşmesidir. Risale-i Nur'un tam mücahadesi de aynı tarihe tesadûf eder." denilmektedir.

Yine Risale-i Nur'un faal bir şakirdi olan Ahmed Nazif'in bir istihracı: "1340, Risale-i Nur'un zuhuruna tetabuku; 1380 ise, Risale-i Nur'un, küre-i arzın bir siracü'n-nuru olacağına remz-i

Kur'anî olduğu; **دَاعِيَا إِلَى اللَّهِ** kelimesinin, Bediüzzaman'ın makamına.. ve sadece **دَاعِيَا** kelimesinin, Said ismine tevafuk ettiği.. Risale-i Nur'un makam-ı cifrîsinin 947 ve Risale-i Nur taifesinin devamının da, 1542'de nihayete ereceğinin gösterildiği.." yazılıyor.

31. Mektubun 3. Meselesinde: "Medeni Kanununu, kızlara merhamet edeceğiz, diye hakından fazla ona hak vermesi, şedid bir zulümdür. Belki, kızları sağ olarak defnetmek gibi bir zulmü andırır. Şu zamanın hırs-ı vahşiyanesinin, merhametsiz bir şenaate yol açmasının ihtimali vardır. validenin hakkını kesmekle daha şiddetli bir haksızlık ediliyor." denilmektedir.

- 1.) Şeytandan ve siyasetten Allah'a sığınırım.
- 2.) Allah'a çağırın bir davetçi olarak... (Ahzab Suresi: 46)

Kararnameden 6

29. Mektub risalesinin Hücumat-ı Sitte'nin zeyli başlıklı yazı:

"İstikbalde gelecek nefret ve tahkirden sakınmak için, yani, 'Tuh o asrın gayretsiz adamlarına!' denildiği zaman, yüzümüze tükürük gelmemek veyahut silmek için şu mahrem zeyl yazılmıştır.

Avrupanın insaniyetperver maskesi altındaki vahşi reislerinin sağır kulakları cınlasın! Bu vicdansız gaddarları bize musallat eden o insafsız zalimlerin görmeyen gözlerine sokulsun! bu asırda yüz bin cihette 'Yaşasın cehennem!' dedirten mimsiz medeniyetperestlerin başlarına vurulmak için yazılmış bir arzuhalidir." yazısıyla başlıyor.

"Bu yakınlarda, ehl-i ilhadın perde altında tecavüzleri gayet çirkin bir suret aldığından; çok biçare ehl-i imana ettikleri zalimane ve dinsizcesine tecavüz nev'inden; bana hususî ve gayr-ı resmî, kendim tamir ettiğim bir mabedimde, hususî bir-iki kardeşimle, hususî ibadetimle gizli ezan ve kametimize müdahale edildi."ne için Arabî kamet ediyorsunuz, gizli ezan okuyorsunuz!" denildi. Sükûtta sabrım tükendi. Kabil-i hitab olmayan öyle vicdansız alçaklara değil, belki milletin mukadderatıyla, keyfî istibdat ile oynayan firavunmeşreb gizli komitenin başlarına derim ki: "Ey ehl-i bid'a ve ilhad! Altı sualıma cevap isterim:

Birincisi: Dünyada hükûmet süren, hükmeden her kavmin, hatta insan eti yiyen yamyamların, vahşî ve canavar çete reislerinin dahi bir usulü var, bir düstur ile hükmeder. Siz hangi usul ile bu acib tecavüzü yapıyorsunuz?! Kanunuzu ibraz ediniz? Yoksa bazı alçak memurların keyiflerini kanun mu kabul ediyorsunuz? Böyle hususî ibadette kanun olmaz.

İkincisi: nev-i beşerde, hususan bu asr-ı hürriyette ve bilhassa medeniyet dairesinde hükûmferma hürriyet-i vicdan düsturunu kırmak ve istihfaf etmek, dolayısıyla nev-i beşeri istihkâr etmek ve itirazını hiçe saymak kadar cüretinizle, hangi kuvvete dayanıyorsunuz? Hangi kuvvetiniz var ki, siz kendinize 'lâ-dinî' isimini vermekle, ne dine ve ne de dinsizliğe ilişmemeyi ilân ettiğiniz halde; dinsizliği mutaassıbane kendine bir din ittihaz etmek tarzında, din ve ehl-i dine böyle tecavüz elbette saklı kalmayacak! Sizden sorulacak! Yirmi hükûmetin birden itirazını hiçe sayar gibi, hürriyet-i vicdaniyeyi cibrî bir surette bozmaya çalışıyorsunuz.

Üçüncüsü: Mezheb-i Hanefî'nin ulviyetine ve sâfiyetine münafi bir surette vicdanını dünyaya satan bir kısım ulema-i sû'un yanlış fetvalarıyla benim gibi Şafiü'l-mezheb adamlara hangi usul ile teklif ediyorsunuz? Bu meslekte milyonlarla etbai bulunan Şafiî mezhebini kaldırıp bütün Şafiîleri Hanefileştirdikten sonra, bana zulüm suretinde cebren teklif edilse, sizin gibi dinsizlerin bir usulüdür, keyfî bir alçaklıktır. Öylelerin keyfine tabi değiliz, tanımayız!

Dördüncüsü: İslâmiyetle eskiden beri imtizaç ve ittihad eden ciddi dindar, dine samimi hürmetkâr Türklük milletine bütün bütün zıt bir surette, frenklik manasına, Türkçülük namıyla tahrifdarane ve bid'akârane bir fetva ile 'Türkçe kamet et!' diye, benim gibi başka milletten onlanlara teklif etmek hangi usul iledir? Evet hakiki Türklerle dostane ve uhuvvetkârane münasebetdar olduğum halde, böyle sizin gibi frenk-meşreblerin Türkçülüğü ile hiçbir cihette münasebetim yoktur. Nasıl bana teklif ediyorsunuz? Hangi kanun ile? Milyonlarla efradı bulunan ve binler seneden beri milliyetini, lisanını unutmayan ve Türklerin hakiki vatandaşı ve eskiden beri cihad arkadaşı olan Kürdlerin milliyetini kaldırıp onların dilini onlara unutturduktan sonra; belki bizim gibi başka unsurdan sayılanlara teklifiniz, bir usul-u vahşiyane olur. Yoksa sırf keyfidir; eşhasın keyfine tebaiyet edilmez ve etmeyiz!

Beşincisi: Bir hükûmetin kendi raiyetine ve raiyet kabul ettiği adamlara her kanunu tatbik etse de; raiyet kabul etmediği adamlara kanununu tatbik edemez. Çünkü onlar diyebilirler ki: 'Madem bu muamelenizle biz raiyetiniz değiliz. Siz de hükûmetimiz değilsiniz.'

Altıncısı: Mademki sizlerle, itikadınızca ve bana edilen muameleye nazaran küllî bir muhalefetimiz var. Siz dininizi, ahiretinizi dünyanız uğruna feda ediyorsunuz. Biz dahi hilâfınızla olarak; dünyamızı, dinimiz uğrunda ve ahiretimize her vakit feda etmeye hazırız. Sizin zalimane, vahşiyane hükümünüz altında bir-iki sene zelilâne geçecek hayatımızı kudsî bir şehadeti kazanmak için feda etmek, bize âb-ı kevser hükmüne geçer. Fakat, Kur'an-ı Hakîm'in feyzine ve işaretine istinaden sizi titretmek için, size kat'î haber veriyorum ki:

Beni öldürdükten sonra yaşayamayacaksınız? kahhar bir el ile bu fani cennetinizden ve mahbubunuz olan dünyadan tardedilip ebedî zulûmata çabuk atılacaksınız. Arkamdan, pek çabuk

sizin Nemrudlaşmış reisleriniz gebertilecek, yanıma gönderilecek. Ben de huzur-u ilâhîde yakalarını tutup, adalet-i ilâhî ile onları esfel-i sâfilîne atmakla intikamımı alacağım! Ey din ve ahiretini dünyaya satan bedbahtlar! Yaşamanızı isterseniz, bana ilişmeyiniz! İlişseniz, intikamın muzaaf bir surette sizden alınacağını biliniz, titreyiniz! Ben rahmet-i ilâhîden ümid ederim ki, mevtim hayatımdan ziyade dine hizmet edecek. Ve ölümüm başınızda bomba gibi patlayıp başınızı dağıtacak. Cesaretiniz varsa ilişkiniz! Yapacağınız varsa, göreceğiniz de var!" deniyor ve bir ayetle bitiriliyor.

7. Kısım İşarat-ı Seb'ada:

"Şeair-i İslâmiyeyi tağyire teşebbüs edenlerin senetleri ve hüccetleri, yine her fena şeylerde olduğu gibi, ecnebileri körü körüne taklitçilik yüzünden geliyor. Onları taklid etmek zîşuurun kârı değil. Çünkü ecnebi diyarına, lisan-ı şeriatla 'dârü'l-harb' denilir. Dârü'l-harbde çok şeylere cevaz olabilir ki, diyar-ı İslâm'da mesağ olamaz.

Ehl-i ilhada kapılan ulema-i sû, milleti aldatmak için diyorlar ki: 'İmam-ı Âzam sair imamlara muhalif olarak demiş ki: İhtiyaç olsa, diyar-ı bâidede, Arabî bilmeyen, ihtiyaç derecesine göre; Fatiha yerine tercümesi cevazı var. Öyle ise biz de muhtacız, Türkçe okuyabiliriz.'

Elcevap: İmanın zaafiyetinden gelen ve menfi fikr-i milliyetten çıkan ve Arabîye karşı nefret meyli saikasıyla tercüme edip, Arabî aslını terk etmek, dini terk etmektir.

Körükörüne taklitçiliğe alışan buradaki hamiyetfuruşlar diyorlar ki: 'Madem Hristiyan dininde bir inkılâb oldu, öyle ise İslâmiyette de böyle bir dinî inkılâb olabilir?'

Elcevap: Furuat-ı İslâmiye değişmeye kabil bir libas hükmünde değildir. Onları tebdil etmek, doğrudan doğruya şeriatı inkâr ve tekzib etmektir. Onları tebdil eden, başını dinden çıkarıyor.

Ehl-i bid'a diyorlar ki: 'Bu taassub-u dinî bizi geri bıraktı. Bu asırda yaşamak, taassubu bırakmakla olur. Avrupa taassubu bıraktıktan sonra terakki etti.'

Elcevap: Yanlıştır, Avrupa dininde mutaassıptır. Ehl-i İslâm ne vakit dine temessük etmiş ise, nisbeten o zaman terakki etmiş. Ne vakit salâbetini terk etmişse, tedenni etmiştir.

Acaba bu ehl-i bid'a ve daha doğrusu ehl-i ilhad, bu dinsizlikte hangi menfaati buluyorlar? Dünyada en büyük ahmak odur ki, böyle dinsiz serserilerden terakki ve saadet-i hayatiyeyi beklesin. Böyle ahmaklardan mühim bir mevki işgâl eden birisi demiş ki: Biz, Allah, Allah diye diye geri kaldık. Avrupa, top tüfenk diye diye ileri gitti. Bu ahmakların arkasında bedbaht gâfiller de bulunduğundan deriz ki:

Dünya bir misafirhanedir. Madem ölüm var, kabre girilecek; bu hayat gidiyor, bâki bir hayat geliyor. Bir defa top-tüfenk dense, bin defa Allah Allah demek lâzım gelir.

Tahribatçı ehl-i bid'adan bir kısmı, güya dini milliyetle takviye etmek isterler.

Ey meczub akılsızlar, cahil sofiler! İslâmiyet; esassız, garazkâr ve zulümkâr unsuriyet toprağına dikilmez! Onu oraya dikmeye çalışmak, ahmakane, bid'akârane bir teşebbüstür.

İkinci kısım milliyetçilere deriz ki: Ey sarhoş hamiyetfuruşlar! Bir asır evvel, milliyet asrı olabilirdi. Ebedî ve daimî olan İslâmiyet milliyeti, muvakkat unsuriyet ile bağlanmaz ve aşlanmaz.

Cenab-ı Hak; şeriat-ı İslâmiyenin ebediyetine bir eser-i himayet olarak, her bir ifsad zamanında bir müceddit yahut bir nev'i Mehdi hükmünde mübarek zatları göndermiş. Madem âdeti öyle cereyan ediyor, ahırzamanın en büyük fesadı zamanında da, elbette en büyük bir müchtehid ya müceddit veya mehdî gibi zat-ı nuranîyi gönderecek. O zat da, Ehl-i Beyt-i Nebvî'den (a.s.m.) olacaktır. Hazret-i Mehdi'nin cemiyet-i nuraniyesi (Nurcular olduğunda şüphe yoktur) Süfyan komitesinin tahribat-ı bid'akâranesini tamir edecek, sünnet-i seniyyeyi ihya edecek. Yani, âlem-i İslâmiyette risalet-i ahmediyeyi (a.s.m.) inkâr niyetiyle şeriat-ı Ahmediyeyi tahribe çalışan Süfyan komitesini, Hazret-i mehdî cemiyeti mucizekâr kılıncıyla öldürecek dağıtacaktır." denilmektedir.

Kararnameden 7

8. Lem'a risalesinde: **قَادِرِىَّ الْقَوْتِ** cümlesindeki **قَادِرِىَّ** kelimesi; üç farkla, takdir ve istinsahla Hulûsi-i sani olan Sabri'ye **(Haşiye)** tevafuk ediyor. Hazret-i Şeyh-i Geylânî; Sabrî, Süleyman, Bekir gibi daha dört arkadaşı Said'in arkasında görmüş, haber vermiş. Daha sair arkadaşlara da işaret var. Şimdi izhara lüzum olmadığından, bana tam görünmüyor. 1364: Said'in elli senelik müddetinde inayete mazhar olacağını; 1314'te ve 10'da tedrise başlayacağını; 1352'ye kadar aynı esas üzerine inayet feyzi altında devam ettiği çıkarıldıktan sonra dahi, 12

senelik inayetle mazhar olmasının rahmet-i ilâhiyeden beklendiği..." yazılıyor.

16. Lem'adan: "Harb belâsı bizim hizmet-i Kur'aniyemize mühim bir zarardır. Kadir-i Külli Şey, bir dakikada bu zulümatlı ve rahmetsiz bulutları izale edip, hakaik-i şeriati güneş gibi gösterir. Onun rahmetinden bekleriz ki bize pahalı satmasın. Baştakilerin başlarına akıl ve kalblerine iman versin; o vakit kendi kendine iş düzelsin."

"Madem ki sizin elinizdeki nurdur, nurdan zarar gelmez. Neden arkadaşlarınıza ihtiyatı tavsiye ediyorsunuz?"

"Bu suale karşı muhtasar cevabım şudur: Baştaki başların çoğu sarhoştur; okumaz. Okusa da anlamaz. Yanlış mana verip ilişir. İlişmemek için akli başına gelinceye kadar göstermemek lâzımdır. Onun için kardeşlerime tavsiye ediyorum ki; ihtiyat etsinler, nâehillerin ellerine hakikatleri vermesinler." denilmektedir.

17. Lem'ada: "Ecneblerin tağutlarıyla ve fûnun-u tabiiyeleriyle dalâlete gidenlere ve onu körükörüne taklid edip ittiba edenlere binler nefret ve teessüfler!..

Ey bu vatan gençleri! frenkleri taklide çalışmayınız! Avrupa'nın size ettikleri hadsiz zulüm ve adavetten sonra, hangi akıl ile onların sefahet ve bâtil efkârlarına ittiba edip emniyet ediyorsunuz? sefihane taklid edenler; ittiba değil, belki şuursuz olarak onların safına iltihak edip, kendi kendinizi ve kardeşlerinizi idam ediyorsunuz. Âgâh olunuz ki, siz ahlâksızcasına ittiba ettikçe, hakikat davasında yalancılık ediyorsunuz. Çünkü şu suretle ittibanız, milliyetinize karşı bir istihfâfdir ve millete bir istihzadır.

Ey kâfirlerin çokluklarından ve onların bazı hakaik-i imaniyenin inkârındaki ittifaklarından telâşa düşen ve itikadını bozan biçare insan! Bil ki: Ehemmiyet, kemmiyet, adet çokluğunda değildir. İnsan eğer insan olmazsa, şeytan bir hayvana inkılâb eder. İnsan, bazı frenkler ve frenkmeşrebler gibi ihtirasat-ı hayvaniyede terakki ettikçe, daha şiddetli bir hayvaniyet mertebesi alır. Görüyorsunuz ki, hayvanat, kemmiyet ve adet itibarıyla hadsiz bir çokluğu varken ve ona nisbeten insan gayet az iken, umum nev-i hayvanat üstünde sultan, halife ve hâkim olmuştur. İşte muzır kâfirler ve kâfirlerin yolunda giden sefiher, Cenab-ı Hakkın hayvanatından bir nevi habistirler ki, Fâtır-ı Hakîm, onları dünyanın imareti için halk etmiştir. İşte o küffarın ve ehl-i dalâletin, bir hakikat-ı imaniyeyi inkâr ve nefyetmelerinde kuvvet yoktur. Madem ki küfür ve dalâletin mahiyeti nefiydir, inkârdır, cehildir ve ademdir, küffarın kesretle ittifakı ehemmiyetsizdir.

Ey müslümanları şiddetle dünyaya teşvik eden ve sanat ve terakkiyat-ı ecnebiyeye cebr ile sevk eden bedbaht hamiyetfuruş! Dikkat et, bu milletin bazılarının din ile bağlandıkları rabitaları kopmasın! Eğer böyle ahmakane, körükörüne topuzların altında onların dinden rabitaları kopsa, o vakit hayat-ı içtimaiyede birer semm-i katil hükmünde o dinsizler zarar verecekler.

Ey bedbaht fasık adam! fasıkların kesretine aldanma, 'Ekseriyetin efkârı benimledir' deme. Çünkü fasık adam, fısık isteyerek ve bizzat talep edip girmemiş; belki içine düşmüş, çıkamıyor. Hiçbir fasık yoktur ki salih olmasını temenni etmesin ve âmirini ve reisini dindar görmek istemesin. Eğer sende bu biçare millete karşı hamiyet varsa ve ulüvv-ü himmetten dem vurduğun yalan olmazsa, hayat-ı bakiyeye davet eden azlara imdat etmek lâzım gelir.

Zanneder misin ki: Bu milletin fakr ü hâli, dinden gelen bir zühd ve terk-i dünyadan gelen bir tenbellikten neşet ediyor. Hata ediyorsun. Görmüyor musun; Çin ve Hind'de Mecusî ve berahime ve Afrika'daki Zenciler gibi Avrupa'nın tasallutu altına giren milletler bizden daha fakirdirler. Sizin cebren böyle ehl-i imanı mimsiz medeniyete sevk etmekteki maksadınız, asayiş ve memlekette emniyeti kolayca idare etmek ise, yine hata ediyorsunuz. Çünkü, itikadı sarsılmış, ahlâkı bozulmuş yüz fasıkın idaresi ve onlar içinde asayişin temini, binler ehl-i salâhın idaresinden daha müşkildir. İşte bu esaslara binaen ehl-i İslâmı dünyaya ve hırsa teşvik etmeye ihtiyaç yoktur. terakkiyat ve asayişler bununla temin edilmez. Belki, teavün düsturunun teshiline muhtaçtırlar. Bu da, dinin emr-i kudsiyesiyle ve takva ve salâbet-i diniye ile olur." denilmektedir.

18. Lem'ada: "1349; Arabî hurûfu terk ile ecnebî hurûfuna İslâm içinde başlanacak. Bu hurûf, çocuk-çocuk ve kadınlara, Ramazan gecelerinde gece dersleriyle öğretilecek. Ecnebi hurûfunun intişarı zamanı olan o ahirzamanın fena adamları, hırs sebebiyle batınlarını haramla doldurmak için bid'alara yardım ve fetva verenlerdir."

Lâtin hurûfunun İslâmlar içinde cebren kabul ettirildiği esfle kaydedildikten sonra, "Bu tarih, Nurların mücadelesinin başlangıcı" gösteriliyor."Risale-i Nur şakirdleri hatt-ı Kur'aniyeyi muhafaza ediyorlar. "Risale-i Nur eczalarıyla ve intişar eden yüz yirmi bin nüshasıyla ve lâakal yüz bin adamı hurûf-u Kur'aniye lehine sünnet-i seniyyeye ittiba ve imanlarının takviyesine ve Hazret-i Ali'nin (r.a.) hiddet ettiği iki cereyana karşı tamamıyla mukavemet ettiklerinden, Hazret-i Ali (r.a.) onlara bakıyor." deniliyor.

21. Lem'ada: "Madem ihlasta çok nurlar, çok kuvvetler var. Ve madem bu müdhiş zamanda ve dehşetli düşmanlar mukabilinde, şiddetli tazyikat karşısında ve savletli Bid'alar, dalâletler içerisinde bizler gayet az ve zaif ve fakir ve kuvvetsiz olduğumuz halde, gayet büyük, umumî ve kudsi hizmet-i Kur'aniye omuzumuza ihsan-ı ilâhî tarafından konulmuştur. Elbette herkesten ziyade bütün kuvvetimizle ihlâsı kazanmaya mecbur ve mükellefiz. Bu umûr-u hayriyenin çok muzır manileri olur. Şeytanlar, o hizmetin hâdimleriyle çok uğraşırlar. Bu şeytanlara karşı, ihlâs kuvvetine dayanmak gerektir.

Bid'aların ve dalâletlerin istilâsı zamanında sünnet-i seniyyeye ve hakikat-ı Kur'aniyeye temessük edip hizmet eden, yüz şehid sevabı kazanabilir. Böyle zamanda hakaik-i imaniyeye ve esrar-ı şeriata ve sünnet-i seniyyeye hizmet eden mübarek halis kalemlerden akan siyah nur, âb-ı hayat hükmünde olan mürekkeplerin bir dirhemi, şühedanın yüz dirhem kanı hükmünde yevm-i mahşerde size faide verebilir." denilmektedir.

Haşiy: Kararnamede, Halıcı Sabrî denilmişse de, hakikatte Santral Sabri'ye aittir.

1.) Zamanın Abdülkadir'i.

Kararnameden 8

24. Lem'a (Tesettür hakkında): Tesettürün, Kur'an'ın emri olduğunu izahtan sonra, "Mesmuatıma göre merkez-i hükûmette, çarşı içinde, gündüz ahalinin gözleri önünde, gayet âdi bir kundura boyacısı, dünyaca rütbesi büyük bir adamın açık bacaklı karısına sarkıntılık etmesi, tesettür aleyhinde olanların hayasız yüzlerine bir şamar vuruyor." denilmektedir.

26. Lem'a (İhtiyarlar hakkında): "Ankara'nın eskimiş kal'asının başına çıktım. O kal'a tahaccür etmiş hâdisat-ı tarihiye suretinde bana göründü. Benim ihtiyarlığım, kal'anın ihtiyarlığı, şanlı Osmanlı devletinin ihtiyarlığı, hilâfet saltanatının vefatı bana gayet hazin geldi. firkatlı bir hâlet içinde geçmiş zamanın derelerine, gelecek zamanın tepelerine baktım. Mazi, teselli yerine dehşet verdi. İstikbal, benim ve emsalimin ve nesl-i âtiyenin büyük ve karanlık bir kabri suretinde göründü. Hazır günüme baktım: Ölümünde bir hareket-i mezbuhanenin ızdırabını çeken cismimin cenazesini çeken bir tabut suretinde..." denmektedir.

27. Lem'a'da: "Dârü'l-Hikmeti'l-İslâmiye'de aldığım maaştan çoğunu sarfetmiştim. Az bir kısmını hacca gitmek için sakladım. O cüz'î para, iktisad ve kanaat bereketiyle bana kâfi geldi. Yüz suyumı döktürmedi. O mübarek paradan biraz daha var." deniliyor.

22. Lem'a, mahrem işaretli ve "En has ve hâlis ve sâdık kardeşlerime mahsustur." kayıtlıdır.

Birinci İşaret: Sen ehl-i dünyanın dünyasına karışmadığın halde, nedendir ki, onlar senin ahiretine karışıyorlar?

Bu suale cevap verecek Isparta vilâyetinin hükûmeti ve bu vilâyetin milletidir.

İkinci İşaret: Ehl-i dünya tarafından deniyor ki: Sen neden bizden küstün. Hiç müracaat etmeyip sükût ettin. Bizden şiddetli şekva edip, 'Bana zulmediyorsunuz!' diyorsun? Halbuki bizim prensibimiz var; bu asrın muktezası olarak hususî düsturlarımız var. Kanunu tatbik eden zalim olmaz. Kabul etmeyen isyan eder. Sen, kâh hocalık, kâh şeyhlik, kâh zahidlik suretiyle teveccüh-ü âmmeyi kazanarak, hükümetin nüfuzu haricinde bir kuvvet, bir makam-ı içtimâî elde etmeye çalıştığın, zâhir hâlin ve eski zamandaki macera-yı hayatının delâletiyle anlaşılıyor. Sosyalizm ve Bolşevizm düsturları daha ziyade işimize yaradığı için kabul ettiğimiz halde, senin vaziyetin bize ağır geliyor."

Elcevap: nev-i insanın tenevvünün en mühim mayesi ve zenbereği; fazilettir. Fazileti kaldırmak; mahiyet-i beşeriyenin tebdiliyle, aklın söndürülmesiyle, kalbin ölmesiyle, ruhun mahvıyla olabilir. Evet, şu hürriyet perdesi altında müdhiş bir istibdadı taşıyan şu asrın gaddar yüzüne çarpılmağa lâıyk bir tokat olarak derim:

*Ne mümkün zulm ile, bidâd ile, imha-yı hakikat
Çalış, kalbi kaldır, muktedirsен âdemiyyetten.*

Bana eski bir mütegalib ve daima fırsat bekleyen bir fikr-i istibdad ve tahakküm taşıyan bir adam gibi yapılan bunca tarassud ve tazyikiniz, hangi kanun iledir? Hangi maslahat iledir?

Dünyada hiçbir hükümet böyle fevkalkanun ve hiçbir ferdin tasvibine mazhar olmayan bir muameleye müsaade etmediği halde, bana karşı yapılan böyle muameleye, değil ben, belki (eğer bilse) nev-i beşer, kâinat küser!

Üçüncü İşaret: Ehl-i hüküm diyorlar: Madem sen bu memlekette duruyorsun. Bu memleketin cumhuriyet kanunlarına inkiyad etmek lâzım gelirken, sen neden inziva perdesi altında kendini o kanunlardan kurtarıyorsun? Sen neden vazifesiz olduğun halde elini öptürüyorsun?

Elcevap: Kanunu tatbik edenler evvelâ kendilerine tatbik ettikten sonra başkasına tatbik edebilirler. Madem insan yalnız cesedden ibaret değildir... Kalb, dil, akıl, dimağ, imha edilmez. Onlar da idare isterler. Ebed tarafına giden yolculara vesika vermek, hem o zulümatlı yola nur vermek en mühim bir vazifedir. İmanın ders ve takviyesi vazifesini gören ehl-i marifet, herhalde küfran-ı nimet suretiyle kendine edilen nimet-i ilâhiye ve fazilet-i Kur'aniyeyi hiçe sayıp sefihlerin ve fasıkların makamına sukut etmeyecektir. Sizin gibi enaniyette bu kanun müsavatını kırmakla firavunluk derecesinde ileri giden münkirlere karşı demiyorum. Çünkü, münkirlere karşı tevazu ise, tezellül zannedildiğinden, tevazu etmemek gerektir. Belki ehl-i insaf ve mütevazi kısmına derim ki: Ehl-i maarif, kimde marifet ve ilmi görse, ona hürmet besler. Bu biçare ehl-i marifete en ziyade sıkıntı veren ve hakkında adavet besleyen, belki maarif dairesine mensub olanlardır. Bu hâle ne diyeceksin? Medeniyet midir? Maarifperverlik midir? Vatanperverlik midir? Milliyetperverlik midir? Cumhuriyetperverlik midir? Haşa! hiçbir şey değil..." dedikten sonra, cevap olarak bir kısım ayetler konmuştur. hatime kısmında: "Onların zalimane bana karşı muamelelerinin karşısında, kader-i ilâhîyi düşünüp hakkımda adalet etmiş, derim. Yine Cenab-ı Hakka hadsiz şükrediyorum ki, bunların zulmü bana bir vasıta-yı ihlâs oldu." denilmektedir.

Kararnameden 9

Muhtelif sanıklardan yakalanmış ve müteaddit dosyalar içinde bulunan mektuplardır

Sabri Halıcı'nın dosyasında Said Nursî imzalı bir mektupta, 'Bayramda Arabî tekbirler alınacağı' müjdelanmekte; "Bir gün şair-i İslâmiyenin, Anadolu'da 'Allahu Ekber, Allahu Ekber'ler ile kendini göstereceğinden" bahs olunmakta... Sabri Halıcı, "Nur'un Birinci Santralı" olarak vasıflandırılmaktadır. Sabri imzalı daktilo ile yazılmış iki mektupta, "Liste halinde gösterilen Risale-i Nur'un başkalarına okundurulup, yazdırıldığı" açıklanmakta; "Fevc fevc genç talebeler sabahdan akşama kadar Risale-i Nur'u yazıp, okumak için mağazalarına geldikleri" bildirilmektedir.

Hasan Kıratlı'nın dosyasında, Said imzalı bir mektupta: "Yedi yaşından on yaşına kadar masum çocuklar, faytonla gezdiğim vakit beni görünce koşup ellerime sarılmalarının hikmeti nedir, diye hayret ediyordum. Birden ihtar edildi ki; küçük masumlar taifesi bir hiss-i kablelvuku ile, Risale-i Nur ile saadet bulacaklarını, tehlike-i maneviyelerden kurtulacaklarını hissettiklerini anladım." denmektedir.

Said Nursî imzalı diğer bir mektupta: "Emirdağ üzerinde uçan tayarelerin kendisinin faytonunu takip ettikleri ve kendisini aradıkları..." bir çok şakirdlerine de tasdik ettirmek suretiyle yazılmaktadır.

İbrahim Fakazlı'nın dosyasında, 125 sayılı Said imzalı mektupta: "Ahmed Feyzi'nin üç seneden beri yazdığı istihracat-ı gaybiye ve Sikke-i Gaybiye'yi mütalâa ettiği ve Risale-i Nur'un kıymetini tam hadis ve ayetlerle isbat etmesine karşı, hayret ve istihsanla "maşaallah, bârekâllah" dediği; bu ayetler ve hadislerin müttefikan bu asırda bir hakikat-ı nuraniyeye işaret ettikleri, ahirzamanda gelecek bir müceddid-i ekberi gösterdikleri, o gelecek zatın ve cemiyetinin üç vazifesinden en ehemmiyetlisi imanı kurtarmak olduğu, şeriatı ihya ve hilâfeti tatbik gibi çok geniş dairede hükmeden bu iki vazifesini nazara almamalarının zararsız olduğu fakat Nur'un muarızlarının hususan siyasî taifenin tenkidine ve hücumuna vesile olabileceği, onun için kendisinin müdakkik kardeşimizin risaleciğinin bir kısmını ve bazı cümlelerini kaldırıp, tadil ederek göndereceği.." yazılıyor.

Said Nursî imzalı bir mektupta: "On lirayı üzerinde suret bulunduğu için gönderdiği..." yazılıyor.

Said Nursî imzalı bir mektupta: "Dârülfünuna inkılâb eden harbiye nezaretinin kapısındaki,

إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا ①
وَيَنْصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَزِيزًا ②

hatt-ı Kur'aniyenin üzeri mermer taşlar ile kapatılmış iken, şimdi yeniden hatt-ı Kur'aniyeye bir numune-i müsaade ve Risale-i Nur'un takib ettiği maksadına bir vesile ve üniversitenin ileride bir Nur medresesi olmasına işaret" olarak gösterilmektedir. Yine bu mektupta, sanıklardan Berber Burhan ve Berber Hıfzı, Nur'un birer kahramanı olarak gösterilmektedir.

İbrahim Fakazlı imzalı bir mektupta: "Bizi ihya eden Nurları aldık. Derhal teksir edip, Ankara'dan bu tarafa gönderdik. Daha da gönderiyoruz." denilmektedir.

Yine Küçük İbrahim imzalı diğer bir mektupta, Nurların mahkemesinden bahisle: "Son aylar içindeki Nur'a tecavüzler, ekmeğimize yağ sürmüş. Atılan zehirli oklar, bize bir kamçı hükmüne geçip; ezeli ve ebedî davamıza, ateşe barut döker gibi teshir ederek, Nur'u coşturmuş!.. Nur'un bütün unsurları pürfaaliyet kesilmiş, devam ediyor ve edecektir. Bu cihad-ı ekberin şükrünü acaba nasıl ifa edelim. Afyon'un meşhur zindanlarında, Allah uğruna, şeriat uğruna cidal içindeki kardeşlerimizi hatırladıkça ciğerlerimiz delik deşik oluyor. Ezeli ve ebedi din düşmanları ya boyun eğip teslim olacaklar, ya kahrolup geberecekler!" denilmektedir.

Said Nursî imzalı "Tekbiratü'l-Hüccac fi Arafat" başlıklı mektupta: "Nur'un ehemmiyetli bir kısım şakirdlerinin pek musırrane olarak, ahirzamanda gelen Âl-i Beyt'in büyük bir mürşidi seni zannediyorlar. Sen de onların fikirlerini musırrane kabul etmiyorsun ve çekiniyorsun. Bu bir tezaddır, hallini isteriz?" diye sormaları sebebiyle onlara cevap olmak üzere:

"Mehdi-i Âl-i Resul'ün temsil ettiği kudsî cemaatin şahs-ı manevîsinin üç vazifesi olduğu, bunların:

1- İmanı kurtarmak.

2- Hilâfet-i Muhammediye (a.s.m.) ünvanıyla şair-i İslâmiyeyi ihya etmek.

3- Ve inkılâbat-ı zamaniye ile çok ahkâm-ı Kur'aniyenin zedelenmesiyle ve şeriat-ı Muhammediyenin kanunlarının bir derece tatile uğramasıyla, o zat, bu vazife-i uzmayı yapmaya çalışır.

Nur şakirdleri, birinci vazifeyi tamamıyla Risale-i Nur'da gördüklerinden, ikinci ve üçüncü vazifeleri de buna nisbeten ikinci ve üçüncü derecededir, diye Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsinin mümessili olan biçare tercümanını zannettiklerinden, bazen o ismi ona da veriyorlar. Hatta evliyanın bir kısmı, keramet-i gaybiyelerinde 'Risale-i Nur'u aynı o ahirzamanın hidayet edicisi olduğu bu tahkikatla tevil ile anlaşılar.' diyorlar. İki noktada bir iltibas var, tevil lâzımdır.

Birincisi: Ahirde iki vazife, gerçi hakikat noktasında birinci vazife derecesinde değiller; fakat hilâfet-i Muhammediye (a.s.m.) ve ittihad-ı İslâm, avamda ve ehl-i siyasette, hususan bu asrın efkârında o birinci vazifeden bin derece geniş görünüyor. Gerçi her asırda hidayet edici bir nevi Mehdi ve müceddid geliyor ve gelmiş, fakat her biri üç vazifeden birisini bir cihetle yapması itibariyle ahirzamanın büyük Mehdisi ünvanını almamışlar.

İkincisi: Ahirzamanın o büyük şahsı, Âl-i Beyt'ten olacak. Gerçi manen ben Hazret-i Ali'nin (r.a.) bir veled-i manevîsi hükmündeyim. Ondan hakikat dersi aldım. Âl-i Muhammed (a.s.m.) bir manada hakiki Nur şakirdlerine şamil olmasından, ben de Âl-i Beyt'ten sayılabilirim. Fakat Nur'un mesleğinde hiçbir cihette benlik, şahsiyet, şahsî makamları arzu etmek, şan ve şeref kazanmak olmaz. Nur'da ihlâsı bozmamak için, uhrevî makamat dahi bana verilse bırakmaya kendimi mecbur bilirim." denmektedir, diye yarı muvafakat şeklinde bir cevap verilmekte ve bu Mehdilik teklifi açık ve kesin olarak reddedilmemektedir. **(Haşiye)**

Yine Said Nursî imzalı diğer bir mektupta; "Hükûmetin hacılara tam müsaade etmesinin, şark-ı şimaldeki dehşetli hükûmetin ekseriyetle içindeki müslümanları hacca göndererek 'Buradakilerden daha ziyade Kur'an'ı ehemmiyetli biliyorum' demesine bilmukabele ve siyasî bir propaganda olduğu" bildirildikten sonra, "Bin nüsha Nur risalesinin teksirinin bir suç sayılmasının da adalet şerefini kırdığı" yazılıyor.

Haşiye: Ey insafsız heyet! Bundan daha keskin red cevabı nasıldır?!

1.) Biz sana ap açık bir fetih yolu açtık. (Fetih Sûresi, 48:1)

2.) Ve Allah sana pek şerefli bir zaferle yardım etsin. (Fetih Sûresi, 48:3)

Nur santrali Sabri'nin lâhikaya girecek güzel bir mektubundan; İbrahim Edhem'in Balıkesir tarafındaki tesirli faaliyeti ve onun irşadiyla çoklarının Nur dairesine girdiklerinden; Ali Akdağ'ın Aydın havalisinde "İkinci bir Ahmed Feyzi" olduğundan bahsediliyor. Ve Sabri Halıcı'nın **(Haşiye-1)** "Kevser Suresinin Risale-i Nur müellifine küllî münasebeti" hakkındaki mektubu da yazılıyor. Bundan sonra İbrahim Edhem'in Nur neşrinde bir numune olarak lâhikaya girmesi tensib olunan mektubu vardır ki, bu mektupta; "Risalelerin intişarı hakkındaki mukaddes vazifesine devam ettiği; Tavşanlı'daki faaliyetleri; Manyas ve Balıkesir'deki Nur risalelerini kesretli dağıttığı ve faaliyet merkezi olarak da Gediz'in Gölcük köyünü intihab ettiği..." yazılıyor. Bundan sonra da Husrev'in, lâhikaya girmesi tavsiye olunan Temyiz lâyihası vardır.

Said Nursî, 130 numaralı mektubunda şakirdlerine; "Bulunan kitapları, evvelce mahkeme görmüş, başka kalem karışmış; onun için onları bana yüklemesinler" demeleri için tavsiyeler yapılmakta; sebat, tesanüd, ihlâs ve ihtiyat telkin edilmektedir.

131. mektupta da: "Son defa da takibata maruz kalmasını, on vecihle kanuna aykırı olduğunu" talebelerine isbata kalkışmakta...

132 numaralı mektupta: "Bu meş'um zamanda Kur'an'ın bir temel taşı olan hurûfuna hücum ediliyor; onun tebdiline çalışılıyor" denilmektedir.

140 numaralı mektupta: "Dört saat ifadesi alınıp sıkıntı çekmesinden on saat sonra âdeta aynı zamanda iki milyon lira zarar veren maarif yangını gösterdi ki, Risale-i Nur belâların def'ine bir vesiledir ki; Nurlara hücum edildi, belâ yol buldu geldi." denilmektedir.

141 numaralı mektupta: Dört buçuk saatte ifadesi alındıktan sonra, Ankara'da maarif Dairesinin, otomobil garajının, İzmir'de bir fabrikanın, Adana'da büyük bir binanın yanmasından bahisle, 'bunun bir tesadüf olmadığı' isbata kalkışıldıktan sonra; "Beni mahrum etmeyiniz, yoksa hem bana, hem bu vatana yazık olur; zemin zelzele ile hiddet eder." dediğinden "üç dakika sonra, üç saniye devam eden zelzele, zeminin ateş ile maarif Dairesini sarması; mahkemece dört defa isbat edilen çok defa zelzelenin Risale-i Nur'a ve şakirdlerine taarruzları zamanına gelmesi, tesadüf olamaz. Risale-i Nur'un bu memlekette belânın def'ine vesile olduğu çok hadiselerle tahakkuk etmiştir." denilmektedir.

147 numaralı mektupta: "Bu defa bize hücumların aynı zamanda kış çok hiddet etti. Şiddetli soğuk ve fırtına ile havanın kızdığı gösterdi ki: Hücumların durmasıyla, Nurların ferahlanmasıyla, zemherir günlerinin nevrüz günleri gibi gülmeye başlaması ve maarif dairesinin yanması küllî bir tokattır. On beş günde bir Emirdağ'ına giden Afyon valisinin tekaüde yazıldığı **(Haşiye-2)** tokadını yediği, hasta yattığı, Emirdağ'ında Nurlara hücum eden iki-üç adamın başka yerlere gönderildiği hem de hafif hastalanarak tokat yedikleri" yazılmaktadır.

İbrahim Edhem Talas'ın dosyasında bulunan Sabri Halıcı'nın bir mektubunda: "Biz burada hem el, hem de makine ile Nur risalelerinin suretlerini çıkararak cahil olanlara, Siracü'l-gâfilin ve âlim olanlarına İhlâs Risalesi'ni Yedinci Şua'ı, birden dörde kadar Lem'alar'ı verdikleri ve az bir zamanda Konya vilâyetinin fevkalâde yüksek bir medrese-i nuriye olacağı" yazılıyor.

Said Nursî imzalı bir mektupta: "Selâniklilerin istibdad-ı mutlakalarının Serbest Fırka ile kırılmasına yardımcı olmaması için kendisini herkesten tecrid ettiklerini, halbuki Risale-i Nur'un kendisinin bedeline konuşarak küfrü ve irtidadı kırdığını..." yazıyor.

Ali Rıza Eren'in dosyasında, Hüseyin Tabancalı imzalı bir mektupta; "Bir Asâ-yı Musa, bir Hücumat-ı Sitte ve bazı risalelerle Üstattan aldıkları bir mektubu da suret olarak takdim ettiği" yazılıyor.

Hüseyin Tabancalı ve arkadaşlarına ait dosyada, Husrev tarafından Hüseyin Tabancalı'ya hitaben yazılmış bir mektupta; "Yedi adet Asâ-yı Musa'nın ehl-i imana tevzi edilmek üzere gönderdiği..." Hüseyin Tabancalı'nın Husrev'e yazdığı bir mektupta: "Yedi adet Asâ-yı Musa'yı aldığı; mektupların özetlerinin çıkarılarak gönderildiği ve icab eden yerlere Risale-i Nur'ların da yazılarak gönderilmekte olduğu; Ramazandan sonra Bursa'ya bir sefer yapacağını ve o beldede de Risale-i Nur dairesi ihyasına kalkışacağını; Ramazanın on birinci günü polis dairesinin önünden geçerken başındaki bereyi çıkarmak istediklerini, şimdi ise Risale-i Nurların yazmakta olduğundan, yine başında bere ile gezdiği halde görünce başlarını eğdikleri, bunun da Nur'un açık bir kerametinden başka bir şey olmadığı..." yazılıyor.

Said Nursî ve Emirdağ'lı arkadaşlarına ait bir dosyada, Sabri Halıcı imzalı 21/12/947 tarihli bir mektupta: "Risale-i Nur neşriyatının berdevam olduğu, talebelerin Peyderpey kaydolmaya geldikleri; gençlerin hem eski, hem yeni harflerle yazmaya çalıştıkları..."

Halil Çalışkan tarafından Ceylân'a yazılan bir mektupta: "Vazifeleri olan mektupları bitirdikleri, Üstadın tashih ettiği, sonra bir nüsha daha yazacakları..." Halil Çalışkan'ın ustasına yazdığı bir mektupta: "Kendisinin, Üstadın şahsî ve yazı işleri ile vazifelendirildiğinden, hizmet-i

Nuriye her şeyden kudsi olduğu için işinden birrıza ayrıldığı.." yazılıyor.

Mustafa Osman imzalı bir mektupta: "Hayatını Üstadın yoluna kurban ettiğine" dair uzun yazılar vardır.

Husrev imzalı diğer mektupta: "Gelen mektupların suretlerini çıkararak başka yerlere gönderdiği, tashih edilen risaleleri basmakta ve teksir etmekte olduğu" yazılıyor.

Ceylan'ın bir mektubunda da: "Küçük Ali'nin, Tılsımlar mecmuasının tashihini bitirdikten sonra On Altıncı Lem'adan itibaren mütebakisini yazmaya başlayacağı; 270 adet Rehber'in İstanbul'a ciltletmeye gönderildiği; Sikke-i Tasdik mecmualarının henüz yetişmediği; Tılsımlar mecmuasından makine ile çıkan altmış sahifenin de takdim edildiği" yazılıyor.

Mehmed Yayla'ya ait dosyada, Tahiri tarafından yazılan bir mektupta: "Risalelerden lüzum ederse buradan gönderelim. Yeter ki, siz orada Risale-i Nur'u yaymaya çalışınız" deniyor.

Haşiyeye-1: Bu Sabri, Halıcı Sabri değildir. Bedreli Santral Sabri'dir; sehivdir.

Haşiyeye-2: Bu havadisın yanlışlığı, onu ihbar eden gazeteye aittir.

Kararnameden 11

Emirdağlıların dosyasında, Ceylan Çalışkan'ın Isparta'dan yazdığı bir mektubta: "Risale-i Nur'un önüne ince beyaz kağıd koyup kopya ederek teksir etmeleri, Risale-i Nur'ları şuradan buradan alıp başkalarına vererek hizmet-i Nuriyelerine devam etmeleri: Hayri ve Mustafa ve Camcı Mehmed'in de ellerindeki vazifelerine dikkat etmeleri ve çabuk bitirmeleri" yazılıyor.

Tahiri Mutlu ve Mustafa Gül'ün dosyasında, Said Nursi imzalı bir mektubda: "Ahmed Feyzi'nin gayretiyle Aydın'da yine Nurların lehine bir intibah olduğu ve hususan Ali Akdağ'ın Nurlara müştak çalışan bir kardaş olduğu" yazılıyor.

Rasih Çetin'in dosyasında, Said'in bir mektubunda: "Sanıklarından Hıfzı, Safranbolu'nun küçük medresesinin bir kahramanı olarak" vasıflandırılıyor.

Rifat Filizer'in dosyasında, Rifat'ın Sabri Halıcı'ya yazdığı bir mektubta: "Gençlik Rehberi'ni aldığı, Ankara Risale-i Nur Talebeleri nâmına teşekkür ettiği; nur faaliyetinin ümid verici olduğu"; Safranbolulu Mustafa Osman'dan aldığı bir mektubta: "Profesör Münif Çelebi ve yarbay mütekaiddiyle görüşmesinin tavsiye edildiği; Ahmed Kemâleddin Pala ve oğluna Risale-i Nur'u verdiği; Mustafa Hulûsi Efendi'nin müridlerinin birinin de Nur'la meşgul olduğu müjdelenerek faaliyetin mükemmel olduğu, üniversite ve diğer mektebler öğretmen ve talebelerine tevzi edilmek üzere Nur risalelerinin gönderilmesi, bunların seksen ile yüz forma halinde tevzi edecekleri; kendisinin yazmakta olduğu risalenin de bitmek üzere olduğu" yazılıyor.

Nebi Uluçay'ın dosyasında, Said Nursi imzalı bir mektubta: "Otomobil ile gelen onbeş Sikke-i Gaybiye ve elli Rehber'i aldım. Casus polislerin dikkati altında çare bulamadım ki, Hafız Ali, İbrahim ve Mustafa kardaşlarımı yanıma alayım. Onlar buradan hareket ettikten sonra bir parça tatlı teberrük bırakmışlar. İki köyün nâmına mübarek ilaç gibi kabûl ettim. Fakat kaideme muhalif olmamak için ne arzuları varsa benim bedelime onlara verilsin. Onların mübarek kaplarını da yine onlara bir teberrük olarak gönderiyorum. Bu def'a gizli düşmanlarımızın planlarıyla Nurların fütuhatlarına sed çekmemek için ihtiyat, tesanüd, metanet lazımdır. Hiç şevkiniz kırılmasın. Merak etmeyiniz. İlayet-i İlâhiyenin bu def'a bizi muhafaza ettiği kat'i tahakkuk etti." deniyor. Ve mektubun altında yazılan bir haşiyede "Bu def'a bana mahkemede sordukları pekçok manasız sualler içinde: Ne ile yaşıyorsun? Dediler. dedim ki : İktisad bereketiyle... Bir vakit Isparta'da bir Ramazanda; bir ekmek, bir kilo torba yoğurdu, bir kilo piring ile yaşayan bir adam, maişet için dünyaya tenezzül etmez ve hediye de kabûl etmeye mecbur olmaz, dedim." diyor.

Hamid Gürsoy'un dosyasında, Said Nursi imzalı bir mektubta: "Husrev ve Tahiri gibi vazifelerini tam yapan ve onların sisteminde diğer bir Nurecuyu Sulh Mahkemesine vermenin neticede büyük bir inayet ve fütihat olacağı; Ankara'da Mustafa Kemal'in şiddet ve hiddetle divan riyasetine girip; "Seni buraya çağırdık ki, bize yüksek fikir beyan edesin. Sen geldin namaza dair şeyleri yazdın, içimize ihtilaf verdin." dediğini, kendisinin de ona: "Namaz kılmayan hâindir. Hainin hükmü merduttur." dediğini, bir nev'i tarziye verip hiddetini geri aldığını ve hissiyatını ve prensiplerini rencide ettiği halde, kendisine ilişmemesini, bu cebbar kumandanların adeta Eski Said'den korkmasının Risale-i Nur'un ileride kahraman şakirdlerin şahs-ı manevisinin harika bir kuvveti ve Risale-i Nur'un parlak bir kerameti olduğu; İngiliz devlet hatiblerinin

"İslamiyeti kabûl etmek lâzımdır" diye bağdıkları, o devletin hem dünyası, hem saltanatı ve hem saadetinin onunla kurtulabileceği" yazılıdır.

Diğer bir mektubta: Bu memleket, millet ve hükümet Risale-i Nur'a şiddetle muhtaç olduğu halde, Risale-i Nur'un ehemmiyetli rükünlerinden üçünün Sulh mahkemesine çağırılmasıyla ikiyüzbinden ziyade Nur Şâkirdlerini mahzun ederek dünya cereyanlarına girmeye mecbur ettiğini, idare ve âsâyîşe büyük bir hıyanet olduğu; bu mübarek gecelerde o hâlis yüzbinler ehl-i imânın beddualarından çekinmek lazımdır, yoksa o mazlumların âhı arşa çıkar ve büyük semâvî belalar iner" diye yazılmaktadır.

Altıncı sualin tetimme ve hâşiyesi başlıklı bir yazıda, Erzincan ve İzmir taraflarındaki zelzelelere sebep olarak; "İntibaha gelmeyen gâfilleri uyandırmak ve o gibi yerlerde kuvvetli ve hakikatlı iman muhafızları ve İslamiyet sahibleri az veya tam mağlub olduğundan, ehl-i zındıkanın orada tesirli bir faaliyet merkezi tesis etmiş olduklarından, en evvel oraların tokatlanması ihtimali vardır" denilmektedir.

Said'in bir mektubunda: "Hocaların Risale-i Nur'a karşı alâkasız kaldıkları; minare kadar yüksek bir adamın, alnında zâhir okunacak bir yazı bulunacağını ve hem birden elinin bir suyla delineceğini zannediyorlar" diye yazılmaktadır.

Ali Akdağ'ın Husrev'e yazdığı bir mektubta: "Mu'cizat-ı Ahmediye (A.S.M.) ve Mi'rac Risaleleri gibi ilaçlı risalelerden ve Asâ-yı Mûsâ'dan gönderilmesini, çok arayanlar bulunduğunu, satılacağını; Üstaddan gelen mektupların gönderilmemesinin kendilerini mahzun bıraktığı" yazılıyor.

Sabri Halıcı'nın Üstadına yazdığı bir mektubta: "Size son günlerde yapılan mel'unâne tecavüzlardan dolayı mahzunuz. Bu zamanda bütün âlem-i İslâm, fevc fevc isyan deryasında gark olduğu malumdur. Bunları kurtarmak için bu asrın bir şefaatçısı olmak lâzımdır. O şefaatçi da Risale-i Nur'dur. Bugünkü asrımızda, otuzbir sene bu işkenceler içinde Hazret-i Eyyûbvârî (A.S.) zulme tahammül edecek yoktur. Cenab-ı Hak kalbimizi ıslah etsin. Bu zalimlerin zulmünden âlem-i İslâm'ı kurtarsın" denilmektedir.

Kararnameden 12

Said Nursî'nin bir mektubunda : "Üniversiteyi tenvire çalışan Salahaddin, Abdurrahman ve Mustafa Oruc'a yeni Türçe Âsa-yı Mûsâ'dan beş mecmua gönderildiği.."

Risale-i Nur'u yazmanın uhrevî ve dünyevî pekçok faideleri olduğu; bunların da:

1-Ehl-i dalâlete karşı manen mücadele etmek..

2-Üstadına neşr-i hakikatta yardım etmek..

3-Müslümanlara iman cihetinde yardım etmek..

4-Kalem ile ilmi tahsil etmek...

5-Bir saati bir sene ibadet hükmüne geçen tefekkürî ibadeti yapmak...

Dünyevi faideleri:

1-Rızıkta bereket...

2-Kalbde rahat ve sürûr..

3-Maişette suhûlet..

4-İşlerinde muvaffakiyet...

5-Bütün Nur Talebelerinin dualarına hissedar olmak... olduğu ve bunların yakında gençlik tarafından idrak olunup, üniversitenin bir Nur Mektebi haline döneceği" yazılıyor.

Said Nursî imzalı diğer bir mektubta: "Şeair-i İslâmiyeye zarar verenler oniki-onaltı sene zarfında büyük darbeler yiyecekler, diye bana ihtar edildi. O iki sene sonra en müdhişi dünyayı terk ettiği gibi; ikinci harb-i umuminin çıktığı ve o dehşetli şahsın (Açıkça anlaşılmaktadır ki, bu şahıs Atatürk'tür) dünyadan gitmesiyle şimdi de onun mesleğinin geri çekildiği ve bir kısmının o mesleğin aleyhinde, din lehinde resmen çalıştığı ve ehl-i İslâm'ın istibdad-ı mutlakadan bir derece kurtulmasının aynı tarihlerde vuku bulması, o sûrenin bir lem'a-i i'cazıdır." deniyor.

Yine Said'in bir mektubunda, Husrev'in cezasından bahisle : "Öyle şahısların zahiri cezalarının ehemmiyeti yoktur. Çünkü, üç adliye ve merkez-i hükûmet ve Diyanet Riyasetinin bazı keyfî kanunları bizi mes'ul ve mahkum ettikleri halde, Nurlardaki hakikata karşı mağlub olup ilişmediler. Yoksa yüz cihette bizi mes'ul edebilirlerdi. Fakat, hakikat galebe etti. O cüz'i şahıslar, teferuatından olduklarından hakikatı anlamamışlar" deniyor. Said'in bir mektubunda: "Nazif

sadâkatında Mustafa Osman'ın Kastamonu Nurcuları namına gönderdiği iki mecmuayı da aldık" deniyor.

Ziver Gündüzalp'ın daktiloyla yazdığı "Gençliğimiz, hak ve hakikatı öğreten malûmat ve en yüksek ahlak istiyor. " adlı bir formasında, 10'uncu sahifede: "Risale-i Nur, yirminci asrın müslümanlarını ve bütün insanları koyu fikir karanlığından kurtarmak için müellifinin kendi ihtiyarıyla değil; büyük yaratıcımızın ihtarıyla yazılmış bir şaheserdir.

12'inci sahifede: "Risale-i Nur'a hizmet eden birisine dense: Risale-i Nur yerine şu kitapları kopya et de, Ford'un servetini sana vereyim. O, Risale-i Nur satırlarından kaleminin ucunu bile kaldırmadan şöyle cevap verir: Dünya servet ve saltanatını verseniz kabûl etmem."

15'inci sahifede: "Dürüst fikirli yazarlara bağlılığımızın derecesi on ise, Bediüzzaman gibi dünya ve âhiretimize rehberlik eden büyük bir şahsiyette bin kentriyondur, sonsuzdur."

20'inci sahifede: "Risale-i Nur şahs-ı mânevîsi, asrın içtimaî, ruhî ve dinî hastalıklarını teşhis etmiş ve müzminleşmiş içtimaî illetleri tedavi edecek şekilde Kur'an-ı Hakim'in hakikatlarını İlahî bir emirle bu zamanda yaşayan bütün insanlara arz etmiştir."

44'üncü sahifede: "Bediüzzaman, bu risaleleri bir sene okuyan bu zamanın mühim bir âlimi olabilir, demiştir. Evet, öyledir."

54'üncü sahifede : "Risale-i Nur okuyan hakimlerin isabetsiz karar verdikleri görülmüyor." denilmektedir.

Esas dosyada bulunan Said Nursî imzalı bir mektubda: "Denizli ehl-i vukuf raporu derc edildikten sonra; ehl-i vukuflar bizi kurtarmak, ehl-i dalâlet ve bid'anın şerrinden muhafaza için çalışmışlar. Adları Yusuf olan iki ehl-i vukuf da, medrese-i Yusufiyede bulunan bizlere şefkat göstermişler. Bazan cezbeye ve ihtilal-i dimağiyeye kapılması ihtimali vardır" demişler. Onların bu ihtimallerini esasıyla çürüten ellerine geçen ve bütün akılları hayrette bırakan Nur Risaleleri, müdafaa ve Meyve risaleleri kâfi cevaptır." deniyor.

Yine Said Nursî tarafından yazılmış bir mektubta: "Bütün dairelerde ve mekteplerde, halka, o ölmüş Süfyanın (Atatürk olduğu açıktır.) muhabbeti telkin ediyor. Bu halin alem-i İslâma ve istikbale pek elim ve acı te'siri olacaktır. Sabrediniz, daha kısmetimiz ve vazifemiz daha bitmemiştir. Risale-i Nur'a karşı anûdane hareket edilmeyecek, belki musalaha veya mutareke çaresi aranacak!" denilmektedir.

Kararnameden 13

Sanıkların ve vekillerin savunmalarının esasları, noktaları

Sanık Said Nursî, hazırlık sorgu ve duruşmadaki ifadelerinde;

"Kendisinin Mehdiliği red ettiğini; hükümetin me'murları yanlış ma'nâ vermemek için mektub ve eserlerini gizlediğini; zındık kelimesinin İslamiyet düşmanlarına ma'tuf olduğunu; Ahmed Feyzi'nin yazdığı eserle alâkası olmadığını; kadınların, kısa etek ve memelerinin görünecek şekilde açık gezmelerinin dinen câiz olmadığını; kendisinin, talebelerine Kur'an'ın hakikatlarını öğretmek ve imanlarını kuvvetlendirmekten maada fena bir maksadı olmadığını" söylemiştir.

22/9/948 tarihli dilekçesinde: "Ayasofya'yı puthane ve Meşihat'ı kızların lisesi yapan bir kumandanın keyfî, kanun nâmındaki emirlerine fikren ve ilmen tarafdardır değil ve şahsımız itibariyle amel etmiyoruz" denilmektedir.

29/8/948 tarihli dilekçesinde: "Bir fikir kalbime gelmiş, şöyleki: Hükûmet beni tam himaye ve bana yardım etmesi, milletin maslahatına ve vatanın mefaatına çok lüzumlu iken, beni sıkması îma eder ki: Benimle mücadele eden gizli zındık komitesiyle, şimdi onlara iltihak eden komünist komitesinden bir kısmı, ehemmiyetli resmî makamları elde ederek karşıma çıkıyorlar. Hükûmet ise, ya bilmiyor ya müsaade ediyor. Kahraman bir milletin ebedî bir medar-ı şerefi, Kur'an ve cihad hizmetinde dünyada bir pırlanta gibi pek büyük bir nişâne ve antika yadigarı olan Ayasofya Camii'ni puthaneye ve Meşihat Dairesini kızların lisesine çeviren bir adamı sevmemenin bir suç olmasına imkân var mıdır?" denilmektedir.

2/12/948 tarihli teşekkürnâmesinde : "Ehl-i vukuflara üç noktadan teşekkür ettiğini; arkadaşlarının kendisine karşı medhiyelerini ele alarak kendisine hücum eden insafsız muarızlara karşı, bir hodfuruşluk telakki etmelerini insaf ve şefkatlerine yakıştırmadığından müteessir olduğunu; Ahmed Feyzi'nin eserinin bir kısmını ta'dil ettiğini, fakat bir kısmının da aceleye geldiğinden ta'dil edemeden gönderdiğini; dine ve terbiye-i Muhammediye (A.S.M.) zehir diyen Saracoğlu'nu bırakıp hakikat-ı Kur'aniyeyi güneş gibi gösteren "Siracü'n-Nur" ile münakaşa etmenin, onun müsaderesine yardım etmek demek olduğunu beyan ediyoruz." denmektedir.

Mahkemeye tarihsiz ibraz ettiği bir müdafaasında: "Neticeten: Kendisinin ve şakirdlerinin siyasetle iştigal etmediklerini; cem'iyet teşkil etmediklerini; tecavüz olarak gösterilen yazıların mahrem olduklarını, vicdan ve tefekkür hürriyeti mevcut olduğunu, bunların bazı kanunları tenkid mahiyetinde de görölse, suç teşkil etmeyeceğini; ele alınan bir çok risalelerin eskiden yazılmış olunduğunu, evvelce de Eskişehir Mahkemesinde bunlardan dolayı mahkumiyet kararı verildiği gibi, Denizli Mahkemesinde de beraet ettiklerini artık bir daha aynı suçdan muhakeme edilmelerinin doğru olmadığını; kenndisinin ve gerekse Nur Şakirdlerinin şimdiye kadar âsâyişi bozacak bir harekette bulunmadıklarını; "Beşinci Şua"da isim tasrih etmemesine ve maksadının sadece ihbardan ibaret olmasına göre, bunun da bir suç teşkil etmeyeceğini" ileri sürerek savunmuştur.

Sanıklardan Ahmed Feyzi Kul; ifadelerinde:

"Maidetü'l-Kur'an" eserinin kendisine aid olduğunu, bu eserde yazılı istihracların hepsinin de hakikat olduğunu; ortada cem'iyet mevcut olmadığını; hükûmetin emniyeti aleyhinde çalışmadıklarını; yazdığı eseri Husrev'e, O'nun da Said'e göndermiş olduğunu, orada teksir edilmiş olacağını; bir şahsı kasdetmediğini, komünizm ve ona müntehi dinsizliği kasdettiğini" söylemiştir.

Mahkemeye verdiği 3/12/948 tarihli müdafaasında da: "Kendisine isnad olunan cem'iyetçilik ve 163. maddede yazılı suç unsurlarının mevcut bulunmadığını; Risale-i Nur'un hakaik-ı İslamiye ve envar-ı Tevhidi güneş gibi gösteren birer âbide-i hakkaniyet ve samimiyet olmakdan başka bir ma'na taşımadıklarını; ilmî hakikatları serdederken siyasete dokunmasının suç olmayacağını; Risale-i Nur'un her sahada gayr-ı kâbil taklid ve tanzir olduğunu, tevafuk harikasının sarîh delaletiyle Kur'an'ın öz malı olduğunu; fani düşüncelerin ve günlük siyasi icabların hatırı için ve fânî eşhasın vaziyetlerini rencide etmemek için, ezeli hakikatları ayak altına almanın Allah kudretini hiçe saymak olacağını; esâsat-ı İslâmiye ve şair-i diniyeye karşı tecavüz ve ihanetlere müdafaanın da bir vazife-i diniye olduğu, âli bir cihad olduğu, ulemâ-i dine teveccüh eden ferâiz-i İslâmiye olduğu; dinsizlerin savletlerine, din yıkıcılarının ihanetlerine karşı ehl-i imânın da boş ve müdafaasız duramayacağını, elbette haysiyet-i imâniyelerine uzanan nâmerd tecavüzleri önleyeceklerini.... İşte Risale-i Nur ve Nurcuların hakiki vaziyetleri bu olduğu; bunların devlet ve idareye mübareze kalkışmış anarşist adamlar olmadığını; Denizli Mahkemesinin Beşinci Şua da dahil olduğu halde bütün mes'elelerden beraet kararı verdiğini; Mâidetü'l-Kur'an eserindeki tevafukların kendisinin icadı olduğunu; ehl-i vukufun ancak bu hakikatı inkar ile işin içinden çıkmış olduklarını" bildirmektedir.

Diğer sanıklar: Halil Çalışkan, Mehmed Çalışkan, Osman Çalışkan, Hasan Çalışkan, Mustafa Acet, Ceylan Çalışkan, Hıfzı Bayram, İbrahim Edhem Talas, Husrev Altınbaş, Burhan Çakın, Tahiri Mutlu, Mustafa Osman, Sabri Halıcı, Mehmed Feyzi Pamukçu, Ali Akdağ, Re'fet Barutçu, Rif'at Filizer, Ziver Gündüzalp, Ahmed Nazif Çelebi, Selahaddin Çelebi, Hüseyin Tabancalı, İbrahim Fakazlı ise gerek sorgularında ve gerekse dilekçelerinde (aşağı-yukarı müttefikan):

"Kendilerinin Nurcu olduklarını; Said'e büyük bir hürmet ve samimiyetle bağlı olduklarını; mektupların kendilerine aid olduğunu; kendilerine isnad olunan "Risale-i Nur'u yazma, teksir etme ve dağıtma" hareketlerinin de doğru olup, ancak gizli cem'iyet kurmadıklarını ve bu risalelerde devletin emniyetini tehdit eden bir yazı mevcut olmadığını ve kendilerinin böyle bir maksad ile hareket etmediklerini" söyleyerek savunmuşlardır.

Ehl-i vukufun raporundaki açıklamalara göre, bu iki sanık Said Nursî ile Ahmed Feyzi Kul'un; saltanat ve hilafetin ilgâsı, tekye ve zaviyelerin ve medreselerin kapatılması, lâikliğin kabûlü, İslamiyet yerine milliyet esaslarının konulması, şapka giyilmesi, tesettürün kaldırılması, latin harflerinin kabûlü, Türkçe ezan ve kamet okunması, mekteplerde din derslerinin kaldırılması, medenî kanun ile kadınlara erkekler derecesinde hak tanınması, taaddüt-ü zevcatın kaldırılması gibi birçok millî inkılâb hareketlerini, "bid'a, dalâlet, ilhad.." ve bu inkılâbları mevki-i mer'iyette koyan devletin kanunlarını, "cebr-i keyf-i küfrî"; cumhuriyete, "istibdad-ı mutlaka"; rejime, "irtidat-ı mutlak ve bolşeviklik"; medeniyete, "sefahet-i mutlaka.." devletin kanunlarını tatbik ile mükellef olan bilhassa Nurcuları adâletin pençesine teslim eden birçok âmir ve me'murları, "yılan, zındık, gizli komünist, düşman, mülhid, münafık.." ve nihayet bütün ömrünü Türk vatanını dahilî ve haricî türlü tecavüzlerden kurtulmasına hasr ve vakf eden Türkiye Cumhuriyetinin bânisi ve Türk istikbâlinin sâdik ve fedakâr hadimi kahraman Atatürk'ü; "Süfyan, İslâm Deccalı, tağut-u dalâlet, zındık komitesinin firavun-meşreb reisi ve ehl-i dalâletin dehşetli şahsiyeti" diye vasıflandırmak ve bu suretle her Türk'ün kalbinde kökleşen Atatürk sevgisini kökünden sarsarak, onun inkılâblarını birer-birer tahrib etmek gayesini istihdaf etmek ve bunu "mukaddes bir cihad-ı dinîye" ilan etmek.. Ordunun şapka yerine kep kabûl etmesini, bir kısım paraların resimsiz basılmasını, üniversitenin kapısındaki eski yazıların meydana çıkarılmasını, bayram namazlarında

Arabça tekbir getirilmesini, Risale-i Nur'un üniversite tahsil gençliği arasında yayılmasını ve din lehine bazı fikir ve cereyanların başlamasını, "Risale-i Nur'un bir fütuhâtı" olarak müjdelemek suretiyle ve şapka giymemek hususundaki hareketlerinin fiili neticelerinin dahi görülmekte olduğunun...

Ve diğer sanıklar Husrev Altınbaş, Tahiri Mutlu, Ceylan Çalışkan, Mustafa Osman, Sabri Halıcı, İbrahim Edhem Talas, Ali Akdağ, Re'fet Barutçu, Halil Çalışkan, Mehmed Çalışkan, Osman Çalışkan, Hasan Çalışkan, Mustafa Acet, Hıfzı Bayram, Burhan Çakın, Ziver Gündüzalp, Mehmed Feyzi Pamukçu, Rıf'at Filizer, Selahaddin Çelebi, Ahmed Nazif, İbrahim Fakazlı ve Hüseyin Tabancalı'nın da; -kendilerinin elde edilen ve hulâsaları zikrolunan- gerek birbirleriyle ve gerekse Said Nursî'yle olan derece-i irtibat ve münasebetlerini, hareket ve faaliyetlerini gösteren mektupları ve duruşma sırasındaki müdafaalarında, kemal-i tefahürle, vâki-i açık ikrar ve itiraflarıyla: Kendilerine isnad olunun Risale-i Nur'u okumakla ve hatta bazılarına tavsiye etmekle ve Nurculuğu kabûl etmekle kalmayarak onları yazmak, teksir etmek, yaymak ve satmak ve Said ve risaleleri hakkında geniş propagandalarda bulunmak ve Said'in etrafı ile bu mevzudaki münasebet ve irtibatlarına vasıta olmak gibi mertebe-i sübûta vâsıl olan fiil ve hareketleriyle bu suçun icrasını kolaylaştırmak maksadıyla, Said Nursî'ye yardım ve müzaheretle bulunmak suretiyle onun suçuna katılmış olduklarına, mahkememizce vicdan kanâatı tahassül etmiştir.

Netice: Sanıklardan Said Nursi ve Ahmed Feyzi Kul'un, dinî hissiyâtı âlet ederek halkı devlet aleyhine teşvik edici hareketlerde bulunmak suretiyle vâki hareketlerine mutabık Türk Ceza Kanununun 163. maddesinin birinci fıkrası mûcibince:

Bunlardan Said Nursî'nin damarlarında Kürdlük kanı kaynayan ve kafasında hâlâ Kürdlük fikir ve akideleri yaşayan bu sanığın, yirmi seneden beri (Eskişehir Mahkemesince mahkum olduktan sonra dahi) gittikçe artan bir cehd ile çalışarak, bilhassa Atatürk'ün kalblerde yerleşen sevgisini sarsmak için en ağır tecavüzünü yapmış ve O'nun cumhuriyeti emanet ettiği Türk gençliğini dahi zehirlemeğe kalkışmış olması... takdir-i şiddet sebebi sayılmak suretiyle, iki sene ağır hapse konulmasına; altmışbeş yaşını bitirmiş bulunması sebebiyle cezasının altıda biri indirilerek, bir sene sekiz aya mahkum olmasına...

Diğer sanık Ahmed Feyzi Kul'un da; Said'e bağlılığı bir gülûvv derecesine varan ve Risale-i Nur'a olan şiddetli yardımından dolayı "Nur'un mânevi avukatı" ünvanına lan, Maidetü'l-Kur'an eseriyle ve mahkemede okuduğu şa'saali müdafaânâmesiyle, Said'in yerini tutmağa ve O'nun memleket ve millet için zararlı irticâi din mücâhededini yürütmeğe Nurcular içinde en kuvvetli bir istidat ve namzed olduğu bedihi olan bu sanığın; Atatürk'ün doğum tarihi olan 1880 tarihini, "Son asrın tağut dalâletinin doğumu.." ve ölüm tarihi olan 1938 tarihini, "Eza-yı kâfirâne senelerden beri sabreden ehl-i imâna, sabırlarının mükâfatı" diye işaret etmek suretiyle, bütün kâinatça bir dâhi olarak tanınan ve şanlı Türk tarihinde eşsiz bir kahraman olan, ebediyen yaşayacak olan Atatürk'ü tezvil ederek, onun temsil ettiği inkılâb hareketlerine en müdhiş darbeyi indirmek istemesi.. takdir-i şiddet sebebi sayılmak suretiyle, yakalandığı tarihten itibaren bir sene altı ay ağır hapse...

Sanık Said'in suçunu kolaylaştırmak için ona yardım ve müzaheret suretiyle suça katıldıkları -yukarıda izah olunduğu şekilde- sabit görülen diğer sanıklardan Husrev Altınbaş, Tahiri Mutlu, Ceylan çalışkan, Mustafa Osman, Sabri Halıcı, İbrahim Edhem Talas, Ali Akdağ, Re'fet Barutçu, Halil Çalışkan, Mehmed Çalışkan, Osman Çalışkan, Hasan Çalışkan, Mustafa Acet, Hıfzı Bayram, Burhan Çakın, Ziver Gündüzalp, Mehmed Feyzi Pamukçu, Rıf'at Filizer, Selahaddin Çelebi, Ahmed Nazif Çelebi, İbrahim Fakazlı ve Hüseyin Baykan'ın hareketlerine uygun düşen Türk Ceza Kanunun 65/3 fıkrası delaletiyle, 163/1 fıkrasıyla altışar ay ağır hapislerine...

Bunlardan Ceylan Çalışkan'ın ve Halil Çalışkan'ın, 18 yaşını doldurmadıklarından üçer ay ağır hapislerine; tutuk bulunanlardan cezalarını ikmal edenlerin tahliyelerine ve Said Nursî, İbrahim Fakazlı ve Ahmed Feyzi Kul'un mevkufiyetlerinin idâmesine; ceza alıpta serbest bulunan Ziver Gündüzalp, Hüseyin Tabancalı'nın bâkiye-i cezalarını çekmek üzere tevkiflerine ve Selahaddin ve Nazif Çelebi'nin tevkiflerine...

Ve Türk Ceza Kanununun 173. maddesinin son fıkrası mucibince: Ceylan ve Halil Çalışkanlar hariç olmak üzere, ceza alan sanıkların mahkûmiyetlerine muadil olmak üzere emniyet-i umumiye nezareti altında bulundurulmalarına ve suç mahiyeti görülen fikirlerini yaymak istidadını gösteren sanıklardan Said Nursî'nin Çanakkale'de; Ahmed Feyzi Kul'un Erzincan'da; Husrev Altınbaş ile Tahiri Mutlu'nun Denizli'de; Mustafa Osman ve Mehmed Feyzi'nin Sinop'ta; Sabri Halıcı'nın Kayseri'de; İbrahim Edhem Talas, Ali Akdağ'ın Bursa'da; Re'fet Barutçu'nun Ankara'da; diğerlerinin de kendi memleketlerinde emniyet-i umumiye nezareti cezalarının çektilmesine....ve suç mevzuu olmayan risalelerin geri verilmesine ve teksir makinesinin müsaderesine ve diğer sanıkların beraetlerine temyizi kâbil bulunmak üzere müttefikan karar

Mukaddeme

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aşağıda yazılan fıkraların mukaddemesidir

Mahkeme-i Temyizin lehimizde olarak aleyhimizdeki Afyon kararnamesini haklı ve hakikatli delillerle bozmasına bir cüz'î yardım etmek fikriyle, kararnamede olan sehivlerden bir kısmına kısa işaretler için, aşağıda onların mahrem risalelerden suç mevzuu diye zikrettikleri fıkraları aynen kaydedip yanlışlarını göstererek, bizi mahkûm edenleri mes'ul ederiz.

Ezcümle: Beni şiddetli ceza ile mahkûm etmek için bütün suçlarımın fihristesi olarak kararın âhirinde yazmışlar ki: "Said Nursî'nin reddettiği maddeler: Biri, saltanat ve hilâfetin ilgası." Hem hatâ, hem sehivdir. Çünkü, İhtiyar Lem'asında "Hilâfet saltanatının vefatı beni mahzun eyledi" diye yazdığımı on beş sene evvel Eskişehir Mahkemesine cevap verdim, sustular. Mürûr-u zamana uğramış, af kanunu ve beraat görmüş ehemmiyetsiz bir hatırayı suç sayan, kendisi suçlu olur.

Hem bu mevhum suça bir senet diye, benim bir Lem'ada ve Mu'cizat-ı Ahmediye'de (a.s.m.), bir hadîs-i şerifte,

إِنَّ الْخِلَافَةَ بَعْدِي ثَلَاثُونَ سَنَةً ثُمَّ تَكُونُ مُلْكًا عَضُوضًا وَفَسَادًا وَجَبْرُوتًا

yani, Hulefâ-i Râşidînden sonra bir fesat olacak. İşte bu hadîs üç mu'cize-i gaybiyeyi gösterdiğini bir eski risalemde yazmıştım. Kararname benim bir suçum olarak, "Said bir risalede demiş: Hilâfetten sonra ceberut ve fesat olacak."

Ey sathî heyet! Bir işaret-i gaybiyede, bu zamanımızda maddî ve mânevî en büyük bir fesad-ı beşerîyi ve zemini zîr ü zeber eden bir hâdiseyi haber veren bir hadîsin i'câzını beyan etmeyi suç sayan, maddeten ve mânen suçludur!

Hem suçlarından diye: "Tekye ve zaviyelerin ve medreselerin kapatılması ve lâikliğin kabulü, İslâmiyet yerine milliyet esaslarının konulması, şapka giyilmesi, tesettürün kaldırılması, Lâtin harflerinin huruf-u Kur'âniye yerinde cebren kabulü, Türkçe ezan ve kâmet okunması, mekteplerde din derslerinin kaldırılması, kadınlara erkekler derecesinde irsiyet ve hak tanınması ve taaddüd-ü zevcatın kaldırılması gibi inkılâp hareketlerini bid'at, dalâlet, ilhaddır diyen, irtica ile suçludur" diye yazmışlar.

Ey insafsız hey'et! Eğer her asırda üç yüz elli milyonun kudsî ve semâvî rehberi ve bütün saadetlerinin programı ve dünyevî ve uhrevî hayatın mukaddes hazinesi olan Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyânın tesettür ve irsiyet ve taaddüd-ü zevcat ve zikrullah ve ilm-i dinin dersi ve neşri ve şaâir-i diniyenin muhafazası haklarında gelen ve te'vil kaldırmaz sarıh çok âyât-ı Kur'âniyeyi inkâr etmek ve bütün İslâm müçtehidlerini ve umum şeyhülislâmları suçlu yapmak mümkünse ve mürûr-u zamanı ve müteaddit mahkemelerin beraatlerini ve af kanunları ve mahremiyet ve mahrem vechini ve hürriyet-i vicdan ve hürriyet-i fikri ve fikren ve ilmen muhalefeti memleketten ve hükûmetlerden kaldırabilerseniz, beni bu şeylerle suçlu yapınız. Yoksa siz hakikat ve hak ve adâlet mahkemesinde dehşetli suçlu olursunuz.

Said Nursî

- 1.) Her türlü kusur ve noksandan uzak olan Allah'ın adıyla.
- 2.) Benden sonra hilâfet otuz sene sürecektir, ondan sonra da ısırcı saltanat şekli alacak; sonra ceberût ve fesâd-ı ümmet meydana gelecek. (Müsned, 5:220, 221, 4:273; Kadı İyâz, eş-Şifâ, 1:340)

Fıkra 1-5

Mahkemenin—hayretle—aleyhlerinde iken, aleyhimizde yazdığı bir fıkradır.

Ben de adliyenin mahkemesine derim ki: Bin üç yüz elli senede ve her asırda üç yüz elli milyon Müslümanların hayat-ı içtimaiyesinde en kudsî ve hakikatli bir düstur-u İlâhîyi üç yüz elli bin tefsirin tasdiklerine ve ittifaklarına istinaden ve bin üç yüz elli senede geçmiş ecdadımızın itikadlarına iktidaen tefsir eden bir adamı mahkûm eden haksız bir kararı, elbette rû-yi zeminde adalet varsa, o kararı red ve bu hükmü nakz edecektir.

Mahkemenin taaccüp ve takdirle kararnamede yazdığı bir fıkra olup, güya aleyhimizdedir! Halbuki, onları mahkûm eder.

Yirmi Altıncı Mektupta Said Nursî kendisinden bahisle:

Bu bîçare kardeşinizde üç şahsiyet var ki, birbirinden çok uzaktırlar.

Birincisi: Kur'ân-ı Hakîmin hazine-i âliyesinin dellâllığı cihetindeki muvakkat ve sırf Kur'ân'a ait bir şahsiyetim var. Onda dellâllığın iktiza ettiği pek yüksek ahlâk var ki, o benim değil; ben sahibi değilim. O makamın ve vazifenin iktiza ettiği bir seciyedir. Bende bu neviden ne görerseniz, benim değil; onunla bana bakmayınız, o makamındır.

İkincisi: Ubûdiyet vaktinde, dergâh-ı İlâhîye müteveccih olduğum vakit, Cenâb-ı Hakkın ihsanıyla muvakkat bir şahsiyet görünüyor ki, o şahsiyetin bazı âsârı var. O âsâr, mânâ-yı ubûdiyetin esası olan kusurunu bilmek, fakr ve aczini anlamak, tezellül ile dergâh-ı İlâhîye iltica etmek noktalarından ileri geliyor ki, o şahsiyetle kendimi herkesten ziyade bedbaht, bîçare, âciz, fakir ve kusurlu görüyorum. O vakit bütün dünya beni medh ü senâ etse, beni inandıramaz ki ben iyiyim ve sahib-i kemâlim.

Üçüncüsü: Hakiki şahsiyetim, yani, Eski Said'in bozması bir şahsiyetim var. Onda Eski Said'den irsiyet kalma bazı damarlar var ki, bazen riya ve hubb-u câha bir arzu bulunuyor. Hem asîl bir hanedandan olmadığımın, hisset derecesinde iktisada düşkün ve pest ahlâklar görünüyor. Sizi bütün bütün kaçırmamak için bu şahsiyetimin gizli çok fenalıklarını ve su-i hallerini söylemeyeceğim.

Cenâb-ı Hak merhametkârane inayetini benim hakkımda böyle göstermiş ki, en ednâ bir nefer gibi bu şahsımı en âlî ve has bir mürşid hükmünde olan esrar-ı Kur'âniyede istihdam ediyor. Yüz bin şükür olsun. Nefis cümleden ednâ, vazife cümleden âlâ!

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي ۝۱

Mahkeme dehşetli korkarak kararnamede aleyhimizde kaydettiği bir cümledir. Halbuki, on beş sene evvel yazılan o şiddetli cümle, sonradan bu gelen cümle ile tâdil edilmiş.

"Kardeşlerim, mâsumların ve ihtiyarların hatırları için beni zulmen öldürenlerden intikamımı almayınız. Azab-ı kabir ve sakar onlara yeter" fıkrası, onları insafa getirmek lâzımdı.

"Madem sizlerle—itikadınızca ve bana edilen muameleye nazaran—küllî bir muhalefetimiz var. Siz, dininizi ve âhiretinizi dünyanız uğrunda feda ediyorsunuz. Elbette mâbeynimizde, tahmininizce bulunan muhalefet sırrıyla, biz dahi, hilâfınıza olarak, dünyamızı dinimiz uğrunda ve âhiretimize her vakit feda etmeye hazırız. Sizin zâlimâne ve vahşiyâne hükmünüz altında bir iki sene zelilâne geçecek hayatımızı kudsî bir şehadeti kazanmak için feda etmek, bize âb-ı kevser hükmüne geçer. Fakat Kur'ân-ı Hakîmin feyzine ve işaretine istinaden, sizi titretmek için size kat'î haber veriyorum ki, beni öldürdükten sonra yaşayamayacaksınız. Kahrî bir el ile bu fânî cennetinizden ve mahbubunuz olan dünyadan tard edilip ebedî zulûmata çabuk atılacaksınız. Arkamdan pek çabuk sizin nemrudlaşmış reisleriniz gebertilecek ve yanıma gönderilecek. Ben de

huzur-u İlâhîde yakalarını tutup adalet-i İlâhiye onları esfel-i sâfilîne atmakla intikamımı alacağım.

“Ey din ve âhiretini dünyaya satan bedbahtlar! Yaşamanızı isterseniz bana ilişmeyiniz. İlişseniz, intikamım muzaaf bir surette sizden alınacağını biliniz, titreyiniz. Ben rahmet-i İlâhiyeden ümit ederim ki, mevtim hayatımdan ziyade dine hizmet edecek ve ölümüm başınızda bomba gibi patlayıp, başınızı dağıtacak. Cesaretiniz varsa ilişkiniz! Yapacağınız varsa göreceğiniz de var” deniliyor ve bir âyetle bitiriliyor.

Mahkeme aleyhimde yazmış. Halbuki onları ifratla ittiham eden bir fıkradır.

Ankara’da Mustafa Kemal’in şiddet ve hiddetle divan-ı riyasete girip “**Seni buraya çağırdık ki, bize yüksek fikir beyan edesin. Sen geldin, namaza dair şeyleri yazdın, içimize ihtilaf verdin**” dediğini, Said’in de ona “Namaz kılmayan hâindir; hâinin hükmü merduttur” dediğini, sonra Mustafa Kemal bir nevi tarziye verip hiddetini geri aldığını ve Mustafa Kemal’in hissiyatını ve prensiplerini rencide ettiği halde kendisine ilişmemesini ve bu cebbar kumandanların âdetâ Eski Said’den korkmalarının Risale-i Nur’un ilerideki kahraman şakirtlerinin şahs-ı mânevîsinin harika bir kuvveti ve Risale-i Nur’un parlak bir kerameti olduğu yazılıyor.

Aleyhimizde yazılan, fakat mahkemeyi mes’ul eden bir fıkradır.

“Ayasofya’yı puthane ve Meşîhatı kızların lisesi yapan bir kumandanın keyfî kanun namındaki emirlerine fikren ve ilmen taraftar değiliz ve şahsımız itibariyle amel etmiyoruz” denilmektedir.

29.8.1948 tarihli dilekçesinde, “Bir fikir kalbime gelmiş, şöyle ki: Hükûmet beni tam himaye ve bana yardım etmesi milletin maslahatına ve vatanın menfaatına çok lüzumlu iken beni sıkması îma eder ki, benimle mücadele eden gizli zındıka komitesiyle şimdi onlara iltihak eden komünist komitesinden bir kısmı, ehemmiyetli resmî makamları elde ederek karşıma çıkıyorlar. Hükûmet ise ya bilmiyor, ya müsaade ediyor. Kahraman bir milletin ebedî bir medar-ı şerefi ve Kur’ân ve cihad hizmetinde dünyada bir pırlanta gibi pek büyük bir nişanı ve kılıçlarının pek büyük ve antika bir yâdigârı olan Ayasofya Camiini puthaneye ve Meşîhat Dairesini kızların lisesine çeviren bir adamı sevmemek bir suç olmasına imkân var mıdır?”

1.) Allah’a hamd olsun ki, bu Rabbimin bir ihsânıdır.

Fıkra 6-10

Mahkemenin Said’i cezalandırmak için en kuvvetli tahmin ettikleri fıkradır. Said’in gizli düşmanlarına karşı Denizli Mahkemesinde istimal ettiği bu sözünü, mahkeme bütün bütün yanlış mânâ vererek devlete ve hükûmete çevirip tecziyeye sebep göstermiş.

“Bu inkılâpları mevki-i mer’iyete koyan devletin bir kısım yeni kanunlarına cebr-i keyfî-i küfrî, cumhuriyete istibdad-ı mutlak, rejime irtidad-ı mutlak ve bolşeviklik ve medeniyete sefahet-i mutlaka demiş.”

Mahkemenin kararnamesinde hayret ve takdirle yazılan bir fıkradır.

Risale-i Nur'u yazmanın uhrevî ve dünyevî pekçok faideleri olduğu, bunların da:

1. Ehl-i dalâlete karşı mânen mücahede etmek.
2. Üstadına neşr-i hakikatte yardım etmek.
3. Müslümanlara iman cihetinde hizmet etmek.
4. Kalemle ilmi tahsil etmek.
5. Bazan bir saati bir sene ibadet hükmüne geçen tefekkürî ibadeti yapmak.
6. İman ile kabre girmektir.

Beş türlü de dünyevî faideleri var:

1. Rızıkta bereket.
2. Kalbde rahat ve sürur.
3. Maişette sühulet.
4. İşlerinde muvaffakiyet.
5. Talebelik faziletini almakla, bütün Risale-i Nur talebelerinin dualarına hissedar olmak olduğu ve bunların yakında gençlik tarafından idrak olunup üniversitenin bir Nur mektebi haline döneceği yazılıyor.

Medar-ı hayrettir ki, bu samimî fedakârlığı suç saymışlar.

Gizli münafıkların takip ettikleri iki plândan;

Birisi: Benim haysiyetimi kırmakla güya Nurların kıymeti düşecek!

İkincisi: Nur şakirtlerine telâş ve fütur vermekle Nurların intişarına mâni olunacak!

Hiç korkmayınız. Milyonlar kahraman başlar feda oldukları bir kudsî hakikate bizim gibi bazı bîçarelerin başları da feda olsun!

Pek acîptir ki, merhum Hasan Feyzi'nin gayet hâlisane ve ayn-ı hakikat ve vâkıa mutabık ve hiç zararı olmayan ve çoklara menfaatli olan takrizini ve methiyesini bir suç mevzuu diye Nurun bir mecmuasının âhirinde bulunmasıyla o mecmuanın müsaderesine vesile yapmak istenilmiş.

Hasan Feyzi'nin bir mektubu vardır. Hülâsası:

"Ey Risale-i Nur! Senin, hakkın dili ve hakkın ilhamı olup onun izniyle yazıldığına şüphe yok... Ben kimsenin malı değilim. Ben hiçbir kitaptan alınmadım, hiçbir eserden çalınmadım. Ben Rabbânî ve Kur'ânîyim. Bir lâyemutun eserinden fıskıran kerametli bir Nurum... Sen çok feyizli ve rahmetli bir hak kitapsın. Bazı has ve hâlis talebelerini evliya ve asfiya nişanlarıyla taltif ve tezyin ediyorsun.

Hem mahkemelere senin eczaların bir mücrim, bir maznun sıfatıyla değil, belki bir muallim, bir mürebbî ve bir mürşid olarak girmiştir. Her divan-ı adalette en büyük dehşet ve savletini azamet ve izzetine parlak ve şaşaalı bir sûrette gösterdin. Onları da iman ve Kur'ân suyuyla

yıkadın.”

“Ey Risale-i Nur’un bir hâdimi ve tercümanı olan Üstadım! Allah’ın abdi ve İmam-ı Ali’nin (r.a.) mânevî veledi ve Gavs-ı Âzamın (k.s.) müridi olan Üstadım! Beni huzur-u âlî-yi irfanına çıkar. İşte ancak bir kilo kadar olan bir aylık erzakı ve zahîresi paket halinde kâğıtta sarılı ve çivide asılı duruyor. O yokluk içinde tükenmez bir varlığa kavuşuyor. Hediye ve behiyeleri almaktan çekiniyor. Zekât ve sadakaları, teberrük ve teberruları alsaydı, bugün bir milyon servet sahibi olurdu.”

Risale-i Nur tesmiyesinin dokuz sebepleri içinde yalnız birisine ilişmişler. “Nur isimli, has şakirtlerinden göremiyoruz” demişler. Haşiyede cevap verildiği gibi, şimdi de Nuri Benli ve Küreli Saatçi Nuri, Nur hizmetinde mümtazdırlar. Demek tenkit edemiyorlar, cüz’î bahanelere mecbur oluyorlar.

Yirmi Altıncı Söz Risalesinde otuz üç adet Sözlerin, otuz üç adet Mektupların, otuz bir adet Lem’aların ve on üç adet Şuâların mecmuuna Risale-i Nur denilmesinin sırrı şudur ki:

Bütün hayatımda Nur kelimesi her yerde bana rast gelmiş. Ezcümle, karyem Nurs’tur, merhum validemin ismi Nuriye’dır. Nakşî üstadım Seyyid Nur Muhammed’dır. Kâdirî üstadlarımdan Nureddin, Kur’ân üstadlarımdan Nurî, talebelerimden benimle en ziyade alâkadar Nur isimli bulunanlarıdır. (Ne gariptir ki, mühim Nur şâkirtleri arasında Nurî isimli kimseye rastlanmamaktadır.) **(Haşiyeye)** Hem kitaplarımı en ziyade izah ve tenvir eden Nur temsilleridir. Hem hakaik-i İlâhiyede müşkülâtımın ekserisini halleden Esmâ-i Hüsnâdan Nur ism-i nuranîsidir. Hem Kur’ân’a şiddet-i şevk ve inhisar-ı hizmetim için hususî imamım Osman-ı Zinnûreynidir. (r.a.)

Haşiyeye: O zaman öyleydi. Şimdi yirmi sene oldu.

Fıkra 11-17

Hücumat-ı Sitte ve Zeyli, hem yirmi sene evvel, hem şiddetli ve zâlimâne bir tecavüze karşı, hem gayet mahrem, hem mahkemeleri görmüş, hem hiddet zamanında yazılmış, hem İkinci Harb-i Umumî zamanı, o hiddeti haklı göstermişken; şimdi yazılmış gibi suç sayıp müsadere etmek, adâletten çok uzaktır.

“Hücumat-ı Sittenin Zeyli” başlıklı yazı, “İstikbalde gelecek nefret ve tahkirden sakınmak için şu mahrem zeyl yazılmıştır. Yani, ‘Tuh o asrın gayretsiz adamlarına!’ denildiği zaman, yüzümüze tükrükleri gelmemek veyahut silmek için yazılmıştır. Avrupa’nın insaniyetperver maskesi altındaki vahşî reislerinin sağır kulakları çınlasın ve bu vicdansız gaddarları bize musallat eden o zâlimlerin görmeyen gözlerine sokulsun! Bu asırda yüz bin cihette ‘Yaşasın Cehennem’ dedirten mimsiz medeniyetperestlerin başlarına vurulmak için yazılmış bir arzuhaldir” yazısıyla başlıyor.

“Bu yakınlarda ehl-i ilhadın perde altında tecavüzleri gayet çirkin bir suret aldığından, çok bîçare ehl-i imana ettikleri zâlimâne ve dinsizcesine tecavüz nev’inden, hususî ve gayr-ı resmî, kendim tamir ettiğim bir mâbedimde bana ve hususî bir iki kardeşimle hususî ibadetime ve gizli ezan ve kâmetimize müdahale edildi. ‘Niçin Arabî kâmet ediyorsunuz ve gizli ezan okuyorsunuz?’ denildi. Sükûtta sabrım tükendi. Kâbil-i hitap olmayan öyle vicdansız alçaklara değil, belki milletin mukadderatıyla keyfî istibdatla oynayan bir kısım firavunmeşrep gizli komitenin başlarına derim ki: Ey ehl-i bid’a ve ilhad! Altı sualıma cevap isterim.

“Birincisi: Dünyada hükûmet süren, hükmeden her kavmin, hattâ insan eti yiyen

yamyamların ve vahşî canavar çete reislerinin dahi bir usulü var, bir düstürla hükmeder. Siz hangi usulle bu acîp tecavüzü yapıyorsunuz? Kanununuzu ibraz ediniz. Yoksa bazı alçak memurların keyiflerini kanun mu kabul ediyorsunuz? Böyle hususî ibadette kanun olmaz.”

Medar-ı teessüftür ki, hem eski, hem mahrem, hem hakikatli olan İşarât-ı Seb'ada bir iki cümleye ilişip müsaderesine ve bize suç yapmaya çalışmışlar. Halbuki o hakikat o kadar kuvvetlidir ki, bütün beşeriyete ve dünyaya ilân edilecek bir maslahat-ı hayat-ı içtimaiyedir.

Dünyada en büyük ahmak odur ki, dinsiz serserilerden terakkiyi ve saadet-i hayatiyeyi beklesin. Böyle ahmaklardan mühim bir mevkiyi işgal eden birisi demiş ki: “Biz Allah Allah diye geri kaldık. Avrupa top tüfek diye diye ileri gitti.”

“Cevabü'l-ahmak es-sükût” kaidesince, böylelere karşı cevap sükûttur. Fakat bazı ahmakların arkasında bedbaht gafiller de bulunduğundan deriz ki: Ey bîçareler! Bu dünya bir misafirhanedir. Madem ölüm var, kabre girilecek. Bu hayat gidiyor, bâki bir hayat geliyor. Bir defa top tüfek denilse, bin defa Allah Allah demek lâzım gelir.

Mûcib-i hayrettir ki, On Altıncı Lem'ada bizim lehimizde olan bir cümleyi aleyhimize çevirip o kıymettar menfaatli risalenin müsaderesine meyil göstermişler.

On Altıncı Lem'adan:

“Harp belâsı bizim hizmet-i Kur'âniyemize mühim bir zarardır. Kâdir-i Külli Şey bir dakikada bulutlarla dolmuş cev-v-i havayı süpürüp temizleyerek semânın berrak yüzünde ziyadar güneşi gösterdiği gibi, bu zulümatlı ve rahmetsiz bulutları izale edip hakaik-i şeriatı güneş gibi gösterir. Onun rahmetinden bekleriz ki, bize pahalı satmasın. Baştakilerin başlarına akıl ve kalblerine iman versin; o vakit kendi kendine iş düzelir.

“Madem ki sizin elinizdeki nurdur. Nurdan zarar gelmez. Neden arkadaşlarınıza ihtiyat tavsiye ediyorsunuz?” Bu suale karşı muhtasar cevabım şudur:

“Baştaki başların bir kısmı sarhoştur, okumaz. Okusa da anlamaz, yanlış mânâ verip ilişir. İlişmemek için, akli başına gelinceye kadar göstermemek lâzımdır. Onun için kardeşlerime tavsiye ediyorum ki, ihtiyat etsinler, nâhillerin ellerine hakikatleri vermesinler” denilmektedir.

Tesettür, Kur'ân'ın emri ve çok kuvvetli cevabı verilmiş ve eski yazılmış ve cezayı çektirmişken yine suç yapmaları ve İhtiyar Lem'asından gayet kıymetli ve herkese menfaatli ve Rehberde yazılmış bir hakikatin yalnız başını yazıp bir suç mevzuu diye müsaderesine yürümek gösteriyor ki, medar-ı tenkit birşey bulamıyorlar.

Yirmi Dördüncü Lem'ada, tesettür hakkında, tesettür Kur'ân'ın emri olduğunu izahtan sonra, “Mesmuatıma göre, merkez-i hükûmette, çarşı içinde, gündüzde, ahalinin gözleri önünde, gayet âdi bir kundura boyacısı, dünyaca rütbeten büyük bir adamın açık bacaklı karısına sarkıntılık etmesi, tesettür aleyhinde olanların hayâsız yüzlerine bir şamar vuruyor” denilmektedir.

Yirmi Altıncı Lem'a, ihtiyarlar hakkında, “Ankara'nın eskimiş kal'asının başına çıktım. O kal'a tahaccür etmiş hâdisât-ı tarihiye suretinde bana göründü. Benim ihtiyarlığım, kal'anın ihtiyarlığı, şanlı Osmanlı Devletinin ihtiyarlığı, hilâfet saltanatının vefatı bana gayet hazîn geldi. Firkatli bir

hâlet içinde, geçmiş zamanın derelerine ve gelecek zamanın tepelerine baktım. Mazi, teselli yerine dehşet verdi; istikbal, benim ve emsâlimin ve nesl-i âtinin büyük ve karanlık bir kabri suretinde göründü. Hazır gününe baktım. Ölümle bir hareket-i mezbuhânenin ıztırabını çeken cismimin cenazesini taşıyan bir tabut suretinde göründü” denilmektedir.

Onlar bunu çok takdir etmeleri lâzımken tenkit etmişler, suç mevzuu yapmışlar.

“Dârü'l-Hikmeti'l-İslâmiyede aldığım maaştan çoğunu sarf etmiştim. Az bir kısmını hacca gitmek için sakladım. O cüz'î para iktisat ve kanaat bereketiyle bana kâfi geldi. Yüz suyumı döktürmedi. O mübarek paradan biraz daha var” deniliyor.

Yirmi İkinci Lem'a mahrem işaretli ve “En has ve hâlis ve sadık kardeşlerime mahsustur” kayıtlıdır. “Birinci İşaret: Sen ehl-i dünyanın dünyasına karışmadığın halde, nedendir ki onlar her fırsatta senin âhiretine karışıyorlar? Bu suale cevap verecek Isparta vilayetinin hükûmeti ve bu vilâyetin milletidir.”

Şefkat-i imaniyeden gelen bu mâsumâne ve hâlisâne ve hayretkârane ümit ve arzu ve temenniyi bir suç tevehhüm edenler, elbette kendileri suçludurlar.

Said imzalı bir mektupta, “Yedi yaşından on yaşına kadar mâsum çocuklar, faytonla gezdiğim vakit, beni görünce koşuşup ellerime sarılmalarının hikmeti nedir?” diye hayret ediyordum. Birden ihtar edildi ki, küçük mâsumlar tâifesi bir hiss-i kablelvuku ile, Risale-i Nur'la saadet bulacaklarını ve tehlike-i mânevîyelerden kurtulacaklarını hissettiklerini anladım” denmektedir.

Şefkat-i imaniyeden gelen bu mâsumâne ve hâlisâne ve hayretkârane ümit ve arzu ve temenniyi bir suç tevehhüm edenler, elbette kendileri suçludurlar.

Said imzalı bir mektupta, “Yedi yaşından on yaşına kadar mâsum çocuklar, faytonla gezdiğim vakit, beni görünce koşuşup ellerime sarılmalarının hikmeti nedir?” diye hayret ediyordum. Birden ihtar edildi ki, küçük mâsumlar tâifesi bir hiss-i kablelvuku ile, Risale-i Nur'la saadet bulacaklarını ve tehlike-i mânevîyelerden kurtulacaklarını hissettiklerini anladım” denmektedir.

Bu fıkra, başta lehimde ve âhirde bir arzu ve bir temenni iken, suç saymak insaftan hâriçtir.

Bir kısım âyetler ve hadîslerin müttefikan bu asırda bir hakikat-i nuraniyeye işaret ettikleri ve âhircamanda gelecek bir müceddid-i ekberi gösterdikleri ve o gelecek zâtın ve cemiyetinin üç vazifesinden en ehemmiyetlisi imanı kurtarmak olduğu ve şeriatı ihyâ ve hilâfeti tatbik gibi çok geniş dairede hükmeden bu iki vazifesini nazara almamalarının zararsız olduğu, fakat Nurun muarızlarının, hususan siyasî taifenin tenkidine ve hücumuna vesile olabileceği, onun için kendisinin müdakkik kardeşimizin risaleciğinin bir kısmını ve bazı cümlelerini kaldırıp tâdil ederek göndereceği yazılıyor.

Said Nursî imzalı bir mektupta, dârülfünuna inkılâp eden Harbiye Nezaretinin kapısındaki

إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا ^[1]

وَيَنْصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَزِيزًا ^[2]

hatt-ı Kur'ânînin üzeri mermer taşlarla kapatılmışken, meydana çıkarılması, şimdi yeniden

hatt-ı Kur'ânîye bir nümune-i müsaade ve Risale-i Nur'un takip ettiği maksadına bir vesile ve üniversitenin bir Nur medresesi olmasına işaret olarak gösterilmektedir.

- 1.) Biz sana ap açık bir fetih yolu açtık. (Fetih Sûresi, 48:1)
- 2.) Ve Allah sana pek şerefli bir zaferle yardım etsin. (Fetih Sûresi, 48:3)

Fıkra 18-22

Tekbirâtü'l-Huccac mektubumda hakikat ve izahıma karşı tenkitlerine, Hüsrev'in âhirdeki haşiyesi tam cevaptır.

Saidu'n-Nursî imzalı "Tekbirâtü'l-Huccac fî Arafat" başlıklı mektupta, "Nurun ehemmiyetli bir kısım şakirtleri pek musırrâne olarak âhîrzamanda gelen Âl-i Beytin büyük bir mürşidi seni zannediyorlar. Sen de onların fikirlerini musırrâne kabul etmiyorsun, çekiniyorsun. Bu bir tezattır. Hallini isteriz" diye sormaları sebebiyle, onlara cevap olmak üzere, bundan sonra gelecek Mehdî-i Resulün temsil ettiği kudsî cemaatin şahs-ı mânevîsinin üç vazifesi olduğu, bunların imanı kurtarmak, hilâfet-i Muhammediye (a.s.m.) ünvanıyla şeâir-i İslâmiyeyi ihyâ etmek ve inkılâbât-ı zamaniye ile çok ahkâm-ı Kur'ânîyenin ve şariat-ı Muhammediyenin (a.s.m.) kanunlarının bir derece tâtile uğramasıyla o zât bu vazife-i uzmâyı yapmaya çalışır. Nur şakirtleri birinci vazifeyi tamamıyla Risale-i Nur'da gördüklerinden, ikinci, üçüncü vazifeleri de, buna nisbeten ikinci, üçüncü derecededir diye, Risale-i Nur'un şahs-ı mânevîsini haklı olarak bir nevi mehdî telâkkî ediyorlar. Bir kısmı, o şahs-ı mânevînin bir mümessili olan bîçare tercümanını zannettiklerinden, bazan o ismi ona da veriyorlar. Hattâ, evliyanın bir kısmı, keramet-i gaybiyelerinde Risale-i Nur'u aynı o âhîrzamanın hidâyet edicisi olduğu, bu tahkikatla te'vile anlaşıyor diyorlar. İki noktada bir iltibas var; te'vil lâzımdır.

Birincisi: Âhirde iki vazife, gerçi hakikat noktasında birinci vazife derecesinde değiller. Fakat hilâfet-i Muhammediye (a.s.m.) ve ittihad-ı İslâm avamda ve ehl-i siyasette, hususan bu asrın efkârında o birinci vazifeden bin derece geniş görünüyor. Gerçi her asırda hidayet edici bir nevi mehdî ve müceddid geliyor ve gelmiş. Fakat herbiri üç vazifeden birisini bir cihette yapması itibarıyla, âhîrzamanın büyük mehdîsî ünvanını almamışlar.

İkincisi: Âhîrzamanın o büyük şahsı, Âl-i Beytten olacak. Gerçi mânen ben Hazret-i Ali'nin (r.a.) bir veled-i mânevîsi hükmündeyim. Ondan hakikat dersini aldım. Ve Âl-i Muhammed (a.s.m.) bir mânâda hakikî Nur şakirtlerine şâmil olmasından, ben de Âl-i Beytten sayılabilirim. Fakat Nurun mesleğinde hiçbir cihette benlik, şahsiyet, şahsî makamları arzu etmek, şan ve şeref kazanmak olmaz. Nurda ihlâsı bozmamak için uhrevî makamat dahi bana verilse, bırakmaya kendimi mecbur bilirim diye, yarı muvafakat şeklinde bir cevap verilmekte **(Haşiyeye)** ve bu mehdîlik teklifi açık ve kesin olarak reddedilmemektedir.

Haşiyeye: Ey insafsız heyet! Bundan daha keskin red cevabı nasıldır? Nur Talebeleri Namına Hüsrev

"Bu fıkradaki hâdiseler vâkıa mutabık ve acîp bir tarzda "Beni mahzun etmeyiniz, zemin hiddet eder" dediğimden üç dakika sonra zelzele olmasını hayret ve taaccüple tahsin etmek şefkatin iktizası olduğu halde, medar-ı tenkit olamaz.

Dört saat ifadesi alınıp sıkıntı çekmesinden on saat sonra, âdetâ aynı zamanda iki milyon lira zarar veren Maarif yangını gösterdi ki, Risale-i Nur belâların def'ine bir vesiledir ki, Nurlara hücum edildi, belâ yol buldu, geldi" denilmektedir.

Yüz kırk bir (141) numaralı mektupta: Dört buçuk saat ifadesi alındıktan sonra, Ankara'da Maarif dairesinin ve otomobil garajının, İzmir'de bir fabrikanın, Adana'da büyük bir binanın yanmasından bahisle, bunun bir tesadüf olmadığı ispata kalkışıldıktan sonra, "Beni risalelerimden mahrum etmeyiniz. Yoksa hem bana, hem bu vatana yazık olur; zemin zelzele ile hiddet eder" dediğinden üç dakika sonra üç saniye devam eden zelzele, zeminin hiddeti ve ateşle Maarif dairesini sarması, mahkemece dört defa ispat edilen çok defa zelzelenin Risale-i Nura ve şakirtlerine taarruzları zamanına gelmesi tesadüf olamaz. Risale-i Nur'un bu memlekette belânın def'ine vesile olduğu çok hâdiselerle tahakkuk etmiştir" denilmektedir.

Yüz kırk yedi (147) numaralı mektupta, "Bu defa bize hücumların aynı zamanında kış çok hiddet etti, şiddetli soğuk ve fırtına ile havanın kızdığı gösterdi ki, hücumların durmasıyla ve Nurcuların ferahlanmasıyla Zemherir günlerinin Nevruz günleri gibi gülmeye başlaması ve Maarif dairesinin yanması küllî bir tokattır."

Tebrik ve aferinle mukabele edilecek bir hale itiraz nazarıyla bakılmaz.

Bu defa bana mahkemede sordukları çok mânâsız sualler içinde, "Neyle yaşıyorsun?" dediler. Dedim ki: "İktisat bereketiyle. Bir vakit Isparta'da bir Ramazan'da bir ekmek, bir kilo torba yoğurdu, bir kilo pirinçle yaşayan bir adam, maişet için dünyaya tenezzül etmez ve hediyeği de kabul etmeye mecbur olmaz" dedim.

Zübeyir'in mahkemede okuduğu müdafaası gibi, parlak methiyesi inşaallah onları takdir ve tahsine sevk etmiş ki, taaccüple kararnamede yazmışlar.

Zübeyir Gündüzalp'in daktiloyla yazdığı "Gençliğimiz, hak ve hakikatı öğreten malûmat ve en yüksek ahlâk istiyor" adlı bir formasında, onuncu sahifede:

"Risale-i Nur yirminci asrın Müslümanlarını ve bütün insanları koyu fikir karanlığından kurtarmak için, müellifinin kendi ihtiyarıyla değil, büyük Yaraticımızın ihtarıyla yazılmış bir şâheserdir."

On ikinci sahifede: "Risale-i Nur'a hizmet eden birisine denilse: 'Risale-i Nur yerine şu kitapları kopya et de, Ford'un servetini sana vereyim.' O, Risale-i Nur satırlarından kaleminin ucunu bile kaldırmadan şöyle cevap verir: 'Dünya servet ve saltanatının hepsini verseniz kabul etmem.'"

On beşinci sahifede: "Dürüst fikirli yazarlara bağlılığımızın derecesi yüz ise, Bediüzzaman gibi dünya ve âhiretimize rehberlik eden büyük bir şahsiyete bir kentriyondur, sonsuzdur."

On ikinci sahifede: "Risale-i Nurun şahs-ı mânevîsi, asrın içtimaî ve ruhî ve dinî hastalıklarını teşhis etmiş ve müzminleşmiş içtimaî illetleri tedavi edecek şekilde Kur'ân-ı Hakîmin hakikatlerini, İlâhî bir emirle, bu zamanda yaşayan bütün insanlara arz etmiştir."

Kırk dördüncü sahifede: "Bediüzzaman, bu risaleleri bir sene okuyan bu zamanın mühim bir âlimi olabilir demiştir. Evet, öyledir."

Elli dördüncü sahifede: "Risale-i Nur okuyan hâkimlerin isabetsiz karar verdikleri görülmüyor" denilmektedir.

Bu gelen parça tam lehimde ve ayn-ı hakikat iken, kararnamede

suç mevzuları içine konulmamalıydı.

Ahmet Feyzi'nin eserinin bir kısmını tâdil ettiğini, fakat bir kısmının da aceleye geldiğinden tâdil edemediğini, "Dine ve terbiye-i Muhammediye'ye (a.s.m.) zehir diyen Saraçoğlu'nu bırakıp, hakikat-ı Kur'âniyeyi güneş gibi gösteren Siracü'n-Nur ile münakaşa etmek, onun müsadereğine yardım etmek demek olduğunu beyan ediyoruz" denmektedir.

Mahkemeye tarihsiz ibraz ettiği bir müdafaasında, neticeten; kendisinin ve şakirtlerinin siyasetle iştigal etmediklerini, tecavüz olarak gösterilen yazıların mahrem olduklarını, vicdan ve tefekkür hürriyeti mevcut olduğunu, bunların bazı kanunları tenkit mahiyetinde de görünse suç teşkil etmeyeceğini, ele alınan birçok risalelerin eskiden yazılmış olduğunu, bilirkişi tetkikatından geçerek zararsız bulunduklarının tesbit olunduğunu, evvelce de Eskişehir Mahkemesinde bunlardan dolayı mahkûmiyet kararı verildiği gibi, Denizli Mahkemesinde de beraat ettiklerini, artık bir daha aynı suçtan dolayı muhakeme edilmelerinin doğru olmadığını, kendisinin ve gerekse Nur şakirtlerinin şimdiye kadar âsâyişi bozacak hareketlerde bulunmadıklarını, Beşinci Şuâda isim tasrih etmemesine ve maksadının sadece ihbardan ibaret olmasına göre bunların da bir suç teşkil etmeyeceğini ileri sürerek savunmuştur.

Bu nümuneleri daha kıyas edilsin.

Said Nursî

Temyiz Mahkemesi

Mahkeme-i Kübrâya Şekvâ

Temyiz Mahkemesi Riyasetine

Afyon mahkemesinden hakkımızda sâdır olan haksız hükmün temyizen bozulması üzerine yapılan duruşmamızda beni yine konuşturmadılar. Hakkımızda üçüncü bir şiddetli iddianameyi bize dinlettirdiler. Hem yanıma kimseyi bırakmadılar ki, gelsin, yazıyla bana yardım etsin. Yazım noksan olmakla beraber, hasta halimle beraber yazdığım bu şekvâmı, bu zamanda hakkımda iki defa tam adalet eden makamınıza bir lâyiha-i temyizim olarak takdim ediyorum.

بِسْمِ سُبْحَانَهُ

Haşirdeki mahkeme-i kübrâya bir arzıhaldir. Ve dergâh-ı İlâhiyeye bir şekvâdır. Ve bu zamanda Mahkeme-i Temyiz ve istikbaldeki nesl-i âti ve dârülfünunların münevver muallim ve talebeleri dahi dinlesinler. İşte bu yirmi üç senede yüzer işkenceli musibetlerden on tanesini, Âdil-i Hâkim-i Zülcelâlin dergâh-ı adaletine müştekiyâne takdim ediyorum.

Birincisi: Ben kusurlarımla beraber bu milletin saadetine ve imanının kurtulmasına hayatımı vakfettim. Ve milyonlarla kahraman başların feda oldukları bir hakikate, yani Kur'ân hakikatine benim başım dahi feda olsun diye bütün kuvvetimle Risale-i Nur'la çalıştım. Bütün zâlimâne tâziplere karşı tevfik-i İlâhî ile dayandım. Geri çekilmedim.

Ezcümle, bu Afyon hapsimde ve mahkememde başıma gelen çok gaddarâne muamelelerden birisi: Üç defa ve her defasında iki saate yakın, aleyhimizde garazkârâne ve müfteriyâne ittihamnamelerini bana ve adaletten teselli bekleyen mâsum Nur talebelerine cebren dinlettirdikleri halde, çok rica ettim, **"Beş on dakika bana müsaade ediniz ki, hukukumuzu müdafaa edeyim."** Bir iki dakikadan fazla izin vermediler.

Ben yirmi ay tecrid-i mutlakta durdurulduğum halde, yalnız üç dört saat bir iki arkadaşıma izin verildi. Müdafaatımın yazısında az bir parça yardımları oldu. Sonra onlar da men edildi. Pek gaddarâne muameleler içinde cezalandırdılar. Müddeînin bin dereden su toplamak nev'inden ve yanlış mânâ vermekle ve iftiralar ve yalan isnatlarla garazkârâne ve on beş sahifesinde seksen bir hatâsını ispat ettiğim aleyhimizdeki ittihamnamelerini dinlemeye bizi mecbur ettiler. Beni konuşturmadılar. Eğer konuştursalardı, diyecektim:

Hem dininizi inkâr, hem ecdadınızı dalâletle tahkir eden ve Peygamberinizi (a.s.m.) ve Kur'ân'ınızın kanunlarını reddedip kabul etmeyen Yahudi ve Nasranî ve Mecusilere, hususan şimdi

bolşevizm perdesi altındaki anarşist ve mürted ve münafıklara hürriyet-i vicdan, hürriyet-i fikir bahanesiyle ilişmediğiniz halde; ve İngiliz gibi Hristiyanlıkta mutaassıp, cebbar bir hükûmetin daire-i mülkünde ve hâkimiyetinde, milyonlar Müslümanlar her vakit Kur'ân dersiyle İngilizin bütün bâtil akîdelerini ve küfrî düsturlarını reddettikleri halde, onlara mahkemeleriyle ilişmediği; ve her hükûmette bulunan muhalifler alenen fikirlerinin neşrinde, o hükûmetlerin mahkemeleri ilişmediği halde; benim kırk senelik hayatımı ve yüz otuz kitabımı ve en mahrem risale ve mektuplarımı, hem Isparta hükûmeti, hem Denizli Mahkemesi, hem Ankara Ceza Mahkemesi, hem Diyanet Riyaseti, hem iki defa, belki üç defa Mahkeme-i Temyiz tam tetkik ettikleri ve onların ellerinde iki üç sene Risale-i Nur'un mahrem ve gayr-ı mahrem bütün nüshaları kaldığı ve bir küçük cezayı icap edecek birtek maddeyi göstermedikleri, hem bu derece zafiyetim ve mazlumiyetim ve mağlûbiyetim ve ağır şeraitle beraber iki yüz bin hakikî ve fedakâr şakirtlere vatan ve millet ve âsâyiş menfaatinde en kuvvetli ve sağlam ve hakikatli bir rehber olarak kendini gösteren Risale-i Nur'un elinizdeki mecmuaları ve dört yüz sahife müdafaamız mâsumiyetimizi ispat ettikleri halde, hangi kanunla, hangi vicdanla, hangi maslahatla, hangi suçla bizi ağır ceza ve pek ağır ihanetler ve tecritlerle mahkûm ediyorsunuz? Elbette mahkeme-i kübrâ-i haşirde sizden sorulacak.

İkincisi: Beni cezalandırmaya gösterdikleri bir sebep, benim tesettür, irsiyet, zikrullah, taaddüd-ü zevcat hakkında Kur'ân'ın gayet sarîh âyetlerine, medeniyetin itirazlarına karşı onları susturacak tefsirimdir.

On beş sene evvel Eskişehir Mahkemesine ve Ankara'ya Mahkeme-i Temyize ve tashihe yazdığım ve aleyhimdeki kararnamede yazdıkları bu gelen fıkraı, hem haşirde mahkeme-i kübrâya bir şekvâ, hem istikbalde münevver ehl-i maarif heyetine bir ikaz, hem iki defa beraatimizde insaf ve adaletle feryadımızı dinleyen Mahkeme-i Temyize, el-Hüccetü'z-Zehrâ ile beraber bir nevi lâyiha-i temyiz, hem beni konuşturmayan ve seksen hatâsını ispat ettiğimiz garazkârâne ittihamname ile beni iki sene ağırceza ve tecrid-i mutlak ve iki sene başka yere nefiy ve göz nezareti hapsiyle mahkûm eden heyete, aynen o fıkraı tekrar ediyorum:

İşte, ben de adliyenin mahkemesine derim ki: Bin üç yüz elli senede ve her asırda üç yüz elli milyon Müslümanların hayat-ı içtimaiyesinde kudsî ve hakikî bir düstur-u İlâhîyi, üç yüz elli bin tefsirin tasdiklerine ve ittifaklarına istinaden ve bin üç yüz senede geçmiş ecdadımızın itikadlarına iktidaen tefsir eden bir adamı mahkûm eden haksız bir kararı, elbette rû-yi zeminde adalet varsa, o kararı red ve bu hükmü nakzedecektir diye bağıyorum. Bu asrın sağır kulakları dahi işitsin! Acaba bu zamanın bazı ilcaâtının iktizasıyla muvakkaten kabul edilen bir kısım ecnebî kanunlarını fikren ve ilmen kabul etmeyen ve siyaseti bırakan ve hayat-ı içtimaiyeden çekilen bir adamı, o âyâtın tefsirleriyle suçlu yapmakla, İslâmiyeti inkâr ve dindar ve kahraman bir milyar ecdadımıza ihanet ve milyonlarla tefsirleri ittiham çıkmaz mı?

Üçüncüsü: Mahkûmiyetime gösterdikleri bir sebep, emniyeti ihlâl ve âsâyişi bozmaktır. Pek uzak bir ihtimal ve yüzde, belki binde bir imkânla, hattâ uzak imkânâtı vukuat yerinde koyup bazı mahrem risale ve hususi mektuplardan Risale-i Nur'un yüz bin kelime ve cümlelerinden kırk elli kelimesine yanlış mânâ vererek bir senet gösterip bizi ittiham ve cezalandırmak istiyorlar.

Ben de bu otuz kırk senelik hayatımı bilenleri ve Nurun binler has şakirtlerini işhad ederek derim: İstanbul'u işgal eden İngilizlerin başkumandanı, İslâm içinde ihtilâf atıp, hattâ Şeyhülislâm ve bir kısım hocaları kandırıp birbiri aleyhine sevk ederek itilâfçı, ittihatçı fırkalarını birbiriyle uğraştırmasıyla Yunanın galebesine ve harekât-ı milliyenin mağlûbiyetine zemin hazırladığı bir sırada, İngiliz ve Yunan aleyhinde Hutuvât-ı Sitte eserimi Eşref Edib'in gayretiyle tab' ve neşretmekle o kumandanın dehşetli plânını kıran ve onun idam tehdidine karşı geri çekilmeyen ve Ankara reisleri o hizmeti için onu çağırarak halde Ankara'ya kaçmayan ve esarete Rusun başkumandanının idam kararına ehemmiyet vermeyen ve Otuz Bir (31) Mart hâdisesinde sekiz taburu bir nutukla itaate getiren ve Divan-ı Harb-i Örfide, mahkemedeki paşaların "Sen de mürtecisin, şeriat istemişsin" diye suallerine karşı, idama beş para kıymet vermeyip, cevaben "Eğer meşrutiyet bir fırkanın istibdadından ibaretse, bütün cin ve ins şahit olsun ki ben mürteciyim ve şeriatın birtek meselesine ruhumu feda etmeye hazırım" diyen ve o büyük zabitleri hayretle takdire sevk edip, idamını beklerken beraatine karar verdikleri ve tahliye olup dönerken, onlara teşekkür etmeyerek "Zâlimler için yaşasın Cehennem!" diye yolda bağırarak ve Ankara'da divan-ı riyasette, Afyon kararnamesinin yazdığı gibi, Mustafa Kemal hiddetle ona dedi: "Biz seni buraya çağırdık ki, bize yüksek fikirler beyan edesin. Sen geldin, namaza dair şeyler yazdın, içimize ihtilaf verdin." Ona karşı, "İmandan sonra en yüksek namazdır. Namaz kılmayan hâindir, hâinin hükmü merduttur" diye kırk elli mebusun huzurunda söyleyen ve o dehşetli kumandan ona bir nevi tarziye verip hiddetini geri aldırarak ve altı vilâyet zabıtasınca ve hükûmetçe âsâyişin ihlâline dair birtek maddesi kaydedilmeyen ve yüz binlerle Nur şakirtlerinin hiçbir vukuatı görünmeyen, yalnız bir küçük talebenin, haklı bir müdafaada küçük bir

vukuatından başka hiçbir şakirdinden bir cinayet işitilmeyen ve hangi hapse girmişse o mahpusları ıslah eden ve Risale-i Nur'dan yüz binler nüsha memlekette intişar etmekle beraber, menfaatten başka hiç bir zararı olmadıklarını yirmi üç senelik hayatının ve üç hükûmet ve mahkemelerin beraatler vermelerinin ve Nurun kıymetini bilen yüz bin şakirtlerinin kavlen ve fiilen tasdiklerinin şهادetiyle ispat eden ve münzevî, mücerred, garip, ihtiyar, fakir ve kendini kabir kapısında gören ve bütün kuvvet ve kanaatiyle fâni şeyleri bırakıp, eski kusuratına bir kefâret ve hayat-ı bâkiyesine bir medar arayan ve dünyanın rütbelerine hiç ehemmiyet vermeyen ve şiddet-i şefkatinden mâsumlara, ihtiyarlara zarar gelmemek için, kendisine zulüm ve tâzip edenlere beddua etmeyen bir adam hakkında, "Bu ihtiyar münzevi âsâyîşi bozar, emniyeti ihlâl eder. Ve maksadı dünya entrikalarıdır ve muhabereleleri dünya içindir. Öyle ise suçludur" diyenler ve onu pek ağır şerait altında mahkûm edenler, elbette yerden göğe kadar suçludurlar, mahkeme-i kübrâda hesabını verecekler!

Acaba bir nutukla, isyan eden sekiz taburu itaate getiren ve kırk sene evvel bir makalesiyle binler adamı kendine taraftar yapan ve mezkûr üç dehşetli kumandanlara karşı korkmayan ve dalkavukluk yapmayan ve mahkemelerde, "Başımdaki saçlarım adedince başlarım bulunsa ve her gün biri kesilse, zındıkaya ve dalâlete teslim-i silâh edip vatan ve millet ve İslâmiyete hıyanet etmem, hakikat-i Kur'ân'a feda olan bu başımı zâlimlere eğmem" diyen ve Emirdağı'nda beş on âhiret kardeşi ve üç dört hizmetçilerden başka kimse ile alâkadar olmayan bir adam hakkında, ittihamnamede, "Bu Said Emirdağı'nda gizli çalışmış, âsâyîşe zarar vermek fikriyle orada bir kısım halkları zehirlemiş. Yirmi adam da etrafta onu medhedip hususî mektuplar yazdıkları gösteriyor ki, o adam inkılâp ve hükûmet aleyhinde gizli bir siyaset çeviriyor" diyerek emsalsiz bir adavet ve ihanetlerle iki sene hapse sokmak ve hapiste tecrid-i mutlakla ve mahkemede konuşturmamakla tâzip edenler ne derece haktan ve adaletten ve insaftan uzak düştüklerini vicdanlarına havale ediyorum.

Hiç mümkün müdür ki, böyle haddinden yüz derece ziyade teveccüh-ü âmmeye mazhar ve bir nutukla binler adamı itaate getiren ve bir makaleyle binlerle insanları İttihad-ı Muhammediye Cemiyetine iltihak ettiren ve Ayasofya Camiinde elli bin adama takdirle nutkunu dinlettiren bir adam, üç sene Emirdağı'nda çalışsın, yalnız beş on adamı kandırsın ve âhiret işini bırakıp siyaset entrikalarıyla uğraşsın, yakın olduğu kabrine nurlar yerine lüzumsuz zulmetler doldursun. Hiç kâbil midir? Elbette şeytan dahi bunu kimseye kabul ettiremez.

Dördüncüsü: Şapka giymediğimi mahkûmiyetime ehemmiyetli bir sebep göstermeleridir. Beni konuşturmadılar. Yoksa beni cezalandırmaya çalışanlara diyecektim ki:

Üç ay Kastamonu'da polisler ve komiser karakolunda misafir kaldım. Hiçbir vakit bana demediler, "Şapkayı başına koy." Ve üç mahkemede şapkayı başıma koymadığım ve başımı mahkemede açmadığım halde bana ilişmedikleri ve yirmi üç sene bazı dinsiz zâlimlerin o bahaneyle bana gayr-ı resmî çok sıkıntılı ve ağır bir nevi ceza çektirdikleri ve çocuklar ve kadınlar ve ekseri köylüler ve dairelerde memurlar ve bere giyenler şapka giymeye mecbur olmadıkları ve hiçbir maddî maslahat, giymesinde bulunmadığı halde, benim gibi bir münzevî, bütün müctehidlerin ve umum şeyhülislâmların yasak ettikleri bir serpuşu giymediğim bahanesiyle ve uydurmalar ilâvesiyle yirmi sene cezasını çektiğim ve libasa ait mânâsız bir âdetle tekrar beni cezalandırmaya çalışan ve çarşıda, Ramazan'da, gündüzde rakı içip namaz kılmayanları hürriyet-i şahsiye var diye kendine kıyas edip ilişmediği halde, bu derece şiddet ve tekrarlar ve ısrarla beni kıyafetim için suçlandırmaya çalışan, elbette ölümün idam-ı ebedîsini ve kabrin daimî haps-i münferidini gördükten sonra, mahkeme-i kübrâda ondan bu hatâsı sorulacak.

Beşincisi: Otuz üç âyât-ı Kur'âniyenin tahsînkârâne işaretine mazhariyeti; ve İmam-ı Ali (kerremallahu vechehu) ve Gavs-ı Âzam (kuddise sirruhu) gibi evliyanın takdirlerini ve yüz bin ehl-i imanın tasdiklerini ve yirmi senede millete, vatana zararsız pek çok menfaatli bir mertebeyi kazandıran Risale-i Nur'u, sinek kanadı gibi bahanelerle, bazı riselelerinin müsaderesine, hattâ dört yüz sahife ve yüz bin adamın imanlarını kurtaran ve kuvvetlendiren Zülfikar: Mu'cizât-ı Ahmediye mecmuasını, eskiden yazılmış ve mürûr-u zaman ve af kanunları görmüş iki âyetin tam haklı tefsirine dair iki sahifeyi bahane ederek, o pek çok menfaatli ve kıymettar mecmuanın müsaderesine sebep oldukları gibi, şimdi de Nurun kıymettar risalelerini, herbirisinde bin kelime içinde bir iki kelimeye yanlış mânâ vermekle, o bin menfaatli risalenin müsaderesine çalışıldığını, bu üçüncü iddianameyi işiten ve neşrettiğimiz kararnameyi gören tasdik eder. Biz dahi,

لِكُلِّ مُصِيبَةٍ: إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿٢﴾
حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿٣﴾

deriz.

Altıncısı: Nurun şakirtlerinden bazılarının Nurlardan fevkalâde iman hüccetlerini ve sarsılmaz, aynelyakîn ulûm-u imaniyeyi görüp istifade ettiklerinden, bu bîçare tercümanına bir nevi teşvik ve tebrik ve takdir ve teşekkür nev'inde ziyade hüsn-ü zanla müfritâne methetmeleriyle beni suçlu gösterene derim:

Ben âciz, zayıf, gurbette, menfî, yarım ümmî, aleyhimde propaganda ile halkı benden ürkütmek hâleti içinde Kur'ân'ın ilâçlarından ve imanî ve kudsî hakikatlerinden dertlerime tam derman olarak kendime bulduğum zaman, bu millete ve bu vatan evlâtlarına dahi tam bir ilâç olacağına kanaat getirdiğim için, o kıymettar hakikatleri kaleme aldım. Hattım pek noksan olmasından yardımcılara pek çok muhtaç iken, inayet-i İlâhiye bana sadık, has, metin yardımcıları verdi.

Elbette ben onların hüsn-ü zanlarını ve samimâne medihlerini bütün bütün reddetmek ve hatırlarını tekdirle kırmak, o hazine-i Kur'âniyeden alınan Nurlara bir ihanet ve adavet hükmüne geçer. Ve o elmas kalemlî ve kahraman kalbli muavinleri kaçıracak diye, onların âdi, müflis şahsıma karşı medh ü senâlarını, asıl mal sahibi ve bir mânevî mu'cize-i Kur'âniye olan Risale-i Nur'a ve has şakirtlerinin şahsiyet-i mâneviyesine çeviriyordum. "Benim haddimden yüz derece ziyade hisse veriyorsunuz" diye bir cihette hatırlarını kırıyordum. Acaba hiç bir kanun, müstenkîf ve razı olmayan bir adamı başkaların onu methetmesiyle suçlu yapar mı ki, kanun namına hareket eden resmî memur beni suçlu yapıyor?

Hem neşrettiğimiz aleyhimizde yazılan kararnamenin elli dördüncü sahifesinde, "Âhırzamanın o büyük şahsı neslen Âl-i Beytten olacak. Biz Nur şakirtleri, ancak mânevî Âl-i Beytten sayılabiliriz. Hem Nurun mesleğinde hiç bir cihette benlik, şahsiyet ve şahsî makamları arzu etmek, şan ü şeref kazanmak olmaz. Nurdaki ihlâsı bozmamak için, uhrevî makamat dahi bana verilse, bırakmaya kendimi mecbur bilirim" denmektedir diye kararnamede yazdıkları; ve yine kararnamede, yirmi ikinci ve üçüncü sahifesini "Kusurunu bilmek, fakr ve aczini anlamak, tezellül ile dergâh-ı İlâhiye iltica etmek ki, o şahsiyetle kendimi herkesten ziyade bîçare, âciz, kusurlu görüyorum. O halde, bütün halk beni medh ü senâ etse, beni inandıramazlar ki iyiyim, sahib-i kemâlim. Sizi bütün bütün kaçırmamak için, üçüncü hakikî şahsiyetimin gizli çok fenalıklarını ve su-i hallerini söylemeyeceğim. Cenâb-ı Hak inayetiyle, en ednâ bir nefer gibi, bu şahsımı esrar-ı Kur'âniyede istihdam ediyor. Yüz bin şükür olsun. "Nefis cümleden edna, vazife cümleden âlâ" fıkrasını, kararname yazdığı halde, beni başka zâtların methiyle ve Risale-i Nur mânâsıyla büyük bir hidâyet edici vasfını vermekle beni suçlu yapanlar, elbette bu hatânın cezasını dehşetli çekmeye müstehak olurlar.

Yedincisi: Biz ve umum Nur Risaleleri, Denizli ve Ankara ağırcezalarının ve Temyiz mahkemelerinin ittifakıyla beraat ettiğimiz ve umum risale ve mektuplarımızı bize iade ettikleri ve "Temyizin bozma kararında, Denizli beraatinde faraza bir hatâ dahi olsa, o beraat ve hüküm kat'iyet kesb etmiş; daha tekrar muhakeme edilmez" dedikleri halde, ben Emirdağı'nda üç sene münzevî ve iki üç terzi çırağı nöbetle bana hizmet ve pek nadir olarak beş on dakika bazı dindar zâtlardan başka zaruret olmadan konuşmayan ve tek bir yerde Nurlara teşvik için haftada birtek mektuptan başka göndermeyen ve kendi müftü kardeşine üç senede üç mektuptan başka yazmayan ve yirmi otuz seneden beri devam eden telifini bırakan yalnız bütün ehl-i Kur'ân ve imana menfaatli yirmi sahifelik iki nükte—biri Kur'ân'daki tekrarların hikmetini, diğeri melekler hakkında—bazı mes'elelerden başka hiçbir risale daha telif etmeyen, yalnız mahkemelerin iade ettikleri risalelerin büyük mecmualar yapılmasına ve eski harfle tab edilen Âyetü'l-Kübrâ'nın beş yüz nüshası mahkeme tarafından bize teslim edildiğinden ve teksir makinesi resmen yasak olduğundan, âlem-i İslâmın istifadesi fikriyle kardeşlerime neşir için teksirine izin vererek onların tashihleriyle meşgul olan ve kat'iyen hiçbir siyasetle alâkadar olmayan ve memleketine gitmek için resmen izin verildiği halde, bütün menfilere muhalif olarak, dünyaya ve siyasete karışmamak için sıkıntılı bir gurbeti kabul edip memleketine gitmeyen bir adam hakkında, bu üçüncü ittihamnamedeki asılsız isnatlar ve yalan bahisler ve yanlış mânâlarla o adamı suçlu yapmaya çalışanda—şimdilik söylemeyeceğim—dehşetli iki mânâ hükmettiğini, bu yirmi ayda bana karşı muamelesi ispat ediyor. Ben de derim: Kabir ve sakar yeter; mahkeme-i kübrâya havale ediyorum.

Sekizincisi: Beşinci Şuâ, iki sene Denizli ve Ankara mahkemelerinin ellerinde kalıp sonra bize iade ettiklerinden, Denizli Mahkemesinde beraatimizi netice veren müdafaatımla beraber Siracü'n-Nur ismindeki büyük mecmuanın âhırinde yazılmış. Gerçi evvelce mahrem tutuyorduk; fakat madem mahkemeler onu teşhir edip beraatle bize iade ettiler. Demek bir zararı yoktur diye teksirine izin verdim. Ve o Beşinci Şuânın aslı, otuz kırk sene evvel yazılmış müteşabih hadîslerdir; fakat ümmette eskiden beri intişar eden bir kısmına gerçi bazı ehl-i hadîs bir zaafiyet isnad etmişler, fakat zâhirî mânâları medâr-ı itiraz olmasından, sırf ehl-i iman şüphelerden

kurtarmak için yazıldığı halde, bir zaman sonra onun harika te'villerinin bir kısmı gözlere görüldüğü için biz onu mahrem tuttuk, tâ yanlış mânâ verilmesin. Sonra, müteaddit mahkemeler onu tetkik edip teşhirine sebep olmakla beraber, bize iade ettikleri halde, şimdi beni tekrar onunla suçlu yapmak ne kadar adaletten, haktan, insaftan uzak olduğunu, bizi kanaat-ı vicdaniye ile mahkûm edenlerin vicdanlarına ve onları dahi mahkeme-i kübrâya havale ederek,

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿٣﴾

deriz.

Dokuzuncusu: Çok mühimdir. Fakat bizi mahkûm edenlerin, Risale-i Nur'u mütalâalarının hatırı için, onları kızdırmamak fikriyle yazmadım.

Onuncusu: Kuvvetli ve ehemmiyetlidir. Fakat yine onları küstürmemek niyetiyle şimdilik yazmadım.

Tecrid-i mutlakta mevkuf

Said Nursî

- 1.) Her türlü kusur ve noksandan uzak olan Allah'ın adıyla.
- 2.) Biz her türlü musibet karşısında şöyle deriz: Biz Allah'ın kullarıyız; sonunda yine Ona döneceğiz. (Bakara Sûresi, 2:156)
- 3.) Allah bize yeter; O ne güzel vekildir. (Âl-i İmrân Sûresi, 3:173)

Heyet-i Vekileye yazılan arzuhalin bir parçası

On beş sene evvel Eskişehir Mahkemesinde, Heyet-i Vekileye yazılan arzuhalin bir parçasıdır. (Haşiye)

Ey ehl-i hall ve akd!

Dünyada emsali nadir bulunan bir haksızlığa giriftar edildim. Bu haksızlığa karşı sükût etmek hakka karşı bir hürmetsizlik olduğundan, bilmecburiye, gayet ehemmiyetli bir hakikati fâş etmeye mecburum. Diyorum ki:

Ya benim idamımı ve yüz bir sene cezayı istilzam edecek kusurumu kanun dairesinde gösteriniz. Veyahut bütün bütün divane olduğumu ispat ediniz. Veyahut benim ve risalelerimin ve dostlarımın tam serbestiyetimizi verip zarar ve ziyanımızı müsebbiplerinden alınız.

Evet, herbir hükûmetin bir kanunu, bir usulü var; o kanuna göre ceza verilir. Hükûmet-i cumhuriyenin kanunlarında, beni ve dostlarımı en ağır bir cezaya müstehak edecek esbâb bulunmazsa elbette takdir ve mükâfat ve tarziye ile beraber tam hürriyetimizi vermek lazım gelir. Çünkü, meydandaki gayet ehemmiyetli hizmet-i Kur'âniyem eğer hükûmetin aleyhinde olsa, böyle bir senelik bana ceza ve birkaç dostuma altışar ay mahkûmiyetle olamaz. Belki yüz bir sene ve idam gibi bana ceza ve en ağır cezaları da benimle ciddî hizmetime irtibat edenlere vermek lâzım gelir. Eğer hizmetimiz hükûmetin aleyhinde olmazsa, o vakit değil ceza, hapis, ittiham, belki takdir ve mükâfatla karşılanmak lâzım gelir. Çünkü, bir hizmet ki, yüz yirmi risale o hizmetin tercümanları olmuş ve o hizmetle koca Avrupa feylesoflarına meydan okuyup esasları zîr ü zeber edilmiş. Elbette o tesirli hizmet, ya dahilde gayet müthiş bir netice verir, veyahut gayet nâfi ve yüksek ve ilmî bir semere verecek. Onun için göz boyamak nev'inde ve efkâr-ı âmmeyi aldatmak tarzında ve hakkımızda zâlimlerin entrikalarını, yalanlarını setretmek suretinde, çocuk oyuncağı gibi, bana bir sene ceza verilmez. Benim emsalim, ya idam olur, darağacına müftehirâne çıkarlar, veyahut lâyük olduğu makamda serbest kalırlar.

Evet, binler lira kıymetinde elmasları çalabilen mahir bir hırsız, on kuruşluk bir cam parçasına hırsızlık etmekle, elmas çalmış gibi aynı cezaya kendini mahkûm etmek, dünyada hiçbir hırsızın, belki hiçbir zîşuurun kârı değildir. Böyle bir hırsız kurnaz olur, böyle nihayet derecede eblehâne hareket etmez.

Ey efendiler! Haydi, vehminiz gibi, ben o hırsız gibi oldum. Ben Isparta nahiyelerinden perişan, bir köyde dokuz sene inzivada bulunan ve şimdi benimle beraber gayet hafif bir cezaya mahkûm olan safdil beş on bîçarelerin fikirlerini hükûmet aleyhine çevirmekle kendini ve gaye-i hayatı olan risalelerini tehlikeye atmaktan ise, eski zamanda olduğu gibi Ankara'da veya İstanbul'da büyük bir memuriyette oturup binler adamı takip ettiğim maksada çevirebilirdim. O vakit böyle zelilâne mahkûmiyet değil, belki mesleğime ve hizmetime münasip bir izzet ile

dünyaya karışabilirdim.

Evet, fahr ve temeddüh niyetiyle değil, belki mecburiyet ve mahcubiyetle, hodfuruşâne eski bir kısım riyakârlığımlı hatırlamakla beni ehemmiyetsiz, vücudundan istifade edilmez, âdi mertebeye sukut ettirmek isteyenlerin yanlışlarını göstermek için derim:

İki Mekteb-i Musibet Şehadetnamesi namındaki matbu, eski müdafaatımı görenlerin tasdikiyle, Otuz Bir (31) Mart hâdisesinde, bir nutukla isyan etmiş sekiz taburu itaate getiren ve bir zaman gazetelerin yazdıkları gibi, İstiklâl Harbinde Hutuvât-ı Sitte namında bir makale ile İstanbul'daki efkâr-ı ulemayı İngiliz aleyhine çevirip Harekât-ı Milliye lehinde ehemmiyetli hizmet eden ve Ayasofya'da binler adama nutkunu dinlettiren ve Ankara'daki Meclis-i Mebusânın şiddetli alkışlamasıyla karşılanan ve yüz elli (150) bin banknot yüz altmış üç (163) mebusun imzasıyla medrese ve darülfünununa tahsisatı kabul ettiren ve Reiscumhurun hiddetine karşı divan-ı riyasette kemâl-i metanetle, fütur getirmeyerek mukabele edip namaza davet eden ve Dârü'l-Hikmeti'l-İslâmiyede hükûmet-i İttihadiyenin ittifakıyla hikmet-i İslâmiyeyi Avrupa hükemasına tesirli bir surette kabul ettirmek vazifesine lâıyk görünen ve cephe-i harpte yazdığı ve şimdi müsadere edilen İşârâtü'l-İ'câz, o zamanın başkumandanı olan Enver Paşaya o derece kıymetli görünmüş ki, kimseye yapmadığı bir hürmetle istikbaline koştığı o yâdigâr-ı harbin hayrına, şerefine hissedar olmak fikriyle, İşârâtü'l-İ'câz'ın tab'ı için kâğıdını vererek, müellifinin harpteki mücahedatı takdirdârâne yad edilen bir adam, böyle âdi bir beygir hırsız veyahut kız kaçırmacı ve bir yankesici gibi en aşağı bir cinayetle kendini bulaştırıp izzet-i ilmiyesini ve kudsiyet-i hizmetini ve kıymetli binler dostlarını rezil edip sukut edemez ki, siz onu bir senelik cezayla mahkûm edip âdi bir keçi, koyun hırsız gibi muamele edersiniz... Ve sebepsiz on sene sıkıntılı bir tarassutla tazip ettikten sonra, şimdi de bir sene hapisle beraber bir senede nezaret altında tutmak suretiyle, Padişahın tahakkümünü kaldıramadığı halde garazkâr bir hafiyenin veya âdi bir polisin tahakkümü altında azap vermektense, idam edilmesini daha evlâ görür. Eğer böyle bir adam dünyaya karışsaydı ve karışmaya arzusu olsaydı ve hizmet-i kudsiyesi müsaade etseydi, Menemen hâdisesinin ve Şeyh Said vakiasının onar misli olacak bir tarzda karıştırdı. Dünyaya işittirecek bir top sadası, bir sinek sadasına inmeyecekti.

Evet hükûmet-i cumhuriyenin nazar-ı dikkatine arz ediyorum ki, beni bu belâyâ sevk eden gizli komitenin yaptığı tedabir ve ettiği propaganda ve entrikalar bu hali gösteriyor. Çünkü hiçbir hâdisede görülmemiş bir tarzda umumî bir propaganda, bir entrika ve bir dehşet aleyhimize döndüğüne delil şudur ki: Altı aydır yüz bin dostum varken hiçbir bana bir mektup yazmadı, bir selâm gönderemedi. Hükûmeti iğfale çalışan entrikacıların ihbaratıyla, vilâyât-ı Şarkiyeden tâ vilâyât-ı Garbiyeye kadar her yerde istintaklar, taharriyatlar devam ettiğidir.

İşte bu entrikacıların çevirdikleri plân, benim gibi binler adamı en ağır cezaya çaracak bir hâdiseye göre tertip edilmiş. Halbuki, en âdi bir adamın en âdi bir hırsızlığı gibi bir hâdiseyi andıracak bir ceza vaziyetini netice verdi. Yüz on beş adamdan on beş mâsumlara beş altı ay ceza verildi. Acaba dünyada hiç bir zîakıl, elinde gayet keskin elmas bir kılıç bulunsa, müthiş bir arslanın veya bir ejderhanın kuyruğuna hafifçe ilştirip kendine musallat eder mi? Eğer maksadı tahaffuz veyahut döğüşmekse, kılıcı başka yere havale eder.

İşte sizin nazarınızda ve vehminizde beni o adam gibi telâkki etmişsiniz ki, beni bu tarzda cezaya ve mahkûmiyete çarptınız. Eğer bu derece hilâf-ı şuur ve muhalif-i akıl hareket ediyorsam, koca memlekete dehşet verip propaganda ile efkâr-ı âmmeyi aleyhime çevirmek değil, belki âdi bir divane gibi tımarhaneye gönderilmem lâzım gelir. Eğer verdiğiniz ehemmiyete mukâbil bir adam isem, elbette arslanı kendine saldırtmak ve ejderhayı kendine hücum ettirmek için o keskin kılıcı onların kuyruklarına uzatmaz; belki mümkün olduğu kadar kendini muhafaza edecek. Nasıl ki on sene ihtiyarî bir inzivayı ihtiyar edip tâkat-ı beşerin fevkinde sıkıntılara tahammül ederek hükûmetin işine hiçbir cihetle karışmadım ve karışmak arzu etmedim. Çünkü, hizmet-i kudsiyem beni men ediyor.

Ey ehl-i hall ve akd! Acaba hiç mümkün müdür ki, yirmi beş sene evvel gazetelerin yazdığı gibi, bir makaleyle otuz bin adamı kendi fikrine çeviren ve koca Hareket Ordusunun nazar-ı dikkatini kendine döndüren ve İngiliz Başpapazının altı yüz kelime ile istediği suallerine altı kelimeyle cevap veren ve bidayet-i hürriyette en meşhur bir diplomat gibi nutuk söyleyen bir adamın yüz yirmi risalesinde dünyaya, siyasete bakacak yalnız on beş kelime mi bulunur? Hiç bir akıl kabul eder mi ki, bu adam siyaseti takip ediyor ve maksadı dünyadır ve hükûmete ilişmektir? Eğer fikri, siyaset ve hükûmete ilişmek olsa idi, böyle bir adam birtek risalesinde sarıhan, işareten, yüz yerde maksadını ihsas edecekti. Acaba o adamın maksadı siyasetçe tenkid olsaydı, yalnız tesettür ve irsiyete dair eski zamandan beri câri bir iki düsturdan başka medar-ı tenkit bulamaz mıydı?

Evet, koca bir inkılâbı yapan bir hükûmetin rejimine muhalif bir fikr-i siyaseti takip eden bir

adam, bir iki malûm maddeler değil, yüz binler madde-i tenkit bulabilirdi. Güya hükûmet-i cumhuriyenin yalnız inkılâbı bir iki küçük meseledir! Bende onu hiçbir tenkit maksadım olmadığı halde, eskiden yazdığım bir iki kitabımda zikrettiğim bir iki kelime varmış diye "**Hükûmetin rejimine ve inkılâbına hücum ediyor**" denilmiş. İşte ben de soruyorum: Böyle en ednâ bir cezaya medar olamayan ilmî bir maddeye koca bir memleketi meşgul edip endişe verecek bir şekil verilir mi?

İşte beni ve beş on dostlarımı bu âdi ve ehemmiyetsiz cezaya çarpmak, umum memlekette aleyhimize bir şiddetli propaganda ve milleti korkutup bizden nefret ettirmek ve Dahiliye Nazırı Şükrü Kaya, mühim bir kuvvetle, Isparta'da birtek neferin göreceği işi görmek için, yani beni tevkif etmek için Isparta'ya celb edilmesi ve Hey'et-i Vekile Reisi İsmet, vilâyet-i Şarkiyeye o münasebetle gitmesi ve iki ay benim hapiste bütün bütün konuşmaktan men edilmem ve bu gurbette kimsesizlikte hiçbir kimsenin halimi sormak ve selâm göndermesine meydan verilmemesi gösteriyor ki, dağ gibi bir ağaçta nohut gibi birtek meyve bulundurup mânâsız, hikmetsiz, kanunsuz bir vaziyettir ki, değil hükûmet-i cumhuriye gibi en ziyade kanunperest ve kanunî bir hükûmet, belki hikmetle iş görmek mânâsıyla hükûmet namı verilen dünyada hiçbir hükûmetin işi olamaz.

Ben hukukumu kanun dairesinde istiyorum. Kanun namına kanunsuzluk edenleri cinayetle ittiham ediyorum. Böyle cânilerin keyiflerini elbette hükûmet-i cumhuriyenin kanunları reddeder ve hukukumu iade eder ümidindeyim.

Said Nursî

Haşiye: Madem on beş sene evvel aynı mesele için bu istida Heyet-i Vekileye yazılmış. Şimdi tekrar aynı mesele için aynıni tekraren alâkadar makamata vermeye mecbur oldum.

Risale-i Nur'un hakkaniyetine bir nümune

Risale-i Nur'un hakkaniyetine bir nümune

Tenbih

On dokuz sene evvel telif edilen bu risaleyi (**Haşiye**) okuyan ehl-i insaf ve münevverlerin de vakıf olup kat'î kanaat getireceği vech ile, yüz otuz kitaptan müteşekkil olan Risale-i Nur Külliyyatının umum eczaları, siyasî ve dünyevî maksatlardan ârî ve müberrâ olarak tamamen imanî ve uhrevî bir ruh ve mâhiyette telif edilmiştir. Bu zâhir ve kat'î hakikati de Eskişehir, Isparta, Denizli ve Afyon mahkemelerinin yaptığı uzun tahkikat ve gayet ince tetkikat teyid etmiştir. Bu itibarla, yirmi aydan fazladır Afyon Mahkemesinde mevkuf tutulan ve Mahkeme-i Temyizce hiçbir eserde suç mevzuu teşkil edecek en küçük bir nokta bile gösterilmeyen ve yüz binlerle kimselerin imanını kurtaran ve okuyanların ve ehl-i ilmin ve âlem-i İslâmın takdir ve tahsinine mazhar olan kitaplarımızın umumunu iade etmeleri hususunda alâka ve yardımınızı istiyoruz.

Afyon Mahkemesindeki kitapların kısm-ı âzamı evvelce tahliye olunan arkadaşlarımızdan alınmış olup, onlar da "Kitaplarımızı, sahibi olan Üstadımıza verdik. Ona teslim olunsun" diyerek bana havale etmişlerdir. Bilhassa yaldızlı ve tevafuk mu'cizesiyle yazılan Kur'ân'ımızı mânâsız iki senedir müsadere olunan kitaplar içinde, mahkemede bırakmışlar. Herşeyden evvel Denizli ve Ankara mahkemelerinin bize iade ettikleri o kitaplarımızı ve Kur'ân'ımızı çabuk bize iade etmelerini bekliyoruz.

Said Nursî

Haşiye: Eskişehir ve Denizli mahkemelerinden kaç sene evvel telif edilen bu "On Altıncı Mektup", güya üç mahkemeyi görmüş gibi bütün medar-ı itiraz şeyleri reddetmesi, inâyet-i İlâhiyenin bir nevi ikram kerametine mazhar olduğunu zâhir gösteriyor.

Mahkeme-i Temyiz'in Bozma Kararı

Mahkeme-i Temyiz'in Bozma Kararı

Türkiye Cumhuriyeti

Yargıtay Birinci Ceza Dairesi

Esas No: 1409

Karar No: 1120

Tebliğname : 8/71

Gereği düşünöldü, konuşöldü. Aşağıdaki karar tesbit edildi.

Karar

Suç işlemek kasdıyla teşkil eden cem'iyetlerin Medenî Kanunda ve Cem'iyetler Kanununda yazılı formaliteleri yerine getirmek suretiyle teşkil etmeyeceğı ve ceza hukuku bakımından bu kâbil cem'iyetler bir takım kimselerin suç işlemek kasdıyla birleşmeleri halinde vücut bulacağı cihetle karar yerinde (Yani Afyon Mahkemesinin verdiği kararda) yazılı olan mûcib sebebler varid değildir.

Din ilminde rusûh ve vukufları olmayan bir kısım Nurcu veyahut Nur muhiblerinin kendi aralarındaki fikir birliğı, nesilden nesile intikal eden ve dinen esas ve sahih akîdelerinden olmayan Mehdi gibi akîdeleri, dinin esasatından ve sahih akîdelerinden olduğuna kanaat getirmelerinden ve kendisine isnad olunan "keramet sahipliğı"ni, bir taraftan mahviyet sıfat-ı memduhasına bürünerek kabûl etmemek ve diğér taraftan da Nur Risalelerinin manevi kudretinin, "mülhid ve zındık" addettiğı kimselerin dalâlet-i ruhiyelerinde te'sirini gösterdiğini iddia eden sanık Said Nursî'yi keramet sahibi mukaddes bir şahıs olarak tanımlarından ibaret olmasına nazaran, Savcının (Yani Afyon müdde-i umumisinin) cem'iyetin mevcudiyetine aid itirazları, yerinde görölmediğinden reddiyle.. kararın beraet eden sanıklara aid kısmının onanmasına (yani tasdikine); diğér itirazlara (yani müdde-i umuminin aleyhimizdeki sâir itirazlarına) gelince:

Sanık Said Nursî tarafından yazılıp müstensih ile Arap harfleri ve yeni harflerle teksir edilmiş olan kitaplarını.. ve Ahmed Feyzi Kul tarafından yazılıp teksir edildiğı mâlum olmayan Mâidetü'l-Kur'an ve Hazînetü'l-Bürhan isimli eserin.. ve Nur Üstad ve şakirdleri tarafından birbirlerine yazılı, bazıları kah hâşiye ünvânıyla kitablara geçmiş ve bir kısmı da, kırmızı ve siyah kaplı iki defterde aynı el yazısıyla cem' edilmiş mektubların münderecatı:

Tesettür gibi kanuni müeyyidesi olmayan (yani hakkında kanuni bir mecburiyet olmayan) ve şapka giyilmesi gibi kanuni müeyyidesi bulunan içtimâi inkılâblar ve taaddüt-ü zevcat ve miras gibi ahkâm-ı şahsiyeye taalluk eden hukuki mevzular aleyhine, din esaslarına istinaden yazılmış olan bir takım fikir ve mütalaalardan ibaret olduğú.. ve bu mevzuların müteaddit kitablarda ve mektublarda "Mes'ele, Lem'a, Hâşiye, Nokta, Nükte" isimleri altında tekrarlandığı.. ve elde edilen kitaplar ile mektubların bütün muhtevalarının Ankara'da bilirkişiler, ehl-i vukuf tarafından gözden geçirildiğı ve üzerlerinde tevakkuf olunduğı.. ve karar yerinde (yani Afyon Kararında) ehl-i vukuf tarafından tedkik kılınmadığı yazılı bulunan "Zülfikar Mu'cizât-ı Ahmediye (A.S.M.) " ve "Asâ-yı Musâ" nın da Isparta Savcılığı tarafından kezaik Ankara'da müteşekkil bilirkişilere tedkik ettirildiğı.. ve bilirkişilerin de; Said Nursî tarafından ebced yoluyla tevafuklardan yapılan istihraçların ve Beşinci Şua'da bir kısım zayıf veya mevzu hadislere dayanılarak serdölunun fikir ve mütalaaların şimdiki İslâm akâidine uygun düşmemekle beraber, bu yazıların halkı, hükûmetin emniyetini ihlâl edici hareketlere teşvik edici mahiyette olmadığı.. mütalaasında bulundukları görölmüş.

Ve 19/8/935'te Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesinde bu mevzular üzerindeki yazılardan dolayı Re'fet Barutçu, Husrev Altınbaşak mahkum edilmiş olduğú..

Ve Said Nursî'nin suç mevzuu olan aynı veyahut o mahiyetteki mevzular üzerindeki yazı ve kitaplarından dolayı da Denizli Ağır Ceza Mahkemesince 15/6/944 tarihinde, bu davada sanık bulunan Husrev Altınbaşak, Tahirî Mutlu, Ahmed Feyzi Kul, Re'fet Barutçu, Selahaddin Çelebi, Ahmed Nazif Çelebi, İbrahim Fakazlı ve Mehmed Feyzi Pamukçu ve sair arkadaşlarının beraetlerine karar verildiğı..

Ve Afyon Ağır Ceza Mahkemesinde de yapılan duruşmada, evvelce verilen mahkumiyet ve beraet kararlarına mevzu teşkil eden yazılardan da karar yerinde (Afyon kararında) mevzu-u bahis yapıldığı.. dosya münderecatından anlaşılmıştır.

Eskişehir ve Denizli ve Afyon Ağır Ceza Mahkemelerinde yapılan duruşmalarda suç mevzuu olan fikirler ve mütalaalar arasında esas itibariyle mutabakat mevcut olup, evvelce mahkumiyete mevzu teşkil eden yazılar ile Denizli Mahkemesinde beraet ile neticelenen yazılardan dolayı mahkumiyet kararı verilebilmesi,

1-Eskişehir'de mahkumiyeti intaç eden yazıların aynı kast altında yeniden neşredilmesine...

2-Aynı zamanda bu neşriyatın Denizli Mahkemesinde suç mevzuu olan mes'elelerden gayrı mes'eleler olmasına mütevakkıf olup..

Çünkü, beraet kararına mevzu olan neşriyat hakkında Denizli Mahkemesince müttehad karar ve mucib sebebler faraza hatalı olsa bile, hüküm sanıklar lehine kesinleşmiş ve o neşriyatın suç olmadığı hükmen kabul edilmiş bulunmasına nazaran.. bu hususların etraflı olarak incelenmesi ve beraetle neticelenen mevzuların ve neşriyatın ayırt edilmesi.. ve bu konuların karar yerinde mevzu-u bahis edilmemesi iktiza eder.

Halbuki dosya içinde bulunup, Mesela: Yirmidokuzuncu Mektub'un Altıncı Kısmı başlığını da ihtiva eden Hücûmat-ı Sitte adlı eserle, Yirmidokuzuncu Mektub'un Beşinci-Altıncı-Yedinci Kısımları başlığını taşıyan diğer bir eserin Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesinde... ve Sirâcû'n Nur'un 284-297-299-331. sahifelerinde yazılı fikir ve mütalaaları, siyah ve kırmızı kaplı defterlerdeki mektubların Denizli Ağır Ceza Mahkemesinde tedkik kılındığı anlaşılmakta olup.. Hücûmat-ı Sitte ve Yirmidokuzuncu Mektub başlıklı ve yine Onaltıncı Lem'a'dan Yirmisekizinci Lem'a'ya kadar ünvanlı eserler el yazısı ile yazılmış olup mahkumiyetten sonra yeniden basmakla teksir edildiği hakkında hiçbir delil bulunmamasına.. ve Ahmed Feyzi Kul tarafından el ile yazılı, aramada elde edilen Mâidetü'l-Kur'an ve Hazînetü'l-Bürhan nâmındaki eser de tab' ve teksir edilmiş olmamasına.. ve kırmızı ve siyah kaplı iki deftere cem'edilmiş olan mektublar dahi muayyen şahıslar tarafından, muayyen şahıslara yazılmış olup bunlardan doğabilecek mes'uliyet de yalnız yazanın şahsına aid olabileceğine nazaran;

1-Eskişehir ve Denizli Mahkemelerindeki dosyalar celbedilerek, irâd olunan sual ve alınan cevablara göre (o mahkemelerde) suç mevzuu olan yazılar ile (Afyon Mahkemesinde suç mevzuu olan yazılar) arasında ayniyet ve mutabakat olup olmadığı tedkik edilmekle beraber..

2-Sirâcû'n-Nur kitabının evvelden yazılmış ve sonradan biraraya cem've telfik edilmiş ve Denizli Mahkemesince tedkik kılınmış olan Risale-i Nur cüzlerinden ibaret bir kitab olup olmadığı lâıkiyla anlaşılmak üzere..

Bütün eserlerin Ankara'da son defa teşkil edilen bilirkişiler ile Denizli Mahkemesinde dava görülürken tedkikat yapmış olan bilirkişilere müctemian bu bakımdan tedkik ettirilmek... ve Denizli Mahkemesinin Kararından sonra yeniden yazılmış olan kısımlar mevcut olmadığı ayırt edilmek... ve buna nazaran her sanığın hâdisedeki iştirakine ve suret ve derece-i iştirakine aid olan bütün delilleriyle mâhiyetleri de ayrı ayrı tebarüz ettirilmek.. ve bir sanığın Said Nursî'ye veyahutta diğer bir sanığa yazdığı mektubtan diğerlerinin ne sebeble mes'ul olabileceği de izah kılınmak.. ve Sanık Said Nursî'nin içtimâi ve hukuki inkılâbların İslâm akâidinde ve hukukuna münâfi olduğu iddiasını taşıyan efkâr ve mütalaatın kâffesinin İslâmiyetin sahih akîdelerinden olup olmadığı kanaat yerine işaret edilmek.. ve kendilerine "Nur Muhibbi" ve "Nur Talebesi" ünvanlarını izâfe eyleyen herbir sanığın kendilerinden başka kimleri.. ve hatta birbirlerini hükûmetin emniyetini ihlâl edici harekette Said Nursî'ye müzâhir olarak ne surette teşvikte bulundukları ve Said Nursî'nin eserlerindeki mütalaaların da telkînî mahiyette olmayıpta hareket ile müterafik teşvikî mâhiyetinde bulunup bulunmadığı.. etraflı olarak tebârüz ettirilmek icâb ederken...

Bu hususlarda zuhûl olunmasında isâbet olmadığından ve itirazlar bu itibarla vârid görülmediğinden, hükmün ceza usûl muhâkemeleri kanunun 307-308-321. maddeleri mucibince bozulmasına.. ve depo edilen temyiz paralarının geri verilmesine.. ve beşyüz kırk bozma harcının ileride haksız çıkacak taraftan alınmasına.. ve evrakın yerine gönderilmesine 2/6/949 tarihinde oy çokluğuyla karar verildi.

2/6/949 tarihinde ittihaz olunan işbu karar C. Savcı Yardımcısı Kâzım Kara ve sanık vekillerinden Avukat Hulûsî Bitlîsi Aktürk huzurlarıyla 4/6/949 tarihinde usûlen tefhim edildi.

Yargıtay Birinci Ceza Dairesi

Başkanlığı

Fuad

Kitab ve Mektubların İadesine Aid Kararnameden..

***Afyon'un altıyüze yakın kitab ve mektubların
iadesine aid kararnâmenin bir parçasıdır.***

Karar

T.C.

Afyon

Ağır Ceza Mahkemesi

Esas: 952-107
Karar: 952-363
Savcı: 952-2083

Başkan	Üye	Üye	Savcı	Katip
Berki Baran	Ali Niyazi Bayram	Hayri Özbek	İ. Keçecioğlu	A. Gevrek

Mahkememiz Kurulu yukarıda yazılı şekilde teşekkür ederek, dini ve dinî hissiyatı âlet ederek devletin emniyetini bozabilecek hareketlere halkı teşvik etmekten ve Nurcular adı altında gizli bir cem'iyet kurmaktan sanık Mirzâ oğlu Said Nursî ve suç ortakları hakkında yapılan yargılamada, Said Nursî ile arkadaşlarına isnad edilen suçun T.C.K.nun 163-173 üncü maddelerine temas etmekte olması ve bu maddelerin 5677 sayılı af kanununun daire-i şumûlüne girmiş olmasından bilcümle sanıkların hakkındaki amme davasının ortadan kaldırılmasına 20/7/950 tarihinde mahkememizin 155/157 sayısı tahtında karar verilmesini..

Sanıklardan Said Nursî ile suç ortakları Hıfzı Bayram, Husrev Altınbaşak, Ziver Gündüzalp, Hüseyin Baykan nam-ı diğer Tabancalı, İbrahim Edhem Talas, Ahmed Nazif Çelebi ve Salâhaddin Çelebi'nin adem-i kanaat ile aleyhine Yargıtay'a başvuruları üzerine, taleplerine mebni C.M.U. K. nun 392. maddesi gereğince esas-ı dâvâyı görmeye salâhiyetli olan mahkemeden müsadere kararı istenildiği ve usûlün 392. maddesi gereğince bu babda yapılacak duruşmada ve verilen kararda duruşmaya müteallik hükümlerin tatbiki iktiza ettiği göz önünde tutularak, usûlü dairesince duruşma icraası ile bir karar verilmesi lazım gelirken; duruşma yapılmaksızın yazılı olduğu üzere müsadereye karar verilmesi yolsuz görülerek diğer cihetler incelenmeksizin müsadere kararının isimleri yazılı Said Nursî, Hıfzı Bayram, Husrev Altınbaşak, Ziver Gündüzalp, Tabancalı ve İbrahim Edhem Talas'a aid kısmının bu sebepten Yargıtay Birinci Ceza Dairesinin 28/2/952 tarih ve 456/50 esas ve karar sayılı ilamı ile hükmün bozularak dâvâ dosyasının mahkememize iade kılınması üzerine, bozmaya uyularak usûlün 392. maddesi mûcibince açık duruşma yapılarak, duruşmanın sanık Mirzâ oğlu Said Nursî, Hıfzı Bayram, Husrev Altınbaşak, Ziver Gündüzalp, Tabancalı, İbrahim Edhem Talas'a hasren yapıldığının karar yerinde tasrihi ile keyfiyet konuşulup düşünüldü ve aşağıdaki karar yazıldı:

Sanıklardan Said Nursî'nin dinî eser, mektub ve risalelerinde menfi mahiyette yazılar yazdığı ve okuyanları devlete karşı soğutacak, düşünce ve kanaatlerini sarsacak mahiyette mahiyet taşımadıkları ve bu mektub ve risale ve kitapların ulûm-u diniye konusunda kaleme alındıkları ve kendisinin şakirdleri tarafından adetleri teksir olunarak bazı meraklı kimselere verildiği ve gizlice mezkur eserlerin elden ele dolaştırıldığı ve bu yazıların suç konusu olduğunu bilerek neşir ve tamim edildiği ve Nurcular adı altında bir cemiyet kurdukları iddia edilmiş olması, dava konusunda yapılan yargılama dosyasında mevcut deliller, sanıkların Nurcular adı altında gizli bir cemiyet kurdukları hakkında kesin deliller mevcut değil ve hiçbir delilde yok, bir emare tahassul etmemiş. Bahse konu mektub, eser ve risalelerinin taşıdığı gayenin inkılap hareketlerine karşı mukavemet etmek, onları kırıp, yıkmaya çalışmak düşünce ve tahrikatının mevcut olup olmadığı; kötü ve hainane emeller tasarlanıp tasarlanmadığı incelenmiş, 16/12/947 tarihli Diyanet İşleri Müşavere Kurulu üyelerinin bilirkişi sıfatı ile tanzim ettikleri raporda: Kitapların, hususan "Asâ-yı Musâ Mecmuası adlı kitab ve Zülfikar Mucizat-ı Ahmediye ve Kur'aniye mecmuası adlı kitabın her ikisinin bahis mevzuu olan muhtevaları itibariyle, bir cemiyet kurma ve tarikatçılık gütmesi gibi maksat ve rejim ve inkılap aleyhinde siyasetle ilgili fikirler ve devlet emniyetini ihlal edici hareketler ve böyle hareketlere halkı teşvik edecek veya halka hurafeler telkin edecek mahiyetler görülmemiştir ve yoktur. Ancak bu eserlerin teksir edilerek yayınlanması hasta dine hizmet gayesinden ileri geldiği tesbit kılınmıştır."

Keza, Diyanet İşleri Müşavere Kurulu üyelerinden mürekkep bilirkişilerin 16/3/948 tarihli raporlarında: "Siracü'n-Nur Mecmuasının içinde ondört risale ve mektuplar tesbit kılınmış ve her risalede 'Şua' isimleri verilerek rakamlarla sayıları ifade kılınmış ve herbir risalenin muhtevaları ayrı ayrı izah kılındığı gibi ve Gençlik Rehberi'nin imân ve âhiret bahislerini muhtevi, besmelenin mânâsını, kadınların tesettüre riayet etmelerinin lüzumlu olduğunu ve ayrıca dünya hayatının âhiret hayatına galebe çaldığını.. ve siyah kaplı defterin içinde elli kadar mektubun yazılı bulunduğu ve bu yazılarda arabça tekbirler, mahkemelerin Said Nursî hakkında beraet kararı vermeleri, Otuzbir Mart Vakıasından bir miktar sonra ve otuzbeş seneden beri siyaseti terk ettiği; kendisine izâfe edilmek istenilen mehdilik vasfını hiçbir cihette kabul etmediği ve etmeyeceğini .. ve içtimâî inkılablar ve teaddüt-ü zevcat ve miras gibi, ahkam-ı şahsiyeye taalluk eden hukukî mevzular aleyhine, din esaslarına istinaden yazılmış olan birtakım fikir ve mütâlaadan ibaret olduğu netice ve kanaatına varılarak; yazıların ilmî ve dinî telkini mahiyette bulundukları ve bu

eserlerin muhteva oldukları fikirlerin suç teşkil etmediği" Diyanet Riyasetindeki ehl-i vukuf bilirkişilerin tesbit kılınmış olmasına...

Esasen Denizli Ağır Ceza Mahkemesince bahse konu eserlerden Risale-i Nur ile "Beşinci Şua" kitabı ve sair elde edilen bütün kitaplar, siyah kaplı ve kırmızı kaplı defterler dâvâ konusu alınmış ve bu eserlerin suç sayılmaması sebebiyle, bulunduranlar hakkında 16/6/944 tarihinde 199/136 sayılı ilamıyla beraet kararı verilmiş ve mezkur karar, Yargıtay Birinci Ceza Dairesinin 30/12/944 günü ilamıyla onandığından ve bu beraet kararından sonra Risale-i Nur ve Beşinci Şua ve siyah ve kırmızı kaplı defterlerin ilave gördüklerine dair bir kevnî iddia ve delilleri tesbit kılınmadığına ve mezkur neşriyatın suç olmadığına hükmen kabul edilmiş olmasına ve 5677 sayılı af kanununun isnad maddeleri suç sayma kategorisinden çıkarılmış olmasına ve mezkur dava mevzuu olan yazılı eserlerin aynı kasıt altında yeniden neşredilmiş oldukları hakkında bir kevnî iddia ve deliller bulunmamasına, bulundukları iddiasının mücerred mahiyette kaldığına...

Bundan sonra propagandaya vasıta olarak dağıtılacakları ihtimalinin bertaraf edilmesi için, savcıca, zor alınmasına tâbî tutulması isteği; savcının zannî tahmininden ileri geçmediği ve vehme kaynak olduğu cihetiyle reddine...

Sanıklardan Said Nursî, Hıfzı Bayram, Husrev Altınbaşak, vekilleri Avukat Ahmed Hikmet Gönen'in yüzüne karşı, C. Savcısı İbrahim Keçecioğlu hazır bulunduğu halde açıktan okunarak kanun yolları anlatıldı ve bütün kitab ve mektupların iadesine karar verildi.

18/12/952

Başkan	Üye	Üye	Katip
Berki Baran	Ali Niyazi Bayram	Hayri Özbek	A. Gevrek

Mahrem bir musalahanamedir

Mahrem bir musalahanamedir

Afyon Müdde-i umumisi Abdullah Bey!

Manevi ve şiddetli bir hatıra-i kalbiye, beni sizin ile mahremane bu gelen hasb-ı hali beyan etmeye mecbur etti:

Sen bayramın ikinci günü bana dedin: "Bundan sonra Van'dan gelen müdde-i umumi ile konuşacaksın. Ben ise müdafaatının intişarına karşı bir eser yazıyorum. Hata-sevab cetvelinde bana isnad edilen hataların tashihine çalışıyorum. Bu eserimi neşredeceğim." Daha durmadınız, gittiniz!..

Müdde-i umumi bey! Sakın, sakın, sakın! Eski tarzda hem sana kaç cihetle, hem millete, hem vatana, hem asayişe pek çok zararı olacağını beni aldatmayan bir hatıra ile haber vermeye beni sevkeden üç dört madde var:

1- Benim çok kusurlu ve kabir kapısındaki şahsımı çürütmek ve mahkûm etmeye çalışmak ve hükümeti aleyhine çevirmek bu sırada acı bir zulümdür. Ben itiraf ediyorum ki; Şahsım çürüktür, kusurludur ve Cenab-ı Hak beni kendime beğendirmedine çok şükür ederim. Fakat Kuranın imanî hakikatlarına Risale-i Nurun hizmeti çürütülmez. Âlem-i İslâm onu takdir ve tahsin etmiştir. O hizmette benim hissem ihtiyaç ve iltica ile, manevi sualler ve dertlerimizi hissetmekle Kur'an hazinelerindeki ilaçları elde etmek için yalvarmalardır. İşte bu sebebe binaen, o eserlerle garazkârane neşriyat, kusurlu şahsıma değil, belki nurlarla hizmet-i imaniyeye bir hücum telâkki edilecek.

İşte bütün muhtaç ehl-i iman nefretle, beddualarla teessüf edip, o neşriyat aleyhinde pek çok ehl-i hakikat ve dindar vatanperverler ve milliyetperver hamiyetçiler itiraz ederek, pek lüzumsuz ve zararlı ve hariçten gelen ve ihtilaftan istifade eden dehşetli tehlikeye yardım eden bir ihtilâf-ı efkâr meydana çıkacak, herkes acıyacak... Yalnız yüzde bir iki dinsiz anarşistler memnun olacaklar. Bu suretle sen o eserle insafsız ve kıskanç bazı ehl-i vukufun yanlış mana vermelerine ittibaen, şiddetli iddianamende yazdığın hataları tashih ve ispat edemezsen, belki daha büyük bir hataya vesile telâkki edilir. Çünkü adliye ve makam-ı iddia mahiyeti, hiç bir tarafgirlik ve şahsî hissiyatı göstermek ve kendi nefsinin beğendirmek kaldırmaz.. Ve müdde-i umumi ise, bir avukat gibi cezaya maruz masumlar tarafından gelen tekzibler, şiddetli itirazlardan enaniyeti cihetinde müteessir olsa, hükümleri kanunî ve adalet olmaz. Nefsani ve zâlimane olduğuna: Meşhur bir hâkim, bir adliye memuru, müstehak bir cânîye cezayı tatbik ederken hiddetle yapmış. O hâkim onu azletmiş, "zulmettin" demesi, kuvvetli bir hüccettir.

Madem hakikat budur, sen başkalarına tâbî' olup, aleyhimizdeki hatalarını tashih ve eserini neşretmek istersen: en selametli yol aynen Nur talebeleri nasıl ki aleyhimizdeki mahkeme

kararını muhterem bir eser gibi teksir edip, karar veren heyete, -Sen de içinde- çok hayırlı dua ve takdirleri celbe vesile oldu. Senin aleyhimizdeki yazılarının şahsıma ait kısmı istediğin gibi şiddetli olsun.. Fakat mal-ı umumi ve hazine-i Kur'anın yadigârları ve ne kadar tenkid nazarıyla bakmışsan, herhalde senin ruhunda hiç çaresi bulunmayan; kabrin haps-i münferidine ve ölümün idam-ı ebedisine karşı kurtarıcı kat'î hüccetleri bırakan Nurların mahrem parçalarına ait ve cezayı muzaaf bir surette bize çektiren kısmına karşı müsâlâhakârane ve islâh tarzında ve sair Risalelerin haseneleri o mahremlerin seyyielerini affettirir diye insafkârane müsamaha suretinde te'vil ediniz. Ta bütün Nur talebelerinin hayırlı dualarını ve Nurdaki imanî mes'elelerine ilânatla nazar-ı dikkati celbe vesile olan bu Afyon imtihanımıza terettüp eden çok ehemmiyetli sevabından hissini alıp, senin eserin dahi kararname gibi Nur talebeleri teksir ve neşretsinsinler. Hem sana, hem vatana tam faide olsun.

Bu mahrem hasb-ı halin sebeblerinden ikinci madde:

Ben fitraten iki şeyden çok inciniyorum. Biri firaktan, biri adavetten ruhum çok müteallim oluyor. Mümkün olduğu kadar kaçıyorum. Onun için fanî dünyanın firaklı işlerini, sevimli muvakkat dostlarını bırakıp; firaksız, bâki şeyleri bulmak niyetiyle inzivaya girip hayat-ı içtimaiyeyi ve siyaseti bıraktım.. Ve dahilde adavet ve münakaşalara bir vesile olan fûrûatı değil, belki bütün nev-i beşerin en ehemmiyetli meselesi olan erkân-ı imaniyeyi ve beşerin medar-ı saâdeti ve umum İslâmın esas ve rabita-i uhuvveti bulunan Kur'anın hakaik-i imaniyesini bulmak ve muhtaçlara buldurmaya hayatımı vakfettim. Hatta değil yalnız Müslümanlarla, belki dindar Hristiyanlarla dahi dost olup, adaveti bırakmaya çalışıyorum. Harb-i umumi ve komünizmin altındaki anarşistlik tehlike ve tahriplerinin lisan-ı hal ile: **"Dünya fânidir, firaklarla doludur!.. Ey insanlar adaveti bırakınız! Geliniz, Kuran dersini dinleyip, birleşiniz!.. Yoksa sizi mahvedeceğiz!"** diye benim mezkûr iki vaziyetimin haklı olduğunu gösteriyor.

Bu sırlı halimi hükümet bilmediğinden beni çok sıkıttı. Ben sabrettim. Afyon müddeisi dahi bazı kıskanç adamlara aldandı. Beni ziyade incitti. Bu hapsimde bazen bir gün, bir ay Denizli hapsindeki sıkıntıdan ziyade sıkıntı çektiğim bir zamanda: Mazlumların silâhı olan beddua etmek hatırıma geldi. Birden dört beş yaşında bir kız çocuğu pencerelerime alâkadarane bakıyor gördüm. Sordum, dediler: Abdullah Bey'in kızıdır. Ben de o masumun hatırı için bedduayı bıraktım.

Sonra ihtiyarlıktan gelen bir titizlikle tahammül fevkindeki sıkıntılarımın müsebbiblerine dua ile manevi intikam almak hatırasına karşı kalbime geldi ki: O zat herhalde ne kadar inatçı da olsa tenkid nazarıyla baktığı Nur risalelerinden manevî istifade etmiş. Bu istifadesi ve bir iki sebep-i aher için **"bedduadan vazgeç!"** ihtar edildi. Gerçi benim gibi çok kusurlu adamın duası nadiren te'sir eder. Fakat **"Mazlumun âhı arşa kadar gider"** sırrıyla ve meselemiz bir olan bütün mübarek, ma'sum ve müttaki Nur talebeleri dualarıma manen amin, amin, amin demeleri inşaallah makbul dua hükmüne geçer. Ben de bu manevi silâhımı mecburiyet-i kat'îye olmadan, ma'sum çocuklara zarar gelmemek için bana zulmedenlere karşı isti'mal etmiyorum.

Rica ederim, gücenme bu gelen faraziyemden!.. Eğer faraza resmî bir makamdan teşvik veya hodfuruşluk damarından bir tahrik veya hukukumu müdafaa için mülayimane itiraznamemdeki garazsız sana tenkidlerimden bir intikam almak için bu lüzumsuz ve zararlı eseri yazıyorsan, kat'iyyen bil ki; Sana yüzde bir fayda olsa, doksan dokuz zarar olur. Aynen meşhur doktor Abdullah Cevdet'in, Kuranın bazı hakikatları aleyhine yazılan Doktor Duzi'nin eserini neşretmesiyle, rahmetler yerinde onun ruhuna nesl-i âtiden la'netler ve nefretler gelmesi gibi; pek çok ehl-i iman tarafından tenkidler, itirazlar gelmek ihtimali var...

Şöhretperestlik emeli ise, bütün bütün aksine dönecek ve intikam hissi daha ziyade kabaracak.. Nur talebeleri kanun dairesinde hücum edecekler. Senin adavetkârane bir eserin çıksa, Nur talebeleri ile beraber bütün muhalifler ve nurlara muhtaç binler muarızlar çıkacaklar, eserler yazacaklar. Hem sen iki şiddetli iddiamamende muza'af bir surette bizden, hususan benden hata sevab cetvelinin intikamını almışsın. Daha ileri gitmek, gazab-ı ilâhiye bir vesile olmak ihtimali var.

Hasb-ı halin sebebinin üçüncü maddesi:

Bizim ve nurların esas mesleği ve temel taşı ihlâs olmasından, dünya cereyanlarına ve siyasi işlere bakmamak, meşgul olmamak bize lâzımdır. Ta ihlâsa dokunmasın. Sen tekrar bizi dünya ile meşgul etme, çok rica ederiz.

Said Nursî

Müdafaanın, Büyük Doğu Gazetesinde neşredilen şekli

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

30 Mayıs 1952 tarihinde Afyon'daki mahkemesinden sonra tekrar Emirdağı'na teşrif buyuran Üstadımız Bediüzzaman Hazretlerinin, Büyük Doğu Gazetesi'nin 31 Mayıs 1952 tarihli nüshasında neşredilen mahkemedeki beyanatlarıdır.

Hüsrev

Bediüzzaman mahkemede: Abdurrahman Şeref Laç'ın gizliliğe itirazı üzerine duruşma alenî yapıldı.

Said Nursî Hazretleri, bu devirden evvel gizli düşmanlarım mutlak bir istibdadla cumhuriyeti siper alarak beni tazib ettiler, dedi.

Bugün Afyon Ağırceza Mahkemesinde Bediüzzaman Said Nursî hazretleriyle 34 Nur talebesinin muhakemelerine bakılmıştır. Eskişehir'den, Isparta'dan, Emirdağı'ndan ve diğer şehir ve kasabalardan yüzlerce meraklı bir dinleyici kitlesinin hazır bulunduğu bu davada, seksenlik ihtiyar Said Nursî Hazretleri bizzât hazır bulunuyordu. Ayrıca kendisini İstanbul'dan gelen avukatı Abdurrahman Şeref Laç da temsil ediyordu. Davanın mahiyeti şu idi:

Üstad'ın Risale-i Nur Külliyyatının neşrinden dolayı Afyon Savcılığı, Ceza Kanununun 163. maddesine göre dava açmıştı.

Ankara profesörlerinden müretteb bir bilirkişi heyeti, "Bu risalelerin 163. maddeye göre laikliğe aykırı bir hareketi tazammun etmediğini tesbit ederek rapor vermiş ve Af Kanunu ile cezaî takibata devam edilemeyeceği anlaşılmış ve dava durdurulmuştu. Buna rağmen Afyon Ağırceza Mahkemesi yüzlerce Risale-i Nur Külliyyatının müsadervesine karar vermişti.

Yapılan itiraz üzerine Temyiz Mahkemesi, bilirkişi heyeti müvacehesinde Nur Risalelerinin müsadervesine nasıl karar verebildiği noktasından hükmü bozmuş. Yeniden duruşmaya başlanmıştır. Celse açıldığı zaman mahkeme heyeti, savcının talebi ile duruşmanın gizli olarak cereyan edeceğini bildirmiş ve salonu dolduran yüzlerce dinleyici dışarıya çıkarılmıştır. Bunun üzerine Avukat Abdurrahman Şeref Laç buna itiraz etmiş, duruşmanın gizli yapılması için kanunî sebep olmadığını izah etmiştir.

Mahkeme heyeti bu ciheti tekrar müzakere ettikten sonra, duruşmanın alenen icrasına yeniden karar vermiş ve kapılar açılarak dinleyiciler tekrar salona alınmışlardır.

Duruşma bu suretle başladıktan sonra, Abdurrahman Şeref Laç davadaki kanunî vaziyeti izah etti. Bundan sonra mahkeme reisinin, mahkûmiyeti olup olmadığı sualine Said Nursî cevap verdi ve şöyle dedi: "Mahkeme kararıyla hiçbir mahkûmiyetim yoktur. Fakat yirmisekiz sene fiilen zulmün mahkûmuyum." Ve sözlerine şöyle devam etti:

"Demokrasiden evvel gizli düşmanlarım, cumhuriyeti siper alarak bir istibdad-ı mutlakla, rejimi siper alarak bir irtidad-ı mutlakla, medeniyeti siper alarak bir sefahet-i mutlakla ve kanunu siper alarak cebr-i keyfî-i küfrîyi tatbik etmekle beni tazib ettiler. Şimdi huzurunuzda maznun olarak bulunan ve muhtelif vilayetlerden celbedilen Nur Talebeleri aynı eserlerden dolayı muhakeme edilmekte ve binlerce lira masrafa maruz kalmaktadırlar. Bu iş dört sene uzamıştır. Kanun her yerde ve her mahkeme için birdir. Kaziye-i muhkeme mevcuddur. Bu iş burada artık uzamamalıdır. Risale-i Nur; İslâmiyet, millet ve vatan için hârika faideleri ve hüsn-ü tesirleri hâiz olup Ramazan-ı Şerif hürmetine Cenab-ı Hak'tan niyaz ederiz ki, bu iş artık bitsin. Daha fazla uzamasın."

Bunun üzerine mahkeme, bazı muamelelerin ikmali için duruşmayı başka bir güne bırakmıştır.

Büyük Doğu

Temyiz Mahkemesi Talebe Müdafaaları

Risale-i Nur şakirdlerinin İdiianameye karşı ayn-ı hakikat itiraznameleridir.

Avukat Abdurrahim [Üstadın lisanıyla..]

Nur'un eski talebelerinden Avukat Abdurrahim'in Üstadımızın

İsaniyla başvekile yazdığı bir istidadır. Makam münasebetiyle buraya yazıldı.

Başbakanlığa Dâhiliye Bakanlığına Adliye Bakanlığına

Muhterem Efendiler!

Hürriyet ilanını, Birinci Harb-i Umumiyyi, mütareke zamanlarını, milli hükümetin teşekkülünü ve cumhuriyet zamanını birden derkeden bütün hükümet ricali beni pek iyi tanırlar. Bununla beraber müsaadenizle hayatıma bir sinema şeridi gibi göz gezdirelim.

Bitlis vilayetinin Nurs köyünde doğan ben; talebe hayatımda rast gelen bütün alimlerle mücadele eder, ilmî münakaşalarla karşıma çıkanları inayet-i İlahiyye ile mağlub ede ede İstanbul'a kadar geldim. İstanbul'da bu afetli şöhrat içinde mücadele ederken nihayet rakiplerimin ifsadatıyla, Sultan Abdulhamit'in emriyle tımarhaneye kadar sürüklendim. Hürriyet ilanı ve Otuzbir Mart vakiasındaki hizmetlerime İttihad-Terakki hükümetinin nazar-ı dikkatini celbettim. Cami-ül-Ezher gibi Medresetü'z-Zehra namında bir İslâm Üniversitesinin Van'da açılması teklifi ile karşılaştım. Hatta temelini attım. Birinci harbin patlamasıyla talebelerimi başıma toplayarak gönüllü alay kumandanı olarak harbe iştirak ettim. Kafkas cephesinde Bitlis'te esir düştüm, esaretten kurtularak İstanbul'a geldim. Darü'l-Hikmeti'l-İslâmiye'ye aza oldum. Mütareke zamanında istila kuvvetlerine karşı bütün mevcudiyetimle İstanbul'da çalıştım. Milli hükümetin galibiyeti üzerine yaptığım hizmetler Ankara hükümetince takdir edilerek Van'da üniversite açmak teklifi tekrarlandı.

Buraya kadar geçen hayatım bir vatanperver hali idi. Siyaset yoluyla dine hizmet hissini taşıyordum. Fakat bu andan itibaren dünyadan tamamen yüz çevirdim ve kendi istilahıma göre "Eski Said'i gömdüm." büsbütün âhiret ehli Yeni Said olarak dünyadan elimi çektim. Tam bir inziva ile bir zaman İstanbul'un Yuşa tepesine çekildim daha sonra doğduğum yer olan Bitlis ve Van tarafına giderek mağaralara kapandım. Ruhî ve vicdanî hazzımla başbaşa kaldım.

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ وَالسَّيِّئَةِ

Yani "*şeytandan ve siyasetten Allah'a sığınırım*" düsturuyla kendi ruhî alemime daldım. Kur'an-ı Azimüşşan'ın tetkik ve mütalaasıyla vakit geçirerek ve Yeni Said olarak yaşamağa başladım. Fakat kaderin cilveleri beni menfi olarak muhtelif yerlerde bulundurdu. Bu esnada Kur'an-ı Kerim'in feyzinden kalbime doğan füyuzatı yanımdaki kimselere yazdırarak birtakım risaleler vücuda getirdim. Bu risalelerin hey'et-i mecmuasına Risale-i Nur ismini verdim. Hakikaten Kur'an'ın nuruna istinad eylediği için bu isim vicdanımdan doğmuş gibi ilham-ı İlahi olduğuna bütün imanım kaniim. Ve bunları istinsah edenlere "Barekallah" dedim. Çünkü : İman nurunu başkalarından esirgemeye imkân yoktu. Bu risalelerim iman sahipleri tarafından birbirinden alınarak istinsah edildi. Bu istinsah bana böyle bir kanaat verdi ki; Müslümanların zedelenen imanlarını takviye için bir sevk-i İlahidir. Bu sevk-i İlahiye hiçbir sahib-i iman mani olmayacağı gibi teşvike de manen mecbur bulunduğumu hissettim. Zaten bugüne kadar yüzotuzu bulan bu risaleler tamamen ahiret ve iman bahislerine ait olup siyasetten ve dünyadan kasdi olarak bahsetmez. Buna rağmen birtakım fırsat düşkünlerinin de iştigal mevzuu oldu.

Üzerinde tedkikat yapılarak Eskişehir, Kastamonu, Denizli'de tevkif edildim. Mahkemeler oldu, neticede hakikat tecelli etti. Adalet yerini buldu. Bu düşkünler bir türlü usanmadılar. Bu defa da beni tevkif ederek Afyon'a getirmişlerdir. Mevkufum, isticvab altındayım, bana şunları isnad ediyorlar.

- 1-Sen, siyasi bir cemiyet kurmuşsun.
- 2-Sen, rejime aykırı fikirler neşrediyorsun.
- 3-Siyasi bir gaye peşindesin.

Bunların esbâb-ı mucibe ve delilleri de risalelerimin iki-üçünde onbeş cümleleridir.

Sayın bakan! Napolyon'un dediği gibi: "*Bana te'vili kabil olmayan bir cümle getiriniz, sizi onunla idam edeyim.*" Beşerin ağzından çıkan hangi cümle var ki: Te'villerle cürüm ve suç teşkil etmesin. Bilhassa benim gibi yetmişbeş yaşına varmış ve bütün dünya hayatından elini çekmiş sırf ahiret hayatına hasr-ı hayat etmiş bir adamın yazıları elbette serbest olacaktır. Hüsn-ü niyeti makrûn olduğu için pervâsız olacaktır. Bunları tetkik ile cürüm aramak insafsızlıktan başka birşey değildir. Binâenaleyh bu yüzer risalemden hiçbirisinde dünya işini alakalandıran bir maksat yoktur. Hepsî Kur'an Nurundan iktibas edilen ahirete ve imana taalluk eder. Ne siyasi ve ne de dünyevi hiçbir gaye ve maksad yoktur. Nitekim, hangi mahkeme işe başlamış ise aynı kanaat ile beraet kararını vermiştir. Binâenaleyh, lüzumsuz mahkemeleri işgal etmek ve masum imân sahiplerini işlerinden, güçlerinden alıkoymak vatan ve millet namına yazıktır. Eski Said bütün hayatını vatan ve milletin saadeti uğrunda sarfetmiş iken, bütün bütün dünyadan el çekmiş

yetmişbeş yaşına gelmiş Yeni Said nasıl olur da siyasetle iştigal eder. Buna siz de tamamen kanisiniz.

Benim tek bir gayem vardır: O da; mezara yaklaştığım bu zamanda İslâm memleketi olan bu vatanda bolşevik baykuşlarının seslerini iğitiyorum. Bu ses İslâmın iman esaslarını zedeliyor. Halkı; bilhassa gençleri imansız yaparak kendine bağlıyor. Ben bütün mevcudiyetimle bunlarla mücadele ederek gençleri ve müslümanları imana davet ediyorum. Bu imânsız kitleye karşı mücadele ediyorum. Bu mücahedem ile Allah huzuruna girmek istiyorum. Bütün faaliyetim budur. Beni bu gayemden alıkoyanlar da korkarım ki bolşevikler olsun! Bu iman düşmanlarına karşı mücahede açan sizin gibi dindar kuvvetlerle elele vermek, benim için mukaddes bir gayedir. Beni serbest bırakınız; elbirliğiyle, komünistlikle zehirlenen gençlerin ıslahına ve memleketin imanına ve Allah'ın birliğine hizmet edeyim.

Said Nursî

Avukat Hikmet [Üstadın lisanıyla..]

Bu parça Avukat Hikmet tarafından kaleme alınmış ve Ankara'ya Mahkeme-i Temyiz'in reisine gönderilen müdafaatın başına ilhak edilmiştir.

1/10/948

Ankara Yüksek Yargıtay'ın Âdil Başkanlığına!

Bilhassa son zamanlarda hürriyet-sever milletlerin ülkelerinde görülen komünist cereyanlarının tahribat ve teşevvüsâtı ve bu husustaki teşebbüsler memleketimizde de görülmektedir. İşte millet bünyesini sarsan bu kötü cereyanlara karşı son derecede müessir bir kalkan vazifesini gören İslamiyet dinini ve hislerini kuvvetlendirmek suretiyle hem içtimai bünyemizi takviye ve hem de vatan ve millet saadetine ve âsâyışın te'minine yegâne medar olan ve fakat son zamanlarda maalesef zayıflamaya yüz tutan bu içtimai, dinî ve ahlâkî duyguların kaynağı olan İslamiyet dininin kuvvetlendirilmesi maksadıyla ve gayesiyledir ki; siyasetten tamamen âzâde bir halde yazdığım ve bir çokları da kırk sene evvelden beri yazıla gelmiş ve Kur'an tefsirlerinden ibaret olan ve bu suretle Nur Mecmuaları altında toplanan kitaplarla Risale ve mektupların memleket içerisinde muhtelif yerlerde elden ele geçerek okunması, sebepsiz yere idareyi kuşkulandırmış bulunmaktadır.

Bu sebebledir ki: Lüzumsuz yere bu kitapları risale ve mektupları yazan ve teksir eden ve okuyanları ve hatta habersiz olarak bir paket içinde nakline vasıta olan bir çok kimselerle birlikte cümlemizi zaman zaman taht-ı muhâkemeye ve taht-ı tevkife alınarak daima ta'ciz ve tazyik edilmiş ve edilmekteyiz.

Bu defa da evvelce Denizli Mahkemesinde aynı suçtan beraet ettiğimiz halde, üçüncü defa olarak aynı mahiyette olan "gizli dinî cem'iyet kurmak ve halkı hükûmet aleyhine teşvik etmek" gibi suç vasıfları verilmek suretiyle kırkdokuz kişi taht-ı muhâkemeye alınarak sekiz aydan beri kısmen mevkuf bulunuyoruz.

Arz olunan mahiyet ve maksadımıza hiçbir noktada uymayan ve fakat iddia ve tavsif itibarıyla şahsımız, gayemiz ve hareketlerimiz için ağır bir ittiham teşkil eden şu iddiaya karşı şahsıma ait müdafaat ile son sözümü ve Diyanet Riyaseti raporuna cevap ve hey'et-i vekileye yazılan istid'a ve diğer suçlu talebelerin şahsi müdafaanameleri ve ayrıca hata ve sevab cedveli gibi yazıların birer suretleri adâletin baş reisliği olması itibarıyla bera-yı malumat ilişik olarak takdim olunmuştur.

Kabul buyurularak ehemmiyetle mütâlaanızı; yetmişbeş yaşlarında olup İslam dinini kuvvetlendirmek ve yaymak gibi sırf dini gayretlerinden dolayı hayatının son günlerini üçüncü defa olarak hapisane köşelerinde inleyerek geçirmekte iken, aynı gayret ve maksatlarıyla bu dine gerek şahsım gerekse başkası için hizmet etmesinden dolayı aylardan beri aynı zindanda çocuk ve çoluğuna hasretlik çeken arkadaşlarım ve şahsım namına saygılarımla arz ve istirham eylerim.

Afyon Cezaevinde Mevkuf

Said Nursî

Husrev'in Mektubu

(Avukat Ahmed Hikmet'in bize yazdığı parça ile bu mektup, talebe itiraznamelerinde bu mektup başında ve parça ahirinde veya

içinde yazılsa münasibtir. Çünkü avukatlarımız olan Halil Hilmî ve Ahmed Hikmet ister istemez Nur Şakirdlerinden olmuşlar, onların da hisseleri var.)

Husrev yazıyor.

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ ①
وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ ②
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا ③

1/10/948

Mahkeme günü : Cuma

Çok Sevgili Üstadımız Efendimiz!

Dünkü mahkememiz çok ehemmiyetli, çok heyecanlı olmuştu. Avukat Halil Hilmî, baştan nihayete kadar cereyan eden mahkeme safahatında elde ettiği kanaatını hûlasaten serdettikten sonra:

"Denizli Mahkemesinde Said Nursi, Atatürk'e rakı içe içe karnı su tulumbası gibi şişmiş" dediği.. hem orada kendisine "Başını niye açmıyorsun? Sarığını niye çıkarmıyorsun?" dedikleri zaman "Başım gövdemden ayrılmadıkça veya boynuma ip takılıp asılmadıkça bu teklifinizi bana tatbik edemezsiniz!" diye pek şiddetli konuştuğu halde.. Said Nursi, Denizli'de dokuz ay imtidat eden tedkikat neticesinde -bugünde kendisine ve talebelerine isnad edilen suç mevzularından daha çok ittihamlardan hiç birisi mevcut olmamakla- eserleriyle, talebeleriyle beraat etmiş. Şimdi ise yüksek mahkemenizde çok mülâyim konuşan ve asla dini bir temayülden başka hiçbir şeyi iltifat etmedikleri anlaşılan Bediüzzaman'ın ve talebeleri olan bu biçare vatan evladlarının daha çok mekufiyetlerinin temâdisinin zulüm olduğu kanaatına yüksek mahkemenizde vasıl olmuştur."

"Huzurunuzda bulunan bu vatandaşlar hakikaten bîgünahtırlar. Bunlar, siyasetle ve fena maksatlarla alâkası bulunmayan Said Nursî'nin eserlerini okuyup yazmaktan ve yaymak suretiyle ehl-i imâna hizmet etmekten başka hiçbir gaye takip etmemişlerdir. Bu hareketleri ise hiçbir şekilde suç teşkil edecek mahiyette değildir. Hatta bu vatandaşlar : "Türk milletinin kanun-u esasi ile dini, din-i İslâm olduğu halde bu güne kadar ihmal edilen din tedrisatının tekrar mekteplere konulmasına ve imam-hatip mekteplerinin açılmasına yegane sâik, bizim mesaimizin mahsulüdür." deseler dahi, yine bir suç teşkil etmez. Mâsumiyetleri mahkemenizce de tahakkuk ettiği kanaatında olduğum bu vatandaşların hiçbir suçları olmamakla beraber, bu mes'eledede eğer bir suç varsa; "O suç benimdir" diyen bu eserlerin müellifi Said Nursi'ye aittir. Bu vatandaşların tahliyelerini istiyorum" diyerek sözünü bitirmiş...

Fakat hey'et-i hakimenin siz sevgili Üstadımızı konuşturmak istememelerine rağmen siz sevgili Üstadımız ısrar ile söz almış ve "Avukat doğru söyledi" diye söze başlamıştınız. Yirmiiki seneden beri bilafâsıla gizli düşmanlarınız tarafından şahs-ı mübarekenize yapılan pek şiddetli işkenceleri, ihanetleri yadettikten sonra:

"Benim müdafaatım elinizdeki risalelerimdir. Talebelerim bilirler ki; benim gizli düşmanlarım beni idam etseler sonra Risale-i Nur'la imanlarını kurtarsalar, ben onlara hakkımı helal ediyorum. Eğer sizde benim o gizli düşmanlarımın şahsıma yaptıkları nâkabil-i tahammül işkenceleri bilseydiniz, siz de benim halime ağlayacaktınız. Hatta burada sekiz aydan beri bana çektiğiniz azaplardan dolayı size de hakkımı helal ediyorum.

Bu masum vatan evlatlarına tesmiye edilen Nurcu ismi, kitaplarımı okuyup yazmalarından başka bir şey değildir. Halbuki; siz de şimdi bunlar gibi Nurcu oldunuz. Mekke-i Mükerrerme, Medine-i Münevvere, Hindistan ve Mısır gibi Alem-i İslâm'ın mühim merkezlerinde âlimlerin takdirlerine mazhar olan Risale-i Nur, sizin de kalplerinizi kendine çevirmiş. Bu mâsum vatan evlatlarını bırakınız, kabahat varsa benimdir. Evet kabahatım var; o da: Dünyaya bakmadığımdır." diye hem çok yerinde, hem çok acıklı sözleriniz bizleri pek çok müteessir ettiği gibi hey'et-i hâkimeyi de müteessir etmişti. (O son sözler gizli kaldı.)

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي ④

Çok kusurlu talebeniz

Husrev

- 1.) Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
- 2.) Hiçbir şey yoktur ki Allah'ı hamd ile tesbih etmesin. (İsrâ Sûresi, 17:44)
- 3.) Allah'ın selâmi, rahmeti ve bereketi; sonsuza kadar sürekli üzerinize olsun.
- 4.) Bâkî olan sadece Odur.

Zübeyir'in Temyiz Lâyihasından Bir Kısım

Zübeyir'in Temyiz Lâyihasından Bir Kısım

Risale-i Nur, cihan-şumûl değeriyle Avrupa'da takdire mazhar olup intişar ettiği zaman, Onun düşmanları olan dinsiz, mason ve komünistler orada da neşrine mâni' ve nâşirlerini imhaya yelteneceklerdir.

Yukarıda arz ettiğim vecihle; Risale-i Nur yalnız Türkiye için değil, bütün beşeriyeti tenvir gayesiyle te'lif edilmiştir. Bu itibarla "zındıklar, mürtedler" tabirinin hükümet ve adliyenin bir kısım me'murlarına söylenmediği her hüsn-ü niyet sahibi anlar ve anlıyor.

Fakat, gizli cem'iyet ittihamı yirmi seneden beri bulunmadığı gibi şimdi de tek bir emaresi bulunmayarak, bir suçun tahakkukuyla değil tevehhümüyle cezalandırılmadığı için cezaya çarptırılacak tutanak noktaları merakla, dikkatle aranıyor. Te'vil edilebilecek veciz bir cümle bulunduğu zaman derhal yapışılıyor. Tabîdir ki bu acîb tecessüs, su-i zannı ihsas ettiriyor.

Şu halde Bediüzzaman ve Risale-i Nur Şâkirdleri, muhakkak surette herhangi bir te'sirle ve tazyikle mahkum ettirilmek isteniliyor. Yoksa, Risale-i Nur eserlerinde "Ey ehl-i imân!" denildiğinden Türkiye'nin Diyanet Reisine ve müftülere hitab edilmeyip üçyüzelli milyon müslümana tevcih edildiğini nasılkı câhillere dahi anlıyorlarsa.. "Ey mürtedler, ey zındıklar!" tabirlerinin de, hükümet ve adliyenin yalnız bir kısım me'murlarına söylenmediğini yine âmiller dahi daha ilk nazarda bilirler.

En câhilin fehmettiği bu açık sözleri hâkim gibi şahsiyetlerin derkedememesi, kat'iyen ihtimal dahilinde değildir. Bunun için Afyon Savcısının ve onu tasvib eden Ağır Ceza elemanlarının böyle tabirler üzerinde su-i te'viller ile musırrane durmaları muhakkak ceza verebilmek kasdını kendiliğinden ayan-beyan etmektedir zannındayız. Eski Maarif Vekili Hasan Ali gibi salâhiyettar komünistlerin neşriyatlarının müsbet ilimlerle sağlanan vesvese ve şüphelerin neticesiyle yıkılan imanları Risale-i Nur eserleri isbatçılıkla inşaa ve imâr ediyor.

İşte gençliğimizin Risale-i Nur'a elektriklenmiş gibi sarılmalarının en ince sır ve hikmetlerinden bir tanesi de budur: Senelerden beri ferağat-ı nefisle ve eşsiz bir fedakârlıkla yarım asırlık bir elbise, yirmibeş senelik pamukları görünen bir hırka, belki yirmi senelik ayakkabısı olan bir çift terlik, eski bir yatak, birkaç yemek kabı gibi gayet zaruri olan eşyalara malikiyet, fakr-u haliyle eşine rastlanmamış bir kanaatla, ihtiyar, hasta ve fevkalâde ihtimame muhtaç bir çağda gizli düşmanları olan komünist ve masonların müteaddit ihanet, çeşitli işkencelerine karşı, tahammülün fevkinde sabrı ile Bediüzzaman Said Nursî; din aleyhindeki birçok sinsi planlarla, yukarıdaki mahvedici ve için için kemirici planı da realist görüşüyle fark etmiş, dehşetli dessayane ve perdeli olan bu planları akim bırakacak eserleri telif etmiştir.

Fakat ne hazin ve acıklı ve binler teessüflere şayeste bir vaziyettir ki; bu İslâmiyet kahramanı ve harikulâde büyük zat, yirmibeş senedir hapislerde, zindanlarda, inzivagahlarda, tecrid-i mutlaklarda imha edilmeğe çalışılmıştır ve çalışılmaktadır.

Komünistlerin ihanetiyle meydana gelen evhamın icab ve neticesi olan garazkârlıklarla Risale-i Nur müellifi cezalandırılrsa dahi, Risale-i Nur eserleri yine büyük bir iştiaç ve gittikçe artan bir alâka ile okunmakta devam edecektir.

Birinci ve en kuvvetli delili şudur ki; yeni harf ile teksir edilebilen "Asâ-yı Musa" eserini okuyan gençler, Kur'an harfleri ile yazılmış mütebakî eserleri de okuyabilmek için kısa bir zamanda o yazıyı da öğreniyorlar. Bu şekilde bir çok ilimlerin öğrenilmesine engel olan ve dinden îmandan çıkarmak için su-i kasdlarla te'lif edilen eserleri okumağa mecbur eden Kur'an hattını bilmemek gibi büyük bir seddi de yıkmış oluyorlar. Bir milletin gençliği ne zaman Kur'an ve ondan lemaan eden ilimlerle techiz ve tahkim edilmiş ise, o vakit o millet terakkî ve teâlî etmeğe başlamıştır. Gençlik, îman ve İslâmiyet ihtiyacıyla yanan ruhlarını Kur'an tefsiri Risale-i Nur'un füyûzat ve envarıyla doldurmağa başlamıştır. Böylelikle tahkikî bir îmana sahip olacak gençliğimizi ilim ve Nur'la; dinsizliğe, komünistliğe karşı mücadele edip vatanlarını İslâm düşmanlarına aslâ sattırmayacaklardır. Bunun için; eğer komünistler mürekkep ve kâğıdı yok etmek imkânını da bulsalar, benim gibi birçok gençler ve büyükler fedaî olup hakikat hazinesi olan Risale-i Nur'un neşri için, mümkün olsa derimizi kâğıd, kanımızı mürekkep yaptıracağız.

Evet.. Evet.. Evet. Binler defa evet!..

Savcı iddianamesinde diyor ki: "Said Nursî eserleriyle üniversite gençlerini zehirlemiştir." Biz de buna mukabil deriz ki: "Eğer Risale-i Nur bir zehir ise; bizim bu zehirlere tonlarla, binlerce kilo ihtiyacımız vardır. Eğer çoklukla olduğu yeri biliyorsa, bize tayyarelerle sevketsin."

Biz Risale-i Nur Talebeleri; İman ve İslâmiyet hizmeti uğrunda zâlimlerin zulmüne mâruz kaldığımız vakit, hapishane köşelerinde veya darağaçlarında ölmeyi, istirahat döşeğindeki ölüme tercih ederiz. Görünüşü hürriyet, hakikatı istibdad-ı mutlak olan bir esaret içinde yaşamaktansa, hizmet-i Kur'aniyemizden dolayı zulmen atıldığımız hapishanede şehid olmayı büyük bir lûtf-u İlâhî biliriz.

Afyon Hapsinde Mevkuf

Konyalı

Zübeyir Gündüzalp

Mustafa Sungur'un Temyiz Lâyihasıdır

Mustafa Sungur'un Temyiz Lâyihasıdır

1-Ağır Ceza Mahkemesi : Nur Risalelerini okuduğumu ve yazdığımı ve muhtaç bir mü'min kardeşime vererek istifadesine çalıştığımı; "Halkı hükümet aleyhine teşvik ediyor" diye hakkımda bir suç saymış. Halbuki; ben itiraznâmemde bu ithama karşı dedim: Halkı hükümet aleyhine teşvik edici zannedilen Risale-i Nur, Kur'an'ın hakikî bir tefsiridir. O, bütün eczalarıyla hakaik-ı imâniyeyi ders verip, okuyan ve yazanlara en büyük saadeti bahşediyor. O'nun hedefi, halkı hükümet aleyhine teşvik gibi serserilerin, bozguncu ahlâksızların gittikleri fâniliklere değil, belki bütün saadet ve bahtıyarlığın en yüce mertebesi olan Allah'ın rızasıdır. Ben, bana en büyük fazilet, en tatlı ni'met olan, îmanı kazandıran Risale-i Nur'u okuduğum ve yazdığım ve onun en güzide bir talebesi ve âciz bir hizmetkârı olduğumdan dolayı iftihar ediyorum. Ve Risale-i Nur'un Talebeliğini, hakkımda pek büyük bir ihsan-ı İlâhi bilip layık olmadığım bu ni'met-i âzimeyi benim gibi bir bîcâreye nasib eden Rabbime daima şükrediyorum dediğim halde, kanuna ve delile dayanmıyarak benim îman ve İslâmiyete karşı bağlanmamı bir cürüm bilerek bütün bütün hak ve hakikatın aksine olarak cezalandırıldım.

2-Ben şahidim ki: Ben Kastamonu Gököy Enstitüsünde okurken bazı muallimler tarafından bize dinsizlik dersi verilmişti. Hâşâ!.. Hazret-i Kur'an'ı Hazret-i Peygamberin yazdığını ve İslâmiyetin artık mülga olunacağını, medeniyetin ilerlediğini, bu asırda Kur'an'a ittiba etmek büyük bir hatâ ve gerilik olduğunu, hatta bir gün bir muallimin yaptığı gibi: İslâmlar namaz kıldıkları ve âhireti düşündükleri için daima muztarib bir halde, ömürleri elem içinde geçtiğini ve İslâm camilerinde daima bir ölgünlük havası estiğini, Hıristiyanların kiliselerinde ise daima neş'e ve canlı hayat bulunduğunu ve Hıristiyanlar çalgı ve saire gibi eğlencelerle hayatın tadını alıp ömürlerini neş'e içinde geçirdiklerini söylüyorlar.. kalblerimizdeki iman ve İslâmiyet bağlarını koparmağa ve onun yerinde inkâr ve küfür yerleştirmeye çalışıyorlardı. İşte böyle zehirli fikirlerle aşılarmış ve böyle tehlikeli, muzır dinsizlerin dersleriyle maneviyatı öldürülmek istenmiş ve hattâ o muzır fikirlere kapılarak ve (Hâşâ!..) inanarak etrafına neşretmeğe başlamış bir bîcâre insanın, birden bire Risale-i Nur gibi Kur'an'ın feyzinden fıskıran, îman ve İslâmiyet hakikatlarını gayet parlak bürhanlar ve harika deliller ile isbat eden ve din-i İslâmın daima insanların saadet ve selâmetine vesile, sönmez ve söndürülmez bir mânevi güneş olduğunu izah eden eşsiz bir Nur-u Kur'an'ın birkaç risalesini okumakla bütün o zehirli fikirlerini atıp îmanı elde ederek duyduğu sonsuz sevinç ve bahtıyarlığı te'lif ettiği mübarek Nur risaleleriyle ona kazandıran müşfik ve vefakâr ve hakiki kahraman Üstad Bediüzzaman Hazretlerine arz etmesi, eski gaflet ve dalâlet hayatından kurtulup, îman ve nura kavuştuğunu ve hakikî îmanı kazandıran Risale-i Nur'un bu asrın bütün insanları için bir şems-i hidâyet ve vesile-i saadet ve onun müellifliğiyle tavsif edilen Üstad-ı muhteremin bu pek büyük ve yüce îmanî hizmetiyle o'nun bu beşeriyete, hususan ehl-i îmana bir lûtf-u İlâhî olduğunu hayranlıkla arzetmesi ve yukarıda da arz edildiği veçhile Kur'an ve İslâmiyet aleyhindeki dehşetli ve kahhar tecavüzleriyle bu kahraman İslâm milletinin evlâdlarını dinsizliğe teşvik edip milyonlarla insanların ebedî saadetlerini mahvetmeğe çalışanları "Gizli Süfyan komitesinin yıkıcılığı ve eziciliği" diye vasıflandırarak onlara ve onların bu alçak ve kahhar ve zalimâne tahriblerini ve yıkıcılıklarını alkışlayan divanelere binler teessüf ve nefretlerle yazıklar olsun demesi ve îmanında şüpheye düşmüş eski ders arkadaşlarına, "Gelin, hepimiz bu hevâî ve nefsî arzulardan vazgeçelim; Hakaik-ı Kur'aniyenin önünde diz çökelim ve bu asrın rehber-i saadeti olan Nur medresesine koşalım; aylarca yıllarca alkışlayıp durduğumuz o yalancı sefillerden ve onların hakikat diye gösterdikleri yalanlardan vazgeçip Bediüzzaman Said Nursi'nin

derslerine gönül bağlayıp o'nu üstad edinelim; zulmetten Nura dönelim" diye hitap etmesi, acaba îmanından aldığı sevinç ve Kur'an ve İslâmiyet sevgisinden ve bağlılığından ve milletini pek çok sevip herkesin tahkikî îmanı kazanarak sonsuz bir saadete nail olmalarını arzu etmesinden değil midir?

Acaba Allah'a intisab edip İslâmiyetin en âli bir din ve fazilet ve saadet müjdecisi olduğunu ilân etmek bir cürüm müdür?.. Kur'an ve İslamiyet aleyhinde her taraftan yıkıcı ve kahhar taarruzların başladığı ve Hazret-i Kur'an'a ve Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'a iftiralarla o Zâtın çok âli ve çok kudsî kıymet ve varlıkları çürütölmek istenildiği; buna mukabil dinsizliği ve ilhadı ve ahlâksızlığı telkin eden kitapların ve Allah'a âsî ve İslâmiyete hücum eden fânî ve kıymetsiz bedbahtların saygılar ile anıldığı ve bid'akâr ve gayr-i meşrû hallerinin alkışlandığı bir zamanda.. Hazret-i Kur'an ve Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın yüceliklerini, hakkaniyet ve kudsiyetlerini, hem Allah'ın varlığını ve bu kâinat bütün mevcudatıyla ve bütün âzâ ve cihazatıyla Hâlikının vücub-u vücuduna ve vahdaniyetine şehadet ettiğini ve insan akıl ve fikir cihetiyle ve esma-i İlâhiyeye en ziyade âyinedar bulunmasıyla sair mahlûkata bir nevi sultan hükmünde olduğu; insan eğer îman ve ubudiyetle Allah'a intisab etse, dalâlet ve sefahetten ve büyük günahlardan korunsa, mevcudatın üstünde âlâ-yı illiyyine lâıyk ve ebedî cennet ve saadete mazhar bir muhterem misafir ve eğer şirk ve isyanla veya gaflet ve dalâletle Halıkına küfretse, o zaman hayvandan daha aşağı ve esfel-i sâfiline düşerek ebedî cehenneme müstehak ve sonsuz azap ve işkencelere lâıyk bir bedbaht olduğunu ve Kur'an'ın daima değişmez ve O'nun hüküm ve emirleri tebeddül etmez ve edilemez bir hak kelâmı ve İslâmiyetin daima en yüksek bir medeniyette bulunduğunu ve beşeriyetin hakiki ve daimi saadeti ancak ve ancak evamir-i Kur'aniyeye ittiba ve intisabla mümkün olacağını açık ve kat'î olarak izah ve isbat eden Risale-i Nur'un kudsiyetini ve yüceliğini ve o mu'cize-i Kur'an'ın bir Nur-u İlâhî ve bir ihsan-ı Rabbanî olduğunu îman ve ilân etmek bir cürüm müdür!..

Fânî beş-on dakikalık gayr-i meşrû zevkler için yazılmış roman ve efsaneler ve İslâmiyetin aleyhinde ve okunması memleket ve milletin selâmeti bakımından gayet tehlikeli, muzır kitapların neşredilmesi ve onların medh ve tavsiye edilmesi bir suç sayılmıyor da, yüz milyonlarla insan onda gitmiş ve hakikî olan saadete ulaşmış İslâmiyet güneşinin tarifçisi ve tavsiyecisi ve hakaik-ı İmaniyenin müjdecisi olan Risale-i Nur'u okumak ve yazmak medh ü senâsına kadir olmadığımız yüksek mezayasını tavsiye etmemiz bir suç sayılıyor. Acaba kalbinde zerre kadar îmanı olan ve memleket ve milletin selâmetini arzu eden bir insan bunu suç sayabilir mi!..

Sayın Yargıtay Hâkimleri!

Sizin yüksek huzurunuzda arzedilen bu dâva doğrudan doğruya îman ve Kur'an dâvasıdır. Milyonlarla insanların ebedî saadet ve kurtuluşu dâvasıdır. Bu azîm dava ile başta Resûl-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, bütün enbiya Aleyhimüsselâm ve bütün evliya ve hadsiz ehl-i hakikat ve îmanla dâr-ı bekaya gitmiş bütün ecdadlarımız mânen alâkadardırlar. O milyonlar ehl-i hakikatın selâm ve sevgilerini dua ve şefaatlerini kazanmak fırsatı şimdi elinizdedir. Risale-i Nur denilen âli hakikat önünüzdedir. Onun gayesi dünyevî ve fani süfli makamlar mıdır! Yoksa en büyük saadet ve âlî sevinç ve en yüce bahtiyarlık olan Allah'ın rızasını kazanmak mıdır! Ve onun bütün Sözleri, insanları ahlâksızlığa mı teşvik ediyor! Yoksa îmanla onları mücehhez kılıp yüksek ahlâk ve fazilete mi kavuşturuyor!

Kur'an-ı Mu'ciz'ül-Beyan'ın i'caz-ı mânevîsinden fıskıran ve bir Nur-u İlâhî olan Risale-i Nur önünüzdedir. Mâdem îmanı kazanmak ve îman ile bu dünyadan dâr-ı saadet-i bâkiye gidebilmek insanların her meselesinden üstün en büyük dâvasıdır. Ve mâdem Risale-i Nur Kur'an'ın feyziyle hakaik-ı imaniyeyi ders verip yüz binlerle o'nu okuyup yazanların kat'i şehadetiyle ve bir çok âyat-ı Kur'aniye ve ehâdis-i Muhammediye (A.S.M.) kudsî beyanatı ve İmam-ı Ali (R.A.) ve Gavs-ı Geylânî (R.A.) misillü birçok ehl-i velâyetin takdîrkârane tavsiyeleriyle Risale-i Nur o dâvayı kat'i kazandırıyor. Elbette ve elbette sizler yüksek adalet ve hakikatperverliğinizle, her türlü fânî endişelerin fevkinde yüksek hakperestliğinizle Risale-i Nur'un o hakkânî ve Kur'anî çehresi ve hakiki kıymetini takdir ile görüp anlayacaksınız. Ve Risale-i Nur'un talebelerinin de Cenâb-ı Hak'ın rızasından başka bir maksad peşinde koşmadıklarını göreceksiniz.

Sayın Yargıtay Hâkimleri!

En yüksek ahlak ve faziletiyle ve en yüce şefkat ve merhametiyle insanları koyu fikir karanlığından ve daimi haps-i ebediden kurtarmağa çalışan ve en şiddetli sıkıntı ve işkencelere göğüs gererek Cenab-ı Hak tarafından tavzif edildiği hakaik-ı Kur'aniyeyi neşretmek kudsî vazifesiyle zamanın en yüce mertebe-i kemaline erişen aziz ve âlî üstadımız Bediüzzaman Hazretleri bütün bütün hak ve adalete aykırı olarak zindanlara atılıyor. Pek ihtiyar ve hasta ve kimsesiz, en yüksek îman ve ubudiyetle ve harika zekâ ve ilim ile mücehhez ve insanların îmanını kurtarmaktan başka bir gayesi bulunmayan yetmişbeş yaşındaki bu mübârek ve hakikî

insaniyetperver Üstadın Afyon zindanlarında şiddetli soğuk ve dehşetli sıkıntılar içindeki vaziyet-i elimânesi ciğerleri deliyor ve kalbleri sızlatıyor. Hakikatlara âşık ve meftun olan yüksek adaletinize ve hakikî insaniyetperverliğinize güvenerek adaletin şefkat ve merhametinin tecellisini bekliyoruz.

Mustafa Sungur

Ahmed Nazif'in Temyiz Lahiyasından..

Ahmed Nazif Çelebi'nin Temyiz Lahiyasından Bir Parçadır.

Bana verilen hüküm tamamen müstenidsizdir ve kanunsuzdur ve delilsizdir. Ben bu ittihamların cevabını Denizli'de verdim ve beraet ettim. Ondan sonra benim bu babda faaliyetime dair ne evlerimizde ve ne de ticarethanelerimizde yapılan aramalarda.. ve ne de yapılan soruşturma ve duruşmalarda, delil itlakına sezâ hiçbir şey bulunmadığı halde; verilen hükmün mûcib sebeblerini anlamakta izhâr-ı acz ediyorum.

Evet, ben elhamdülillah Müslümanım; ehl-i hak ve hakikatı severim. Dinimize hizmet edenlerin meclûbuyum. Feyz-i ilminden istifade ettiğim büyük âlim ve din üstadı Bediüzzaman Hazretlerine de çok fazla hürmet ve muhabbetim vardı. Bunu iftiharla söylemekten daha tabii ne olabilir? Fakat bir insanın mahkûm edilmesi için bir hakikatı sevgisine malik olması bir sebep teşkil edebilir mi! Hükümü veren hâkimler bana mahkûmiyet kararı verirken, vicdanlarının hangi sesine uyarak bizi mahkûm edebilmişlerdir?

Yüksek Yargıtay'dan bu sırf zanna dayanan mahkûmiyet kararının bozulmasını ve adaletin tecellisini dileyerek, bekliyorum.

Afyon Cezaevinde Mevkuf

İnebolulu

Nazif Çelebi

Salahaddin Çelebi'nin Temyiz Layihâsından..

Salahaddin Çelebi'nin Temyiz Layihâsından Bir Kısım

Hükümün hülâsasını ve esbâb-ı mûcibeli kararını ve âlim ve muhterem Üstad-ı Fâzılânem Bediüzzaman Said Nursî ve Risale-i Nur Talebelerinin müdafaa ve temyiz layihalarını okudum. Bu sebeble gıyabımda cereyan eden mahkemenin müdafaa ve karar günlerinde bulunamadığımdan çok müteessirim.

İlk duruşmada, Reis: "Sen Risale-i Nur Talebesi misin?" sualinde ısrar etmiş. Ve nihayet sükût ile mukabele etmişim. Mahkeme bu sükutu bilahare ikrar kabul etmiş. O günkü bulunduğum şerâit.. Mahkemenin henüz hakikata vâkıf olmaması ve hakkımda hiç bir delil bulunmaması... ve bankalara altı-yedi bin lira borcun olması.. ve baba oğul tevkifimiz.. uzak bir garib memlekette mütehammil olduğundan iktisâden perişan olacaktık.. bu sebeble sükutu icab ettiriyordu. Bu mucbir sebebdan doğan hareketimle de, mahkeme beni gayr-ı mevkuf bırakmıştı. Mahkeme altı ay mahkumiyetime kanaat-ı vicdaniye ile kanunsuz kararını vermiştir. Fakat bir hak ve hakikatı da görmüştür.

Şimdi Kemâl-i tefâhürle diyebilirim : "Evet, ben de Risale-i Nur Talebesiyim. Risale-i Nur Talebesi; tasavvur olunan bir mevhum cem'iyet mensubu demek değil, üçyüzelli milyon İslâm cemaatına mensubuz demektir. Risale-i Nur Talebesi; Nûr-u Kur'an talebesi ve hizmetkârı demektir. Çünkü, Risale-i Nur eserleri, Kur'an'ın feyzinden teressüh etmiş nurlu sözlerdir. Bindörtü yüz senedir milyonlarca Müslümanlar Kur'an'ı en mukaddes emanet olarak baş ve kalblerinde muhafaza etmişlerdir ve kıyamete kadar da edeceklerdir.

Evvelâ, bir delil olmadığından men-i muhâkememizi, sonrada (Pederimle yaptığı hususi bir münâkaşanın te'siriyle) mahkumiyetimizi isteyen savcının indî talebi aynen kabul edilerek; tedkikat yapmadan, bir delil, bir suç unsuru olmadan ve hem derhal tevkif ile altı ay mahkumiyetimize gıyaben karar veren.. ve baba-oğul ikimizi bu mevsim-i şitâ'da İnebolu Cezaevinden Afyon Hapishanesinde mevkûfen getirtip, mâsumâne ve bigünah olarak garib bir hapishanede azab içinde gadaplı çile çektirip, âhiretimize sevab kazandırdığından, hey'et-i hâkimeye teşekkürler ederim.

Dünyevi hiç bir maksad ve gaye gütmeyen, yalnız imân ve âhiret için çalışan Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin ve Risale-i Nur talebelerinin muhakkikâne ilim çerçevesi içinde hak ve hakikata istinad eden Kur'an tefsirine ve mukaddesatına, ilmî fikrine, imânına her akl-ı selim

sahibi hürmet eder. Biz Nur-u Kur'an talebelerinin dünyevi bir maksad güttüğü veya bir menfaat te'min ettiği isbat edilirse, değil altı ay altı sene mahkumiyete hatta derhal idama dahi razıyız.

Ben şahsen böyle biliyorum. Ve böyle kâbul ediyorum. Elhamdülillah hiç bir talebede böyle bir fikir, bir delil olmadığı gibi, bir su-i maksad dahi hissedilmemiştir. Rıza-yı İlâhi nâmına îmanımız, âhiretimizi kurtarmak, dîni bilgilerimizi arttırmak için okunan ve yazılan risaleleri ve mektupları Denizli ve Afyon Mahkemesinin Ankara'da salâhiyetli bilirkişilere yaptırdığı incelemede verdikleri rapor, bu iddiamızı tamamıyla tasdik etmiştir.

Denizli Mahkemesi neticede, 132 Risale-i Nur'un 127'si Kur'âni olup, müellifinin sakın olmadığı zamanlarında yazdığı.. diğer beş risale ise, müsbet ilimlerle kâbil-i telif olmadığını.. bu eserleri cezbeye geldiği veya hiddetli zamanlarında yazdığı kanâatında olduklarını.. Ehl-i vukuf raporundan anlaşılmış. Mahkemeye de yeter kanaat gelmiştir. Esasen o beş eserinde neşrine izin verilmediği müellifin müdafaatında mevcuttur. Netice-i mahkemede eserlerin iadesine ve sanıkların beraetine müttefikan karar vermişlerdir.

Afyon Mahkemesinin ikinci bir defa bu dâvayı rü'yete kanunen hakkı yoktur. Hem yüksek Yargıtay'ın tedkikinden geçmiş, hem müttefikan karar-ı beraat ve tasdikle kesb-i kat'iyet etmiştir. Risale-i Nur müellifi o tarihten beri yeni bir eser yazmamıştır. Yalnız mevcut eserlerin bir kısmı biraraya toplatılarak "Asâ-yı Mûsâ" ve "Zülfikar" nâmlarını aldıkları, eski ve yeni bilirkişiler raporunun tedkikinden anlaşılıyor. Yeni bir delil ve bir hâdise olmadığına nazaran bu dâvânın da beraetle neticelenmesi, kanun dairesinde adâlet yerini bulmuş olurdu. Veyahut davanın sukut ettirilmesi icab ederdi.

Dini ve dînî hissiyatı âlet ederek devletin emniyetini ihlâl etmek, cem'iyet kurmak, hâşâ.. yirmibeş senedir müteaddid mahkemeler geçirmiş ve tarassudlar altında bir cürüm delili elde edilemediği bütün Türkiye emniyet-i umumîye raporlarında anlaşıldığı halde; yalnız bu vatanda yüzbinlerce Risale-i Nur Talebesinin hepsinin ahlâk-ı hamide sahibi olduğu tesbit edilmiş. Ve lisan-ı halleriyle de ve fiiliyat-ı haseneleriyle de belli ve âşikârdır. Binaenaleyh Afyon Mahkemesinin bu kararının, savcının garâzî ve indî ittihamından mülhem olduğu kanaatı hâsil oluyor.

Demokrasi sisteminin kabulüyle Birleşmiş Milletler câmiasına dâhil edildikten sonra fikir hürriyetine, yazı hürriyetine, söz hürriyetine, ferd hürriyetine Ankara'da, İstanbul'da ve birçok şehirlerimizde riayet ediliyor. Dinsizlik cereyanlarını destekleyen muhtelif kitab, risale, mecmua ve gazeteler serbest neşriyat yapmaktalar. Ve halk da kütüphanelerde bile serbest okumaktadırlar. Bizim; Denizli Mahkemesinin kararıyla iade edilen bu kıymetli eserleri okumak, yazmak ve neşretmemiz nasıl bir suç olabilir ve ceza verilebilir?

İmân ile kabre girmek çaresini aramak için; Allah'ımızı, Peygamberimizi, Kur'anımızı, dinimizi, imanımızı, âhiretimizi öğrenmek devletin emniyetini ihlâl etmek mi demektir? Vicdan hürriyeti nerede kaldı? Hüviyetimizdeki İslâm kaydını silelim mi? Kanun-u esasi sarihdir; neden su-i istimal ediliyor? Yalnız bu hücum dindarlara mıdır? Halbuki; dindarlığı söndürmek isteyen ve vatani anarşiliğe sevkeden komünistler, masonlar, siyonistlerdir.

İnebolu Ceza Mahkemesinde, 948 yılı Mayısında bir dinsizlik dâvâsı maalesef beraetle neticelenmiştir.

(İnebolu Tayflılar okulu dördüncü sınıf öğretmeni Kemâl Okçu, talebelerini kıra götürmüş. "Allah var mı, yok mu" mevzuu üzerinde, canlı bir tablo göstermek istemiş. "Allah'a inananlar ve inanmayanlar birer tarafa ayrılın" demiş. Öğretmen kızı ile ve bir-iki kişi daha inanmayanlar tarafına; ekseriyet inananlar tarafına ayrılmış. Ve öğretmekn (İnanan çocuklara) demiş ki: "Ben şimdi yok olacağım. Siz, Allah Allah bağırınız. Bakalım gelecek mi? Şayet gelmezse, (İnanmayanlara hitâben) Kemâl Okçu deyiniz." diyor. Öğretmen, civarında bir ağacın arkasına saklanıyor. İnananlar "Allah, Allah!" diye bağırıyolar; gelen yok. İnanmayanlar "Kemâl Okçu" diye bağırıyolar; öğretmen meydana çıkıyor. İşte çocuklar (hâşâ ve kellâ yüzbinler hâşâ) Allah yoktur. Olsaydı gelirdi. Ben, var olduğumdan geldim." İnananlar kısmında Erkut isimindeki talebe, "Anne! Anne!" feryadını basıyor. Öğretmen "ne bağırıyorsun" diyor? "Annemi çağırıyorum. Annem evde olduğundan gelmedi." diyerek, öğretmenin çok sakat fikrini bir çocuk cerh ve terzil ediyor.) Bu dâvâ safhası, İnebolu'da pazar yerinde Boyacı Aziz nâmında bir esnafın vesilesiyle mahkemeye aksetmiş. Ve dâvâ cezasız neticelendiğini işittik.

Bu kabil komünist propagandası devletin ve milletin ilim ve irfanını temsil eden maarif teşkilatına girmiş. Numûnelerini hergün gazetelerde okuyoruz. Bu kızıl tehlike bütün yurdumuza yayılırken başta Risale-i Nur Talebeleri ve iman sahibi dindar kardeşlerimiz harekete geçip devleti, milleti ikaz etmişler ve bu azim tehlikeyi önlemişlerdir.

İşte Risale-i Nur Talebeleri, komünistlerin ve dinsizlerin düşmanıdır. Risale-i Nur' da;

masonluğu, komünizmi, materyalizmi, dinsizliği zir ü zeber eden nurlu bir elmas kılıncıdır.. Bu sebeble, devlet, Risale-i Nur'a lazım gelen mevkii vermelidir. Tedrisata kabul edilmelidir. Ve iman ışığı kalblerde yanmalıdır ki, bu vatanda muzır cereyanlar, komünizm, masonluk yaşamayasın.

Risale-i Nur'daki bütün hakikatlar, ayetlerden tereşşuh ettiğinden ilmîdir. Hiç bir mes'uliyet yükletilemez, Bir misâl:

Üstâdım Bediüzzaman, Rusya'ya esir düştüğü zaman kampta önünden geçen Nikola Nikolaviç'e ehemmiyet vermiyor, yerinden kımıldanmıyor. Başkumandanın nazar-ı dikkatini çekiyor. Tekrar bir bahane ile önünden geçiyor.Yine kımıldanmıyor. Üçüncü def'asında önünde duruyor. Tercüman vasıtasıyla aralarında şöyle bir muhavere geçiyor.

Nikola Nikolaviç:

- "Beni tanımadılar mı?"

Bediüzzaman:

-"Evet tanıyorum. Nikola Nikolaviç'tir. Çarın dayısıdır. Kafkas cephesi başkumandanıdır."

Nikolaviç:

-"O halde ne için hakaret ettiler?"

Bediüzzaman:

-"Hayır, ben kendisine hakaret etmiş değilim. Ben mukaddesatımın emrettiğini yaptım.."

Nikolaviç:" Mukaddesat ne emrediyormuş?"

Bediüzzaman:-

"Ben Müslüman âlimiyim. Benim kalbimde îmân vardır. Kendisinde iman olan bir şahıs, imanı olmayan bir şahısdan efdaldır. Ben O'na kıyam etse idim, mukaddesatıma hürmetsizlik yapmış olurum. Onun için ben kıyam etmedim."

Nikolaviç:

-"Şu halde bana imansız demekle benim şahsımı, hem ordumu hem milletimi ve Çar'ı tahkir etmiş oluyor. Derhal divan-ı harb kurulunda isticvab edilsin."

Bu emir üzerine divan-ı harbe veriliyor. Esir ordugahındaki Türk, Alman, Avusturya zabıtları hepsi ayrı ayrı Bediüzzaman'a rica ederek, başkumandan'a tarziye vermesi için ısrar ediyorlar. Verdiği cevap bu oluyor:

-"Ben âhiret diyarına göçmek ve huzur-u Resulullah'a varmak istiyorum. Bana bir pasaport lâzımdır. İmana muhalif hareket edemem."

Buna karşı kimse sesini çıkarmıyor. Neticeyi bekliyor, isticvab bitiyor. Rus çarını ve Rus ordusunu tahkir maddesinden idam kararını veriyorlar..

Bediüzzaman, kararı infaz için gelen bir manga askerin başındaki subaya, kemâl-i şetâretle: "Onbeş dakika müsaade ediniz, vazifemi ifa edeyim" diye abdest alıp, iki rek'at namaz kılarken; Nikola Nikolaviç geliyor. Kendisine hitaben:

-"Beni afvediniz. Siz beni tahkir için yaptığınızı zannediyordum. Hakkınızda kanunî muamele yaptım. Fakat şimdi anlıyorum ki; siz bu hareketi imânınızdan alıyorsunuz. Ve mukaddesatınızın emirlerini ifâ ediyorsunuz. Hükümünüz ibtal edilmiş; dini salâhiyetinizden dolayı şâyân-ı takdirsiniz. Sizi rahatsız ettim. Tekrar tekrar rica ediyorum, beni afvediniz."

NETİCE : 6 maddedir.

1-Bu vak'a, mahkememize ve verilen hükme güzel bir misaldir. Maksadın; devletin emniyetini ihlâl edecek su-i niyet ve menfi bir hissiyat düşüncesi olmadığı, bil'akis islâm Dininin istinadgâhı olan Kur'an-ı Azim'in hak ve hakikatı gösteren düsturlarını izah etmekle, beşeriyeti dünyevi ve uhrevî saadet ve selâmete eristirmek olduğu hem eserlerden, hem Risale-i Nur talebelerinden, hem ehl-i vukuf raporundan, hem mahkemedeki müdafaattan anlaşılmaktadır. Bu dâvâ, bütün teferruat ve müstemilatıyla beraber ilimden, imândan mukaddesattan tezahür ettiğini, Nikola Nikolaviç'den üstün adâlet terazisinin maddi ve manevi mesûlû, hak bulucusu, muhterem Yargıtay hey'etinin adâletinde, vicdanında, kanununda elbette anlaşılabacaktır.

2-Denizli Mahkemesinde aynı dâvâ görülmüş, ve beraetle neticelenmiş. Ve yüksek Yargıtay'lıkça da tasdik edilerek kesb-i kat'iyet etmiştir. Binaenaleyh aynı dâvânın ikinci bir def'a görülmesine kanunen cevaz yoktur. Kanuna, adâlete, temyize karşı bir hürmetsizliktir. Esasen mezkur dâvânın sükûtu icab ederdi.

3-Yirmibeş senedir Risale-i Nur müellifini ve mâlum talebeleri, daimi tarassud altındadır. Türkiye'de yüzbinlerce talebesi olduğu halde, Dahiliye Vekâleti emniyet-i umumiye raporlarında bir vukuat kaydedilmemesi ve partilere dahil olmamaları, dünyevî bir maksadı gütmekdiklerini isbata kâfidir.

4-Eskişehir, Denizli, Afyon Hapishanelerinde Nur-u Kur'an talebelerinin kaldıkları müddetçe lisan-ı halleriyle verdikleri ders, mezkur cezaevlerini hakiki bir ıslahhane ve medrese-i Yusufiye haline getirmiştir. Allah korkusu kalblere yerleşmiş. Canavarlaşmış ruhlar terbiye edilmiş. Bugün, evvelce adam öldürmekten çekinmeyenler, şimdi tahtakurusunu öldürmekten çekiniyorlar. Bu hâl mezkur hapishane müdür ve gardiyanları birer canlı şahiddirler.

5-Denizli'de aynı maddeden dokuz ay mevkuf kalmış ve beraet etmişim. Bu sebeble dokuz ay mevkufiyetim nazara alınmayarak bu mahkumiyete sayılmaması vicdan mıdır? Ve bu altı ay mahkumiyeti, kanaat-ı vicdaniye ile verdiklerinden de kanun mudur? Yüksek adâletinize bu hakkımı teslim ediyorum.

6-Bende yapılan aramada, cereyan-ı muhakemede bana umum meyanında isnad edilen suçla dair hiçbir delil ve sübut olmadığından ve savcı da men-i muhakememi istediği halde; son mahkeme celsesinde gıyabımda cezamı talep etmesini, tamamen kanunsuz ve asılsız bulmakla beraber.. evvelce savcının pederimle yaptığı hususi bir münakaşanın intikamıdır, tahmin ediyorum. Bu talebimi mahkeme tedkikat yapmadan aynen kabul etmiştir. Bu hüküm hakkımda zehülen verilmiştir. Yukarıdaki mütalaalarım ve bu layiham, imânımdan ve mukaddesatımdan tereşşuh etmiştir. Ve hükmün bozulmasına en kuvvetli delildir.

Biz, bize isnad edilen 163. maddenin hiç bir unsuru ile cezalandırılmayız. Beraatimizi ve telgrafla bu sıkıntılı hapisten tahliyemizi yüksek adâletinizden, kanunuzdan, vicdanızdan, iz'anınızdan, îmân ve mukaddesatınızdan talep ederim. Son sözüm:

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ 1

dir.

Afyon Cezaevinde Tutuk
İnebolulu
Salâhaddin Çelebi

1.) Allah bize yeter; O ne güzel vekildir. (Âl-i İmrân Sûresi, 3:173)

Avukat Ahmed Hikmet'in Müdafaasıdır

Avukat Ahmed Hikmet'in Mahkeme-i Temyiz'de Dahi Okuduğu Müdafaasıdır

Birincisi: Müekkillerinden Said Nursî hakkındaki müdafaa kısmı.

1-Said Nursî nâm-ı diğer Bediüzzaman'ın tercüme-i hâli:

Gerek iddianâmede ve gerekse kararnâmede, bu ihtiyar sanığın aslen Bitlis'in Hizan Kazasına bağlı Nurs Köyünden olup, Şeyh Said isyânı sırasında Van'da bulunmasıyla, yurdun emniyeti bakımından Doğu bölgesinden alınarak, iç bölgelerde ikâmete me'mur tutulduğundan bahsedilmekte ve bundan sonra evvelki lüzûm-u muhâkeme kararlarıyla mahkumiyeti ve beraeti hususları izah ile iktifa edilmek suretiyle bugünkü suçlarına geçilmektedir. Halbuki, bu ihtiyar sanığın hâl-i tercümesi bu kadar basit değildir.

1: Usûlü dairesinde tahsil görmeyen ve fakat bilgisi yerinde olan bu sanığın ilmî varlığı, mahkemenizde bulunan ve birinci ehl-i vukufça da tamamen takdir edilen "Siracü'n-Nur, Gençlik rehberi, Asâ-yı Mûsâ ve Zülfikar" gibi eserleriyle olduğu kadar, gençliğinde yazılmış ve neşredilmiş diğer bir kısım kitablar ile mâlum bulunmaktadır.

2: Kendisi hürriyet mücâhidi olup, bu yüzden Abdülhamid'in emriyle "Emrâz-ı Akliye Hastahanesi"ne dahi sevk edilmiş bulunmaktadır. Bu itibarladır ki Türk Hürriyet İnkılabında hizmeti mevcuddur. Aynı zamanda şahsî müdafaanamelelerinde yazıldığı gibi Hulefa-i Raşidîn devr-i idarelerini tam bir cumhuriyet idaresi olarak kabul ve takdir eden ve karıncavari gibi hayvanları da cumhuriyetçi olmaları sebebiyle şahsî gıdasıyla onları besleyen ve seven bu ihtiyarın bu duygu ve fikirleri ile de dindar bir cumhuriyet idaresinin Türkiye'ye girmesinde yardımcı olduğunu isbat etmese dahi, tarafdarlarından bulunduğu şöylece aşikâr bulunmaktadır.

3: İşbu fikir ve hizmetleri sebebiyle İttihad-Terakki hükümetince takdir olunarak, Van'da kurulmasına karar verilen İslâm üniversitesinin açılması vazifesinin kendisine verilmiş olduğu ve bu ilmin vazifesine başladığı ve o ilim yurdunun temelleri atıldığı sırada, Birinci Harb-i Umuminin

patlamasıyla o günkü genç kudreti anında etrafındaki talebeleriyle gönüllü mücâhede alayı teşkil ederek ve kendisi de bu alayın kumandanı olduğu halde vatan müdafaasına iştirak etmiş bulunduğu sırada Kafkas cephesinde esir düştüğünü, keza hatıratında görmüş bulunuyoruz.

Bu ihtiyar müekkilimin bahsedilen vatan müdafaasına iştirak ettiği devletin askerlik kayıtlarıyla sâbit olacağı gibi, Ehl-i Sünnet mecmuasının 15 Teşrin-i evvel 948 tarihli ve ikinci cildinin 46/20 sayılı nüshasının onuncu sayfasında: "*Bediüzzaman'ın akıllara hayret veren bir seciyesi*" başlıklı olup, Kafkas cephesinde beraber esir düştükleri arkadaşı Abdurrahim Zapsu tarafından yazılan ve Rusya'nın o zamanki başkumandanı ve Rus Çarı'nın dayısı olan Nikola Nikolaviç'e karşı, sırf dinî mukaddesata hürmeten ayağa kalkmaması sebebiyle idama mahkum edilmesine rağmen akidesini büyük bir sukûnet ile muhafaza ettiğinin görülmesiyle, aynı kumandan tarafından bu cezanın afvedilerek Bediüzzaman'ın bu hareketini takdir ile tarziye vermiş olduğuna işaret eden bu yazı dahi, bu ihtiyar sanığın sadece asker ve sadece kumandan olduğuna değil; mukaddesatına, dinine, millî şerefine, hayatı pahasına ne derece bağlı olduğunu göstermektedir.

4: Bu şerefli asker, nihayet Rus esaretinden kaçmağa muvaffak olup İstanbul'a geldiğinde, "Darü'l-Hikmet-i İslâmiye" azalığına kaydedilmek suretiyle yine ilmî hizmetlerine başlamıştır.

5: Millî Mücadele sırasında İstanbul'da bulunmakta iken de, ayrıca memlekete olan hizmetleri Ankara Millî Hükûmeti tarafından takdir edildiği gibi; bizzat Atatürk tarafından dahi takdir edilmekle, o zamanın Van valisi Tahsin Bey vasıtasıyla bu ihtiyar âlim Ankara'ya çağrılarak, Türkçe bilmeyen Şeyh Sinûsi yerine vilâyet-i Şarkîye vâiz-i umumisi ve aynı zamanda Diyanet Riyasetinde Dârü'l-Hikmet âzâlarıyla beraber bulunması.. ve ayrıca Van'da temelini attığı Şark Dârü'l-funûnunu te'sis için ayrılan yüzelli bin lira tahsisatla bu mühim vazife kendisine teklif olunmuş ise de, -siyaset hayatını terk etmek ihtiyacını duyduğundan- teklif olunan bu vazifeleri kabul etmeyip o zamandan beri dîn-i İslâm ve imânı yolunda çalışmağa başladığını, yine kendi hatıratından görüyoruz.

İşte böylece, bu ihtiyar sanığın ilmî, dinî ve askerî sahalarda hizmetler görmüş bir şahsiyet olduğu görülmektedir.

İkincisi: Said Nursî hakkındaki isnad ve iddialara gelince; bunları "dört" kısma ayırarak mütalâa ve müdafa etmek gerektir.

1-Takdirler : Denizli Mahkemesince yaptırılan tedkik neticesi verilen 7/4/944 günlü ehl-i vukuf raporunun birinci sahifesinde aynen:

"Birinci nev risaleler: Bir âyetin tefsiri, bir hadis-i şerifin maksadıyla yazılmış olanlar; din, imân, Allah, Peygamber, Kur'an ve âhiret akidelerini ve ibarelerini açıkça anlatmak için temsillerle yazılmış ilmî görüşleri ve ihtiyarlara ve gençlere hitab eden ahlâkî öğütler ve kısmen hayat tecrübelerinden alınmış ibretli vak'alar ve esnafa aid faideli menkıbeleri ihtivâ eden ve mevcudun yüzde doksanını teşkil eden risalelerdir ki.."

İşte bu suretle salâhiyetli şahıslardan müteşekkil birinci ehl-i vukuf; bu ihtiyara aid olup, o mahkemece idelerine karar verilen kitapların listesini mahkemenize ibraz ettiğimiz ve bu defa suç konusu teşkil edilen bahisleri de ihtiva eden bu eserlerin yüzde doksanının böylece takdir edildiğini görmekteyiz.

Gerek iddianâme ve gerekse son tahkikâtın açılmasına dair kararnâmede açıkça yazıldığı üzere aynen: "Risale-i Nur'da; içkinin, fuhşun, israf ve sefahetin kötülüklerini belirtmekle.. gençleri bu kabil hallerden men' etmekle şüphesizdir ki, İslâmlığa hizmet etmiştir." denilmekle; keza bu eserlerin bir kısmının takdir edildiği görülmektedir ki, bu suretle risalelerin kıymeti de inkar edilmemiştir.

2-Tenkidler : İddianâme ve kararnâmeyle birlikte esas hakkındaki son mütalaanâmenin pek büyük bir kısmını bu tenkidler teşkil etmektedir. Şöyle ki:

"Risale-i Nur'un az ve mahrem bir kısmında, okuyanlara birşey öğretme bakımından ilmî bir mahiyet taşımadığı.. ve "Risale-i Nur'un şimalden gelecek büyük kızıl tehlikeye karşı bir sed olduğu" iddia edilmekte bulunduğu.. Nurelilerin zanlarının hilâfına olarak, bu risalelerin "yegane okunacak bir tefsir" bulunmadığı... Said Nursî'nin, kerameti ve veliliği hakkındaki yazıları red ve cerh etmediği.. Said Nursî'nin tefahüre meyli.. bazı tabîî hâdisatın Risale-i Nur'un tokadı olarak vasıflandırıldığı ciheti.. Risale-i Nur'un bir mecmuası Sirâcü'n-Nur'un âhir parçasında, istinad edilen hadislerin bir kısmı zayıf ve hatta mevzu olmakla beraber te'villerinin yanlış olduğu ve aslı olmadığı" noktaları...

"Risale-i Nur'un hakiki tefsir olmadığını.. Said Nursî'nin kendisini medhettiği gibi, diğer suçlular tarafından da kendisi için mersiyeler yazıldığı.. Said Nursî'nin her yazısının ve her müdafaasının Risale-i Nur'a geçtiği.. Said Nursî'ye bağlananlara "Talebe" denildiği.. her âlimin

sevimde olup, saygı gösterilmekte bulunulup, ancak ona intisab derecesinde bağlanılmayacağı.. bazı hâdislerin, kerametine atf olunarak ta'mim olunduğu.. talebelerin bazısının Said Nursi'ye kerametler atf etmekte bulundukları.. Said Nursi'nin mahkemeye verdiği müdafaanâmesinde, mahkemeye karşı saygılı olunmayarak, "sizlere ihtar ediyorum" diye mevcut yazıları ve "bu memlekete yazık olur" demesi.. bazı me'murlara karşı "Nur'un tokadını yedi" denildiği... bazı talebelerin Said Nursi'ye "medhilik " veya "mücedditlik" vasfı verdikleri.. ve hatta Ahmed Feyzi Kul'un eserinde, "Peygamberin vârisi" denildiği.." gibi, birçok cihetlerden gerek Nur Risalelerinin bazı noktaları gerekse bir kısım Talebelerin mektublarındaki şahsî, dinî ve felsefî olan kanâat ve akîdeleri ayrı ayrı tenkide tabi tutulmuş bulunmaktadır.

Gerek bu tenkid cihetlerine müekkilim Said Nursî tarafından cevap verilmiş bulunmasına ve gerekse ve bilhassa bu noktaların suç mevzuu ve suç vasfı bulunmayıp, sadece şahsî tenkidler mâhiyetinde kalmış olduğu cihetle.. ayrı ayrı cevap vermek ve müdafa etmek lüzûmu duyulmamıştır. Ancak, bu tenkidlerin sebebi olan Risale-i Nur'daki umumi yazıların, felsefî görüşlerinin açıklanması lüzûmuyla bir kısım tenkidleri açıklamak lüzum etmektedir. Şöyle ki:

Dünya, mevcûdat, hayat gibi varlıklar hakkında ve aynı zamanda dinî sahada felsefî görüş ve duyuş sahibi olan Said Nursi'nin dinî felsefesi; Allah indinde makbul her hâdisenin bir ecri bulunduğuna ve bu arada Nur Risalesi ve bu uğurdaki çalışmaları ve bu risalenin Türkiye dâhilinde okunması ve dinî itikadların artması hâlinin bir sadaka mâhiyetinde olduğuna ve her sadakanın, itikad sâhiblerine gelecek belâ ve kazalara karşı olup, tehlikenin veya vehâmetin az olmasını veya hiç olmamasını te'min eder mâhiyetinde bulunduğu yolundaki kanâat ve âkide misillü ve aynı surette bu Nur Risalelerinin okunması dahi, aynı suretle Cenab-ı Allah indinde sadaka kabul edilmekte ve o suretledir ki, gelecek olan ve Allah'tan bilinen hayır ve şerre, kaza ve belâyâ karşı sadaka kabûl edildiği yolunda kanâat beslenmektedir.

İşte bu dinî kanâat ve âkide ve umumi tabirle felsefî duygu mucîbince; "bu Nur Risalelerinin takibata tabi tutulup zapt edildiği veya okuyanların tahkikat ve takibat veya tevkif altına alınmak suretiyle tazyik olunduğu sıralarda ise, bu sadaka verilmediğinden gelecek İlâhî hâdisâtın ağır ve şiddetli vâki olduğuna" işaret edilmektedir.

Şu arz olunan mâhiyetteki felsefî kanâatlar; iddia makamınca, "doğrudan doğruya İlâhî tasarrufatın Said Nursî veya Nur Risalelerinin kerametlerine atf edildiği" yolunda kabûl ve iddia ile o suretle tenkid edilmektedir ki, bu suretle bu tenkidlerin yerinde olamadığına böylece işaret etmek isterim.

Diğer bir tenkide cevap noktası ise: "Risale-i Nur'un, şimalden gelecek büyük kıvıllı tehlikeye karşı bir sed olduğu iddia ve zannedilmekte bulunduğu" yolundaki iddia makamının tenkid kısmıdır.

Yüksek huzurunuzun mâlumlarıdır ki ve aynı zamanda yukarıda arz edilen Denizli Mahkemesince teşkil ettirilen ehl-i vukuf raporunda açıklandığı vecihle: Eserlerin yüzde doksanı, samimi olan dinî duygu ve âkide ile yazılmış olup, tamamen içtimâî bünyenin birçok taraflarını kuvvetlendirmek maksadıyla yazılmış olduğuna ve dinen kuvvetli âkide sahibi olan milletlerde âile, vatan ve millet duygularının daha kuvvetli olduğu ve bu milletlerin komünist te'sirine karşı daha çok mukavemet gösterdiği de malum bir hakikat olduğuna göre, ihtiyar sanığın bu yoldaki telakkî ve zanlarının hakikatı böylece sâbit bulunmaktadır. Velez ki, zan ve tahminden ibaret kalsa dahi, bütün millet ve devletlerce kötülüğü ve tehlikesi kabul edilen komünist rejimine karşı mukavemet ve mücâdeleyi göstermesi bakımından takdire lâyık görülmesi lâzım gelirken, tenkitte isâbet olmadığı kanâatındayım.

Said Nursi hakkında suç olduğu iddia olunan hususlara gelince... Bu iddialara birkaç gurupta toplanmaktadır.

Sirâcü'n-Nur adlı eserinin 291. sahifesinde : Âhırzamanda vukua gelecek hâdisâta işaret eden hadislerin tefsirlerini ihtiva eden "Yirmi mes'ele'den, Birinci Mes'ele: 'Âhırzamanda eşhâs-ı mühimmeden olan Süfyanın eli delinecek.' Allahu a'lem bunun bir te'vili, israftır." denilmektedir.

İkinci mes'elesinde ise: "Âhırzamanın dehşetli bir şahsı, sabah kalkar; alnında **هَذَا كَافِرٌ** yazılmış bulunur. Allahu a'lem bissavab bunun bir te'vili şudur ki: O Süfyan, kendi başına frenklerin serpuşunu koyup, herkese de giydirebilir. Fakat, cebr-i kanun ile ta'mim ettiğinden, o serpuş dahi secdeye gittiği için inşaallah ihtidâ eder. Herkes yalnız istemeyerek bunu giymekle kafir olmaz." denilmektedir.

Dördüncü Mes'elesinde : "Rivayette vardır ki: Âhırzamanda Allah Allah diyecek kalmaz. **لَا يَعْلَمُ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ** bunun bir te'vili şu olmak gerektir ki: Allah! Allah! deyip zikreden tekyeler,

zikirhâneler, medreseler kapanacak ve ezan ve kamet gibi şairde İsmullah yerine başka isim konacak." denilmektedir.

Yedinci Mes'ele: Rivayette vardır ki: 'Süfyan büyük bir âlim olacak. İlmi ile dalâlete düşer. Ve çok alimler ona tabi olacaklar.

وَالْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ bunun bir te'vili şudur ki: Başka padişahlar gibi: -ya kudret veya kabile ve aşiret veya cesaret ve servet gibi- vasıtayı saltanat olmadığı halde, zekavetiyle ve fenniyle ve siyasî ilmiyle o mevkiî kazanır. Ve akli ile çok âlimlerin akıllarını teshir eder; etrafında fetvacı yapar. Ve çok muallimleri kendine taraftar eder. Ve din derslerinden tecerrüd eden maarifi rehber edip ta'mimine şiddetle çalışır." denilmektedir.

Yirmi Mes'elenin tetimmesi olarak yazılan Üç Mes'elenin birincisi: "Rivayetlerde, Hazret-i İsâ'ya (A.S.) Mesih nâmı verildiği gibi; her iki Deccala dahi mesih nâmı verilmiş. Ve bütün rivayetlerde مِنْ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ مِنْ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ denilmiş, bunun hikmet ve te'vili nedir?

Elcevap: Allahu a'lem bunun hikmeti şudur ki: Nasıl ki emr-i İlâhî ile İsa Aleyhisselam, Şeriatı Museviye'de (A.S.) bir kısım ağır tekâlifi kaldırıp, şarab gibi bazı müştehiyatı helal etmiş. Aynen öyle de; büyük Deccal, şeytanın iğvâsı ve hükmüyle Şeriat-ı İseviye'nin (A.S.) ahkâmını kaldırıp Hristiyanların hayat-ı içtimaiyelerini idare eden rabitalarını bozarak anarşistliğe ve Ye'cüc ve Me'cüc'e zemin hazır eder. Ve İslam Deccalı olan Süfyan dahi, Şeriat-ı Muhammediye'nin (A.S.M.) ebedi bir kısım ahkâmını nefis ve şeytanın desiseleri ile kaldırmağa çalışarak hayrat-ı beşeriyenin maddi ve manevî rabitalarını bozarak, serkeş ve sarhoş ve sersem nefisleri başıboş bırakarak, hürmet ve merhamet gibi nuranî zincirleri çözer, hevesât-ı müteaffine bataklığında birbirine saldırmak için cebrî bir serbestiyet ve aynı istibdad bir hürriyet vermekle dehşetli bir anarşistliğe meydan açar ki, o vakit insanlar gayet şiddetli bir istibdattan başka zabt altına almaz." denilmektedir.

İkinci cihet ve Sebeb: "Her iki Deccal; âzâmi bir istibdad, âzami bir zulüm ve azami bir şiddet ve dehşet ile hareket ettiklerinden, bir iktidar görülür.

Evet, öyle acib bir istibdad ki: kanunlar perdesinde herkesin vicdanına ve mukaddesatına hatta elbisesine müdahale ederler."

İkinci Mes'elenin Dördüncü Cihet ve Sebebinde : "Büyük Deccalın ispiirtizma nev'inden teshir edici hassaları bulunur. İslâm deccalının dahi, bir gözünde teshir edici manyetizma bulunur. Ben, bir manevi âlemde İslâm Deccalını gördüm. Yalnız bir tek gözünde teshir edici manyetizmayı gözümle müşahade ettim. Ve O'nu bütün bütün münkir bildim. İşte bu inkar-ı mutlakdan çıkan bir cür'et ve cesaretle mukaddesata hücum eder." denilmektedir.

İşte gerek iddia makamınca ididanâmesinde veya esas hakkındaki son mütalaanâmesinde ve gerekse Sorgu Hakimliğince yazılan son tahkikat kararında, Said Nursî hakkında suç olduğu iddia ve emare olunan bahisler bunlardır.

Bu bahislerin suç olduğu izah edildiği sırada.. Türkiye Cumhuriyeti Hükûmeti tarafından kanunlarla kabul olunan şapka giyilmesinin; tekyelerin, zaviyelerin, medreselerin kapanmasını; medenî kanun ile kadınlara verilen müsâvi hak ve salâhiyetlerin; Türkiye Cumhuriyeti Hükûmeti dairesinde yaşayan insanların içtimâî bünyelerini düzenleyen kanunların ve bu kanunla müsâvi olarak yapılan inkılâbların aleyhinde olduğu iddia olunmakta ve suç sayılmaktadır.

Keza bu yazılardaki "Süfyan" tabirinin ve "İslam Deccalının" kim olduğu iddia makamınca düşünüldükten sonra, suçlulardan Mustafa Osman'ın yazdığı bir mektubta aynen: "İşte ordu, alâmet-i küfür olan şapkayı başından çıkarıp atmağa gayret etmeğe başlayalı, silsile halinde fütuhatlar başladı. Ve bu gün yüzer kuruşluk yeni paralarda, âdet-i menhus ve onlarca ehemmiyetli olan resim koymağa muvaffak olamamışlar. Süfyanın prensibleri de kendisi gibi ölüyor." diye yazılan mektubuyla... Çalışkanlar Köyü öğretmeni Mustafa Sungur tarafından yazılan başka bir mektub muhteviyatında istihraç ile Süfyan ve Deccal tabirlerinin Atatürk'e karşı kullanıldığının ve Said-i Kürdî'nin şapka giymediği gibi propagandaya giriştiği ve mücadele etmekte olduğu cihetleri.. bu suretle iddia ve suç sayılmaktadır.

Bir defa, yukarıda arz edilen "mes'eleler" halindeki yazıların bir kısmı otuz-kırk sene evvel yazılmış bulunmaktadır. Bu cihet, gerek "Beşinci Şua" nâmını taşıyan bu bahsin başlangıcında: "Âhırzamanda vukua gelecek hâdisata işâret" diye yazılmış olmasıyla sabit olacağı gibi, Said Nursî'nin huzurunuzdaki şifahi müdafaasında da açıklanmış bulunmaktadır.

Sonra, bu bahislerin, Türk inkılâblarının kasdolunduğu ve kötülemek maksadıyla yazıldığı hakkında da bir ifade mevcut olmadığı, iddia makamının esas hakkındaki son mütâlaasında kabul

edilmiş bulunmaktadır. Bu itibarla, bu yazılar; ancak dinî duygu ve düşünce ile ve "mevzu" olduğu iddia olunan bazı hadislerin kırk sene evvel, gelecek zaman hakkında "Allahu a'lem" tabirleriyle tefsiri yapılmasından ibarettir.

Zira, gerek ehl-i vukuf raporlarında ve gerekse iddia ve kararnamelerde, "bu hadislerin bir kısmı sahih hadis olmayıp mevzu hadis bulundukları" beyan ve işaret olunmak suretiyle, bu mes'elelerin hadis tefsirlerinden ibaret olduğu kabûl edilmiş bulunmaktadır.

Şu halde doğrudan doğruya iddia olunduğu gibi, bu mes'eleler Türkiye Cumhuriyeti inkılabları zamanında yazılmamış ve bu inkılâbları kötölemek maksadı güdülmemiştir. Ancak bahsedilen inkılablardan evvel -ve mevzu da olsa- hadîs namı altında yazılan ve İslâm Tarihine mal olmuş hadisleri tefsir ile Hristiyanlığa ve İslam Alemine ait iki türlü Deccal ve Süfyandan bahsedilmek suretiyle gelecek zamanın durumları hakkındaki fikir mahsullerini, az çok uygun geldiği zamanın inkılâblarının kötöleme kasdıyla yazıldığı iddiası, bu yazıların suç mevzuuna girmesini mûcib olmaz. Ve aynı zamanda Beşinci Şua'nın mes'elelerinin herkese gösterilmesi câiz olmadığı ve mahrem bulunduğuna da bu bahisten evvel işaret edilmiş olması da; iddia makamının "millî inkılâbların bazı taraflarını kötölemek maksad ve gayesiyle yazıldığı ve bunun propagandasına girildiği" yolundaki iddialarının yerinde olmadığını göstermektedir.

Gerek iddianâmede, gerek kararnâmede ve gerekse esas-ı mütalaanâmede; "Bu yazılarda gösterilen Deccal ve Süfyan tabirlerinin , Atatürk'ün kastedildiği ve bu zatın Türkiye'nin bânisi olmasına rağmen kendisine "küfr-ü mutlak" izafe olunması ve bunun yaptıkları inkılâbların bazı taraflarının da aynı suretle kötölemek ile halkı hükümet aleyhine teşvik olunmakta bulunduğu" iddia olunmaktadır.

Bir def'a, kararnâmenin Said Nursî'ye ait kısmının sonlarında; "suç sayılan bu yazılardan dolayı evvelce yapılan mahkemesi sonunda, suç olmadığından beraet etmiş olduğu yolundaki savunmaların yerinde olmadığına" işaret olunmakla beraber, "Eskişehir ve Denizli Ağır Ceza Mahkemelerinde suç konusu ve tahkikat mevzuu olan eserlerinin de yine bu eserler olduğu" kabul edilmiş bulunduktan sonra, hemen ilâve olunuyor ki: "Bu kere tedkik edilen ve suç konusu olan yazıları ihtivâ eden Siracü'n-Nur ve Hazinetü'l-Bürhân adlı kitab ve risaleler ise binüçyüzaltmışaltı tarihinde yani, geçen sene yazılmış ve basılmış ve intişar etmiş olduğu ve ikamete tabi tutularak üç seneden beri oturmakta olduğu Emirdağı'nda kaldığı sırada mümâ-ileyh ile talebeleri ve talebelerinin yekdiğerleriyle vaki muhabere mektupları da suç konusu teşkil ettiği" iddia edilmektedir.

Denizli Mahkemesince beraetten sonra, bu risalelerin aynı zamanda mahkeme kendilerine iadesi sebebiyledir ki; bu bahisleri ihtiva eden risaleler bir arada toplanarak "Zülfikar", "Asâ-yı Mûsâ" ve "Siracü'n-Nur" isimleriyle ayrı ayrı mecmua haline getirilmiştir. Bu itibarla, sonradan yazılmış hiçbir eser ve bahis mevcut değildir. Yalnız iki nükte; biri tekrârât-ı Kur'aniye, diğeri melekler hakkında yazmış. Başka yazmamıştır.

Bu cihetledir ki: Bu defa iddia mevzuu olan bu bahisler; birinci def'ada mahkûmiyet, ikinci def'ada beraetle neticelenen ve üçüncü def'a olmak üzere mahkemenize getirilen aynı yazı ve risaleler bulunmakta olup.. böylece evvelce bir mahkemenin suç mevzuu olmadığına kani olup, beraetle beraber eserlerinin iadesine karar verilmiş olması; aynı yazıların tekrar huzuruza suç konusu sayılarak getirilmesi, yerinde olmadığı gibi, muhâkeme edilmesi dahi usûl hükümlerine ve ceza kanununa uygun bulunmamaktadır.

Hem bu risalelerde bahs edilen İslam Deccalı veya Süfyan kelimelerinin Atatürk'e ait olduğu tahmîni kabul edilmesi halinde dahi; Atatürk'ün sağlığında 1935 senesinde bu cihetle bir sene hapse mahkûmiyetine karar verilmesine ve aradan onüç sene gibi bir zaman geçmiş olmasına göre de, on sene evvel vefat eden bir şahsa karşı yazılan bu yazıların suç ile ilgisi varsa, şahsî şikayeti mucib hakâret dahi teşkil etse, mürur-u zamana uğradığı âşikâr bulunmaktadır.

Siyah kaplı defterin 22-23-24. sahifelerinde yazılı, Said Nursî'nin talebelerine yazdığı iddia olunan mektubda: "Bayramda Arabça tekbir alınması müjdesine karşı, memnuniyetini bildirerek, Anadolu'nun her tarafında böyle tekbirler alınması temennisi"de, bu sene Diyanet İşlerinin müftülöklere vaki emirleri üzerine bayram tekbirlerinin Arabça alınmasına müsaade edilmiş olmasıyla bu temenni tahakkuk etmiş bulunduğundan, esasında suç mevzuu teşkil etmeyen ve şahsî ve dinî bir arzu ve mahiyette olan bu yazının hakikata inkılabıyla suç tavsifine dahi mahal kalmamış bulunmaktadır.

Diğerk bir müdafaa noktası da ; suç iddia olunan bu bahislerin mühim bir kısmı, dinî olmakla beraber, içtimâî ve ahlâkî duygulardan ibarettir. Şöyle ki:

Suç olduğu iddia olunan riselelerden yine Beşinci Şua mevzularından olan yirmi mes'eleye tetimme olarak yazılan üç mes'eleden, birincisinde: "Ahirzamanda Hristiyanların Deccalı olan büyük Deccalın, Şeriat-ı İseviye'nin ahkâmını kaldırıp Hristiyanların hayat-ı içtimaiyelerini idare

eden rabitalarını, bozarak, anarşistliğe, Ye'cüc ve Me'cuce zemin hazırlar."dedikten sonra İslâm Deccalına geçerek: "İslâm Deccalı olan Süfyan dahi, Şeriat-ı Muhammediye'nin (A.S.M.) ebedi bir kısım ahkâmını, nefis ve şeytanın vesveseleriyle kaldırmaya çalışarak, hayat-ı içtimaiyenin maddi ve manevi rabitalarını bozarak, serkeş ve sarhoş ve sersem nefisleri başıboş bırakıp hürmet ve merhametin nuranî zincirlerini çözer, hevesât-ı müteaffine bataklığında birbirine saldırmak için cebri bir serbestiyet ve aynı istibdat bir hürriyet vermekle anarşistliğe yol açar ki; o vakit insanlar, gayet şiddetli bir istibdattan başka bir şeyle zabt olunmazlar." diye yazılması, iddia makamınca bir suç mevzuu olarak kabûl edilmektedir.

Halbuki: Şu birkaç satır yazıda, hükümet ve rejim aleyhinde olmaktan ziyade, o hükümet ve rejimin tatbik olunduğu hey'et-i içtimaiyenin asırlardan beri perestîşkârı halinde tatbik edegeldiği içtimai ahlâkın ruhlardaki duygusundan ibaret olan İslâm dini akidelerinin bir gün olupta Süfyan ta'bir olunan bir kuvvetle kaldırılacak olursa: o cem'iyetin maddi-manevi rabitaları, hürmet, merhamet, ve itaat gibi cem'iyetin nurlu bağları kopar. ve herkes hudutsuz hürriyet ve serbestiyet altında kalırsa; birçok insanların şeref ve namusları, serkeş, sersem ve sarhoş kimselerin ayakları altında kalacağı ve şehvânî heveslerin kokmuş bataklıklarına onların da batacaklarına.. ve işte o zaman anarşistlik başlayacağı cihetle, bu halin önüne ancak sıkı bir istibdatla geçilebileceğine işaret olunmakta.. hulâsaten; hudutsuz hürriyetin, anarşi ve binnetice ve mecburen istibdadı mucib olacağına, içtimai duyguyla işaret olunmaktadır.

Şu suretle: cem'iyetlerin bu hale düşmemelerini, düşmek üzere ise geri dönmek lüzumuna işaretle umumi olarak, yani, İslâm ve Hristiyanlık aleminin nizam ve intizamının muhafazası lüzumundan bahsetmek suretiyle, dini akide yoluyla içtimai bozuklukların sebebine işaret olunmaktadır. Bu itibarla da, sırf içtimai ve ahlâkî bulunan bu bahsi fikir ve kanaatlerinin suç mevzuu sayılacak tek bir noktası bulunmamaktadır.

Esasen ihtiyar sanığın yaşayışı münzevî olup, asla siyasetle alakası bulunmadığı birçok yazılarında tekerrür etmiş olmasına göre de; bu duygu ve düşüncelerinde, yazı ve eserlerinde ve bütün Nur Risalelerinde tamamen imânî ve içtimai bir his görülmektedir. Misal olarak:

Gençlik Rehberi adlı eserindeki "Cazibedar bir fitne içinde bulunan ve daha aklını kaybetmeyen bazı gençlerle bir muhavere; Eskişehir hapishanesinin penceresinden gördüklerim; kadınların açık bacak gezmelerinin mahzurları; birkaç biçare gence verilen bir tenbih, bir ders, bir ihtar; leyle-i Kadir'de ihtar edilen bir mes'ele-i mühimme; Yedinci Rica başlıklı İhtiyarlar Lem'asından bahisleriyle.."

Siracü'n-Nur adlı eserindeki: "Hastaların maneviyatının takviyesi için yazılmış bir takım tavsiyeler; çocuk taziyesi hakkında ana ve babalara sabır ve tahammül tavsiyeleri; anaya ve babaya karşı hürmet hakkındaki bir ayetin tefsiri münasebetiyle bazı vesâyâ ve Nur Şakirdlerinin dünya cereyanlarından ve siyasetten memnu' olduklarını; kendisine ve Risale-i Nur'a ilişkinlerin bu hakikatları bilmedikleri hakkındaki bahisleri ihtiva etmektedir.

Görülüyor ki: Bu eserlerin ekserî bahisleri, cem'iyetin muhtelif noktalarda bazen hatalarının görülmüş olması ve bazen de ihtiyaçlarını duyması bakımlarından vaaz ve nasihatlerden ibarettir.

Eserlerin bu mahiyette olduğu; Denizli Mahkemesi tarafından görülen lüzum üzerine bu kitapların, risale ve mektubların, Ankara Ağır Ceza Mahkemesi azasından Nâib Emin Büke'nin riyasetiyle tayin olunan ehl-i vukuf profesör ve mütehassıslardan müteşekkil ehl-i vukuf hey'etinin, bu eserleri tedkik neticesi tanzim olunan 7/4/944 tarihli raporlarına göre bu eserin mahiyeti şöyle tarif ve tavsif olunmaktadır:

Birinci Nev Risaleler: Bir âyetin ve bir hadis-i şerifin tefsiri maksadıyla yazılmış olan; din, iman, Allah, Peygamber, Kur'an ve âhiret akidelerinin ve ibarelerinin açıkça anlatılması için temsillerle ve misallerle yazılmış, ilmî görüşleri ve ihtiyarlara, gençlere hitâb eden ahlâkî öğütler ve kısmen hayat tecrübelerinden alınmış ibretli vakıalar ve esnafa ait faideli menkıbeleri ihtiva eden ve mevcudun yüzde doksanını teşkil eden risalelerdir ki; bazen ilmî vakardan ayrılışlar ve bazen de kendisini Risale-i Nur hesabına medheden haller bulunmakla beraber, bütün bu nev'i risalelerde müellif, hem samimi ve hasbî ve hem de ilmî ve dinî esaslardan ayrılmamış." denilmektedir.

Görülüyor ki: Suç mevzuu olduğu iddia edilen yazıların muhtevi bulunduğu risale muhteviyatının yüzde doksanı ilmî olan, dinî, içtimai, ve ahlâkî mevzuları havi olduğu, böylece salâhiyettar hey'et raporuyla sâbit bulunmaktadır.

Aynı ehl-i vukuf raporu, bundan sonra diğer risale ve yazıları da ayrı ayrı tahlil ettikten sonra netice kısmında aynen: "Hey'etimiz şu neticeye varmıştır ki:

"Said Nursî, normal hayatında kanâatlerinde samimi ve kalbi, dinî hissiyatla meşbu' olmakla beraber, bazen kendisinin cezbeye ve şuur hezeyanına tutulduğu anlaşıyor. Yazdığı kitab ve

mektubların incelenmesinden anlaşıldığına göre: Bu adamın yazılarında, halkı, dinî mukaddesatı alet ederek devletin emniyetini ihlâl teşvik etmek veya bir cem'iyet kurmak kastında olduğunu gösterir bir sarahat ve emâre olmayıp, kendisini yegâne âlim mâhiyetinde göstermeğe meraklı bir tavır takındığı görülmektedir." diye yazılı bulunmaktadır.

Ehl-i vukufun şu izahatı dahi gösteriyor ki: Said Nursî, bu yazılarını dini bir vecd içerisinde şahsî fikir ve his ile yazmış. Ve samimi bir görüşün mahsülleri bulunduğu sâbit olmakta ve iddia edilen "dini hissiyatı âlet ederek, halkı hükûmet aleyhine teşvik ve bu hususta cem'iyet kurmak" gibi fikirleri ve hareketleri mevcut değildir.

İddia makamı; "Her âlim ve müellif sevilir ve sayılır, hürmet edilir fakat ona intisab derecesinde bağlanılmaz." demektedir. Fakat bu birkaç kişinin Said Nursî'ye karşı bu derece inanmaları ve bağlanmaları, O'nun için suç teşkil edemez. Zamanımızda bundan çok fazla inanışlar Atatürk'e dahi gösterenler olmuştur. O zamanlar, o şahıslar herhalde tenkide değil, belki takdire mazhar olmuşlardır. Şimdi ise, Said Nursî'ye karşı vaki bu birkaç makam tevcihinin, gerek tevcih eden ve gerekse tevcih edilen için suç olduğu yolundaki iddiada dahi isâbet görülemez.

Zamanımızda gayet yüksek bir din âlimi olduğunu kabûl ve tasdik ettiğim Bediüzzaman'ı, iddia makamı, yüzbîn baltalı ordusu bulunan meşhur Kefersuti'ye ve Râfizilerden Hasan Sabbah'a benzetmek suretiyle çok mübalağa etmiştir. Halbuki iddia makamınca bahsedilen bu gibi işler ve hatta iddia edilen suç mevzuları tamamıyla ve ancak ihtiras sahiblerine yakışır işlerdir. Said Nursî'nin ise, siyasetle asla alâkası bulunmadığı ve böyle bir ihtiras olduğunu gösterir bir emare de mevcut bulunmayıp bilakis ne siyaset ve ne de idare ve hükûmet işleriyle alâkası ve münasebeti bulunmadığı yolunda birçok deliller mevcut bulunmaktadır. Şöyle ki:

1: Said Nursî, şahsî müdafaanâmesinde: "Biz Risale-i Nur'u değil dünya cereyanlarına, belki kâinata da âlet edemeyiz. Risale-i Nur'un esas mesleği olan şefkat, hak ve hakikat ve vicdan bizleri şiddetli siyasetten ve idareye ilişmekten men' etmiştir." diye yazıları ve aynı zamanda, "şeytandan ve siyasetten Allah'a sığınırım" manasına gelen

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ وَالسِّيَاسَةِ ۝

ta'birini düstûr kabul eden bir şahsın, siyasetle ve idarenin aleyhinde uğraşması nasıl zan ile kabul olunabilir?

2: Denizli Mahkemesine aid ehl-i vukuf raporunun müsbet yazıları kısmının ikinci sırasında aynen şöyle yazılmaktadır.

"Said Nursî'nin en mühim kitabı olan Hücetullahü'l-Baliğa adlı kitabının (sıra dört aded bir) münacat kısmında: Bu dünya fânidir. Asıl dâva ise, bâki olan âlemi kazanmaktadır. İnsanın itikadı sağlam olmazsa dâvayı kaybeder. Hakiki dava budur. Bunun haricindeki davalara karışmak zararlıdır. Siyasetle meşgul olan, ehemmiyetli hizmetlerinden geri kalır. Hem de siyaset boşuşmalarına kapılanlar selâmet-i kalbini kaybeder." diye Said Nursî'nin yazıları bulunduğu işaret edilmiştir. Ve binnetice; ne siyasetle ne cem'iyet kurmakla ve ne de halkı hükûmet aleyhine teşvik ile alakası bulunmadığı neticesine varılmıştır."

Ehl-i Vukuf

Reis

Aza

Diğer Aza

Emin Büke

Yusuf Ziya

Yusuf

Şimdi Said Nursî'nin bu ehl-i vukuf tarafından mâhiyeti tesbit edilen bu kitabındaki bu yazısı, bilakis kendisinin siyaset ve hükûmet işlerine karışmamağı düstur ittihaz ettiğine delil olmakla beraber, aynı zamanda suç vasfı verilen iddialar, bilakis halka, siyasi oyunlara ve teşebbüslere girilmemesini ve bu gibi işlerin zararlı bulunduğunu izah etmesi bakımından, milletin binnetice kendi işlerinden başkalarına karışmaması yolunda vaaz ve nasihatlarını görmüş oluyoruz. Yalnız bu yazısı dahi Said Nursî'nin suçsuzluğuna yetebilir mahiyettedir.

.....

Bütün bu sebeplerle gerek Said Nursî'nin ve gerekse diğer sanıkların beraatlerine karar verilmesinin bilvekilâ arz ve istirham eylerim.

On Suçlu Vekili

Avukat

Ahmed Hikmet Gönen

Avukat Hulûsi Bitlisî Aktürk'ün Müdafaanamesidir

Ankara'da Avukat Hulûsi Bitlisî Aktürk'ün Temyiz'deki Duruşmada Yaptığı Müdafaanamesidir.

11/5/949

Büyük Allah'ın Adıyla!

Yargıtay Birinci Ceza Dairesine son müdafaa duruşma notları:

Müekkellerim altıdır. Bunlardan Nazif Çelebi ve oğlu Selâhaddin Çelebi temyiz talebinde bulunmuşlar, duruşma istememişlerdir. Geri kalan, Said Nursî, Ceylan Çalışkan, Ahmed Feyzi Kul, Ziver Gündüzalp duruşma istemişlerdir. Bu sebeple duruşmaları kabul buyurulan dört müekkilimi de içine alan Afyon avukatlarından arkadaşım Bay Ahmed Hikmet'in bütün inceliklerle bozma sebeblerini açıklayan dosya arasındaki 14/12/948 tarihli vâzih temyiz lâyhalarını tekrar ile teşrihlerine iştirakten sonra arz etmek isterim ki:

Atatürk daha hayatta iken; müekkillerimden Said Nursî, milli inkılâbı kötülemek bahsinde, Risale-i Nur eserlerindeki yazılarından dolayı Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesince birkaç ilim şakirdleriyle beraber 935 senesinde bir sene ağır hapse mahkum edilmiş. Âhiren, aynı eserler, aynı mektublardan dolayı 943 senesinde Denizli Ağır Cezasında Yüksek Temyiz'in tasdiğiyle müeyyed beraet kararı almış oldukları halde; bu sefer de aynı eserler bir küll halinde, Denizli Mahkemesince salâhiyetli ilim mütehassıslarına, bilirkişilere Ankara'da tedkik ettirilmiş. Verdikleri rapora göre: Mevzu ve gaye itibarıyla dîne, akâide taalluk eden bu eserlerin bazı menfi faraziyelerinin bile suç teşkil edemediği tesbit edilerek beraetlerini intac ettiği yüksek tasdiklerinize iktiran ettiği halde... Afyon Mahkemesi; Denizli Mahkemesinin dayandığı vesâike, rapora müstenid ve Temyizen musaddak hükmünü beğenmemezlikten gelerek, tekrar-ı sevk ve muhakeme mahiyetinde kalan bir hadiseye, bir hükme, bilirkişiler raporundaki suç teşkiline gayr-ı kâfi faraziyeleri, noktaları yeni baştan indî ve acîb mecralara intikal ettirerek, teşdîden ağır cezaya hükmetmiş olması.. kanun, usûl, adalet ve vicdan bakımından da çok acıdır.

Malumdur ki: Hür fikirler ve kanâatlarla mütehallik halkımız; din, ilim, ahlâk namına yazılan hangi bir eseri, bir mecmuayı, bir gazeteyi okumadan, yazmadan, münakaşadan, tenkidten, istifazadan memnu' ve mes'ul tutulamaz.

Çünkü, Peygamberimiz buyuruyorlar ki: "İlim, hikmet mü'minlerin kaybettiği bir metâdır. Nerede bulursanız alınız." Aynı zamanda: "Beşikten mezara kadar ilim peşinde koşunuz. İlim Çin'de olsa bile gidip alınız."

Herhalde başsavcılık makamının tebliğnâmelerinde, suçlulardan Mehmed Feyzi Pamukçu, Rıf'at Filizer, müekkillerimden Ziver haklarında kesin bütün delillerinin gösterilmediğine kanaat ve temas buyrulmuş olmasına.. ve aynı kanâatın diğer müekkillerim haklarında da tecziyesi kabil görülmemesine nazaran, ortada tatbik edilen kanun maddeleriyle mütenasib hatta evâmîr-i nizamata muhalif bir suç unsuru vasfı eseri de mevcut bulunmadığı halde, şiddetli ağır cezalarla hüküm yoluna gidilmesi hakikaten çok acıdır.

Bu sebeple pek masum olan diğer müekkillerim üzerinde fazla durmayacağım. Çünkü, başta gelen müekkilim Said Nursî hakkındaki teşrihatım onları da içine alacaktır.

Hakikat-ı halde, müekkillerimden Said Nursî, mahkumiyete lâyık bir şâki değil; İslâm âleminde büyük Allah'ın Kur'an'ına, Peygamberin (A.S.M.) sünnetine, ümmetinin icmaina, fukahânın kıyasına kemâliyle intibak etmiş; takvâlı, karakterli, şâibesiz bir din âlimi, yetmişbeş yaşlarında bir Bediüzzaman'dır. Ve insanlar için şifâî, faideli bir balarısıdır denilebilir.

Vaktiyle İslâm Dârü'l-Hikmeti'nde âzâlığı da sebkât eden bu din ve dünyâ âliminin, İlâhî, mantikî temsillerle müdafaa haklarına müntehi teşrihatımda bir kusur görülürse, en evvel bîtaraf adâletiniz muvacehesinde af dilerim.

Zira hilafet, meşrutiyet, cumhuriyet gibi üç-dört devrin müdriklerindenim. Aynı zamanda din ve dünya bahislerinde, hâdisâtın esrarengiz pek çok garibelerine ibretle şâhid olmuş otuz senelik bir hâkim, altmışaltı yaşında bir feragat sahibi, bir şark evlâdı bulunduğum için; yakından tanıdığım, son derece takvâlı, şâibesiz bir Said'in teklif olunan vekâletini kabulde asla tereddüt etmedim. Çünkü, her maddeyi mânâ ile te'lîfe, bütün beşeriyetin ahlâkını, din ile dünyasını tasfiyeye esasa teşkil eden, lütuf ve kahri mutlak bulunan Büyük Allah'ın şeksiz Kur'an'ına, en

son Peygamberine imânım tamdır. Bu imân ve kanaatla; kısmen hakka, kısmen de batıla mümayil.. müsbet ve menfi görüşlü insanlardan, bilhassa habbeden kubbe yapılmış, dedikodularla ağırlaşmış dosyadan dar bir zamanda aldığım ilhâmâtâ göre:

Müekkilim, yirmiüç senelik menfâ ve inzivâ hayatında hem kendi nefsini, hem de din kardaşlarının ahlâkını kısmen ıslah için, kırk seneden beri hüsn-ü niyetle seri halinde Risale-i Nur adlı bir eser yazmıştır ki; her ilmin, her eserin fevkinde bir ilim, bir eserdir.

Aynı zamanda dînî eserleri yazarlar, okuyanlar da serbesttir. Bu sebeble müekkilimin bazı ilim şakirdleri de o eserlerden dînen faydalanmak serbestisini göstermişlerdir.

Meselâ : İktidar partisine hücum eden muhalif partilerin yazılarını, eserlerini okumadan, münakaşadan memnu' ve mes'ul olmayan herkes gibi, müekkilimin eserinden dindar münevverler sırasında diğer müekkillerim de örnek almışlardır. Bunlar suç mu?

Malumdur ki: Bir işret masasında, medeniyetin pak bakımı yerine, kirli bakımından yek-diğerine karşı hileli samimiyet gösteren, haddini tecavüzden sonra da birbirine saldıran, ortalığı velveleye veren, maddeten-mânen halkın rahatını selbenden sarhoşları, idare me'murlarımız her zemin ve zamanda lâıyıkıyla idare ettikleri, okşadıkları halde; tehzib-i ahlâka saik olan dini eserlerini istinsah ve mütâlaasıyla yek-diğerine sevgi gösteren, abdullah için değil, Allah için vatan uğrunda şehâdete hazırlanan mü'minlerin hilesiz, medeniyete, fazilete müntehi hareketlerini enva-ı bahanelerle suç telakki eden... takibe, tazyike lâıyık gören aynı idare me'murlarının arzusuna uygun hükümler, efkâr-ı umumiye ile yüksek âdiller muvacehesinde çok çirkindir.

Çünkü; hükûmet (....) dini dünyadan ayırmış; tarikatçılık, dervişliğe (....) nihayet vermiş ise de... dine, ilme, mukaddesata hizmet edenlere taarruz için yol vermemiş. Bilhassa karar yerinde, mahkemenin yersiz temalarına göre, yurdumuzda, milletimizden kavmiyet farkı gözetilmeyeceğini kanunla sağlamış olmakla beraber milletimizin herhangi bir din âlimini de eser te'lifinden, vaazdan, nasihattan, tenkid hakkından, söz hürriyetinden men' etmemiştir. Nitekim aramızda bulunan akliyatların da dinî duygu, şa'saali saygılarına da müdahale göstermemiştir.

Bu sebeple; hakiki bir İslâm, bir din âlimi yahut vâizi, nâsihi hangi bir zaman ve mekanda : "Ey Müslümanlar! Kötü ahlaktan, menâhiden, fiske u fücordan, tereddîden sakınınız.. Allah; müfsidler, münafıklar, dinsizler, zalimler sevmesiz..!" diye hitap ederse.. etraftaki ferdlerden, cemaattan herhangi bir zümre, "Sen, din perdesi altında gizli emeller takib ediyorsun! Cem'iyet kuruyorsun; devletin emniyetini bozuyorsun. Telmih, kinâye, rumûz, istiare, teşbih kasdıyla bizi tenkid ediyorsun, taarruza geçiyorsun." dese; seyyiat sahalarındaki öz-iğrenç hareketlerini de kendisi için sorgusuz sualsiz mübah telakki eylese, bir taraftan da o âlim ve vâize tecavüz etse, hürriyetini çiğnese, Allah'ın emrine uygun dini telkinlerini baltalasa.. akıl ile mantık, fen ile medeniyet, ilim ile hikmet; o mütecavizi bir canavar yahut mecnun addeyle. Çünkü, Allah katında bir çobandan farkı olmayan nice eâzım bile... dini sahalara tenkid etmek, hakikatta enbiya varisi sayılan hakiki din âlimlerinin hakkıdır.

Ne hâcet, Allah ve Peygamberini de tenkid ve inkâr eden bazı dinsizler bile mücerred maddi hürriyete dayanıyor, gayr-ı ahlâkî neşriyat yapıyorlar. Onlara karşı, hakiki alimlerin, vaizlerin ve nâsihlerin gayesi ise; insanları tereddîden korumak, ıslâha davet etmekten ibarettir.

Filhakika Buhârî-i Şerif'de büyük Peygamberimiz (A.S.M.) buyuruyorlar ki: "Bir zaman gelir.. me'murluk ile başınıza geçecek vülât ile ümerâ, belki namazınızı da muayyen vaktinde çıkarırlar. Öyle bir zamana şahid olursanız.. sakın fesada, nifaka, saik olmayınız. Siz yine namazınızı gizlice-vaktinde evinizde kılınız. Sonra gidiniz, çıkardıkları vakitte karaltının çoğuna tabi olunuz." Böyle olmakla beraber ulemânın vazifesi büyüktür.

Yine Peygamberimiz (A.S.M.) buyuruyorlar ki: "Hangi bir zaman ve mekanda âlimler, Allah'ın emrini, nehyini söylemekten çekinirlerse, kıyamet gününde onların ağızlarına ateşten gemler vurulur, ehl-i mahşer arasında terzil ve ta'zib olunur." Bunları söylemekte din âlimleri mecbur; inanıp inanmamakta beşeriyet muhtardır.

Bu hakikatlere istinaden müekkillerimden Said Nursî, tazyik-i hâdisâtla matbuata da intikal eden câmiâlî müdafaatında bazı inceliklere temas etmiş ve demiştir ki: "Ben iktidara ve partilere diyorum ki: Beni serbest bırakınız. El ele verelim... masonluk, bolşeviklik; dinimize, ırzımıza, malımıza, canımıza, gençlerimizin imanına saldırmak istiyor. Mücâhedeye koyulalım. Tehlikeyi çiğneyelim, yok edelim."

Onlar bana diyorlar:

1-"Sen bir cemiyet kuruyorsun!"

2-"Sen rejime aykırı fikirler neşrediyorsun!"

3-"Sen siyasi bir gâye peşindesin!"

Bunların esbab-ı mucibe ve delilleri de, Risale-i Nur'un dine taalluk eden bazı cümleleridir.

(A): Yirmiüç seneden beri menfâda ihtilâttan men' ve mahrum tek bir adam, ne suretle cem'iyet kurabilir?

(B): O yetmişbeşlik adamın siyasi gaye peşinde gezmesine, hayvanlardan eserlerde şefkatle alakası kaydedilen "hubara kuşu" bile güler.

(C): İlâhi fikirlerin rejime aykırı gelebilmesi bahsine gelince; bunda her memlekette bilhassa yurdumuzdaki muhalif partiler -mütevâliyen-, rejimin ve halkın bünyesine uygun olmayan bazı kanunların da ta'dili için matbuatta bağırıyorlar. Hayat ve memattaki birçok dünya fatihlerinin leh ve aleyhinde kanaat yürütürler; eserler, yazılar yazıyorlar. Cem'iyetleri, prensibleri sâde maddi menfaatler için tenkid ediyorlar.

Müekkilimin İlâhî kanaatleri, tenkidleri acaba ne şekilde rejime uygun olmalıdır? Hangi Müslüman ve din âlimi (bilfarz) : "Yirmi seneden beri dîni dünyadan ayıran idareciler, resmi ve hususi din tedrisine mâni oldular. Teşriî salâhiyet sâhibleri; şerâyî'i zehirle, irticâla tavsif ettiler." dese, acaba bunlar rejime aykırı bir hareket midir? Bu gibi hakikatlara temas eden hakiki yüksek bir din âlimini hakîr görmek, senelerle baskı altında suçlandırmak yerinde olmasa gerektir. Çünkü:

*Hâkir bir abd ile bir sadrâzam
Çoban ile bir şâhenşâh-ı muazzam
Müsâvidir nazargâh-ı Hüdâ'da
Adâlet-gâh Rabb-ı kibriyâ'da*

Çok Yüksek Hakimlerimiz!

Napolyon'un dediği gibi: "Bana te'vili kabil olmayan bir cümle getiriniz. Sizi onun ile idam edeyim." Beşerin; hususuyla seciyeli, takvâlî ilim adamlarının ağızından çıkan hangi bir cümle var ki, tevillerle suç teşkil etmesin.

Fânî hayatta mühasıran maddi menfaatlarla mağlub ve İlahiyat düşmanı; hükümdarlardan ziyade hüküm taraftarı bazı siyasi ve idari me'murlar görülmüştür. Aynı zamanda nazariyatını ilmiyâtına, yahut maddeyi manâya tatbik edemeyen bazı hâkimler, bilirkişiler bile hasbe'l-beşeriye kasden veyahut kazâen te'vile, gadre kapılabilirler.

Mesela: İslâmiyete mütecaviz Viktor Hügo'nun aksine, bir de meşhur yüksek Lamartin vardır. O da diyor: "Büyük Allah'ın Kur'an'ındaki te'yîd emriyle, Peygamberimiz hevâdan konuşmaz. Ne söylerse Allah'ın ilhâmıyla söyler. Aynı zamanda o Peygamber-i Zîşân (A.S.M.) bir kavme değil, bütün beşeriye beşer ve nezirdir. Âleme rahmet için ba's olunmuştur." akîdesiyle vecde geliyor. Hatta lisanımıza tercüme edilen eserlerden birinde diyor ki:

*Nice Dârâlar, İskenderler bu cidal-gâha gelmiştir
Hemen hepsi birer nâm ve şân alıp gitmiştir
Fakat sen, O Hazret-i Muhammed'e (A.S.M.) bak!
O Tabîb-i mutlak, O hâkim-i Arş'a da bak!
Öyle bir dinin bânisi,
Akla hayret verir maânisi
İşte bu da hürmete lââyık yüksek bir kanâattir.*

Bununla beraber, müekkilim Said'in otuzbeş sene evvel matbuata intikal ve cumhûrî devrimizde de intişar eden terkiplerden bir bend bugün kaleme alınmış farz ve arz olursa, acaba dünya menfaati için tevehhüme, tedehhüşe, tahakküme tenezzül etmeyen herhangi bir idare ve kanun adamının te'viline, takibine lüzûm var mıdır? Bütün ahvalde medenî ve İlâhî kanâatler mahrem olduğuna göre:

*Lâzım gelir ef'âliyle tebcil olmayı...
Ta'yin-i kemâlat ile takdis-i kemâlât bahsinde
Ayırmak gerektir elbet kudemâyı
Viktor Hügo'nun şöhreti dünyaları tutmuş
Ama yine takdir edemem öyle dehâyı
Hâmid gibi makber bırakan var mı cihanda
Tahrib eder insan, göze aldıkça hayayı
Ol kimse ki: Eyyâmı geçer fısk u fücûr ile
İrfanıyla memnun edemez halk, Hüdâyı
Çok meyvesi yok ser vü semen sâye-i eşcar
Müsmir şecere semm yapıyor âb-ı havayı*

*Eşraf tanırız kavl-i metin, fiil-i emîni
Takdis ederiz mü'min-i kâmil şürefâyı
Ashâb-ı Kiram hangi tarîkten yürümüşse
Tâkibe sezâ işte odur râh-ı Hüdâî
Peygamber-i Zîşân'ımızın (A.S.M.) emrine dâim münkad
Olarak görmeliyiz nûr-u Hüdâyı
Tağyir-i hakikat bizi berbâd edecektir
Mahşerde nedâmet dahi nâ-şâd edecektir.
İşte bu da serbest ve intibahi bir kanâat, bir hakikattir.*

Kaldı ki; müekkilim gibi yetmişbeş yaşını bitirmiş, şahsî, dünyevî bütün ihtiraslardan, nâ-meşru' menfaatlardan uzak kalmış, sırf âhiret işine koyulmuş bir adamın yazıları elbette serbest olacaktır. Hüsn-ü niyete makrûn olduğu için pervâsız, riyâsız olacaktır. Bunları tedkik ile, altından te'vil ile cürüm çıkarmak, itibarsız tevehhümden, tedehhüşten, tahakkümden başka birşey değildir.

Müekkilimin yüzotuz risaleye bâliğ olan Risale-i Nur'da hiç birinde esas maksad cihetiyle dünya işlerini alâkalandıran yoktur. Hepsî, dünyanın nuru olan Kur'an'ın nurundan iktibas edilmiş; âhirete, îmana taalluk eden sözlerdir. Bunlar, ne siyasî ne de dünyevî hiçbir gaye ve maksad taşımaz. Bunlardan cümleler alınarak manasız te'villerle mahkemeleri işgal etmek.. mâsum, ilim ve iman sahiblerini iş ve güçlerinden alıkoymak, mahpuslarda süründürmek.. vatan, millet nâmına çok yazıktır.

Bir yüzlü Müslümanlar, hakiki âlimler, -hâşâ- dini siyasete âlet edemezler. Bilakis ikiyüzlü siyaset adamları, cem'iyetlerin bazı harîsleri, -dünya menfaati için- dini istihfâfen siyasete âlet etmek isteyebilirler. Bu vadilerde müdafaata arz-ı tazallumatım bir dereceye kadar elîm farzolunabilir. Ne yapayım, ızdırab döşeğinde inleyen hasta bir din âliminin müdafaatını zayıf omuzlarıma alarak inliyorum. Her suretle inlemek, hastaların; her suretle de dinlemek, hâzık hekim, âdil hâkimlerin hakkıdır.

Bu takdirlerle, müekkilimin üç devredeki riyasız serbest kanâatlarına kısa kısa temastan evvel, tereddüdsüz vekâletlerini kabul eden hürmetkârınız; Birinci Umumi Harbin ibtidalarında, Bitlis Bidayet Mahkemesi âza mülâzımı idim. O günün Bitlis valisi, bugünün Çankırı milletvekili Abdülhâlık Randa, ordunun iâşesine tahsisi edilen onbir fırının çıkardığı peksimet anbarlarına beni fahri memur ta'yin etmişti. O sırada müekkilim, ilim tahsili peşindeki talebeleriyle birlikte gönüllü alay kumandanı olarak mücadeleye koyulmuş, bir dakika ordunun müzaharetinden ayrılmamış. Son zamanlarda şehir içine kadar saldıran düşmana karşı da Allah rızası için göğüs-göğüse çarpışarak bir ayağından mecrûhen düşmana esir edilmişti.

Şahid olduğum dinî, vatanî mücâhedâtını müdafaattan daha ziyade izahım, kıymetli vaktinizi ziyaa müessir olacağından tevakkuf taraftarıyım. Ancak kısa kısa temasım maddî menfaatlarına değil, manevî riyasız serbest kanaatlarına gelince:

1-Hilafet devrinde, Van vâlisi merhum Tahir Paşa bir ilim meclisinde, Mezheb-i Mâlikî'ye ilişmek fikriyle: "Kelb de hıncır gibi necis mi, değil mi?" soruyor. Müekkilim: "Mâlikî Mezhebinde kelb tâhirdir, fakat, Tâhir kelb değildir" söyleyince, istibdadın nâmdar salahiyetli vâlisi, dine taalluk eden bu ilmî fetvadın, dini kanâatdan asla müteessir olmuyor, takdirde bulunuyor, sonra ondan ilim dersini alıyor.

Bugün ise, Afyon'dan aldığım mektublarda diyorlar ki: "Müekkiliniz son derece baskı altındadır. Reise müracaat ediyoruz; savcıya gidiniz. Savcıya gidiyoruz; 'hapishane nizamı var, karışmam' diyor." Müekkilim zâlim değil, mazlum bir mahkumdur. Herhangi bir mahkum, sehpaya sevk edilinceye kadar kanunen hoş tutulmalıdır. Hatta bir aralık şiddetini gösteren kış içinde, yalnız büyük bir koğuşa tıkalıyor. Haber alan bazı şefkatli dindar Müslümanlar; soba kurmak, hasta bir âlime imdat etmek istiyorlar. Adâlete me'mur savcı: "Siz, devletten zengin değilsiniz." diyor, kurdurmuyor. Medenî, insânî kanâatlara göre: Adâlet, kanun denildimi; mazlûmun yüzü gülmeli, zâlimin beyni kaynamalı kanaatındayım.

2-Meşrutiyete tesadüf eden Birinci Cihan Harbinde, esir hayatında.. düşmanın bir başkumandanı Nikolaviç kampta mükerrer kasdî hareketlerle yanından geçerken müekkilim kendisine kıyam etmiyor. Kumandan hakaret telâkki ediyorsa da, müekkilim:"Ben bir din âlimiyim. Dinim beni, dinsizlere kıyamdan men' etmiştir." cevabını verince; kumandan öfkeleniyor, divan-ı harbe sevk ediyor. İdam ile tehdit ediyor. Müekkilim, dinî kanâatını dünyaya feda etmeyeceğini, tarziye de vermeyeceğini ilhâm edince; o din, vatan, nâmus düşmanlarımız bile beşeri vicdan nâmına hayretle kendini afva mecbur ediyor.

3-Cumhuriyet devrimizin ibtidalarında Ankara'da bulunurken, Atatürk, müekkilimin heykel hakkındaki kanâatlarını soruyor? Müekkilim Said, O'na karşı şiddetli bir surette: 'Büyük Kur'an'ımızın bütün hücumu, heykellerle putlardır. Müslümanların heykelleri ise; hastahaneler, mektebler, yetimleri koruyacak yurtlar, mâbetler, doğru yollar gibi âbideler olmalıdır.' cevabını vermiş. Hatta o sırada bütün meb'uslara hitaben neşrettiği bir yazısında:

"Ey Meb'uslar! Sizler pek büyük bir günün kurucularısınız. Hakikaten birer yüksek kumandan sıfatıyla mücâhedeye koyuldunuz. Düşmanları denizlere döktünüz. Hilal'i, sâlib'in tasallutundan kurtardınız. Ey Kumandanlar! Bundan sonra da öyle hareket ediniz ki, kıyamet gününde mahkeme-i kübrâda mes'ul olup bir neferden istimdad-ı nur etmeğe muhtar kalmayınız." sözlerini esirgememiş. Bu serbest kanâatlarla, dinî vazifesini ifâdan dolayı muahezeye lâıyk görülmemiştir.

O günden bugüne kadar aradan uzun zamanlar geçti. Yirmiüç seneden beri menfâ hayatı geçiren, vakit vakit hapse tıkanan, mukaddesata hürmet ile, hizmet ile mütehallik bir âlimin dinî eserlerinden vecihsiz bahanelerle suç mânası çıkarmak.. diğer mâsum ilim ve irfan tâlibi dindar müekkilleri de lüzûmsuz tevehhümlerle incitmek, son sistem medenî, cumhurî bir devrede maddeten-manen mantıksızlıktır.

Başta "Kaval Hanedanı" olmak üzere bütün İngilizlerin bilhassa, "Çörçil", "Ruzvelt", "Hitler" in bile anâneye, mukaddesata hürmetlerini gazetelerde okuyor ve anlıyor ve ağlıyor. "Prens Bismark"ın ve daha birçok Garp âlimlerinin de mukaddesata ne suretle baş eğdiklerini biliyoruz. Bu sefer de "Truman"ın medenî ve mukaddes tezahüratından ibret almamak mümkün değildir.

Siyaseten olsun, mukaddesata hürmeten olsun, hangi maksada dayanırsa dayansın Amerika Cumhurbaşkanı "Truman"ın hususi, mukaddes binek uçaklarıyla denizler aşan, geniş ufuklarda yüксеle yüксеle Yeşilköy'e konan Ortadoks ruhânî reisi, büyük küçük binlerle mensublarının candan tâzimleriyle karşılandı. Bütün İstanbul kiliselerinin çanları fezalari çınlattı. Adeta beşeriyeti inletti. Bu ruhânî Patrik, İstanbul'da tac giyme, tahta oturma merasimiyle başlar üzerinde tutuldu...

Maddiyat-mâneviyat âleminde derin ve tarihi intibahlara sahne olan bu vak'ayı elbette baştan nihayete kadar bir mu'cize kaynağı olan Büyük Kur'an'a en son İlâhî kanadına bağlı biz Müslümanlar pek tabîi bir tezâhürât-ı diniye telâkki ederiz. Ne çare ki: 1789 Fransız İhtilal-i Kebirinden sonra tereddî, almış yürümüş. Yüzelli sene sonra İkinci Cihan Harbinde çıkan "Petenler" tereddîye ağlamış, mukaddesata dönülmesi tedbirlerini ele almışlardı.

Maalesef vatanımızda hâlâ ihtilâl-ı kebirin çürük zihniyetleriyle yaşayan mukaddesat düşmanı gâfil insanlar eksik değildir. Büyük Allah ile yarış yapmak isteyen o gâfillere denilebilir ki: "Garbın en yüksek âlimleri: 'Dünyada itimada lâıyk en medenî, en mukaddes din, her maddeyi mâna ile te'lif eden İslâm Dinidir.' itirafında bulundukları halde; pek çok Müslümanlar bu nimetin, bu devletin kadrini bilmiyorlar."

Bütün İslâm Âlemine Yahudilerin soktuğu masonluk akîdelerine, tekyelerine bağlanan bazı saf ferdler, bazı cem'iyetler hükûmetin ne suretle dini dünyadan ayırmış oldukları hakkındaki prensiblerine karşı da, kasdî tegâfulerle hakiki mukaddes dinimizi, din âlimlerimizi içten ve dıştan vurmağa, öldürmeğe çalışıyorlar. Maddeyi mâna ile te'liften kaçan insanların, en ziyade Yahudilerin hâli acâibtir, bilemedikleri şeylere inadına düşmanlık gösterirler.

İslam dini, İslam âlimleri her cephede maddi-mânevi terakkiler, teâliler emrederken.. hangi te'sirlerle yalnız maddi menfaat peşinde koşanların, cehil ve siyaset sebepleriyle dinimizi, yüksek âlimlerimizi terakkiye mâni telakki etmeleri gülünç değil mi? Neden Ortodokslar kadar olsun, bizler de hilesiz dinimize, hakiki din büyüklerimize hürmet etmeyelim de, hürmet edenleri soğutmaya, tazyike, tezyife çalışalım?

Şek yoktur ki: Dünya ve âhiretin en mukaddes nizam ve felah düsturu olan büyük Kur'an, beşerin ahlâkını, din ve îmanını tevhid ve tekemmül kaideleri üzerinden kemâle kavuşturmak için en son büyük Peygamberimize (A.S.M.) nâzil olmuştur. Yukarıda temas ettiğim hidayete mazhar birçok Garp âlimleri de bu hakikata inanmışlardır.

Biz Müslümanlar: Dinimize, mukaddesatımıza, hakiki din âlimlerimize elbette hürmet ve kal'ayı en ziyade içinden yıkmak isteyen şahsî menfaat ve siyaset düşkünlerine dinen nefret ederiz. Evet bütün Müslümanlar, hariçten memlekete gelecek herhangi bir tecavüz karşısında çelikten kal'adır. O kal'ayı münhasıran maddi ve şahsî menfaat için yıkmaya çalışan fertlere, cemiyetlere karşı da, müekkilim gibi ihtiyar ve genç din âlimleri.. balta, kazma, top, tüfenk ile değil, medenî- insanî hür fikirlerle müdafaaya Allah rızası için mecburdurlar. Çünkü İlâhî ve içtimâî sahalarda, hepimiz çobanız... hepimiz sürümüzden mes'ulüz. Dünya ise âhiretin ekin tarlasıdır. Bu hakikatlara göre dini dünyadan ayırmak bile güçtür. Madem ki ayırmışsınız, bâri içimizdeki ekalliyetler derecesinde olsun hakiki din âlimlerimiz serbest fikirlerinden dolayı ezilip

üzülmemelidir.

Beşerî kanâatlara müntehî tazyiklere karşı -size bile- müekkillerim gibi Büyük Allah'ın siyânetine dayanarak memleketimizde de inleyen feraset, diyanet sahibi müttakiler acaba ne istiyorlar? Şüphede edilmeyen ki: Şaibesiz mukaddesatlarını korumak, bi-hakkın hâkim ve efendi bir hak sahibi olduklarını anlamak istiyorlar.

Maalesef gayr-ı ahlâkî sefahet sahalarında, meyhane, umumhanelerde hora tepen.. bu halleri bir medeniyet zannıyla hürriyet-i nefislerine hasreden bazı yaşlı başlı adamlar: "Efendim din başka dünya başka. Şu yobaz, softa, kara kuvvetler bize ne karışıyorlar?" sözlerini seyyiatlarına siper ediyorlar. Açıkdan açığa yahudilik ve masonluk prensiblerinin yayılmasına hizmet eden daha bir çokları da; yalan ile iman, ateş ile barutun bir noktada içtimâna imkan görmeyen müekkilim gibi nezih bir din âlimi aleyhinde vakit vakit: "Şarklıdır.. Bitlislidir, Kürd'dür, mürtecidir, kara kuvvettir." gibi lafz-ı murad beylik sözleri etmeği bir vatanperverlik zannediyorlar.

Halbuki:

Şark, garp bir cesedin gözleri, azalarıdır.

Bir başın sağ gözü hür, sol gözü olmaz ki esir!

İşte bu kanaatlarla "Fikr-i kavmiyeti tel'in ediyor Peygamberimiz" Hadis-i Şerifini, Safahat'ında kemâliyle açıklayan Mehmet Akif'in Arnavut olduğunu unutuyorlar.

Teşkilat-ı Esasiye kanunumuz kavmiyet dâyesini izâle, Türklük camiasında bilatefrik vatandaşlık haklarını tebarüz ettirdiği halde; maalesef Afyon Mahkemesi kararında "Said Nursi'nin damarlarında, akîdelerinde Kürtlük kanı olduğunu.. diğer müekkilim Ahmed Feyzi Kul'un, Said'e, Risale-i Nur'a, mahkemede okuduğu şa'saali müdafaanamesinde Said'in müdafiliğini de yaparcasına zararlı ve irticaî bir din mücâhededesi yürüttüğünü.. Atatürk'e hakaret edildiğini.." asılsız, te'villerle öne sürerek ve adeta zulmet ma'kusu olan nûr tabirinden öfkelenerek daha emsâlî tarafgirâne farazyeler, lafz-ı murad sözlere temayül ile, her ikisi için cezanın teşdidini istihdaf yoluyla adâlete pek müessir surette bir idare me'muru zihniyetiyle hissiyata kapılmıştır.

Bu zihniyetle mahalli C. Savcılığının Temyiz lâyihasında da "sanıkların cem'iyet kurdukları" üzerinde durulması, tek taraflı hissiyata mağlubiyetinin bir müeyyidesi olduğuna herhalde başsavcılık makamınca kanaat edilmiş olmalıdır ki; tebliğnâmede bu cihetin de reddi tâleb edilmiştir.

Dosyadaki Temyiz lâyihasında izah olunan müekkillerimin bütün müdafaatı incelenmemiş, red ve cerh sebepleri gösterilmemiştir. Bu cepheden bozma sebepleri meydandadır.

Yüksek adâletiniz muvacehesinde her karanlığın aydınlanacağı şüphesizdir. Esasen dinî eserlerle beraber suçsuz, günahsız müekkillerimin dayandığı Kur'an-ı Kerim; "Bütün kavimler, nurlu mü'minler birbirinin kardeşidir" aralarını ıslah emrini veriyor. Islaha me'mur da; âdil, bîtaraf ulemâ ile umerâdır. Bunlar şahsiyattan sâlim olarak salâha meylederse, bütün halk salâha... fesada meylederse, aynı halk fesada meyleder.

Peygamberimiz: "Müslümanlar nifak ve fesad üzerinde toplanmazlar." "Fitne uykudadır. Her kim uyandırır, Allah ona lânet etsin." buyuruyor. Hatta çok ziyade İslâmiyete, mukaddesata bağlı asil kahraman Türkler; İslamiyetin tevhid akîdesinin alemdarlık vazifesini benimsemek ile bila tefrik hakiki ilim sâhiblerine, mukaddesata hürmet etmekle yükselmişler, bu şeref ve fazileti kıyamete kadar da yaşatabilecek tecellilere mazhar olmuşlardır. Müekkillerimden başka her Müslümanın gayesi de, bu dinî tecellilerin pâydâr olmasıdır. Maalesef hüküm sahalarında bile Kürdlüğü, kavmiyeti ortaya atanların ilmî, tarihî tedkikleri, tecrübeleri noksan olsa gerektir ve garazkârlıktır.

Hicri dokuzyüz tarihlerinde bütün Şark vilayetlerini din şerefine tav'an Osmanlı Türk hükûmetine bağlamak şerefiyle mübâhi olan, ehemmiyeti dünyaca müsellemler bulunan "Hakimüddîn İdrisî Bitlisî", o gün hem Kürd, hem Türk idi.

Bugünde her manasıyla said olan evlâdları hakkında "Kürd'müş, Şâfiî imiş." damgasıyla şiddetli cezalara lâyük görülebiliyor. Dünyevî mevki, şahsi menfaat yollarında bu tezahlara, bu tenakuzlara sâik olanların; İslâmiyet, adâlet ve vatana muhabbet sahasındaki kusurlarını daha ziyade izahtan haya ederim. Şarkta da, Garpta da fena adamlar bulunabilir. Herhangi bir fenanın fenalığı, hey'et-i umumiyeyi lekedare edemez.

Müekkilim son derece takvâlî, şaibesiz bir din âlimidir. İlâhî, ahlâkî, içtimâî faideler ilham eden eserlerinde; ferdleri, cem'iyetleri sefahete, kumara, fuhşa, hırsızlığa, tereddide teşvik etmemiştir. Hayatının gençliği, ihtiyarlığı; dinin, vatanın saadet ve selâmeti uğrunda Allah rızası için mücâhede ile geçmiştir. Kendisine hürmet eden, eserlerinden faidelenen diğer müekkillerim

de fitraten dindar masumlardır.

Binnetice: Yüksek huzurunuzda intikal eden dosya üzerindeki şahsiyata mağlub, hasedkâr bazı idarecilerin gayesi : (müekkilimin kat'iyen arzu etmediği halde) min-tarafillah halkın yer yer kendisine gösterdiği sevgileri kırmak, riyasız din âliminin eserlerinde parlayan İlâhi nuru, adeta masonlar şerefine söndürmektir. Halbuki, Allah'ın yandırdığı bir nûru insanlar söndüremez. Beşer güneşe perde çekebilir, fakat güneşi iskât edemez.

Müekkillerimin kanuna, medeniyete, hakka, hakikata aykırı hiçbir suçu yoktur. Din, dünyadan ayrılmış, ortada Din İşleri Reisi'de mevcut bulunmuş iken.. tevehhümî idarî baskılara, tedehhüşe, tahakküme dayanan hüküm; esasından çürüktür, delilsizdir, adâlete uygun değildir, her bakımdan usûl ve kanuna muhaliftir.

Müekkillerimin asl-ı temyiz lâyhalarındaki mûcib sebebler de malumdur. Bu teşrihatlarla beraber nazar-ı adâlete alınacak hükmün bozulmasına, bilhassa mâsum müekkillerimin tahliyesini yüksek vicdanınızdan dilerim.

Ankara Avukatlarından
Hulûsi Bitlisî Aktürk

Emirdağ Hayatı [Afyon Hapsinden Sonra]

Diyanet Riyasetinin verdiği son Rapor

Rapor

Bediüzzaman Said Nursî ve diğer şahıslara ait teslim olunan kitap ve defterlerin içlerinde kanunen müsaderesi icap eden muzır kitaplar bulunup bulunmadığı hakkında incelenip neticesinin bir raporla bildirilmesi için Ankara Birinci Ağır Ceza Yüksek Reisliğince ehl-i vukuf seçilmemiz üzerine, işbu beş çuval ve bir tahta sandık içindeki, ilişik listede isimleri yazılı kitap ve mektup ve defterler teker teker okunup incelendikte:

Bunların çoğu Said Nursî'ye ait eserler olup münderecatlarının; hiçbir şahıs zikredilmeyerek, yalnız Kur'an-ı Kerim ve ehadis-i şerifeden ilham alınarak, başka başka ünvanlar altında karihasına göre hazırladığı birtakım esrar-ı ilmiye ve hikemiye madde âleminden temsil getirilerek izahları yazılmış ve hâl-i hazırda nev-i beşeri ve bilhassa memleketimizdeki küçük ve büyük insan kitlelerini gafletten ikaz ile fikrî ve şehevânî dalâletten ve sû-i itikad ve sû-i ahlâk girivelerinden kurtarmaya matuf ifadelerden ve onları devletimizce dahi matlup olan güzel ahlâka sevk edebilecek yazılardan ibaret bulunmuş olduğu ve diğer şahıslara ait mektup vesaire dahi, Said Nursî'nin eserlerinde okudukları noktalara ait hatıralarına gelen bazı mühim dinî ve ahlâkî mesailin kendisinden istifsarlarından ve bazıları dahi, bu zatın nâsih-i ümmet olduğundan bahisle arkadaşlarına kendisini tanıttırmalarından ibaret defterler olduğu anlaşılmış ve netice itibari ile münderecatlarında kanunî mevzuata muhalif siyasî ve idarî bir mahzur görülmemiş olduğundan bu eserlerde müsaderelerini icap eden bir hâl bulunmadığı kanaatine varılmış bulunduğu dair işbu raporumuz Ankara Birinci Ağır Ceza Yüksek Reisliği sunulmuştur. 23-5-1956

Diyanet İşleri Reisliği Müşavere ve Dinî Eserler İnceleme Heyeti Azaları

Bilirkişi: Hasan Fehmi Başoğlu
Bilirkişi: Hasan Hüsnü Erdem
Bilirkişi: Şehit Oral

Afyon mahkemesinin beraet kararı

**T.C.
AFYON
Ağır Ceza Mahkemesi**

Esas: 954-278
Karar: 955-218

Suret

Reis: Ali Kemalettin Kamal 8169

Âza: Ali Niyazi Bayram 4864

Âza: Hayri Özbek 7670

C.M.U.M.: Mehmet Çağatay 9974

Kâtip: Alâattin Gevrek 8

Davacı: K. H.

Maznun: Bitlis vilâyetinin Nurs K.den Mirza oğlu Said Nursî nam Bedüzzaman ve arkadaşları.
Maznunların umumî vekili: Afyon avukatlarından Ahmet Hikmet Gönen

Suç: Elde edilen kitapların kısmen iade, kısmen müsadere.

Suç T.: 948

G. Düşünüldü: Dinî hissiyatı âlet ederek devletin iç emniyetini bozmak ve Nurcular adı altında cemiyet kurmaktan maznun Said Nursî ve arkadaşları haklarında icra edilmekte olan duruşma sırasında maznunlardan elde edilen suç âlâtı kitap, risale vesair eşyanın müsadere hakkında Afyon Ağır Ceza Mahkemesinde icra edilen duruşma sonunda:

Maznunlardan elde edilen bilumum kitap, risale, mektup vesair evrak-ı matbuanın Diyanet İşleri Müşavere Kurulunun 23-5-956 tarih ve sayısız raporunda kitap vesair eşyanın kanunî mevzuata muhalif siyasî ve idarî bir mahzur görülmemiş olduğu ve bu eserlerin müsadere icab eden bir hâlin bulunmadığı kanaatine varılmış olduğu bildirildiğinden bilumum kitap, risale ve mektup vesair eşyanın maznunlara iadesine ve maznunlar vekili Hikmet Gönen'e teslimine isteğe uygun ve temyiz yolu açık olmak üzere 23-6-956 tarihinde oy birliğiyle verilen karar C.M.U.M. Mehmet Çağatay hazır olduğu halde maznunlardan İbrahim Ethem Talas, Ziver Gündüzalp, Tahirî Mutlu ile maznunların vekil avukat Hikmet Gönen'in yüzlerinde diğer maznunların gıyaplarında usulen ve açık olarak tefhim kılındı.

23-6-956

Reis	Aza	Aza	Katip
Ali Kemalettin Kamal	Ali Niyazi Bayram	Hayri Özbek	A.Gevrek

İşbu hüküm aslının aynı olup temyiz edilmeksizin 30-6-956 tarihinde kesinleşmiştir. 12-7-956 (300) kr. Harç 60 kr. Damga pulu

Baş kâtip
İmza

Emirdağ'ında sakın Said Nursî nam Bediüzzaman tarafından ibraz edilip diğer sahifeye alınan ve Afyon Ağır Ceza Mahkemesinden verilip yed'inde mahfuz 23-6-956 tarih ve 954-278 sayılı ilamın aynı olduğu tasdik kılındı. Bin dokuz yüz elli altı senesi Temmuz ayının on üçüncü günü. 13-7-956

Harç Pulları dosyadaki
nushaya ilsak edildi

Emirdağ Y. Noter Mu
Fehmi Turan
İmza

31-Temmuz-956
60 kr. Damga Pulu

"Mahkeme-i Kübrâ'ya Şekvâ" nın Haşiyesi

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ ①
وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ ②
الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ ③

[Mahkeme-i Kübrâ'ya Şekvâ ve Müdafaatın bir hâşiyesidir.]

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Bu mealde adaletperver Demokratlara istida yazabilirsiniz. Hastayım, siz nasıl münasipse öyle yapınız. Avukatımızdan, bir gün evvel aldığımız mektupta "Kitaplarımızın suç mevzuu olan ve olmayanlarını tefrik etmeye çalışıyorlar" diye haber verdi. Şimdiye kadar yaptıkları gibi, yine hiçbir kanuna uymayan bir tarzda, binler kelime içinde bir risalede birtek kelimeyi bahane edip suç mevzuu yapmak, o risaleyi vermemek suretiyle Nurların intişarına garazkârâne mâni olmak fikriyle, hem kararnamelerini Mahkeme-i Temyizce bütün bütün bozan o kararnamede suç mevzuu gösterdikleri, bizim aleyhimizde olmadığı halde müddeiumumînin iddianamesine karşı hatâ-savap cetvelinde seksen bir hatâsını ve garazkârlığını kat'î ispat ettiğimiz halde, şimdi aynı garazkârlıkla dört yüz sahife Zülfikar risalesini, birkaç satır tesettür ve irsiyet hakkındaki, yüz bin tefsirin aynı mânâyı söylediklerine binaen otuz kırk sene evvel yazılan cümlelerini suç mevzuu yapıp o mecmua-yı azîmeyi müsadere edip bize vermemek, dünyada hangi kanun buna müsaade eder?

Hem Afyon Mahkemesindeki eserler-tekrarat-ı Kur'âniye ve melekler hakkındaki iki parçacık müstesna olarak-bütün eserler iki sene ellerinde kalarak hem Denizli, hem Ankara Ağır Ceza Mahkemesi beraatine karar vererek içinde suç mevzuu bulamadıkları ve bize iade etmeye karar verdikleri ve aynı eserler Isparta hükûmetinin bir vakit müsadere ile tamamen eline geçtiği halde, tamamıyla sahiplerine iade ettikleri ve sonra da Zülfikar'la Asâ-yı Mûsâ'yı ruhsatsız eski yazıyla neşir bahanesiyle dört seneden beri müsadere edip aynen hiçbir zayi olmadan yüz yetmiş adet mecmuada bir suç mevzuu bulamadıkları için bizlere tamamen iade ettikleri ve bizim en mühim suçumuz olarak gösterdikleri eski partinin bir kısım şeflerine hakikat namına itirazımızın yüz misli ziyade şimdiki dinî mecmualar, resmî cerideler aynı itirazı şiddetle vurdukları halde, Risale-i Nur'un bir mahrem parçası, şimdiki zaman tamamıyla tayin ettiği bir hadisin hakikatini tefsir bahsinde şeflerin başı Lozan Muahdesinde hiçbir zaman hiçbir Müslüman hakikî Türkü, hiçbir Nasraniyete ve Yahudiliğe ve başka dine girmeyen ve İslâm kahramanları olan Türkleri Protestan yapmaya malûm Hahambaşı ile ittifak ederek rey veren o adam, bütün ulemâ-yı İslâmın "Cevazı yok" diye ittifakan hükmettikleri halde, on cihetle kanunlarla onu bütün bu vatandaki mâsum Müslümanlara cebren giydirdiği ve tarih-i beşerde bu çeşit mânâsız acip bir cebr-i umumî yapmak ve hiçbir kanuna uymayan keyfî kanun namına kanunla onu bu millet-i İslâmiyeye cebren giydirmek; elbette o adama, o Lozan Muahdesinde verdiği dehşetli fikrini ispat etmiş ki, din-i İslâma gayet muzır olarak hadisin haber verdiği adam bu zamanda o şeftir.

İşte hakikat böyleyken Afyon Mahkemesi, adalet namına değil, belki o ölmüş adamın muhabbeti taassubu namına, eski harfle de neşredilen kararnamenin âhirinde bizi mahkûm etmek için en mühim sebep, savcının garazkârlığı sebebiyle, mahkeme heyeti demişler ki: **"Said ve arkadaşları, Mustafa Kemal'e 'din yıkıcı, süfyan' demişler ve kalblerdeki sevgisini bozmaya çalışmışlar. Onun için mahkûm ediyoruz."**

Acaba, ölmüş gitmiş bir adamın şahsına karşı bin defa böyle itiraz da olsa şahsî bir dâvâ oluyor. Mahkeme-i adalet buna dair böyle bir hükmü vermek, elbette pek acip bir mânâ, iş içinde vardır. Şimdi böyle adamların elinde Nur eserleri dört defa beraat kazandıkları ve şimdi Adliye Bakanı, üç defa Nur eserlerinin beraatine ve eserde suç mevzuu olmadığına, bizi mahkûm eden Afyon kararını bozmasıyla hüküm verdiği halde, şimdi bütün millet, adalet ve şefkat ve diyanete hizmet bekledikleri Demokrat hükûmeti zamanında, eski müstebitlerin dehşetli plânlarıyla Risale-i Nur'a karşı garazkârların keyfine bırakmamak; bırakılsa, Demokrat Hükûmeti aleyhinde büyük bir hıyanettir. Ve milletin teselli ümidini kırmaktır.

Benim Ankara'da bir vekilim Mustafa Sungur 17.11.950 tarihli çektiği telgrafta "Umum risalenin bize iadesine karar verilmiş" diye müjde verdi ve âdil Adliye Vekili üç defa beraat verdiği ve şimdi de Sungur'un mektubuna göre, hem iadesine emir verildiğini ve şimdi telefonla yine haber vereceğim söyledikleri halde, bu on altı seneden beri aleyhimizde olan iftiralar ve jurnaller, hem Eskişehir, hem Denizli Mahkemesinden bütün dosyaları Afyon Mahkemesi mânâsız toplamak ve af kanununun çıkmasıyla ve mahkemelerin beraat vermesiyle o mübarek eserleri o dosyalar içerisine karıştırarak çürütmek için mahzene atmak ve üç seneden beri bizi aldatan bazı eşhasa Nurların işlerini bırakmamak lâzım geliyor.

Başbakan ve Adliye Bakanına, bu gayet mühim meseleyi nazar-ı dikkatlerine arz ediyoruz.

(Haşiye)

Said Nursî

Haşiye: Acip bir hâdise, adalet ve dinden hariç zâlimâne nûmunelerden birisi de, üç seneden

beri müsadere ettikleri Kur'ân'ımızı çok defa istediğimiz halde vermedikleri ve 2800 Lâfza-i Celâl altınla yazılı, gözle görünen mu'cize-i Kur'âniyeyi gösteren o mübarek Kur'ân'ımızı bize vermediler. Şimdi avukat diyor ki: "Bir istida Diyanet Reisine yazınız ki, iade edilsin." Bunun gibi yüzler nümuneler var ki, sırf bir garazla ve ecnebî parmağıyla aleyhimize işler dönüyor. Bizi ve âlem-i İslâmı pek sevindiren Demokratlar dikkat etsinler. Nurları ve Nurcuları bu işkencelerden kurtarsınlar.

Nur Talebeleri namına
Said Nursî

- 1.) Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
- 2.) Hiçbir şey yoktur ki Allah'ı hamd ile tesbih etmesin. (İsrâ Sûresi, 17:44)
- 3.) Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi; üzerinize olsun.

"Mahkeme-i Kübrâ'ya Şekvâ" nın Haşiyesinin Hulasası

Mahkeme-i Kübrâya şekva ve müdafaatın bir hâşiyesi olan parçanın hulâsasıdır

Size bu defa Mahkeme-i Temyize gönderdiğimiz—avukatın Temyiz Mahkemesine gönderdiği—istidanın suretidir. Ve dehşetli kararnameye karşı, hulâsası sizin tarafınızdan bu meâlde, müsadere kararnamesine mukabil, dindar meb'uslara dersiniz:

Bu tarzda müsadere ne derece kanuna muhalif ve Demokrat hükümetini tanımamak ve Adliye Bakanının verdiği emri ne derece dinlemediklerini ve ehemmiyet vermediklerini gösteriyor. Ve adliye adaleti haricinde dehşetli bir garaz hükmediyor. Kitaplarımızın ellerindeki tamamını, binler kelimeden bir iki kelimeyi suç mevzuu bahanesiyle vermek istemediklerini ve bu suretle Nurların neşrine mâni olmak istediklerini ve suç diye gösterdikleri noktalarda bizim tarafımızdan müdafaamızda onların seksen bir hatâlarını Hatâ-Savap Cetvelinde ispat edilmekle açık garazkârlıklarının gösterildiğini; hem elyevm yasak olmayan yüz binler tefsirlerde yazılı bulunan tesettür ve irsiyet hakkındaki iki âyetin birkaç satırlık tefsiri yüzünden dünyada hiçbir kanunun müsaade etmediği acip bir zulümle, dört yüz sahifelik Zülfikar mecmuasını müsadere edip bize vermemek suretiyle bir zulüm irtikâp ettiklerini; hem Afyon'da iki sene ellerinde kalan bütün Risale-i Nur'un parçaları, daha evvelden hem Denizli, hem Ankara, hem Isparta mahkemelerinde beraat ettirilip sahiplerine iade edildiğini ve bilâhare Zülfikar ve Asâ-yı Mûsâ'yı ruhsatsız neşir bahanesiyle Isparta hükûmeti müsadere edip dört sene zaptettikten sonra hiçbir noksan olmadan yüz yetmiş mecmuayı bize iade ettiklerini; ve bizim en mühim suçumuz, Risale-i Nur'un mahrem bir parçasında elli sene evvel bir hadîsin tefsirinde, cebrî kanunlarla şapkayı giydiren ve din-i İslâmı bu mübarek Türk milletinden kaldırmak için Lozan Muahdesinde söz veren ve pek şiddetli ve dehşetli hücumlarına rağmen hiçbir hakikî Müslüman Türkü Protestan yapamayan ve millet-i İslâm için pek çok zararlı olduğunu ef'âliyle ispat eden ve hadis-i şerifin haber verdiği o müthiş şahıs kendisi olduğunu, hayat ve mematıyla gösteren Mustafa Kemal'e bir mahrem eserde "din yıkıcı, süfyan" dediğimizi ve "kalblerdeki sevgisini bozmaya çalıştığımızı" isnad edip kararnamede mahkûmiyetimize sebep olduğunu ve Mahkeme-i Temyizin Afyon Mahkemesinin bu haksız kararını bozmasıyla yeniden görülmeye başlanan dâvâ af kanunu çıkmasıyla, dosyalarıyla ve bütün Nur eserleriyle çürütülmek için mahzene atıldığını ve bilâhare Adliye Bakanlığınca, Sungur'un keşide ettiği telgrafi üzerine, bütün eserlerin verilmesine emir verildiği halde hiçbir iade edilmeyerek yeniden suç mevzuu olanlarını tefrik etmek, belki tamamını suç mevzuu yapmak istemeleriyle Risale-i Nur'un tam serbestisine mâni olmak istediklerini bildiren ve üç seneden beri bizi aldatan böyle eşhasa Nurun işlerini bırakmamak için Başbakan ve Adliye Bakanının nazar-ı dikkatlerine arz edilmek üzere bu meâldeki adaletperver Demokratlara istida yazılması, vatan ve millet menfaatine lüzumu var.

Lâfza-i Celâl üzerinde i'câzı gözle görülen Kur'ân'ımızı almak için istida ile Diyanet Riyasetine müracaat edilmesi gibi sırf garazla ve ecnebî parmağıyla aleyhimize dönen işlerden ve işkencelerden bizi ve âlem-i İslâmı pekçok sevindiren Demokratların dikkat edip Nurcuları kurtarmalarını, hürriyetperver hükûmetten rica ederiz.

"Mahkeme-i Kübrâ'ya Şekvâ" dan bir parça

(Yedi sene evvel Afyon Mahkemesinde iken reis-i cumhur, Başvekil ve Vekiller Heyetine

sureti gönderilen "Mahkeme-i Kübraya Şekva" başlıklı müdâfaadan bir parçadır.)

Şapka giymediğimi, mes'uliyetime bir sebep gösterdikleridir. Onlara derim ki: Üç ay Kastamonu'da polis karakolunda misafir kaldım. Hiçbir vakit bana demediler: "Şapkayı başına koy" Ve üç mahkemede şapkayı başıma koymadığım ve başımı mahkemede açmadığım halde bana ilişmedikleri ve şimdi asker neferatının başlarından kalktığı ve kadınlar ve çocuklar, ekseri köylüler ve dairede memurlar, bere giyenler ve münzeviler şapkayı giymeye mecbur olmadığı ve hiçbir maddî maslahat giymesinde bulunmadığı ve benim gibi bir münzevi ve bütün müctehidlerin, umum şeyhu'l-İslâmların yasak ettikleri bir serpuşu giymediğim bahanesi ile ve uydurmalar ilavesiyle gizli dinsiz düşmanlarım yirmi sene bana sıkıntı vermeleriyle bir cezayı çektiydikleri libasa ait mânâsız bir âdetle bütün bütün kanunsuz, tekrar beni mesul etmeye çalışan ve çarşıda, Ramazanda, gündüzde rakı içip namaz kılmayanları kendine kıyas edip ilişmediği halde; bu derece şiddet ve tekrarlar beni kıyafetim için suçlandırmaya çalışan, elbette ölümün idam-ı ebedisini ve kabrin dâimî haps-i münferidini gördükten sonra mahkeme-i kübrâda da ondan bu hatası sorulacak.

(Üstâdımız gizli dinsiz düşmanlarının planıyla Kastamonu'dan alınıp beraetle neticelenen Denizli Mahkemesine gönderilirken Ankara'da, Ankara valisi ve emniyet müdürü Üstadımızla yarım saat kadar konuştukları halde "kıyafetini tebdil et" dememişler. Üstadımız aynı kıyafetle Denizli'ye hareket etmiş.)

Mahremdir, haslara mahsustur

[İstanbul'a gönderdiğimiz bir pusuladır. Bera-yı malûmat size gönderiyoruz.]

Mahremdir, haslara mahsustur

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ ①
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا ②

Aziz Sıddık kardeşlerim!

1- Kat'iyyen tahakkuk etti ki: Bize karşı zındık düşmanlarımızın tahrikatıyla ve Ankara'da bazı dinsiz masonların planıyla mahkeme bütün kuvvetiyle Risale-i Nurun intişarına mâni' olmaya çalıştıklarını; ve Nurcuların da tesanüdlerini kırmak, birbirinden soğutmak hakkımızdaki en baş programlarıdır. Medar-ı mes'uliyet hakikat noktasında bir şeyi bulamıyorlar. Resmen savcı demiş, makamata yazmış: "Denizli beraeti bütün bütün Risale-i Nuru parlattı ve tevsî' ettirdi. Ona karşı susturmak ve söndürmeye çalışmak lâzımdır." İşte bu dehşetli plânları içindir ki, iki üç günlük işi, üç sene bahanelerle uzatıyorlar.

İşte ey hakiki Nur şâkirdleri! Birinci vazifeniz, bu dinsizcesine hücumu karşı bütün kuvvetinizle Nurların perde altında neşrine ve muhafazalarına, onların maksadı aksine olarak kardeşlerinizin mabeyninizde tesanüdün takviyesine çalışmaktır. En ziyade lâzım ve ehl-i imanın imanına kuvvetli bir hizmet ve bu vatanın saadetine en ehemmiyetli bir medar-ı saadet budur.

2- İstanbul'daki Zülfikâr'ı bütün tedbirinizle ve kuvvetinizle müsadereye meydan vermemek ve zâyî' olmamak için muhafaza edip emin ellere yetiştirmektir. Çabuk cildleyiniz, hem çok ihtiyat ve tedbirle otuz-kırk tane şahsıma emin bir zatla acele gönderin.

3- Bu muhakememizin te'hiri, gerçi onların plânıyla aleyhimizdedir. Fakat hakikatta Nurun hiç bir şeye alet olmadığını, hakaik-i imaniyeden başka bir maksad bulunmadığını göstermek ve ehl-i imanın tam itimad ve kanaatlarına vesile olmak, bu tarafgirane garazkârane seçimler zamanında kader-i ilâhi hakkımızda bu te'hire müsaade verdi.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي ③

Said Nursî

- 1.) Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
- 2.) Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi; sonsuza kadar sürekli üzerinize olsun.
- 3.) Bâkî olan sadece Odur.

Mahkemelerin tehirinde hayır var..

Üstadımız diyor ki:

Mahkemelerin tehirinde hayır var. Şimdiye kadar Nura ve Nurculara verilen zahmetler, rahmetlere dönmesi gösteriyor ki, bu tehirde de hayırlar var ki, birisi bu olmak ihtimali var:

Hariç âlem-i İslâmda Nurun ehemmiyetli tesire başlaması ve inkişaf ve intişarı ve buranın siyasîleri Avrupa'ya bir rüşvet olarak bir derece Avrupalaşmak meylini göstermesi, hariçte zannedilmekle mahkemelerce Nurun serbestiyet-i tâmmesi için karar vermek, hariç âlem-i İslâmda Nurların hakikî ihlâsına böyle bir şüphe gelecekti ki, ya Nurcular riyakârlığa mecbur olmuşlar veyahut böyle medenîleşmek fikrinde olanlara ilişmiyorlar, zaaf gösteriyorlar diye, Nurun kıymetine büyük zarar olduğu için, bu tehir o evhamları izale eder. Ve ispat ediyor ki, otuz seneden beri İslâmiyetin şiarına muhalif şeylere baş eğmiyorlar.

Said Nursi

Meclise ve Bakanlar Kuruluna verilen Dilekçe

Meclis-i Mebusan ve Heyet-i Vükelaya ehemmiyetli bir şekvayı tazammun eden bir hasbihaldir.

Yirmisekiz senedir yüzotuz kitabımda medar-ı mes'uliyet iki meseleden başka bulunmadığı ve o ikisine de kat'î cevap verildiği halde ve intişar eden altıyüz bin nüshalarından hiç kimsenin zarar gördüğüne dair hiçbir emâre bulunmayan ve çok mahkemelerde o eserler ve şakirdlerini tedkik ettikleri yirmiüç mahkeme de "suç bulamıyoruz" dedikleri ve dört mahkeme de bütün kitapların îâdesine kat'î karar verdikleri ve Mahkeme-i Temyiz de dört defa beraeti tasdik ettiği ve dört emniyet dairesi aynı kitapları îade ettikleri ve ecnebi memleketlerinde ve hususan Âlem-i İslâmda takdir ve tahsin ve teşekküre mazhar oldukları ve dört seneden beri şiddetli bir tedkik ile Afyon Mahkemesi te'hir edip iki defa kat'î beraet verdiği halde, şimdi kat'î haber aldık ki; en ziyade Risale-i Nur'u toplayan bir iki mahkeme demişler: "Kitablarda suç yok, îade edeceğiz. Fakat neşretmesin." Ben de bu Hükümet-i İslâmiyyenin büyüklerine beyan ediyorum ki:

Risale-i Nur'un İman-ı Billah ve Âhiret ve Nübüvvet gibi erkân-ı imaniyyeyi en muannid dinsizlere karşı da isbat ettiği alâkadarlarca mâlum olmuş. Dünyada bu esaslara ilişecek hiçbir siyaset, hiçbir hükûmet olamaz. İşte o sırf imanî, Kur'anî hakâikten hayat-ı içtimâiye-i İslâmiye ve beşeriyeyi mevzu' yapan nümune için size takdim ettiğimiz bu risale gibi birkaç parça var.

Eğer ehl-i siyaset; vatan, hükûmet, milletin selametine bu risalenin hakikatlarının herkese kat'î lüzumu bulunduğunu ve bu zamanda, bu zamanın en dehşetli hastalığına sağlam bir ilaç olduğunu tasdik edilmezse, onların hapislerine ve neşredilmemesine rıza bulunabilir. İşte yirmiiki sene evvel te'lif edilen bu parçanın binler nüshası intişar etmiş ve te'sirini göstermiş. Muhabbet, uhuvvet, müsâlemet-i umumiyyeyi dehşetli ihtilalcilere karşı te'min etmiş.

Hükûmetin hey'etine beyan ediyorum ki: Bu parça ve emsalinin intişarını zararlı görmek, anarşistlerin en fena dinsizleri ve sofestaileri olabilir. Çünkü: Dünyada bu kadar zaman, muannidlerin tenkid ve bahanelerle itiraz ettikleri halde bu kadar kesret-i ecza içinde hayat-ı içtimâiye muzır bir şey bulamadıkları gösteriyor ki: tamamiyle başka bir hesaba binâen bu mu'cize-i Kur'aniyyeyi, vatani kurtarmakta isti'mal etmemek için bir vesile arayanlar var ki bazı safdil mahkemeleri de iğfal ediyorlar.

Gayet hasta

Said Nursî

Meclise ve Bakanlar Kuruluna verilen Dilekçenin Zeyli

Çok yerlerde neşredilen ve Başvekil'e verilen bir hakikattir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Üstadımızın otuzbeş seneden beri siyasetten çekildiği ve yirmisekiz sene mahkemeler siyasete karışmasına dair hiç bir emare bulamadıkları halde şimdi yatağında hasta yatarken İstanbul'un bazı cerideleri onu Kütahya tarafında gezip siyaset propagandasını irticakârane Demokrat lehinde yapıyor diye iftiralarına karşı eskide Heyet-i Vekileye verdiği bu istidayı bu defa Meclis-i Mebusana ve Vekiller Hey'etine verilen istidaya zeyil yapmaya tekrar mecbur olduk.

Kardeşlerim! Mûnasib ise;

Başvekil'e ve dindar meb'uslara verilmek üzere, ihtara binaen yazdırılmış gayet ehemmiyetli, mahremce bir hakikattır.

Mukaddeme: Kırk seneye yakın siyaseti terk ettiğimden ve ekser hayatım bir nevi inzivada geçtiğinden, hayat-ı içtimaiye ve siyasiye ile meşgul olmadığımın, büyük bir tehlikeyi göremiyordum. Bugünlerde o tehlikenin hem millet-i İslâmiyeye ve hem de bu memleket ve hükûmet-i İslâmiyeye büyük bir zarar vermeye zemin hazırlamakta olduğunu hissettim. Mecburiyetle, İslâmiyet milliyeti ve hâkimiyeti ve memleketin selâmeti için çalışan ehl-i siyaset ve cemiyet-i beşeriye hamiyetle çalışanlar için bana mânevî bir ihtar edildiğinden Üç Noktayı beyan edeceğim.

Birinci nokta: Gazeteleri dinlemediğim halde bir iki senedir **"irtica ile ittiham"** kelimesi mütemadiyen tekrar edildiğini işitiyordum. Eski Said kafasıyla dikkat ettim, kat'iyen gördüm ki:

Siyaseti dinsizliğe âlet yapan ve beşerdeki en dehşetli vahşet ve bedevîliğin bir kanun-u esasîsine irticaa çalışan ve hamiyet maskesini başına geçiren gizli İslâmiyet düşmanları, gaddarâne bir ittihamla ehl-i İslâmiyet ve hamiyet-i diniye ve kuvvet-i imaniye cihetiyle değil dini siyasete âlet yapmak, belki de siyaseti dine âlet ve tâbi yapmakla, tâ İslâmiyetin kuvvet-i mâneviyesinden bu hükûmet-i İslâmiyeyi tam kuvvetlendirmek ve dört yüz milyon hakikî kardeşi arkasında ihtiyat kuvveti bulundurmak ve bir kısım zâlim Avrupa'nın dilenciliğinden kurtulmak için çalışanlara pek haksız olarak "irtica" damgasını vurup onları memlekete zararlı tevehhüm etmeleri, yerden göğe kadar hadsiz bir haksızlıktır. Nümunelerinden birinci nümunesi: Bu asrın dehşetli zulmüne karşı bir sed olarak İkinci Nuktada beyan etmek zamanı geldi. Menşe'leri iki kanun-u esasîye istinad eden iki irtica var:

Biri: Siyasî ve içtimaî ki, hakikî irticadır. Onun kanun-u esasîsi çok su-i istimale ve zulme medar olmuştur.

İkincisi: İrtica namı verilen hakikî bir terakki ve adaletin esasıdır.

İkinci nokta: Beşerin vahşet ve bedevîlik zamanlarındaki bir kanun-u esasîsine, medeniyet namına dine hücum edenler, irtica ile o vahşete ve bedevîliğe dönüyorlar. Beşerin selâmet, adalet ve sulh-ü umumîsini mahveden o dehşetli vahşiyane kanun-u esasî, şimdi bizim bu biçare memleketimize girmek istiyor. Garazkârâne ve anûdâne particilik gibi bazı cereyanları aşılama başlaması gibi bir ihtilâf görülüyor. O kanun-u esasî de budur:

Bir taifeden, bir cereyandan, bir aşiretten bir ferdin hatâsıyla o taifenin, o cereyanın, o aşiretin bütün fertleri mahkûm ve düşman ve mes'ul tevehhüm ediliyor. Bir hatâ, binler hatâ hükmüne geçiriliyor. İttifak ve ittihadın temel taşı olan kardeşlik ve vatandaşlık, muhabbet ve uhuvveti zîr ü zeber ediyor.

Evet, birbirine karşı gelen muannid ve muarız kuvvetler, kuvvetsiz oluyorlar. Bu kuvvetsizlikle zaiflendiği için, millete ve memlekete ve vatana âdilâne hizmete muvaffak olunamadığından, maddî ve mânevî bir nevi rüşvet vermeye mecbur oluyorlar ki, dinsizleri kendilerine taraftar yapmak için o gaddar, engizisyonâne ve bedeviyâne ve vahşiyâne bu mezkûr

kanun-u esasîye karşı ayn-ı adalet olan bu semavî ve kudsî **وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ** ¹ nass-ı kat'îsiyle, Kur'ân'ın bir kanun-u esasîsi muhabbet ve uhuvvet-i hakikiyeyi temin eden ve bu millet-i İslâmiyeyi ve memleketi büyük tehlikeden kurtaran bu kanun-u esasî ki, "Birisinin hatâsıyla başkası mesul olamaz." Kardeşi de olsa, aşireti ve taifesi de olsa, partisi de olsa, o cinayete şerik sayılmaz. Olsa olsa, o cinayete bir nevi tarafgirlikle yalnız mânevî günahkâr olup âhirette mesul olur; dünyada değil. Eğer bu kanun-u esasî çabuk düstur-u esasî yapılmazsa, hayat-ı içtimaiye-i beşeriye iki Harb-i Umumînin gösterdiği tahribatın emsaliyle, esfel-i sâfilîn olan o vahşî irticaa düşecek.

İşte, Kur'ân'ın bu gibi kudsî kanun-u esasîsine irtica namını veren bedbahtlar, vahşet ve bedevîliğin dehşetli bir kanun-u esasîsi olarak kabul ettikleri şimdiki öylelerinin siyasetinin bir nokta-i istinadı şudur ki: **"Cemaatin selâmeti için fert feda edilir. Vatanın selâmeti için eşhasın hukuku nazara alınmaz. Devletin siyasetinin selâmeti için cüz'î zulümler nazara alınmaz"** diye, birtek cânî yüzünden bir köyü mahvetmekle bin mâsumun hakkını nazara almaz. Birtek câninin yüzünden bin adamın kılıçtan geçmesini caiz görür. Bir adamın yaralanmasıyla binler mâsumu sıkıntıya veririr. Ve iki yüz adamı kurşuna dizilmesini o bahaneyle nazara almaz. Birinci Harb-i

Umumîde üç bin adamın cânîyâne siyaset hatâlarıyla otuz milyon biçare nev-i beşer aynı harpte mahvedildiği gibi, binler misaller var.

İşte bu vahşiyâne irticain, bu dehşetli zulümlerine karşı gelen Kur'ân şakirtlerinin, Kur'ân'ın yüzer kanun-u esasîsinden **وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ** âyetinin ders verdiği kanun-u esasîsi ile adâlet-i hakikiyeyi ve ittihadı ve uhuvveti temin etmeye çalışan ehl-i iman fedakârlarına **"mürteci"** namını verip onları müttehem etmek, mel'un Yezid'in zulmünü adalet-i Ömeriye'ye tercih etmek misillu en vahşî ve zâlimâne bir engizisyon kanununu, beşerin en yüksek terakkiyatına ve adaletine medar olan Kur'ân'ın mezkûr kanun-u esasîsine tercih etmek hükmündedir. Hükûmet-i İslâmiye ile bu memleketin selâmetine çalışan ehl-i siyasetin mezkûr hakikati nazara alması lâzımdır. Yoksa, üç veya dört cereyanın muannidâne muaraza etmeleriyle, o kuvvetler, muaraza sebebiyle zayıflar. Memleketin menfaatine ve âsâyışına sarf edilecek o zaîf kuvvetle hâkimiyetini—hattâ istibdad ile de olsa—âsâyış ve emniyet-i umumiyeyi muhafazaya kâfi gelmediğinden Fransız ihtilâl-i kebîrinin tohumlarının bu mübarek memleket-i İslâmiyeye ekilmesine yol vermektir diye telâş edilebilir.

Madem bu ittifaksızlıktan gelen zaafiyet ve kuvvetsizlik sebebiyle ecnebînin politikasına ve ehemmiyetsiz, muvakkat yardımlarına karşı bu acip mânevî rüşvetler veriliyor, dört yüz milyon kardeşin uhuvvetine, milyarlar ecdadın mesleğine ehemmiyet verilmiyor gibi bir mânâ hükmediyor. Ve âsâyış ve siyasete zarar gelmemek için bu kadar israfat ile bol maaşlar suretinde kuvvet teminine kendilerini mecbur zannederek rüşvetler veriliyor; milletin fakr-ı hali nazara alınmıyor. Elbette ve elbette ve kat'î olarak, şimdi bu memleketteki ehl-i siyaset, Garba ve ecnebîye verdiği siyasî ve mânevî rüşvetin on mislini âlem-i İslâmın ileride cemahir-i müttefikası hükmünde olacak olan dört yüz milyon Müslüman kardeşlere memleket ve milletin ve bu devlet-i İslâmiyenin selâmeti için gayet azîm bir bahşîş ve zararsız rüşvet vermesi lâzım ve elzemdir.

İşte o makbul, lâzım ve çok menfaatli, caiz ve vacip rüşvet ise, teavün-ü İslâmın esası ve hediye-i Kur'ân'ın semavî bir düsturu ve rabitası ve kudsî kanun-u esasîsi olan

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ ^[2]
وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا ^[3]
وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى ^[4]
وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ ^[5]

kudsî, esasî kanunlarını düstur-u hareket etmektir.

Üçüncü Nokta: şimdilik tehir edildi.

Said Nursî

Haşiye: Kardeşlerim, evvelce gördüğünüz şiddetli ihtarın bir derece tağyirine üç şey vesile oldu.

Birincisi: Nur kahramanı Hüsrev'in beyanıyla, yirmi beş adliye mahkemelerinin "Risale-i Nur'da suç yok" diye itiraflarıdır.

İkincisi: Nurun bir kahraman avukatı "Ankara hükûmeti Said aleyhinde olmadığından, şiddetli kelimeler tâdil edilse münasiptir" demesidir.

Üçüncüsü: Kat'î haberlere göre Afyon Mahkemesi "Nurun altı yüz bin fedakâr talebesi var" demesine binaen, Malatya hâdisesi bahanesiyle, hiç olmazsa Nur talebelerinden altı yüz faal ve muktedir olanlarını mahkemeye vermek plânı varken, yalnız on altı adamı ve bundan yalnız altı adama ve bundan birtek adamın bir sene mahkûm edilmesi, Nurcular aleyhindeki zâlimâne tazyikat hafifleşmesi ve def olmasının alâmetidir. Onun için bir derece şiddetli kelimeler tâdil edildi.

1.) Hiçbir günahkâr başkasının günahını yüklenmez. (En'âm Sûresi, 6:164; İsrâ Sûresi, 17:15; Fâtır Sûresi, 35:18; Zümer Sûresi, 39:7)

2.) Mü'minler ancak kardeşlerdir. (Hucurât Sûresi, 49:10)

3.) Allah'ın dinine ve Kur'ân'a hep birlikte sınıksız sarılın. (Âl-i İmrân Sûresi, 3:103)

- 4.) Hiçbir günahkâr başkasının günahını yüklenmez. (En'âm Sûresi, 6:164; İsrâ Sûresi, 17:15; Fâtır Sûresi, 35:18; Zümer Sûresi, 39:7)
- 5.) Birbirinizle çekişmeyin; sonra cesaretiniz kırılır, kuvvetiniz de elden gider. (Enfâl Sûresi, 8:46)

Afyon Mahkemesinin yeni reisine hususi bir hasbihal

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[Afyon Mahkemesi'nin yeni ve dindar ve âdil reisine husûsi bir hasbihâlimdir. Husûsî bir mektub yerine kabul etmesini ricâ ediyorum.]

Şimdi Afyon'da müsâdere olan kitaplarımı iki sene Denizli Mahkemesiyle Ankara Ağır Ceza Mahkemesi ve Mahkeme-i Temyîz, ehl-i vukuflarla tedkik ettikleri halde, müttefikan hem benim, hem o kitaplarımın berâetlerine, hem de umûmen bana îade etmesine ve bir sebep-i hapsimiz olan eski harfle gizli tab' edilen "Âyetü'l-Kübrâ" Risâlesinden beşyüz nüshası müsâdere edildiği halde bize aynen îade ettiler.

Hem Afyon'da müsâdere edilen kitapların umumu, Isparta'da sekiz sene evvel Isparta Mahkemesi dört ay tedkikten sonra sahiblerine iade etti. Hem Afyon Mahkemesindeki kitapların bir kısm-ı mühimmi Mersin'de müsâdere edilip Ankara'ya gönderilmiş, tedkik edilip iadesine emir verilmiş. Tarsus Emniyet Müdürü vasıtasıyla Nur Talebelerine iade edilmiş. Hem Afyon'daki kitapların bir kısm-ı mühimmi Ankara'da Nur Talebelerinden Emniyet Dairesi müsâdere ettikten sonra tedkik edip tamamen o Nur Talebesine Emniyet Dairesi iade etmiş. Hem Afyon'daki müsâdere edilen kitapların bir kısm-ı mühimmi İstanbul'da "Rehber"i tab'eden Nur Talebesinden Rehber ile beraber alınmış. Sonra bana beraet verdikleri gibi o mühim mecmuaları da bize iade ettiler. Hem Eskişehir Mahkemesi yalnız Tesettür Risalesi'nin bir iki sahifesine ilişmişti. Başkalarına ilişmedi. Ve bizi de Tesettür'den başka olan risalelerden mes'ul etmediler.

Hem bununla beraber, bir hükûmetin elbette mahkemeleri ve kanunları bir olur. Bu dört-beş mahkemelerin ve üç-dört emniyet dairelerinin bize iade ettikleri kitapları Afyon Mahkemesi hangi kanun ile zabt ediyor, vermiyor? Haydi farz-ı muhal olarak, bir iki sahife Siracü'n-Nur'un âhirinde, birbuçuk sahife Mu'cizât-ı Kur'aniye'de ve iki-üç yaprak Tesettür Risalesindeki mes'eleler yüzer kanuna muhalif de olsa; o parçalar, o sahifeler çıkarılıp yüzbinler sahife zararsız ve kanunların ilişmediği kitaplarımızın iade edilmesini bütün Nur Talabelerinin diliyle istiyoruz.

Hem otuz üç âyat-ı Kur'aniyenin tahsinkârâne işâretine mazhâriyetini ve İmam-ı Ali (Keremallahü Vechehu) ve Gavs-ı A'zâm (Radyallahü Anhü) gibi evliyânın takdirlerini ve yüzbin ehl-i imânın tasdiklerini ve bu yirmi senede millete ve vatana zararsız ve pekçok menfaatli bir mertebeyi kazanan Risale-i Nur'u sinek kanadı gibi bahanelerle bazı risalelerin müsâderesine; hatta dört yüz sahife olan ve yüzbin adamın imanlarını kurtarıp kuvvetlendiren Zülfikar-ı Mu'cizât Mecmuasında eskiden yazılmış ve mürûr-u zaman ve af kanunları görmüş iki âyetin tam haklı tefsirine dair iki sahife bahanesi ile , o pek menfaatli ve kıymetli mecmuanın müsâdere edilmesi elbette Mahkeme-i Kübrâ-yı Haşirde sorulacak.

Kitaplarımı müsâdere eden hey'ete onaltı sene evvel Eskişehir Mahkemesinde "Tesettür Âyeti"ne dair tefsirimin bahanesiyle beni mes'ûl tuttukları için.. o vakit mahkeme-i temyîz ve tashihe verdiğim fıkraı, Afyon'un sâbık mahkemesinin hey'etine tekrar ediyorum.

"Adliyenin mahkemesine derim ki. Binüçyüzelli senede ve her asırda üçyüzelli milyon Müslümanların hayat-ı ictimâyesinde kudsî ve hakiki bir düstûr-u İlâhiye, üçyüzelli bin tefsirin tasdiklerine ve ittifaklarına istinâden ve binüçyüzelli senede geçmiş ecdâdımızın itikadlarına iktidâen tefsir eden bir adamı mahkûm eden haksız bir kararı, elbette rûy-i zeminde adâlet varsa, o kararı red ve bu hükmü nakzedecektir diye bağırıyorum, bu asrın sağır kulakları dahi işitsin!"

Âlem-i İslâm'a hiçbir zararı olmadığı gibi, pek çok faidesi bulunan Risale-i Nur'un tam serbestiyetini vermek, bu hükûmet-i İslâmiye'nin büyük bir vazifesidir.

Beş mahkemenin ve dört emniyet dâiresinin bize îade ettikleri aynı kitapları ve Mahkeme-i Temyiz de o kitaplar lehinde berâet ile hüküm verip onbeş-yirmi gün zarfında zararsız olduğuna karar verdiği halde; Afyon Mahkemesinin sâbık âzâları dörtbuçuk sene gâyet âdi bahanelerle kitaplarımı vermediler.

Kitaplar hakkında müsâderenin mâhiyeti: Risale-i Nur'un yüzotuz üç kitabından bir tek kitabın bir-iki sahifesini, bir kumandana elli sene evvel bir hadîs ile vurduğum tokadı bahsetmiş. Bunun

dolayısıyla yüzotuz kitabı müsâdere etmek, bir adamın hatasıyla yüzotuz adamı cezalandırmak gibi bir acib gaddarane zulüm olması ve şimdi kütüphanelerde ve kitabçılarda ve ellerde gezen ve husûsan, vatan ve dîn aleyhinde dinsizlerin, mülhidlerin, zındıkların, komünistlerin kitabları, hatta baştan aşağıya kadar İslâmiyet aleyhindeki Doktor Duzi'nin kitabı, bazı ellerde gezmesi gösteriyor ki: Risale-i Nur'a karşı müsâdere, yerden göğe kadar haksız bir zulümdür, bir gadirdir. Çünkü: Risale-i Nur ekser âlem-i İslâm'ın mühim merkezlerinde ve bu yirmisekiz senede bu vatanda ulemâların elinde gezdiği halde hiçbir âlim, hiçbir feylesof itiraz etmemiş. Mahkemeler ve siyâsiyyunlar yalnız bir "tesettür"e, diğeri de "âhırzamanda bir kumandan başına şapka koyacak ve cebren giydirecek" gibi iki mes'eleye ilişmişler. Sonra da bu mes'eleler için, dört-beş maheme o mes'elelerde dahil olduğu ve beraet verildiği halde; o bir-iki sahife için yirmibin sahifeyi mes'ul ve mahkûm etmek hükmünde Risale-i Nur'u müsâdere etmek, aynı bu misale benziyor:

Bir adamın bir adama haksız değil, belki haklı taarruzu yüzünden-ki başkaları da onu medar-ı mes'ûliyet görmediği ve beş mahkemede cinâyet saymadığı halde- o mevhum suç ile yirmibin adamı suçlu yapmak gibi; yirmibin Nur sahifelerini bir-iki sahife yüzünden müsâdere ve dörtbuçuk sene Afyon'da hapsetmek, o taarruzun yüz mislinden daha ziyade bir hatadır, bir cinayettir. Ve bu vatana bir sûikasddır.

Bana sıkıntı verilen mes'elenin birisi de şudur: Başa şapka koymaktır. Bunda hiçbir kanun olmadığı gibi, hiçbir menfaat ve maslahat dahi yoktur. Çünkü; askerler ve dairelerde vazifedâr me'murlar ve kadınlar ve başı açık gezenler giymemekte mes'ûl olmadığından ve bere giymek yasak olmamasından gösteriyor ki; şapkayı başa koymakta hiç bir kânun yoktur ve hiçbir maslahat da yoktur. Başı açık kalmak, benim gibi çok ihtiyar ve başı çok nezleli ve doktorların da çare bulamadıkları bu nezle hastalığı için, başıma gecelik takyesinin üzerine sıcaklık için mendil bağlamağa mecburum. Bu hal ile beraber, vazifedar me'mur olduğumdan bana resmî elbise teklif edilmez. Demek gayet acîb, ma'nasız ve mânevî bir sûikasd fikriyle benim tarz-ı libasım, mevhûm asılsız bir kânuna aykırı nâmı verilmiş ki, bana birbuçuk sene sıkıntı çektirdiler. Bu kısacık dâvâmın izâhı benim sâbık mahkemelerdeki müdafaatıma, husûsan mahkeme-i kübrâya şekva kısmına havale ediyorum.

Said Nursî

Haşiye: Bu vatan ve millete pekçok menfaati bulunan Risaleleri serbestiyeti ile iâde edilmezse Üstadımız bu memleketi ebedî terk etmeğe karar verdiğini söyledi.

Hizmetkârı Mustafa

Bu hûsusi mektub, Avukatımız Ahmed Günan'ın "Yeni gelen Afyon Ağır Ceza reisi, mütedeyyindir; husûsî bir mektub yazılsa münâsib olur" demesi üzerine yazılmış. Ve berâ-yı ma'lûmat bir sûret bize gönderilmiş. Bizde berâ-yı malûmat sizlere gönderiyoruz.

Husrev

Afyon Mahkemesinin âdil reisiyle bir hasbihaldir

Afyon Mahkemesinin âdil reisiyle bir hasbihaldir

-Artık yeter!.. Tahammülüm kalmadı.-

Yirmisekiz senede yüz senelik azâbı bana çektirdiler. Bu işkencelere son verilmek için hem bu memlekete, hem, Âlem-i İslâm'a hiçbir zararı olmayan ve pek çok menfaati bulunan Risale-i Nur'un tam serbestiyetini vermek bu hükûmet-i İslâmiyenin büyük bir vazîfesidir.

Kat'iyyen tahakkuk etmiş ki; Afyon Mahkemesi müdhiş bir komitenin parmağıyla, beş mahkeme ve dört emniyet dairesinin bize iâde ettikleri aynı kitabları ve Mahkeme-i Temyiz de o kitablar lehinde berâetle hükmederek onbeş-yirmi gün zarfında zararsız olduklarına karar verdiği halde Afyon Mahkemesinin sâbık â'zâları, dörtbuçuk sene gâyet âdi bahanelerle (meselâ: Uzak yerlerdeki alâkaları az olan ve medar-ı mes'ûliyet ve bahane olacak hiçbir kitab onlarda bulunmayan ve yalnız hapiste bizimle beraber yatan bir-iki Nur Talebesine yanlış adreslerle haber verilmemiş diye) bundan evvel iki ay ve sonra da bir ay geriye mahkememizin te'hîr edilmesi.. ve bu bîçâre Nur Talebelerine gidip-gelme yol masrafları çok zarar vermeleri ve hatta Afyon Mahkemesinin Nur Risalelerini müsâdere kararı sebebiyle ve ihtarıyla İstanbul'da müsâdere edilen "Rehber Risâlesi" ve muhâkemesi için kışta benim gibi gâyet iktisadçı bir fakirin yüz banknotu bir husûsî otomobile ücret vermeğe mecbûr olması ve yirmi senede bazen yüz, bazen yetmiş, bazen elli arkadaşıyla çok def'a lüzûmsuz mahkemelere ve hapislere sevk etmeleriyle.. elbette yüzbin lira zarar ve ziyanımız olması gösteriyor ki; müdhiş garazkarların parmağı bu işe

karışıyor.

Evet; sâbık mahkemelerin haksız olarak Nur Talebelerine onbeş sene zarfında ellibin; belki yüzbin banknot zarar vermeleri, haksız ve kanunsuzdur. Bu yüzbin lirayı tazminat olarak dâvâ ediyoruz. Yüzbinlerle dâvâcılarımız bu dâvânın arkasında var.

Şimdi bu Afyon Mahkemesinin sâbık reisinin ve savcısının ve âzâlarının pek kat'î bir garazla bu zâlimâne muamelelerinin gâyet kat'î bir hüccet ve delili; mahkûmiyetime dâir olup neşrettiğimiz kararnamelerdir. O kararnâmeyi Mahkeme-i Temyîz esâsıyla bozmuş olduğu halde, kararnâmede benim mahkûmiyetimin şiddetli cezâsına gösterdikleri sebep budur:

"Said'de Kürtlük var. Hem ölmüş bir adama tecâvüz etmiş."

Acabâ hiçbir mahkeme dünyada böyle şeyi medar-ı mes'uliyet yapar mı? Yetmiş cinsten ve milletten bu memleketimizde bulunan müslüman kardaşlarımızda böyle unsuriyyet ve cinsiyyet farkları nazara alınmadığı halde.. hem Said Kürdlüğünü değil, belki memleketini ve akrabasını bırakıp rûhunu ve hayatını bu millet-i İslâmiyeye ve dindar Türklere fedâ ettiği halde.. ve yirmisekiz sene işkencelerle azab gördüğüne mukâbil, o Türklere olan samîmî kardeşliğinde zerre kadar sarsılmayan bir adam hakkında ve dünyada hiçbir mahkemenin medar-ı mes'uliyet yapmadığı; ırkçılık hem hakiki olmadığı ve İslâmiyet kardeşliğine zarar olduğu için bütün kuvvetiyle ırkçılığı elli seneden beri bırakarak bütün hayatı ve eserleriyle "İslâmiyet milliyeti her şeye mukâbilidir" demiş ve o kudsi milliyeti tutmuş. Hem "ırkçılığı bırakınız; dörtyüz milyon kardaşı kazandıran İslâmiyet milliyetine giriniz" demiş. Daimâ bu dersi vermiş.

Şimdi böyle adama Afyon'un sâbık mahkemesi cezâ verirken, "Onda Kürdlük damarı var" diye şiddet-i cezâyâ sebep göstermiş. Böyle bir muhâkeme elbette mahkûmdur. Bizler böyle kanun nâmına kanunsuzluk edenlerden zarar ve ziyanlarımızın tazminatını Mahkeme-i Kübrâda ediyoruz ve edeceğiz.

Said Nursî

Afyon Mahkeme heyetine gönderdiği yazının suretidir

Üstadımızın Afyon Mahkeme heyetine gönderdiği yazının suretidir.

Bugün sizi tebrik ve size teşekkür için Afyon'a geldim. Çoktan beri kitaplarımızın zayı olmaması için ziyade muhafaza ettiğinize teşekkür ederim. Ve şimdi Ankara'ya göndereceğinizden sizi tebrik ederim. On sene evvel hususî olarak birisinin birisine yazdığı ve bazan da benim namımla yazılıp imzam bulunmayan ve neşrolmayan hususî mektuplar evvelce mahkemenizce tetkik edilip medâr-ı mes'uliyet birşey bulunmadığından nazar-ı itibara alınmadı. Hem mürur-u zamana uğramış ve neşredilmemiş ve af kanunları görmüş, malûmatım olmamış ve Risale-i Nur kitaplarıyla alâkası olmayan mektupları yeniden nazar-ı dikkate almak, hem ehl-i adaleti, hem ehl-i vukufu lüzumsuz meşgul edeceğinden böyle işgal etmemesi ve işimizin tehire uğramaması için mezkûr hususî mektuplarım o mübarek kitaplara takılmaması adaletinizden temenni ediyoruz.

Bu mübarek adliye iki defa o kitapların beraatle iadesine karar verdiği halde, bazı esbaba binaen mahpus kalmış. Aynı kitapları bazan tamamını, bazan ele geçirilen kısmını beş mahkemenin iade ettiklerini ve beş emniyet dairesi de sahiplerine teslim ettiklerini size haber veriyoruz. İnşallah adaletiniz ve hüsn-ü niyetiniz bu defa da iadesine vesile olacak.

Hasta
Said Nursî

Mahkemeler ve müsadere olayının mahiyeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Üstadımız notalar hükmünde söyledi, biz de kaleme aldık.

Bu sene bu iki mahkemenin mâhiyetini beyan etmek lâzım geldi. Buradaki mahkeme ise:

Elli sene evvel Süfyan ve şapka hakkında bir hadîse mânâ vermişim. Sonra mahkemeler bunu bir kumandana tecavüzdür diye medâr-ı bahs ettiler. Afyon Mahkemesi benim cezâmın şiddetine bir sebep, o tecavüzü, o mânâyı göstermiş.

Halbuki, faraza yeni yazmışım ve o kumandan da sağdır farz edilsin. Dininde ve rejiminde mutaassıp İngilizin hükmü altında yüz milyon Müslüman, yüz senede İngiliz'in hem rejimini, hem dinini inkâr etmişlerken, kanunen adliyeleri onlara o ciheti medâr-ı mes'uliyet yapmadığı halde,

hem şimdi eski parti liderleri faraza o kumandanın üçte biri de olsalar—belki onun gibi birer kumandan idiler—benim o kumandana hadis ile vurduğum tokatın yirmi mislini, şimdiki cerideler daha şiddetli olarak o liderlere, o eski kumandanlara vurmaktadırlar; medâr-ı mes'uliyet tutulmuyorlar, serbest oluyorlar. Halbuki, elli sene evvel bir hadisin taşını atmışım; yirmi sene sonra bir kumandan başını karşı tutmuş, başı kırılmış. Ölmüş gitmiş, alâkası hükûmetten ve dünyadan kesilmiş. Halbuki eski partinin liderleri meb'us iken veya memur iken, hükûmetle alâkalı olduğu halde onlara gelen tecavüz, Risale-i Nur'un vurduğu tokatın on, belki yüz derece ziyade iken, serbest cerideler intişar ediyor.

Amma kitaplar hakkında müsaderenin mâhiyeti: Risale-i Nur'un yüz otuz üç kitabından birtek kitabın bir iki sahifesi o tokatı bahsetmiş. Bunun, dolayısıyla yüz otuz kitabı müsadere etmek; bir adamın hatasıyla yüzotuz adamı cezalandırmak gibi bir acip gaddarâne zulüm olması ve şimdi kütüphanelerde, kitapçılarda ve ellerde gezen ve hususan vatan ve din aleyhinde dinsizlerin, mülhidlerin, zındıkların, komünistlerin kitapları, hattâ baştan aşağıya kadar İslâmiyet aleyhindeki Doktor Duzi'nin kitabı bazı ellerde gezmesi gösteriyor ki, Risale-i Nur'a karşı müsadere, yerden göğe kadar haksız bir zulümdür, bir gadirdir.

Çünkü Risale-i Nur, ekser âlem-i İslâmın mühim merkezlerinde, bu yirmi sekiz senede bu vatanda ulemaların elinde gezdiği halde, hiçbir âlim, hiçbir feylesof itiraz etmemiş. Mahkemeler ve siyasiyunlar yalnız bir tesettüre, diğeri de **"Âhir zamanda bir kumandan başına şapka koyacak ve cebren giydirecek"** gibi iki meseleye ilişmişler. Sonra da bu meseleler için, dört beş mahkeme, o meseleler dahi dâhil olduğu ve beraat verildiği halde, o bir iki sahife için yirmi bin sahifeyi mes'ul ve mahkûm etmek hükmünde Risale-i Nur'u müsadere etmek, aynı bu misale benziyor:

Bir adamın bir adama haksız değil, belki haklı taarruzu yüzünden ki, başkaları da onu medâr-ı mes'uliyet görmediği ve beş mahkeme de cinayet saymadığı halde, o mevhum suçla yirmi bin adamı suçlu yapmak gibi, yirmi bin Nur sahifelerini bir iki sahife yüzünden müsadere ve dört buçuk sene Afyon'da hapsedmek, o taarruzun yüz mislinden daha ziyade bir hatâdır, bir cinayettir ve bu vatana da bir suikasttır.

Said Nursî

Yirmisekiz sene zarfında çektiğim işkencelerden birisi şudur

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(Eylül'ün sekizinde tekrar edilen Afyon Mahkemesi münasebetiyle Üstadımız çok hasta olduğu ve mahkemeye gidemeyeceği için bu mes'eleye dair fikrini sorduk. O'da "Nur'un mühim talebeleri ve avukatımız benim bedelime kâfidir." dedi. Ve bu mes'eleyi yazdırdı.)

Yirmisekiz sene zarfında çektiğim işkencelerden birisi şudur: Bir def'a Isparta Mahkemesinin Risâle-i Nur'un bütün eczalarını alıp, bir-iki ay ellerinde tedkikten sonra tamamen sahiblerine iade ettiği ve Eskişehir'de ise, onaltı sene evvel bütün Nur eczalarını inceden inceye tedkik edip yalnız küçük bir risalesi olan "tesettür"e ilişdiler. Fakat tesettürün ref'ine kanun olmadığı için kanaat-ı vicdaniye ile az bir ceza verdiler. Fakat Denizli, o risale de dahil hepsini beraet ettirdi. Daha sonra Denizli Mahkemesi bütün risaleleri tedkikten sonra Ankara Ağır Ceza Mahkemesinin istemesi üzerine bütün risaleler Ankara'ya sevk edildi. İki ay onlar da tedkik edip, hem ehl-i vukufun incelemesi ile Denizli Mahkemesi ittifaken beraetine, hem Ankara Ağır Ceza Mahkemesi ehl-i vukufun raporuna binaen ittifaken beraetine karar verdikleri ve sonra da Mahkeme-i Temyiz tasdik edip kaziye-i muhkeme haline getirdikleri halde, hem Mersin'de Nur'un en mühim mecmuaları vâli tarafından müsadere ettirilerek Ankara'ya gönderilmiş. Ankara zararsız görüp Tarsus Emniyeti vasıtasıyla sahiblerine iade edilmiştir. Hem Ankara bir evhama binaen Sungur'daki Nur'un en mühim mecmualarını emniyet vasıtasıyla müsadere ederek tedkikten sonra tamamen Sungur'a iade etmiştir.

Hem İstanbul'da Rehber'in müsaderesi münasebetiyle Zülfikar ve Asâ-yı Mûsâ gibi çok mühim Nur Risaleleri müsadere edildiği halde.. sonra o İstanbul Mahkemesi aynı kitabları -yalnız Rehber müstesnâ olarak- külliye iade etmesi ve şimdi Rehber'in verilmesi için vaadedilmesi ve bu memlekette hiçbir kimsenin Nurlardan zarar görmemesi ve zarar gördük diye hiçbir zaman duyulmaması ve mahkemelerin ve savcılarının ikrarıyla altıyüzbin Nur Talebesi tam istifade etmesi ve Âlem-i İslâm her tarafta onu iştiyakla araması gösteriyor ki:

On gün zarfında Mahkeme-i Temyiz beraet kararı verdiği halde, dört buçuk sene Afyon Mahkemesi evrak-ı muzırğa gibi çürütmek için Risalelerimizi mahzene atması ve dört günlük işi keyfi bahanelerle dört buçuk sene uzatması.. hem Afyon'un pek haksız olarak kaziye-i muhkeme halini alan Denizli beraetini nazara almadığından, Mahkeme-i Temyiz Afyon'un verdiği ceza

kararını bozduğu... hem savcının Said hakkındaki onbeş sahife iddianâmesinde seksenbir yanlısını Said isbat ettiği halde... Afyon Mahkemesinin bu acib keyfi ve zâlimane ve garazi muamelesi, hükümetin adliyesine büyük bir su-i kasd olduğu insafı olan tasdik eder.

Said Nursî

Halk Fırkasının zulümlerinden bir numune

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Halk Fırkası iktidar partisi iken Üstadımıza yapılan eşedd-i zulüm ile yüzer kanunsuz işkencelerinden birinci nümunesi:

Zemin yüzünde bu asırdaki kadar misli görülmeyen bir zındıka cereyanının plânlarıyla Üstadımıza yirmi beş senedir istibdad-ı mutlak ile yapılan zulmün bir nümunesi şudur ki:

Nefes almak üzere kapalı arabayla kırlara gitmek için dışarıya çıktığı zaman, buranın büyük bir memuru kıyafetine ilişmek istemiş. Bu beş cihette kanunsuz ve beş vecihle vicdansızlık olan hadsiz cür'etkârlığa karşı deriz ki:

Padişahın küçük bir tahakkümüne tahammül edemeyen ve Meşrutiyet ilânında ve Divan-ı Harb-i Örfide mahkeme reisi Hurşid Paşaya ve mahkeme âzâlarına cevaben, "Eğer Meşrutiyet bir fırkanın istibdadından ibaret ise, bütün ins ve cin şâhid olsun ki ben mürtecîim. Şeriatın birtek meselesi uğrunda bin ruhum olsa fedaya hazırım" diyen ve Meclis-i Meb'usanda Mustafa Kemal'e karşı, "Namaz kılmayan hâindir, hâinin hükmü merduttur" söyleyen ve İslâmî kıyafeti kat'iyen ve asla tebeddül etmeyen ve kıyafetine ilişmek isteyen ve sonra kendi kendini öldürmekle tokadını yiyen Nevzat isminde Ankara Valisine, "Bu sarık bu başla beraber çıkar" tarzında konuşarak boynunu göstermesiyle dokunulmayan bir zata, hem Isparta, hem Eskişehir, hem Denizli mahkemeleri dahi başını açtırmadıkları ve—son Afyon Mahkemesi müstesna—binlerce halk ve yirmi polislerin bulunduğu sıralarda bile başını açması ihtar edilmediği ve münzevî olduğu halde, o düşüncesiz memurların mânâsız ihanet için müdahale niyeti, doğrudan doğruya anarşilik hesabına vatan ve millete tehlike getirmeye çalışmaktır. Ve bütün bütün kanunsuz olmakla beraber, senelerden beri emsaline rastlanmamış, bir feragat-ı nefis ve fedakârlıkla en ağır şerait altında yüz otuz parçadan müteşekkil muazzam ve harika eser külliyatıyla vatan ve milletin mânevî kurtuluşunu temin eden böyle bir zâta bu tarzda ilişmek, elbette millet ve gençliğin mahv u perişan olmasına gayret eden gizli vatan düşmanlarına yardım etmek ve âlet olmaktır. Afyon'da bir-iki mütemerrid, bir zındık masonun iştirak ve teşvikiyle, o insanın bu tarz ihanet etmek fikrine, hiçbir ihaneti kabul etmeyen Üstadımızın tahammül etmesinden ve ehemmiyet vermediğinden şu hakikati kat'iyen anladık ki, bu vatan ve millete kendi yüzünden bir zarar gelmemesi için haysiyetini, şerefini, nefsinin, ruhunu, rahatını dahi feda etmiştir.

Konyalı Zübeyir

Muhtelif makamata birkaç noktanın beyanı

Reisicumhura, Heyet-i Vekileye, Başbakanlığa, Adliye Bakanlığı yüksek katına, Diyanet Riyasetine,

-Ankara-

Hakikî adalet ve hürriyet için çalışan zatlara birkaç nokta beyan ediyorum:

Birinci nokta: Hem Denizli Mahkemesi, hem Ankara Ağır Ceza Mahkemesi, bütün Risale-i Nur eczalarını tetkik edip ve ehl-i vukufun da iştirakiyle beraatlerine ve sahiplerine iade etmesine bir mahzur olmadığına karar verip Said'i arkadaşlarıyla beraat ve tahliye ederek, iki sene ellerde ve mahkemelerde kalan Nur Risalelerinin tamamıyla Said'e ve arkadaşlarına iade edildiği ve aynı kararı Mahkeme-i Temyiz kaziye-i muhkeme haline getirip tasdik ettiği halde; şimdi Afyon'un, Said'in şahsına karşı iki garazkârın aynı kitapları, hem gayet antika mu'cizatlı yazılı Kur'ân'ını, bütün bütün hilâf-ı kanun olarak müsadere edip Said ve arkadaşlarına verdiği asılsız hükmünü yine aynı Mahkeme-i Temyiz bozduğu ve şimdi vatan ve milleti eski partinin garazkârâne istibdadından kurtaran hamiyetkâr, vatanperver bazı Demokrat liderleri kemâl-i istihsan ile o risaleleri kabul edip sahip oldukları halde, üç senedir hiç sebepsiz binler lira bizim gibi fukaraya zarar vermek, üç defa beraat etmiş bir mahkemeyi üç sene uzatıp—acip bir zulüm içinde şahsî bir garazkârlık vardır ki—yirmi ay tecrid-i mutlakta hizmetçisiyle temas ettirmediler. Tahliyeden

sonra iki polis kapısında bıraktılar. Hem o gayet müttakî Nur şakirtlerini, kasten, sebepsiz, sırf takvâlarına ihanet için, mağrip namazının vaktinde muhakeme edip namazlarını kazaya bırakarak acip bir zulmetmişler. Hem bütün bu Risale-i Nur eserlerini bir defa da Isparta tamamen müsadere edip tetkikten sonra tekrar aynen iade etmiş.

Demokratların zamanında madem ezan-ı Muhammedî ve din dersleri gibi şeâir-i İslâmiye ile Kur'ân'a hizmet ve eskilerin Kur'ân zararına tahribatları tâmire başlanılmış. Ve madem dinsizlerin ve masonların ve komünistlerin eserleri intişar ediyor. Elbette âlem-i İslâmın Mekke, Medine, Şam gibi yerlerinde büyük âlimlerin takdir ve tahsinlerine mazhar olmuş ve Diyanet Riyasetinde hocalara okutturulan Zülfikar, Asâ-yı Mûsâ ve Siracü'n-Nur gibi feylesofları susturan mübarek mecmuaları müsadere etmek, üç sene onlarla beraber binler lira kıymetinde değerli, mu'cizatlı, altınla İsm-i Celâl yazılmış, Diyanet Reisi bütün takdir ile tab'ına çalıştığı Kur'ân'ı müsadere eden adamlar, elbette adalet ve adliye ve hakikat hesabına değil, belki komünist, masonluk hesabına bir garazkârlık ediyorlar. Ben kendim zehir hastalığıyla şiddetli hasta olduğumdan ve kendi hukukumu müdafaa edemediğimden, Sungur'u kendime vekil ediyorum. Eski hükûmetin bana karşı yirmi senelik işkenceyle bu tahribatın kaldırılmasını adaletperver yeni hükûmetin bakanlarından bekliyorum. Kardeşlerimden Mustafa Sungur'u temsil ediyorum.

Nur şakirtleri namına
Said Nursî

Celal Bayar'a ve Bakanlar Kurulu'na

Reisicumhur Celâl Bayar, ve Heyet-i Vükelâsına,
Ankara,

Biz Nur talebeleri, yirmi senedir emsalsiz bir tâzip ve işkencelere hedef olmuşuz. Sabrettik. Tâ Cenâb-ı Hak sizi imdadımıza gönderdi. O işkencelerin sebebini on beş senedir üç mahkeme hakikî ve kanunî olarak yüz otuz kitap ve bin mektubatta bulamadıklarına, Mahkeme-i Temyizle Denizli Mahkemesini şahit gösteriyoruz. Otuz seneden beri ben siyaseti terk etmiştim. Bu defa, birkaç gün zarfında Ahrarların başına geçip milletin mukadderatına sahip çıkması sebebiyle, Reis-i Cumhuriyet ve Heyet-i Vekileyi tebrikle beraber, bir hakikati ifşa ediyorum. Şöyle ki:

Bize hücum eden ve mahkemelerde tâzip edenler demişler: "Bu Nur talebelerinin dini siyasete âlet etmek ihtimalleri var, belki de ediyorlar."

Biz de o zâlimlere karşı müdafaatlarımızdaki binler hüccetle demişiz ve diyoruz ki:

Biz, dini siyasete âlet değil, belki rıza-yı İlâhîden başka hiçbir şeye, hattâ dünyaya ve saltanata âlet etmemek bizim esas mesleğimiz olduğundan, düşmanlarımızca da tahakkuk etmiş ki, üç senedir üç çuvaldan ziyade dosyalarımızı garazkârâne tetkik ettikleri halde bizi mahkûm edemiyorlar. Verdikleri keyfî ve vicdanî hükümlerine de bir bahane bulamıyorlar ki, Temyiz o hükmü bozdu.

Evet, biz dini siyasete âlet değil, belki vatan ve milletin dehşetli zararına siyaseti mutaassıbâne dinsizliğe âlet edenlere karşı, bizim siyasete bakmamıza mecburiyet-i kat'îye olduğu zaman, vazifemiz siyaseti dine âlet ve dost yapmaktır ki, üç yüz elli milyon kardeşlerin uhuvvetini bu vatandaki kardeşlere kazandırmaya sebep olsun.

Elhasıl: Bize işkence edenlere, siyaseti asabiyetle dinsizliğe âlet etmelerine mukabil, biz de siyaseti dine âlet ve dost yapmakla bu vatan ve milletin saâdetine çalışmışız.

Kardeşlerim, ben bunu böyle münasip gördüm, sizlerin meşveretine havale ediyorum.

Said Nursî

Halk Partisinin bir zulmü

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Hak ve hakikatin nâşiri olan Sebilürreşad'a, halen Halk Partisi namına yapılan yüz cihetle kanunsuz bir muameleyi arz ediyoruz:

Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî, şiddetli zehirlerin neticesi olarak hastalığı şiddetlenip hayattan ümidini kestiği için, kendi nafaka parasıyla aldığı sekiz adet kitabını muhafaza etmek üzere müftü kardeşine göndermişti. Emirdağ Postahanesi güya zabıta memuru vazifesini yapıyor gibi, gizli bir maksada binaen bu kitapları zaptederek hemen bizzat kendisi gidip jandarma

daireesine, kaymakama, adliyeye ve telefonla Afyon'a şâyi edip işi şâşaalandırarak kitapların hepsini adliyeeye verdirmişti. Halbuki kitapların mahiyeti şudur:

Beş parçası, mahkemede bulunan müdafaat ve zeyillerinden ibarettir. Diğer üç kitap da, şimdiki Adliye Vekili Halil Özyörük'ün üç defa beraatlerine karar verdiği eserlerdir ki, Denizli Mahkemesi aynı eserlerin eczalarını iade etmiştir. Ve Afyon Mahkemesinin de hükümlerini bozmuş ve o eserlerin beraatlerine rey vermiştir.

Gerçi, komünist olan eski adliye vekili Fuat Sirmen, eski heyet-i vekileye ihbar etmiş ve Kur'ân'ın gayet hak ve menfaatli bir tefsiri olan Zülfikar mecmuasının dört yüz sahifesi içinde, otuz sene evvel yazılan iki âyetin tefsirine dair iki sahifeyi bahane ederek bu çok mühim eseri yasak etmeye çalışmıştır. Halbuki şimdi millet ve vatana gayet zararlı olan komünist ve masonların eserlerine müsaade edildiği halde, yüz binler kimselerin imanını kurtaran Kur'ân'ın gayet hak ve pek çok menfaatli bir tefsiri olduğunu beş yüz bin adamın şehadetiyle ispat edeceğimiz eserlere evrak-ı muzırğa gibi böyle muamele yapmak ve Üstadımıza bu hastalıklı, nâzik zamanında öz kardeşine karşı bu hazin teessüratı vermek, yüz cihetle kanunsuzdur diye arz ediyoruz.

Saniyen: Bu meselenin gayet sinsi ve gayet gizli hakikati şudur: Üstadımız mânen ve maddeten Demokrat Partiye yardım için talebelerini hafifçe teşvik etmişti. Bunu, Halk Partisinin muannid müstebidleri anladıkları için, mânâsız bahaneyle habbeyi kubbe yaparak bu muameleyi yaptılar. Yoksa her tarafta bu kitaplar posta ile alınıp veriliyor ve buraya da İstanbul'dan, başka yerlerden geliyor ve ilişilmiyordu. Bu vaziyet çok derrasâne ve ümit edilmeyen bir plândır.

Salisen: Zülfikar'daki mevzuubahis iki âyetin tefsirinden bin misli bir muhalefetle, halen matbuatta eski hükûmete hücumlar yapılıyor ki, şimdi o âyetlerin tefsiri zerre miktar bir suç olamıyor. Bundan da anlaşılıyor ki, bu muameleler Halk Partisi hesabına yapılmakta devam edilen keyfî işlerdir. Ve Halk Partililerin "Saltanat Demokratlarda ise, hüküm ve icraat ve iktidar bizdedir" diye olan iddia ve vehimlerinin bir nümunesidir.

Emirdağ Nur talebeleri namına
Mehmed, İbrahim, Ziya, ve saire

İrtica yaygarası üzerine.. [Başvekile ve Dindar Meb'uslara]

Kardeşlerim! Sizce münasib ise;

Başvekile ve dindar meb'uslara verilmek üzere

ihlara binaen yazdırılmış gayet ehemmiyetli bir hakikattir.

Mukaddeme: Kırk seneye yakın siyaseti terkettiğimden ve ekser hayatım bir nevi inzivada geçtiğinden; hayat-ı içtimaiye ve siyasiye ile meşgul olmadığımın büyük bir tehlikeyi göremiyordum. Bu günlerde o tehlikenin hem millet-i İslâmiyeye ve hem de bu memleket ve Hükûmet-i İslâmiyeye büyük bir zarar vermeye zemin hazırlanmakta olduğunu hissettim. Mecburiyetle İslâmiyet milliyeti ve hâkimiyeti ve memleketin selâmeti için çalışan ehl-i siyaset ve cemiyet-i beşeriyeye hamiyet ile çalışanlar için bana manevi bir ihtar edildiğinden üç noktayı beyan edeceğim:

Birinci Nokta: Gazeteleri dinlemediğim halde, bir iki senedir "**İrtica ile ittiham**" kelimesi mütemadiyen tekrar edildiğini işitiyordum. Eski Said kafasıyla dikkat ettim, katiyen gördüm ki:

Siyaseti dinsizliğe alet yapan ve beşerdeki en dehşetli vahşet ve Bedeviliğin bir kanun-u esasisine irtica'a çalışan ve hamiyet maskesini başına geçiren gizli İslâmiyet düşmanları, gaddarane bir ittiham ile ehl-i İslâmiyet ve hamiyet-i diniye ve kuvvet-i imaniye cihetiyle, değil siyasete alet yapmak, belki de siyaseti dine alet ve tabi yapmakla; ta İslâmiyetin kuvvet-i maneviyesinden bu hükûmet-i İslâmiyeyi tam kuvvetlendirmek ve dört yüz milyon hakiki kardeşi arkasında ihtiyat kuvveti bulundurmak ve bir kısım zalim Avrupa'nın dilencililiğinden kurtulmak için çalışanlara, pek haksız olarak İRTİCA damgasını vurup, onları memlekete zararlı tevehhüm etmeleri, yerden göğe kadar hadsiz bir haksızlıktır.

Numunelerinden birinci numunesi: Bu asrın dehşetli zulmüne karşı bir sed olarak, ikinci noktada beyan etmek zamanı geldi. Menşeleri iki kânun-u esasiye istinad eden iki irtica' var:

Biri: Siyasî ve içtimaî ki hakiki irticadır, onun kanun-u esasisi çok su-i isti'male ve zulme medar olmuştur.

İkincisi: İrtica' namı verilen hakiki bir terakki ve adaletin esasıdır.

İkinci Nokta: Beşerin vahşet ve bedevilik zamanlarındaki bir kanun-u esasisine, medeniyet namına dine hücum edenler irtica ile o vahşete ve bedeviliğe dönüyorlar. Beşerin selâmet, adalet ve sulh-ü umumisini mahveden o dehşetli vahşiyane kanun-u esasi, şimdi bizim bu biçare memleketimize girmek istiyor. Garazkârane ve anudane particilik gibi bazı cereyanları aşılama başlaması gibi bir ihtilâf görünüyor. O kanun-u esasi de budur:

Bir taifeden, bir cereyandan, bir aşiretten bir ferdin hatasıyla; o taifenin, o cereyanın, o aşiretin bütün ferdleri mahkûm ve düşman ve mes'ul tevehhüm ediliyor. Bir hata, binler hata hükmüne geçiriliyor. İttifak ve ittihadın temel taşı olan kardeşlik ve vatandaşlık, muhabbet ve uhuvveti zir ü zeber oluyor.

Evet, birbirine karşı gelen muannid ve muarız kuvvetler, kuvvetsiz oluyorlar. Bu kuvvetsizlikle zaiflendiği için, millete ve memlekete ve vatana adilâne hizmete muvaffak olunamadığından, maddi ve manevi bir nevi rüşvet vermeye mecbur oluyorlar ki, dinsizleri kendilerine taraftar yapmak için o gaddar, engizisyonane ve bedeviyane ve vahşiyane bu mezkûr

kanun-u esasiye karşı ayn-ı adalet olan: bu semavî ve kudsi **وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ** [1] nass-ı kat'isiyle Kur'anın bir kanun-u esasisi muhabbet ve uhuvvet-i hakikiyeyi temin eden ve bu millet-i İslamiyeyi ve memleketi büyük tehlikeden kurtaran bu kanun-u esasi ki, *"Birisinin hatasıyla başkası mes'ul olamaz kardeşi de olsa, aşireti ve taifesi de olsa partisi de olsa o cinayete şerik sayılmaz."* Olsa olsa, o cinayete bir nevi tarafgirlikle yalnız manevi günahkâr olup, ahirette mesul olur dünya da değil. Eğer bu kanun-u esasi çabuk düstur-u esasi yapılmazsa hayat-ı içtimaiye-i beşeriye, iki harb-i umuminin gösterdiği tahribatın emsaliyle esfel-i safilin olan irtica'a düşecek.

İşte Kur'anın bu gibi kudsi kanun-u esasisine irtica namını veren bedbahtlar, vahşet ve bedeviliğin dehşetli bir kanun-u esasisi olarak kabul ettikleri, şimdiki öylelerinin siyasetinin bir nokta-i istinadı şudur ki: *"Cemaatin selameti için ferd feda edilir. Vatanın selameti için eşhasın hukuku nazara alınmaz. Devletin siyasetinin selameti için cüz'i zulümler nazara alınmaz"* diye bir tek canı yüzünden bir köyü mahvetmekle, bin masumun hakkını nazara almaz. Bir tek canının yüzünden bin adamın kılınçtan geçmesini caiz görür. Bir adamın yaralanmasıyla binler masumu sıkıntıya verir ve ikiyüz adamı kurşuna dizilmesini o bahane ile nazara almaz.

Birinci Harb-i Umumide üç bin adamın caniyane siyaset hatasıyla; otuz milyon biçare nev-i beşer aynı harpte mahvedildiği gibi, binler misaller var. İşte bu vahşiyane irtica'nın bu dehşetli zulümlerine karşı gelen Kur'an şakirtlerinin Kur'anın yüzer kanun-u esasisinden **وَلَا تَزِرُ**

وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ayetinin ders verdiği kanun-u esasî ile adalet-i hakikiyi ve ittihadı ve uhuvveti temin etmeye çalışan ehl-i iman fedakârlarına "Mürteci" namını verip, onları müttehem etmek; mel'un Yezid'in zulmünü adalet-i umumiyeye tercih etmek misillü en vahşi ve zalimane bir engizisyon kanunu beşerin en yüksek terakkiyatına ve adaletine medar olan Kur'anın mezkûr kanun-u esasisine tercih etmek hükmündedir. Hükûmet-i İslâmiye ile bu memleketin selâmetine çalışan ehl-i siyasetin mezkûr hakikati nazara alması lâzımdır. Yoksa üç veva dört cereyanın muannidane muaraza etmesiyle; O kuvvetlen muaraza sebebiyle zaifler. Memleketin menfaatine ve asayişine sarf edilecek o zaif kuvvetle, hâkimiyetini -hatta istibdat ile de olsa- asayiş ve emniyet-i umumiye muhafazaya kâfi gelmediğinden, Fransız ihtilâl-i kebirinin tohumlarının bu mübarek memleket-i İslâmiyeye ekilmesine yol vermektir diye telâş edilebilir.

Madem bu ittifaksızlıktan gelen za'afiyet ve kuvvetsizlik sebebiyle, ecanibin politikasına, o ehemmiyetsiz muvakkat yardımlarına karşı bu acib manevî rüşvetler veriliyor, dört yüz milyon kardeşin uhuvvetine, milyarlar ecdadın mesleğine ehemmiyet verilmiyor gibi bir mana hükmediyor... Ve asayiş ve siyasete zarar gelmemek için bu kadar israfat ile bol maaşlar suretinde kuvvet teminine kendilerini mecbur zannederek rüşvetler veriliyor, milletin fakr-ı hali nazara alınmıyor. Elbette ve elbette ve kat'î olarak şimdi bu memleketteki ehl-i siyaset, garba ve ecnebiye verdiği siyasî ve manevî rüşvetin on mislini Âlem-i İslâmın ilerde cemahir-i müttefikası hükmünde olacak olan dört yüz milyon Müslüman kardeşlere memleket ve milletin ve bu devlet-i İslâmiyenin selâmeti için gayet azim bir bahşış ve zararsız rüşvet vermesi lâzım ve elzemdir.

İşte, o makbul, lâzım ve çok menfaatli, caiz ve vacib rüşvet ise: Teavün-ü İslâmın esası ve hediye-i Kuranın semavi bir düsturu ve rabatası ve kudsi kanun-u esasisi olan

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ [2]

وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ وَاصْبِرُوا ۝۳ وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا ۝۴

kudsî, esasî kanunlarını düstur-u hareket etmektir.

Üçüncü Nokta: Şimdilik te'hir edildi...

Said-i Nursi

- 1.)Mü'minler ancak kardeşirler. (Hucurat Sûresi, 49:10)
- 2.)İhtilâfa düşmeyin; sonra cesaretiniz kırılır, kuvvetiniz de elden gider. Sabredin... (Enfâl Sûresi, 8:46)
- 3.)Hiçbir günahkâr başkasının günahını yüklenmez. (En'âm Sûresi, 6:164)
- 4.)Allah'ın ipine hep birlikte sımsıkı sarılın. (Âl-i İmrân Sûresi, 3:103)

Yaygaracı gazetelere karşı

1. Şimdi bazı dönme gazetelerin yalanlarıyla yaygaraları, hususiyle hasta olan Üstadımız Bediüzzaman hakkında irtica lideri demeleri.. ve "Ege vilâyetlerinde propaganda yaparak geziyor ve Kütahya'da taharri etmişler ve kendine tevkif emri verilmiş" diye hak ve hakikattan pek uzak olan yalan ve iftiralarını okuduk.

Otuzbeş senedenberi -bir iki ay müstesna- hiç gazeteleri okumayan ve dinlemesini merak etmeyen ve yeni yazının bir harfini dahi bilmeyen Üstadımızın yalnız gazetelerdeki kendine ait kısmını okuduk.

Üstadımız buyurdular ki: "Onların irtica' dedikleri İslâmiyet ve hakikat-ı Kur'anîyedir. Çünkü ben ve bütün Nur talebeleri, arkadaşlarımız bu hakikatin hizmetine fedakarane çalışıyoruz. Bu hakikat-ı Kur'anîyenin haricinde ve o hakikate mukabele ve muaraza ise bir nevi irtidattır. Mürted olmaktır."

Dönme ve yaygaracı gazetelerden birisi, makalesinde Üstadımız hakkında "Otuz bir Mart mes'ulü ve irtica lideri" demiş. Buna karşı

Üstadımız dedi ki:

"Kırk sene evvel, Divan-ı Harb-i Örfi'de paşalar bana: "Sen mürtecisin!.." demelerine karşı ben de dedim ki: "Eğer Meşrutiyet, hilâf-ı şariat ise, bütün dünya şahid olsun ki, ben mürteciim. Çünkü İslâmiyeti terketmek mürted olmaktır."

O zaman on günde iki defa tab edilen Divan-ı Harp'teki müdafaatında, yalnız ahirindeki "Mürted" kelimesi tayy edilip şimdiye kadar daima ellerde gezmiş, kimse itiraz etmemiş ve o şiddetli Divan-ı Harb-i Örfi'de beraet vermişlerdir.

Demek şimdiki yaygaracılar, irtica hakikat-ı Kur'anîyeye perde ve inkılâbı da dinsizliğe maske ve irtidada teşvik suretinde ortalığı karıştırıyorlar.

2. Bütün Emirdağ halkı biliyorlar ki; altı aydır Emirdağ'da hem hasta, hem iki aydır şiddetli bir zehirlenmekle yatağında yatan ve otuz beş seneden beri siyaseti terkedip dostlarına ve talebelerine: "Siyasete karışmayınız ve asayişe ilismeyiniz!.." diye ders veren Üstadımıza; ve hiç ömründe Kütahya'ya gitmemiş ve başka yerlerde de hiç bir evi bulunmayan Üstadımıza, şimdiki o yaygaracı gazeteler neşrediyorlar ki; "Vilâyetlerde gezerek şebekeler kuruyor ve Kütahya'daki evini taharri etmişler, tevkif emri verilmiş..."

İşte onların bu sözleri bir yalan, bir iftira değil; yirmi vecihle yalan ve iftira olmakla beraber, efkâr-ı umumiye ve asayiş bozmaya bir vesiledir.

3. Bir adamın yaralanmasıyla yirmi bin adamın, taharri edilerek hücumlarını celbetmeye teşvik etmek ve yaygaralarla adliyenin ve zabitanın resmi hafif bir alâkadarlıklarını pek büyük bir hadise-i vataniye ve taharriyat-ı umumiye şeklinde neşretmek ve i'zam etmek, elbette asayiş ve vatan ve millet aleyhinde bir su-i kasd olduğuna şüphe kalmıyor.

İslâmiyete ve dine çalışanların aleyhinde haksız olarak taarruz eden bir adamın, bir iki hiddetli adam tarafından yaralanmasıyla; yüzbin Müslüman vatandaşları taharriyatla incitmek ve mahzun etmek için neşriyatla zabıtayı şaşırtmak; Kur'anın ۝۱ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى ۝۱ ayetindeki kanun-u esasisine zıd ve muhalıftır. Hem zabıta ve adliye aleyhinde böyle yaygara etmekle, doğrudan doğruya bu vatan ve millete eşedd-i zulümle bir su-i kasd yapılmış olur.

Emirdağı Nur talebeleri namına
Tahiri, Nuri, Halil, Sadık, Mehmet,

1.)Hiçbir günahkâr başkasının günahını yüklenmez. (En'âm Sûresi, 6:164)

Kaderin adaleti

29.11.1951

Eskişehir

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ ①
الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا ②

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelen: Bütün ruh u canımla hizmet-i Kur'âniye ve imaniyenizi tebrik ediyorum. Bu mektupta bir ince meseleyi meşveret suretiyle reyinizi almak için gönderdik. Münasip midir? Değilse ıslah edersiniz.

Saniyen: Risale-i Nur'da ispat edilmiş ki, insanların ayn-ı zulümleri içinde kader-i İlâhî adalet eder. Yani, insanlar bazı sebeple haksız zulmeder, birisini hapse atar. Fakat kader-i İlâhî aynı hapiste başka sebebe binaen adalet ediyor ki, hakikî bir suça binaen o hapisle onu mahkûm ediyor.

İşte, şimdi bu hakikati gösteren, başıma gelen acip bir misali şudur: Yirmi sekiz senedir müteaddit vilâyetlerde ve mahkemelerde benim mes'uliyetime ve mahkûmiyetime ve mahpusiyetim gibi zâlimâne işkence ve cezalarına gösterdikleri sebep, hiçbir emaresini bulmadıkları mevhum bir suçum şudur:

Diyorlar: **"Said, dini siyasete âlet yapmak ister ve yapıyor."** Halbuki bu dâvâlarına otuz senelik musibetli yeni hayatımda ve otuz büyük mecmualarımda bu suça müsbet bir delil bulamadılar. Halbuki böyle meselelerde bir mahkeme madem bulmadı ve mes'ul edemedi. Başka mahkemelerin musırrâne aynı meseleyi esas tutmaları, bütün bütün kanuna ve akla ve âdete muhalif bir hâlettir. Belki siyaseti dinsizliğe âlet edenler kısmı, kendilerine bir perde olarak bu ittihamı bizlere ediyorlar.

Bununla beraber, dine hizmet itibarıyla taallûk eden eski altmış senelik hayat-ı ilmiyem kat'î bir hüccet ve yakîn bir delildir ki, bütün hayatımda temas ettiğim siyaseti ve dünyayı ve bütün içtimâî cereyanları dine hizmetkâr ve âlet ve tâbi yapmak düsturuyla hareket etmişim. Mahkemelerde de hem dâvâ, hem ispat etmişim ki, değil dini siyasete âlet yapmak, belki birtek hakikat-i imaniyeyi dünya saltanatına değiştirmedigimi kat'î delillerle ispat ettiğim halde, böyle yirmi vecihle hakikate muhalif ve divanecesine büyük makamınızı işgal eden bir kısım adliye memurları ve siyasî adamlar bu acip hurafe gibi meseleyi hakikat zannedip yirmi sekiz sene bana zulmettiklerinin hakikî sebebini bugünlerde bildim. Sebebi bu ki:

Bu enaniyetli zamandaki hizmet-i imaniyede en büyük tehlikem ve mânevî en büyük suçum ve cinayetim, bu zamanda hizmet-i Kur'âniyemi şahsıma ait maddî ve mânevî terakkiyatıma ve kemâlâtıma âlet yapmak imiş. Cenâb-ı Hakka hadsiz şükrediyorum ki, bu uzun zamanlarda ihtiyarım haricinde hizmet-i imaniyemi, değil maddî ve manevî terakkiyatıma ve kemâlâtıma ve azaptan ve Cehennemden kurtulmama ve hattâ saadet-i ebediyeme vesile yapmama, belki hiçbir maksada kat'iyen âlet etmekteliğime gayet kuvvetli, mânevî bir mâni görüyordum. Hayret, hayret içinde kalıyordum: Acaba herkesin hoşlandığı mânevî makamâtı ve uhrevî saadetleri a'mâl-i sâliha ile onları kazanmak ve müteveccih olmak, hem meşrû, hem hiçbir cihet-i zararı olmadığı halde, niçin böyle ruhen men ediliyorum?

Rıza-yı İlâhîden başka vazife-i fitriye-i ilmiyenin sevkiyle yalnız ve yalnız imana hizmetin kendisi ayn-ı ücret bana gösterilmiş. Çünkü, şimdi bu zamanda hiçbir şeye âlet ve tâbi olmayan ve her gayenin fevkinde olan hakaik-i imaniyeyi fitrî ubudiyetle muhtaçlara tesirli bir surette bildirmenin bu dehşetli zamanda çâre-i yegânesi ve imanı kurtaracak ve kat'î kanaat verecek, bu tarzda, yani hiçbir şeye âlet olmayan bir ders-i Kur'ânî lâzımdır ki, küfr-ü mutlakı ve mütemerrid ve inatçı dalâleti kırsın ve herkese kanaat-i kat'îye verebilsin. Böyle bir derse, bu zamanda bu şerait dahilinde hiçbir şahsî ve uhrevî ve dünyevî, maddî ve mânevî birşeye âlet edilmediğini bilmekle kat'î kanaat gelebilir. Yoksa, komitecilikten ve cemiyetçilikten tevellüd eden dehşetli dinsizlik şahsiyet-i mâneviyesine karşı mukabil çıkan bir şahsın en büyük bir mertebe-i

mâneviyesi de bulunsa, yine vesveseleri bütün bütün izale edemez. Çünkü, imana girmek isteyen muannidin nefsi ve enesi diyebilir ki, "Bu kudsi şahıs, dehâsıyla ve harika makamıyla bizi kandırdı" diye bir şüphesi kalır.

Cenâb-ı Hakka şükür ki, yirmi sekiz sene dini siyasete âlet ittihamı altında kader-i İlâhî bu zulm-ü beşerîde benim ruhumu, ihtiyarım haricinde, dini hiçbir şahsî şeyde âlet etmemek için, beni, beşerin zâlimane eliyle ayn-ı adalet olarak tokatlıyor. Yani, "Sakin, sakın," diye îkaz ediyor. "İman hakikatini kendi şahsına âlet yapma—tâ imana muhtaç olanlar anlasınlar ki, yalnız hakikat konuşuyor. Nefsin evhamları, şeytanın desiseleri kalmasın, sussun."

Hakikaten Risale-i Nur'un bahsettiği hakikatlerin aynı meâlinde milyonlar kitap o hakikatleri belîğane neşrettikleri halde ve binler hakikî âlimler ders vermeleriyle bu memlekette dehşetli küfr-ü mutlakı tam durduramadıkları halde, Nurlar, mezkûr sırra binaen bir cihette galebe ettiğini düşmanları dahi tasdik ederler.

Evet, küfr-ü mutlaka karşı, bu ağır şerait içinde Nurlar bu işi görmüş, meydandadır. Demek Nurların kuvveti bu sırr-ı azîmden ileri geliyor.

Ben de bütün ruh u canımla yirmi sekiz sene bu işkenceli musîbetlerime razı oldum. Hakkımı helâl ettim. Âdil kadere de derim ki: Müstehak idim senin bu şefkatli tokatlarına... Yoksa gayet meşrû, zararsız, herkesin lillâh için takip ettikleri mübarek mesleğe girseydim, yani maddî ve mânevî hislerimi bütün feda etmeseydim, hizmet-i imaniyede bu acip mânevî kuvveti kaybedecektim. İşte bu kuvvetin bir acip nümunesi bazı zatların ki, ben onların ancak ednâ bir talebesi olabildiğim halde, onların hakaik-i imaniyeye dair bir kitabını birisi okumuş.

Risale-i Nur'un da bir sahifesini okumuş. Risale-i Nur'un bir sahifesiyle daha ziyade imanını kurtardığını ikrar etmiş.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي 3

Duanıza muhtaç kardeşiniz
Said Nursî

- 1.) Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
- 2.) Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi; sonsuza kadar sürekli üzerinize olsun.
- 3.) Bâkî olan sadece Odur.

Urfa Ehl-i Vukufuna Cevap [1951]

Vukufsuz ehl-i vukufa cevab

Medar-ı hayret bir taarruzdur ki; kırk küsur sene evvel yazılmış ve mükerreren tab' edilmiş bir mes'eleyi, Urfa ehl-i vukufu, bütün bütün yanlış mâna vererek, hem güya bu sene yazılmış diye bir propaganda namını vermişler. O mes'ele de budur:

Eski harb-i umûmînin bidayetinde ve içinde o harbte müttefikimiz olan Alman ile alâkamızı kırmak ve garblılaşmak perdesi altında bir Purutluğa, yani siyaseti dinsizliğe âlet yapmağa çalışan bazı münafıklar, "Alman sosyalistlikle gidiyor, bizim dinimize zarar verecek" dediler. Ben de o zaman demiştim: "Sosyalistlik, İslâmiyet'e ilişemez ve dinimize zarar veremez. Hem bizi sosyalistliğe sokamaz. Fakat garblılaşmak, İngiliz ve Fransızın medeniyetinin fena kısmı, bizim dinimizi kısmen terketmeğe mukabil, zararlı bir medeniyete bizi mecbur edecekler. Onun fenalıkları iyiliklerine galebe eden böyle medeniyete, bizim müttefikimiz olan Almanın sosyallistliği, dinimize ilişmediği ve bizi sosyalistliğe sevk etmediği için tercih ediyoruz" diye o zaman demiştim. İşte mes'elenin hakikati bu iken, kırk küsur sene evvel bu mesele yazılmış ve neşredilmiş, kimse ilişmemiş ve mahkemelerde beraet görmüşlerdir.

Şimdi hasta olduğum için müddeî-yi umûmî ifademi almağa yanıma geldi ve dedi ki: "Urfa'daki ehl-i vukuf El-hutbetu's-Şâmiye'nin zeylindeki vecizelerden '*Sosyalistlik, ğarbi medeniyetlere müreccahtır*' diye olan kelimesine Bolşevikliğin lehinde bir propaganda yapıyor" demişler.

Ben de dedim: Bolşeviklik ayrı, sosyalistlik ayrıdır. Sosyalist Alman nerede, komünist Rus nerede? Hem bu kadar ma'nâsız, kırk küsur sene evvel yazılan bir mes'eleden dolayı Nur'un Urfa'daki üç kahraman talebelerini hapis ettiler.

Yine müddeî-yi umûmî dedi ki: Ehl-i vukuf, bir cümleyi daha medâr-ı mesûliyet yapıyor. O da

sizin M. Kemal'e: "*Kemal! Namaz kılmayan haindir!*" dediğindir. Hem namaz kılanlarla, kılmayanlar arasında bir tefrika sokuyor. O halde suçludur.

Ben de dedim: "Yüzer âyât-ı Kur'âniyede müslümanlar için en büyük hakikat, imandan sonra namaz olduğunu mükerreren emir ediyor." Hem o zaman Meclis-i Meb'ûsânda benim M. Kemal'e bu sözü söylediğim halde o bana ilişmediği ve itiraz etmediği halde, otuzbeş sene sonra böyle vukufsuz ehl-i vukuf yanlış raporlarıyla Nur'un kahraman fedailerine ilişmek bence Rus hesabına bir propagandadır veya Rus hesabına propagandaya alet olmuşlardır ki; Kur'an'ın hakaikiyle komünist Rus'a cephe alan ve tam mücadele eden dînin fedaîlerine ilişiyorlar.

Said Nursi

Gençlik Rehberi Mahkemesi [1952]

Kararname

Kararname

T.C. İstanbul Birinci Sorgu Yargıçlığı

Yargıç: Saim Günüman

Kâtib: Fahri Arıkan

Esas No: 51/120

Karar No: 51/205

C. Savcılığı No: 51/6974

İşbu hazırlık ve ilk tahkikat kâğıtları ve C. Savcılığının iddianamesi okunup incelenerek gereği düşünüldü:

C. Savcılığının 24/3/1951 tarih ve Esas 51/6974 sayılı talepnameinde yazılı olduğu üzere, evvelce Bakanlar Kurulu kararıyla toplattırıldığı halde bu kerre Tecelli Matbaasında yeniden bastırıp yayınlandığı Gençlik Rehberi adlı kitabla, lâikliğe aykırı olarak devletin içtimaî, siyasî ve hukukî temel nizamlarını dinî esas ve inanışlara uydurmak amacıyla dini ve dinî hissiyatı ve dince mukaddes tanınan şeyleri âlet ederek propaganda ve telkin yapmaktan sanık, halen Afyon Emirdağı İlçesinde Çilli Mahallesinde oturan, Bitlis'in Hizan İlçesinin Nurs Köyünden, Hizan nüfusunda kayıtlı, Mirza oğlu Nuriye'den doğma 1288 doğumlu Bediüzzaman Said Nursî Okur hakkında tutuklu olmayarak yapılan ilk soruşturma sonunda sanık Bediüzzaman Said Nursî'nin iddia vecihle evvelce Bakanlar Kurulu kararıyla toplattırılmış olan, müellifi bulunduğu, Gençlik Rehberi isimli kitabını İstanbul Tecelli Matbaası'nda bu defa yeniden bastırarak gerek kitabın muhteviyatı itibariyle küll halinde yazılarıyla ve gerek Savcılığın iddianamesinde ayrı ayrı bend halinde gösterilen fıkralarıyla, lâikliğe aykırı olarak devletin içtimaî, iktisadî, siyasî ve hukukî temel nizamlarını dinî esas ve inançlara uydurmak maksadıyla dini ve dince mukaddes tanılan şeyleri âlet ederek siyasî menfaat ve şahsî nüfuz temin ve tesis etmek düşüncesiyle propaganda ve telkin yaptığı, sanığın tevilli sözleri Gençlik Rehberi isimli kitab muhteviyatı ve şahadet ve tekml dosya muhteviyatı ve kitapların basılmasına ve elde edilmesine dair zabıtaca yapılan tahkikata ait zabıt varakaları münderecatı delaletleriyle anlaşılmış ve harekâtı vak'ası 5680 sayılı Basın Kanunu'nun 16. maddesi delaletiyle T.C. Ceza Kanunu'nun 163/4 ve 173/3, 56 maddelere uygun suçlardan bulunmuş olmakla, duruşması C.M.U. Kanunu'nun 196-200 maddeleri gereğince İstanbul Birinci Ağırceza Mahkemesinde yapılmak üzere, hakkında son soruşturmanın açılmasına ve muayyen ikametgâh sahibi olmasına göre mahkemeye tutuklu olmayarak sevkine istek gibi 4/6/1951 tarihinde karar verildi.

Yargıç

Mühür

İstanbul Birinci Sorgu Yargıçlığına.. [Talebeler]

İstanbul Birinci Sorgu Yargıçlığına..

17.5.951 tarih ve 151-60 sayılı iddianameyle -Gençlik Rehberi'nin yeniden basılması münasebetiyle- müellifi bulunan Said-i Nursi'nin Gençlik Rehberi adlı kitabıyla; "laikliğe aykırı olarak, devletin içtimaî, iktisadî, siyasî ve hukukî temel nizamlarında dinî esas ve inançlara uydurmak ve şahsî nüfuz temin ve tesis eylemek maksadıyla, dini ve dinî hissiyatı alet ederek

propaganda ve telkin yapmakla iddianamenizde suçlu gösterip Ağır Ceza mahkemesine verilmek istendiğini okuduk.

Hak ve hakikata tamamıyla aykırı ve Türk milletinin dinine, imanına Gençlik Rehberi'yle beraber daha yüzler eserleriyle hizmet eden Bediüzzaman Said-i Nursi'nin aleyhindeki isnadların yanlış olduğunu, gerek kanuni ve gerek hukuki cihetlerle ispat ederek cevap veriyoruz:

1- İddianame altı madde ile, Rehberin tab ve neşrini güya lâikliğe ve matbuat kanununa aykırı olduğu iddiasındadır. Halbuki dünyada hiç bir kanunda onu medar-ı mesuliyet edecek bir vaziyet yoktur. Bilakis suç mevzuu diye gösterilen o altı madde, rehberin kıymetli bir hakikat olduğunu gösteriyor. Hem Rehber, Eskişehirde Emniyet Müdürlüğüne tetkik ettirilip tab edildikten sonra, hiç toplattırılmamış.. Hem eskiden Denizli Mahkemesi'ne ve Ankara Ağır Ceza Mahkemesi'ne ve ehl-i vukufa gönderilmiş, sonra diğer bütün kitaplarla beraber zararsız eser diye iade ve beraet ettirilmiştir. Ondan sonra teksir makinesiyle de eski harfle intişar etmiş, hiç toplattırılmamış. Yalnız Rehberin başındaki mukaddemede yazıldığı gibi, yalnız bir nüsha başka kitapların içinde Ankara Emniyet müdürünün eline geçmiş, o da toplatmasına emir vermiş.. Ve nihayet son Afyon mahkemesinde de hiç mevzuu bahis edilmemiştir.

İddianamede lâikliğe aykırıdır diye medar-ı mes'uliyet gösterilen madde ise, ahirzamanda hadisın verdiği haberdır ki: *"O zaman bazı yerlerde kırk kadına bir erkek nezaret eder"*. İşte bu hadisın verdiği haber, kısmen bugün Rusya'da çıkmış bulunuyor. Din ve iman, ahlâk ve fazilet tanımayan Rusyanın bugünkü vaziyet-i vahşiyanesinden beşer titrerken; adeta bu vaziyete taraftar bir şekilde bu hadîse ilişmek, hakikata kanuna ilişmekten başka bir şey değildir.

Hem makamınıza arz ediyoruz ki, devletin iktisadî, içtimai, hukuki bünyesini sarsmakla ve şahsi nüfuz te'mini gayesiyle yazılıp neşredildiği iddia ettikleri risale; bilakis kanaâtının tamamen aksine olarak, ferdleri su-i ahlâktan, israftan, haksızlıktan ve bütün ahlâk-ı mezmumeden iman yoluyla men' etmekle, tam tamına bu müesseselerin te'sisine sırf rıza-ı ilâhî için çalışmış ve şahsi nüfuz te'min etmek şöyle dursun, her cihetle hakkı olan gezmek, dolaşmak, istediği yere gitmek ve istediği kimse ile konuşmak gibi tabîi ve insanî haklarından bile feragat etmiş bir fazilet âbidesi olarak karşımızda duruyor.

Hiç kimse inkâr edemez ki; bin tane Müslüman, mütedeyyin şahsın idaresi, on tane serkeş kimsenin idaresinden daha kolay olduğu ve Gençlik Rehberi de insanları serkeşlikten sarhoşluktan, su-i ahlâktan, su-i isti'malâttan men' eden bir eser olduğuna göre; onun hakkında asayiş bozuyor iddiasında bulunmak en cahil kimseleri dahi güldürecektir.

Binaenaleyh, yukarda zikir ve tatat ettiğimiz esbab-ı mucibeden dolayı Üstadımız hakkında adem-i takibat kararı verilmesini saygılarımızla rica ediyoruz.

Nur Talebelerinden
Ceylan, Sungur, Abdullah, Ziya

Heyet-i Sıhhiyeye

Heyet-i Sıhhiyeye,

On beş sene evvel Rehberin başında yazıldığı gibi, bazı gençler kendilerinin hayat-ı dünyeviye ve uhreviyesini muhafaza için yanıma geldiler. Ben de onlara lillâh için o Rehber dersini verdim.

O risale, bir iki haşiyeye müstesna, hem Isparta hükûmeti, hem Denizli Mahkemesinde, hem Ankara'nın ağır ceza ve Temyiz Mahkemesinin iki sene ellerinde kalması neticesinde beraat kazanması ve tamamen Risale-i Nur Külliyyatı, Rehber de içinde olduğu halde iade edilmesi ve bir nüshası Ankara Emniyet Müdürünün eline geçmesi ile, Rehberin başında yazıldığı gibi, birtek kelimesine ilişmesiyle âhirinde gelen cümleyi okuyunca hakikati anlaması ve intişarına mâni olmaması, hem binlerce nüsha intişar ettiği halde hiçbir yerde bir zarar, bir itiraz görülmemesi, hattâ Mersin'in Tarsus kazasında birkaç Nur kitaplarını müsadere ederek Gençlik Rehberi de içinde olduğu halde Ankara'ya gönderilip tetkik ettirildikten sonra, vilâyetin emriyle tamamen serbesttir diye resmî vesika vermeleri ve İstanbul'da tab edildiği zamanda kanunen beş altı makama gönderildiği ve ellerinde beş altı ay kaldığı halde ilişmemeleri, Rehberin ehemmiyetini ve kanunen dahi serbest olduğunu ispat ediyor.

Sonra binden fazla gençler Ankara ve sair vilâyetlerin mekteplerinde ondan vatan, millet, ahlâk cihetinde istifade ettikleri ve hiç kimse zarar görmediği halde, birden, hiçbir medâr-ı mes'uliyet olmayan bir iki kelimeye yanlış mânâ vermek, meselâ "Gençlik Rehberi" namını

vermekle bir suç mevzuu yapmışlar.

Biri de müellifi tab etmemiş, kendi biçare hasta yatağında iken, gençler tab ettikleri halde, şahsî nüfuz temini için yazılmış diye suç mevzuu yapıp, tab edene değil de, müellifini ağır cezaya vermek, hem zorla oraya celb etmek, halbuki on beş sene evvel yazılmış ve af kanunu ve müruru zamanı, hem beraati görmüş, öyleyse bütün bütün kanunsuz olarak bir garaza binaen müellifine bu kadar musırrane ilişiyorlar.

Ben de diyorum ki: On vecihle kanunsuz, bu kadar musırrane hastalığım zamanda iktidarım harici beni mahkemeye vermenin sebebi, Rehberin vatana, millete, âsâyîşe pek büyük fâidesi olduğu için, anarşilik ve dinsizlik hesabına ilişiyorlar diye ihtimal veriyorum.

Şimdi bu kanun namına garazkârane kanunsuzluk hesabına beni cebren, zorla İstanbul'a Mahkemeye sevk etmekte, benim çok ihtiyarlık, zafiyetim ve zehirli şiddetli hastalığım kat'iyen tıbben, fennen mazeret-i kat'î olduğu gibi, dört defa o noktadan rapor alıp onlara gönderdiğimiz halde, yine ısrarla beni zorlamakta olduklarından, pek şiddetli ruhuma dokunmuş. Daha benim mahkeme ve idare huzurunda konuşmak iktidarım haricindedir. Konuşsam da vatan, millet ve âsâyîşe zarar vermek fikriyle çalışan ve beni hilâf-ı kanun muhakeme edenlerin yüzüne vurmaya mecbur olacağım. Daha bu kadar zulme tahammül edemeyeceğim. Bu ise ehemmiyetli başka bir nevi hastalıktır. Hem vatana bu mânevî hastalık zarar vermek ihtimali var.

Şimdi heyet-i sıhhiyeden ricam, beni tanıyanlar ve benimle yakından alâkadar olanlar ve hizmet edenler biliyorlar ki, gizli düşmanlarım müteaddit defadır beni zehirliyorlar. Tegaddî edemiyorum. Hattâ hizmetçimle beş dakikadan fazla konuşamıyorum.

Hem başımda şiddetli ve devamlı nezle ve bir gözüm o nezleden ağrıyor ve akıyor. Müzmin kulunç ve şiddetli sancı ile hastayım.

Hem yirmi sekiz sene gurbette kaldığımdan ve başkalarının muavenetini kabul etmediğimden, pek zarurette yaşadığım için zafiyet fazladır. Hattâ zorla merdivenden çıkıyorum. Zaruret-i kat'î olmazsa beş dakika konuşamıyorum, yoruluyorum.

Ben sabık mahkemelerde hem Risale-i Nur, hem Risale-i Nur talebeleri için tahammül ediyordum. Ve tam hakikati izhar etmiyordum. Bir derece zulümlerine tahammül edip haksızlıklarını yüzlerine vurmuyordum. Tâ mâsumlara, âsâyîşe zarar gelmesin diye sabır ve her nevi zulüm ve işkencelere tahammül ediyordum.

Şimdi ise Risale-i Nur'a âlem-i İslâm sahip çıktı. Nur talebeleri de benim müsamahama ve düşmanlarıma ilişmemekliğime ve zulümlerine sükût etmeme ihtiyaçları kalmadı. Onun için benim damarıma pek şiddetli dokunulduğunda, irade ve ihtiyarım haricinde karşıma çıkan gizli düşmanlarımın bana zararlarına vesile olan, beni cezalandırmaya çalışanlara hakikati çıplak olarak böyle söyleyeceğim. (Sükût... Şimdi izhar edilmeyecek.)

Madem hakikat böyledir. Heyet-i sıhhiye benim hem maddî, hem mânevî, hem sinir, hem kalb, hem nezleli baş hastalıklarım, hem kulunç ve sancı ve mahkemelerde konuşma iktidarsızlığı ve hem madem resmen vekillerim oradadırlar, hem tab edenler de oradadırlar; istinabe suretiyle ifademın alınması için fennî ve tehlikeli hastalığı var şeklinde rapor verilmesini rica ederim.

Emirdağında

Said Nursî

Haşiye: Birkaç senedir dini ve gayr-ı dini neşriyat yapan mecmualar ve bazı gazeteler hükümet aleyhine ve bazen din lehine çok sert ve çok ağır yazılarla hücum ettikleri halde, onların daha belki yarısı kadar acı ve sert yazmayan ve aynı zamanda siyasete hiç girmeyen ve yalnız küfür ve dalâletin fenalığını ilmen, mantıken ispat eden ve hiç zararı görülmeyen Risale-i Nurun bu vatandaki en büyük imanî ve nurlu hizmetini görüp; ihtiyar, çok hasta müellifini mes'ul tutmaya çalışanların hareketini "**anarşistlik, komünistlik hesabıdır**" biliyoruz. Evvelâ o sert yazıları nazar-ı itibara almak lâzım iken ve demokrasiye büyük hizmeti olan Risale-i Nuru el ve baş üstünde tutmak lazım gelirken bu derece Risale-i Nura ilişmeyi biz Nur talebeleri, bunu Demokrat Hükümetinden bilmeyip, gizli düşmanlarımız olan zındıkların hükümeti iğfal etmelerinden biliyoruz.

Hasta Üstadımızın yanında bulunan

Nur talebeleri namına

Mehmet, Sadık, İbrahim, Hamza

Emirdağ Cumhuriyet Savcılığına

Emirdağ Sayın Cumhuriyet Savcılığına!

Dilek:

Evvelce tab' ve neşredilen ve neşrinde hiç bir mahzur bulunmayıp, resmi makamlar, savcılık tarafından neşrine müsaade edilen Gençlik Rehberi namındaki eserimin şahs-ı aher tarafından neşredildiği ve esasen bu eserlerin hakkında muhakeme cereyan edip, hakkımda beraet kararı verildiği ve bir hey'et-i ilmiye tarafından dahi bu eserler tetkik edilerek, neşirlerinde hiç bir mahzur bulunmadığına dair rapor verildiği halde, zühul eseri olarak ve bir bilirkişi heyetinin maddi ve fikrî hatası dolayısıyla, hakkımda açılmış olan kamu davasının binnetice İstanbul Ağır Ceza mahkemesinde 951 tarih ve 137 numarayla görüşmekte olup, hastalığım dolayısıyla mahkemede ispat-ı vücud etmediğimden ihzaren celbime karar verildiği ve hastalıkla beraber İstanbul'a gitmem imkân hârici olmakla beraber, bu teklif adaletle kabil-i te'lif bulunmadığından, hadisenin İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi'nin huzurunda tezahür edebilmesi için salahiyyetdar doktor tarafından muayenemin icrasıyla verilecek rapora göre muamele yapılmasını ve şayet İstanbul'a sevkimin durdurulması imkan harici ise, mahkemenin kararına hürmeten Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesi'nde ifademini alınması ve isticvabın yapılması için lâzım gelen kanunî yollara tevessül buyurulmasını dilerim.

17.10.1951

Emirdağ'ında Çilli Mahallesinde Mukim

Said Nursî

Ehl-i vukuf raporu

Eminönü Üçüncü Sulh Ceza Yargıçlığına

Bediüzzaman Said Nursî tarafından bastırılan Gençlik Rehberi adlı kitabın Türk Ceza Kanunu'nun 163.maddesinde yazılı olarak devletin içtimâî veya iktisadî veya siyasî veya hukukî temel nizamlarını kısmen de olsa dinî esas ve inançlara uydurmak amacıyla veya siyasî menfaat veya şahsî nüfuz temin ve tesis eylemek maksadıyla dini ve dinî hissiyatı veya dince mukaddes tanılan şeyleri âlet ederek her ne suretle olursa olsun propaganda yapmak veya telkinde bulunmak mahiyetinde olup olmadığını tesbit için bilirkişi seçilen heyetimiz sözü geçen kitabı tedkik etmiş ve aşağıdaki neticelere varmıştır:

Evvel emirde 163. maddenin tahakkuku için üç unsur mevcut olması gerektiğini gözönünde tutan heyetimiz, bu unsurları şu şekilde sıralamıştır:

1- Propaganda yapmak veya telkinde bulunmak (madde-i unsur)

2- Bu propagandada dini, dinî hissiyatı veya dince mukaddes tanınan şeyleri âlet etmek (madde-i unsurun vasfı)

3- Şu üç maksaddan birinin takib edilmesi (manevî unsur):

a) Lâikliğe aykırı olarak devletin içtimâî veya iktisadî veya siyasî veya hukukî temel nizamlarını kısmen de olsa dinî esas ve inançlara uydurmak maksadıyla.

b) Siyasî menfaat temin ve tesis etmek maksadı.

c) Şahsî nüfuz temin ve tesis etmek maksadı.

Şimdi bu esasların ışığı altında tedkik mevzuu olan kitabda bu üç unsurun bulunup bulunmadığını tesbit edelim:

1- Tedkik mevzuu olan kitabda propaganda yapılmıştır. Müellif daima Risale-i Nur adını verdiği dinî düşüncesini yaymağa ve tarafdar toplamağa çalışmıştır. Kaldı ki kitabın adı, Gençlik Rehberi'dir. Böylece müellif, gençlere rehber olacak fikirler serdetmek yani bu fikirlerin propagandasını yapmak maksadını güttüğünü bu suretle belli etmektedir. Bu itibarla suçun bir unsuru tahakkuk etmiştir.

2- Bu propagandada din, dinî hissiyat ve dince mukades tanılan şeyler âlet edilmiştir. Tedkik mevzuu olan kitabın doğrudan doğruya Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın i'caz-ı manevîsinden süzülen ve çıkan ve tevellüd eden Risale-i Nur esaslarına dayandığı (sahife:33) müellif tarafından mükerreren beyan ve iddia edilmekte ve böylece propaganda dinî delillere, telkinlere ve hissiyata

istinad etmektedir. Bu itibarla suçun bu ikinci unsuru da tahakkuk etmiştir.

3- Lâikliğe aykırı olarak devletin içtimaî ve siyâsî veya hukukî temel nizamlarını kısmen de olsa dinî esas ve inançlara uydurmak:

a) Müellif tesettür taraftarıdır. Kadınların yarı çıplak ve açık bacakla dolaşmalarını, İslâmiyete karşı muharebede şeytan kumandasına verilen fırkalar olarak tasvir etmekte; kadınların bugünkü içtimaî hayattaki giyinişlerini bir günah saymakta ve açık bacakların Cehennem'de odun olup yanacaklarını söylemektedir. Yine müellife göre, kadınların hal-i hazır giyinişlerini evlenmelere mani' olup fuhşa teşvik edici mahiyetinde saymaktadır. (Sahife:15)

Yine müellife göre, kadını güzelleştiren şey, içtimaî hayatta yer alan süslenmek olmayıp terbiye-i İslâmiye dairesinde âdâb-ı Kur'aniye zînetidir. (Sahife: 16) Bu suretle kadınların içtimaî giyinişlerini dinî esaslara uydurulmak maksadı görülmektedir.

b) Müellif dinî tedrisat taraftarıdır. Risale-i Nur adını verdiği dinî tedrisat sayesinde mahkûmların onbeş haftada uslanacaklarını (Sahife: 37), gençlerin cazibedar bir fitne adını verdiği ilimden kurtulabileceklerini (Sahife: 5), bu itibarla mümkün olan her yerde Nurcuların dinî tedrisat yapmaları ve bilhassa Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsi namına hareket ettiğini ileri süren müellifin fikirlerini yayacak birer dersane-i Nuriye açmalarını, Nur dershanelerinin eski medreselerle beş-on senede yaptığını beş-on haftada yapacağını söyleyerek bu dershanelerin eski medreseler arasında gaye itibarıyla değil sadece gaye-i vusul için geçecek zaman itibarıyla bir fark görüldüğünü, İstanbul Üniversitesi kapısı üzerinde yeniden meydana çıkarılan yazıların bu müesseselerin ileride bir Nur medresesi olacağını delil teşkil ettiklerini beyan etmekle, lâik tedrisatın da aslında dinî tedrisata istinad ettiğini söylemektedir. Bu itibarla içtimaî temel nizamları kısmen de olsa dinî esas ve inançlara uydurmak maksadı görülmektedir.

b) Siyâsî menfaat temin ve tesis etmek maksadı:

Bu maksadın güdüldüğüne dair bir emareye tesadüf edilmemiştir.

c) Şahsî nüfuz temin tesis etmek maksadı:

Bu maksadın mevcudiyetini gösteren bazı hususlara tesadüf edilmiştir. Şöyle ki:

a) Müellif şahs-ı manevîsini temsil ettiğini ileri sürdüğü Risale-i Nur doktrininin mümessili olduğunu belirtir şekilde konuşmaktadır.

b) Müellif vahiy nâzil olmuş gibi yazmakta ve kalbe ihtar edildi, Leyle-i Kadir'de ihtar edilmiş, kalbe gelmiş bir hakikat gibi terimler kullanmaktadır. Siyasiyyun ve içtimaiyyuna fikirler dermeyen etmektedir (sahife:55)

c) Risale-i Nur bir mekteb, bir doktrin olarak gösterilmektedir. Ve bu doktrinin şakirdlerinden, talebelerinden bahsedilmektedir. Müellif cazibedar bir fitnenin esiri olan bir nesil, Risale-i Nur'dan meded umanlara cevaplarla kurtaracağına kanidir. Ve yine fitneyi ateşlendiren ve talim eden irtidadkâr bir şahs-ı manevînin mevcut olduğunu ve bu şahsın kendisine görüldüğünü söylemekte fakat bunun kim olduğunu bildirmemektedir.

İttifakla varılan bu neticeyi saygılarımızla arzederiz.

Bilirkişi: Ceza Hukuk ve Ceza Usûl Hukuku Doçenti - *Nurullah Kunter*

Bilirkişi: Umumî Amme Hukuku Doçenti - *Tarık Zafer Tunaya*

Bilirkişi: Ceza Hukuku ve Ceza Usûl Hukuku Doçenti - *Sahir Arman*

Ehl-i vukuf raporuna dair bir hakikat-ı hali beyan

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ehl-i vukuf raporuna hafif bir itiraz tarzında hakikat-ı hali beyan etmektir

"Dinî hissiyatı siyasete âlet ediyorum" diye ithamlarına karşı deriz:

Bütün hayatımı ve beni tanıyanları işhad ediyorum ki, değil dini siyasete âlet, belki siyâsî olduğum zamanda dahi, bütün kuvvetimle siyasetleri dine âlet ve tâbi yapmaya çalıştığımı, bütün tarih-i hayatım ve dostlarım şehadet ettikleri gibi, Hürriyetin başında, şeriat isteyenleri astıkları bir zamanda, Hareket Ordusunun dehşetli divan-ı harb-i örfisinde, aynı günde on beş adam asıldığı bir zamanda, Divan-ı Harb-i Örfî reisi ve âzâları dediler ki: "Sen mürtecisin, şeriat istemişsin" sözlerine mukabil demiş:

"Şeriatın birtek meselesine ruhumu feda etmeye hazırım. Eğer Meşrutiyet bir fırkanın

istibdadından ibaret ve hilâf-ı şeriat hareket ise, bütün dünya şahid olsun ki ben mürteciyim” diyen bir adam, idama beş para ehemmiyet vermeyen ve dünyasını, herşeyini şeriate feda eden, hiç mümkün müdür ki, dini, şeriatı birşeye ve bir siyasete âlet yapsın. Buna ihtimal veren sofestaî olamaz.

Hem bir mâsumun hatırı, bu vatanda on zâlim gaddarlara siyaset yoluyla ilişmek büyük bir hatâ bilen, on zâlim cinayetkâr ve kendine işkence edenlere karşı mukabele etmeyen, hattâ beddua da etmeyen bir adam ve âsâyîşe ilişmemek hayatına bir düstur yapan bir adamı, dini siyasete ve dolayısıyla âsâyîşe dokunur mânâsında ittiham etmek, elbette dehşetli bir garazla ittiham eder. Yirmi sekiz senede emsalsiz ihanetler, işkenceler, azaplar verildiği halde, mahkemelerin tahkikiyatıyla, yüz binler fedakâr dostları varken, altı vilâyetin ve altı mahkemenin tahkikiyatıyla bir vukuat talebesinde bulunmayan bir adam âsâyîşe, ya vatana, siyasete zararı var diyen, elbette yerden göğe kadar haksızdır.

Zannetmesinler ki, ben bu zâlimâne ittihamlara karşı kendimi mes’uliyetten veya mahkûmiyetten kurtarmak içindir. Sizi temin ediyorum ki, beni tam bilen dostlarım da tasdik ediyorlar ki, bu yirmi sekiz senede, ölüm hayattan ziyade bana fâideli ve kabir on defa bana hapisten ziyade medâr-ı rahat ve hapis on defa bu çeşit serbestiyetten daha istirahatime fâideli olduğunu kat’iyen kanaatim var. Eğer bazı dostlarım mahzun olmasaydı, ben daimî hapiste kalacaktım.

Eğer şer’an intihar caiz olsaydı, elbette Rusun Başkumandanının ve İstanbul’u işgal eden İtilâfçıların Başkumandanlarının kendi idam etmek vaziyetlerine ve divan-ı riyasette elli meb’usun huzurunda ilk Reisicumhurun şiddetli hiddetine karşı tezellüle tenezzül etmeyen bir adam, elbette pek çok defa bir âdi jandarma ve gardiyanın ve âdi bir memurun tahkirkârâne ihanetleri ve iftiraları ve tazipleri ve ağır tâcizlerini gören adama, elbette ölüm yüz defa hayattan daha ziyade ona hoş gelir.

Madem Rehberi bahane edip, böyle hiç hatıra ve hayale gelmeyen bir evhamla ittiham ediliyorum. Ben ve kardeşlerim Rehberin hakikiyatıyla, hem imanımızı, hem ahlâkımızı tehlikeden kurtardığımız için deriz ki:

Rehber on beş sene evvel telif edilmiş, üç defa tab ile binler nüshası ve el yazısıyla on binler nüshası bu vatanda iştiyakla okunmak suretinde intişar ettiği halde, yüz bin adam okuyucu hiç kimseden muvafık, muhalif, dindar, dinsizden hiçbirisi dememiş, **“Ondan zarar gördük”** veya **“Vatan ve millete zararı var”** iştmedik. Öyle bir zarar olsaydı, bu ehemmiyetli bir mesele olduğu için intişar edecekti. Halbuki bundan yüz bine yakın şahit gösteririz ki, **“Biz ondan imanımızı kurtardık, seciye-i milliyemizi onunla düzelttik, istifade ettik”** diye yüz bin şahit bu dâvâmıza lüzum olsa göstereceğiz.

Acaba bir adamın on hasenesi olsa, bir küçük yanlış nazara alınmadığı halde, böyle yüz bin hasene ve fâide sahibi bir eserin vehmî, asılsız bir kusur tevehhümüyle medâr-ı mes’uliyet olabilir mi? Hiç, dünyada hayat-ı içtimaiyeye temas eden hiçbir kanun böyle bir hâle suç diyebilir mi?

O eseri tetkik eden ulûm-u İslâmiye ve diniyeye mâlik olmayan ehl-i vukufun suç unsuru diye gösterdikleri:

Birincisi: “Lâikliğe aykırıdır, dini siyasete âlet ediyor.”

Halbuki, müellifi otuz beş seneden beri siyaseti terk edip bir gazeteyi okumamış ve şakirtlerine de “Siyasetle meşgul olmayınız” daima demesi, bu suç unsurunu tamamıyla keser.

İkincisi: “Dinî tedrisata taraftar olmak” bir suç gösterilmiş.

Buna karşı deriz: Dünyada buna suç diyen hiçbir ehl-i iman bulunmaz. Hususan hapisteki olanlar içindeki biçarelere teselli suretinde ders vermiş. Tedrisata taraftarlığını o zaman söylemiş. Bu ise, o cümleyi de, bütün bütün mânâsız olduğunu gösterir. Hattâ hapisteki üç yüz adamın az bir zamanda Risale-i Nur’la ıslah olması, cinayetlerden tevbe ederek ve bütün onlar namaz kılmaları, alâkadar memurların nazar-ı dikkatlerini celb etmiş. O memurlar bir kısmı demişler:

“On beş sene hapiste kalmasının fâidesi kadar, on beş hafta Risale-i Nur fâide vermiş.” Bunu hapisteki Rehberi yazana söylemişler.

Müellifi de demiş:

Yüz otuz kitaptan ibaret olan Risale-i Nur ve onun küçük bir parçası olan Rehberi, tamamıyla olmasa da okuyan adam, elbette on beş sene hapisteki cezadan, medresede ders okumak kadar istifade eder, ıslah-ı hal eder, fenalıklardan tevbe eder. Acaba böyle bir temenni, bir teşvik ve beni hapse sokanlar da tasdik ettikleri halde suç olabilir mi?

Üçüncüsü: “Tesettür ve terbiye-i İslâmiye taraftarıdır” diye suç göstermiş.

Bu ise hem Eskişehir, hem Denizli, hem Afyon’da, hem Afyon’un mahkemesinin

kararnamesinde de neşredildiği gibi, on beş sene evvel Eskişehir’de tesettür taraftarlığım için mahkeme bana ilişmiş. Ben de hem mahkemeye, hem Mahkeme-i Temyize bu cevabı vermişim:

“Bin üç yüz elli senede ve her asırda üç yüz elli milyon Müslümanların kudsî bir düstur-u hayat-ı içtimâîsi ve üç yüz elli bin tefsirin mânâlarının ittifaclarına iktidaen ve bin üç yüz elli senede geçmiş ecdatlarımızın itikadlarına ittibaen tesettür hakkındaki bir âyet-i kerimeyi tefsir eden bir adamı ittiham eden, elbette zemin yüzünde adalet varsa, bu ittihamı şiddetle reddeder ve o ittihama göre hüküm verilse nakz ve reddedecek.”

Bu âyet-i kerimenin tesettür emri kadınlara büyük bir merhamet olduğunu ve kadınları sefaletten kurtardığını, Risale-i Nur kat’î ispat ettiği gibi, Sebilürreşad’ın 115. sayısındaki “Ehl-i iman âhiret hemşirelerime” ünvanı olan bir makalem ispat eder.

Dördüncüsü: “Şahsî nüfuz temin etmek” bir suç unsuru gösterilmiş. Sebebi de “Risale-i Nur’un şahs-ı mânevîsi namına konuşuyorum” demesi ve “Kalbe ihtar edildi,” “Hatırıma geldi,” “Kalbime geldi,” “Risale-i Nur hem mektep, hem medrese, hem tekke fâidesini veriyormuş.” Ehl-i vukuf bu cümleyi medâr-ı ittiham etmiş.

Cevaben deriz: Bir adam kabir kapısında, seksenden geçmiş, kırk seneden beri kendisini inzivaya alıstırmış, yirmi sekiz seneden beri tecrid-i mutlak ve haps ve nefiy içinde bütün bütün dünyadan küsmüş. Otuz beş sene gazeteleri okumamış, dinlememiş. Mukabelesiz ömründe hediye kabul etmemiş, en yakın akrabasından, hattâ kardeşinden hiç mukabelesiz birşey kabul etmemiş. Hürmetten, teveccüh-ü nâstan kaçmak için, halklarla görüşmemek için zaruret olmadan kendine düstur yapmış. Ve bütün dostların medihlerini kendi şahsına almayarak, ya Nurcuların heyetine, ya Risale-i Nur’un şahs-ı mânevîsine havale etmiş. Ve dermiş:

“Ben lâıyk değilim. Haddim de değil. Ben bir hizmetkârım; çekirdek gibi çürüdüm, gittim. Risale-i Nur ise, Kur’ân-ı Hakîmin tefsiridir, mânâsıdır.”

Hemen herkesin dediği gibi “Hatırıma geldi,” yahut “Fikrime geldi,” yahut “Fikrime ihtar edildi” gibi tabirleri herkes istimal ediyor. Benim de bunu söylemekten maksadım bu ki: “Benim hünerim, benim zekâm değil. Sünuhat kabilinden” demektir. Bu da herkesin dediği gibi bir sözdür. Eğer vukufsuz ehl-i vukufun verdiği mânâ ilham da olsa, hayvanattan tut, tâ melâikelere, tâ insanlara, tâ herkese bir nevi ilhama ve sünuhata mazhar oldukları, ehl-i fen ve ehl-i ilim ittifaclanmışlar. Buna suç diyen, ilim ve fenni inkâr etmek lâzım gelir.

Beşincisi: “Müellif, câzibedar bir fitnenin esiri olmak ihtimali olan bir nesli, Risale-i Nur’dan medet umanlara verdiği cevaplarla kurtaracağına kanidir.” Ehl-i vukuf bu cümleyi de medâr-ı ittiham etmişler. “Yüz bin şahitle ispat edilen ve meydana gelen zahir bir hakikatı kanaat ettim” demesini medâr-ı suç yapmak ne derece mânâsız olduğunu, dikkat eden anlar.

Altıncısı: “Siyasiyun, içtimaiyun, ahlâkiyunların kulakları çınlasın!” demesini bir suç mevzuu göstermişler. Halbuki gençleri tehlikelerden kurtarmak için kısa ve rahat bir çareyi keşfettiğini, “Siyasiyun, ahlâkiyun da bunu terviç etsinler” mânâsında demiş: “Kulakları çınlasın!” Buna suç diyen, insaniyet itibarıyla çok suçlu olmak gerektir.

Yedincisi: “Fitneyi ateşlendiren ve talim eden irtidatkâr bir şahs-ı mânevînin mevcut olduğunu ve bu mânevî şahsın hayaline görüldüğünü söylemekte, fakat kim olduğunu bildirmemektedir.” Ehl-i vukuf medâr-ı ittiham etmişler. Acaba dünyada insî ve cinnî şeytanlar hiç boş dururlar mı? Onların daima fenalıkları yapmak ve yaptırmakla meşgul olduklarından, bu vukufsuz ehl-i vukuf hiç bilmemişler mi ki, mânâsız iliyorlar? Madem “mânevî” demiş, madem kim olduğunu bildirmemiş, dünyada hiçbir mahkeme böyle mânevî bir adama, yani “Bir şeytana hakaret ettin” diye seni mahkemeye vereceğiz diyen, elbette sözüne zerre miktar ehemmiyet verilmez bir hezeyan hükmündedir.

Sekizincisi: “Doğrudan doğruya Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyânın i’câz-ı mânevîsinden süzülen ve çıkan ve tevellüd eden Risale-i Nur esaslarına dayandığı müellif tarafından mükerreren ve musırrane beyan ve iddia edilmekte ve böylece propaganda dinî delillere, telkinlere istinad ettiğini söylemekle” suç unsuru gösterilmektedir.

Bunu, bütün Risale-i Nur’u okuyanların tasdikiyle, hususan meşhur Mısır, Şam, Bağdat, Pakistan ve Diyanet Riyasetinin dairesinin uleması tasdikle, “Risale-i Nur doğrudan doğruya hakikî bir tefsir-i Kur’ânîdir ve Kur’ân’ın malı ve lemaatıdır” dedikleri halde, bu cümleyi medâr-ı suç yapanlardan mahkeme-i kübrâ-yı haşirde bu hatâsının sebebi sorulacak.

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ

Hasta
Said Nursî

Eminönü Ağırceza Yargıçlığına İstanbul

Ehl-i vukuf tarafından Gençlik Rehberi adlı eser hakkında verilen rapora itirazımızdır.

Raporda Gençlik Rehberi bir propaganda eseri olarak gösterilmiştir. Gençlik Rehberi, Risale-i Nur parçalarındandır. Risale-i Nur 133 parçadır. Bunların hepsi Kur'an-ı Hakîm'in bir tefsiridir. Bu Gençlik Rehberini biraz manaya çevirmek bu hayattan sonra diğer bir hakiki hayatın mevcudiyetini onlara anlatmak ve onları sırf maddîlikten ibaret olmaktan kurtarmaktır. Her eserin tabîî olarak bir gayesi bulunacaktır. Bu eserin de gayesi, dinin yüksek hakikatlarını ana lisanımızla ve herkesin anlayacağı şekilde anlatmaktır. Raporda "Risale-i Nur adını verdiği dinî düşüncesini yaymak için propaganda yapmaktadır" deniliyor. Risale-i Nur Kur'anın Türkçe bir tefsiri mahiyetinde bulunduğunu ve Bediüzzaman Said Nursî de bir din âlimi olduğuna göre tabîî dinî eserler vücuda getirecektir. Yalnız bu dinî eserlerinde Allah'ın rızasını kazanmak gayesi vardır, hasbîdir ve bu fikirlerin esası Kur'an-ı Kerim'in ahkâmıdır. Şahsını ve şahsî fikirlerini propaganda yapmak değildir. Kur'an-ı Kerim'in esaslarını taallüm eder. Otuz seneden beri dünyaya bakmamaktadır. Siyasetle tamamen alâkasını kesmiş bulunmaktadır. Hattâ Hutbe-i Şamiye nam eserinin tercümesinin bir hâşiyesinde müellif Üstadımız şöyle demektedir: "Eski Said Eûzü billahi mineşşeytani vessiyase dedi ve otuzbeş seneden beri siyaseti terketti" cümlesinden sonraki hâşiyede:

"Üstadımızın yirmiyedi senelik hayatını, 130 parça kitabını ve mektublarını üç mahkeme ve hükûmet memurları tam tedkik ettikleri ve aleyhinde çalışan zalim mürted münafıklara karşı mecbur olduğu halde, dini siyasete âlet ettiğine dair en ufak bir emare bulamamaları; dini siyasete âlet etmediğini kat'î isbat ediyor. Ve hayatını yakından tanıyanlar biz Nur şakirdleri ise bu fevkalâde hale karşı hayranlık duymaktayız ve Risale-i Nur'un dairesinde hakiki ihlase bir delil sayıyoruz." denmektedir.

Bu hâşiyeden anlaşıldığına göre, müellifin gayesi sırf uhrevîdir.

Şahsî nüfuz temin etmek maksadları vardır deniliyor. Şahsî nüfuz temin etmek maksadı olsa idi; Ankara'dan ve İstanbul'dan şahsına ev tahsis edip davet ettikleri ve birçok vilayetlerden de çağırdıkları halde, Emirdağı gibi hücre bir köşeye çekilip kimseden hediye almayarak, sadaka kabul etmeyerek gayet basit bir hayat geçirmezdi.

Hülâsa: Buradaki kanaat intibak etmektedir. Yukarıda söylediğimiz gibi 133 parçadan ibaret olan Risale-i Nur parçaları şimdiye kadar üç büyük mahkeme görmüş, eserlerin mahiyetini hakıyla tedkik eden ehl-i vukufar tarafından tedkik edilmiş ve beraet kazanmıştır. Gençlik Rehberi de bunların içerisine dâhildir. Binaenaleyh yeni bir eser gibi ve mahkeme safahatı geçirmemiş gibi nazar-ı itibare almak doğru değildir. Eserlerin dinî olduğu, şahsî nüfuz temin etmek için yazılmadığı ve memlekete zararlı bulunmadıkları, mahkemeler tarafından kabul edilmiş ve toplattırılan eserler sahiblerine iade edilmiş. Yakında Mersin Vilayetinin Tarsus kazasında zabıta birçok Risale-i Nur parçalarını ele geçirmiş, Ankara'ya göndermiş, Ankara'dan iade emri gelmiş ve sahiblerine iade etmekle beraber ellerine "Bu eserler serbesttir, her yerde okunabilir" diye vesika vermişler. Yani hükûmetin bir vilayeti "Bu eserler serbesttir" diyor, diğer bir vilayeti "Yasaktır, lâikliğe aykırıdır" diye mahkemeye veriyor. Bu işde bir tezat vardır. Binaenaleyh mahkemenin evvelce beraet etmiş bir eseri şimdi ele alması ve bu işten anlamayan ehl-i vukufara tedkik ettirmesi yolsuzdur.

Ehl-i vukuf, Risale-i Nur'u bir doktrin olarak kabul ediyor. Risale-i Nur, müellifin eseridir ve Kur'an-ı Kerim'in hakikatlarını izah etmektedir, şahsî bir doktrin değildir. Daha böyle mes'elenin esasını kavramayan bir ehl-i vukufa rapor tanzim ettirmek, bizim hukukumuzun ziyasına uğramasına sebebiyet vermektir. Evvelki mahkemelerin bir Temyiz lâyihasında ve Tesettür Risalesi'nin bir hâşiyesinde Üstadımız diyor ki:

"1350 senede ve her asırda 350 milyon insanların hayat-ı içtimaiyesinde en kudsi ve hakikî ve hakikatlı bir düstur-u İlahîyi, 350 bin tefsirin tasdiklerine ve ittifaklarına istinaden ve o 1350 sene zarfında geçmiş ecdadımızın itikadlarına iktidaen tefsir eden bir adamı mahkûm eden haksız bir kararı, elbette ruy-i zeminde adalet varsa o kararı red ve bu hükmü nakzedecektir" denmektedir.

Hülâsa: Üç mahkemedeki ehl-i vukuf raporlarının tedkik ettirilmesi ve bu eserler defalarca mahkemeden geçtiğine ve beraet kazandığına göre, yeniden hakkında bir hüküm vermenin kanunsuz olduğunu ve esasen bu mahkemenin reddine karar verilmesi lâzım geldiğini arzederiz.

Emirdağı Nur Talebelerinden

Tahir, Sadık, Mehmed, Abdullah, Ahmed, Hamza, Süleyman

Ehl-i vukufa cevaben verilen itirazname

1952’de İstanbul’da görülen Gençlik Rehberi mahkemesine, ehl-i vukufa cevaben verilen itiraznamedir.

Birinci Ağır Ceza Mahkemesine,

Risale-i Nur eczalarından Gençlik Rehberi’nin tab’ı ve intişarı münasebetiyle müellifi Bediüzzaman Said Nursî’nin mahkemeye verildiğini ve Gençlik Rehberi’nin mahiyetini tetkik için, bilirkişi namıyla hakikatleri tamamen tahrif ederek dinsiz ve İslâmiyet düşmanları mahiyetinde mütalâa edip suç mevzuu çıkaran ehl-i vukufun raporunu okuduk.

130 parçadan müteşekkil iman, ilim ve fazilet hazinesi hükmündeki Risale-i Nur Külliyyatından bu Gençlik Rehberi bir cüz’ü olması ve Risale-i Nur’daki yüksek hakikatlere ruh ve canlarıyla bağlanarak o eserler hazinesini bu milletin maddî-mânevî hayatında bir saadet rehberi olduğunu ispat edip bildiğimizden, Rehberin aleyhindeki o bilirkişi isnadlarını red ve ehl-i vukufun vukufsuzluklarını bütün kuvvetimizle yüzlerine çarparak ilân ve ispat ediyoruz. Ve mahkeme heyetine arz ediyoruz ki:

Verilen ehl-i vukuf raporu, vatan ve milletin hayatına, tarihine, an’anesine, mukaddesatına, kanununa tamamen yabancı, hâlihazır kanunlara iftira eden, hükûmeti tahkir eden, bin yıllık bu milletin tarihini tezyif ile bütün bir millet ecdadını tahkir eden ve bugün bu vatanda yaşayan yirmi milyon kardeşlerimizin mâneviyatına taarruz eden bir suikastın örneğidir. Mahkeme-i adalet bunu nazar-i itibara alması gayr-ı mümkündür.

İşte biz de, bilirkişi ismini alıp bu suikast vesikasını imza edenlere soruyoruz:

Bu millet, hâşâ, dinsiz midir? Bu millet yüzyıllar boyunca dinden ve imandan—hâşâ—mahrum bir vaziyette en sefih millet midir? Bu millet ve bu milletin parlak tarihini altınla yaldızlayan bir ecdad, bütün hayatlarını dünyaya sefahet ve dalâlet dağıtan küfür yolu üzerinde mi yürümüşler? İstanbul’u fetihle dünya hayatında yeni bir devir açan, şarka garba Kur’ân’ın bayraktarlığı vazifesiyle nur-u hidayet, ilim ve fazilet saçan, Avrupa’ya hakikî medeniyeti ders veren ve İslâmî medeniyetin ziyasıyla beşeriyeti aydınlatan ve kos koca bir tarih, onların kahramanlığıyla dolu olan Yıldırım’lar, Fatih’ler, Selim’ler ve Süleyman’lar ve onların mensup olduğu bir millet, yazdığının tamamen aksine olarak, mâneviyatı sönmüş, dinden haberi yok, İslâmiyeti neşreden başka millet, o kumandanlar başka bir milletin tarihinde, tarih yalan söylüyor, Türkler İslâmiyetin kahramanı olarak Kur’ân’ın bayraktarlığını bütün milletler üstünde bir şeref tacı olarak taşıdıkları yalandır, öyle mi?

Veyahut bu millet, hakikat-i İslâmiyeden aldığı bir dersle kadınlarını ve kızlarını âdâb-ı Kur’âniye ziynetiyle ziynetlendirip kadınlığın haysiyet ve şerefini muhafaza ederek onların âdi ve kıymetsiz olmalarına mâni olduğu, yalan! Uzun asırlarda İslâm-Türk kahramanları namıyla mâruf olmuş ve ahlâk ve namusun, haysiyet ve şeref kemâline yetişmiş bildiğimiz ve iftihar ettiğimiz ecdadımız, annelerimiz, bizim iftiharımızın aksine olarak emr-i Kur’ân’a ittibâ etmemişler, güzelliğin hakikatini terbiye-i İslâmiye dairesinde âdab-ı Kur’âniye ziynetiyle ziynetlenmek değil, vücutlarını çıplak olarak teşhir etmekte bilmişler, öyle mi?

Ey ehl-i insaf ve ey tarihiyle, mukaddesatıyla kahraman ve mübarek ecdadıyla iftihar eden nesl-i hâzır! Geliniz, görünüz. Tarihinizi ve İslâmiyetinizi tahkir eden bir suikast vesikasını yazan ve imza edenlere, hayatınızın hayatı, ruhunuzun ruhu bildiğiniz İslâmiyetiniz namına ve kâinatı on dört asır ışıktandıran ve kudsî ve İlâhî düsturlarıyla bin seneden beri milyonlar ecdadınızı nurlandıran ve ebedî saadete sevk eden Kur’ân’ınız namına ve o düstur-u Kur’ân’a ittibâ eden yüzler milyon ecdadınız namına, ahlâk-ı hasene ve namus muhafazası yolunda İslâmî terbiyenin ziyasıyla nurlanan ve terbiye alan ve kadınlığın hakikî mânâsını ve hakikî güzelliğini yaşayışlarıyla ve giyinişleriyle ve hayatlarıyla gösteren annelerinizin ve ninelerinizin ve hemşirelerinizin namına o müfterilere, o tezyif ve tahkir savuranlara teessüfünüzü, tekdirinizi ve reddinizi bildiriniz.

İşte o müfteriler, yaşı sekseni bulmuş, zehirlerden şiddetli hasta, dinî hizmetinden dolayı ömrü hapishanelerde çürütülmüş bir İslâm kahramanınız, şimdi bütün münevverlerin ve çok ediplerin ve terbiyecilerin vatan ve milletperverlerin şikâyet ettikleri ahlâksızlığın ve fuhuş tehlikesinden muhafaza için gençlere iyi ahlâk, yüksek namus, iman ve fazilet dersi veren, vatana millete bir uzv-u nâfi hâline gelmelerini temin eden, adalet ve âsâyiş lehinde en birinci kuvvet olarak memleket ve milletin saadetine hizmet eden Gençlik Rehberi adlı eserinin müsaderesine ve müellif-i muhtereminin mahkûmiyetine sebep olmak için diyorlar:

“Bediüzzaman tesettür taraftarıdır. Kadınların yarı çıplak, açık dolaşmalarına, İslâmiyete karşı muharebede şeytan kumandasına verilen fırkalar olarak tasvir etmekte, kadınların bugünkü içtimâî hayatta açık bacak ve yarım çıplak giyinmelerini günah saymakta, Bediüzzaman halihazır bu açık, yarım çıplak giyinimleri evlenmelere mâni olup fuhşa teşvik edici mahiyetinde görmektedir. Ve yine Bediüzzaman’a göre, kadını güzelleştiren şey ve kadının hakikî ve daimî güzelliği içtimâî hayatta yer alan süslenmek, vücutlarını teşhir etmek olmayıp, terbiye-i İslâmiye dairesinde âdâb-ı Kur’âniye ziyenettir. Bediüzzaman dinî tedrisat taraftarıdır. Risale-i Nur adı verdiği dinî tedrisat sayesinde mahkûmların on beş haftada ıslah olacaklarını—ki, Denizli ve Afyon hapishaneleri, adliyenin, gardiyan ve müdürlerin şehadetiyle sabittir—söylemektedir. Bediüzzaman, câzibedar bir fitneye esir olan gençlerin din hakikatleriyle ve Nurun imanî dersleriyle kurtulacaklarına kanidir.”

İşte “Bu fikirleriyle suçludur, kanunen mahkûm edilmesi lâzımdır” diyorlar. İşte bunlar güya ehl-i vukuf namında memleket gençliğine adalet ve hak ve hürriyet derslerini verecek profesörler veya hukuk doçentleridir!

İşte, ey adalet-i hakikiyenin mümessilleri sıfatıyla hukuk-u umumiye ve haysiyet-i milliyeyi muhafaza eden hâkimler! Gençlik Rehberi’nin imanî dersleri ve ahlâkî telkinleri, ehl-i vukuf raporundaki gibi bir suç mevzuu olarak kabul ediliyorsa, bu müellifi bu büyük hizmetinden dolayı mes’ul tutuluyorsa, eğer öyleyse, o zaman yukarıda arz ettiğimiz bu millete, bin yıllık tarihine, an’anesine idarî ve örfî kanunlarına, bu milletin ebedî medâr-ı iftiharî olmuş mukaddes dinine, mukaddes İslâmiyet hakikatlerine, kudsî Kur’ân derslerine ve o kudsî hakikatlere sarılarak İslâmî medeniyeti kemâl-i şâşaa ile dünyaya ilân eden bir aziz ecdada ve onların haysiyetine, hukukuna, mâneviyatına savrulan tahkir ve tezyifleri, indirilen darbeleri ve söylenen iğrenç iftiraları kabul etmeniz lâzımdır. Bu büyük, mânevî cinayetleri hoş görüp kabul etmekle, ismî ehl-i vukufun, suç isnad ettikleri Gençlik Rehberi suç sayılabilir. Ve ancak o cihetle müellifi mahkûm ve Rehberi neşreden talebeleri muahaze olunabilir. Yoksa, adalet-i kanun ve hürriyet-i fikir ve vicdan düsturuyla mahkûmiyeti ve muhakemesi mümkün değildir. Hürriyet-i fikir ve hürriyet-i vicdan düsturu en geniş mânâsıyla tatbik eden cumhuriyet idaresinin demokrasi kanunlarıyla asla kabil-i telif değildir.

Eğer “Gençlik Rehberi’nin intişarıyla dinî terbiyeyi ders veriyor; bu ise lâikliğe aykırıdır” diye ittiham olunuyorsa, o halde lâikliğin mânâsı nedir? Biz de soruyoruz. Lâiklik İslâmiyet düşmanlığı mıdır? Lâiklik dinsizlik midir? Lâiklik, dinsizliği kendilerine bir din ittihaz edenlerin dine taarruz hürriyeti midir? Lâiklik, din hakikatlerini beyan edenlerin, imanî dersleri neşredenlerin ağızlarına kilit, ellerine kelepçe vuran bir istibdad-ı mutlak düsturu mudur?

Lâiklik, bir vicdan ve fikir hürriyeti olduğuna göre, dinsizler ve din düşmanları, İslâmiyet aleyhinde her çeşit hücumları, taarruzları yapar, anarşik fikirlerini o hürriyet-i vicdan ve fikir bahanesiyle neşreder de, fakat bir İslâm âlimi o hürriyet-i fikir düsturuna istinaden bin yıldan beri İslâmiyetin serdari olmuş bir millet içinde ve o milletin bin yıllık an’anesine, kanunlarına ittibâ ederek ve yine o milletin saâdeti uğrunda, ahlâk ve namusun muhafazası yolunda dinî bir ders beyan etmesi lâikliğe aykırıdır diye suçlu gösterilir, devletin nizamlarını dinî inançlara uydurmak istiyor diye mahkûr gösterilir. Biz böyle bir gayr-ı mümkün, mümkün olmasına ihtimal vermiyoruz. Adaletin buna müsaade etmeyeceğini şüphesiz biliyoruz.

Hakikat-i halde, geçen mahkemelerin beraatler vererek tamamen iade ettikleri Risale-i Nur’un 130 parçasından bir parçası olan Gençlik Rehberi, vatan ve milletin saadetinde en birinci vesilelerden birisidir. O eserleri okuyup, onların dersleriyle sefahet ve dalâletin girdaplarından kurtulduklarını mahkemelerde söyleyen yüzler Nur talebeleri ve şimdi bizzat o eserlerle vatan ve millete nâfi bir uzuv haline geldiklerini hayatlarıyla ve hizmetleriyle ispat eden binler Türk gençleri bizler, o asılsız isnadları, o müfterilerin yüzlerine çarpıyoruz.

Hakikaten ne kadar acıdır ki, âsâyişin teminine, ahlâkın muhafazasına vesile olmuş, adliye ve zabıtaya binler fâidesi bulunmuş bir eser, bugün hakikatin tamamen aksine olarak suçlu gösterilip zararlı tevehhüm edilmek isteniyor. Artık bu kadar bedihî bir ziddiyet karşısında insaf ve vicdan sahiplerinin vicdanlarına ve insaflarına havale edip Üstadımız hakkında o ehl-i vukufun “Dini siyasete âlet ediyor” demelerine mukabil biz de diyoruz: O ehl-i vukuf, adliyeyi dinsizliğe âlet ediyor.

Bilirkişi raporunda bir isnad da, “Müellif, Risale-i Nur şahs-ı mânevîsi namına konuşmaktadır.” “Kalbe ihtar edildi,” “Leyle-i Kadirde kalbe gelen bir mesele-i mühimme” gibi bazı cümleleri ele alarak, bununla şahsî nüfuz temin etmek maksadının müellifte bulunduğu.

Bu kadar asılsız ve mânâsız bir isnad karşısında insan, o bilirkişi namını alanların bilirkişi mahiyetinden tamamen uzak olduklarına hükmedip, o cehaletleri ve o vukufsuzlukları karşısında hayrette kalıyor. Hiç olmazsa, ehl-i vukuf, hürmeten bu ciheti dikkatle mütalâa etseydiler,

kendileri bu derece cehalet deresine atılmaktan belki bir derece kurtulurlardı. Bu asılsız isnada karşı evvelâ bütün Risale-i Nur eserleri ve mektupları ve Üstadımızın bütün hayatı en kat'î delildir ki, o aziz zât bütün gayretini, bütün hizmetini hak uğrunda ve yalnız hak için yapmış ve yalnız Hakkın hatırı için konuşmuş. O suretâ ehl-i vukuf, Nur Külliyyatından yalnız küçük bir cüz'ünü okumakla ve dinsizlikte taassup göstererek illâ ki bir suç isnad edebilmek için bu iftirayı savurmuşlar. Halbuki, o aziz zât, Risale-i Nur dersini izah ederken diyor: "En büyük dersimiz, acz, fakr, şefkat ve tefekkürdür."

Hakikat-i halde o aziz zât, büyük ve küllî hizmetleriyle, en cânîyane işkencelere sabır ve tahammül ederek, mücahede-i mâneviyesinde devam edip küfür ve dalâletin bâman hücumlarını, maddiyun ve tabiiyunun küfrî mesleklerini Kur'ân-ı Hakîmin hakaik-i imaniyesinden aldığı Nur hakikatleriyle parçalayarak ve o Nurun 130 risalesinin yüz binler nüshalarını, imanî dersleriyle ona minnettar kalan yüz binler müştak talebeleriyle her tarafa neşreden; dinsizliğin, bilhassa komünistliğin bu vatandaki hücumuna mâni olan iman hakikatlerini en kat'î delil ve burhanlarla ispat ederek küfür ve dalâletin bâtil mesleklerini Kur'ân'ın elmas kılıcı hükmündeki iman-ı billâh ve vahdaniyet-i İlâhiye hüccetleriyle parça parça eden; ve o Nur eserleri şimdi âlem-i İslâmın büyük merkezlerinde kemâl-i takdir ve istihsanla neşredilen; ve geçen sene Türkiye'yi ziyarete gelen Pakistanlı bir vekil, kırk-elli üniversite talebesine,

"Kardeşlerim, ben âlem-i İslâmı aradığımı Türkiye'de buldum. Bediüzzaman yalnız sizin değil; o bütün âlem-i İslâmındır. Ve yakın bir zamanda bütün İslâm âlemi onu anlayacaktır. Siz bu Nur eserlerine dikkatle bakın. Ben bunu doksan milyon İslâmlar içinde neşredeceğim. Benim âlem-i İslâm hakkında pek çok endişelerim ve Üstada pek çok soracaklarım vardı. Bir saat kadar yanında yalnız onu dinlemekle bütün endişelerim zâil olup bütün suallerime cevap aldıktan sonra, şimdi Pakistan'a âlem-i İslâmın mukadderatı hakkında büyük müjdelere gidiyorum.

"Ben Türk ve İslâm tarihini tetkik ettim. Evet, çok kahramanlar, çok İslâm fedaileri ve çok vatanperverler gelmişler. Hepsi büyük fedakârlık ve kahramanlıkla millete, vatana hizmet etmişler. Fakat o hizmetlerinin neticesinde lâıyk oldukları mükâfat onlara verilmiş. Herbiri birer mükâfata mazhar olmuşlar. Fakat bugün Üstad, yirmi küsur seneden beri bu milletin saadet-i dünyeviyesi ve uhreviyesi için, târife imkân olmayan zulüm ve işkenceler içerisinde işte bu eserleri telif ve neşrederek, bu millet içerisinde, din aleyhindeki cereyanların intişarına mâni olan Bediüzzaman'ın evinde bugün bir lâmbası bile yok. İşte o herşeyi terk ederek yalnız ve yalnız dine hizmet için çalışmıştır. Elbette âlem-i İslâm yakında böyle bir zâtı eserleriyle tanıyacaktır" diye Ali Ekber Şah gibi bir İslâm âlimi ve mütefekkirinin takdir ve tahsinine mazhar olan; ve şimdi Demokrat milletvekilleri bazılarını, "Bediüzzaman'ın Nur risalelerini okuyan, ders alan ve o eserleri neşreden Nur talebeleri bu hizmetleriyle bu memlekette komünistliğin yayılmasına sed oldular. Madem hükûmetimiz komünizmin aleyhindedir. Öyleyse, Nurculara o hizmetlerinden dolayı minnettardır" diye milletvekilleri dahi hizmeti takdir edilen; ve serâpâ bütün Risale-i Nur eczaları her bir nüshası, binler kelime ve cümleleriyle o zâtın mahiyetine, hizmetine, yirmi beş yıllık faaliyetine ve neşriyatının küllî fâidelerine şahadet ve işaret ettikleri bir zât; evet, işte o acz ve fakr dersini kendisine meslek edinen ve talebelerine ders veren bir zât, hakikat-i halde yukarıda bir derece arz ettiğimiz o küllî hizmetlerinin neticesinde talebelerinin ve bütün ehl-i imanının en büyük medh ü senâlarına, hürmet ve muhabbetlerine en lâıyk, en elyak ve kabul etmesi hakkı iken, bilâkis o aziz zât, kendisini ziyarete gelenlere ve Risale-i Nur eserlerini okuyup o eserleri ilim ve iman hakikatleri dersinde, asrın bütün ilim ve ispatları üstünde görerek hayran kalanların en samimî hürmet ve senâlarından mütemadiyen kaçınmış ve müteaddit mektuplarında, "Ben de sizin bu ders-i Kur'ânîyede bir ders arkadaşınızım. Ben en ziyade muhtaç ve fakir olduğumdan bu kudsî hakikatler en evvel bana ihsan edilmiştir. Ben makam sahibi değilim. Ben kendimi beğenmiyorum. Beni beğenenleri de beğenmiyorum. Kardeşlerim, sizi bütün bütün kaçırmamak için nefsimin gizli çok kusurlarını söylemiyorum" diye kendisine yapılan medihleri ve hürmetleri reddetmiş. Ve gaye-i hayatını yalnız hakaik-i imaniyenin neşrine hizmet bilmiş. Dünyevî bütün menfaatleri o hizmeti uğrunda feda etmiş.

Ve işte bütün hayatı bilâ istisna bu feragate ve bu hakikate şahadet eden bir zâta, en haksızların dahi yapamayacakları bir isnadı bu ehl-i vukuf isimli kimseler yapmışlar. Hattâ "Leyle-i Kadirde İhtar Edilen Bir Mesele-i Mühimme" diye Rehberdeki çok mühim bir hakikate nazar etmeyerek, bu "ihtar" kelimesinden de şahsî nüfuz temin ettiğine bir delil göstermişler. Halbuki, bu ihtar kelimesi, o yüksek hakikatlerin ehemmiyetine öyle bir şümulü var ki, ancak o hakikati okumak lâzımdır. İşte, o parça, ikinci Harb-i Umumînin sonunda nev-i beşerin dehşetli zulümleri ve tahribatları neticesindeki dehşetli meyasipleriyle dehşetli vicdan azaplarını ve dünya hayatının bütün bütün fânî ve muvakkat olması ve medeniyet fantaziyelerinin uyutucu ve aldatici olduğunun umuma görünmesiyle, fitrat-ı beşeriyedeki yüksek istidadatın dehşetli yaralanmasını ve Kur'ân'ın elmas kılıcı altında gaflet ve dalâletin parçalandığını ve bu sebeple dünya hayatının

geçici ve muvakkat olmasından, beşeriyet, hayat-ı bâkiyeyi arayacağını ve ebedî hayatı ve dâimî saadeti ancak Kur'ân'ın müjde verdiğini ispat ile pek parlak izahtan sonra diyor:

"Elbette, nev-i beşer bütün bütün aklını kaybetmezse, maddî veya mânevî bir kıyamet başlarına kopmazsa, İsveç, Norveç, Finlandiya ve İngiltere'nin Kur'ân'ı kabul etmeye çalışan meşhur hatipleri ve Amerika'nın din-i hakkı arayan ehemmiyetli cemiyeti gibi, rû-yi zeminin geniş kıt'aları ve büyük hükûmetleri, Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyânı arayacaklar ve hakikatlerini anladıktan sonra bütün ruh-u canlarıyla sarılacaklar. Çünkü bu hakikat noktasında kat'iyen Kur'ân'ın misli yoktur ve olamaz. Ve hiçbir şey bu mu'cize-i ekberin yerini tutamaz."

Ey muhterem hâkimler,

Yalnız son cümlesini nümune olarak size arz ettiğimiz bu ehemmiyetli fıkranın başında yazılan ihtar kelimesi bir suça mesned olabilir mi? Bu yazı şahsî bir nüfuz temini için mi yazılmış? Yoksa nev-i beşerin Kur'ân hakikatlerini aramaya başladığını beyan ile istikbalde Kur'ân'ın beşeriyete hâkim olacağını mı haber veriyor ve ispat ediyor? Bu hususu yüksek takdirinize havale ediyoruz.

Evet, Risale-i Nur müellifi, Kur'ân'ın dersinden aldığı ve ayn-ı hakikat olan bu ihtarları beyan etmesi, beyan ve ispat ettiği derslerin ve mevzuların hakkaniyetine bir hüccet içindir. Evet, ayn-ı hak ve hakikat olduğunu dikkatle bakanlar görebilirler. Ve bir derya-yı iman ve bir hazine-i tevhid ve bir umman-ı hikmet halinde coşan bir harikanın, istikbalin nesillerinde ve milyonlar kalb ve gönüllerde nasıl kemâl-i şâşaa ile yaşayacağını ve alkışlanacağını hissedebilirler. Ve Türk milletinin bin yıllık kudsî mefahir-i milliyesine mümasil, yine Türk milletinin dünyaya örnek olmuş kahraman ecdadının yerinde İslâmiyet hakikatlerine sarılarak yine Kur'ân'ın bayraktarlığı vazifesiyle istikbalin kıt'alarında hâkim-i mânevî olacağını hissedebilirler.

Bu çok yüksek ve çok ehemmiyeli hakikatleri tam anlayabilmek için, Bediüzzaman'ın bundan kırk sene evvel 1327'de Şam'da, Câmiü'l-Emevîde, içinde yüz ehl-i ilim bulunan on bin kişilik bir cemaate hitaben irad buyurdıkları Hutbe-i Şamiye eserini okumak lâzımdır. Şimdi o eserin tercümesini yapmak lütfunda bulunan o aziz zât, o zamanda perişan ve esaret altında bulunan İslâm âlemine pek azîm müjdelerle, medeniyetin seyyiatı hasenesine galip gelmesine mukabil, istikbalde İslâmiyetin kuvvetiyle medeniyetin mehasini galebe ederek şems-i İslâmiyetin büyük milletler ve kıt'alar üzerinde hâkim olacağını beyan ve ispat ederek haber veriyor.

Mâdem o ehl-i vukuf ismini alanlar, "kalbe ihtar edilen bir mesele" cümlesinde hakikate nüfuz edemeyerek yanlış mânâ çıkarmışlar. 1327'den, tâ 1371 senesinden sonraki âlem-i İslâmın mukadderatına nazar eden Hutbe-i Şamiye'deki hakikatler dahi, bilirkişilerin yanlış anladıkları veya yanlış mânâ verdikleri bu "ihtar" kelimesinin hakikatini ve geniş mânâsını çok yüksek bir hakikat halinde gösterdiğinden, Hutbe-i Şamiye eserinin tercümesini mahkemeye arz ediyoruz. Ve yalnız burada, eserde ispat edilen meselelerin âhırinde zikredilen birkaç cümleyi yazarak takdim ediyoruz:

"Evet, ben kendi hesabıma aldığım dersime binaen, ey İslâm cemaati, müjde veriyorum ki: Şimdiki âlem-i İslâmın saadet-i dünyeviyesi, bâhusus Osmanlıların saadeti ve bilhassa İslâmın terakkisi ve onların uyanması ve intibahı ile olan Arabın saadatinin fecr-i sâdıkının emareleri inkişafa başlıyor. Ve saadet güneşinin de çıkması yakınlaşmış. Ben dünyaya iğittirecek bir derecede kanaat-i kat'iyemle derim: İstikbal yalnız ve yalnız İslâmiyetin olacak ve hâkim, hakaik-i Kur'âniye ve imaniye olacak. Öyleyse, şimdiki kader-i İlâhî ve kismetimize razı olmalıyız ki, bize parlak istikbal, ecnebilere müşevveş bir mâzi düşmüş."

"Eğer biz ahlâk-ı İslâmiyenin ve hakaik-i imaniyenin kemalâtını ef'âlimizle izhar etsek, sair dinlerin tâbileri elbette cemaatlerle İslâmiyete girecekler. Belki, küre-i arzın bazı kıt'aları ve devletleri de İslâmiyete dehalet edecekler."

"Ey bu Câmiü'l-Emevîdeki kardeşlerim gibi âlem-i İslâmın câmi-i kebirinde olan kardeşlerim! Siz de ibret alınız. Bu kırk beş senedeki hâdisattan ibret alınız. Tam aklınızı başınıza alınız. Ey mütefekkir ve akıl sahibi ve kendini münevver telâkki edenler! Hâsıl-ı kelâm, biz Kur'ân şakirtleri olan Müslümanlar, burhana tâbi oluyoruz, akıl ve fikir ve kalbimizle hakaik-ı imaniyeye giriyoruz. Başka dinlerin tâbileri gibi ruhbanı taklit için burhanı bırakmıyoruz. Onun için akıl ve ilim ve fen hükmettiği istikbalde, elbette burhan-ı aklîye istinad eden ve bütün hükümlerini akla tesbit ettiren Kur'ân hükmedecek."

"Evet, şimdi olmasa da otuz kırk sene sonra fen ve hakikî mârifet ve medeniyetin mehasini o üç kuvveti tam techiz edip, cihazatını verip o dokuz mânileri mağlûp edip dağıtmak için taharrî-i hakikat meyelânını ve insaf ve muhabbet-i insaniyeyi o dokuz düşman taifesinin cephesine göndermiş. İnşallah yarım asır sonra onları darma dağın edecek."

"İşte Amerika ve Avrupa tarlaları böyle dâhi muhakkikleri (Mister Carlyle ve Bismarck gibi)

mahsûlât vermesine istinaden, ben de bütün kanaatimle derim: Avrupa ve Amerika İslâmiyetle hâmilelerdir. Günün birinde bir İslâmî devlet doğuracak.”

“Hem de İslâmiyet güneşinin tutulmasına (inkisafına) ve beşeri tenvir etmesine mümânaat eden perdeler açılmaya başlamışlar. O mümânaat edenler çekilmeye başlıyorlar. Kırk beş sene evvel o fecrin emaresi görüldü. ‘71’de fecr-i sadıkı başladı veya başlayacak.”

“Ey Câmî-i Emevîde kardeşlerim! Ve yarım asır sonraki âlem-i İslâm camiindeki ihvanlarım! Baştan buraya kadar olan mukaddemeler netice vermiyor mu ki: İstikbalin kıt’alarında hakikî ve mânevî hâkim ve beşeri, dünyevî ve uhrevî saadete sevk edecek yalnız İslâmiyettir ve İslâmiyete inkılâp etmiş ve tahrifattan ve hurafattan sıyrılacak İsevîlerin hakikî dinidir ki, Kur’ân’a tâbi olur, ittifak eder.”

Muhterem heyet-i hâkime,

Risale-i Nur müellifi aleyhindeki bütün iftiralara ve isnadlara karşı hukukî en kat’î cevap olarak üç mahkemenin ve üç ehl-i vukufların tetkikten sonra eserleri iade etmeleridir.

Hem Üstadımızın yirmi yedi senelik hayatı ve 130 parça kitabı ve mektupları, üç mahkeme ve hükûmet memurları tarafından tam tetkik edildiği ve aleyhinde çalışan zâlim, mürted ve münafıklara karşı mecbur olduğu, hattâ idamı için gizli emir verildiği halde, dini siyasete âlet ettiğine dair en ufak bir emare bulamamaları, dini siyasete âlet etmediğini kat’î ispat ediyor. Hayatını yakından tanıyan biz Nur şakirtleri ise, bu fevkalâde hâle karşı hayranlık duymakta ve Risale-i Nur dairesindeki hakikî ihlâsa bir delil saymaktayız.

Bu itibarla onu bazı iftiralarla çürütmek isteyen, vatan ve milletin saadeti lehindeki hizmetlerinin aleyhindeki gizli, zâlim düşmanlarının plânlarını âdilâne kararınızla mahvedeceğinizi ve müfterilerin yanlış isnadlarını yüzlerine çarpacağınızı adalet ve vicdanınızdan bekler, hürmetlerimizi takdim ederiz.

Eskişehir Nur talebelerinden

Yaşar, Osman Toprak, Ahmed, Osman, Ceylân, Şükrü, Bayram, Sungur, Hüsnü

Üstadın Müdafaası

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Mahkeme Reisine,

Pek çok uzun ve mazlumâne macera-yı hayatıma dair şu gayet kısa ifademi dinlemenizi rica ediyorum. Yirmi sekiz sene emsalsiz ihanetlerin, tarassutların, hapislerin ileri sürdükleri sebeplerinden,

Birincisi: Beni “Rejimin aleyhindedir” diye ittiham etmişler. Buna cevaben deriz ki:

Her hükûmette muhalifler bulunur. Âsâyîşe, emniyete ilişmemek şartıyla herkes vicdanıyla, kalbiyle kabul ettiği bir metodu, bir fikri ile mes’ul olamaz. Çünkü dininde en mutaassıp ve cebbar bir hükûmet olan İngilizlerin yüz sene hâkimiyeti altında bulunan yüz milyondan ziyade Müslümanlar, İngilizlerin küfrî rejimlerini Kur’ân ile reddettikleri ve kabul etmedikleri halde, İngiliz mahkemeleri şimdiye kadar onlara o cihette ilişmemiştir. Hem bu millette ve bu hükûmet-i İslâmiye içinde eskiden beri bulunan Yahudiler ve Nasranîler, bu milletin dinine ve kudsî rejimlerine muhalif ve zıt ve muteriz oldukları halde, hiçbir zaman mahkeme, kanunlarıyla onlara o cihette ilişmemiştir.

Hem Hazret-i Ömer (r.a.) hilâfeti zamanında bir âdi Hristiyanla mahkemede beraber muhakeme olmuşlar. Halbuki o âdi Hristiyan, Müslümanların hem mukaddes rejimlerine, hem dinlerine, hem kanunlarına muhalif iken, o mahkemede onun hali nazara alınmaması gösteriyor ki, mahkeme hiçbir cereyana âlet olamaz, hiçbir tarafgirlik içine giremez ki, Halife-i Rû-yi Zemin, âdi bir kâfirle muhakeme olmuşlar.

İşte, ben de yüzer âyât-ı Kur’âniyeye istinaden Kur’ân’ın kudsî kanunlarının yerine, medeniyetin bozuk kısmından anarşilik hesabına ve bir nevi bolşeviklik namına istibdad-ı mutlak mânâsında Cumhuriyetteki hürriyet perdesi altında dindarlar hakkında eşedd-i zulme âlet olabilen muvakkat bir rejime, değil yalnız ben, belki bütün ehl-i vicdan muhaliftir. Hem muhalefet, hiçbir hükûmette bir suç sayılmıyor.

İkincisi: Âsâyîşi bozmak, emniyeti ihlâl etmek ihtimali bahanesiyle otuz sene cezayı bana çektiler.

Buna cevaben deriz ki: Mahkemenin tahkikatıyla hem beş yüz bin fedakâr Nur talebeleri bulunduğu halde, hem yirmi sekiz sene zarfında bu kadar zâlimâne ihanetlere mâruz olduğumuz halde, Nurcularla alâkadar olan altı vilâyet, altı mahkeme hiçbir vukuatını kaydedememeleri, gösterememeleri ispat ediyor ki, Nurcular âsâyîşin muhafızlarıdır. İman dersiyle herkesin kafasında bir yasakçıyı bırakıyorlar. Âsâyîşi muhafaza ediyorlar. Ve üç vilâyetin insaflı zabıtaları bunu tasdik etmişler.

Üçüncüsü: "Dini siyasete âlet yapmak istiyor" diye beni suçlu yapıyorlar. Sebilürreşad'ın 116. sayısındaki "Hakikat Konuşuyor" namındaki makalem buna kat'î bir cevaptır. O makalenin kısaca hülâsası şudur:

Elcevap: Bütün dünyasını, hattâ lüzum olsa kendi şahsî âhiretini dine feda etmeye bütün hayatı şehadet eden ve otuz beş seneden beri siyaseti terk eden ve beş mahkeme bu meseleye dair kat'î delil bulamadığı halde seksen yaşını geçmiş, kabir kapısında, hem dünyada hiçbir şeye mâlik olmayan bir adam hakkında "dini siyasete âlet yapıyor" diyenler, yerden göğe kadar haksızdırlar, insafsızdırlar. Hem bu iftiralarıyla beraber, o adam hakkında gûya âsâyîşi ve emniyeti ihlâl etmek istiyor, diyorlar. Halbuki o adamın Kur'ân-ı Hakîmden aldığı hakikat dersi ve talebelerine verdiği ders şudur:

Bir hanede veya bir gemide birtek mâsum, on cânî bulunsa, adalet-i Kur'âniye o mâsumun hakkına zarar vermemek için, o haneyi yakmasını ve o gemiyi batırmasını men ettiği halde, dokuz mâsumu birtek cânî yüzünden mahvetmek suretinde o haneyi yakmak ve o gemiyi batırmak, en azîm bir zulüm, bir hıyanet, bir gadir olduğundan, dahilî âsâyîşi ihlâl suretinde, yüzde on canî yüzünden doksan masumu tehlike ve zararlara sokmak, adalet-i İlâhiye ve hakikat-i Kur'âniye ile şiddetle men edildiği için, biz bütün kuvvetimizle, o ders-i Kur'ânî itibarıyla, âsâyîşi muhafazaya kendimizi dinen mecbur biliyoruz.

Bu üç dört madde ile bizi ittiham edenler ve lüzumsuz, mahkemeleri bizimle meşgul eden gizli düşmanlarımız, şüphe yoktur ki, onlar ya siyaseti dinsizliğe âlet etmek istiyorlar veya komünist perdesi altında bu mübarek vatanda, bilerek veya bilmeyerek anarşiliği yerleştirmek istiyorlar. Çünkü, bir Müslüman İslâmiyet dairesinden çıksa, mürted ve anarşist olur, hayat-ı içtimaiyeye zehir hükmüne geçer. Çünkü anarşi hiçbir hakkı tanımaz, insaniyet seciyelerini canavar hayvanların seciyesine çevirir. Âhir zamanda gelecek Ye'cüc ve Me'cücün komitesi, anarşistler olduğuna Kur'ân işaret ediyor.

Said Nursî

Üstadın Müdafaası [Gazetede yayınlanan kısmı]

(Yüzyirmi polisin kalabalığı dağıtmaya çalıştığı "Gençlik Rehberi" münasebetiyle cereyan eden İstanbul Mahkemesindeki üstadımızın müdafaasından ceridede neşredilen kısımdır.)

Üstadın müdafaası

Çok uzun süren mazlumane, maceralı hayatıma dair gayet kısa maruzatta bulunacağım. Lütfen dinlemenizi rica ederim.

(Mahkeme, Üstadın müdafaasını serbest ve rahatça yapmasına meydan verdi. Üstad da geniş ve ferahlı bir müdafaayı yaptı.)

Muhterem hâkimler,

Yirmi sekiz sene emsalsiz ihanetlere, işkencelere, tarassud ve hapislere maruz kaldım. Bütün bu iftira ve isnatların esasları birkaç noktaya dayanır:

1. En birinci ithamları, beni rejim aleyhtarı olarak telâkki etmeleridir. Malûmdur ki, her hükûmette muhalifler bulunur. Asayişe, emniyete dokunmamak şartıyla, hiç kimse vicdaniyla, kalbiyle kabul ettiği bir fikirden, bir metoddan dolayı mes'ul olmaz. Bu hukukî bir mütearifedir.

Dininde çok mutaassıp ve cebbar bir hükûmet olan İngilizlerin yüz sene hâkimiyetleri altında bulunan yüz milyondan ziyade Müslümanlar, İngilizlerin küfür rejimlerini kabul etmeyip Kur'ân ile reddettikleri halde, İngiliz mahkemeleri, şimdiye kadar onlara o cihetten ilişmedi.

Burada ve bütün İslâm hükûmetlerinde eskiden beri Yahudiler, Nasranîler tâbi oldukları memleketin dinine, kudsî rejimine muhalif, zıt ve muteriz bulundukları halde, o hükûmetler hiçbir

zaman kanunlarla onlara o cihetten ilişmediler.

Hazret-i Ömer, hilâfeti zamanında, âdi bir Hristiyan ile mahkemede birlikte muhakeme olundular. Halbuki o Hristiyan, İslâm hükûmetinin mukaddes rejimlerine, dinlerine, kanunlara muhalif iken, mahkemede, onun o hali nazara alınmaması açıkça gösterir ki, adalet müessesesi hiçbir cereyana kapılmaz, hiçbir tarafgirliğe kaymaz. Bu, din ve vicdan hürriyetinin bir ana umdesidir ki, komünist olmayan şarkta, garpta, bütün dünya adalet müesseselerinde câri ve hâkimdir.

Ben de, din ve vicdan hürriyetinin bu ana umdesine güvenerek, yüzlerce âyat-ı Kur'âniyeye istinaden, medeniyetin bozuk kısmına, hürriyet perdesi altında yürüyen mutlak bir istibdada, lâiklik maskesi altında dine ve dindarlara karşı tatbik edilen en ağır bir baskıya muhalefet etmiş isem, kanunlar haricine mi çıkmış oldum? Yoksa, Anayasanın hakikî ve samimî müdafaasını mı yapmış bulundum? Haksızlığa karşı, zulme karşı, kanunsuzluğa karşı muhalefet hiçbir hükûmette suç sayılmaz; bilâkis muhalefet meşru ve samimî bir muvazene-i adalet unsurudur.

2. Bana zulüm ve cefayı reva gören devr-i sabıkın yaptığı isnatların ikincisi, emniyet ve asayiş ihlâlidir. Bu vehim ve hayal ile, bu düzme isnat ile, yirmi sekiz sene bana ceza çektirdiler. Memleket memleket, mahkeme mahkeme süründürdüler. Zindandan zindana atıldılar. Kimse ile görüştürmediler. Tecrit ettiler, zehirlediler, türlü türlü hakaretlerde bulundular.

Biz ki, beş yüz bin fedakâr Nur talebeleri, memleketin her tarafında emniyet ve âsâyîşin fahrî mânevî muhafızlarıyız; bize böyle bir isnatta bulunmaları, günahların en büyüğüdür. Onlar bize o kadar zâlîmane ihanetlerde bulundukları halde, biz asla hislerimize kapılmayarak, gönüllerde emniyet ve âsâyîş temin yolunda, iman ve Kur'ân'a hizmet yolunda, gafletle anarşiye sapanları düştükleri fevzâ gayyâsından kurtarmak yolunda çalışmaktan bir an hâli kalmadık.

Muhterem hâkimler, şunu kat'î olarak arz ederim ki, bu delilsiz bir iddia değildir. Bizim zulüm ve menfâ sahamız olan altı vilâyetin altı mahkemesi, uzun ve ince tetkikler neticesinde, emniyet ve âsâyîş ihlâl yolunda hiçbir vukuat kaydetmemiştir. Bu hareketimiz ispat eder ki, Nur mekteb-i irfanının talebeleri, kalbler üzerinde işler, emniyet ve âsâyîşin bekçisini kafalara, kalblere yerleştirir. Bizim iman derslerimiz anarşiye karşıdır, bozgunculuğa karşıdır, farmasonlara ve komünistlere karşıdır. Memleketin bütün zabıta dairelerinden sorulsun, beş yüz bin Nur irfan mektebi talebesinden birinin olsun nizam ve intizama aykırı bir vukuatı var mıdır? Yoktur. Elbette yoktur. Çünkü hepsinin kalbinde nizam ve intizamın en sağlam muhafızı olan iman bekçisi vardır.

Sebilürreşad'ın 116'ncı nüshasında **"Hakikat Konuşuyor"** başlıklı makalemde bu hakikatleri uzun uzadıya izah ettim. Bütün dünyasını, hattâ icap ederse hayatını, hattâ âhiretini dinine feda ettiği, bütün hayatı şahadet eden, otuz beş seneden beri siyaseti terk eden, müteaddit mahkemelerin o kadar incelemelerine rağmen bu yolda bir delil bulunamayan, sekseni aşmış, kabir kapısına gelmiş, dünya metâından hiçbir nesneye mâlik olmamış ve ehemmiyet vermemiş bir adam hakkında "Dini siyasete âlet ediyor" diyen, yerden göğe kadar, gökten yere kadar haksız ve insafsızdır.

Biz Nur mekteb-i irfanı şakirtlerinin Kur'ân-ı Hakîmden aldığımız hakikat dersi şudur ki: Evde, yahut bir gemide, bir mâsum, on câni bulunsa, adalet-i Kur'âniye, o mâsumun hakkına zarar vermemek için, o haneyi, o gemiyi yakmayı men ettiği halde, on mâsumu bir tek câni yüzünden mahv için, o hâne, o gemi yakılır mı? Yakılırsa en büyük zulüm, en büyük hıyanet ve gadir olmaz mı? Bu sebeple, âsâyîş ihlâl yolunda yüzde on câni yüzünden doksan mâsumun hayatını tehlikeye ve zarara sokmayı adalet-i İlâhiye ve hakikat-i Kur'âniye şiddetle men ettiği için, biz bütün kuvvetimizle bu ders-i Kur'âniye ittibâen âsâyîş muhafazaya kendimizi dinen mecbur biliriz.

İşte bizi böyle haksız isnatlarla ittiham eden devr-i sabıktaki gizli düşmanlarımız, şüphe yok ki, ya siyaseti dinsizliğe âlet etmek istediler, yahut bilerek, bilmeyerek bozuk ideolojileri memleketimize yerleştirmek gayretine düştüler. Görülüyor ki, nizam ve intizamı bozan, maddî, mânevî memleketin emniyet ve âsâyîşini ihlâl eden bizler değil, asıl onlardı. Hakikî bir Müslüman, samimî bir mü'min hiçbir zaman anarşiye ve bozgunculuğa taraftar olmaz. Dinin şiddetle men ettiği şey, fitne ve anarşidir. Çünkü, anarşi hiçbir hak tanımaz. İnsanlık seciyelerini ve medeniyet eserlerini canavar hayvanlar seciyesine çevirir ki, bunun âhırzamanda Ye'cüc ve Me'cüc komitesi olduğuna Kur'ân-ı Hakîm işaret buyurmaktadır.

İşte, muhterem hâkimler, yirmi sekiz sene bana ve talebelerime böyle eza ve cefada bulundular. Ve mahkemelerde savcılar bize hakaretlerde bulunmaktan çekinmediler. Biz, bunların hepsine tahammül ettik. İman ve Kur'ân'a hizmet yolunda devam ettik. Ve devr-i sabık ricalinin bütün o zulüm ve cefalarını affettik. Çünkü onlar müstehak oldukları âkıbete uğradılar. Biz de, hak ve hürriyetimize kavuştuk. Sizler gibi âdil ve imanlı hâkimler huzurunda söz söylemek fırsatını Allah bize bahsettiğinden dolayı şükrederiz.

1.) Bu Rabbimin bir ihsânıdır.

Avukat Mihri Helâv'ın müdafaası

(Rehberin mahkemesi mes'elesinde Nur'un dört avukatından bir avukatı olan Mehmed Mihri'nin ehl-i vukufa bir cevabıdır ve beraeti netice vermiştir.)

Avukat Mihri'nin Müdafaası

1- Gençlik Rehberi'nin bizzât veya bilvasıta Said Nur tarafından tab' ve neşredildiğine dair hiçbir delil yoktur. Bilakis başkaları tarafından bastırıldığı tavazzuh etmiştir.

2- Bu eser daha önce idarî makamların müsaadesiyle basılmıştır. Buna dair bir vesika da takdim ettik, dosyadadır. Bilfarz bizzât veya bilvasıta kendisi tarafından tab' ve neşredilmiş olsa da, mes'uliyeti müstelzim değildir.

3- Neşri hakkında resmî makamdan müsaadesi alınmış olmasa da, Risale-i Nur Külliyyatı olan 130 parça eserin hepsi, muhtelif Ceza Mahkemeleri tarafından tedkik edilmiş, bu da dâhil olmak üzere, hiçbirinde suç mahiyetini haiz bir şey görülmemiş, böylece karar verilmiş, Mahkeme-i Temyiz de tasdik etmiş, kaziye-i muhkeme hasıl olmuştur. Bu kararlar da dosyadadır.

4- Bu eser de dâhil olmak üzere bütün Risale-i Nur Külliyyatı, mahkemeler vasıtasıyla, Ankara'da teşkil edilen ilmî bir heyete de tedkik ettirilmiş; bu eserlerin her hususta millet ve memleket için faydalı olduğu tesbit edilmiş ve bu yolda rapor verilmiştir. Bu husus da, mahkeme ve Temyiz i'lamlarında tafsilatıyla yazılmıştır.

5- Böyle iken bu defa bilirkişi diye rapor veren bazı doçentlerin, bu eseri 163'üncü madde ile alâkalı göstermeğe çalışmaları şâyan-ı hayrettir. Ne gibi sâikle böyle mütalaada bulundukları anlaşılamamaktadır.

6- Müellif bu eserde tesettürden ve dinî tedrisattan bahsetmiş, bu lâikliğe aykırı imiş. Eseri sitayişte bulunmuş, bu menfaat temini içinmiş. Maneviyata bağlılığımızı söylemiş, bu dini siyasete âlet ederek propaganda imiş. Bu bilirkişi denilen doçentler kimlerdir? Bu gibi mesaildeki vukuf ve bilgileri ne derecededir? Verdikleri raporun hakiki mahiyeti ve içyüzü nedir?

Muhterem hemşirelerimizin, can ciğer evlâdlarımızın yabancıların taarruzlarından, bir takım hevesatına düşkün kimselere baziçe olmalarından, ırz düşmanı bir takım azgınlardan, taarruzlarından korunması için, iffetlerinin mahfuz kalması için bacaklarını, vücutlarının nâmahrem yerlerini örtmesinden, âdâb-ı Kur'aniye ve şer'îye dairesinde şerefli, haysiyet ve vakarlı bir tarzda giyinmesinden bahsetmek mi suçtur? Yoksa bunu suç telakki etmek mi suçtur? Bu bilirkişi denilen doçentlerin mantalitesi, şahsî ideolojileri nedir? Anlıyamıyoruz. Bunlar Hukuk Fakültesi'nde doçent olduklarına göre, kadınların, muhterem hemşirelerimizin bacaklarını ve vücutlarının nâmahrem yerlerini açarak gezmelerini emreden bir kanun bulunmadığını da mı bilmiyorlar? Millî iffet ve ahlâkı sıyanet ve muhafaza yolundaki irşadları cürüm ve cinayet addeden bu doçentlerin zihniyeti, millî ve hukukî bir faciadır. Bu, ayrıca tedkik olunması zaruri olan bir mevzudur. Bu, ne korkunç zihniyettir! Millî iffet ve ahlâkı muhafaza yolunda irşadda bulunan bir adamı senelerce zindanlara atmaktan çekinmeyen bir kafa; affî, asil ve necib Türk Milletinin hukuk müessesesinde değil, engizisyon devrinde bile yoktu.

Yine bu bilirkişi denilen doçent baylar, dinî tedrisattan bahsetmeyi de bir suç, 163'üncü maddenin cürüm sahasına giren bir cinayet telakki ediyorlar. Bu, hayret ve teessüfe şâyan bir hâdisedir, kanunlara aykırı bir facia-i hukukiyedir. Hukuk Fakültesi'nde hoca olacak bu adamlar, Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nun elyevm mer'iyette olduğunu, bu kanun mûcibince dinî müesseselerin ve dinî tedrisatın Millî Eğitim Bakanlığı'na devredildiğini ve elyevm dinî müesseselerde ve okullarda dinî tedrisat yapıldığını bilmiyorlar mı? Haydi farz edelim bilmiyorlar, bilmediklerinden dolayı da kendilerini muahaze edecek bir üniversite divanı yoktur; fakat ne hak ve cesaretle dinî tedrisattan bahsetmeyi bir cinayet addedecek derecede cür'et gösteriyorlar? Bu, yalnız masumların hukuk ve hürriyetlerine tecavüz değil; aynı zamanda hükûmete, hükûmetin kanunlarına da aykırı harekettir ve mes'uliyeti müstelzimdir.

Bir ilim müessesesinde hoca olacak bilirkişilerin kelime üzerinde oynamaları yakışır mı? Müellif

medrese demiş, mekteb demiş, okul demiş. Bunların ilim ve lûgat itibariyle ne ehemmiyeti vardır? Bu da bir suç mu? Bir cinayet mi? Müellifi zindanlara atacak bir cürüm unsuru mu?

Bilirkişi diye kendilerine müracaat edilen bu doçent baylar, maneviyata inanmayı da suç sayacak derecede cesaret gösteriyorlar. Demek bunlar, din ve vicdan hürriyetini de kabul etmiyorlar. Yahut din ve vicdan hürriyetini yalnız dinsizlerin dinsizliklerine hasrediyorlar. Fakülte'deki tedrisleri de böyle midir?

Lâiklikten bahsediyorlar. Acaba lâikliğı nasıl telakki ediyorlar? Lâiklik din düşmanlığı, Allah'a karşı ilân-ı harb etmek demek midir? Millî iffet ve ahlâk aleyhinde, din müesseseleri ve dinî tedrisat aleyhinde bulunmak mı lâikliktir? Bu ahlâkî ve içtimâî irşadların, lâiklikle ne münasebeti vardır? Burada lâikliğe aykırı bir hareket varsa, hukukta hoca olacak bu doçent bayların iffet ve ahlâktan, dinî tedrisattan bahsetmeyi cinayet saymalarıdır. Bundan dolayı kendilerinden hesap sorulmak îcab eder.

Bu doçent baylara göre, Gençlik Rehberi müellifi eserini sitayişte bulunması da bir cürüm unsuru imiş! Bu rapor karşısında, insanın deli olacağı gelir. Bu sözlerin, bu mütalaaların cürüm ve cinayetle, bilhassa 163'üncü madde ile ne alâkası vardır? Böyle sözlerin, bir masumun hayat ve memnatına taalluk eden bir mevzuda ne münasebeti vardır? Farz edelim, müellif eserini sitayişte bulunsu bundan ne çıkar? Suç mu işlemiş olur? Lâikliğe aykırı bir iş mi yapmış olur? Dini siyasete âlet etmiş mi olur? Bundan dolayı zindanlara atılması mı îcab eder? Bu, ne biçim mütalaadır? Ne biçim zihniyettir? Ne biçim ideolojidir? Her müellif eserini faydalı telakki eder, ehemmiyet ve faydasını okuyucularına münasib gördüğü lisanla bildirmeğe çalışır. Hazret-i Mevlâna, Mesnevî'sinin Kur'an gibi bir hidayet kitabı olduğunu söylemiştir. Gençlik Rehberi müellifi ise bunun bir Kur'an tefsiri olduğunu söylemesi bir suç mu olur?

Risale-i Nur Müellifi, bütün müellif ve muharrirlerin en mütevaziidir. Şöhret ve tekebbürün en büyük düşmanıdır. Bütün dünya metâına arka çevirmiştir. Ne mal, ne şöhret, ne nüfuz... bunların hiçbirisi onun pâyine ulaşamamıştır ve ulaşamaz. Gandhi bile onun kadar dünyadan elini çekememiştir. Günde elli gram ekmekle ve bir çanak çorba ile tagaddi eden bu büyük adam, yaşıyorsa, ancak Kur'an ve imana hizmet için yaşıyor. Başka hiç, hiçbir şeyin, onun nazarında kıymet ve ehemmiyeti yoktur. Böyle iken, eserinin medh ü sitayişinde bulundu diye onu suçlandırmaya çalışmak, 163'üncü maddenin cürüm ağına sokmaya uğraşmak, hak ve adaletle, insafla, ilimle, insanî düşünce ile hukuk fikriyle, mantıkla, akıl ve fikirle kabil-i telif midir? Burası yüksek mahkemenin takdirine aittir...

Gençlik Rehberi müellifi, ilhamdan da bahsetmiş. Doçent baylar bunu da cürüm ve cinayet unsurları meyanında gösteriyorlar. İnsan, mükerrem bir mahluktur. İlahî tekrime mazhar olmuş bir varlıktır. Bütün insanlar derece derece ilhama mazhurdur. Felsefede hiss-i kablelvuku mühim bir bahistir. Bu bahislerin tedrisine orta mekteplerde başlanır. Derece derece yükselir. Bilirkişi diye seçilen bu doçent baylar, bu bahisleri hiçbir yerde görmediler, okumadılar mı? İlham, bir bahşayış-ı İlahîdir. Bütün insanlar, bu İlahî nimetten mütena'imdirler. İnsanı bu İlahî nimetten mahrum farzetsek, o zaman o, odundan ibaret kalır. Görülüyor ki, bilirkişi doçent baylar, ilhamı bir cürüm ve cinayet unsuru saymaları da hukukla, ilimle, felsefe ile, akıl ve mantıkla kabil-i te'lif değildir.

Hükûmete muhalefet bahsi hakkında da birkaç söz söyleyerek mâruzatımı neticelendirmek isterim. Karşınızda kemal-i saffet ve samimiyetle âdilâne kararlarınıza intizar eden bu asırdîde zat, ömründe hiçbir defa hilâf-ı hakikat beyanda bulunmaya tenezzül etmiş bir adam değildir. İlk celse-i muhakemede, bugünkü hükûmetten memnun olduğunu ve muvaffakiyetine dua ettiğini, onun beğenmediği ve tenkit ettiği hükûmet, eski hükûmetler olduğunu alenen söylemiştir. Filhakika, müvekkilim, bütün milletle beraber istibdada karşı mücadele etmiş, hürriyet ve demokrasinin tesisine çalışmış ve bu hususta husule gelen muvaffakiyetten dolayı da memnun olmuştur. Risale-i Nur'un gayesi de içtimâî nizam ve intizamı kalblere yerleştirmektir. Siyasî rical, siyasî sahada nizam-ı içtimâîyi, milletin hak ve hürriyetlerini temine çalıştıkları gibi, Risale-i Nur Müellifi de, mânevî sahada, kalblerde bunları yerleştirmeye çalışıyor. Gayeler müsterektir. Bir mekteb-i irfan olan Risale-i Nur'un müellifi ve şakirtleri âsâyışın, nizam ve intizamın fahrî ve mânevî bekçileridir. Mânevî sahada, kalblerde ve dimağlarda anarşinin, bozgunculuğun kalkmasına çalışmaktadırlar. Kemal-i samimiyetle, hiçbir ivaz ve garazı olmaksızın, hiçbir karşılık beklemeksizin, yalnız Allah rızası için, millet ve memleketin menfaati için çalışmaktadırlar. Bunu yapmak bir cürüm ve cinayet değil, millet ve memlekete bir hizmettir. Muahazeye değil, takdire lâyıktır. Beraatini istemek hakkımızdır. Karar yüksek mahkemenindir.

Avukat Mihri

Avukat Seniyüddin Başak'ın müdafaasından

Avukat Seniyüddin Başak'ın müdafaası

Müteakiben, müellifin diğer vekili olan avukat Seniyüddin Başak kalkmış, kısa birkaç söz söylemiştir:

"Artık mesele aydınlanmış, hakikat güneş gibi tezahür etmiştir. Yüksek mahkeme herşeye vâkıf olmuştur. Benim buna ilâve edecek bir sözüm yoktur. Böyle kıymetli, faziletli, millet ve memleket için cansiperane ve hiçbir ivaz ve bedel mukabili olmayarak fisebilillâh çalışan zevatı buralara getiren, cinayet sandalyelerine oturtan zihniyet hakkında bazı mütalâada bulunmak isterdim; fakat onun yeri burası değildir. Bunun için ayrıca bir eser yazmak icap eder. Çünkü bu zihniyetle mücadele herkes için bir vazifedir. Yüksek mahkemenin yüksek vicdanı beni müdafaadan müstağni kılacak derecede itmi'nanbahıştır. Müvekkilimin beraatini istemekle şeref duyarım."

Avukat Abdurrahman Şeref Lâç'ın müdafaası

Avukat Abdurrahman Şeref Lâç'ın müdafaası

Müteakiben, diğer mümtaz avukat arkadaşları gibi Üstadın müdafaasını fahrî olarak deruhte eden imanlı ve kudretli meşhur ve mümtaz avukat Abdurrahman Şeref Lâç müdafaaya başladı. Evvelâ bir mukaddime yaptı. Dedi ki:

"Sanık olarak huzurunuzda gelen seksen yaşını mütecaviz bu mübarek zâtın suçla hiçbir münasebet ve taallûku olmadığı, tamamıyla tezahür etmiştir. Yüksek mahkemece de buna tam kanaat hâsıl olduğunu, beraatine karar verileceğini de kuvvetle ümit ederim. Ancak, aleyhimizde bir karar verilmesine binde bir ihtimal olsa da, üzerime aldığım bir mâsumun müdafaasını ihmal etmeyi bir vazifesizlik sayarım. Yüksek Temyiz Mahkemesinin kanaat ve nokta-i nazarını da hesaba katmak icap eder. Burada bahsedilmedi diye usul noktasından bir eksiklikte bulunmuş olmamalıyım. Onun için müdafaamı yapmama yüksek mahkemenin müsaadelerini rica ederim."

"Peki Abdurrahman Bey, son müdafaanızı dinleyeceğiz. Buyurun."

"Gençlik Rehberi isimli eser, Kur'ân-ı Azîmüştânın emir ve tefsirlerinden ibaret bulunmasına, İslâm dininin ve bu dinin emir ve nasihatlerini ihtiva eylemesine ve Anayasanın 70'inci maddesine göre; şahsî masuniyet, vicdan, tefekkür, söz ve neşir hak ve hürriyeti Türklerin tabîî haklarından olduğu, Anayasanın 75'inci maddesine göre de hiçbir kimse, mensup olduğu din ve mezhepten dolayı muahaze edilemeyeceğinden, müvekkilimin Anayasa ile kendisine bahşedilmiş bulunan bu din ve neşir hürriyetinden mahrum edilerek cezaî tâkibe mâruz bırakılması Anayasa hükümlerine mugayirdir..."

"Yukarıda izah ettiğimiz kanunî taraflarımız farz-ı muhal nazar-ı dikkate alınmaz, Türk Ceza Kanununun antidemokratik 163'üncü maddesine göre müvekkilimin tâkibi mümkün farz edilirse, isnat edilen suçun tahliline geçer ve şöyle deriz:

"Bir Müslüman. Ak saçlı, yaşlı bir Müslüman. Sağını başını ve yaşını bütün ömrü boyunca nurla ağartmış bir Müslüman. Saçı, başı, yaşı ve bütün vücudu Allah'ın nuruyla yıkanmış, ter temiz ve bem beyaz bir Müslüman. Bütün ömrü boyunca in'âm-ı Hak olan hayatını, Türk milletinin salâh ve hakikî saadeti için vakfetmiş, emr-i İlâhî olan ruhunu, feleğin hakikî mâlikî Allah'a teslim edinceye kadar aynı yolda yürümeye azmetmiş, bina-yı Sübhanî olan bedenini, yalnız Allah yolunda yıpratmış olan büyük bir Müslüman, bugün, 'Demokrasi vardır' denilen birgün, kalkıyor, yalnız 'Allah' diyor, 'Kitap' diyor, 'Resul' diyor ve gençliğe, 'Dikkat' diyor. Der demez arkasından savcı (dâvâyı açan savcı) yapıyor."

"Gel buraya... Suç işledin!' diyor."

"Ve âfâkı kap kara bir zulmet kaplamıştır."

"Fakat, bakın şu asîl ve necip ihtiyar Müslümana! Ne kadar sakin ve ne kadar rahattır. Zira kesrette değil, vahdettedir. Gecenin zulmetinden ve gündüzün rengârenginden bîfütûrdur. Belâ zindanında safayı seyretmektedir. Cefa sofrasında vefa bulan, mazhar-ı tecellî olandır. Zira eşya hakikatlerinden haberdardır. Kesafeti letafete kalb etmiştir. Kanı çekilmiş, damarlarında kan yerine, feyz-i Hak ve nur cereyan etmektedir ve savcı (dâvâyı açan savcı) bu Müslümanı kolundan yakalamış, hapse sürüklemektedir."

"Niçin? Neden? Ne yaptı bu pîr-i fânî? Nedir kabahati bu ihtiyar Müslümanın? Ne mi yaptı? Bakın, savcıya (dâvâyı açana) göre neler ve neler yaptı?"

"Gençlik Rehberi adıyla bir kitap çıkardı.

"A. Lâikliğe aykırı hareket etti. Allah, din, iman lâikliğe aykırı olur mu? Olur. Peki, başka?

"B. Devletin içtimaî, iktisadî, siyasî ve hukukî temel nizamlarını dinî esaslara uydurmak istedi. Nasıl, niçin ve ne maksatla yaptı bunları?

"C. Şahsî nüfuz temin ve tesis etmek maksadıyla.

"Peki, ya siyasî menfaat kasdı var mı acaba? Hayır, bu yok. Ehl-i vukuf da bu maksadı görmemiş. Savcı da bunu diyemiyor. Peki, amma madem ki siyasî menfaat kasdı yokmuş, bu pîr-i fânînin şahsı, cüssesi, bedeni ne ki, dünyadan ne bekliyor ki nüfuz temin etmek istesin?

"Savcı, 'Ben orasını bilmem' diyor. 'İstiyor işte.' Hem bunu böylece bilirkişiler de söylüyorlar.

"Peki, nasıl yaptı bu işleri bu Müslüman?

"A. Dini, dinî hissiyatı ve dince mukaddes tanılan şeyleri âlet etmek suretiyle.

"Nedir bu mukaddes tanılan şeyler? İslâm dini, Müslümanlık hisleri, Allah kelimesinin kalbdeki haşyeti, Kur'ân, tefsir... Demek savcı bunları biliyor. Bunların mukaddesat olduğuna inanıyor.

"Peki, amma bunları bilmek, inanmak ve sonra söylemek âlet etmek midir? Evet, dâvâyı açan savcıya göre âlet etmektir. Öyleyse savcı da bunları âlet ediyor, hem de siyasî bir kanuna âlet ediyor, hem de bir Müslümanı mahkûm ettirmek için âlet ediyor. Şu halde o da 163'üncü maddeye göre suç işlemiyor mu?

" 'Hayır' der savcı. 'Ben propaganda yapmıyorum. O propaganda ve telkin yaptı.' Ne dedi peki? Şunları söyledi:

" '... Bu zamanda, zındıka dalâleti İslâmiyete karşı muharebesinde nefis-i emmarenin plânıyla şeytan kumandasına verilen fırkalardan en dehşetlisi yarım çıplak hanımlardır ki, açık bacağıyla, dehşetli bıçaklarla ehl-i imana taarruz edip saldırıyorlar. Nikâh yolunu kapamaya, fuhuş yolunu genişletmeye çalışarak, çokların nefislerini birden esir edip, kalb ve ruhlarını kebair ile yaralıyorlar; belki o kalblerden bir kısmını öldürüyorlar.'

"Peki, yalan mı bunlar? Fuhuş teşvik ve nikâhı imha eden fâhişeler gürûhu inkâr mı ediliyor? Gizli ve âşikâr fuhuşla ve devlet eliyle mücadele yok mu? Ceza Kanunu, Fuhuşla Mücadele Nizamnamesi ve Ahlâk Zabıtası bunlarla geceli gündüzlü mücadele etmiyor mu?

"Var, var amma 'Buna biz karışırız, Allah ne karışır?' diyor savcı. Peki, böyle desin. Desin amma kanun, zabıta ve savcı, suç işlendikten sonra işleyeni ve işleteni yakalıyor. Yani iş olup bittikten sonra, namus pâymal olup adam öldükten sonra... Daha evvel tedbir almaya kanunen imkân yok; fakat dinen buna imkân var: Allah korkusu ve din. Bu korku sayesinde her türlü rezaletin önü alınabileceğini bildiriyor. İslâm dini bunu emrediyor. Tedbiri evvelden alın diyor. Nasıl? Nasihat edin, ikaz edin, Allah'ı tanıtin, insanın kalbinde Allah korkusu, Allah sevgisi, ateş, Cehennem, ebedî azâp, ebedî saadet yer etsin, bilsin, anlasın, sevsin ve korksun; korksun ki fenalıklardan kaçsın, hem kendisi kurtulsun, hem de cemiyet. Savcı da, devlet de, hükûmet de, millet de rahat etsin. Bunun için Allah korkusunu ve sevgisini insanlara aşılaysın.

"Nasıl yapalım bu işi? Söyleyin, yazın, okutun. Peki, amma o zaman propaganda diyorlar. Ne olur? Bunlar Allah'ın emirleri, Kur'ân-ı Azîmüştânın hikmetleri değil mi? Din, sizin en tabîî hakkınız değil mi? Kim men eder sizi bundan, Allah yolundan? Suç diyorlar buna. Öyle mi? Allah'ın emrini okuyun:

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَشَاقُّوا الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ
لَنْ يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا وَسَيُحِطُّ أَعْمَالُهُمْ

"**Meâli:** 'Haberiniz olsun ki, o küfür edip halkı Allah yolundan men eyleyen ve hak kendilerine tebeyyün ettikten sonra Peygambere karşı gelenler, hiçbir zaman Allah'a zerrece bir zarar edecek değiller. O, onların amellerini heder edecektir.'

"Peki, amma dinlemezlerse? Dinleyenlere, iman edenlere tekrar edin; çünkü yaptığınız iş iyidir, insanlar için, cemiyet için, millet için, hükûmet için, devlet için hayırlıdır; şerden, belâdan koruyucudur. İman edenlere deyin ki:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَ أَطِيعُوا الرَّسُولَ وَلَا تُبْطِلُوا أَعْمَالَكُمْ

"**Meâli:** 'Ey bütün iman edenler! Allah'a ve Resûlüne itaat edin de amellerinizi iptal etmeyin.'

"Buna da inanmazlarsa, deyin ki: Tehlike, vatan ve milletin için tehlike, dinde, dinin propagandasında değil, dinsizliktedir. Bunu Başvekilimiz de söyledi: 'Sağcılığın memleket için

tehlikeli olduğu görülmemiştir. Bugün din propagandasına mâni bir hal yoktur; tedbir almaya da lüzum kalmamıştır.'

"Muhterem hâkimler! Siz bilirsiniz, fakat bir kere de dâvâyı açan savcıya sorunuz, bakalım hayır diyebilecek mi? Allah'ın emirleri, Kur'an-ı Az m şş nın hikmeleri gençlere anlatılmaz, bildirilmezse, propaganda suçtur diye men edilirse, ahlâksızlık, iffetsizlik, köksüzlük, fuhuş, zina, katil su larının önüne geçmek yalnız ceza kanunlarıyla kabil midir? Komünizm gibi bütün dünyayı tehdit eden erzel  fetin, gizli ve âşikâr, seri ve sinsi tahribatını tamamen neyle önlemek mümkündür?

"Muhterem vatansever, Allah'ına ve mukaddesatına bağlı necip Türk hâkimleri! şu korkunç küfür propagandasına körpe Müslüman Türk çocuklarının temiz ve saf dimağlarını senelerce tahrip ederek felce uğratan korkunç din düşmanlarının akıttığı zehirlere bakın.

"Ne korkunç hal ve tezatlar içindeyiz! Savcı bunu görmez, İşl m dinine ve bütün mukaddes dinlere yapılan bu korkunç taarruz ve hakareti tâkip etmez de, bu taarruzdan gençliğe muhafaza tedbirleri tavsiye edeni mi yakalar?

"Pek muhterem Türk Müslüman hâkimler! Siz Kur'an-ı M b nin Allah'ın nurunun pırıltıları ile dolu olan ve yalnız o nur-u İ  h yi aksettiren Risale-i Nur Gençlik Rehberi'nden dolayı m vekkilimi mahkûm edemezsiniz.

"Muhterem, as l ve Müslüman Türk hâkimleri! Pek iyi bilirsiniz ki, hakikî irşad âlimleri enbiyanın v risleridir. Bu mübarek zatlarda kendilerine miras kalan vaaz u nasihatı, Kur'an-ı M b nin emirlerine göre yaymakla mükelleftirler. Vazifesini yaparken hiçbir ücret ve ivazın talibi değildirler. Vazifelerini f sebilill h yaparlar. Ancak, Allah ve Resulünün rızasına taliptirler. Son nefeslerine kadar bu mukaddes vazifeye devam ederler. Çünkü, bu vazife onlara Allah ve Resulünün emanetidir. Müvekkilim, bu emaneti ehline tevdi ediyor diye nasıl tâkip ve t zip edilir? Nasıl bu ihtiyaç yaşında zayıf ve nahif bünyesi, inanamayacağı ağır bir teklif ile mükellef tutulur: 'Gel, zindana gir!'

"Bu, en korkunç bir zulüm olur. Bu zulme mâni olmak vazifesi de sizlere emanet edilmiştir.

"Bütün fenalıkları, günahları, ahlâksızlığı, rezaleti, fesat ve fitneyi imha edecek nurdur...

يُرِيدُونَ أَن يُطْفِئُوا ن رَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ إِل  أَن يَتِمَّ نُورُهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ

"**Meâli:** 'Onlar Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Allah ise, muhakkak nurunu tamamlamak, tamamen parlatmak istiyor, kâfirler hoşlanmasalar da.' "

Avukat
Abdurrahman şeref L  

Bu müdafaayı müteakip  stad Said Nursî'ye başka bir diyeceği olup olmadığı mahkeme reisi tarafından sorulmuş, mumaileyh ayağa kalkarak,

"Yalnız bir kelime söylemek için m saadenizi rica ederim."

"Buyurunuz."

"Muhterem vekillerim benim şahsım hakkında söylemiş oldukları senak r sözlere ben lâyık değilim. Ben, Kur'an ve iman hizmetinde çalışan âciz bir adamım. Başka bir diyeceğim yoktur."

Beraat kararının tebliği

Bunun  zerine muhakeme hitam bulmuş; heyet-i hâkime m şavereden sonra ittifakla beraat kararını tebliğ etmiş ve bu karar mahkemede hazır bulunan  niversiteliler ve halk tarafından şiddetle alkışlanmıştır. Savcılık tarafından temyiz edilmediği için karar kesinleşmiştir.

Gayet ehemmiyetli bir hâdis, bir istida ve bir şekvâdır

Gayet ehemmiyetli bir hâdis, bir istida ve bir şekvâdır

Pakistan'da çıkan es-Siddik namındaki mühim bir mecmua elimize geçti. Baktık ki, elli sahifelik o mecmuanın yarısına yakın kısmı Risale-i Nur'un bazı makaleleridir. Ve bilhassa başında Risale-i Nur'dan Yirmi İkinci Mektubun Birinci Mebhasını gayet ehemmiyetle ve takdirle âlem-i İslâma,

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ

âyetine bir dâvetnâme hükmünde yazdığını gördük. Şimdi o Arabî mecmuanın tercüme ettiği risalenin aslı olan Türkçesini efkâr-ı âmmeye, hususan bu hükûmet-i İslâmiyenin reislerine ve meb'uslarına bir sene evvel verildiği gibi, yine berâ-yı malûmat takdim etmek için iki-üç sebep var:

Birincisi: Risale-i Nur'dan Sikke-i Tasdik-i Gaybî mecmuasında yazılan kat'î, yüzer işârâtın ve emârâtın delâletiyle ve çok hâdiselerin o delâleti tasdikiyle sabit olmuş ki:

Risale-i Nur, mânevî tahribata ve anarşilik ve bolşevizm, tabiiyun ve maddiyyunluğa ve şükûk ve şübehata ve küfr-ü mutlaka karşı bir sedd-i Kur'ânî hizmetini bihakkın ifa etmesiyle, bu vatani bu tehlikeli dünya fırtınası içinde muhafazaya bir vesile olduğu ve bir sadaka-i makbule hükmüne geçip ikinci Harb-i Umumînin belâsına ve başka memleketlerde vuku bulan belâların bu memlekete girmesine mümânaatla mânevî bir siper teşkil ettiği bedahetle âşikâr olmuştur. Bu müddeayı Risale-i Nur'a nazar eden en muannid feylesoflar da tasdik etmeye mecbur kalmışlardır. İşte o Risale-i Nur beş yüz bin talebesiyle ve altı yüz bin nüshasıyla herkesin kalbinde iman dersiyile bir yasakçı bırakıp âsâyışı temin etmekle,

وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى

yani, "*Birinin günahıyla başkası mesul olamaz*" diye olan Kur'ân'ın bir kanun-u esasîsini tatbik çalışmasıyla ve milyonlarla okuyanlar içinde hiçbirisi onu okumaktan zarar görmemesiyle, bu zamanda bir mu'cize-i Kur'âniye ve bu vatan ve millet için bir vesile-i def-i belâ olduğu isbat edildiği halde; ve yirmibeş seneden beri gizli, ifsatçı, anarşi hesabına çalışan komiteler desiseleriyle mahkemeleri aleyhine sevk edip çalıştıkları ve beş vilâyette beş büyük mahkeme Risale-i Nur'un eczalarını inceden inceye tetkik edip medâr-ı mes'uliyet birtak nokta bulamayıp beraat verdikleri ve sonra da yirmi yerde yirmi adliye ayrıca alâkadar olup, mûcib-i mes'uliyet bir cihet olmadığından suç yok diye karar verdikleri ve Afyon Mahkemesi de iki defa iadesine karar verdiği halde, risalelerin iadesini ve tamam intişarını iktiza eden kanunî, hukukî esbab-ı mûcibe mevcut iken, beş seneden beri gizli komitelerin aldatmaları ve desiseleriyle ve bahanelerle Afyon Mahkemesinde beş senedir o mübarek risalelerin sahiplerine teslimi tehir edilmektedir. Halbuki, büyük emniyet dairelerince, zabıtaca sabit olduğu gibi, yüz binler Nur talebelerinde ve yüz binler Nur nüshalarında hiçbir zarar, bir vukuat görülmemesi, kaydedilmemesi gösteriyor ki, Risale-i Nur âsâyışın temel taşına hizmet eden bir sadaka-i makbule hükmündedir. Maddî ve mânevî tehlikelerden bu memleketi muhafazaya vesile olduğu tahakkuk eden bir hakikat-i Kur'âniyedir.

Risale-i Nur'un ehemmiyetli bir parçası olan ve binler gençleri vatan, millet ve âsâyışın menfaatine terbiye eden Gençlik Rehberi'nin mahkemesi dolayısıyla Üstadımız hasta halinde iki defa İstanbul'a mahkemeye gidip, yüz yirmi polisin kalabalığı dağıtmaya çalıştığı o mahkemede Gençlik Rehberi'nin hem müellifine, hem nâşirine ittifakla beraat ve ayrıca Rehberin de içinde bulunduğu umum risalelere beş mahkeme beraat vermişken, on beş günde teslimi lâzım gelen Gençlik Rehberi'nin on beş aydan beri teslim edilmemesiyle Denizli ve Ankara Ağır Ceza Mahkemeleri beş ayda beraat ve iadesine karar verdikleri halde Afyon Mahkemesi beş sene teslimi tehir etmesiyle ve Diyarbakır havalisine, vilâyât-ı şarkiyeye iman, din ve âsâyış noktasında yüz vâiz kadar menfaati bulunan bir zâtın kendi parasıyla aldığı hususî Nur nüshalarını—haklarında beş mahkemenin beraat kararı olmasına rağmen—müsadere edip vatana, millete fâideli hizmetine mâni olmasıyla o sadaka-i makbule hükmündeki vesile-i def-i belâ bu suretle gizlendiğinden, bir buçuk milyar lira zarara vesile olan bu belâ fırsat buldu, geldi denilebilir.

Eğer beş mahkemenin ve İstanbul'un verdiği beraat neticesiyle o Gençlik Rehberi intişar etseydi, onun dersiyile intibaha gelen ve gelecek olan Müslüman gençler, elbette başkalarının veyahut ihtilâlcilerin ifsadına meydan vermeyerek bir buçuk milyar lira zarardan bu milleti kurtarmaya sa'y ve gayret edecek idiler. Bir buçuk milyar liralık bu lekenin zuhuruna meydan vermeyecektiler.

Evet, Üstadımız eski Harb-i Umumîde Rusya'daki esaretinde anlamış ki, mânevî tahribatla gençleri ifsad eden tehlike memleketimize de gelecek diye telâş edip bütün kuvvetiyle o vakitten beri tahribat-ı mâneviyeye bir siper olmak için Gençlik Rehberi gibi çok eserler yazdı. Kur'ân-ı Hakîmin derslerini neşretti. Lillâhilhamd, pek çok gençleri kurtarmaya vesile oldu. Şimdi ehl-i siyaset madem müsalemet-i umumiyeyi ve ittihad-ı milleti istiyor; çabuk, Pakistan'ın dahi ehemmiyetle nazara alıp ve es-Siddık mecmuasında neşrettiği risalenin intişarına müsaade etsin.

1.) Mü'minler ancak kardeşirler. (Hucurât Sûresi, 49:10)

Nurları himaye etmek, Diyanet'in hakiki bir vazifesidir

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Kur'ân-ı Hakîmin bir kanun-u esasîsi olan **وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى** sırrıyla, "*Birisinin hatasıyla başkası, hattâ kardeşi de olsa mes'ul olamaz.*" Şimdi yüz otuz risalede birtek risalenin yüz sahifesinde bir sahife muannid insafsızların nazarında hatâ bile olsa, o yüz bin sahife olan yüz otuz kitabı mes'ul edecek dünyada bir kanun var mı? Halbuki bu otuz sene zarfında beş mahkeme aynı kitaplara beraat vermişler. Hem Malatya meselesi münasebetiyle yirmi mahkeme de alâkadar olmuşlardır. O yirmi mahkeme "Bir suç bulamıyoruz" dedikleri halde ve altı yüz bin nüshası dahilde ve hariçte intişar ettiği halde hiç kimseye zarar vermemesi ve Avrupa'da en yüksek mektep içinde Nur'un dershânesi diye ayırdıkları yerde Hristiyanlar dahi onları okuması ve âlem-i İslâm'da gayet takdirle intişar etmesi, hattâ Pakistan'da çıkan es-Siddık mecmuasının Risale-i Nur'un bir risalesini neşredip Diyanet Riyasetine göndermesi ve bu kadar intişarıyla beraber hiçbir âlim ona itiraz etmemesi gibi hakikatler gösteriyor ki, elbette Diyanet dairesi Nurları himaye etmek hakikî bir vazifesidir.

Diyanet dairesi, Meşihat-ı İslâmiye gibi, yalnız Türkiye'nin din muallimi değil, belki umum âlem-i İslâma Meşihat-ı İslâmiye yerine alâkası, nezareti, münasebeti var. Âlem-i İslâm o Diyanet dairesine karşı tam hüsn-ü zan etmek, su-i tevehhüm etmemek, hususan bu zamanda ziyade lüzumu var. Hem de Türkiye ile ittifak etmeyen İslâmî hükûmetlerde o mübarek daireye karşı su-i tevehhüm gelmemesine büyük bir vesilesi olan ve âlem-i İslâmın her tarafında, belki Avrupa'da takdire mazhar olmuş Risale-i Nur, o Diyanet dairesini hem şerefini muhafaza ediyor. Hem âlem-i İslâma karşı o dairenin bir eseri olarak intişarı gayet lâzım ve zarurî olduğunu bu noktayı ehl-i vukuf tam nazara alsınlar. Onun için biçare Said Nursî ve Nur talebelerinden yüz derece ziyade Diyanet Riyaseti âzaları, hocaları alâkadar olmak lâzım. Tâ ki, Risale-i Nur dinsizlerin taarruzlarına karşı muhafaza ve himaye edilsin. Mükerrer beraatler verildiği halde intişarına mâni olan desisecileri susturmak lâzım...

Said Nursî

Samsun Mahkemesi [1952]

Büyük Cihad gazetesinde yayınlanan mektup

[Bu mektup Samsun'da münteşir Büyük Cihad gazetesinde intişar etmiştir. Müfterilerin tahrikâtıyla Samsun'da muhakeme açılmasına sebep olmuştur. Muhakeme beraatle neticelenmiştir.]

Âlem-i İslâmın halâskârı, ehl-i imanın sertâcı, Risale-i Nur'un tercümanı Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerine,

Bu defa dindar Demokratların delâletiyle Afyon Mahkemesince Risale-i Nur'un serbestiyetine, bütün risale, mektup ve mecmualarının suç mevzuu teşkil etmediğinden iadelerine karar verilmesini, senelerce evvel ilân ettiğiniz "Risale-i Nur benim değil, Kur'ân'ın malıdır; Kur'ân'ın feyzinden gelmiştir. Hiçbir kuvvet onu Anadolu'nun sinelerinden koparıp atamayacaktır. Risale-i Nur Kur'ân'a bağlıdır; Kur'ân ise Arş-ı Âzamla bağlanmıştır. Kimin haddi var ki, onu oradan söküp

atsın?" diye olan hakikatli beyanatınızın açık bir tezahürü ve bu ulvî hizmetinizin İlâhî ve Kur'ânî olduğunun parlak bir delili bilerek, bu beraat kararının âlem-i İslâmın ve bâhusus bu millet-i İslâmiyenin saadetlerinin başlangıcı olması itibarıyla, başta, bütün varlığıyla bu zaferleri bekleyen ve Nur ailesine reis ve hakikatler deryasına kaptan tayin edilen ve zulmet-i küfürle tuğyan etmiş insanlığa hâdi ihsan olunan aziz, sevgili Üstadımız ve buna vesile olmakla ehl-i imanı kendilerine dost ve taraftar eyleyen dindar Demokratları ve âdil heyet-i hâkimeyi sonsuz minnetlerle tebrik eder ve arz ederiz ki:

Uzun senelerden beri terakki ve teâlîsi için çalıştığınız ve uğrunda fedâ-yı nefis ve can eylediğiniz hakikat-i Kur'âniyenin bugün bütün bir memleket, bir millet çapında ehl-i imanın kalblerine sürurlar getirerek fevkalâde inkişafı, hizmetine memur kılındığınız ve bilfiil muvaffak olduğunuz kudsî dâvâ ve hizmetinizin ne kadar yüksek ve parlak olduğunu güneş gibi ispat ediyor.

Yirmi beş, otuz seneden beri bütün mânilere ve sıkıntılara rağmen bu kadar sabır ve metanetiniz ve Kur'ân'dan kalb-i münevverinize gelen Risale-i Nur'un neşri cihetinde bu kadar hizmet ve mücahedeleriniz, istikbalin nesillerine ve İslâmın kahraman mücahidlerine bir nümune-i iktida ve imtisal oluyor. Kur'ân güneşinin sönmeyen nurları ve ebedî lem'aları olan Nur şua'larıyla cehil ve dalâlet karanlıklarını izale ederek, milyonlar kalbleri o nurla nurlandırıp ehl-i imanı kendinize minnettar ettiniz. Bu vatan ve bu millet, bu tarih ve bu toprak, sizin bu hizmetinizi, bu fedakârlığınızı hiçbir zaman unutmayacaktır. Ebediyet âlemine göç eylediğinizde dahi sizin bu hizmetiniz bir çekirdek olup, ondan fışkıran bir şecere-i âliye her tarafı kaplayacak ve o Nur ağacının etrafına toplanan büyük cemaatler ve Risale-i Nur'un yükselen ebedî şua'ları, o hizmetinizi ilelebed ve daha parlak ve daha şâşaalı idame edecekler.

Siz, Risale-i Nur'un tercümanı haysiyetiyle ve bu iman hizmetinizin İslâm ufuklarında parlaması cihetiyle, bu asrın bir hidayet serdarısınız.

Kur'ân-ı Kerîmin on dördüncü asr-ı Muhammedîdeki aziz dellâli ve o müthiş zamanın müthiş zulûmatına karşı nur-u Kur'ân'la mukabele eden büyük fedakârı ve Risale-i Nur'u yüz binler nüshalarını yüz binler talebelerinin kalemleriyle her tarafta neşredip dinsizliğe ve küfr-ü mutlaka karşı bir sedd-i Kur'ânî tesis eden muhteşem kahraman sevgili Üstadımız,

Âlemlere rahmetler ve saadetler getiren ve insanlığa selâmet ve teselliler bahşeden bu mukaddes hizmetinizde ehl-i imana zuhurunu müjde verip ispat ettiğiniz ve emareleri gözükmeye başlayan ve bütün kıt'alara şâmil hâkimiyet-i İslâmiyenin nurlu ve büyük bayramını bütün ruhumuzla tebrik eder, Cenâb-ı Haktan uzun ömürlerinize dualar eder, ellerinizden tâzimle öperiz.

Ankara Üniversitesi Nur talebelerinden
İsmail, Salih, Atif, Ahmed, Ziya, Mehmed, Abdullah

Samsun Mahkemesi tebligatı hakkında

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Samsun Mahkemesinden Sorgu ve Savcının Büyük Cihad'da intişar eden bir şekvâma dair beni Samsun Ağır Ceza Mahkemesine vermelerine dair bir davetiye geldi. Bana okudular. İçinde yalnız dört nokta nazar-ı ehemmiyete alınabilir gördüm:

Birincisi: Büyük Cihad'ın müdür-ü mes'ulü mahkemede müddeiumumîye demiş ki: "Said Nursî o makaleyi bana göndermiş. Ben de neşrettim."

Bu meselenin hakikati şudur: Ben hasta iken Emirdağ'daki kardeşlerim yanıma geldiler. Emirdağ'da başıma gelen zâlimâne hâdiseye dair konuştuk. Hem hastalıklı, hem hiddetli, hem Ankara'ya şekvâ suretinde birşeyler söylemişim. Yanımdaki hizmetçim kaleme aldı. Nur talebelerinin tensibiyle Ankara'daki bir iki Nur talebesine gönderip, tâ bazı dindar meb'uslara göstereyim, bu hastalığımda bana sıkıntı verilmesin. Hem gönderilmiş. Bazı meb'uslar da görmüş. Ve bilmediğimiz bir zatın hoşuna giderek Büyük Cihad müdürüne göndermiş. Ben kasem ederim ki, o zamandan şimdiye kadar bilmiyorum ki kim göndermiş. Fakat neşrolduktan sonra bir nüsha buraya gelmiş. Yeni harfleri bilmediğim için bana birisi okudu. Ben memnun oldum. "Allah razı olsun neşredenlere" dedim. Gerçi otuz beş seneden beri siyaseti terk etmişim. Fakat Büyük Cihad gibi hâlisâne dine hizmet eden o cerideye ve onun sahip ve muharrirlerine din namına minnettâr oldum ve "Allah razı olsun" dedim. Haberim olmadan ve para da vermeden daima bana o mübarek gazete gönderiliyordu.

İkinci nokta: Benim Samsun'daki Ağır Ceza Mahkemesine sevk edilmekliğime dairdir. Bu

noktada bunu kat'iyen beyan ediyorum ki, Samsun havalisinde, hususan Büyük Cihad dairesine mensup mübarek âhiret kardeşlerim ve Nur talebelerini ziyaretle görmek için oraya gitmek isterdim. Fakat doktorların raporlarıyla, kat'î iktidarsızlığım o dereceye gelmiş ki, beş dakikalık karşımdaki, bu meselenin başlangıcı ve esası olan mahkemeye, bir buçuk senedir bana haber verdikleri halde gidemiyorum. Mecburiyetle müddeiumumî ve hâkim vazifesini gören sorgu hâkimi yanıma geldiler. Medâr-ı sual ve cevap Büyük Cihad gazetesini de getirdiler. Gazetenin bazı sözleri benim sözlerim içine karıştırılmış. Ben de onlara cevaplarını vermişim. Eğer faraza Ağır Ceza bu ehemmiyetsiz meseleye ehemmiyet verse, benim mahkememi Eskişehir'e nakline müsaade etsin ki, orada sıhhiye heyetinden iki aylık raporlu zehir hastalığı ile şiddetli hasta bulunduğumdan bizzat bulunabilirim. Yoksa imkânı yoktur.

Üçüncü nokta: Savcı ve sorgu hâkimi 163. maddeye dayanıp Said Nursî'yi dini siyasete âlet ve âsâyîşe zararlı propaganda diye ittiham ediyorlar. Bu noktanın hakikatini yirmi dokuz senedir beş altı mahkeme ve beş altı vilâyetin zabıtalari ve yüz otuz üç parça kitaplarımı ve binlerce umum mektuplarımı elde ettikleri halde ve dinsiz komitelerin tahriki ile safdil bazı memurları aldatmalarıyla kat'iyen iki meseleden başka medar-ı mes'uliyet bulmadıklarına delil: İki sene bütün mektuplarım ve kitaplarım Denizli Ağır Ceza mahkemesiyle Ankara Ağır Ceza Mahkemesi ve Mahkeme-i Temyiz de müttefikan hem benim beraatime, hem bütün kitapların iadesine karar vermeleri ve beş altı vilâyette yalnız tesettüre dair bir âyetin tefsiri bahanesiyle birtek mahkeme hafifçe ceza vermek istedi. Kat'î ve kuvvetli cevabıma karşı mecburiyetle meseleyi kanaat-ı vicdaniyeye çevirdiler. Demek onlar da medâr-ı mesuliyet bulamadılar. Bu noktayı izah için Afyon mahkeme reisine gönderdiğim istidayı size de berâ-yı malûmat gönderiyorum.

Elhasıl: Aynı nakarat beş-altı mahkemede tekrar edilmiş ve medâr-ı mes'uliyet bulamamışlar. Şimdi Samsun savcısı ve sorgusu ve yirmi sekiz seneki nakaratı aynen tekrar ediyorlar: "Şahsî nüfuz temin için propaganda yapıp dini siyasete âlet ediyor." Beş mahkemede dört yüz sahife kadar olan cerh edilmemiş müdafaatıma, benim bedelime havale ediyorum. Beni konuşturmaktan ise ona baksınlar.

Said Nursî

Samsun'dan gelen tebliğnâmeye karşı kısa cevap

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Samsun'dan gelen tebliğnâmeye karşı kısaca cevabımı Samsun Heyet-i Hâkimesine takdim ediyorum:

Birincisi: Ben makalemi kendim göndermemişim. Bütün buradaki dostlarım biliyorlar.

İkincisi: Benim gizli düşmanlarımla suikastıyla zehir tesemmümü ile şiddetli hastalığımdan yanımdaki camie on defada ancak bir defa gidebiliyorum. Bu Samsun Mahkemesini yakınımızdaki Eskişehir'e naklini kanunen talep ediyorum.

Üçüncüsü: Dini siyasete alet etmek ittihamı ise seksen senelik hayatımın ve bütün dostlarımın ve divan-ı harb-i örfideki mudafaatımın tasdikiyle *"bütün dünya siyasetini dinin bir hakikatına feda ettiğim"* olan bu davayı cerh edemediler. Hem beş mahkeme medar-ı mes'uliyet bir şey bulamadı beraat verdi.

Dördüncüsü: Asayiş ihlaldir. Yirmisekiz sene işkenceler verildiği ve yüzbinler fedakar kardeşleri olduğu halde, hiç bir zabıt medar-ı mesuliyet bir suç bulamadılar.

Haşiye: İzahı "Büyük Cihad" hey'etine yazdığım bera-yı malumat mektupdadır.

Said Nursi

Emirdağında Üstadımız efendimizden bera-yı malumat bize gönderilen bu mektubu ve bu mektubun zahirinde yazılı *"iki mühim vekilin Risale-i Nur'un serbestiyetine tarafdar"* olduklarının müjdesini bera-yı malumat sizlere arz ediyoruz.

Husrev

Üstadın müdafaası

[Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî, Samsun'da münteşir
Büyük Cihad gazetesinde neşrolup orada muhakemesi görülen

*bu müdafaayı İstanbul mahkemesinde okumuş ve
mahkeme beraatle nihayet bulmuştur.]*

(1) Gizli düşmanlarımız bu Ramazan-ı Şerifte, tekrar adliyei benim aleyhime sevk ettiler. Mesele de bir gizli komünist komitesiyle alâkadardır.

Birisi, bütün bütün kanun hilâfına olarak, beni tek başımla ve yalnız olarak kırdı ve dağda otururken, üç silâhlı jandarma ile bir başçavuş yanıma gönderdiler. "Sen başına şapka giymiyorsun" diye zorla beni karakola getirdiler. Ben de, adaleti hedef tutan bütün adliyelere söylüyorum ki:

Böyle beş vecihle kanunsuzluk edip, kanun namına beş vecihle İslâm kanunlarını kıran adam, hakikî kanunsuzlukla ittiham edilmek lâzım gelirken, onların o acip kanunsuzluğu ve bahanesiyle iki seneden beri vicdanî azap verdiklerinden, elbette mahkeme-i kübrâ-yı haşirde bunun cezasını çekeceklerdir.

Evet, otuz beş senedir münzevî olduğu halde hiç çarşı ve kasabalarda gezmeyen bir adamı, "Sen frenk serpuşunu giymiyorsun" diye ittiham etmeye dünyada hangi kanun müsaade eder? Yirmi sekiz senedenberi beş vilâyet ve beş mahkeme ve beş vilâyetin zabıtalrı onun başına ilişmedikleri halde hususan bu defa İstanbul mahkeme-i âdilesinde yüzden ziyade polislerin gözleri önünde, hem iki ayda yaya olarak her yeri gezdiği halde, hiçbir polis ilişmediği ve Mahkeme-i Temyiz "Bere yasak değil" diye karar verdiği, hem bütün kadınlar ve başı açık gezenler ve bütün askerî neferler ve vazifedar memurlar giymeye mecbur olmadıklarından ve giymesinde hiçbir maslahat bulunmadığından ve benim resmî bir vazifem olmadığından—ki resmî bir libastır—bereyi giyenler de mes'ul olmazlar denildiği halde, hususan münzevî ve insanlar arasına girmeyen ve Ramazan-ı Şerifin içinde böyle hilâf-ı kanun en çirkin birşeyle ruhunu meşgul etmemek ve dünyayı hatırına getirmemek için has dostlarıyla dahi görüşmeyen, hattâ şiddetli hasta olduğu halde, ruhu ve kalbi vücuduyla meşgul olmamak için ilâçları almayan ve hekimleri çağırmayan bir adama şapka giydirmek, ecnebî papazlara benzetmek için ona teklif etmek ve adliye eliyle tehdit etmek, elbette zerre kadar vicdanı olan bundan nefret eder.

Meselâ, ona teklif eden demiş: "Ben emir kuluyum." Cebr-i keyfî kanun ile emir olur mu ki, emir kuluyum desin? Evet, Kur'ân-ı Hakîmde, Yahudi ve Nasranîlere başta benzememek için ona dair âyet olduğu gibi,

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولَى الْأَمْرِ مِنْكُمْ ۝

âyeti ulü'l-emre itaati emreder. Allah ve Resulünün itaatine zıt olmamak şartıyla, o itaatın emir kuluyum diye hareket edebilir. Halbuki bu meselede, an'ane-i İslâmiye kanunları, hastalara şefkatle incitmemek, gariplere şefkat edip incitmemek, Allah için Kur'ân ve ilm-i imanîye hizmet edenlere zahmet vermemek ve incitmemek emrettiği halde, hususan münzevî, dünyayı terk etmiş bir adama ecnebî papazlarının serpuşunu teklif etmek on vecihle değil, yüz vecihle kanuna muhalif ve İslâmın an'anevî kanunlarına karşı bir kanunsuzluktur ve keyfî bir emir hesabına o kudsî kanunları kırmaktır.

Benim gibi kabir kapısında, gayet hasta, gayet ihtiyar, garip, fakir, münzevî, Sünnet-i Seniye muhalefet etmemek için otuz beş seneden beri dünyayı terk eden bir adama bu tarz muameleler, kat'iyen şek ve şüphe bırakmadı ki, komünist perdesi altında anarşilik hesabına vatan ve millet ve İslâmiyet ve din aleyhinde müthiş bir suikast eseri olduğu gibi, İslâmiyete ve vatana hizmete niyet eden ve müthiş haricî tahribata karşı cephe alan dindar mebuslar ve Demokratlara dahi büyük bir suikasttır. Dindar mebuslar dikkat etsinler, bu dehşetli suikaste karşı müdafaada beni yalnız bırakmasınlar.

Hâşiye: Rusun Başkumandanı kasten önünden üç defa geçtiği halde ayağa kalkmayan ve tenezzül etmeyen ve onun idam tehdidine karşı izzet-i İslâmiyeyi muhafaza için ona başını eğmeyen; İstanbul'u istilâ eden İngiliz Başkumandanına ve onun vasıtasıyla fetva verenlere karşı, İslâmiyet şerefi için, idam tehdidine beş para ehemmiyet vermeyen ve "Tükürün zâlimlerin o hayâsız yüzüne!" cümlesiyle ve matbuat lisaniyle karşılayan; ve Mustafa Kemal'in elli mebus içinde hiddetine ehemmiyet vermeyip, "Namaz kılmayan haindir" diyen; ve Divan-ı Harb-i Örfî'nin dehşetli suallerine karşı, "Şeriatın tek bir meselesine ruhumu feda etmeye hazırım" deyip dalkavukluk etmeyen; ve yirmi sekiz sene, gâvurlara benzememek için inzıvayı ihtiyar eden bir İslâm fedaisi ve hakikat-ı Kur'âniyenin fedakâr hizmetkârına maslahatsız, kanunsuz denilse ki, "Sen Yahudi ve Hristiyan papazlarına benzeyeceksin, onlar gibi başına şapka giyeceksin, bütün İslâm ulemasının icmâına muhalefet edeceksin; yoksa ceza vereceğiz" denilse, elbette öyle herşeyini hakikat-i Kur'âniyeye feda eden bir adam, değil dünyevî hapis veya ceza ve işkence, belki parça parça bıçakla kesilse, Cehenneme de atılsa, kat'iyen; yüz ruhu da olsa, bütün tarihçe-

i hayatının şehadetiyle, feda edecek...

Acaba, bu vatan ve dinin gizli düşmanlarının bu eşedd-i zulm-ü nemrudanelerine karşı, mane'î pek çok kuvveti bulunan bu fedakârın tahammülü ve maddî kuvvetle ve menfî cihette mukabele etmemesinin hikmeti nedir?

İşte bunu size ve umum ehl-i vicdana ilân ediyorum ki, yüzde on zındık dinsizin yüzünden doksan mâsum'a zarar gelmemek için, bütün kuvvetiyle dahildeki emniyet ve âsâyişi muhafaza etmek için, Nur dersleriyle herkesin kalbine bir yasakçı bırakmak için Kur'ân-ı Hakîm ona o dersi vermiş. Yoksa bir günde, yirmi sekiz senelik zâlim düşmanlarımdan intikamımı alabilirim. Onun içindir ki, âsâyişi mâsumların hatırı için muhafaza yolunda haysiyetini, şerefini tahkir edenlere karşı müdafa'a etmiyor ve diyor ki: **"Ben, değil dünyevî hayatı, lüzum olsa âhiret hayatımı da millet-i İslâmiye hesabına feda edeceğim."**

Said Nursî

(Bu müdafaadan sonra Samsun mahkemesi beraetle neticelenmiştir.)

1: 372 senesi Şevval'in 13. Perşembe günü Üstadımız Samsun Mahkemesi münasebetiyle İstanbul Mahkemesi'nde mahkemenin suallerine aynen bu şekvayı izahatla okudular.

Üstadımız iki sene evvel Ramazanda beş vecihle kanunsuz bir taarruza maruz kaldığı zaman dindar meb'uslara ve heyet-i vükelaya bir şekva suretinde hizmetkârına ve bir-iki talebesine bu gelen şekvayı söylemiş. Hizmetçisi de Ankara'daki bir-iki Nur talebesine göndermiş ki, o şekvayı dindar meb'uslara verip heyet-i vükelaya göstereyim. Onlara göstermişler. Bazılar neşrini münasib görmüşler, Büyük Cihad'a gönderilmiş. İşte iki seneden ziyade, beş vecihle kanunsuz, kanun namına Üstadımıza azab verdiler. Şiddetli fakr u ihtiyacıyla beraber yüz yirmi lira yalnız bir şahidlik "Makaleyi kim göndermiş?" diye, verdirmeye mecbur ettiler. Halbuki veren de mahkemede kendi ikrarıyla söylemiş.

Nur Talebeleri namına
Zübeyr

Büyük Cihad Gazetesinin 20.6.1952 tarih 67 no.lu nüshasında neşredilmiştir.

1.) Ey îmân edenler! Allah'a itaat edin; Peygambere ve sizden olan idarecilere de itaat edin. (Nisâ Sûresi, 4:59)

Medar-ı ibret ve hayret ve şükrandır ki..

Medar-ı ibret ve hayret ve şükrandır ki;

Yirmi dokuz senedir - elli seneden beri benimle muaraza eden gizli düşman komiteler- bütün desiseleriyle aleyhimde adliyeyi hükümeti sevk etmeye çalışırken ve her desiseye baş vururken, yüz otuz kitabımı, binler mektuplarımı tetkik ve taharri için adliyenin nazarını celbetmiş. O adliyeler beşi kat'î beraet ve umum kitapları "Suç yok" diye iadeye karar vermeleri: Ve geçen Malatya hadisesi münasebetiyle yine gizli düşmanlarımız hükümetin ve adliyenin, nazar-ı dikkatini bizlere çevirmeye çalıştıkları halde, yirmi üç mahkeme demişler ki: "Suç bulamıyoruz".

(Haşiye)

Acaba benim gibi dünya ehli ile münasebeti pek az ve Risale-i Nur gibi hakikati hiç bir şeye feda etmeyen, yüzotuz kitabımda bu kadar aleyhimizde bahane arayanlar varken, hiç bir suç bulunmaması.. Ve yalnız Eskişehir'in bir tek mesele olan tesettürden başka, o da cevap verildikten sonra, kanaat-ı vicdaniyeye çevrilmesi.. Halbuki, Nur talebeleri gibi takvaya taraftar olanlardan bir tek adamın on mektubunda, on günde onu mes'ul edecek bazı maddeler bulunur, bu kadar hadsiz bir derecede kesretli bir şeyde medar-ı mes'uliyet adliyeler göstermemesi, iki şeyden hali değil:

Ya kat'iyen bir inayet ve hıfz-ı ilâhidir ki, bu cihette merhametini, rahimiyyetini Nur talebeleri, Kur'an hizmetkârları hakkında gösteriyor.. Ki bize temas eden bütün adliyeleri böyle harika bir adalet ve hiç bir cihette haksızlık yapmamaya ve böyle aleyhimizde binler esbab varken, o hakikat-ı kudsiye-i Kur'aniyenin bir hizmetine yardım etmişler. Biz de bütün ruh-u canımızla onlara teşekkür ederiz.

Eski zaman adliyelerinin önünde padişahlar, fukaralarla diz çöküp muhakeme olması.. Ve

Hazret-i Ömer Radiyallahü anhü adaleti zamanında, âdi bir Hıristiyanla ve Hazret-i Ali Radiyallahü anhü âdi bir Yahudi ile muhakeme olması ile; gösterilen adliyedeki haktan başka hiçbir şeye alet olmadığını gösteren adliyelik; bu sırr-ı azimine, bizimle alâkadar olan bu adliyeler -Bize temas eden cihette- mazhar olmuşlar. Onun içindir ki, bu yirmi sekiz senedir bu kadar işkenceler, tazyikatlar gördüğüm halde, hiçbir adliye adamlarına bu sırr-ı azime binaen değil küsmek ve beddua etmek, bilâkis kalben bir minnettarlık, bir nevi teşekkür, bir tebrik var...

Said-i Nursi

Haşiye: Denizli'de bütün Risale-i Nur eczaları, iade edilmesi ve İstanbul'da ve Ankara'da ele geçen bütün Risaleleri iade etmeleri ve Tarsus ve Mersin'de ellerine geçen umum risaleleri iade etmeleri.. Ve dört ay Ankara bütün Risaleleri tetkik ile iadesine ve beraetine karar vermeleri ve beraet ve iadeyi mahkeme-i temyiz dört defa tasdik etmesi.. Ve en ziyade uğraşan Afyon, dört sene sonra iki defa beraet ve iadesine karar vermesi gösteriyor ki, adliyeler tamamıyla hakiki adaletle iş görmüşler ki, yeni şeylerin ehemmiyeti kalmıyor.

Said-i Nursi

Isparta Mahkemesi [1956]

İddianemeye karşı İtirazname [bir kısmı]

Emirdağ C.M.U.si eliyle, Isparta Sorgu Hâkimliğine!

Isparta C.Müdde-i Umumisinin 25.3.956 tarih ve 311 sayılı;

İddianamesine İtirazım

Üç sene evvelki bir tevehhüme binaen yazılan bir iddianame, üç sene sonra Ramazan içinde gayet hasta bulunan Üstad'ımız Said-i Nursi'ye o iddianame geldi.

Dedi ki: "Ben, bu otuz senede halimi tetkik eden ve beş defa beraet veren âdil mahkemelerini ittiham etmek hükmünde, tekrar aynı mesele ve otuz senede mes'uliyeti mûcib delili bulunmayan "gizli cem'iyetçiliğe dair" otuz senelik adliyeleri ittiham etmek hükmünde olan bu yeni iddianameyi reddediyorum, kabul etmem. Ta hakkımda beraetle adalet eden o âdil mahkemelere hürmetsizlik olmasın.. ve intişar etmiş ikiyüz sahifeden ziyade müdafaatlarım, benim bedelime bu tekrar edilen ittihamnameye bir itiraznamemdir.. Başka bir diyeceğim yok..."

"Sen bu itiraznameye bir haşiye yaz, çünkü hastalığım şiddetlidir" dedi. Sözü kesti.

Hizmetinde bulunan ben ve Mustafa Acet onun bedeline bir iki hakikatı ifşa ediyoruz. Şöyle ki:

Bu beş altı senedir hizmetinde bulunduğumuz Üstad'ımız Said-i Nursî'nin acib bir hasiyeti budur ki: İnsanlardan hatta en yakın dostlarla, hatta en yakın dost ve akrabalarıyla görüşmek istemiyor. Hatta yirmi sene talebesi ve hayatta kalan tek bir kardeşini, yakınında olduğu ve otuz senedir görüşmediği halde, görüşmek için çağırıyor. Fıtratında öyle bir inziva var ki; Zaruret-i kat'î olmazsa ve Nur dersinden bir hakikat-i imaniye olmazsa, halklarla konuşmak kat'iyen istemiyor: Hatta daimi hizmetinde bulunduğum halde, dört-beş günde bir defa benimle ciddi konuşmuyor. Konuşsa da bir şaka suretinde konuşuyor. Benden çok ziyade sâdıkane hizmet eden kardeşlerim için de beni hizmetinde tercihi; Ben bu sırr-ı inzivayı ve tevahhuşu bozmamak, fıtratımda bir seciye bulunduğundandır. Hatta bazı bana: "Taşsın, hayvansın... o cihetten seni tercih ediyorum." der

Biz bütün yakın talebeleri biliyoruz ki; nasıl maddî hediye kabul etmiyor, manevî bir hediye olan hürmetkârane bir hizmeti de istemiyor, istiskal ediyor. Hem dünyada hiç bir mal ve mülk, hanesi olmadığı gibi; Öyle de kendine hiç bir kemalât vermiyor "Ben müflis, miskin bir adamım. Hazine-i Kur'anîyenin bir hizmetkârıyım." der.

Ben birkaç senedir en gizli sırrına vakıf olduğum halde, benlik ve enaniyeti ima edecek bir seciyesini bulamadım. Risale-i Nurda yazdığı gibi; acz-ı mutlak, fakr-ı mutlak seciyesiyle daima şükür ve sabır seciyesini görüyorum. Bütün vazifesi, hissiyatı: Kur'an-ı Hakimin hakaik-i imaniye derslerinden kendine bulduğu ilâçları, tiryakları ehl-i imana da bildirmek bir vazife-i fitriyesi olduğunu ben ve kardeşlerimiz biliyoruz, görüyoruz. Musibet ve belâlar geldiği vakitte bizlere

der: "Vazifemiz hizmettir. Muvaffakiyet, muzafferiyet vazifemiz değil.. O vazife-i ilâhiyyedir. Vazife-i ilâhiyyeye karışmak haddimiz değil." diye zalim düşmanlarına da beddua etmiyor.

Hem yine bütün kardeşlerimiz biliyorlar ki; Otuz beş senedir Euzü billahi mineşşeytani vessiyaseti deyip terkettiği siyaseti, otuzbeş senedir (bir buçuk sene müstesna) hiç bir gazeteyi okumak, dinlemek istemedi. Yalnız düvel-i İslâmiyenin teşekkülünde ve Hıristiyan âleminde şiddetli bir dinsizlik, bolşevizm, İslâmiyetin hakikatına karşı mübarezesi noktasında bir buçuk senedir yeni harf bilmediği halde, ben bazı merak ettiği nokta için dinlettiriyordum.

Acaba bu kadar infiradî inziva bir hayata sahip olan ve böyle bir acib seciyesi bulunan ve dünyanın en yüksek şeylerine beş para ehemmiyet vermediği ve bu kadar musibetlere giriftar olduğu halde, menfice hareket etmediği, müdafaatında dediği gibi: **"Yirmi sekiz senedeki bana edilen emsalsiz işkencelere, sekiz günde intikamımı alabilirdim."** Fakat Kur'anın bir kanun-u

esasisi olan **وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى** sırrıyla, asayışı bütün kuvvetiyle muhafaza için o işkenceli zulümlere karşı menfice hareket etmediği mahkemelerce tahakkuk etti... Acaba böyle bir adamın siyasî cemiyetlerle münasebeti olabilir mi?

Eğer onun Nur talebelerine Üstadlığı itibarıyla cemiyet namı verilse, bütün vâizlere, muallimlere ve imamlara cemiyet namı vermek gibi olur. Belki onun hizmet-i imaniyesi; haricî, dahilî düşmanlara karşı bir manevî mücadele olduğu itibarıyla, ona cemiyetçi denilse; bütün zabıtlara, taburlara cemiyet namı vermek lâzım gelir.

Üstad'ım Said-i Nursi Uhuvvet-i İslâmiye itibarıyla, bütün hayatında bütün Müslümanlara bir irtibatı ve tesanüd ve muhabbeti taşıdığı halde, ona cemiyetçi demek uydurma bir ittihamdır. Âlem-i İslâmın mecmuuna gizli cemiyet denilemez. Yüzde doksan sekiz adam, bir kaç adama karşı cemiyettir demek, bir hezeyandır. Çünkü ekseriyete karşı ekalliyetin içtimasına cemiyet namı verilir.

Meclis-i meb'usanda, divan-ı riyasette M.Kemal'in hiddetli, şiddetli itirazına karşı en gizli sırlarını çekinmeyerek söyleyen.. ve Divan-ı Harb-i Örfi'de irtica' ittihamına karşı: **"Eğer Meşrutiyet, İttihad ve Terakkî partisinin istibdadından ibaret ise, bütün dünya şahid olsun ki ben mürteciim"** diyen, darağaçlarına beş para ehemmiyet vermeyen ve bir makalesiyle yirmi bin adamın İttihad-ı Muhammedî Cemiyeti'ne girmelerine vesile olan ve bütün hayatında esrarını ifşa eden bir adama: **"Siyasi gizli cemiyet kuruyor"** denilse, elbette gayet kat'î bir hatadır.

Hem şimdi cemiyet namını vermek, bu otuz senede bu kadar tarassudlar ve mahkemelerdeki yüzlerle mektuplar ve Risale-i Nur kitaplarının tedkiki neticesinde, beş mahkemenin cemiyete dair en küçük bir emare bulmıyarak verdikleri beraet hükümlerini ittihamdır.

Said-i Nursi'nin şiddetli hastalığı
zamanında hizmetinde bulunan
Ziver Gündüzalp

İtiraznamenin Tetimmesidir

İtiraznamenin Tetimmesidir.

Isparta Sorgu Hâkimliğine gönderilmek üzere, Emirdağ Sorgu Hâkimliğine!

Isparta C.M.U'nin 25.3.956 tarih ve 311/18 numaralı esas hakkındaki iddianamesine kanunî müddet zarfında itirazımdır.

Muhterem hâkim! Bana isnad olunan suç: "Lâikliğe aykırı olarak devletin içtimaî, iktisadî, siyasî veya hukukî temel nizamlarını dinî esas ve inançlara uydurmak amacıyla gizli cem'iyet te'sis etmek, tanzim, sevk ve idare etmek.. ve Türk Ceza Kanununun 163. maddesine göre cezalandırılmam" taleb olunmaktadır.

Şimdi hak ve insaf kaideleri içerisinde bir an düşünelim! Bana isnad olunan bu suç dolayısıyla beş defa Ağır Ceza mahkemelerinde beraet kararı almış bulunmaktayım.. Ve hem de üç sene evvel Malatya hadisesi münasebetiyle alâkadar yirmi mahkeme: "Suç yoktur" diye hükmetmiştir. Hem otuz sene içinde hiç bir mahkeme cem'iyetçiliğe dair en küçük bir delil bulamamış ve temyiz mahkemesi verilen beraeti ve Risale-i Nur kitaplarının iadesini tasdik etmiş ve bu mes'ele kaziyeye muhkeme haline gelmiştir.

Hakikat-ı hal böyle olduğu halde, şimdi yine aynı suç için ceza talep olunması, Ceza kanununun umumî prensiblerine ve Türk Ceza kanununa aykırı değil mi? Eğer bu suçtan hakkımda dava ikamesini talep eden zat, aynı suçtan beraet ettiğimi bilmiyorsa, kusur benim midir?

Şeytanların dahi elini çektiği, ahiret kapısında bekliyen bir kimsenin işlemiş olduğu fiil ve hareket, ariz-amik tedkik olunmadan mahkemelere sürüklenmesi, vicdan ve adaleti rencide etmez mi?

Muhterem hâkim! Merkezi Isparta'da olmak üzere tarafımdan bir cem'iyetin kurulduğu ve Nur Risaleleri diye yazdığım eserlerin de bu cemiyetin nizamnamesi ve bunu okuyan Müslümanların ise Nur talebeleri ve binnetice farazî cemiyetin a'zası kaydedilmiş olduğu.. Ve nihayet bu cemiyetin Irak'ta kurulmuş Müslüman Kardeşler cem'iyetiyle de irtibat te'min etmiş olduğu gibi şeyler maalesef iddia edilmektedir.

Türkiye Cumhuriyeti kanununun 163. maddesinin ikinci fıkrasında "Dağılmaları emredilmiş olan yukarda yazılı, cem'iyetleri sahte nam altında veya muvazaa şeklinde olanı dahi yeniden te'sis, teşkil, tanzim veya sevk ve idare edenler..." diye yazılı bulunduğu veçhile; bu fıkranın mefhum-u muhalifinden bu maddenin birinci ve ikinci fıkralarına göre suç olabilmesi için, suç unsuru olan bir cemiyetin, Cemiyetler Kanunu'na göre teessüs ederek faaliyete geçmesi kanunun sarih ve âmir bir hükmü değil midir?

Saniyen: Nur Risaleleri, iddia olunduğu gibi müddeinin farzettığı cemiyetin nizamnamesi hâşâ olamaz. Nur risaleleri Kur'an-ı Azimüşşanın bir tefsiri olduğunu bilmeyen bir Müslüman kalmamış iken, müddeinin burada kasden Kur'an-ı Azimüşşana yakışmayacak bir lisan kullanmasından üzüldüm.

Muhterem hâkim!

Bir kimse bir eser yazsa ve bu eseri okuyacak olsa ve okuyanlar da eseri sevse, hatta hayatta kendine rehber ittihaz etse; bu fiil ve hareketi bir cemiyetin kurulması mı demek olur?..

Yine benim çok eski senelerdenberi içimde sakladığım gayeyi tahakkuk ve te'mine çalıştığımı beyan ile, müteaddit def'alar mahkemeye verildiğimi iddia etmektedir. Şimdi müddei benim mahkemelere verildiğimi bildiği halde, bu mahkemelerin neticesinin de nasıl tecelli ettiğini merak edip öğrenmiş midir? Öğrenmiş ise, beraet ile neticelenen bu mahkemelerden (Yani aynı suçlardan dolayı) hakkımda iddianame tanziminde hüsn-ü niyet eserini maalesef görmüyorum. Peşinen arzedeyim ki: Güya suç diye gösterilen onların cümlesi kavli-i mücerreden ibarettir.

Yine yazdığım bir mektupta "Kur'an-ı Azimüşşanın istikbalde İslâmiyete tam bir bayram getireceğini, Nur risaleleri ve bu risaleleri okuyanların mahkemelere verildiğini ve fakat âdil mahkemeler huzurunda beraet ettiğimi "yazdığım iddia edilmektedir. Bu temennî ve iftihar vesilesi olan cümlede müddeinin nasıl bir suç bulmuş olduğu anlaşılmamaktadır.

Neticeten: İddianamede isnad olunan suç hakkında delillere gelince:

1- İkrar ... İşte muhterem hakim! Delil olarak gösterilen ikrarın iddianamede bir temenni ve iftihar vesilesi bulduğu, yüksek nazarınızdan kaçmayacaktır.

2- Şehadet... Suç mahiyetine göre, hadise şehadetle tebeyyün etmez. Çünkü 163. maddeye göre suç olabilmesi için kanun mucibince kurulmuş bir cemiyetin bu maddeye aykırı olarak faaliyette bulunması iktiza eder. Keyfi, indî, farazî bir cemiyet iddiası ise, hukukî olmaktan çok uzaktır.

3 - Elde edilen kitapları da iki kısımda mütalâa edebiliriz:

A- Nur risaleleri..

B- Kanun-u mahsus mucibince matbaalarda tab' edilen eserler..

Bunlardan Nur risalelerini en salâhiyetli yüksek ilim heyetinin bilirkişiliği neticesinde kanuna aykırı hiç bir cihet görülmediğinden beraetle neticelenmiş olup, aleyhimizde hiç bir vecihle bir delil teşkil edemeyeceği gibi, tab'olunan eserlerin dahi isnad olunan suç ile bir alâkası mevcut bulunmadığı aşikârdır.

4- Mektup... İddianamede yazdığım beyan olunan mektupta, yukarıda beyan olunduğu vecihle bir temenni ve mahkemelerle iftihadan ibaret bulunan mektubun hiç bir suretle aleyhimizde bir delil olmayacağı meydandadır.

5- Ehl-i vukuf raporları... Müddei bu kadar senedir Türkiye'de yaşadığına göre, Risale-i Nur hakkında müsbet ve lehde olan verilen ehl-i vukuf raporlarını görmemesi ve okumaması hayretimi mucib olmuştur.

Yukarıdan beri izah ettiğim vecihle Nur risalelerinin hiç bir suretle kanuna aykırı olmadığı ve beraetle neticelendirildiği halde, bunun aleyhimizde delil gösterilmesi, müddeinin hüsn-ü niyetle hareket etmediğine bir karine olup, ancak müsned suç hakkında muhtelif vilâyet Ağır Ceza Mahkemelerinin, yani Türk İslâm mahkemelerinin vermiş olduğu âdil hükümler hatırı için, bu müddei kardeşimizi de bu cihetle affederek vicdanınızdan bir suretle suç teşkil etmeyecek olan iddianameye bu suretle itiraz ederim. 1.5.956

Men'-i Muhakeme Kararının son kısmı

Isparta Sorgu Hâkimliğince verilen Men'-i Muhakeme Kararının son kısmı

T.C.

Isparta Sorgu Hâkimliği

Esas: 954/28

Karar: 956/65

C.M.: 954/311

..... Dosyada adları yazılı maznunların Ceza Kanununun 163/1, 173/3, 65-26-40'ıncı maddelerine tevfikân cezaları tayin ve tesbit olunmak üzere haklarında Isparta Ağır Ceza Mahkemesinde son tahkikatın açılması C.M. Umumiliğinin 25/3/956 tarih 311/18 sayılı iddianamesiyle istenmekte ve bu iddianame son olarak evrakı tetkik eden bilirkişinin tarihsiz raporuna istinad ettirilmekte ise de;

İddia ve ihbar olduğu vecihle adları yazılı 89 kişiden ibaret maznunların herhangi bir cemiyet teşkil ederek faaliyete geçtikleri ve bu suretle propaganda yaparak başkalarının da mezkûr cemiyete girmelerine gayret sarf eyledikleri ve isimleri yukarıda tasrih olunan vilâyet ve kazalarda gizli bir cemiyet ve cemiyet şubeleri vücuda getirdikleri ve maznunların dinî husustan başka bir maksad ve gaye ile hareket ederek devletin iç emniyetine müteveccih ve temel nizamlarını yıkmaya matuf cemiyet kurup fiil ve hareketlerde bulundukları hakkında tatmin edici bir delil elde edilememiş;

Ve dinlenmiş bulunan 100 küsur şahidin de adları yazılı maznunların mevzu bahis müsned suçu işlediklerini ve bu suçla gizli cemiyet kurarak faaliyette bulunduklarını görmediklerini ve bilmediklerini açık ve kesin olarak bildirmiş olmalarına;

Ve toplanmış bulunan vesaikin ve eserlerin de böyle bir cemiyetin müteşekkil bulunduğuna delâlet eder mahiyet ve vasıfta olmamalarına;

Ve iddiaya mesned teşkil eden ve yegâne suçun delili olarak gösterilen bilirkişi Bülent Esen ve arkadaşları tarafından verilen otuz altı sahifeden ibaret tarihsiz raporun şahsî mütalâaya müstenid olup zan ve tahminden ibaret bulunmasına ve başka delille de takviye ve teyid olunmamasına;

Ve bilirkişi grubunun tedkikatından evvel mezkûr evrak ve eserleri tekkik etmiş bulunan Diyanet İşleri Müşavere ve Dini Eserleri İnceleme Kurulunun yapmış olduğu tedkikat neticesinde vermiş bulunduğu 15/5/953 tarih ve 242 sayılı raporunda maznunlardan yakalanarak tedkikata tabi tutulmuş bulunan ve ekserisi maznun Said Nursî tarafından kaleme alınmış olan kitap, risale vesair yazıların Kur'an-ı Kerim'den alınmış dinin izahlarını ve ibadâtın hükümlerini ve müellifin hayat-ı tarihçesini muhtevî olup siyasî veya başka bir cepheleri bulunmadığı; ve sırf dinî bakımdan yazılmış eserler olduğu bildirilmiş olmasına;

Ve son grup bilirkişilerin maznunlar aleyhindeki raporunu zedeleyen ve tekzib eder mahiyette bulunan ve raporun vasfı ve mahiyeti itibariyle diğer raporlar müreccah ve daha uygun görülmesine;

Ve yine mezkûr evrakın kısm-ı âzamını tedkik etmiş bulunan bilirkişi İsmail Akdere'nin 25/8/953 tarihli raporu ile Diyanet İşleri Müşavere Heyetinin fikir ve mütalâasının iştirakle tedkik etmiş bulunduğu eserlerin münhasıran dinî bakımdan yazılmış olup devletin emniyet ve nizamlarını istihdaf eder ve lâikliğe aykırı cihetlerinin bulunmadığını sarahatle beyan eder Müşavere Heyetinin Raporunu desteklemiş bulunmasına;

Ve maznunların mevzu bahis suçları işledikleri ve devletin nizamlarını yıkmaya çalıştıkları ve lâikliğe aykırı fiil ve harekette bulundukları yukarıda bahsi geçen bilirkişi raporunda başka delilin bulunmamasına; ve zan ve tahminden ileri geçmeyen bu raporun da başlı başına bir delil olarak kabul ve son tahkikatın açılmasına kâfi görülmemesine;

Ve nakdî kefalet karşılığı olarak tahliye edilip men'-i muhakemesine karar verilmiş olan maznunlardan Abdurrahim Zapsu'nun yatırmış bulunduğu evrakın tedkikinden anlaşılan 2500 lira ve Hacı Hasan Naim'in aynı şekilde vermiş olduğu 1000 lira ve Necip Fazıl Kısakürek'in yine nakdî kefalet olarak yatırdığı 1000 liranın şimdiye kadar kendilerine verilmemişse sahiplerine red ve

iadesi için gereken evrakın ilıstırılmek suretiyle C. Müddei Umumliğine müzekkere yazılmasına;

Ve maznunlardan yakalanmış olup karışık bir halde daire-i emanette bulunulan kitap, risale vesair yazıların sahipleri tarafından istenildiği takdirde kendilerine verilmesine;

Ve hukuk-u amme namına tahkikat ve tedkikat icra edilmiş olduğundan masraf ve harcın alınmasına mahal olmadığına;

Ve varid görülmeyen C. Müddei Umumliğinin iddiasının reddine; ve iddiaya muhalif karar görülmek üzere dosyanın C. Müddei Umumliğine gönderilmesine karar verildi.

Isparta, 11/1/956

Sorgu Hâkimi

Doğan Dündar

Kâtip

Tevfik Köker

Aslının aynıdır.

Savcılar hakkında stadın garip bir hâlet-i ruhiyesi

Mddeiumumler hakkında stadımızın garip bir hâlet-i ruhiyesini beyan etmek zamanı geldi. Bana dedi ki:

Otuz kırk sene bu tazyikatımda, hukukullah mânâsında olan hukuk-u mme namındaki vazifelerle muvazzaf olan savcılar ekser hapislerimde, nefyimde şiddetlerini gördüğüm halde onlara karşı bir hiddet, bir küsmek bana gelmiyordu.

Sonra görüyordum: Onların zahirî şiddetine sebep olan kusurları kendilerinde görmüyordum. Fakat, çok defa bir zaman sonra, kader-i lhnin başka kusuratıma binaen şefkat tokadının öyle savcıların eliyle geldiğini gördüm. Kader adalet yaptığı için, o şefkat tokadını ruh ve kalbimle kabul ettim. Zahir sebebe binaen savcıların şiddetini helâl ediyorum. şimdi, Cenâb-ı Hakka şükür, o müddeiumumîlerin bir kısmı, vazifeleri olan hukuk-u umumiyenin müdafaası, hukukullah nev'inden olduğu cihetle, bana karşı şiddet değil, bilakis hakikî adalet noktasında, umum slmiyete ve belki insaniyete de menfaati olan Risale-i Nur'un hizmet-i imaniyesi cihetiyle şiddeti bırakıp kader-i lhnin şefkat tokadına bakar gibi zahirî tzip, hakikaten yardım hükmüne geçtiği için, ben de bu sırr-ı azîm münasebetiyle, bütün böyle mddeiumumlere karşı bir dostluk ve dua etmek vaziyetini aldım. Zahiren bana karşı şiddet-i hüküm görünen hâlât, o hizmet-i imaniyeye bir ilnname hükmüne geçti.

Ben de şimdi onlara, hukuk-u âmmenin hukukullah hükmüne geçtiğini bilenlere, umumen selâm ve dua ediyorum. Bana olan şiddetlerini umûmen helâl ediyorum.

Said Nursî

stadımızın sizlere yazdığı aynı hakikat olan bu mektubunu arz ediyorum.

Talebesi Sungur

Mahkemenin tehiri hakkında

Mahkememizin tehiriyle işlerin Ankara Mahkemesine havale edilmesinde çok hayır var. şimdi hem Isparta Mahkemesi, hem Van'da Molla Hamid'in ve Diyarbekir'de Mehmet Kaya'nın kitaplarının iadesi ve Afyon, hepsi Ankara'ya bakıyor. Ankara'da olacak hayırlı bir netice ile inşaallah her tarafta birden işlerimiz halledilmiş olacak, hem böyle bir vakitte Nurlardaki hakaik-i imaniye, hususan Ankara'da nazarların çevrilmesi lzımmış. İnşaallah bu meselemizin oraya gönderilmesi mühim bir intibaha vesile olacak.

Kardeşiniz

Zübeyir

Emirdağ Hayatı [Isparta Mahkemesinden Sonra]

Başvekâlet-i Celileye

Başvekâlet-i Celileye - Ankara

Seksen yaşını tecavüz etmiş, bütün hayatını ilmî ve uhrevî sahada harcamış ve büyük ve yüksek eserleriyle Türkiye'mizden başka, İslâm âleminde tanınmış bir din âlimi olan Bediüzzaman Said-i Nursi, bir müddetten beri halktan uzlet etmiş, bütün saatlerini ibadet, bilhassa dahilde ve hariçte afakı dolduran eserlerinin intişarına vesile olan Demokrat hükümetimizin her sahada muvaffakiyetine çalışan Nur talebeleri ile ve İslâmiyetin tealisine hasr-ı vücud ederek, dünyadan elini çekmiş, âhirete müteveccih, yalnız gıdasını maneviyattan alarak İsparta'da ikamet etmektedir.

Bu muhterem zat, hasta ve hava tebdiline muhtaç bir vaziyette olduğundan, kazamız bulunan Eğridir'in suyundan ve havasından ve göl manzarasından istifade edebilmek için; Eğridir'de mütevazî bir hane kira ederek, haftada bir gün gelip gitmekte ve hiç bir kimseyle ihtilât etmiyerek, hatta kendisine fahrî hizmette bulunan bir iki hizmetçileriyle dahi görüşmeyecek halde bulunduğu Isparta ve Eğridir halkınca malûm ve müsellemler bulunmuştur.

Bu muhterem zat, ber-mutad Eğridir'de kira eylediği hanesinde bir gün veyahut bir kaç saat kalmak ve hava almak için 15.8.957 günü Eğridir'e geldiğini haber alan ve siyâsî maksad takib-eden ve hükümetimize karşı her fırsattan bil-istifade cebhe alarak, hasis menfaatler teminine çalışan muhalif muarızlardan başka, partimiz mensuplarından ve ileri gelenlerinden bazı mahdut şahıslar da yine şahsî emellerinin tahakkuku için, bu zatın Isparta'da bulunmasını ve Eğridir'e gelip gitmesini ve eserlerinin intişarı ile Alem-i İslama ve muhitimize yayılmasını -gizli dinsizlere aldanmalarına binaen- emellerinin tahakkukuna mani' telâkki edegelmişlerdir.

Bu sebepten, yeni gelen, kazamız kaymakamlığına tayin olunarak, on gün evvel işe başlayan kaymakamın ruh ve akidesi ve hükümetimize karşı beslediği menfî düşünce ve hareketlerinin tahakkukunu müsaîd bulmuş olmalıdır ki; bervech-i maruz burada menafi-i şahsiyelerini; milletimizin, vatanımızın zararlarından arayan muarız parti mensuplarından başka, zahiren Demokrat mensubu ve fakat iç yüzü muhaliflerden daha ziyade müfrit ve her nasılsa DP'mizin manevî nüfuzunu birer suretle ellerine geçiren ve partimizi içinden yıkmaya çalışan mahdut bazı şahıslar ile kısa bir zamanda kaymakam anlaşılarak, aralarında mutabakat hasıl olmalıdır ki; bu muhterem, Âlem-i İslâmca tanınmış, hasta ve ihtiyar Said-i Nursi'nin -yukarda yazılı- bir gün Eğridir'e gelerek, arabasından inmesini; Demokrat hükümetimizi temsil eden sözde idare memuru kaymakam bizzat hiddet ve şiddet göstererek mani olmuş, hizmetçi ve şoförü tehdit etmiştir.

Bu müessif hal ve hareket ise; ancak bu muhterem zatın kıymetli eserlerinin neşrine müsaade eden Demokrat Parti ve hükümetimizin hudapesendane hal ve hareketine karşı bir su-i kasıd ve ihanet tertibatı olduğu kanaâtına varılmış ve bu hadise çok fena te'sir bırakmış ve halk lisan-ı hal ile bu gibi fena ruhlu, idaresiz idare memurlarının ve kara kalbli, yahudî meşrepli şahısların partimize ve hükümetimize ve milletimize karşı besledikleri kötü emellerinde muvaffak olmamalarını ve hüsrarla mukabele görmelerini Cenab-ı Hak'tan tazarru' ve niyaz ederek; bu müessif ve hiç bir milletin manen bağılı bulundukları din adamlarına karşı reva görmedikleri hadisenin kasabamızda vuku' ve hudûsundan doğan teellûmat, yalnız kasabamız halkına ve muhterem zata karşı olmaktan ziyade, muvafık ve muhalif, -muhteris particilerden maada- bütün halkça ve dünyaca müsellemler olan hükümetimizin icraatına sed çekebilmek ve halk ve efkâr-ı umumiyeden düşürmek emel ve maksadları her sahada olduğu gibi, her vesile ile de mezbuhane tertib edilmiş su-i kasıd telâkki eylemekte bulunmuş olduğumuzdan; bu hadise dolayısıyla muhterem zatın muhtemel olan kalbi inkisarlarını tamir ve bütün halkın teessürlerinin izalesi nokta-i nazarından hadisenin maddî ve manevî derkâr olan ehemmiyetine binaen, hadisenin yüce makamınıza arz ve iblağî vecibeden görülmüştür.

Eğridir D.P. Mensupları

Yeşilada mahallesinden
Halil Hopan

Kubbeli mahallesinden
Salih Gündüz

Seydi mahallesinden
Mehmet Özdemir

Poyraz mahallesinden
Mustafa Sakarya

Poyraz mahallesinden
Ali Savran

Ağa mahallesinden
Ahmet Kuzgun

DP Hükümetinin daimi dava vekili
Hakkı Tıǵlı

Acib bir hadise

Acib bir hadise

Üstad'ımız Said-i Nursi de, bilhassa son zamanlarda bir hal vaki' olmuş ki; Kat'iyen kimseyle konuşmuyor. Hatta biz hizmetçileri ile iki dakikadan fazla konuşsa bir hararet başlıyor. Bu acib haletin sükûnet bulması için ara sıra bazı günler tebdil-i hava niyetiyle kırlara çıkıyor. Hiç bir kalabalık yere gidemiyor. Hatta camiye de gidemiyor. Odasından çıktığı vakit, hemen hususi otomobiline bir veya iki hizmetçisiyle biner, bazen de haftada bir veya iki defa kira ile tuttuğu Eğridir'deki evine gidiyor. Bir kaç saat kaldıktan sonra yine Isparta'daki ikametgâhına dönüyor.

Bir gün de yine Eğridir'e gitmişti. Tam evinin önünde birisi rast geldi ve bize hitaben: "Derhal Isparta'ya dönmenizi emrediyorum" dedi.

Biz önce kim olduğunu bilemedik. Sonra anladık ki; Eğridir'e bir kaç gün evvel Van vilâyetinin bir kazasından gelen yeni kaymakam imiş. Biz, hangi kanun veya hangi ta'limat ve nizamnameye istinaden arabamızın önüne geçip şehre girmeyi men ediyorsunuz? diye bu keyfi ve kanunsuz harekete mukavemet edeceğimiz anda: Üstad'ımız Said-i Nursi bizi men'etti. Hem de Said-i Nursi'ye sarsılmaz bir bağlılık ve büyük bir hürmetleri olan şehirli ve köylü ahalinin hususan pazar münasebetiyle bugün kalabalık olmasıyla: kanun hilâfına hareket eden bir kimsenin yüzünden çıkacak herhangi bir hadiseyi önlemek için geriye dönmüştür.

Şöyle kanaatimiz geldi ki; Üstadımız Said-i Nursi siyasete katiyen karışmadığı ve insanlarla görüşmediği halde Risale-i Nurun Anadolu ve Şark vilâyetlerinde ve hatta Alem-i İslâm'da fevkalâde bir hüsn-ü kabul görmesi ve Ankara'da hükümetin müsaade ve te'yidiyle büyük mecmualarının resmen tab' edilmesi, Ve bütün mahkemelerinden beraet kazanması sebebiyle Risale-i Nurla alâkadâr olan çok büyük bir kitle de Demokrat lehinde olarak hareket ettiklerinden ve bilhassa bu vaziyet Şark vilâyetlerinde pek zahir müşahede edildiğinden; Nur talebeleriyle hükümetin mabeynini bozmak için bazı gizli zındıklar ve eski parti taraftarlarının plânıyla bu yeni kaymakamı, asayiş ve din aleyhinde olan böyle muameleye vesile yapmışlar.

Üstad'ımız en cebbar firavunlara karşı bile izzet-i İslâmiyeyi muhafaza edip baş eğmediği ve hatta esareti vaktinde Rus'un baş kumandanına kıvam etmeyerek ve idamı kabul edecek derecede bir izzet-i diniyeyi taşıdığı halde, bu mübarek vatanda asayişe zarar gelmemek için en küçük bir jandarmanın dahi hürmetsiz ve ismetsiz muamelesine ses çıkarmıyor, sabır ile

karşıyor. Sebebi de: Kur anın bir kanun-i esasisi olan **وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى** sırrıyla bir adamın cinayetiyle başkası mes'ul olamaz, kardeşi de olsa...

Said-i Nursi Hazretleri Nuru okuyanlara, hususan bütün Vilâyât-ı Şarkiyeye'dekilere Nur dersleriyle demiş ki: "Dâhili asayişe ilişmek, yüzde on cânî yüzünden doksan masuma zulüm ve zarar etmektir. Onun için Risale-i Nuru okuyanlara ilişmek isteyenlere karşı bu kaideyi muhafaza etsinler."

İşte bu sır için siyasete ilişmiyor, asayiş bütünü kuvvetiyle muhafazaya çalışıyor. Yine bu günde bu müessif hadiseden dolayı kaymakama hiddet etmemiş, bilâkis selâm göndererek hakkını helâl ettiğini bildirmiştir.

Asayiş lehine izzetini ve milletin ahireti için dünyasını ve hatta lüzum olsa ahiretini feda eden böyle bir İslâm kahramanı muhterem bir ihtiyar misafirin hukukunu müdafaa kadirşinaslığı, herkesten evvel misafiri bulunduğu Isparta vilâyetinin hükümetine ve Demokratına düşmektedir. 15.8.957

Demokrat Nur talebeleri namına

Rüştü Çakın
Tahiri Mutlu

Mehmet Süzer
Zübeyr Gündüzalp

Mehmet Babacan

Düşüncelerinin halisane olduğunu ben de bilmekteyim

Demokrat Milletvekili Kemal Demiralay

Mühim bir hakikatı beyan

Berâ-yı malûmat hem resmî zatlara, hem dostlara mühim bir hakikatı beyan ediyoruz:

Üstadımız gençliğinde ve hattâ çocukluğundan itibaren izzet-i ilmiyeyi muhafaza için şiddetle halktan istiğna ediyordu. Zekât ve sadakayı kat'iyen almadığı gibi, İkinci Mektupta da beyan edildiği üzere, hediye kabul etmiyordu. Bu halin, şimdiki ihtiyarlık ve zaiflik zamanında devam edebilmesi için, Cenâb-ı Hakkın rahmetiyle, o istiğna düsturu hastalığa inkılâp etti. Yani mukabilsiz bir lokma alsa, derhal hasta olur. O lokmayı yiyemiyor.

Üstadımız gençliğinde bu kadar muhtaç değildi. Tek başına yaşadığı zamanlar pek az bir masraf kendisine kâfi idi. Şimdi pek çok talebelerine tayın verdiği ve birkaç hastalıkla hasta bulunduğu bir zamanda, o istiğna düsturunun muhafazası için, rahmet-i İlâhiye onu mukabilsiz hediyelerden hasta ediyor.

Aynen öyle de, Üstadımıza hürmet dahi mânevî bir hediye gibi olduğundan, şiddetle nâsın hürmetinden ve elini öpmesinden kaçıyor. Tarihçe-i Hayatının ve İhtiyarlar Lem'asının şehadetiyle, gençliğinde emsallerinin fevkinde olarak, Siirt'in Tillo kasabasında inzivaya girmişti. Ağrı vilâyetinde Şeyh Ahmed Hânî Hazretlerinin türbesine kapandı. Rusya'ya esir düştüğünde, doksan kadar esir zabıt kendisinin dinî derslerini şevkle dinledikleri halde, üsera kampında Tatarların küçük hâli bir camiinde bir yer bularak orada yalnızlığa çekildi. İstanbul'da Dârü'l-Hikmeti'l-İslâmiye âzâlığı gibi câzip ve şâşaalı bir hayat içinde iken, Yûşâ Tepesinde kimsesizliği tercih etti. Van'a döndüğünde pek çok eski ve yeni talebeleri arasında sürurlu bir ömrü istemeyerek Erek Dağındaki bir mağaraya kapandı. En son defa otuz senede gördüğü emsalsiz zulümlerin neticesi olarak hapishanelere gönderildiği zaman, kanunen tecrid müddeti on beş gün olmasına rağmen, yirmi ay ve hattâ bütün hapis müddetince tecrid-i mutlakta tutulduğu halde kimseye şekvâ etmedi.

Bütün bu haller gösteriyor ki, Üstadımızın fitratında inziva daima hüküm sürmüştür. Fakat ihtiyarlığında pek çok yardıma, hizmete, sohbete muhtaç olduğu bir vakitte bunun devam etmesi için, bir nevi hastalık hâleti verilmiş. Beş dakika konuşsa, şiddetli bir hararet başlıyor, sesi çıkmıyor. Hattâ Şâfiî mezhebinde olduğu için, namazda Fatiha'yı kendisi işitecek derecede okuması lâzım gelirken, hastalık sebebiyle sesi çıkmadığından, mezheb-i Hanefiyi takliden namazlarını edâ ediyor. Bu hastalığına dair iki mühim doktorun iki raporu var. İstenilirse gösterilecektir.

Şimdi Risale-i Nur'un fevkalâde fütuhâtı ve âlem-i İslâm'da dahi fevkalâde bir hüsn-ü kabule mazhar olması hengâmında, düşmanlar dahi dostlara inkılâp ettiği bir zamanda Risale-i Nur'un âzamî ihlâsını-ki rıza-yı İlâhîden başka dünyevî, uhrevî hiçbir rûtbeye, makama âlet etmemek-muhafaza için, dehşetli bir merdumgiriz, yani, insanlardan tevahhuş ve sesi çıkmamak ve konuşmamak hastalığı ve elini öpmek, ona âdetâ bir tokat vurmak gibi dokunmak vaziyeti, kat'iyen bize kanaat verdi ki, bu bir istihdam-ı Rabbânîdir. Hattâ bu hakikatlerin izharına vesile olan bir şahsı da Üstadımız helâl etti. **(Haşiye)**

Haşiye: Üstadımızdan sorduk: Neden Risale-i Nur'un şâşaalı intişarı ve düşmanların dahi mağlûp olup dostâne vaziyet aldıkları bir zamanda insanlarla görüşmüyorsunuz?

Cevaben dedi ki: "Benimle görüşmek isteyenler, ya muarızdır veya dosttur. Dost olsa, Risale-i Nur'un yüz binler nüshası benim bedelime tam konuşuyor; bana kat'iyen ihtiyaç bırakmamış. Görüşmek isteyen muarız olsa, bu otuz sene zarfında pek çok mahkemeler ve ehl-i vukufar tetkik ettikleri halde, ne Nur Risalelerinde ve ne de Nur talebelerinde hiçbir suç bulamamışlar. Yirmi dört mahkeme "Risale-i Nur'da suç bulamıyoruz" dedikleri, dört mahkeme de kat'iyen umum Nur Risalelerine beraat vererek kaziye-i muhkeme haline gelen kararlarıyla bütün kitapları, mektupları sahiplerine iade etmesi, benim bedelime muarızlara tam cevap veriyor. Bana ihtiyaç kalmamış. Eğer şahsî görüşmek istenilse, bütün Nur talebeleri bir cihette bu biçare Said'in dâvâ vekilleri olduğu gibi, İstanbul'da ve Ankara'da avukatları bulunduğundan,

isteyenler onlarla görüşebilir.”

Şiddetli hastalığı ve çok ihtiyarlığı için zarurî işlerini gören hizmetkârları

Konuşan yalnız hakikattir

Üstadımızın çok evvel yazmış olduğu zîrdeki mektubu, şahsî nüfuz temin ve dini siyasete âlet etmek ittihamlarına tam bir cevap olduğundan, kararnameye ilhak edilmiştir

Konuşan yalnız hakikattir

Risale-i Nur'da ispat edilmiştir ki, bazen zulüm içinde adalet tecellî eder. Yani, insan bir sebeple bir haksızlığa, bir zulme mâruz kalır, başına bir felâket gelir, hapse de mahkûm olur, zindana da atılır. Bu sebep haksız olur. Bu hüküm bir zulüm olur. Fakat bu vâkıa adaletin tecellîsine bir vesile olur. Kader-i İlâhî başka bir sebepten dolayı cezaya, mahkûmiyete istihkak kesb etmiş olan o kimseyi bu defa bir zâlim eliyle cezaya çarptırır, felâkete düşürür. Bu, adalet-i İlâhînin bir nevi tecellîsidir.

Ben şimdi düşünüyorum. Yirmi sekiz senedir vilâyet vilâyet, kasaba kasaba dolaştırılıyorum. Mahkemeden mahkemeye sürükleniyorum. Bana bu zâlimane işkenceleri yapanların bana atfettikleri suç nedir? Dini siyasete âlet yapmak mı? Fakat bunu niçin tahakkuk ettiremiyorlar? Çünkü hakikat-i halde böyle birşey yoktur.

Bir mahkeme aylarca, senelerce suç bulup da beni mahkûm etmeye uğraşiyor. O bırakıyor; diğer bir mahkeme aynı meseleden dolayı beni tekrar muhakeme altına alıyor. Bir müddet de o uğraşiyor, beni tazyik ediyor, türlü türlü işkencelere mâruz kılıyor. O da netice elde edemiyor, bırakıyor. Bu defa bir üçüncüsü yakama yapıyor. Böylece musibetten musibete, felâketten felâkete sürüklenip gidiyorum. Yirmi sekiz sene ömrüm böyle geçti. Bana isnad ettikleri suçun aslı ve esası olmadığını nihayet kendileri de anladılar.

Onlar bu ittihamı kasten mi yaptılar, yoksa bir vehme mi kapıldılar? İster kasıt olsun, ister vehim olsun, ben böyle bir suçla münasebet ve alâkam olmadığını kemâl-i kat'iyetle yakinen ve vicdanen biliyorum. Dini siyasete âlet edecek bir adam olmadığını bütün insaf dünyası da biliyor. Hattâ beni bu suçla ittiham edenler de biliyorlar. O halde neden bana bu zulmü yapmakta ısrar edip durdular? Neden ben suçsuz ve mâsum olduğum halde böyle devamlı bir zulme, muannid bir işkenceye mâruz kaldım? Neden bu musibetlerden kurtulamadım? Bu ahval adalet-i İlâhiyeye muhalif düşmez mi?

Bir çeyrek asırdır bu suallerin cevaplarını bulamıyordum. Bana zulüm ve işkence yaptıklarının hakikî sebebini şimdi anladım. Ben kemâl-i teessürle söylüyorum ki, benim suçum, hizmet-i Kur'âniyemi maddî ve mânevî terakkiyatıma, kemâlâtıma âlet yapmaktı.

Şimdi bunu anlıyorum, hissediyorum, Allah'a binlerle şükrediyorum ki, uzun seneler ihtiyarım haricinde olarak hizmet-i imaniyemi maddî ve mânevî kemalât ve terakkiyatıma ve azaptan ve Cehennemden kurtulmama ve hattâ saadet-i ebediyeme vesile yapmaktığıma, yahut herhangi bir maksada âlet yapmaktığıma mânevî gayet kuvvetli mânialar beni men ediyordu. Bu derunî hisler ve ilhamlar beni hayretler içinde bırakıyordu. Herkesin hoşlandığı mânevî makamatı ve uhrevî saadetleri a'mâl-i salihâ ile kazanmak ve bu yola müteveccih olmak hem meşru hakkı olduğu, hem de hiç kimseye hiçbir zararı bulunmadığı halde ben ruhen ve kalben men ediliyordum. Rızayı İlâhîden başka fitrî vazife-i ilmiyenin sevgiyle, yalnız ve yalnız imana hizmet hususu bana gösterildi. Çünkü şimdi bu zamanda hiçbir şeye âlet ve tâbi olmayan ve her gayenin fevkinde olan hakaik-i imaniyeyi fitrî ubudiyetle, bilmeyenlere ve bilmek ihtiyacında olanlara tesirli bir surette bildirmek; bu keşmekeş dünyasında imanı kurtaracak ve muannidlere kat'î kanaat verecek bir tarzda, yani hiçbir şeye âlet olmayacak bir tarzda, bir Kur'ân dersi vermek lâzımdır ki, küfr-ü mutlakı ve mütemerrid ve inatçı dalâleti kırsın, herkese kat'î kanaat verebilsin. Bu kanaat de bu zamanda, bu şerait dahilinde, dinin hiçbir şahsî, uhrevî ve dünyevî, maddî ve mânevî bir şeye âlet edilmediğini bilmekle husule gelebilir.

Yoksa komitecilik ve cemiyetçilikten tevellüd eden dehşetli dinsizlik şahsiyet-i mâneviyesine karşı çıkan bir şahıs, en büyük mânevî bir mertebede bulunsa, yine vesveseleri bütün bütün izale edemez. Çünkü imana girmek isteyen muannidin nefsi ve enesi diyebilir ki: "O şahıs, dehâsiyla, harika makamıyla bizi kandırdı." Böyle der ve içinde şüphesi kalır.

Allah'a binlerce şükürler olsun ki, yirmi sekiz senedir dini siyasete âlet ittihamı altında,

kader-i İlâhî, ihtiyarım haricinde, dini hiçbir şahsî şeye âlet etmemek için beşerin zâlimâne eliyle mahz-ı adalet olarak beni tokatlıyor, ikaz ediyor; "Sakın" diyor, "iman hakikatini kendi şahsına âlet yapma-tâ ki, imana muhtaç olanlar anlasınlar ki, yalnız hakikat konuşuyor. Nefsın evhamı, şeytanın desiseleri kalsın, sussun."

İşte, Nur Risalelerinin büyük denizlerin büyük dalgaları gibi gönüller üzerinde husule getirdiği heyecanın, kalblerde ve ruhlarda yaptığı tesirin sırrı budur, başka bir şey değildir. Risale-i Nur'un bahsettiği hakikatlerin aynını binlerce âlimler, yüz binlerce kitaplar daha belîğâne neşrettikleri halde yine küfr-ü mutlakı durduramıyorlar. Küfr-ü mutlakla mücadelede bu kadar ağır şerait altında Risale-i Nur bir derece muvaffak oluyorsa, bunun sırrı işte budur. Said yoktur. Said'in kudret ve ehliyeti de yoktur. Konuşan yalnız hakikattir, hakikat-i imaniyedir.

Madem ki nur-u hakikat, imana muhtaç gönüllerde tesirini yapıyor; bir Said değil, bin Said fedâ olsun. Yirmi sekiz sene çektiğim ezâ ve cefalar ve mâruz kaldığım işkenceler ve katlandığım musibetler hep helâl olsun. Bana zulmedenlere, beni kasaba kasaba dolaştıranlara, hakaret edenlere, türlü türlü ittihamlarla mahkûm etmek isteyenlere, zindanlarda bana yer hazırlayanlara, hepsine hakkımı helâl ettim.

Âdil kadere de derim ki:

Ben senin bu şefkatli tokatlarına müstahak idim. Yoksa herkes gibi gayet meşru ve zararsız olan bir yol tutarak şahsımı düşünseydim, maddî-mânevî füyûzât hislerimi feda etmeseydim, iman hizmetinde bu büyük mânevî kuvveti kaybedecektim. Ben maddî ve mânevî herşeyimi feda ettim, her musibete katlandım, her işkenceye sabrettim. Bu sayede hakikat-i imaniye her tarafa yayıldı. Bu sayede Nur mekteb-i irfanının yüz binlerce, belki de milyonlarca talebeleri yetişti. Artık bu yolda, hizmet-i imaniyede onlar devam edeceklerdir. Ve benim maddî ve mânevî herşeyden ferağat mesleğimden ayrılmayacaklardır. Yalnız ve yalnız Allah rızası için çalışacaklardır.

Benimle beraber çok talebelerim de türlü türlü musibetlere, ezâ ve cefâlara mâruz kaldılar, ağır imtihanlar geçirdiler. Benim gibi onlar da bütün haksızlıklara ve haksız hareket edenlere karşı bütün haklarını helâl etmelerini isterim. Çünkü onlar bilmeyerek kader-i İlâhînin sırlarına, derin tecellîlerine akıl erdiremeyerek bizim dâvâmıza, hakikat-i imaniyenin inkişafına hizmet ettiler. Bizim vazifemiz onlar için yalnız hidayet temennisinden ibarettir. Bize ezâ ve cefâ edenlere karşı hiçbir talebemin kalbinde zerre kadar intikam emeli beslememesini ve onlara mukabil Risale-i Nur'a sadakat ve sebatla çalışmalarını tavsiye ederim.

Ben çok hastayım. Ne yazmaya, ne söylemeye tâkatım kalmadı. Belki de bunlar son sözlerim olur. Medresetü'z-Zehranın Risale-i Nur talebeleri bu vasiyetimi unutmasınlar.

Üstadın köylerde dolaştığına dair uydurma habere cevap

[Üstadımızın köylerde dolaştığına dair çıkarılan uydurma habere karşı bir cevaptır; mûcib-i merak hiçbirşey yoktur.]

Üstadımız Said Nursî'nin iki seneden beri misafir bulunduğu Isparta emniyetine bir maruzatımızdır.

1. Üstadımız Said Nursî otuz seneden beri bu Anadolu memleketinde gezdiği bütün vilâyet ve kazalarda kendisini zabitanın bir misafiri olarak telâkki etmiş ve zabita efradı daima dostane ve himayetkârâne muamele göstermiştir. Kur'ân'ın hakikî ve parlak bir tefsiri olan Risale-i Nur'u Isparta'da otuz sene evvel telife başlayan Üstadımız, hakaik-i imaniyeye gayet tesirli bir surette hizmet etmekle, tamamen âhirete müteveccih olan bu hizmetinin dünyevî bir fâidesi olarak, iman sebebiyle kalblerde fenalığa karşı daimî bir yasakçı bırakmıştır. Onun neticesidir ki, âsâyişin teminine vesile olmuştur.

Evet, Üstadımız adalet-i hakikiyeyi ifade eden **وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى** yani, **"Birisinin hatâsiyla başkası mesul olamaz"** âyet-i Kur'âniyesi ve **"Bir mâsumun hakkı yüz şerir için dahi feda edilemez"** gibi düstur-u Kur'âniye gereğince, yüzde on zâlimler yüzünden doksan mâsumlara zarar vermek, hakikî adalete, evâmir-i Kur'âniyeye tamamen zıttır diye her tarafta neşretmiş ve kendisine zulüm yapılmasına karşı millet-i İslâmiyenin selâmeti için **"Ben, değil dünya hayatımı, belki âhiret hayatımı da feda ediyorum"** demiş ve demektedir.

Risale-i Nur'un hakaik-i imaniye dersleriyle ve bütün mahkemelerde beraati netice veren müdafaalarındaki Kur'ânî hakikatlarla hayat-ı içtimaiyenin uhrevî ve dünyevî saadetine rehber

olan hakaiki ders veren ve dolayısıyla âsâyîşin muhafazasına ve emniyet-i umumiyenin teminine en büyük bir vesile Üstadımız olduğu, hayat-ı içtimaiyenin saadetiyle alâkadar hamiyetperver zatların tasdiğiyle sabittir. Otuz seneden beri müteaddit tetkikler ve mahkemelerin beraat kararları vermesiyle ve şimdi de tamamen serbest bulunmasıyla ve eserleri büyük bir vüs'atle her tarafta, Anadolu'da ve âlem-i İslâmın merkezlerinde ve garb memleketlerinin bazılarında yayılarak takdir ve tebriklere mazhar olmasıyla en ince esrarına kadar büyük bir dikkat ve ehemmiyetle her hali tetkik edilen Üstadımızın mûcib-i mes'uliyet hiçbir hali gösterilememiştir.

Bir tarafta komünizm gibi din, ahlâk ve an'ane aleyhinde olup pek müthiş bir tahribatla yarı Avrupa'yı, Çin'i istilâ eden, umum dünyaya karşı müfsid, yırtıcı rejim-i küfrisine mukabil, milletler, devletler mâbeyninde tedbir aldırان ve bununla beraber haricî, gizli ifsad komiteleri de bu vatan aleyhinde müthiş bir hercümerce çalıştıkları bir zamanda, biz otuz senelik pek hâlis ve tesirli geniş bir hizmeti ibraz ederek ve Üstadımız Said Nursî'nin eserleri olan Risale-i Nur nüshalarından yüz binlerinin intişarıyla ve yüz binleri geçen okuyucularının hüsn-ü halini göstererek ve zabıtaca Nur talebelerinden âsâyîş aleyhinde birtekinin gösterilmemesini şahid tutarak deriz ve kat'iyen sabittir ki, Risale-i Nur o tahribatçı cereyanı durduran Kur'ânî ve imânî bir seddir. İnsaflı zabıta ehli de bu tahakkuk etmiş hakikate şehadet ediyorlar.

İman hizmetinin mânevî, uhrevî fâidelerinden kat-ı nazar, dünyevî, millete ait mühim bir fâidesini vaktiyle Üstadımız şu suretle ifade etmiştir ki, zaman bunun ne kadar doğru olduğunu göstermiştir. O zaman demiş:

"Şimdi bu memleketin, bu vatan ve milletin saadet-i hayatiye ve ebediyesi noktasında iki müthiş cereyan var:

"Birisi: Şimalde çıkan dehşetli dinsizlik cereyanının bu vatani mânevî istilâsına karşı Kur'ân'ın hakikatleri ve imanın nurlarıyla mukabele etmektir. Çünkü o dinsizlik cereyanı mânevî tahribat nev'inden olduğundan karşısında bir mânevî mukabele olmalıdır. Hakaik-i Kur'âniyenin lemeâtı olan Risale-i Nur mânevî tâmirci bir atom bombası olarak bu dalâlet cereyanına mukabele edebilir ve etmiştir.

"İkincisi: Bin seneden beri İslâmiyetin kahraman bir ordusu ve bayraktarı olan Türk milletine âlem-i İslâmın adâvetini izâle etmek, Türkler yine eskisi gibi İslâmiyetin kahramanıdırılar kanaatini verdirmeştir. Bu suretle dört yüz milyon hakikî kardeşleri bu millete kazandırmakla saadet-i hayatiyesine en ehemmiyetli bir hizmeti ifa eylemektir ki, Risale-i Nur iman hakikatlerini bu vatanda neşrederek bu azîm fâideyi fiilen göstermiştir.

"Risale-i Nur'un bir talebesi, evvelce elinde Nur Risaleleriyle ve oradan çıkardığı mev'izelerle şark hudut bölgesinde Rusların o zamanda o havalideki propagandalarını durdurmuştu. Bu suretle, birtek talebe bir ordu kadar vatana, millete ve âsâyîşe hizmet etmiştir. Risale-i Nur'un gaye ve maksadı tamamen uhrevî ve rıza-yı İlâhî dairesinde imana hizmet etmek olduğundan, netice verdiği sair dünyevî iyilikler dolayısıyla, hayat-ı içtimaiyeye ait bir fâidesidir."

2. Otuz kırk seneden beri inzivada tecrid, hastalık ve hapis gibi sebeplerle, zaruret olmadıkça insanlarla görüşmeye tahammülü olmadığı için, hariçten gelen dostlarını daima hatırlarını kırarak onları geri çevirmesi ve akşamdan ertesi gününün sabahına kadar hizmetçileri dahi yanına kabul etmemesi öyle bir hakikattir ki, bu kadar zahir ve gözle görünen bu hakikat karşısında başka bir söz söylemeye lüzum yoktur. Üstadımız Said Nursî'nin eskiden beri bir fitrî seciyesidir ki, inziva ve insanlarla zaruret olmadıkça görüşmemek bir düstur-u hayatı olmuştur. Hattâ, hayatta kalan tek bir kardeşini dahi, yakın bir şehirde iken otuz seneden beri görmediği halde, görüşmek için yanına çağırmamıştır. Hem hizmetçileri de akşamdan ertesi gün sabaha kadar şiddetli bir zaruret olmadıkça odasına girememektedirler. Şiddetli hastalığı ve görüşmeye tahammülü olmaması sebebiyle, hariçten gelen çok dostlarının hatırlarını incitip, görüşmeden geri çeviriyor. Üstadımızla otuz seneden beri alâkadar olup dostane vaziyet gösteren zabıtaya âsâyîş noktasında Risale-i Nur'la pek ehemmiyetli harika hizmeti sabit olan Üstadımızın bütün hali mahkemelerce medâr-ı tedkik olmakla hiçbir hali zabıtaca gizli kalmadığından, bazı gizli din düşmanlarının onun hakkındaki uydurmalarıyla otuz senelik bir müşahedeye dayanan müsbet kanaati bozmamak, hukuk-u umumiye'yi temine çalışanların vazifeleri iktizasıdır.

3. Üstadımız hastadır, hattâ Cumaya dahi çıkamamaktadır. Ara sıra hava almaya pek ziyade muhtaç oluyor. Bu sebepten, pek nadir olarak kendine mahsus bir odası bulunan ve otuz sene evvel on sene ikamet ettiği Barla Köyüne gider, bir müddet kalır, gelir. Bazan da burada, yaz mevsiminde insanların bulunmadığı, şehrin haricindeki mahallere giderek iki üç saat teneffüs eder, gelir. İhtiyarlığı, hastalığı dolayısıyla yayan yürüyememekte olduğundan ve halkın

hürmetkâr vaziyetiyle rahatsız etmemesi için bu basit gidip-gelmeyi otomobille yapar. Bunun haricinde hiçbir köye, meskûn hiçbir mahalle, hattâ otuz senelik dostları bulunan yerlere dahi mezkûr sebeplerle gitmiyor. İşte hal ve vaziyet bundan ibarettir. Hakikat-i hal de budur.

Hizmetinde bulunan

Tâhirî, Zübeyir

Hâşiye: Çok yerlerde neşredilen ve müddeînin huzursuzluk ittihamının ademini gösteren ve Ankara Emniyet Umum Müdürlüğüne verilen bir hakikattir.

Nur talebeleri âsâyışçidirler.

Âsâyîşi muhafaza ettiklerinin delil-i kat'îsi şudur:

Altı vilâyetin altı zabıta dairesi, altı yüz bin talebelerin yirmi sekiz sene zarfında haksız muamelelere mâruz kaldıkları halde hiçbir vukuatlarını kaydedememeleri, hattâ Afyon Savcısının asayiş ittihamına mukabil Üstadımız demiş: "Bu yirmi sekiz senede bir tek vukuatı gösterebilir misiniz? Mâdem gösteremediniz, nasıl bu ittihamı ileri sürüyorsunuz? Yalnız küçük bir talebenin başka bir meseleden küçük bir vukuatından başka ve altı yüz bin talebeden hiçbir vukuatları olmadığı kat'î ispat eder ki, âsâyîşi Nur talebeleri muhafaza ediyorlar" diye Afyon'da savcıya demiş ve susturmuştur.

Cumhuriyet gazetesinin müdafaatı çarpıtması hakkında

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Üstadımız ifade buyurdular ki:

Aleyhimizde olan Cumhuriyet gazetesi müdafaamı çok yanlış ve gayet fena bir tarzda tağyir etmiş, hattâ "Bir cânî yüzünden on mâsuma zarar gelmemesi için" cümlesinin yerine "Bir cânî yüzünden on mâsumu zulmetten kurtarmak için" gibi hezeyanlar karıştırmış. Hem de o yazdığım cevap, beş altı sene evvel İstanbul 2. Sulh Ceza Mahkemesinde aynen söylenmiş, en mühim meselede beraat verilmiş bir müdafaai iken, bir iki ay evvel, bir bardak suda bir fırtına koparmak nev'inden, İstanbul seyahatimde gayet mânâsız garazkârâne, bir savcı Isparta Müddeiumumîsine havale edip mânâsız benim ifademi almaya iki resmî polis memuru gönderdi. Onlara dedim: O meseleye beş sene evvel cevap verilmiştir. İşte o zamanki cevabım da budur, dedim. Onlar da kabul ettiler. Hem de makine ile çıkardılar, hem o herife de göndermişler.

Şimdi uzak bir yerde tekrar mânâsız olarak bizden uzak bir kaymakama başkası onu vermiş. İftiracı gazete de "Onu kaymakam, savcıya vermiş" demesiyle Risale-i Nur'un bir kısım zaif şakirtlerine vesvese ve bir evham vermek istemiştir. Bu yazıya Nur'un çok avukatları tekzip yazsınlar. O meselenin mevzuuna dair İstanbul sıhhî heyetinden dört rapor var. Fakat lüzumsuz olduğu için, kimseye göstermeye tenezzül etmedim. Hem de lüzum olmamış.

Said Nursî

Ankara'daki iki emniyet müdürüne çok selâm ediyorum. Böyle şeylere ehemmiyet vermesinler.

Doğu Üniversitesi hakkında tahrifçi bir gazeteye cevaptır

Doğu Üniversitesi hakkında tahrifçi bir gazeteye cevaptır.

Muhelif bir partinin şiddetli ve tenkitçi tarafından bir mensubu, yani Ulus'un 1.4.1954 tarihli nüshasında yazılan Atatürk Üniversitesi hakkındaki makaleye cevap hükmünde o üniversitenin hakikatini beyan ediyoruz. Şöyle ki:

Şimdi Atatürk Üniversitesi namı verilen bu darülfünunun küşadına üstadımız Said Nursî elli seneden beri büyük bir gayretle çalışmıştır. Üstadımız İttihatçılara muhalif olduğu halde onlar ve Sultan Reşad, bu Darülfünunun inşası için on dokuz bin altın tahsis etmiş, Van'da Üstadımız temellerini atmıştı. Fakat Harb-i Umumînin vukuuyla geri kalmıştı. Sonra devr-i Cumhuriyetin iptidasında üstadımız Said Nursî'nin Ankara'da Meclis-i Meb'usana istenilmesiyle, Üstadımız tekrar teşebbüse geçmişti. Orada Üstadımız o zamanın idaresine tam muhalif ve siyaseti bütün bütün terk ettiği ve bazı cihetle de muhalif olduğunu ve "Dünyanıza karışmayacağım" dediği ve hattâ Mustafa Kemal'e "Namaz kılmayan haindir" dediği ve onun teklif ettiği büyük servet, maaş, şark vaiz-i umumîliği gibi büyük tekliflerini kabul etmediği halde, Şark Darülfünununun tesisi için

yüz elli bin banknotun iki yüz mebustan yüz altmış üç mebusun imzası ve Mustafa Kemal'in tasdikiyle verilmesine karar verilmişti. Demek ki, şarkın en mühim meselesi o zaman o üniversiteydi. Şimdi yirmi derece daha ziyade ihtiyaç var. Nihayet yine Üstadımızın maddî ve mânevî gayret ve teşvikleri neticesiyle yapılmasına bu hükûmet-i İslâmiye zamanında karar verildi.

Bu Şark Üniversitesinin o cihanşümül kıymet ve ehemmiyetini, bir bahr-i ummandan bir katre takdim eder misillü iki üç nokta olarak arz ederiz:

Birincisi: Bu darülfünun hem İran, hem Arabistan, hem Mısır ve Afganistan, hem Pakistan ve Türkistan ve Anadolu'nun merkezinde bir kalb hükmündedir. Ve hem bir Camiü'l-Ezher, bir Medresetü'z-Zehradır.

İkincisi: Şimdi umum beşerde sulh-u umumî için, yani beşerin ifsad edilmemesi için çareler aranıyor, paktlar kuruluyor. Ve madem bu hükûmet-i İslâmiye musalâhat-ı umumiye ve hükûmetin selâmeti için, Yugoslavya'ya, tâ İspanya'ya kadar onları okşayarak dostluk kurmaya çalışıyor.

İşte bunların çare-i yegânesinin bir delili olarak gösteriyoruz ki, tesis edilecek Şark Darülfünununun ilk müteşebbisinin bir ders kitabı olan ve ulûm-u müsbete ve fenniye ile ulûm-u imaniyeyi barıştıran ve bu otuz seneden beri bütün feylesoflara meydan okuyan ve resmî ulemaya dokunduğu ve eski hükûmetle resmen mübareze ettiği halde bütün bunlar tarafından takdir ve tahsine mazhar olan ve mahkemelerde beraat kazanan Risale-i Nur'un bu vatan ve millete temin ettiği âsâyiş ve emniyettir ki, İslâm memleketlerinde, hususan Fas'ta, Mısır ve Suriye ve İran gibi yerlerde vuku bulan dahilî karışıklıkların bu vatanda görülmemesidir.

İşte, nasıl ki bu vatan ve millette Risale-i Nur, emniyet ve âsâyişin ihlâline sair memleketlerden daha ziyade esbap bulunmasına rağmen-âsâyişi temin etmesi gösteriyor ki, o Doğu Üniversitesinin tesisi, beşeri müsâlemet-i umumiye mazhar kılacaktır. Çünkü şimdi tahribat mânevî olduğu için ona mukabil tamirci mânevî bir atom bombası lâzımdır.

İşte, bu zamanda tahribatın mânevî olduğuna ve ona karşı mukabelenin de ancak tamirci mânevî atom bombasıyla mümkün olabileceğine kat'î bir delil olarak, üniversitenin mebd'e ve çekirdeği olan Risale-i Nur'un bu otuz sene içerisinde Avrupa'dan gelen dehşetli dalâlet ve felsefe ve dinsizlik hücumlarına bir sed teşkil etmesidir. O mânevî tahribata karşı Risale-i Nur tamirci ve mânevî bir atom bombası olmuş.

Üçüncüsü: Evet, Şark Üniversitesi bir merkez olarak âlem-i İslâmı ve tâ bütün Asya'yı alâkadar edecek bir mahiyet ve ehemmiyette olduğundan, altmış milyon değil, altmış milyar da masraf yapılsa elyaktır.

Yeni Ulus gazetesi muhalif olduğu için, bu meseleyi perde ederek yeni iktidarın bazı büyük memurlarından bu meseleye çalışanlara bir nevi irtica süsünü vermek istiyor. Halbuki, bu mesele en yüksek terakkî ve sulh-u umumînin medarıdır. Bu müessese bu hükûmet-i İslâmiye bazı şeâir-i İslâmiyeden Arabî ezan-ı Muhammedî ve din dersleri gibi pek çok kuvvet verecek. Belki bu hükûmetin istikbalinde, tarihlerde kemâl-i takdir ve tahsinle yâd edilmesine en parlak bir vesile olacaktır.

Bu meselenin ihyasıyla hasıl olan nur ve feyiz, Demokrat hükûmetin en büyük ve cihandeğer bir hizmeti olarak ebede kadar misli görülmemiş bir parlaklıkla lemean edecektir. Ve beynelmilel bir itibarı temin edecektir.

Üstadımızın hastalığı münasebetiyle hizmetinde bulunan

Nur talebeleri

Heyet-i Vekileye ve Tevfik İleri'ye arz ediyoruz ki

Heyet-i Vekileye ve Tevfik İleri'ye arz ediyoruz ki:

Şark Üniversitesi hakkında çok kıymettar hizmetinizi Üstadımıza söyledik. O dedi:

Ben hasta olmasaydım, ben de o mesele için vilâyat-ı şarkiyeye gidecektim. Ben bütün ruh u canımla Maarif Vekilini tebrik ediyorum. Hem elli beş seneden beri, Medresetü'z-Zehra namında Şark Üniversitesinin tesisine çalışmak ve o üniversiteyi biri Van'da, biri Diyarbakır'da, biri de Bitlis'te olmak üzere üç tane veya hiç olmazsa bir tane Van'da tesis etmek için, Hürriyetten evvel İstanbul'a geldim. Hürriyet çıktı, o mesele de geri kaldı.

Sonra İttihatçılar zamanında Sultan Reşad'ın Rumeli'ye seyahati münasebetiyle Kosova'ya gittim. O vakit Kosova'da büyük bir İslâmî darülfünun tesisine teşebbüs edilmişti. Ben orada hem İttihatçılara, hem Sultan Reşad'a dedim ki: "Şark böyle bir darülfünuna daha ziyade muhtaç ve

âlem-i İslâmın merkezi hükmündedir.”

O vakit bana vaad ettiler. Sonra Balkan harbi çıktı. O medrese yeri istilâ edildi. Ben de dedim ki: “Öyleyse o yirmi bin altın lirayı Şark Darülfünununa veriniz.” Kabul ettiler.

Ben de Van’a gittim. Ve bin lira ile Van gölü kenarında Artemit’te temelini attıktan sonra Harb-i Umumî çıktı. Tekrar geri kaldı.

Esaretten kurtulduktan sonra İstanbul’a geldim. Hareket-i Milliyeye hizmetimden dolayı Ankara’ya çağırdılar. Ben de gittim. Sonra dedim: “Bütün hayatımda bu darülfünunu takip ediyorum. Sultan Reşad ve İttihatçılar yirmi bin altın lirayı verdiler. Siz de o kadar ilâve ediniz.” Onlar yüz elli bin banknot vermeye karar verdiler. Ben dedim: “Bunu mebuslar imza etmelidirler.”

Bazı mebuslar dediler: “Yalnız sen medrese usulüyle sırf İslâmiyet noktasında gidiyorsun. Halbuki şimdi Garplılara benzemek lâzım.”

Dedim: “O vilâyat-ı şarkıye âlem-i İslâmın bir nevi merkezi hükmünde, fûnun-u cedide yanında ulûm-u diniye de lâzım ve elzemdir. Çünkü, ekser enbiya şarkta ve ekser hükema garpta gelmesi gösteriyor ki, Şarkın terakkiyatı din ile kaimdir. **(Haşiye)** Başka vilâyetlerde sırf fûnun-u cedide okutturursanız da, Şarkta herhalde millet, vatan maslahatı namına, ulûm-u diniye esas olmalıdır. Yoksa Türk olmayan Müslümanlar, Türke hakikî kardeşliği hissedemeyecek. Şimdi bu kadar düşmanlara karşı teavün ve tesañude mecburuz.”

Şimdi ben zehir hastalığıyla ziyade rahatsız vaziyette ve çok ihtiyarlık sebebiyle elli beş senelik bir gaye-i hayatımı görüp takip etmekten mahrum kaldığım gibi, Ankara’ya gidip şark terakkiyatının anahtarı olan bu müesseseye çalışanları ruh u canımla tebrik etmekten dahi mahrum kalıyorum.

Yalnız, otuz beş sene evvel Ebuzziya Matbaasında tab edilen Münazarat ve Saykalü’l-İslâmiye namındaki eserim, elbette Maarif Vekilinin nazarından kaçmamış. Benim bedelime o eser konuşsun. Ben hayatımdan ümidim kesilmiş gibiyim. Fakat o azîm üniversitenin temelleri ve esasatı ve mânevî bir programı ve muazzam bir tedrisatı nevinden, Risale-i Nur’un yüz elli risalesini kendime tevkil ediyorum. Bu vatan ve milletin istikbalinin fedakâr genç üniversite talebelerine ve maarif dairesine arz edip bu meselede muvaffakiyete mazhar olan Tevfik İleri’nin bu biçare Said’e bedel Risale-i Nur’a himayetkârâne sahip çıkmasını rahmet-i İlâhîden niyaz ediyorum.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Çok hasta, çok ihtiyar, garip, tecrid içinde
Said Nursî

Haşiye: Hattâ o zamandan evvel Türk olmayan bir talebem vardı. Eski medresemde hamiyetli ve gayet zeki o talebem ulûm-u diniyeden aldığı hamiyet dersiyle her vakit derdi: “Salih bir Türk elbette fâsik kardeşimden, babamdan bana daha ziyade kardeş ve akrabadır.” Sonra aynı talebe talihsizliğinden sırf maddî fûnun-u cedide okumuş. Sonra ben dört sene sonra onunla görüştüm. Hamiyet-i milliye bahsi oldu. O dedi ki: “Ben şimdi Râfizî bir Kürdü, salih bir Türk hocasına tercih ederim.” Ben de “Eyvah!” dedim. “Sen ne kadar bozulmuşsun.” Bir hafta çalıştım. Onu kurtardım. Eski hakikatli hamiyetine çevirdim. Sonra Meclis-i Meb’usandaki bana muhalefet eden meb’uslara dedim: O talebenin evvelki hali Türk milletine ne kadar lüzumu var. Ve ikinci halinin ne kadar vatan menfaatine uygun olmadığını fikrinize havale ediyorum. Demek farz-ı muhal olarak siz başka yerde dünyayı dine tercih edip siyasetçe dine ehemmiyet vermeseniz de herhalde şark vilâyetlerinde din tedrisatına âzamî ehemmiyet vermek lâzım. O vakit bana muhalif meb’uslar da çıkıp o lâyihamı yüz altmış üç meb’us imza ettiler. Bu kadar imzayı taşıyan bir istidayı elbette yirmi yedi sene istibdad-ı mutlak onu bozamamış.

Bazı gazetelerde çıkan yalanlar hakkındaki bir tekzib

[Bazı gazetelerde çıkan yalanlar hakkındaki bir tekzibi berâ-yı malûmat gönderiyoruz.]

Bazı muhalif gazeteler, Risale-i Nur talebelerine tekrar “tarikât kurmuşlar” ittihamını yaptıklarını gördük. Bunun hakikatle hiçbir alâkası yoktur. Bu husus Risale-i Nur dâvâsını gören 10’a yakın Ağır Ceza Mahkemesinin kat’iyet kesb etmiş kararlarıyla sabittir.

Hem tarikata dair en küçük bir emareye vaktiyle müsadere edilip sonra bilâ-kayd ü şart

sahiplerine iade edilen Risale-i Nur kitapları ve mektupları arasında tesadüf edilmemiştir. Bilâkis, Üstadımız Said Nursî'nin mektuplarında ve müdafaalarında kat'î bir lisanla beyan ettiği, "Zaman tarikat zamanı değil, imanı kurtarmak zamanıdır. Tarikatsız Cennete giden pek çok, fakat imansız Cennete giden yoktur" ifadesi mevcuttur.

Bu sarahate ve bütün mahkeme ve müddeiumumîlerin otuz seneden beri tarikat hususunda en küçük bir delile tesadüf edememelerine mukabil, dini ortadan kaldırmak isteyen ve bugünkü İslâmî inkişafı bir türlü hazmedemeyen, dine lâkayt, hattâ aleyhindeki bir güruh hakikat-i İslâmiyete tarikat namını verip kendi efkârları lehine bu vatanı bir zemin ihzar etmek peşindedirler. Elbette her defasında olduğu gibi, gizli dinsizlerin entrikalarıyla, plânlarıyla ihdas edilen bu vâkia, bu vatan ve milletin lehine olarak tecellî edecektir. Ve Aydın ve Nazilli mahkemeleri de adaletli seleflerine ittibaen Nur şakirtlerini tebrie edeceklerdir.

Risale-i Nur'un bütün vatan sathında ve hattâ âlem-i İslâm ve Avrupa'nın pek çok yerlerinde hüsn-ü kabule mazhar olması ve Türkleri, âlem-i İslâmı eski ittihada muvaffak edecek bir dünyevî semeresi Nur şakirtlerinin niyetlerinde olmadan netice vermesi ve hükûmetin bizzat İslâmiyete, dine, vicdan hürriyetine tam kıymet verip eski hükûmetin tahribatlarını tamire çalışması ve mukaddesata tecavüz edenlerin tenkîli hakkında bir kanun çıkarmaya teşebbüsü gibi müsbet ve ferahlatıcı pek çok hâdisâtın aynı anında o asılsız meselenin ihdası, hükûmetin ve İslâmiyetin aleyhinde olanların mahsulü olduğunda asla şüphe etmiyoruz.

Yalanlarının birkaç delili de şunlardır:

Üstadımız Said Nursî için "Bir şah ve bir padişah gibi yaşamakta ve gelen yardımlarla geçinmektedir" diye o vicdansızlar ap açık bir iftirada bulunmuşlardır. Said Nursî, amcasının çorbasını dahi içmemiş olup, hayatında kimsenin minneti altında kalmayıp, beş bin lira hediyeye beş para değer vermeden red ve iade eden, hayatındaki istiğna düsturunu en zâlimâne muameleler ve mahrumiyetler içinde kaldığı zamanlarda dahi bozmayan ve böylece izzet-i İslâmiye ve şeref-i diniyeyi muhafaza etmiş olan bir zâttır.

Evet, Üstadımızın, halkların hediyesini kabul etmemek düsturu, seksen senelik hayatıyla sabit olduğu ve otuz senelik müteaddit mahkemelerde dahi vesikalarla tahakkuk etmiş, dost ve düşmanın gözleri önünde zahir olmuştur. Bu bedihî hakikatin herkesçe bilindiği bir zamanda böyle ittihamda bulunanların ne kadar dehşetli garazkâr olduklarını ehl-i vicdanın takdirlerine bırakıyoruz.

Ankara hükûmetinin adaletiyle Üstadımız Said Nursî'nin Risale-i Nur eserleri basılmaktadır. Hissesine düşen bir miktar kitap fiyatlarını Üstadımız, hayatını Nurlara vakfedip nafakasını çıkaramayan Nur talebelerine tayin olarak vermektedir. Kendisi de bugün artık herkesin malûmu olmuş olan âzamî bir iktisat ve kanaatle yaşamaktadır. Ve bütün ömrü boyunca fevkalâde bir iktisat dairesinde kendini idare ettiğine, seksen senelik hayatını bir şahid-i sadık olarak gösteriyoruz.

Halkı Demokrat hükûmet aleyhine geçirmek plânlarını takip eden muhtelif gazetelerin diğer bir zahir yalanları ise, Nazilli'de iki mübarek adamın Ramazan-ı Şerif hakkındaki hasbihalini "İslâmî bir devlet kurmak" gibi siyasetvârî bir tarzda tebdil edivermeleri, o sahte siyaset bezirgânlarının, çocukları dahi kandıramayacakları acemice bir iftira ve bir uydurmalarından ibarettir. Böyle yalanları yapmakla hangi maksatlarının istihsaline çabaladıkları kimsenin meçhulü değildir.

Nazilli'ye hiç gitmemiş olan, orada bir kimseyi tanımayan, kırk seneden beri

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ وَالسِّيَاسَةِ ①

deyip, siyasetle alâkasını kesen, yalnız ve yalnız Kur'ân ve iman hakikatleriyle imanı kurtarmak dâvâsına ömrünü hasreden, bunun haricinde dünyevî şeylerle alâkadar olmayan, seksen yedi yaşında, daima yatakta olan, zehirli hastalıkların tesiratıyla ölüm nöbetleri geçirip "Kabir kapısındaayım" diyen ve sükûnet ve istirahat pek muhtaç olan Said Nursî gibi bir İslâm müellifini böyle siyasî iftiralarla mevzu bahis etmek, çok vecihlerle vicdansızlıktır. Müthiş bir gaddarlıktır. Âdi bir yalancılık derekesine sukuttur.

Herhangi bir din âlimine, bir bahane ile peygamberlik isnadını yapmak, doğrudan doğruya İslâmiyete bir taarruz ve Kur'ân'a bir ihanettir.

Üstadımız Said Nursî bütün ömrü müddetince Sünnet-i Seniyeye ittibâ etmiş ve bir Sünnet-i Seniye muhalif hareket etmemek için idam cezalarını hiçe saymış ve Sünnet-i Seniye ihyâ ve imanı muhafaza uğrunda yüz otuz parça eser telif etmiştir. Hunhar din düşmanlarına karşı hayatını istihkar ederek mücadele etmiş ve nihayet muvaffak ve muzaffer olmuştur.

Evet, ittibâ-ı sünnet-i Ahmediyeye dâir yazdığı bir eseri otuz seneden beri binlerce nüsha neşrolmuştur. Fahr-i Kâinat, Resul-i Ekrem (a.s.m.) Efendimizin son ve hak peygamber olduğuna dair muazzam bir eseri olan Mu'cizât-ı Ahmediye kitabı da meydandadır. Hakikat-ı hal böyle olduğu halde, Said Nursî'ye böyle bir ithamı yapanların, hak ve hakikatten, insaf ve vicdandan ne kadar uzak oldukları kıyas edilsin. Bu ithamı yapmak, şeytanların bile hatırından geçmez.

Bu hâdisenin bir sebebi şu olmak kavîdir ki, Risale-i Nur, aile hayatına büyük bir fâide verip hanımların iffet ve namus ve ismetle ve saadette hayat geçirmelerini temin ettiğinden, kadınlar Risale-i Nur'a çoklukla rağbet göstermektedirler. Buna bir hüsn-ü misal olarak hanımların neşrolunan birkaç makalesini din düşmanları görmüşler ve bolşeviklik hesabına birtakım uydurma bahanelerle hücumla geçmişlerdir. Fakat asla muvaffak olamayacaklardır. Onların maksatlarının tam aksine olarak Risale-i Nur'un neşriyatı erkek ve kadınlar arasında harika bir tarzda inkişaf etmektedir ve edecektir.

Hastalığı münasebetiyle hizmetinde bulunan
Tâhirî, Zübeyir, Ceylân, Bayram, Sungur, Rüştü

1.) Şeytanın ve siyasetin şerrinden Allah'a sığınırım.

Üstadın gazetelere bir mektubu

Bediüzzaman Said Nursî'nin gazetelere bir mektubu

Bize ait meseleleri yazan gazetelere hitaben yazdığım bu yazıyı neşretseler, bugünlerde olan aleyhimdeki isnadlarını helâl edeceğim. Şiddetli hastalığıma binaen bu kısacık mektubumu o gazeteler neşretsinsinler ki; bizi düşünen kardeşlerim kederlenmesin.

Evvelâ: Bugünlerde olan meseleler için merak etmeyiniz. Hakkımızda tecellî eden inayet ve rahmet-i İlâhiye ile bu büyük bir hayırdır. Hem hasta olduğumdan konuşmaya ve görüşmeye de tahammül edemiyorum. Şimdi Risale-i Nur'un dahil ve hariçteki fevkalâde intişarı ve geniş fütuhatıyla düşmanlar da dost olmuşlar. Herkesin konuşmak istemesine mukabil, inayet-i İlâhiye ile sesim de kısılmış ki, daha Risale-i Nur bana ihtiyaç bırakmadığından görüşüp konuşamıyorum.

Beni altı vilâyetten davet etmeleri üzerine giderken önümüze gelen ve Risale-i Nur'un ve mesleğimin hakikatini anlayan dost memurlar, Emirdağı'nda istirahat etmemi ve şimdilik Emirdağı'nda kalmamı hükûmetin rica ettiğini bildirdiler. Zaten görüşmeye ve konuşmaya tahammül edemediğimden, hakkımdaki bu dostane teklif ve vaziyet bir inayet oldu ki, beni davet eden çok vilâyetlerdeki hakikî kardeşlerimin hatırları kırılmasın. Hem bazı vilâyetlere gidip diğer vilâyetlere gidemediğimden ileri gelen vaziyetimle, yüz binlerle hakikî fedakâr talebelerim gücenmesinler.

Saniyen: Benim bu seyahatlerimde kat'iyen siyasetle alâkamın olmadığına bir delil, kırk seneden beri siyaseti terk ettiğimden, yalnız ve yalnız Kur'ân'ın bu zamana tam muvafık bir tefsiri olan Risale-i Nur küfr-ü mutlakı kırdığı için anarşistliğe ve tahribatçı cereyanlara karşı sed çektiği gibi, Kur'ân'ın Risale-i Nur'a verdiği dersinde bir kanun-u esası olan

وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ

sırrıyla, "*Âsâyîşe ilişmek, beş câni yüzünden doksan mâsuma zulüm etmektir*" diye olan uhrevî hizmetimiz vatan, millet ve âsâyîşe de büyük bir fâidesi olması cihetiyle, beni tecessüs eden veyahut da zahmet veren polis ve inzibatlara da helâl ediyorum. Onları âsâyîşin mücahid muhafızları diye, kardeş gibi mesrurâne kabul ettim. Hattâ, beni Ankara'dan çevirmelerini de kabul ettiğim gibi, hakkımda bir inâyet-i İlâhiyeye vesile olmaları cihetiyle Allah'a şükrettim. Ve kemâl-i ferahla Ankara'dan döndüm.

Salisen: Her yerde Risale-i Nur'un intişarı ve okunması ve pek fazla müştakları bulunması dolayısıyla, benimle görüşmek ve konuşmak ve dâvet etmek arzu ediyorlardı. Bu vaziyette, yirmi vilâyete gitmemin zarureti vardı. Ancak Risale-i Nur'un tab edildiği yerler olan Ankara, İstanbul ve Konya'ya gittim.

Beni Emirdağına çeviren dostlara şunu derim ki: Hakkımdaki bu muamele bir inayet ve rahmet-i İlâhiyeye vesile oldu. Sıkılmıyorum. Yalnız benim yirmi sene kaldığım Isparta vilâyetinde iki senelik kira ettiğim bir evim ve orada bazı eşyalarım var. Oranın havası da bir parça hastalığıma yarıyor. Hükûmetin müsaadeleriyle bir ay Emirdağı'nda, bir ay da kiraladığım Isparta'daki evimde bulunmak arzu ediyorum.

Bediüzzaman Said Nursî

Bir gazetenin iftiraları

Yazıları beş vecihle iftira ve yalan olduğunu gördüğüm bir gazeteyi bana okudular. Böyle iftiraların hem Isparta'ya, hem neşredenlere büyük zararı var.

Birinci yalan: Nur Risalelerini okuyanlara mürid ve tarikat diye beni tarikat dersi vermekle itham ediyor. Halbuki beni tanıyanlar biliyorlar ki, mahkemelerde de sabit olduğu gibi, ben tarikat dersi değil, imanın, Kur'ân'ın hakikatlerini ders veriyorum. Dersimi dinleyenlere Nur talebesi denir. Mesleğimiz tarikat değil, imanın hakikatleridir.

İkinci yalanı: İftira eden gazete, başka bir gazeteyi kendine teşrik etmekle, bazı yanlış tabirler karıştırmasıyla diyor ki: "Eğirdir gençleri Said ve müridleriyle mücadeleye başladılar."

Kat'iyen bunun aslı olmadığını bütün Isparta ve Eğirdir gençleri biliyorlar. Hattâ Isparta ve Eğirdir gençleri bunu işittikleri vakit hiddetle protesto ediyorlar. Yalnız Ankara'da bulunan Eğirdirli genç olmayan bir adam, otuz sene evvel benimle görüşmesini az tenkitkârâne yazmış. Buna "Gençler mücadeleye başladılar" namını vermek ne kadar zahir bir yalandır! Halbuki, kim olursa olsun, bütün gençlere karşı daima kardeş nazarıyla bakıyorum. Bana yahut talebelerime karşı Isparta ve Eğirdir'de hiçbir gencin mücadelesini işitmemişim.

Üçüncü iftirası: O iftira eden gazete başka birisinin diliyle diyor ki: "Said ve müridleri gizli siyaset çeviriyorlar. Emniyeti bozmak tarzında nizamâtı değiştirmeye çalışıyorlar."

Bunun yalan olduğuna yirmi sekiz senede beş mahkeme beraat vermesiyle gösteriyor ki, siyasetle hiçbir alâkam yok. Ve hiçbir emare bulunmaması, bunun ne kadar iftira olduğunu gösteriyor. Hattâ otuz beş seneden beri siyasetten çekildiğimi bütün dostlarım biliyorlar. Bu hakikat mahkemeler tarafından da sabit olmuştur.

Dördüncü iftirası: Said Nursî bazı kadınlara şeytandır demiş. Bu iftiranın aslı: "Eskiden büyük şehirlerde açık saçık, çıplaklık derecesinde, hususan yarım çıplak Hristiyan kızları, şeytan kumandasında ahlâk-ı İslâmiyeye zarar veriyorlar."

İşte böyle birkaç tane açık gezenler hakkındaki bir sözü başka surete çevirip mutlak kadınlara teşmil ederek tâbiri çirkinleştirip istimal etmesi, pek çirkin ve zahir bir iftiradır. "Kadınlara Muhavere" namındaki risalemde, kadınlara büyük bir hürmet ve ehemmiyet ve kıymet verdiğimi, hattâ şefkat cihetinde erkeklerden pek ileri olduklarından, Risale-i Nur'un mühim bir esası şefkat olduğundan, bu mübarek hemşirelerimi "Muhterem Hemşirelerim" namıyla yâd ediyorum. Onların samimiyet ve ihlâslarını ziyade görüyorum.

Beşinci hakaretkârâne iftirası: Gerilemek ve irtica, yani İslâmiyet ahkâmına, ahlâkına dönmek mânâsıyla "mel'un fikir" tâbiri kullanması, küre-i arzı titretecek kâfirâne bir iftira olduğu gibi, yalnız Ispartalılara ve Nur talebelerine değil, belki âlem-i İslâma karşı bir ihanettir.

Çok hasta ve çok ihtiyar
Said Nursî

Üstadın İstanbul'a gelişi

Üstadımız diyor ki:

"Ben elli altmış senedir küfr-ü mutlaka karşı imana hizmet etmek ve küfr-ü mutlakin neticesi olan anarşilikten milleti kurtarmak için bütün kuvvetimle iman hizmetindeki ihlâsın neticesi olan âsâyîşi muhafaza ile, bir cânî yüzünden on mâsumu zulümden kurtarmak için rahatımı, şerefimi, haysiyetimi, hattâ lüzum olsa hayatımı feda etmekle, herbir tazyikata, mânâsız, lüzumsuz şeylere karşı sabır ve tahammül ettim. İşte, benim otuz kırk senedir bu hizmet-i imaniye için, benim hakkımda habbeyi kubbe yapıp, bir bardak suda fırtına çıkarıp beni tâciz ettikleri halde, sırf hizmet-i imaniyenin bir neticesi olan âsâyîş için sabır ve tahammül ettim. Bir misali, beş mahkeme huzurunda hiç benim kıyafetime ilişilmediği halde ve mütemadiyen gezdiğim halde ve hattâ İstanbul'da mahkememde yüz yirmi polis bulunduğu halde, aynı kıyafetime ilişmediler ve

iki ay İstanbul'da yaya gezdiğim halde, mümânaat etmediler ve ilişmeye hiç kimsenin hakkı yok.

"Çünkü, hem münzevî, hem de camie gitmiyor ve çarşıda kalabalık yerlerde gezmiyor, yalnız otomobiliyle çıkıyor. İnsanlarla zaruret olmadan konuşmuyor, yalnız teneffüs için dağlar başında ve hâlî yerlerde geziyor. Şimdi ehl-i dünyanın hiçbir hakkı yoktur ki vaziyetime, hâlîme ilişsinler."

Bir seyahat münasebetiyle ve otomobili içinde İstanbul'a en mühim bir mesele-i imaniye için gitmesinden, şimdi İstanbul'un bazı resmî adamları yirmi cihette kanunsuz bir tarzda kanun namına Üstadımızı bir bardak suda fırtına koparmak nev'inden, milyonlar fedakâr talebeleri bulunan bir zata sinek kanadı kadar bir ehemmiyeti olmayan bir mesele için resmî adamları yanına göndermek olan yüz cihette ehemmiyetsiz, mânâsız ve bir habbeyi yüz kubbe yapmak gibi bu şeye karşı Üstadımız diyor:

"Madem iman hizmetinde ihlâs-ı etemle, anarşiliği durdurmakla, âsâyîşi muhafaza etmekle sabır ve tahammül gerektir. Ben de bunun için rahatımı, haysiyetimi feda ediyorum. Onları da helâl ediyorum."

Üstadımızın bu defa İstanbul'a gitmesi münasebetiyle İstanbul Müddeiumumîliğince ifadesinin alınması için yanına gelen iki memura Üstadımız dedi:

"Ben daha evvel bu mesele için mahkemede ifade vermiştim ve mahkeme tahkikat yapmış, neticede beraat vermiş. Başka diyeceğim yok" diyerek, Samsun Mahkemesine giden ve İstanbul Mahkemesinde okuduğu ifâdâtını tekrar söyledi. Hem eskiden aldığı birkaç rapor var ki, hastalığı dolayısıyla başını sarmaya mecburdur ve şiddetli nezleden ve hastalıklardan dolayı istirahat ve tebdil-i havaya ihtiyacı vardır. Daimî bir yerde kalması sıhhatine münafidir. Daha evvel lüzum da olmadığı için bu raporları göstermeye tenezzül etmiyordu, lüzum görmüyordu.

Hizmetinde bulunan Nur talebeleri
Tâhirî, Zübeyir, Sungur, Hüsnü, Bayram

Üstadın Ankara'ya gelişi

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Ankara'ya bu defa geldiğimin mühim bir sebebi, İslâmiyete ciddî taraftar Dahiliye Vekili Namık Gedik'i görmek ve İslâmiyetin kahramanı olan Adnan Bey ve Tevfik İleri gibi mühim zatlara bir hakikatı söylemektir ki:

Hem Demokrata ezan-ı Muhammedî gibi çok kuvvet vermek ve Risale-i Nur'un neşrine müsaadesi gibi çok taraftar olmak ve âlem-i İslâmı, hattâ bir kısım Hristiyan devletlerini de memnun etmek için, Ayasofya'yı muzahrafattan temizleyip ibadet mahalli yapmaktır. Bu ise, bu mesele için otuz sene siyaseti terk ettiğim halde, bu nokta hatırı için Namık Gedik'i görmek istedim ve geldim. Adnan Bey, Namık Gedik ve Tevfik İleri gibi zatların hatırı için başka yere gitmedim.

Hem Risale-i Nur, Kur'ân'ın kanun-u esasiyesiyle bütün Anadolu ve vilâyât-ı şarkiyede âsâyîşi temin eden Risale-i Nur'un beş yüz bin nüshası komünistliği susturduğu gibi, âsâyîşi temin ettiğine bir delili budur ki:

On küsur sene evvel Afyon Müddeiumumîsi "altı yüz bin fedakâr talebesi var; beş yüz bin nüsha Risale-i Nur'dan neşretmiş. Belki âsâyîşe zarar gelir" dedi.

Ona karşı Said demiş ki: "Mâdem altı yüz bin fedakâr talebesi var. Bu on beş senedir bana bu kadar zulmediliyor. Birtek vukuatı hiçbir zabıta ve mahkeme gösteremedi."

Hem dedim: "Ey müddeiumumî! Eğer bin müddeiumumî, bin emniyet müdürü kadar âsâyîşin teminine Risale-i Nur hizmet etmemişse, Allah beni kahretsin. Siz de bana ne ceza verirsiniz verin" dedim. O bu sözüme karşı hiçbir çare bulamadı.

Yalnız bir iki sene sonra Nurun bir küçük talebesi Risale-i Nur'a zarar gelecek zannıyla kendini intihar edecekti ki, tab' ettiği bir küçük risaleye zarar gelmesin. Sonra Üstadı onu men etti ve küçücük bir hâdis oldu ve ikisi de barıştırıldı.

Halbuki bir Üstadın on tane fedakâr talebesi bulunsa—hattâ biri selâm etmiş tokat vurulmuş, biri elini öpmüş tahkir edilmiş—hiçbir fedakârı, âsâyîşe ilişmemek için sükût etmişler. Said'den işitmişler ki, "Benim yüz ruhum olsa âsâyîşe feda ediyorum." Onun için

وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى

kanun-u esasiyesiyle, beş cânî yüzünden doksân mâsuma zarar gelmemek, bir cânî

yüzünden on mâsum çoluk çocuk, peder ve validelerine zulüm etmemek için, Risale-i Nur iman hizmetiyle beraber âsâyîşi tamamıyla temin edip herkesin kalbinde fenalığa karşı bir yasakçı bırakıyor. Ben de bin ruhum olsa, Kur'ân'ın bu kanun-u esasîyesine feda ettiğimi Tarihçe-i Hayat ispat ediyor ve meydandadır. Ve mahkemeler de kabul etmişler.

Hattâ tezahüre bir riyakârlık, bir hodfuruşluk, bir enaniyet mânâsını verip halklarla görüşmeyi de terk ettiği ve rahmet-i İlâhînin ihsanıyla sesi de kesilmiş ki, dostlarla görüşmeye mecbur olmasın ve hatırları da kırılmasın. Hattâ Konya'da bir tek akrabası ve bir tek kardeşiyle kırk senede bir defa görüştü ve evine de çıkmadı.

Bir ikinci mes'ele şudur ki: Madem Risale-i Nur hakiki asayîşi temin ediyor, madem Demokrat büyük bir kuvvete muhtaçtır ve komünistlik gibi dinsizliklere karşı dayanan bir iktidar partisidir ve madem Ezan-ı Muhammedî'nin ilânıyla galebe çaldı, efkâr-ı ammeyi kendi lehine çevirdi ve Risale-i Nur'un tab'ına müsaade etti, onunla Ezan-ı Muhammedî kadar taraftar buldu. Şimdi dinsizliğe karşı avam-ı nasın pek çok muhtaç olduğu ve hiçbir feylesof karşısına çıkamadığı ve bu zamanın Kur'an-ı Hakîm'in bir mu'cize-i maneviyesi ve ondördüncü asrın mühim bir tefsiri olduğuna beş mahkemenin karar verdiği bir eserdir. Madem her câmide dersaneler açılmış, (bazı müfrit evhamcılarının bahanelerine bakılmasın) dersini teşvik etmek lâzım ve elzemdir.

Ben de Ankara'ya geldim, 30-40 senedir siyaseti terkettiğim halde, Adnan Bey'in ve Namık Gedik'in ve Tefvik İleri'nin hatırları için bu hakikatı yazdım.

Said Nursî

Haşiye:

(Konya'da bir ehemmiyetsiz hâdise münasebeti ile yazıldı.)

Şimdi tahakkuk etti ki; millet ve vatan ve İslâmiyet'e en dehşetli zarar veren komünistlik, masonluk ve dinsizliktir. Kur'an-ı Hakîm'in bu zamanda bir mu'cizesi olan Risale-i Nur'un onları mağlub ettiğini, dindar Demokratlar elbette hissediyorlar. Bu nokta için Risale-i Nur'un neşrine, intişarına teşvik edip; bazı Nur talebelerinin hususi hataları bahaneleri ile Nurculardan, Risale-i Nur'dan evham gelmesin. Çünkü insan hatasız olamaz. Bazı Nur talebelerinin hususi yanlışlarını, umum millete milyonlar iyiliği yapan Risale-i Nur'a mal etmemeli, isnad etmemeli, onunla evhama düşmemeli... Çünkü hususi yanlış, Risale-i Nur'un kanun-u esasîsi olan istikametle, a'zamî ihlas ile, a'zamî fedakârlık ile selâmet-i umumiye hizmet eden milyonlar Nur talebelerini lekedare edemez ve tesir yapamaz.

1.) Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.

2.) Hiçbir günahkâr başkasının günahını yüklenmez. (En'âm Sûresi, 6:164; İsrâ Sûresi, 17:15; Fâtır Sûresi, 35:18; Zümer Sûresi, 39:7)

"Mahkeme-i Kübrâ'ya Şekvâ" nın bir Zeyli

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

En mühim bir mahkemede son sözüm olarak "Mahkeme-i Kübrâya Şekvâ" namıyla yazılan ve Tarihçe-i Hayat'ta birkaç defa neşrolunan ve mahkemede iken Ankara makamâtına, Temyiz Mahkemesine ve mahkeme reislerine gönderilen şekvânın sebebi, o hâdisenin acip, garip, küçük bir nümunesi bu defa aynen başıma geldiği için, o "Mahkeme-i Kübrâya Şekvâ"ya bir haşiyecik olarak beyan ediyorum:

İki gün evvel, çok müştak olduğum ve eski zamanda Anadolu medrese-i ilmiyesi hükmünde olan Konya'ya üç sebep bahanesiyle,

Biri: İki hakikatlı Nur kardeşim fakir halleriyle beraber büyük bir masrafa girip İzmir mahkemesine gitmişler. Dönüşlerinde yanıma uğradılar. Ben de onları kısmen masraftan kurtarmak için, hususî otomobilimle Konya'ya kadar beraber almak;

İkincisi: On beş sene benim yanımda okumuş ve yirmi seneye yakın müftülük etmiş ve kırk seneden beri birtek defadan başka görmediğim ve bütün kardeşlerim, akrabalarım içinde hayatta bir o kalmış olan kardeşimi ve çocuklarını ziyaret etmek ve onlarla görüşmek.

Üçüncüsü: Eski Said'in ve Yeni Said'in mühim üstadlarından olan ve onun müridleri olan Mevlevîlerin her yerde Risale-i Nur'la alâkadarlıkları cihetiyle çok alâkadar olduğum ve İmam-ı Rabbanî, İmam-ı Gazalî gibi mühim bir üstadım olan Mevlânâ Celâleddin'i ziyaret için gitmiştim.

Hem, Tarihçe-i Hayat'ta insanlarla görüşemediğime dair neşredilen yazı ki, "Ziyaretçilerle

görüşemiyorum.” Nasıl ki, hediyelerden men etmek için Cenâb-ı Hak hastalık verdiği gibi, bu hürmetkârâne ziyaret de bir nevi hediye-i mâneviye olduğundan, sesim kesilip bir eser-i inâyet olarak konuşmaktan men olunduğumdan kardeşimin evine dahi gidemedim ki, konuşmayayım. Hiç olmazsa Konya’da iki üç gün kalmak zarurî iken mecburî olarak bir saat içinde namazımı kılıp dönmüşüm. Fakat orada bana birden bire öyle bir vaziyet verildi ki, bütün gazetelerde neşrettiler. Kırk senedir bir defadan başka görüşmediğim kardeşimin evine dahi gidip görüşemediğim ve konuşamadığım halde, sanki binler adamlarla görüşmüşüm gibi muamele gördüm.

Gerçi, polislerin, aldıkları emre binaen o vaziyetleri cidden büyük bir sehiv idi. Fakat bu şiddetli hastalıklı halime muvafık geldiği için onlardan sıkılmadım. Bilakis helâl ettim. Allah razı olsun dedim, teşekkür ettim. Ben tebdil-i havaya çok muhtaç olduğum için, yazın dağlarda, kışın da kira ettiğim ayrı ayrı menzillerde gezmeye mecbur oluyorum. Bir yerde duramıyorum. Hastalığım şiddetleniyor. Niyet ettim, tekrar ara sıra Konya gibi yerlere gideceğim. Hattâ kirasını verdiğim Emirdağında iki menzirim, Eskişehir’de bir menzirim varken, o mânâsız vaziyet beni o tebdil-i havadan, o menzilleri ziyaret etmekten men edilmeme sebep olduğunu Konya’daki vaziyetten hissetmiştim. Ben kat’iyen kimseyle görüşemiyorum.

Bunun gibi, âdetim hilâfına bana yapılan çok gayr-ı kanunî muameleler var. İşte bu defaki mezkûr vaziyeti beyan eden şu ifâdâtım evvelce yazılan “Mahkeme-i Kübrâya Şekvâ”ya bir zeyil olarak neşredilebilir.

Said Nursî

"Mahkeme-i Kübrâya Şekvâ" ya bir küçük Zeyil

Mahkeme-i Kübra-yı Haşirdeki Şekva’ya bir küçük zeyildir.

Kanun namına kanunsuzluk edenler kanunca mes’ul olduğuna binaen, bana karşı kanun namına on cihetle kanunsuzluk eden buradaki mahkeme ve hükûmetin erkanlarına ikame-i dava ediyorum. Şöyle ki:

Otuz seneden beri münzevi bulunan ve üç hapsimde de yine tecrid-i mutlakta inzivada mecbur ettirilen bir adama; çarşı gibi mecma-i nâsta bulunanlara teklif edilen bir kanun, hiçbir vecihle teklif edilemediğinden, buradaki kanunsuz olarak kanun namına onların hareketlerini kanunsuzlukla itham edip ikame-i dava ediyorum.

İkinci kanunsuz cihet: Yirmiyedi senede mühim merkezlerde hattâ Emniyet Umum Müdürü dairesinde Ankara Valisi şapka mes’elesi için geldiği halde, o münzevi adama başının külâhını değiştir diye teklif edemedikleri ve üç dehşetli mahkeme ile hattâ i’dam ve imhasına çalışıldığı halde; tekrar o mes’eleyi yani başını aç veya bizim gibi firengî tarzı giy diye teklif edemedikleri, üç ay Kastamonu Polishesinde iki komiser ve polisler içinde yine ona bu yeni serpuşu teklif edemedikleri kat’î gösteriyor ki: O adama karşı böyle serpuşu teklif etmek kanunla olamaz ki, üç mahkeme ve zabıta da değil icbar, teklif de edemediler. Madem hakikat budur, buradaki bu teklifin sebebiyle onu mes’ul tutmağa çalışanları ve onları o yola sevkedenleri kanunsuzlukla itham edip ikame-i dava ediyorum.

Üçüncü: O adam yirmiyedi sene firengî tarzda giymemek için İslâmiyetin ve milliyetin şerefini kırmamak için, zalim düşmanlarımızın kıyafetine girmemek ve hayat-ı içtimaiyeden çekilmek ve yirmiyedi sene işkenceli taziblerle ceza çeken bir adama millet hükûmet namına böyle bir şey teklif etmek; yerden göğe kadar kanunsuzdur, üç cihetle kanunsuz bir hakarettir. Bunlar aleyhinde bu noktayı ikame-i dava ediyorum.

Dördüncü: O adam hocalık itibariyle bütün hayatını medrese terbiyesiyle ve Sünnet-i Seniyye ile çalışırken, Cumhuriyetin Birinci Reisi çok büyük teklifler ve büyük vazifeler ve medresesi için 150 bin lira tahsisatı kabul ettikleri halde, şair-i İslâmiyeye muhalif hareket etmemek için o teklifleri kabul etmemiş. İhtiyarlığında yirmiyedi seneden beri işkenceli azabları çekmeyi kabul etmiş. Başta umum şeyhülislâmlar hususan Zenbilli Ali Efendi ve umum müçtehidler ve ülema-i İslâm hususan İlm-i Akide üleması yasak ettikleri bir serpuşu, öyle ihtiyar münzevi bir hocaya teklif etmek dört vecihle belki yüz vecihle kanunsuz olduğundan böylelerin aleyhinde Mahkeme-i Kübra-yı Haşir’de ikame-i dava ettiğim gibi, istikbaldeki ehl-i adaletle şekva edip bu zamandaki ehl-i insafın nazar-ı dikkatini celbediyorum.

Beşinci: O adam i’dam edileceği tehdidine karşı Rus’un Başkumandanına ve üç müdhis kumandana karşı izzet-i ilmiyesini muhafaza edip başını eğmeyen; eskide Divan-ı Harb-i Örfî’de gençliğinde i’damını beklerken ve şeriatı isteyenleri i’dam darağacında temaşa ederken Divan-ı

Harb reisine "Sen de şeriat istemişsin" sualine karşı "Şeriatın bir tek mes'elesine ruhumu fedaya hazırım" diyen bir adam, ihtiyarlığında kabir kapısında hususan düşmanları tarafından zehirlenmesiyle şiddetli hasta olduğu bir zamanda, "Sen yalnız kırdı oturduğun vakit başına şapka koymadığın için seni mahkemeye veriyoruz" diyenleri beş vecihle kanunsuzlukla itham edip ikame-i dava ederek ve bu vatan ve millete böyle bir adamı kuvvetle mukabeleye mecbur edip anarşi hesabına bir ihtilâl çıkarmakla itham ediyorum. Madem bir Sünnet-i Seniyei terketmemek için hayatını feda ettiğine tarihçe-i hayatı şahadet eder. Elbette böyle kâfirane, mürtedane teklife karşı yüz ruhu da olsa feda edecek bir adama böyle dinine, haysiyetine, izzet-i ilmiyesine mütemerridane ilişenler, anarşilik hesabına ihtilâl çıkarmak fikrindedirler diye onları itham edip Mahkeme-i Kübra'da ikame-i dava ediyorum. Bu memleketin milliyetperverleri ile vatanperverlerinin nazar-ı dikkatlerini celbediyorum.

Altıncısı: An'ane-i İslâmiyede eskiden beri bu milletin daimî bir âdetleri ve örfî kanunları, İslâmiyet noktasından sevabları hayırlara medar bir âdeti şudur ki: Garib adama merhametle misafirperverlik ve fakir adama şefkatle yardım etmek ve hasta adamı incitmemek ve lüzum olursa hizmet etmek, ihtiyarlara hem hürmet hem merhamet hem Ramazan-ı Şerif gibi mübarek vakitlerde mümkün olduğu kadar sünnet-i seniyeye tabi' olup birbirini incitmemek bu millet-i İslâmiyenin an'anevî bir âdeti ve örfî bir kanun-u müstemirresi hükmüne geçmiş terbiye kanunları iken; bir adam hem garib hem fakir-ül hal hem çok ihtiyar hem zehirle çok hasta hem münzevi iken Ramazan-ı Şerifte ona çarşılarda kalabalık yerlerde bulunanların serpuşunu yani firenklerin tarzını yapmadığından şapka kanunu namına deyip mahkemeye vermek, celbnameyi hastalık yatağında göndermek on vecihle kanunsuz ve millî ve İslâmî âdet kanunlarına bir tahkir olmak cihetiyle Mahkeme-i Kübra-yı Haşir'de onları ve onları o yola sevkedenleri ikame-i dava ediyorum. Elbette istikbal lanetlerle böyleleri mahkûm edecektir.

Yedincisi: Bütün neferatı başına koymağa mecbur olmadıkları ve kadınlar ve çocuklar ve ibadette olanlar hattâ dairedaki memurlar başına koymağa mecbur olmadıkları ve çok köylerde hususan dere ve dağlarda bulunanlara veya bere giyenlere kanunen teklif edilmeyen ve giymesinde bir maslahat ve içtimâî hiçbir faidesi bulunmayan bir serpuşu kanun namına hayat-ı içtimaiyeden çıkan ve insanlarla pek nadir temas eden ve kapısında bekleyen otomobile veya arabaya binen tek başıyla teneffüs için bir-iki saat kırlarda oturan bir adama, kanun namına o serpuşu teklif etmek beş vecihle kanunsuz bir ihanet ve onun damarına dokundurup vatan zararına heyecana getirmek, vatan ve millete hükûmete hıyanetle onları itham ediyorum. Mahkeme-i Kübra'ya ikame-i dava ettiğim gibi, pek yakında İslâmiyet fedaileri dahi bu dünyada onun bedeline ikame-i dava edecekler.

Emirdağı'nda mukim, ihtiyar ve hasta

Said Nursî

Üstadın Basın'a karşı son beyanı

12 Ocak 1960

Bize ait meseleleri neşreden ceridelere karşı yazdığım bu yazıyı neşretseler, bu günlerde olan aleyhimdeki isnadları helâl edeceğim. Şiddetli hastalığıma binaen o cerideler neşretsinsinler ki, biçare kardeşlerim kederlenmesinler.

Evvela: Bu günlerde olan meseleler için merak etmeyiniz! Hakkımızda tecelli eden inayet ve Rahmet-i ilâhiye ile büyük bir hayırdır. Hem beş cihetle hasta olduğumdan konuşmaya ve görüşmeye de tahammül edemiyorum.

Şimdi Risale-i Nurun dahil ve hariçteki fevkalâde intişarı ve azim fütuhâtı ile düşmanlar da dost olmuşlar. Herkesin konuşmak istemesine mukabil, inayet-i ilâhiye ile sesim de kesilmiş ki; daha Risale-i Nur bana ihtiyaç bırakmadığından görüşüp konuşamıyorum. Beni altı vilâyetten davet etmeleri üzerine, onların hatırı için Ankara'ya gittim. Ankara'ya yakın önümüze gelen ve Risale-i Nurun ve mesleğimin hakikatini anlayan dost memurlar: "**Emirdağı'nda istirahat etmemi ve şimdilik Emirdağı'nda kalmamı**" Hükûmetin rica ettiğini bildirdiler.

Zaten görüşmeye ve konuşmaya tahammül edemediğimden, hakkımdaki bu dostane teklif ve vaziyet bir inayet oldu ki, beni davet eden çok vilâyetlerdeki hakiki kardeşlerimin hatırları kırılmasın. Hem bazı vilâyetlere gidip, diğer vilâyetlere gidemediğimden gelen vaziyetimle, yüz binlerle hakiki fedakâr talebelerim gücenmesinler.

Saniyen: Benim bu seyahatlerimde kat'iyen siyasetle alâkamın olmadığına bir delili: Kırk seneden beri siyaseti terkettiğimden, yalnız ve yalnız Kur'anın bu zamana tam muvafık bir tefsiri olan Risale-i Nur küfr-ü mutlakı kırdığı için, anarşistliğe ve tahribatçı cereyanlara karşı Sed

çektığı gibi; Kur'anın Risale-i Nura verdiği dersinde bir kanun-u esasi olan **وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ** sırrı ile asayişe ilişmek, beş canı yüzünden doksan masuma zulüm etmektir diye olan uhrevî hizmetimiz vatan, millet ve asayişe de büyük bir faydası olması cihetiyle, beni tecessüs eden yahut da zahmet veren polis ve inzibatları da helâl ediyorum. Onları asayişin mücahid muhafızları diye kardeş gibi mesrurane kabul ettim. Hatta beni Ankara'dan çevirmelerini de kabul ettiğim gibi, hakkımda bir inayet-i ilâhiyyeye vesile olmaları cihetiyle Allah'a şükrettim ve kemal-i ferahla Ankara'dan döndüm.

Salisen: Her yerde Risale-i Nurun intişarı ve okunması ve pek fazla müştakları bulunması dolayısıyla, benimle görüşmek ve konuşmak ve davet etmek arzu ediyorlardı. Bu vaziyette yirmi vilâyete gitmemin zarureti vardı. Ancak Risale-i Nurun tab'edildiği yerler olan Ankara, İstanbul ve Konya'ya gittim.

Ben yalnız Hükümete derim ki: Hakkımdaki bu muamele, bir inayet ve rahmet-i ilâhiyyeye bir vesile oldu, sıkılmıyorum. Yalnız benim yirmi sene kaldığım Isparta vilâyetinde iki senelik kira ettiğim bir evim ve orada bazı eşyalarım var. Oranın havası da bir parça hastalığıma yarıyor. Hükümetin müsaadeleri ile bir ay Emirdağ'ında, bir ay da kiraladığım Isparta'daki evimde bulunmak arzu ediyoruz.

Said Nursî

Üstad Bediüzzaman'ın vefatından önce vermiş olduğu en son derstir

Umum Nur talebelerine Üstad Bediüzzaman'ın vefatından önce vermiş olduğu en son derstir

Aziz kardeşlerim,

Bizim vazifemiz müsbet hareket etmektir. Menfî hareket değildir. Rıza-yı İlâhîye göre sırrı hizmet-i imaniyeyi yapmaktır, vazife-i İlâhiyyeye karışmamaktır. Bizler âsâyîşi muhafazayı netice veren müsbet iman hizmeti içinde herbir sıkıntıya karşı sabırla, şükürle mükellefiz.

Meselâ, kendimi misal alarak derim: Ben eskiden beri tahakküme ve terzile karşı boyun eğmemişim. Hayatımda tahakkümü kaldırmadığım, birçok hâdiselerle sabit olmuş. Meselâ, Rusya'da kumandana ayağa kalkmamak, Divan-ı Harb-i Örfide idam tehdidine karşı mahkemedeki paşaların suallerine beş para ehemmiyet vermediğim gibi, dört kumandanlara karşı bu tavrim, tahakkümlere boyun eğmediğimi gösteriyor. Fakat bu otuz senedir müsbet hareket etmek, menfî hareket etmemek ve vazife-i İlâhiyyeye karışmamak hakikati için, bana karşı yapılan muamelelere sabırla, rıza ile mukabele ettim. Cercis Aleyhisselâm gibi ve Bedir, Uhud muharebelerinde çok cefa çekenler gibi, sabır ve rıza ile karşıladım.

Evet, meselâ seksen bir hatâsını mahkemede ispat ettiğim bir müddeiumumînin yanlış iddiaları ile aleyhimizdeki kararına karşı, beddua dahi etmedim. Çünkü asıl mesele bu zamanın cihad-ı mânevîsidir. Mânevî tahribatına karşı sed çekmektir. Bununla dahilî âsâyîşe bütün kuvvetimizle yardım etmektir.

Evet, mesleğimizde kuvvet var. Fakat bu kuvvet, âsâyîşi muhafaza etmek içindir.

وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ

düsturu ile—ki *"Bir câni yüzünden onun kardeşi, hanedanı, çoluk çocuğu mesul olamaz"*—işte bunun içindir ki, bütün hayatımda bütün kuvvetimle âsâyîşi muhafazaya çalışmışım. Bu kuvvet dahile karşı değil, ancak hâricî tecavüze karşı istimal edilebilir. Mezkûr âyetin düsturuyla vazifemiz, dahildeki âsâyîşe bütün kuvvetimizle yardım etmektir. Onun içindir ki, âlem-i İslâm'da âsâyîşi ihlâl edici dahilî muharebat ancak binde bir olmuştur. O da aradaki bir ictihad farkından ileri gelmiştir. Ve cihad-ı mânevîyenin en büyük şartı da vazife-i İlâhiyyeye karışmamaktır ki, *"Bizim vazifemiz hizmettir; netice Cenâb-ı Hakka aittir. Biz vazifemizi yapmakla mecbur ve mükellefiz."*

Ben de Celâleddin Harzemşah gibi, *"Benim vazifem hizmet-i imaniyedir; muvaffak etmek veya etmemek Cenâb-ı Hakkın vazifesidir"* deyip ihlâs ile hareket etmeyi Kur'ân'dan ders almışım.

Haricî tecavüze karşı kuvvetle mukabele edilir. Çünkü düşmanın malı, çoluk çocuğu ganimet hükmüne geçer. Dahilde ise öyle değildir. Dahildeki hareket, müsbet bir şekilde mânevî tahribata karşı mânevî, ihlâs sırrıyla hareket etmektir. Hariçteki cihad başka, dahildeki cihad başkadır.

Şimdi milyonlar hakikî talebeleri Cenâb-ı Hak bana vermiş. Biz bütün kuvvetimizle dahilde ancak âsâyîşi muhafaza için müsbet hareket edeceğiz. Bu zamanda dahil ve hariçteki cihad-ı mâneviyedeki fark pek azımdır.

Bir mesele daha var; o da çok ehemmiyetlidir. Hükm-ü Kur'âna göre, bu zamanda mimsiz medeniyetin icabatından olarak hâcât-ı zaruriye dörtten yirmiye çıkmış. Tiryakilikle, görenekle ve itiyadla, hâcât-ı gayr-ı zaruriye, hâcât-ı zaruriye hükmüne geçmiş. Âhirete iman ettiği halde, "Zaruret var" diye ve zaruret zannıyla dünya menfaati ve maişet derdi için dünyayı âhirete tercih ediyor.

Kırk sene evvel, bir başkumandan beni bir parça dünyaya alıştırmak için bazı kumandanları, hattâ hocaları benim yanıma gönderdi. Onlar dediler:

"Biz şimdi mecburuz. **إِنَّ الضَّرُورَاتِ تَبِيحُ الْمَحْظُورَاتِ** kaidesiyle, Avrupa'nın bazı usullerini medeniyetin icaplarını taklide mecburuz" dediler.

Ben de dedim: "Çok aldanmışsınız. Zaruret su-i ihtiyardan gelse, kat'iyen doğru değildir; haramı helâl etmez. Su-i ihtiyardan gelmezse, yani zaruret haram yoluyla olmamışsa zararı yok. Meselâ; Bir adam su-i ihtiyarıyla haram bir tarzda kendini sarhoş etse ve sarhoşlukla bir cinayet yapsa, hüküm aleyhine câri olur, mâzur sayılmaz, ceza görür. Çünkü, su-i ihtiyarıyla bu zaruret meydana gelmiştir. Fakat bir meczup çocuk cezbe halinde birisini vursa, mâzurdur. Ceza görmez. Çünkü ihtiyarı dahilinde değildir."

İşte, ben o kumandana ve hocalara dedim: "Ekmek yemek, yaşamak gibi zarurî ihtiyaçlar haricinde başka hangi zaruret var? Su-i ihtiyardan, gayr-ı meşru meyillerden ve haram muamelelerden tevellüd eden hareketler haramı helâl etmeye medar olamazlar. Sinema, tiyatro, dans gibi şeylerde tiryaki olmuşsa, mutlak zaruret olmadığı ve su-i ihtiyardan geldiği için, haramı helâl etmeye sebep olamaz.

Kanun-u beşerî de bu noktaları nazara almış ki, ihtiyar haricinde zaruret-i kat'iyeye ile, su-i ihtiyardan neş'et eden hükümleri ayırmıştır. Kanun-u İlâhîde ise, daha esaslı ve muhkem bir şekilde bu esaslar tefrik edilmiş."

Bununla beraber zamanın ilcaatıyla zaruretler ortalıkta zannederek bazı hocaların bid'alara taraftarlığından dolayı onlara hücum etmeyiniz. Bilmeyerek "Zaruret var" zannıyla hareket eden o biçarelere vurmayınız. Onun için kuvvetimizi dahilde sarf etmiyoruz. Biçare, zaruret derecesine girmiş, bize muhalif olanlardan hoca da olsa onlara ilişmeyiniz. Ben tek başımla daha evvel aleyhimdeki o kadar muarızlara karşı dayandığım, zerre kadar fütur getirmediğim, o hizmet-i imaniyede muvaffak olduğum halde, şimdi milyonlar Nur talebesi olduğu halde, yine müsbet hareket etmekle onların bütün tahkiratlarına, zulümlerine tahammül ediyorum.

Biz dünyaya bakmıyoruz. Baktığımız vakit de onlara yardımcı olarak çalışıyoruz. Âsâyîşi muhafazaya müsbet bir şekilde yardım ediyoruz. İşte bu gibi hakikatler itibarıyla, bize zulüm de etseler hoş görmeliyiz.

Risale-i Nur'un neşri her tarafta kanaat-i tamme verdi ki, Demokratlar dine taraftardır. Şimdi bir risaleye ilişmek, vatan, millet maslahatına tamamen zittir.

Bir mahrem risale vardı ki, o mahrem risalenin neşrini men etmiştim. "Öldükten sonra neşrolunsun" demiştim. Sonra mahkemeler alıp okudular, tetkik ettiler, sonra beraat verdiler. Mahkeme-i Temyiz o beraati tasdik etti. Ben de bunu dahilde âsâyîşi temin için ve yüzde doksan beş mâsuma zarar gelmemesi için neşredenlere izin verdim. "Said, meşveretle neşredebilir" dedim.

Üçüncü mesele: Şimdi küfr-ü mutlak, öyle cehennem-i mânevî neşrine çalışıyor ki, kâinatta hiçbir kâfir ona yanaşmamak lâzım geliyor. Kur'ân'ın "rahmeten lil'âlemîn" olduğunun bir sırrı budur ki: Nasıl Müslümanlara rahmettir; âhirete iman, Allah'a iman ihtimalini vermesiyle de, bütün dinsizlere ve bütün âleme ve nev-i beşere rahmet olmasına bir nükte, bir işaret ki, o mânevî cehennemden dünyada da onları bir derece kurtarmış. Halbuki şimdi fen ve felsefenin dalâlet kısmı, yani Kur'ân'la barışmayan, yoldan çıkmış, Kur'ân'a muhalefet eden kısmı, küfr-ü mutlakı komünistler tarzında neşre başladılar. Komünistlik perdesinde anarşistliği netice verecek bir surette münafıklar, zındıklar vasıtasıyla ve bazı müfrit dinsiz siyasetçiler vasıtasıyla neşir ile aşılarmaya başlandığı için, şimdiki hayat, dinsiz olarak kabil değildir, yaşamaz. "Dinsiz bir millet yaşamaz" hükmü bu noktaya işaret. Küfr-ü mutlak olduğu zaman, hakikat-i halde yaşanmaz. Onun için, Kur'ân-ı Hakîm, bu asırda bir mu'cize-i mâneviyesi olarak Risale-i Nur şakirtlerine bu dersi vermiş ki, küfr-ü mutlak, anarşistliğe karşı sed çeksin. Hem çekmiş. Evet Çin'i, hem yarı Avrupayı ve Balkanları istilâ eden bu cereyana karşı bizi muhafaza eden Kur'ân-ı Hakîmin bu dersidir ki, o hücumu karşı sed çekmiş, bu suretle o tehlikeye karşı çare bulmuştur.

Demek bir Müslüman mümkün değil, başka bir dine girip, ya Hristiyan ve Yahudi, hususan bolşevik gibi olmak... Çünkü, bir İsevi, Müslüman olsa, İsâ Aleyhisselâmı daha ziyade sever. Bir Müsevî, Müslüman olsa, Mûsâ Aleyhisselâmı daha ziyade sever. Fakat bir Müslüman, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâmın zincirinden çıksa, dinini bıraksa, daha hiçbir dine girmez, anarşist olur; ruhunda kemâlâta medar hiçbir hâlet kalmaz. Vicdanı tefessüh eder, hayat-ı içtimaiyeye bir zehir olur.

Onun için, Cenâb-ı Hakka şükür, Kur'ân-ı Hakîmin işârât-ı gaybiyesi ile, kahraman Türk ve Arap milletleri içinde lisan-ı Türkî ve Arabî ile bu asrı kurtaracak bir mu'cize-i Kur'âniyenin Risale-i Nur namıyla bir dersi intişara başlamış. Ve on altı sene evvel altı yüz bin adamın imanını kurtardığı gibi, şimdi milyonlardan geçtiği sabit olmuş.

Demek Risale-i Nur, beşeri anarşistlikten kurtarmaya bir derece vesile olduğu gibi, İslâmın iki kahraman kardeşi olan Türk ve Arabı birleştirmeye, bu Kur'ân'ın kanun-u esasîlerini neşretmeye vesile olduğunu düşmanlar da tasdik ediyorlar.

Madem bu zamanda küfr-ü mutlak Kur'ân'a karşı çıkıyor. Küfr-ü mutlakta Cehennemden ziyade dünyada da daha büyük bir cehennem var. Çünkü, ölüm madem öldürülmüyor. Hergün beşerde otuz bin cenaze ölümün devamına şehadet ediyor. Bu ölüm küfr-ü mutlakla düşenlere, yahut taraftar olanlara, hem şahsın idam-ı ebedîsi ve bütün geçmiş, gelecek akrabalarının da idam-ı ebedîsi olarak düşündüğü için, Cehennemden on defa daha fazla dehşetli cehennem azâbı çeker. Demek o cehennem azâbını küfr-ü mutlakla kalbinde duyuyor. Çünkü, herbir insan akrabasının saadetiyle mesut, azabıyla muazzep olduğu gibi Allah'ı inkâr edenlerin itikadlarınca bütün o saadetleri mahvoluyor, yerine azaplar geliyor. İşte bu zamanda, bu dünyada bu mânevî cehennemi insanların kalbinden izale eden tek bir çaresi var. O da Kur'ân-ı Hakîmdir. Ve bu zamanın fehmine göre onun bir mu'cize-i mâneviyesi olan Risale-i Nur eczalarıdır.

Şimdi Allah'a şükrediyoruz ki, siyasî partiler içinde bir parti, bir parça bunu hissetti ki, o eserlerin neşrine mâni olmadı; hakaik-i imaniyenin dünyada bir cennet-i mâneviyeyi ehl-i imana kazandırdığını ispat eden Risale-i Nur'a mümanâat etmedi, neşrine müsaadekâr davrandı, nâşirlerine de tazyikattan vazgeçti.

Kardeşlerim, hastalığım pek şiddetli; belki pek yakında öleceğim veyahut bütün bütün konuşmaktan—bazan men olduğum gibi—men edileceğim. Onun için benim Nur âhiret kardeşlerim, "ehvenüşşer" deyip bazı biçare yanlışçıların hatâlarına hücum etmesinler. Daima müsbet hareket etsinler. Menfî hareket vazifemiz değil... Çünkü dahilde hareket menfîce olmaz. Madem siyasetçilerin bir kısmı Risale-i Nur'a zarar vermiyor, az müsaadekârdır; "ehvenüşşer" olarak bakınız. Daha "âzamüşşer"den kurtulmak için, onlara zararınız dokunmasın, onlara fâideniz dokunsun.

Hem dahildeki cihad-ı mânevî, mânevî tahribata karşı çalışmaktır ki, maddî değil, mânevî hizmetler lâzımdır. Onun için, ehl-i siyasete karışmadığımız gibi, ehl-i siyaset de bizimle meşgul olmaya hiçbir hakları yok...

Meselâ, bir parti bana binler vecihle sıkıntı verdiği halde, hattâ otuz senede hapisler de, tazyikler de olduğu halde, hakkımı helâl ettim. Ve azaplarına mukabil, o biçarelerin yüzde doksan beşini tezyif ve itirazlara, zulümlere mâruz kalmaktan kurtulmaya vesile oldum ki,

وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ﴿١﴾

âyeti hükmünce kabahat ancak yüzde beşe verildi. O aleyhimizdeki partinin şimdi hiçbir cihetle aleyhimizde şekvâya hakları yoktur.

Hattâ bir mahkemede yanlış muhbirlerin ve casusların evhamlarıyla bizi, yetmiş kişiyi mahkûm etmek için su-i fehmiyle, dikkatsizliğiyle Risale-i Nur'un bazı kısımlarına yanlış mânâ vererek seksen yanlışla beni mahkûm etmeye çalıştığı halde, mahkemelerde ispat edildiği gibi, en ziyade hücumu mâruz bir kardeşiniz, mahpus iken pencereden o müddeiumumînin üç yaşındaki çocuğunu gördü, sordu. Dediler: "Bu müddeiumumînin kızıdır." O mâsumun hâtırı için o müddeîye beddua etmedi. Belki onun verdiği zahmetler, o Risale-i Nur'un, o mu'cize-i mâneviyenin intişarına, ilânına bir vesile olduğu için rahmetlere inkılâp etti.

Kardeşlerim, belki ben öleceğim. Bu zamanın bir hastalığı daha var; o da benlik, enaniyet, hodefuruşluk, hayatını güzelce medeniyet fantaziyesiyle geçirmek iştihası, tiryakilik gibi hastalıklardır. Risale-i Nur'un Kur'ân'dan aldığı dersin en birinci esası benlik, enaniyet, hodefuruşluğu terk etmek lüzumudur. Tâ ihlâs-ı hakikî ile imanın kurtarılmasına hizmet edilsin. Cenâb-ı Hakka şükür, o âzamî ihlâsı kazananların pek çok efradı meydana çıkmış. Benliğini, şan ve şerefini en küçük bir mesele-i imaniyeye feda eden çoktur. Hattâ Nurun biçare bir şakirdinin düşmanları dost olduğu vakit onunla sohbet etmek çoğaldığı için, rahmet-i İlâhiye cihetinde sesi

kesilmiş. Hem de ona takdirle bakanlar isabet-i nazar hükmüne geçip onu incitiyor. Hattâ musafaha etmek de tokat vurmak gibi sıkıntı veriyor.

“Senin bu vaziyetin nedir?” diye soruldu. “Madem milyonlar kadar arkadaşların var; neden bunların hatırlarını muhafaza etmiyorsun?”

Cevaben dedi: “Madem mesleğimiz âzamî ihlâstır; değil benlik, enaniyet, dünya saltanatı da verilse, bâki bir mesele-i imaniyeyi o saltanata tercih etmek âzamî ihlâsın iktizasıdır. Meselâ, harp içinde, avcı hattında, düşmanın top gülleleri arasında Kur’ân-ı Hakîmin tek bir âyetinin, tek bir harfinin, tek bir nüktesini tercih ederek, o gülleler içinde Habib kâtibine ‘Defteri çıkar’ diyerek at üstünde o nükteyi yazdırmış. Demek Kur’ân’ın bir harfinin, bir nüktesini düşmanın güllelerine karşı terk etmemiş ruhunun kurtulmasına tercih etmiş.”

O kardeşimize sorduk: “Bu acip ihlâsı nereden ders almışsın?”

Demiş: İki noktadan...

Birisi: Âlem-i İslâmiyetin en acip harbi olan Bedir Harbinde, namaz vaktinde cemaatten hissesiz kalmamak için, düşmanın hücumuyla beraber mücahidlerin yarısı silâhını bırakıp cemaat hayrına şerik olmak, iki rek’at sonra onlar da hissedar olsun diye Fahr-i Âlem Aleyhissalâtü Vesselâm bir hadis-i şerifiyle emretmiş olmasıdır. Madem harpte bu ruhsat var. Ve madem cemaat hayrı da sünnet olduğu halde, o sünnete riayet etmek en büyük bir hâdise-i dünyeviye tercih edilmiş. Üstad-ı mutlakın böyle bir işaretinden bir nüktecik alarak, biz de ruh ve canımızla ittibâ ediyoruz.

İkincisi: Kahraman-ı İslâm İmam-ı Ali Radiyallahü Anh, Celcelûtiyenin çok yerlerinde ve âhîrinde bir himayetçi istemiş ki, namaz içinde huzuruna gaflet gelmesin. Düşmanları tarafından ona bir hücum mânâsı hâtırına gelmemek, sırf namazdaki huzuruna pek çok olan düşmanları tarafından bir hücum tasavvuru ile namazdaki huzuruna mâni olunmamak için, bir muhafız ifriti dergâh-ı İlâhîden niyaz etmiş.

İşte bu bîçâre, ömrü bu zamanda hodfüruşluk içinde yuvarlanan bîçare kardeşiniz de; hem Sebeb-i Hilkat-ı Âlem’den, hem Kahraman-ı İslâm’dan bu iki küçük nükteyi ders aldım. Ve bu zamanda çok lâzım olan Kur’anın esrarına ehemmiyet vermekle, harb içinde ruhunun muhafazasını dinlemeyerek, Kur’anın bir harfinin bir nüktesini beyan etmiş.

Said Nursi

Biz Nur talebeleri, bu dersi not tarzında yazdık. -- Nur Talebeleri

Bir haşiyecik:

Nur’un bir has talebesi ehemmiyetli bir dersane-i Nuriye açmış, yüzer adama gece dersiyile tahribat-ı manevîye karşı asayiş muhafaza etmek, imanı kurtarmak, düşmanlara bir manevî sed çekmek için çalıştığı bir zamanda, ehven-üş şer dediğimiz bir partinin fikriyle, bilmeyerek büyük bir hayra hizmet için, o ehemmiyetli medresenin yakınında 80 tank, Rusların hücumlarına karşı maddî bir sed, âdetâ o talebelerin manevî tedbirlerine kuvvet vermek gibi bir şey işittik.

Bir haşiyecik: A’zamî ihlasa müstenid sırr-ı lüzumu: Bâki büyük elması, fânî küçük bir şişeciğe âlet yapan bir kısım bedbahtlar ve siyaseti dinsizliğe âlet eden dinsizler, dinin mes’eleleri olan bâki elmasları, dünyanın fânî şişeciklerine âlet etmek gibi eblehane bir vehim hatıra gelmemek için ve bir sinek kanadı kadar bir nükte-i imaniyeyi (bâki olduğu cihetle), fânî bir dünyaya tercih eden bir hadîsin işaretine iktidaen, öyle heriflerin evhamlarını, a’zamî ihlas ile ve hayatını bir nükte-i Kur’aniyeye feda etmekle a’zamî ihlasın sırrı Nur şakirdlerine o dersi vermiş ki; bir kardeşimiz top gülleleri içerisinde Kur’anın bir harfinin nüktelelerini yazmağa başlamış, harb içinde at üstünde yazılan ve mühim ülemanın da takdirle karşıladıkları İşarat-ül İ’caz’da beyan etmiş.

- 1.) Hiçbir günahkâr başkasının günahını yüklenmez. (En’âm Sûresi, 6:164; İsrâ Sûresi, 17:15; Fâtır Sûresi, 35:18; Zümer Sûresi, 39:7)
- 2.) Zaruretlar haramı helâl derecesine getirir.

Diğer talebe müdafaaları

(Bazı Nur talebelerinin 1950'den sonra yapmış olduğu müdafaalardır.)

Urfa Asliye Ceza Mahkemesine [Araçlı Abdullah]

Asliye Ceza Mahkemesi Yüksek Makamı'na Urfa

Muhterem hâkimler,

Müsaadenizle bir-iki maruzatımı mecburen söyleyeceğim:

Şimdi bu vatanın her tarafında ve âlem-i İslâmın hattâ diğer ecnebî memleketlerinin mühim merkezlerinde Kur'an namına intişar etmiş ve milyonlarla kimselerin imanlarını taklitten tahkike çevirmiş ve bu millete büyük ve hayırlı tesirlerini, feyizli dersleriyle isbat etmiş Kur'an'ın nuru Risale-i Nur'un neşretmemesi ve bizim gibi hayatı tehlikede, imansızlık ve dalâlet vadilerinde koşan biçarelerin okumaması için dinimizin gizli düşmanları olan komünist veya tabiiyyun olan farmasonlar, türlü desiselerle adliyeleri ve hükûmetleri şaşırtmak için çalıştılar. Kaç defa Nurları okuyan mübarek talebeleri ve başta dahi bir mütefekkir ve kahraman-ı İslâm olan Bediüzzaman Said Nursî'yi mahkemelere verdiler.

Eskişehir, Isparta, Denizli, Afyon, İstanbul Ağır Ceza Mahkemeleri, neticede; "Gizli ders, tarikatçılık, cemiyet kurma" gibi ithamların tamamen hilâf-ı hakikat olduğu isbat edilerek beraetler verildi. Mahkemelerce tebeyyün etti ki:

Risale-i Nur; serâpa İslâmiyet, Kur'an ve iman hakikatlerinden ibarettir. Ve Nur talebeleri, Kur'an'a kopmaz rabitalarla bağlanmışlardır. Dini; hiçbir şahsî, dünyevî, süflî menfaatlara âlet etmedikleri ve sadece rıza-yı ilâhi için çalıştıkları güneş gibi tezahür etti. Çünkü, Risale-i Nur bin seneden beri İslâmiyet aleyhine ve insaniyet zararına tahribatçı küllî cereyanlara karşı sarsılmaz hüccetlerle tam mukabele edip, din düşmanlarının temellerini dağıtıyor.

İşte biz de, bizim ebedî hayatımızı ve ebedî saadetimizin anahtarı imanımızı, bu dalâlet asrında bize kazandıran Risale-i Nur'u okurken ve yazdıklarımızı tashih ederken, sanki "dinsiz komünistlerin saçma ve düzmece ve zehir saçan evraklarını okuyormuşuz" gibi, yakalanıp mahkemeye veriliyoruz.

Masum dindarların aleyhinde olan dinsiz komünistler, her tarafa evham vererek bizim gibi gurbette yalnız dersleriyle alâkadar, siyasetten hattâ dünyadan habersiz iki-üç talebenin, birkaç kişi yanına gelip gitmesiyle ve onların kendi derslerini bir-iki kişinin dinlemesiyle hem bizi, hem adliyeyi, hem zabıtayı manasız meşgalelerle uğraştırıyorlar. Her asırda en az üç yüz elli milyon mensubu bulunan ve şimdi dünyanın yarısından fazlasını istilâ etmiş olan ve milyonlarla hâfızların lisanında tekrarlanan Kur'an'ımızın emsalsiz bir tefsiri Risale-i Nur'un talebeleri olan bizleri hayatımızdan daha çok sevdiğimiz imanî derslerimizden mahrum etmek istiyorlar. Habbeyi kubbe yaparak, formalitelere uydurarak, bir isim takarak, lastikli bir kanun maddesine rast getirip, bizi kanunen mesul göstermek istiyorlar. Fakat âdil, vicdanlı hâkimler neticede hakikati meydana çıkarıyorlar.

Ezcümle: Bu son defa Afyon Mahkemesi dört sene devam ettiğı halde sonunda zaten serbest olan Risale-i Nur yine serbest bırakıldı. Bütün yüksek makamlara Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî'nin şekvasından bir küçük parçası şudur ki:

"Haşırdeki mahkeme-i kübraya bir arzuhaldir ve dergâh-ı ilâhiye bir şekvadır. Ve bu zamanda mahkeme-i temyiz ve istikbaldeki nesl-i âti ve dârülfünunların münevver muallim ve talebeleri dahi dinlesinler:

Ben de otuz- kırk sene hayatımı bilenleri ve Nur'un binler has şakirdlerini işhad ederek derim: İstanbul'u işgal eden İngiliz'in başkumandanı İslâm içinde ihtilâf atıp hattâ seyhülislâmı ve bir kısım hocaları kandırıp birbirini aleyhine sevk ederek, İtilafçı-İttihatçı fırkaları birbirine uğraştırmasıyla Yunan'ın galebesine ve harekât-ı milliyenin mağlubiyetine zemin hazırladığı bir sırada, İngiliz ve Yunan aleyhine Hutuvat-ı Sitte eserini Eşref Edib'in gayretiyle tab' ve neşretmekle o kumandanın dehşetli planını kıran ve onun idam tehdidine karşı geri çekilmeyen ve Ankara reisleri o hizmeti için çağırdıkları halde Ankara'ya kaçmayan ve esarete Rus'un başkumandanının idam kararına ehemmiyet vermeyen ve Otuz Bir Mart Hadisesi*nde isyan etmiş sekiz taburu bir nutukla itaate getiren ve Divan-ı Harb-i Örfî'de mahkemede paşaların 'Sen mürtecisin, şariat istemişsin!' diye suallerine karşı idama beş para ehemmiyet vermeyip, 'Eğer meşrutiyet bir fırkanın istibdadından ibaret ise bütün ins ve cin şahid olsun ki, ben mürteciyim ve şariatın bir tek meselesine ruhumu feda etmeye hazırım!' diyen ve o büyük zabitleri hayretle takdire sevk edip idamını beklerken beraatine karar verdikleri ve tahliye olup dönerken onlara

teşekkür etmeyerek, 'Zalimler için yaşasın cehennem!' diye yolda bağırان ve Ankara'da divan-ı riyasette, M. Kemal ona hiddetle dedi: 'Biz seni buraya çağırđık ki, bize yüksek fikirleri beyan edesin. Sen geldin, namaza dair şeyleri yazdın, içimize ihtilâf verdin.' Ona karşı dedi: 'İmandan sonra en yüksek namazdır. Namaz kılmayan hâindir. Hâinin hükmü merduttur.' diye kırk-elli mebusun huzurunda söyleyen ve o dehşetli kumandan ona bir nev'i tarziye verip hiddetini geri alan ve altı vilâyetin zabıtası ve hükûmeti asayişin ihlâline dair bir tek madde kaydetmeyen ve yüzbinler Nur şakirdlerinin hiçbir vukuatı görülmeyen, hiçbir şakirdinde cinayet işitilmeyen ve hangi hapse girmiş ise mahpusları islâh eden ve yüzbinler nüsha Risale-i Nur'dan intişar etmekle beraber menfaatten başka hiçbir zararı olmadıklarını yirmi üç sene hayatının, üç hükûmet ve mahkemelerin beraatler vermelerinin ve Nur'un kıymetini bilen yüz bin şakirdlerinin kavlen ve fiilen tasdiklerinin şehadetiyle isbat eden ve münzevî, mücerred, garip, ihtiyar, fakir, kendini kabir kapısında gören ve bütün kuvvet ve kanaatiyle fâni şeyleri bırakıp, eski kusurâtına bir keffaret ve hayat-ı bâkiyesine bir medar arayan ve dünyanın rütbelerine hiç ehemmiyet vermeyen ve şiddet-i şefkatinden masumlara, ihtiyarlara zarar gelmemek için kendine zulüm ve tazib edenlere beddua etmeyen bir adam hakkında, 'Bu ihtiyar münzevî, asayiş bozar, emniyeti ihlâl eder ve maksadı dünya entrikalarıdır, öyle ise suçludur.' diyenler ve onu pek ağır şerait altında mahkûm edenler yerden göğ e kadar suçludurlar. Mahkeme-i kübra-i haşirde hesabını verecekler."

Muhterem hâkimler!

Böyle bir İslâm kahramanı ve bu asrın ve istikbalimizin hidayet serdarı ve eşine rastlanmayan İslâmiyet fedaisi Bediüzzaman'ın eserlerini okumak dinsizlerin, komünistlerin, imandan bîhaberlerin elbette işine gelmez.

Üstadımız Bediüzzaman'ın beyanı ki: "Risale-i Nur, koca bir cennetin fiyatı olacak bir servet ve hayat-ı ebediyeyi kazandıracak bir âb-ı hayat ve hakikate muarız bütün feylesofları ilzam edip hayrette bırakacak bir keşfiyattır."

"Risale-i Nur, sahabe-i kiramın âli seciyelerini ve Hazret-i Peygamber aleyhissalâtü vesselâmın nuranî meşrebini beyan eden bir nur ve feyiz hazinesidir. Risale-i Nur bu asırda Kur'an-ı Hakîmin bir mucize-i maneviyesi, hakiki yüksek ve parlak bir tefsiridir. Risale-i Nur şu zamanın yaralarına en münasip bir ilâç, bir merhem ve zulûmatın tehacümüne maruz heyet-i İslâmiyeye en nafi bir nur ve dalâlet vadilerinde hayrete düşenler için en doğru bir rehber olduğunu yüzbinlerle kimseler tarafından idrak ve tasdik edilen bir eser külliyyatıdır.

Risale-i Nur, veraset-i nübüvvet yoluyla doğrudan doğruya hakikatü'l-hakaike yol açmış cadde-i kübra-i Kur'aniyedir. Bunun içindir ki; Avrupa'nın felsefî dalâletlerine galebe ediyor. Ve cerh edilmez aklî, mantıkî, ilmî hüccetlerle dünyayı saran komünizmi ve masonluğu kökünden yıkıyor. Risale-i Nur, avamdan en âlim ve en münevvere kadar her sınıfın kendi istidadı nisbetinde istifade edebileceği bir eser külliyyatıdır."

İşte bu hakikatler içindir ki, Nurları okuyan, yazan ve daima Nurlara çalışan Nurcular, dünyanın her tarafında gittikçe çoğalmaktadır.

Muhterem hâkimler,

Tashihat yaparken odamızdan müsadere edilen Denizli'de beraat eden ve temyizinin tasdik ettiği büyük mütefekkir Bediüzzaman Said Nursî'nin Ayetü'l-Kübra eserinin bir yerinde, kâinat Hâlikını ve sahibini arayan dünya seyyahı şöyle söylüyor:

"Bu dünyada hayatın gayesi ve hayatın hayatı iman olduğunu bilen bu yorulmaz ve tok olmaz yolcu, kendi kalbine dedi ki:

Aradığımız zatın sözü ve kelâmı denilen, bu dünyada en meşhur ve en parlak ve en hâkim ve ona teslim olmayan herkese, her asırda meydan okuyan Kur'an-ı Mucizü'l-Beyan namındaki kitaba müracaat edip, o ne diyor bilelim. Fakat, en evvel, bu kitap bizim Hâlikımızın kitabı olduğunu isbat etmek lâzımdır, diye taharriye başladı.

Bu seyyah, bu zamanda bulunduğu münasebetiyle, en evvel manevi i'caz-ı Kur'aniyenin lem'aları olan Risale-i Nur'a baktı ve onun yüz otuz risaleleri, âyat-ı Furkaniyenin nükteleri ve ışıkları ve esaslı tefsirleri olduğunu gördü. Ve Risale-i Nur, bu kadar muannid ve mülhid bir asırda her tarafa hakaik-ı Kur'aniyeyi mücahidane neşrettiği halde, karşısına kimse çıkamadığından isbat eder ki; onun üstadı ve menbai ve mercii ve güneşi olan Kur'an; elbette semavîdir, beşer kelâmı değildir. Hattâ, Risale-i Nur'un yüzer hüccetlerinden bir tek hüccet-i Kur'aniyesi olan Yirmi Beşinci Söz ile On Dokuzuncu Mektubun ahiri, Kur'an'ın, kırk vecihle mucize olduğunu öyle isbat etmiş ki, kim görmüş ise, değil tenkid ve itiraz etmek, belki isbatlarına hayran olmuş, takdir ederek çok senâ etmiş."

İşte muhterem heyet-i hâkime,

Madem kabir kapısı kapanmıyor, madem gözünü kapayan yalnız kendine gündüzü gece yapar ve madem cennet ucuz değil, cehenem dahi lüzumsuz değildir.

Biz talebeler Risale-i Nur'un hakikat güneşine gözümüzü kapayamıyoruz. Hakikat-ı Kur'aniye güneşi ise üflemeyle sönmez. Nurlananlar, nur yolundan hiçbir beşeri kuvvetle dönmez. Gizli düşmanlarımız zabıta ve hükûmeti, adliye-i iğfal etmeye çalışanlar dünyamızı başımıza ateş yapsalar, Nurları okuyacağız ve yazacağız, inşaallah. Adalet namına hareket edenleri, o muannidler aldatamayacaklardır. Diğer mahkemelerde, hak namına adalet için çalışanların, Kur'an'ın lemeati ve tereşsuhatı olan, beşeri gaflet sersemliğinden ikaz eden Risale-i Nur'u serbest bırakmaları gösteriyor ki:

Zikrettiğim gibi, Kur'an dellâlı olan Risale-i Nur'a herkesin çok büyük ihtiyacı vardır. Ve Risale-i Nur şahsî, süflî, dünyevî menfaatlara âlet olamıyor. Bizim gibi masum dindarlara musallat olanlar imanî derslerden ayırmayı tevehhüm edenler, lâiklik prensiplerini dinsizliğe ve komünizme âlet etmek isteyenlerdir. Dâhi, büyük mütefekkir Bediüzzaman Said Nursî'nin beyanı vechile:

"Ekser enbiyanın şarkta ve Asya'da zuhurları ve ağıleb-i hükemanın garbta ve Avrupa'da gelmeleri kader-i ezelînin bir işaretidir ki; Asya'da din hâkimdir, felsefe ikinci derecededir. Bu remz-i kadere binaen, Asya'da hüküm süren dindar olmasa da din lehine çalışanlara ilişmemeli ve teşvik etmelidir.

Kur'an-ı Hakîm, bu zemin kafasının akı ve kuvve-i müfekkiresidir. El'iyazü billâh Kur'an, küre-i arz başından çıksa, arz divane olacak; akıldan boş kalan kafasını bir seyyareye çarpmak, bir kıyamet kopmasına sebep olmak, akıldan uzak değildir. Evet, Kur'an ferşi arşla ve arşı ferşle bağlamış bir zincir, bir hablullahdır. cazibe-i umumiye'den ziyade zemini muhafaza ediyor."

İşte bu Kur'an-ı Azimüşşanın hakiki ve kuvvetli bir tefsiri olan Risale-i Nur, bu asırda, bu vatanda, bu millete yirmi seneden beri (şimdi yirmi sekiz) tesirini göstermiş büyük bir nimet-i ilâhiye ve sönmez bir mucize-i Kur'aniyedir. Hükûmet ona ilişmek ve talebelerini ürkütüp ondan vazgeçirmek değil, himaye etmek ve okunmasını teşvik etmek gerektir.

İşte bütün bu cerh edilmez hakikatlerden sonra yine, evet Risale-i Nur'la meşguliyyete dünyada hiçbir âdil mahkeme suç diyemez. Fakat size bir ad takıp, bir bahane ile işkence yapmak istiyorlar denirse, ben de derim:

إِنَّا لِلّٰهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ 1
حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ 2

17.2.1953

Yusufpaşa Mahallesi

Kadioğlu Camii mevkiinde mukim

Araçlı Abdullah

1.) Allah bize kâfidir. Ve, O ne güzel vekildir. (Âl-i İmran Suresi: 173)

2.) Biz Allah'a ait (kullar)ız ve yine Ona döneceğiz. (Bakara Suresi: 156)

Urfa Asliye Ceza Mahkemesine [Hüsnü Bayram]

بِسْمِ اللَّهِ سُبحَانَهُ 1

Asliye Ceza Mahkemesi Yüksek Makamına Urfa

Muhterem heyet-i hâkime,

Bizlere yapılan "gizli mekteb" zan ve ittihamı bütün bütün hakikat hilâfıdır. Çünkü, bulunduğumuz cami önünde çeşmeler vardır. Buraya ve camiye günde iki yüz kişinin gelmesi, böyle bir yerin gizli olmayacağı çocukların dahi bileceği bir hakikattir. Hem bizim şehrin en işlek bir yerinde kalmamız gösteriyor ki, gizlilikle ve gizli şeylerle alâkamız yoktur.

"Mekteb açmışsınız" sözü de büsbütün yanlış bir şayiadır. Bunu işitenler gülüyorlar. Biz, Kur'an'ın gayet parlak ve yüksek bir tefsiri Risale-i Nur'a çalışan talebeleriz. Evet asla inkâr

etmeyiz. Biz okurken gelip dinleyenler oluyor. Bu bir mekteb midir? Şahidlerin görüşleri doğrudur; fakat kelimeleri yanlış, hakikat hilâfıdır. Biz o gün arkadaşla, elimizle yazdığımız iki adet Ayetü'l-Kübra risalesini tashih etmek için beraber okuyor ve o iki arkadaş da dinliyordu. Bu vaziyette sanki komünistlerin ve dinsizlerin eserlerini okuyormuşuz gibi hem adliyyeyi, hem zabıta, hem mahkemeyi bizimle meşgul ederek bir bahane ile mahkemelere sevkettiriyorlar. Hem muhterem hâkimlerin bildikleri gibi Urfa'nın ekseri evlerinde dinî bir kitabı biri okuyup diğerleri dikkatle dinliyorlar. Hem bir yerde yasak olmayan bir eseri okuyup, başkalarının dinlemesiyle bir mekteb mi açılmış olur. Sadece okumak ve dinlemekten ibarettir.

Bu vaziyette anlaşılıyor ki: Biz yalnız, bu asırda Kur'an'ın yüksek ve parlak ve kâinatta en yüksek olan iman hakikatlerini beyan eden Risale-i Nur'u okuyoruz. İmanî ve İslâmî kitapları okuyup dinlemeye, bir tedrisat süsü vermek, kuvvetli bir icbarla üzerimize **"mekteb açmışsınız"** etiketini yapıştırmaya gayret etmek olduğunu; bizim masum, dindar, iman ve ahiretle meşgul olan gençler olduğumuzu herkesin bildiği gibi, elbette siz de takdir edersiniz.

Hem büyük dâhi mütefekkir Üstadımız Bediüzzaman, otuz seneden beri siyaseti terk etmiş

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ وَالسِّيَاسَةِ ۚ

demiş ve talebelerine de, "Biz iman cereyanındayız. Gayemiz rıza-yı ilâhîdir. Siyasî cereyanlara girmeyiniz" diye ders verdiğinden hiçbir siyasî ve dünyevî şeylerle alâkamız yoktur. Hem altı vilâyetin zabıtası, Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî hakkında, **"Bediüzzaman ve Risale-i Nur talebeleri imanla kafalara bir yasakçı bırakıp, emniyet ve asayiş muhafaza ediyorlar."** diye rapor vermişler.

Muhterem hâkimler,

Bizim bütün okuyup yazdığımız ve daima meşgul olacağımız Risale-i Nur, bütün mahkemelerde beraet etmiş ve sırf İslâmiyet ve iman ve Kur'an hakikatlerinden ibaret olduğu güneş gibi tezahür ederek, kaziye-i muhkeme haline gelmiştir. Son Afyon Mahkemesi de bütün kitap, risale ve mektupları iade etmeye ittifaken karar vermişlerdir.

Risale-i Nur, yüz otuz parça harikulâde risalelerden müteşekkil bir şaheser külliyyatı ve yirminci asrın fûnun-u müsbetesiyle, ulûm-u imaniye ve hakaik-i Kur'aniyyeyi mezc ve telif etmek gibi, bu asra kadar hiçbir eserde görülmediği ehl-i ilim ve hakikatçe, feylesof ve profesörlerce musaddak olan emsalsiz bir hususiyete malik eserlerinin neşriyatı Anadolu, Arabistan, Mısır, Pakistan, Avrupa ve Amerika'ya kadar inkişaf etmiştir. Ve müellifi, büyük İslâm dâhisi Bediüzzaman Said Nursî, Risale-i Nur hakkında şöyle diyor:

"Risale-i Nur, manevî hakikatleri ve iman ilmini, Avrupa'nın fen ilimleriyle mezc ederek gayet kuvvetli bürhan ve hüccetlerle aklen ve mantıken isbat eder. Risale-i Nur, hâl ve istikbalin ilmî, imanî, aklî ve fikrî ihtiyaçlarına cevap verir bir kuvvet ve mahiyet ve hususiyettedir. Risale-i Nur'da başka eserlerden nakil yoktur. Kur'an'ın mucize-i maneviyesidir. Risale-i Nur, yüz manevî keşfiyatı hâvi bir tılsım, kâinatın muammasını keşf ve hâl eden bir keşftir. Risale-i Nur, yalnız bu vatan ve bu millet için değil, âlem-i İslâm ve beşeriyet için yazılmıştır. Risale-i Nur, şu zamanın yaralarına münasip bir ilâç, bir merhem ve zulûmatın tehacümüne maruz heyet-i İslâmiyyeye en nafi bir nur ve dalâlet vadilerinde hayrete düşenler için en doğru bir rehber olduğunu, yüzbinlerle kimseler tarafından idrak ve tasdik edilen bir eser külliyyatıdır.

Muhterem heyet-i hâkime,

Risale-i Nur'un beyanı vechile:

"Madem bin seneden beri iman ve Kur'an aleyhinde teraküm eden Avrupa feylesoflarının itirazları ve şüpheleri yol bulup, ehl-i imana hücum ediyor. Bir saadet-i ebediyenin, bir hayat-ı bakiyenin ve bir cennet-i daimenin anahtarı, medar-ı esas olan imanı sarsmak istiyorlar. Elbette her şeyden evvel imanımızı taklitten tahkike çevirip kuvvetlendirmeliyiz. Hem bir fakir insana, değil fani ve muvakkat bir tarlayı, bir haneyi, belki koca bir kâinatı, dünya kadar bir mülk-ü bakiye kazandıran ve bir fâni adama, bâki bir hayatın levazimatını bulduran ve ecelin darağacını bekleyen bir biçareyi, idam-ı ebediden kurtaran ve saadet-i sermediyenin hazinesini açan en kıymetli bir sermaye-i insaniye, imandır."

Bu mübarek vatan ve kahraman milleti dinsizlikten kurtaran ve komünistliği kökünden kesen bu eserlere, gizli din düşmanları doğrudan doğruya değil, belki birtakım bahanelerle taarruz ediyorlar. Bu taktikle bu vatan ve millete tesirli ve tahkiki iman ve İslâmiyet hakikatlerini yerleştiren Risale-i Nur'u ve talebelerini ve büyük dâhi müellifi Bediüzzaman'a da cemiyetçilik itham ve yaygarasıyla, maske altında adliyyeyi ve hükûmeti evhama düşürüp, aleyhe geçirmeye çalışıyorlar. O komünist ve zındıklar iyi bilsinler ve titresinler ki, Üstadımız Bediüzzaman'ın dediği gibi:

"Risale-i Nur benim malım değil, Kur'an'ın malıdır. Kur'an'ın feyzinden gelmiştir. Hiçbir kuvvet onu Anadolu'nun sinelerinden söküp atamayacaktır. Risale-i Nur, Kur'an'a bağlıdır. Kur'an ise arş-ı âzamla bağlanmıştır. Kimin haddi var ki, onu oradan söküp atsın. Risale-i Nur'la mübareze edilmez, o mağlup olmaz. Yirmi senedir en muannid feylesofları da susturuyor (şimdi yirmi sekiz sene oldu), iman hakikatlerini güneş gibi gösteriyor. Bu memlekette hükmeden, onun kuvvetinden istifade etmek gerektir. Risale-i Nur, söndürülmek için üflendikçe parlayan bir nurdur. Onun talebeleri başkalarına benzemezler. Risale-i Nur'u mağlub edebilmek için, kâinatı elinde tutan bir kuvvet lâzımdır. Çünkü, Risale-i Nur dünyevî işlere, şahsî ve süflî menfaatlara âlet olamaz. Güneş gibi hakikat-i imaniye ve Kur'aniye, yerdeki muvakkat ışıkların cazibesine tabi ve âlet olmadığı gibi, o hakikat-i tanıyan, Risale-i Nur'u değil dünya cereyanlarına belki kâinata da âlet edemez. Evet, Risale-i Nur'un vazifesi ise, hayat-ı ebediyeyi mahveden ve hayat-ı dünyeviyeyi de dehşetli bir zehire çeviren küfr-ü mutlaka karşı imanî olan hakikatleriyle gayet kat'î ve en mütemerrid zındık feylesofları imana getiren kuvvetli bürhanlarla Kur'an'a hizmet etmektir. Onun için Risale-i Nur'u hiçbir şeye âlet edemeyiz ve bilfiil öyleyiz."

Muhterem heyet-i hâkime,

Bin seneden beri Kur'an'ın bayraktarı ve âlem-i İslâmın kahraman bir mücahidi olan ve Kur'an'ı cihat-ı sittesinde ilân eden necib ve mübarek kahraman ecdadımızın evlâtlarını nur-u imandan ayırmak ve İslâmiyet defterine geçen mefahir-i âliyesine zıt olarak, maddî ve manevî helâketlere maruz bırakmak olan dehşetli suikaslara ve o kahraman ecdadın torunları olan bugünkü gençliği ve gelecek nesilleri, o şeref-i âliden mahrum etmek olan dehşetli dinsizlik telkinlerine karşı Kur'an-ı Kerim'in on dördüncü asr-ı Muhammedî'deki (a.s.m.) aziz evlâdı ve bu asrın bir hidayet medarı ve o müdhiş zamanın, müdhiş zulûmatına karşı Nur-u Kur'an'la mukabele eden büyük fedakârı ve Risale-i Nur'un yüz binler müşhalarını, milyonlar talebelerin kalemleriyle her tarafta neşredip, dinsizliğe ve küfr-ü mutlaka ve komünizme karşı bir sedd-i Kur'anî tesis eden muhteşem kahramanı Bediüzzaman Said Nursî ve "Yüz bin başlar feda oldukları bu hakikate başımız dahi feda olsun." diyerek nur-u İslâmı söndürmek ve nur-u imanı yok etmek için yapılan dehşetli zındık hücumlarına karşı mukabele eden; istibdatlara, icbarlara karşı izzet-i İslâmiyeyi muhafaza ve şeref-i imanı âleme ilân eden; Kur'an-ı Mucizül-Beyan'dan kalb-i münevverlerine gelen ve iman hakikatlerini güneş gibi parlak delil ve hüccetlerle isbat eden ve Risale-i Nur'la dinsizlik, dalâlet ejderhalarına meydan okuyan ve dalkavukluk yapmayan ve mahkemelerde, "**Başımdaki saçlarım adedince başlarım olsa, her gün biri kesilse, zındıkaya teslim-i silâh edip vatan ve millet ve İslâmiyete hıyanet etmem. Ve hakikat-ı Kur'an'a feda olan bu başı, o zalimlere eğmem.**" diyen ve ehl-i dalâlete meydan okuyan ve hizmet-i imaniye yolunda hem dünyevî, hem lüzumsuz olsa uhrevî hayatlarını da feda eden ve mahkemelerde dava ettiği gibi, "Bir tek hakikat-i imaniyeyi, dünya saltanatıyla değiştirmeyen" kahraman-ı İslâm olan Üstadımız Bediüzzaman ve Risale-i Nur'dan bizi uzaklaştıracak hiçbir beşerî kuvvet yoktur. Hem Risale-i Nur iki hayatımızın halâskârı ve sermaye-i ömrümüz ve gaye-i hayatımızdır. Komünistler ve dinsizler kağıt ve mürekkebi kaldırsalar, eğer mümkün olsa derimizi kağıt ve kanımızı mürekkeb yapıp yine Risale-i Nur'u yazacağız.

Müdrük heyet-i hâkime bilirler ki:

Halife-i rû-yî zemin Hz. Ömer (r.a.) Efendimiz hilâfeti zamanında âdi bir Hristiyan ile mahkemede birlikte muhakeme olundular. Halbuki o Hristiyan, İslâm hükûmetinin mukaddes rejimlerine, dinlerine, kanunlarına muhalif iken, mahkemede onun hâli nazara alınmaması açıkça gösterir ki; adalet, hiçbir cereyana kapılmaz. Hiçbir tarafgirlik güdemez.

İşte bunun içindir ki, mahkemede; kahraman-ı İslâm olan Bediüzzaman Said Nursî'nin beyanı vechile: "Ehl-i imandan bütün gelenler maziye gidenlere mağfiret dualarıyla ve hasenatlarını onların ruhlarına bağışlamalarıyla yardımlarına binaen, Denizli Mahkemesinde demiştim: Mahkeme-i kübra-i haşirde milyarlar ehl-i imandan davacılar tarafından, Kur'an hakikatlerine hizmet eden Nur talebelerini mahkûm ve perişan etmek isteyenlerden ve sizlerden sorulsa ki: Serbestiyet kanunlarıyla dinsizlerin, komünistlerin neşriyatlarına ve anarşiliği yetiştiren cemiyetlerine müsamahakârane bakıp ilişmediğiniz halde, vatan ve milleti anarşilikten, dinsizlikten ve ahlâksızlıktan ve vatandaşları ölümün idam-ı ebedîsinden kurtarmaya çalışan Risale-i Nur talebelerini hapisler ve tazyiklerle perişan etmek istediniz, diye sizlerden sorulsa, ne cevap vereceksiniz, biz de sizlerden soruyoruz? diye o zaman onlara demiştim. O zaman, o insafı ve adaletli zatlar bizi beraat ettirdiler."

Muhterem hâkimler,

Bu âli hakikatlere rağmen bize derlerse ki: "Sizi mahkemeye sevk ettirmek ve biçilmiş bir kaftan giydirmek istiyorlar." Bu takdirde de şu ayet-i kerimenin kal'a-i kudsiyesine iltica ediyorum:

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ نِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ

17.2.1953

Urfa, Yusufpaşa Mahallesi
Kadioğlu Camii mevkiinde mukim
Hüsnü Bayram

- 1.) Her türlü noksan sıfatlardan beri olan Allah'ın adıyla.
- 2.) Şeytandan ve siyasetten Allah'a sığınırım.
- 3.) O ne güzel sahib ve ne güzel yardımcıdır. (Enfal Suresi: 40)
- 4.) Allah bize yeter. O ne güzel vekildir. (Âl-i İmran Suresi: 173)

Urfa kahramancılarının Başvekil'e gectikleri telgraf

(Urfa kahramancıları gayr-ı kanunî uğradıkları haksızlığa, işkence ve zulme karşı Başvekil'e gectikleri bir telgraftır.)

Sayın Adnan Menderes

Başvekil

Dünyada emsali görülmemiş ve şiddetli bir tazyike maruz kaldık. Kanunî hiçbir suçumuz, hattâ hiçbir kabahatımız olmadığı halde ve talebe halimizle sırf keyfî ve cebrî bir emirle ve 25 mahkemede Risale-i Nur'un ve talebelerinin asayişe ve emniyet-i umumiyeye hiçbir zararı olmadığı hakkında karar verildiği halde, Urfa'dan çıkarılmamız Emniyet Müdürü tarafından büyük tehdid ve hakaretlerle emrediliyor. Bütün dindar Urfalıların kalbini sızlatacak, vatan ve millete ve parti hesabına büyük zararlara sebep olacak olan bu kanunsuz keyfî emrin acele önüne geçilmesi zarurî olduğunu saygılarımızla arzederiz.

Urfa Nur Talebelerinden

Abdullah Yeğin, Hüsnü Bayram

Urfa kahramancılarının Dâhiliye Vekili'ne yazdıkları istidaları

Urfa kahramancılarının Dâhiliye Vekili'ne yazdıkları istidaları

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Dâhiliye Vekaleti Yüksek Makamına

Ankara

Hiçbir suçumuz olmadığı halde bize tazyikat yapıldığından hakikat-ı hali mecburen arz ediyoruz:

Kendi kendimizle, derslerimizle meşgul iken bütün kitablarımız alınarak mahkemeye sevk edildik. Aleyhimizdeki din düşmanlarının propagandası tesiriyle masum halimizle hapse dahi atıldık. Beş mahkeme cem'iyetçilikten beraet vermiş olduğu halde cem'iyetle ittiham edilerek sevk edildiğimiz Isparta Müddeiumumîliği evrakımızı tedkik edip, "Bunların cem'iyetle alâkası yoktur" diyerek dosyamızı küll halinde geri iade etti ve Urfa Adliyesi de bizi tahliye etti.

Bu asırda Kur'an-ı Kerim'in bir mu'cize-i maneviyesi bulunan ve Avrupa'nın fen ilimleriyle iman ve Kur'an hakikatlarını mezcederek hârika bir şekilde kâinatın en büyük kitabını tefsir ve iman hakikatlarını izah eden ve bütün beşeriyetin saadetini temine çalışan ve hayatımızdan çok ziyade sevdiğimiz risalelerimizi almak ve mahkememiz de neticeleninceye kadar ruhumuza çok yakın vatanımızın mübarek bir beldesi olan Urfa'ya geldik. Kanunî ve gayr-ı kanunî hiçbir suçumuz olmadığı halde akl u hayale gelmeyen ve ömrümüzde görmediğimiz ve tamamen kanun hilafına olarak Urfa'yı terketmemiz emredilip cebrî ve keyfî emirlerle tazyikat yapılıyor. Meselâ tehdid ve hakaretlerle karşılaşılıyor. Müddeiumumîden izinsiz odamız taharri edilerek bir caniyeye yapılan muamele ile karakola zorla götürülüp tokat vuruluyor. Ve hattâ şahsımıza aid yazılarımız ve kalemlerimiz dahi alınıyor. Hiçbir suçumuz olmadığı için mahkemeye de verilemiyoruz.

Bundan müteessir olan Urfa halkı sanki iktidardan nefret ediyorlar. Zâten daha evvel hapse atılmamız tamamen suçsuz olduğumuz için, birçok Demokratlar iktidardan soğudular. Ve diyorlar ki: Biz din için Demokrat olduk. Siz de din talebesisiniz. Sizden ne arıyorlar? deyip nefret ediyorlar. Bizim hiç haberimiz olmadığı halde, yapılan zulüm ve işkenceden haberdar olan bir kısım ileri gelen partililer valinin burada olmadığı bir zamanda Emniyet Müdürlüğü'ne çıkıp bütün Urfalıları namına diyorlar ki: "Bu talebelerden ne arıyorsunuz? Bunların kimseye zararı yok. Kendi dersleri ile meşguldürler." Cevaben deniyor ki: "Yukarıdan emir alıyoruz. Nurcuların her vilayette kuvvetli şubeleri var. Bunlar belki darbe-i hükûmet yapmak için ki; asılsız bir vehme binaen, hiçbir sebep yokken bunlarla Ankara'da bir kısım resmî adamlar uğraşılıyor." denilmiş. Risalelerimizin hepsine ve en gizli halimize kadar vâkıf olan Urfa Adliyesinin bizi serbest bıraktığı halde, hattâ bütün diğer yerlerdeki müteaddid ehl-i vukuf ve muhakemelerin kararları neticesinde Nur Risaleleri ve Nur talebelerinin bu vatan ve millete çok büyük faidesi bulunduğu tebeyyün ettiği halde, bizim hususî derslerimize dahi çalışmaya fırsat vermemek için gayret göstermek hangi kanun ve vicdan iledir? Dünyada hangi kanun müsaade eder?

Sayın Vekil! Dünyada kim vardır ki, ebediyeti arzu etmesin? Ve ebedî saadeti için çalışsın? Hayvanın dahi akıllı bulunsa idi, saadetini isteyip bu geçici, fânî, muvakkat misafirhane-i dünyayı ebedî saadeti yolunda feda edecek. Biz de sadece bu hakikatları, cerhedilmez delil ve hüccetlerle gösterip, isbat edip, ister istemez insanların akıllarını, kalblerini ve nefislerini kendine müsahhar eden ve ebedî saadetimizin anahtarı olan imanımızı kazandıran Risale-i Nur'un talebeleriyiz. Risale-i Nur ise, Üstadımızın beyanıyla ki: Risale-i Nur Kur'ana bağlıdır. Kur'anın feyzinden gelmiştir. Kur'an ise Arş-ı A'zam'la bağlanmıştır. Kimin haddi var ki, onu oradan söküp atsın. Risale-i Nur'un vazifesi ise, hayat-ı ebediyeyi mahveden ve hayat-ı dünyeviyeyi de dehşetli bir zehire çeviren küfr-ü mutlaka karşı, imanî olan hakikatlarıyla gayet kat'î ve en mütemerrid zındık feylesofları dahi imana getiren kuvvetli bürhanlar ile Kur'ana hizmet etmektir. Risale-i Nur'la mübareze edilmez. O mağlub olmaz. Yirmi senedir de (şimdi 28 sene) en muannid feylesofları susturuyor, iman hakikatlarını güneş gibi gösteriyor. Bu memlekette hükmeden, onun kuvvetinden istifade etmek gerektir.

Üstadımız Bediüzzaman Said-ün Nursî'nin bir mahkeme müdafaasında beyan ettiği hakikatları bizim bu halimizle çok alâkalı olduğundan arz ediyoruz:

Benim ve Risale-i Nur'un mesleğinin esası ve otuz senedir bir düstur-u hayatım olan şefkat itibariyle, bir masuma zarar gelmemek için bana zulmeden canilere değil ilişmek, beddua ile de mukabele edemiyorum. Hattâ en şiddetli bir garaz ile bana zulmeden bazı fâsık, belki dinsiz zalimlere hiddet ettiğim halde, değil maddî belki beddua ile de mukabeleden beni o şefkat men' ediyor. Çünkü o zalim gaddarın ya peder ve vâlidesi ihtiyar bîçarelere veya evlâdı gibi masumlara maddî zarar gelmemek için o dört-beş masumların hatırına binaen o zalim gaddara ilişmiyorum. Bazan da hakkımı helâl ediyorum. İşte bu sırr-ı şefkat içindir ki, idare ve asayişe kat'iyen ilişmediğim gibi, bütün arkadaşlarıma o derece tavsiye etmişim ki; altı vilayetin insaflı zabıtarlarının bir kısmı itiraf etmişler ve demişler: Bu Nur şakirdleri, manevî bir zabıtaadır. İdare ve asayiş muhafaza ediyorlar, dedikleri ve bu hakikata binler şahid ve yirmi sene hayatıyla tasdik ve yüzbinler şakirdlerinden zabıtaca hiçbir vukuat kaydetmemeleri ile teyid ettikleri halde o bîçare adamın ihtilalcı ve insafsız bir komiteci gibi menziline basmak ve insafsız adamlar ona ihanet etmek ve menzilinde bir şey bulmamakla beraber yüz cinayeti bulunan bir adam gibi, hattâ gayet kıymetdar ve antika ve mu'cizeli Kur'anını ve başındaki levhalarını evrak-ı muzırğa gibi toplamak acaba hangi kanun müsaade eder?

Yine Üstadımızın mahkeme müdafaasından:

Ben de buradaki mahkemeye değil, o insafsızlara derim: Ben sizin bana vereceğiniz en ağır cezanıza da beş para vermem ve hiç ehemmiyeti yok. Çünkü ben kabir kapısında, 83 yaşındayım. Böyle mazlum ve masum bir-iki sene hayatı, şehadet mertebesiyle değiştirmek benim için büyük saadettir. Risale-i Nur'un binler hüccetleriyle kat'î imanım var ki, ölüm bizim için bir terhis tezkeresidir. Eğer zahiri i'dam da olsa, bizim için bir saat zahmet, ebedî bir saadetin ve rahmetin anahtarı olur. Fakat siz ey gizli düşmanlar ve zındık hesabına adliye şaşırtan ve hükûmeti bizimle sebebsiz meşgul eden insafsızlar! Kat'î biliniz ve titreyiniz ki, siz i'dam-ı ebedî ile mahkûm oluyorsunuz. İntikamımı sizden pek çok muzaaf bir surette alınıyor görüyoruz. Hattâ size acıyoruz. Evet bu şehri yüz defa mezaristana boşaltan ölüm hakikatının elbette hayattan ziyade bir istediği var. Ve onun i'damından kurtulmak çaresi, insanların her mes'elesinin fevkinde en büyük ve en ehemmiyetli ve en lüzumlu bir ihtiyac-ı zarurîsi ve kat'îsidir. Acaba bu çareyi kendine bulan Risale-i Nur şakirdlerinin ve o çareyi binler hüccetleriyle bulduran Risale-i Nur'u âdi bahanelerle ittiham edenler ne kadar kendileri hakikat ve adalet nazarında müttehem oluyor, divaneler de anlar. Bu insafsızları aldatan ve hiç münasebeti olmayan siyasî cem'iyet vehmini veren üç maddedir:

Birincisi: Eskiden beri benim talebelerim benim ile kardeş gibi şiddetli alâkadar olmaları, bir cem'iyet vehmini vermiş.

İkincisi: Risale-i Nur'un bazı şakirdleri her yerde bulunan ve cumhuriyet kanunları müsaade eden ve ilişmeyen cemaat-ı İslâmiye heyetleri gibi hareket etmelerinden bir cem'iyet zannedilmiş. Halbuki o mahdud üç-dört şakirdin niyetleri cem'iyet mem'iyet değil, belki sırf hizmet-i imaniyede hâlis bir kardeşlik ve uhrevî bir tesanüddür.

Üçüncüsü: O insafsızlar kendilerini dalalet ve dünyaperestlikte bildiklerinden ve hükûmetin bazı kanunlarını kendilerine müsaid bulduklarından fikren diyorlar ki: Herhalde Said ve arkadaşları bizlere, hükûmetin bizim medeniyetçe nâmeşru' hevesatımıza müsaid kanunlarına muhaliftirler. Öyle ise muhalif bir cem'iyet-i siyasîdirler. Ben de derim: Hey bedbahtlar! Eğer dünya ebedî olsa idi ve insan içinde daimî kalsa idi ve insanî vazifeler yalnız siyaset bulunsa idi, belki bu iftiranızda bir mana bulunabilirdi. Hem eğer ben siyasetle işe girse idim, yüzer risalelerde on cümle değil, belki bin cümleyi siyasetvari mübarezekârane bulacaktınız. Hem farz-ı muhal olarak eğer biz dahi sizin gibi bütün kuvvetimizle dünya maksadlarına ve keyiflerine ve siyasetlerine çalışıyoruz. Âhiretten haberimiz yok. Hile perdesi altında dünya garazları peşinde koşuyoruz, diye ki şeytan da bunu inandırmağa çalışmıyor ve kimseye kabul ettiremez. Haydi böyle de olsa, madem otuz senede hiçbir vukuatımız gösterilmiyor. Hükûmet ele bakar, kalbe bakmaz. Her hükûmette muhalifler bulunuyor. Elbette adliye kanunu ile bizleri mes'ul edemezsiniz. Son sözüm:

حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

Sayın Vekil! Samimiyetle arz ediyoruz ki: Burada bize yapılan bütün tazyikler, siyaseti dinsizliğe âlet yapmaktan ve iktidar partisini dine düşman göstermek için çalışan muhalif resmî garazkâr particilerdir. Yoksa bizim ne siyasetle ve ne de hiçbir parti ile alâkamız yoktur. Yalnız tek alâkamız olan, ebedî saadetimizi temin edecek olan iman, Kur'an hakikatlarını kat'î delil ve hüccetlerle isbat eden Risale-i Nur iledir. Bu yolda başımıza ne gelse; Allah'a tevekkül edip, yolunda fedai olduğumuzu arz ederiz. Son sözümüz: Hasbünallahü ve ni'mel vekil'dir.

Urfa'da Halil-ür Rahman mevkiinde

Nur Talebelerinden

Abdullah Yeğin ve Hüsnü Bayram

Samsun Hapsinde Mustafa Sungur Hakkında İddianame

(Samsun hapsinde mevkuf Nur'un bir kahramanı Mustafa Sungur'un oranın müddeiumumisini mahkûm eden ayn-ı hakikat müdafaanamesidir.)

Esas: 953

İddia: 53/9239

İddianame

İlk soruşturmaya mevkufludur.

Dinî hissiyata âlet ederek bir şahsın nüfuzunu artırmak maksadıyla lehinde basın yoluyla propaganda yapmaktan sanık ve Sulh Ceza Hâkimliğinin giyabî tevkif kararı üzerine Ankara'da tevkif altına alınan, aslen Safranbolu'nun Eflani bucağından olup, Ankara Hacıbayram Caddesi Etizafer Sokak 17 numarada mukim, Mehmed oğlu 1929 doğumlu Mustafa Sungur, Büyük Cihad Gazetesi mes'ul müdürü Bafra'nın Engiz Köyü'nden Hasan oğlu 1328 doğumlu Hüseyin Yücel haklarında düzenlenen hazırlık ve ilk soruşturma evrakı tedkik olundukta; Samsun'da münteşir Büyük Cihad Gazetesi'nin,

(1) 2 Ocak 1953 gün 94 sayılı nüshasında, Ankara Üniversitesi Nur Talebeleri imzasıyla neşredilen, "Âlem-i İslâmın halaskârı, ehl-i imanın sertacı, Risale-i Nur'un aziz tercümanı, Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri" başlıklı yazıda Said Nursî tarafından Risale-i Nur namı altında yayınlanan bilumum yazı, risale ve mektubların Afyon Mahkemesi'nce serbestîsine ve suç mevzuu teşkil etmediğinden iadelerine karar verildiği bildirilerek, Said Nursî'nin âlem-i İslâmın halaskârı olduğu, Kur'an güneşinin sönmeyen nurları ve ebedî lem'aları olan Nur şuaları ile cehl ü dalalet karanlıklarını izale ederek milyonlar kalpleri o nurla nurlandırıp ehl-i imanı kendisine minnetdar kıldığını, bu asrın bir hidayet serdari olduğu, Kur'an-ı Kerim'in ondördüncü asr-ı Muhammedî'deki (A.S.M.) aziz dellâlı ve bu müdhîş zamanın müdhîş zulûmatına karşı mukabele eden büyük fedakârı ve dinsizliğe karşı bir sedd-i Kur'anî tesis eden muhteşem

kahramanı bulunduğu bildirilerek şahsî nüfuzunun temin ve tesis maksadıyla dinî hissiyat ileri sürülerek lehinde propaganda yapıldığı...

(2) Aynı gazetenin 9 Ocak 953 gün ve 95 sayılı nüshasında, "İttihamlara karşı Bediüzzaman'ın Cevapları" başlığı altında imzasız olarak yayınlanan yazıda; gizli cem'iyet kurmaktan sanık olarak Afyon Ağır Ceza Mahkemesi'ne sevk edilen, 5677 sayılı Af Kanunu'nun 1. Maddesi mûcibince hakkındaki amme davasının ortadan kaldırılmasına karar verilen Said Nursî'nin bu suçu münasebetiyle yetkili mercie verdiği bir dilekçeden iktibasen dört mahkemeden beraet kararı alan bu adama mürteci' diyenlerin mürted oldukları, pek çok fedakâr kardeşleri bulunduğu, a'zamî istibdadlar ve ihanetler, tahkirlere karşı masumlara zarar gelmemek için sükûtu ihtiyar ettiği, yüz derece yalanlarla bu şahsı mürteci' diye vasıflandırmanın dinsizliğin en acib derecesi olacağı belirtilerek kendi ifadesiyle kendisini güya savunması yapılmak suretiyle keza dinî hissiyat âlet edilerek şahsî nüfuz temin ve tesis maksadıyla lehinde keza propaganda yapıldığı...

(3) Aynı gazetenin 23 Ocak 953 gün ve 97 sayılı nüshasında Mustafa Sungur imzasıyla yayınlanan "Ağır Ceza Mahkemesi Yüksek Makamına" başlıklı yazıda, 20/6/952 tarih ve 67 sayılı Büyük Cihad Gazetesi'nde "En Büyük İsbat" başlığı altında neşredilen bir makaleden dolayı dava açılan ve yargılanması 29/1/953 tarihine bırakılan Bediüzzaman Said'in mahkemesini kolaylaştıracak bir ihbar ve maruzatım var kisvesi altında yine bu şahsın (yirmi senedir a'zamî istibdadlar ve tahkirlere hedef olmuş, hakikat-ı Kur'aniyenin bir kahramanı ve İslâmın bir fedaisi, nur-u İslâmı söndürmek ve nur-u imanı yok etmek için yapılan dehşetli zındıka hücumlarına karşı mukabele edicisi, kalb-i nuranîsine gelen iman hakikatlarını güneş gibi parlak delil ve hüccetlerle isbat eden Risale-i Nur ile dinsizlik ve dalalet ordularına meydan okuyan bir İslâm kahramanı, din aşkının İlahî meş'alesini yakan, müslümanlığın en karanlık bir gününde âfâk-ı İslâm'da bir güneş kadar ihtişamla parlayıp ışıklarında gafletle kendilerinden geçenlere yol gösteren ve bu suretle bu milleti ve bu gençliği ve nesl-i âtiyi bu kudsî hizmetiyle minnetdar eyleyen... fedakârı gibi) gösterilmek suretiyle dinî hissiyat âlet edilerek nüfuzunun temin ve tesisi maksadıyla yine bu şahıs lehinde propaganda yapıldığı...

(4) Yine aynı gazetenin 12 Şubat 953 tarih ve 100 sayılı nüshasında, İstanbul Üniversitesi'ndeki Nur Talebeleri imzası altında yayınlanan "Nur'un Beraet Kararını Tebrik" başlıklı yazısında Nurcuların Afyon Ağır Ceza Mahkemesi'nde rü'yet edilmekte olan davada beraet ettikleri bildirilerek bu teşekkülün başında bulunan Said Nursî'nin رَحْمَةُ الْاَلْبَانِيَّاتِ hadîsinin sırrıyla bir vâris-ül enbiya olarak vasıflandırıldığı, asrımızın ihtiyaçlarına uygun bir şekilde Kur'andan ders veren, onun tefsirini yapan, insaniyete hizmet eden en mühim şahsiyeti olarak gösterildiği ve yine aynı hissiyat âlet edilerek şahsî nüfuzunun temin ve tesisi maksadıyla yine bu şahıs lehinde propaganda yapıldığı ve telkinatta bulunduğu...

(5) Büyük Cihad Gazetesi idarehanesinde yapılan aramada elde edilen ve neşredilmek maksadıyla sanık Mustafa Sungur tarafından gönderildiği anlaşılan yirmi kadar mektub ve yazıda yine Said Nursî'nin bir büyük evliya, Kur'anın ve nurunun yeryüzündeki bir mümessil-i maneviyesi ve büyük bir İlahî mürşid ve irşada ve Nurculuğu herkese yapmağa vazifeli bir kimse olarak gösterilmek suretiyle keza dinî hissiyata âlet edilerek propaganda yapıldığı... Yukarıda tarih ve numaraları gösterilen gazetelerde yazılardan, Büyük Cihad idarehanesinde yapılan aramada elde edilen yirmi kadar mektub ve yazı örneğinden bu yazıların sanıklardan Mustafa Sungur tarafından tertiblendiği ve neşir maksadıyla Büyük Cihad Gazetesi'ne gönderildiği, bir kısmının neşredildiği ve diğerlerinin de neşir için münasib zamanının beklediği, sanık Mustafa Sungur'un ve Hüseyin Yücel'in ifadelerinden, 3 Mart 953 tarihli ehl-i vukuf raporundan anlaşılmaktadır.

Dini ve dinî hissiyatı âlet ederek devletin emniyetini bozabilecek hareketlere milleti teşvik etmekten ve Nurcular adı altında gizli bir cem'iyet kurmaktan Afyon Ağır Ceza Mahkemesi'nde aleyhine kamu davası açılan ve suçu ahîren yürürlüğe giren 5677 sayılı Af Kanunu'nun 1. maddesi şumulüne girmesi sebebiyle bu husustaki davanın ortadan kaldırılmasına karar verilen, irticaî karakter arzeden yazılarla memleket çapında huzursuzluk yaratan, kendisini bir vâris-ül enbiya, en büyük evliya ve hattâ daha ileri giderek zamanın büyük bir hidayet edicisi olarak göstermeğe kalkışan Said Nursî'nin memleket çapında nüfuz ve iktidarını artırmak maksadıyla, dinî hissiyat âlet edilerek sanık Mustafa Sungur tarafından tertib edilen işbu propaganda mahiyetini arzeden bu yazılarda bu sebeplerle Türk Ceza Kanunu'nun 163/4'üncü madde cürüm unsurları bulunmakla beraber, Basın Kanunu'nun 16. maddesi mûcibince basın yoluyla işlenmiş suçlarda gazete mes'ul müdürü de aynı derecede sorumlu bulunduğundan, bu sebeble Hüseyin Yücel hakkında son soruşturmanın açılması îcab etmektedir.

Yukarıda izah edildiği üzere propaganda suçları gazetenin müteaddid nüshalarında ve muhtelif yazılarla işlenmiş ise de gerek görülen maksad ve gerekse bir yazı aynı zamanda

diğerini mana ve maksad bakımından itmam ve ikmal edildiğinden bu sebeble bir suç mahiyetinde telakki edilmesi ve yalnız 80. madde mûcibince sanıkların cezalarına zamm yapılması lâzım gelmektedir. Gösterilen bu mûcib sebeplerle, sanıklardan Mustafa Sungur'un eylemine uyan Türk Ceza Kanunu'nun 163/4, 5. maddelerle aynı kanunun 80'inci ve Hüseyin Yücel'in eylemine uyan Basın Kanunu'nun 16. maddesi delaletiyle Türk Ceza Kanunu'nun 163/4, 5. maddeleriyle 80. madde mûcibince duruşmaları Samsun Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılmak üzere haklarında son soruşturmanın açılmasına, suçlarının mahiyetleri itibariyle duruşmayı mevkufen sevklerine karar verilmesini isterim.

2/4/953

Samsun C. Müddeiumumîsi

Razı Okyay

Mustafa Sungur'un iddianameye karşı cevabı

Mustafa Sungur'un iddianameye karşı cevabı

Samsun Ağır Ceza Reisliğine

İddia makamı son savunmasında ileri sürdüğü iddialarını aleyhimize ikame edebilmek için evvelen kendi arzu ve isteğine göre, delilsiz ve hem garaza müstenid indî ittihamlarla Bediüzzaman'ın güya karakterini ve zihniyetini anlatmak istedi. Bu şahsın uzun senelerden beri irticaî hâdiselere ismi karışan bir kimse olduğunu; Eskişehir, Denizli ve Afyon Mahkemelerine bu irticaî hareketleri dolayısıyla verildiğini ve kendisine mahsus kehanetlerle Kur'anın tefsircisi olduğunu ilân ettiğini ve yazılarıyla bir takım şahısları kendisine bend ettiğini, fikirleri bulandırdığını, halkı hükûmet aleyhine teşvik ettiğini, dosya meyanında mevcut yazılardan da anlaşılacağı vecihle kendini yalnız memleket çapında değil, bütün dünya üzerinde (ilim ve iman cihetinde) bir liderliği olarak ilân eden bir kimse olduğunu ileri sürerek ve işte bu şahsın fikirlerini yaymak için benim Ankara ve İstanbul Üniversitesi Nur Talebeleri imzaları altında Büyük Cihad Gazetesi'ne iddianamesinde işaret ettiği yazıları gönderdiğimi, bu imzalarla güya üniversitede Nur talebeleri olduğu zehabını uyandırmak için bu imzaları uydurduğumu ve böylece dinî hissiyat âlet edilerek bir şahsın nüfuzunu artırmak maksadıyla basın yoluyla propaganda yaptığım iddia edilerek cezalandırılmam istenmektedir.

Sayın hâkimler! Büyük Cihad Gazetesi'nde intişar eden bu yazılarda hilaf-ı hakikat ve hilaf-ı kanun bir vaziyet görmediğim için ve bu yazılardaki kanaatlar Risale-i Nur ve Bediüzzaman hakkında takdir ve hürmeti ifade eden tabirler ve tavsifler hakikatta bir din âlimine eserleriyle bu millet ve memlekette pek çok insanlarla dinî ve imanî derslerle hizmet etmiş, imansızlık ve ahlâksızlık cereyanlarına karşı nur-u Kur'anın sarsılmaz hakikatlarına dayanarak müdafaa ve dinî hizmette bulunmuş ve eserleri uzun senelerden beri devam eden tedkikler neticesinde mahkeme kararları ve ehl-i vukuf raporlarıyla takdir edilmiş, beraet verilmiş ve Temyiz'in tasdikinden geçmiş ve bununla beraber bilmüşahede sabit olan bu eserler gün geçtikçe elden ele dolaşarak ve her tarafta serbest yayılmakla okuyanların din ve imanına faidesi dokunduğu tebeyyün etmesiyle ve müteaddid mahkemelerin ve emniyet dairelerinin tasdik ve kanaat-ı kat'îyyeleri ki; bu eserleri okuyanlar aldıkları dinî ve imanî dersleri daima asayişin lehinde hareket edip bu 25 senelik zamanda ve pek çok hâdisatta bir Nur talebesinin dahi asayışı ihlâl edici bir hareketi bulunmaması ve bütün mahkemelerin bulamaması ile bu eserler aynı zamanda asayişin lehinde vatan ve milletin saadeti uğrunda en kuvvetli ders verici, ihtar edici bir manevî kuvvet olduğu bilmüşahede, bittahkik sabit olan muhterem bir din âlimine karşı bu hizmetleri dolayısıyla bu yazılar bir tebrik ve takdir mahiyetinde olduğundan binaen aleyh bunları tertib etmekte kat'îyyen bir suç görmediğimden bunları eğer ben tertib etsem evet iftiharla ben gönderdim derdim. Fakat savcının üniversitede Nurları okuyanlar ve Said'i sevenler olduğu zehabını uyandırmak için bunları uydurmuştur demesine karşı: "Hayır! Bu yazıları yazanlar ve Büyük Cihad'a gönderenler onlardır." diye tekrar ve bütün kuvvetimle ve kat'î kanaatımla mahkeme-i âlînize müdafaa ediyor ve savcının iddialarını reddediyorum. Risale-i Nur'la ehl-i imanın imanına hizmet etmeyi bir şeref kabul eden ve iddianameye itirazının sonunda, "Ben, Üstadım Bediüzzaman'ın Risale-i Nur'la bu vatan ve millete ve âlem-i İslâma yaptığı çok büyük, çok kıymetdar, çok menfaatli hizmet-i imaniye ve Kur'aniyesine liyakatımın fevkinde bir mahz-ı inayet ve lütuf olarak iştirak etmekten, o kudsî iman hizmetinin âciz bir hizmetkârı bulunmaktan dolayı iftihar ediyorum. Ve beni bu hizmette istihdam eden ve muvaffak eyleyen Cenab-ı Hakk'a şükür ediyorum." diyen, Afyon Mahkemesi'nde savcının ittihamlarına karşı, "Madem iman hakikatı şu âlemde ezelden ebede doğru seyran eden mevcudat ve mahlukat içinde en büyük hakikattır. Âlemin ve şu insan dünyasının hilkatının hikmeti ise yine bu imandır. Ve madem iman, dâr-ı bekaya gidebilmek ve o

iman anahtarı ile bir hayat-ı bâkideki saadet-i ebediyeyi kazanabilmek insan için en büyük, en ehemmiyetli, en muazzam mes'elesidir. Ve madem bu iman hakikatını bu 25 senede (şimdi otuz sene oldu) yüzbinler adamlara Risale-i Nur ders veriyor. Elbette Risale-i Nur'un bu tahkikî imanı neşretmesinden tezahür eden bu âlî, küllî hizmet dolayısıyla bir eseri sena etmek ve isteyenlere vermekten dolayı iftihar ediyorum. Ve bunu büyük bir şeref ve her türlü taltif ve rûtbelerin fevkinde bir bahtiyarlık telakki ediyorum." diye Afyon Savcısının ittihamlarına cevap veren ve onun tevehhüm ettiği her türlü zandan uzak, yalnız imanlarımızdan gelen bir takdirle mukabelede bulunuyoruz diye arzeden ve bu üç sene içerisinde mahkememizin ve evraklarımızın Temyiz'te tasdiki sıralarında ve bu münasebetle Ankara'da bulunduğumuz zaman bazı müfteri ve yaygaracı gazete neşriyatının hakikatsiz yazıları üzerine ifademize müracaat eden Ankara Savcılığına ve Emniyetine verdiğim ifadelerde aynı surette Nur Risaleleriyle bu millette küçük bir dairede de olsa hizmet etmekle iftihar ettiğini söyleyen ve daima da iftiharla Allah'a şükreden bu bîçare için bunları tertib edip etmemekte bir inkâr ve kaçınmak yoluna gitmeyi kendim için bir âr telakki ederim. Bu itibarla mahkeme-i âlînize tekrar arz ediyorum ki; bu yazıları yazan ve Büyük Cihad'a gönderenler, üniversitedeki genç talebelerdir.

Ankara Emniyet Dairesi ve C. Savcılığının Nurları iadeleri ve beraet etmiş bir eserin okunması ve intişarı bir suç olmaz demesi üzerine binler mekteblilere ve memurlara bu Nurları verdiklerini tahmin ettiğim gençlerdir. Bugün Risale-i Nur'u herkesten ziyade alkışlayan, onu tam tedkik ve taharri ile bağrına basan ve bu eserleri bu asırdaki içtimaî ve ahlâkî yaralara bir merhem olarak tavsif ve kabul eden de işte bu üniversitede okuyan talebeler ve mekteblilerdir. Bu yazılar, onların Nur Risalelerini tedkikten sonra vardıkları ilmî ve fikrî kanaatlarıdır. Bu hususta fazla izaha lüzum kalmadığından, şimdi makam-ı iddianın kendi keyfine göre Bediüzzaman aleyhinde güya onun zihniyet ve karakterini tarif ettiği indî isnadlarına cevap veriyorum:

Sayın Savcı evvelâ uzun mukaddeme ile Bediüzzaman'ı çürütmek istiyor. Tâ ki bizim Risale-i Nur'a ve müellifine dair tebrik ifade eden yazı, mahkemeye gönderdiğim istidamdaki ifadeler ve yazıları suç unsuru olarak iddia edebilsin. Bu durum karşısında bu asılsız isnadları esasıyla çürütebilmek için, biz de hakkımız olarak Risale-i Nur'la alâkamızı ve Bediüzzaman'a ne cihette baktığımızı, Risale-i Nur, Bediüzzaman mahiyetleri ne olduğunu arz etmek mecburiyetindeyiz. Buna dair daha esaslı izah, yazılı olarak arzettiğim müdafaamda vardır. İddia makamı Bediüzzaman'ın Eskişehir, Denizli ve Afyon Mahkemelerine irticaî hareketleri dolayısıyla verildiğini söylerken, mahkemenin verdiği beraet kararını ve Mahkeme-i Temyiz'in daima lehinde karar verdiğini hiç zikretmiyor. Âdeta kaçınıyor. Ve Risale-i Nur hakkında takdirkâr raporlar veren ehl-i vukuf raporlarını nazar-ı itibare almıyor. Evet bir insan hakkında gayr-ı sahih veya doğru çok ağır ittihamlar yapılabilir. İcabında o ittiham ve isnadlarla mahkemeye verilebilir. Hususan din ve milliyet aleyhinde gizli ve aşikâr çok cereyanların hücumu ve bu cereyanları idare ve sevkedenlerin bazı mühim ve salahiyetli mevkilere kadar çıkıp, o mevki ve salahiyetlerini kendi menfî gayelerine âlet etmeğe çalıştıkları bir zamanda onların bu tahribkâr tecavüz ve mel'un gayelerini vatan, millet ve İslâmiyet aleyhindeki gayretlerini keskin zekâ ve ferasetiyle görüp, o cereyanlara karşı Kur'ana dayanarak onun hazine-i maneviyesinden elmas kılınçlar hükmünde delil ve hüccete istinad eden iman ve Kur'an hakikatlarıyla mukabele eden, onların çürük ve esassız meslek ve ideolojilerini Kur'anın sağlam ve esaslı düstur ve hikmetlerini beyan ve isbatla dağıtan bir din âlimine, bir eser külliyyatına karşı da elbette âdi bahanelerle, tevehhümlerle hücum edilecek. Onun hakkında da elbette ağır isnadlar yapanlar bulunabilir ve bulunacaktır. Fakat kanun adamı için, kanun ve delile istinad etmesi icab eden bir müddeiumumî için kesin bir karar ifade etmeyen sözler, yalan ve iftiralar, bir hakikat olarak kabul edilmez. Ve hele bir heyet-i hâkimeye karşı hiçbir zaman iddia edilmez. Görmüyorlar mı ki, daha dün Moskof emperyalizmin, faşizmin ve bir ecnebî teşkilatının kolları ve elemanları olarak aleyhlerinde iftira kampanyasına girişilen Milliyetçiler Derneği, bu kadar ağır ittihamlara rağmen mahkemeden beraet kazanmıştır. Bu suretle bu iftira kampanyasını harekete getiren ve zaman zaman irtica', şu veya bu teraneler ile memlekette bir fırtına koparmak isteyen, bu suretle kendi menfî ve gizli gayelerini tahakkuk ettirmek isteyenlerin maksad ve gayeleri bütün millet müvacehesinde aşikâr ve zahir olmuştur. Bu durum karşısında beraet kazanan bu milliyetçi gençlere şimdi aynı ağır isnad ve iftiraları fırlatmak mümkün olabilir mi? İnsafa ve hakikata lâayık mıdır? Şayet edilse, bu ittihamlar, o gayr-ı vicdanî hareket eden ve menfî gizli maksadları millet müvacehesinde sabit olan o müfterîlerin gaye ve maksadlarına yardım etmek hükmüne geçmez mi?

Aynen öyle de: Risale-i Nur ve müellifi hakkında çok ağır ittihamlar ve yaygaralara rağmen bütün o ittihamları esasıyla ortadan kaldıran Denizli Ağır Ceza Mahkemesi beraetine ve Mahkeme-i Temyiz tasdikine rağmen ve ehl-i vukuf raporlarında: "Bu risalelerin her biri Kur'anın bir veya müteaddid âyetlerini tefsir eden, imanın inkişafına, ahlâkın tekâmülüne vesile olan ve

gençlere, ihtiyarlara, hastalara faideli mevzuları havi eserlerdir.” diye profesörler heyetinin kararına rağmen bu savcı nasıl oluyor da bunları nazara almadan konuşuyor ve hikmetle savuruyor. Bilsin veya bilmesin, Risale-i Nur’la mübareze eden, kökü ecnebidde vatan, millet, İslâmiyet aleyhindeki cereyan ve komiteler hesabına geçen bu ittihamları tekrar ediyor. Halbuki müddeînin aynı bu mesnedsiz hilaf-ı hakikat ittiham ve iftiralarını dört-beş ay evvel gazete sütununda bağırarak, “Gelin, beraber Said Nursî aleyhine neşriyat yapalım” diye gazeteleri kendi iftirasını teşvike davet eden, aynı zamanda Nurlara beraet kararı verdiği için Mahkeme-i Temyiz’i tenkid eden ve şimdi bu hilaf-ı hakikat neşriyat ve iftiraları dolayısıyla aleyhine dava açılan bir gazete, bu müddeînin aynı ittihamlarını yapıyordu. Afv buyurunuz, bu müddeî, aleyhine dava açılan o yaygaracı müfterîlerin burada, bu yüksek makamda mümessili midirler?

Sayın hâkimler! Mes’ele cidden elîm ve fecî’dir. Ben bir Türk vatandaşı olarak bu vatanın bir evlâdı, bu milletin bir ferdi olarak ve nihayet bir müslüman olarak, savcının o baştan sonuna kadar hakikatsiz isnadlarını reddediyorum. Artık bu kadar mesnedsiz ve ağır ittihamları, bir savcı nasıl yapabiliyor? Vazifesinin ve mevkiinin ona tahmil eylediği nezaketi ve ciddiyeti bu derece ihlâl edebiliyor? Hayret ediyorum. Aleyhine iftiralara girilen zât, bütün bu isnad ve iftiralarla müberra, iman ilminin kendisine tevliid ettiği vazifeler îcabı rıza-i İlahî denilen en büyük, en kudsî bir maksadı gaye edinerek, bu milletin evlâdlarının imanına hizmetler için koskoca bir ömür ve hayatını sarfetmiş, bu yolda ve bu hizmetinde her türlü sıkıntılara tahammül göstermiş, hizmetinden aslâ vazgeçmemiş. Değil şahsî menfaat temini, belki şahsî bütün his ve heves ve zevklerini bu hizmeti yolunda feda etmiş, ihtiyarlığına ve bîkesliğine bakmayarak insanları gayya-yı cehl ve girdbad-ı inkârdan kurtarmağa hissî ve İlahî bir ceht ile çalışmış masum bir din âlimidir.

Madem Bediüzzaman savcının iddianamesinde sıraladığı gibi halkı hükûmet aleyhine teşvik eden yazılarıyla bütün memleket çapında huzursuzluk getiren bir kimse idi de aynen bu isnadlarla mahkemeye verildi idi. Denizli Ağır Ceza Mahkemesi’nde ne için beraet etti? Bütün yazıları ve eserleri iade edildi ve Mahkeme-i Temyiz bu beraeti tasdik etti. Ve ehl-i vukuf bu eserler hakkında “Kur’an âyetlerinin izah ve isbatından ibaret, millete imanî ve ahlâkî faideler temini niyetiyle yazılmış eserlerdir” diye tâ o zamanlar ne için böyle rapor verdi? Ve Risale-i Nur serbest bırakıldı. İşte savcı bunlara göz kapamak suretiyle, daha doğrusu inkâr etmekle bu hilaf-ı hakikat ittihamlarını yapmış ve heyet-i hâkimeyi de aldatmak yolunu ihtiyar etmiştir.

Belki savcı bu mesnedsiz ittihamlarını nutk ederken iddianamesinde işaret ettiği gibi, eski iktidar zamanında neşri men’ edilen Hücumat-ı Sitte, Tesettür ve Beşinci Şua gibi beş-on sahifeden ibaret küçük risaleleri kasdettiğini ileri sürecek. Evvelâ: Hakikaten savcının tabiri gibi bu risaledeki beş-on kelime ve cümleler suçtur diye kabul edilse dahi, fakat Risale-i Nur’un diğer 130 risaleleri, bunlardaki 5-10 kelime yüzünden mahkûm ve mes’ul edilebilir mi? Tevhidin isbatına ve akaid-i imaniyeye dair, risalet-i Muhammediyenin hüccet ve isbatına, haşir ve kıyamet, beka-i ruh ve vücud-u melaikeye dair gayet mukni’ dersleri havi 130 risalesi, bu risalelerdeki suç tevehhüm olunan kelime ve cümleler yüzünden çürütülebilir mi? Şayet çürütülmek istense, o zaman diğer ülemanın iman esasına ve İslâmın hakaikına dair hüccet ve delilleri havi mukni’ dersler veren risalelerini, belki Kur’anı çürütmek, onlara hücum etmek manası hükmüne geçmez mi? Gelsin, iddianamesinde “huzursuzluk yaratan yazılar” diye tavsif ettiği umum Risale-i Nur hakkındaki ittiham ve isnadlarının nereye gittiğini ve hakikatta nereye hücum ettiğini görsün, ibret ve dehşet alsın.

Evet sayın hâkimler! Bu mezkûr üç risaledeki beş-on kelime bahane edilip, bu bahane arkasında Risale-i Nur’un tevhide, iman rükünlerine dair ve esasat-ı imaniyeye aid güneş gibi parlak delil ve hüccetler gösteren bu asrın tarz-ı telakkisine uygun ma’kulatla hakikat-ı İslâmiyeyi ders veren, bu suretle menfî ideolojilere, imansızlık ve ahlâksızlık telkin eden gizli veya aşikâr cereyanlara karşı bu hüccet ve delil kılıncı ile mukabele eden diğer yüzer risalelerine hücum edilmiş, neşrine mani’ olunmak istenmiştir. Tâ ki İslâmî hakikatler yayılmasın, dinsizlik bu memlekette koğulsun. Tekrar İslâmiyet bir güneş gibi parlak delillerle efkârı ve kulûbû istilâ etmesin.

İşte hâkimler! Bütün hakikat ve mes’ele bundan ibarettir. Bilinsin veya bilinmesin, Risale-i Nur aleyhindeki en küçük bir hareket, Risale-i Nur’la mübareze eden vatan, millet ve İslâmiyet aleyhinde kökü ecnebiddeki bu dinsizlik neşredenler hesabına geçecek ve bu memleketin aleyhindeki sû-i kasd plânlarına bir yardım olacaktır. Bu manayı biraz daha açıklayacak ve Risale-i Nur’la mübareze eden veya Risale-i Nur’un kimler aleyhinde bulunduğunu daha vâzih ortaya dökcek şu maruzatımı da dinlemenizi rica ederim:

Bediüzzaman’ın vaktiyle yazdığı mektubunda bir yerinde şu fıkrayı gördüm: Bundan kırk sene evvel, kökü ecnebidde bir zındıka komitesinin gizli toplantısında birisi demiş ki: Ben

Bediüzzaman'ın bir eserini okudum. Onun eseri bu memlekette kaldıkça biz mesleğimizi yani dinsizliği bu millete kabul ettiremeyiz. Ne yapıp yapmalı, bu eseri imha etmeli ve bu adamı ortadan kaldırmalı. Bediüzzaman diyor: İşte kırk seneden beri benimle uğraşan, bu gizli komitedir. Haberimiz olmayan ve bizde bulunmayan şeyleri bahane edip adliye vasıtasıyla Risale-i Nur'un imhasına çalışıyorlar. Fakat buna da muvaffak olamıyorlar. Tedkikler ve taharrilerde isnad ve tevehhüm olunan o bahaneler bulunmuyor ve Risale-i Nur beraetle iade ediliyor.

Muhterem heyet! Son senelerde birer birer meydana çıkarılan, senelerce bu memleketin idare mekanizmalarında çalışmış olan bu gizli komitelerin ne ve kimler olduğunu elbette idrak buyurdunuz. Ve bunların nasıl ve hangi maskeler altında faaliyette bulunduğunu, gaye ve maksadlarının da ne derece müdhiş olduğu, şimdiki iktidarın bunlara karşı ezan ve dinî derslere izin vermesi ve o gizli düşmanlara karşı zecrî tedbirler almasıyla malûmunuzdur. İşte Bediüzzaman senelerce evvel, 1933 Eskişehir Mahkemelerinde, 1943 Denizli Mahkemesinde heyet-i hâkimeye ifadelerinde ve müdafaalarında bu gizli zındıka komitesinden bahsediyor. Bunların azîm tehlikesinden, müdhiş faaliyetlerinden bahsediyor. Biz Risale-i Nur'la bu gizli komitelerin ve müfsid cereyanların bu millet ve memleket aleyhindeki tahribatlarına ve sû'-i kasd plânlarına mukabele ediyoruz. Onların azîm tehlikesine ve manevî müfsid hücumlarına karşı, biz de manevî ve Kur'anın hakikatlarına dayanarak hakikat kılınçlarıyla bir sed teşkil ediyoruz. Bu müfsid cereyanların dinsizlik ve imansızlık neşreden bu tahribkâr tecavüzlerin tehlikesinden kendimizi ve ehl-i imanı hakikatlarla kurtarmağa çalışıyoruz.

Diyor: Başımdaki saçların adedince başlarım bulunsa, her gün biri kesilse; Kur'anın hakikatlarına feda olan bu başı zındıkaya ve küfr-ü mutlaka eğmem. Bu hizmet-i imaniye ve Kur'aniyeden vazgeçmem ve geçemem diyor. Buna mümasil pek çok yazılarında da bu küfr-ü mutlakdan bahsediyor. Şimdi bu eski müdafaalardan çıkardığım ve Bediüzzaman'ın bu hizmetini takdir eden yazılarımı bu vatan evlâdlarına bu mezkûr dinsizlik hücumunun tehlikesinden kurtarmak için imanî ve İslâmî dersler neşrederek ve mukabilinde hiçbir menfaat talep etmeyerek yaptığı fî sebîlillah hizmet dolayısıyla yazdığım "Hakikat-ı Kur'aniyenin bir fedakârı ve İslâmın bir kahramanı" tabirlerimi bir suç unsuru addeden savcı, bugün benim cezalandırılmamı istemektedir. İşte Bediüzzaman'ın senelerce evvel tehlikesini haber verdiği gizli cereyanlar 1944'ten sonra bazı hâdisatın zuhuruyla meydana çıkmış, vatan ve millet aleyhindeki müdhiş tahribat ve sû'-i kasdlara zahîr olmuş ve bilhassa Demokrat iktidar zamanında bu gizli komitenin yani komünizmin çeşit çeşit neşriyatlarla, yollarla bu vatan evlâdına, bu milletin tarihine, dinine ve an'anat-ı milliyesi hükmüne geçen İslâmî şairlere nasıl hücum ettikleri ve bilhassa İslâmiyet aleyhinde eserler ve yazılar neşrederek çalıştıkları tamamen aşikâr olmuştur. Maarif Vekaleti'nce vazifelerine son verilmiş birçok kimseler ve intişarı yasak edilen pek çok kitaplar bu cümledendir.

Evet muhterem heyet! Bu zamanda yahut bu zamana kadar İslâmiyet ve Kur'an aleyhindeki en büyük hücum ve taarruz; zihinleri idlâl etmek suretiyle imansızlık telkin etmek, Allah'a ve maneviyata inanmamak cihetinde olmuştur. Şimdi bunun karşısında tevhidin ve esasat-ı imaniyenin isbatı, hüccet ve delillerle izahı ve bu asrın telakkisine uygun iknaî lâzımdır ki; bu hücumu def' etsin, âkılları ve feylesofları dahi imana mecbur etsin. Kılınçla, kuvvetle değil; hakikatla, kat'î bürhanlarla, isbatla icbar etsin. İşte hakikatın şe'ni budur. İslâmın şe'ni, imanın iktizası budur. Kur'anın şerefi bunu emreder.

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ Dinde ikrah yoktur. Hakikatın tecellisi de budur. Bediüzzaman diyor: Eğer biz müslümanlar hakikat-ı İslâmiyenin kemalâtını ef'alimizle izhar etsek ve bu esasat-ı İslâmiyeyi isbat eden hüccet ve deliller gösterilse, neşredilse; sair dinlerin tâbi'leri elbette fevc fevc İslâmiyete dehalet edecekler. Belki küre-i arzın bazı kıt'aları ve devletleri müslüman olacaktır.

Biz Risale-i Nur'u mütalaamız neticesinde akıl ve kalbimizin bizzât müşahedesiyle ve bizimle beraber bu eserleri gören ve okuyanların tasdiki, bilhassa ehl-i ilmin bu mevzuya dair söz ve kanaat sahibi müdakkik allamelerin beyanlarıyla ve şimdiye kadar okuduğu kitaplara tatmin olmayıp, Nurları gördükten sonra bittecrübe tasdik eden ve bu eser bu zamanda Kur'anın hikemiyatını, hakikatlarını tam izah ediyor, ders veriyor diyen ehl-i fen ve mekteblilerin hayret ve iştiyakla tebriklerine ve işte gözlerimiz önünde mütalaa buyurduğunuz üniversiteli gençlerin bu ilmî ve fikrî kanaatlarına ve bu uzun zamanlarda bu vatanın her tarafında yüzbinler insanlara tahkikî imanî neşretmesiyle biz bu mezkûr hakikatlar dolayısıyla Risale-i Nur'un böyle mükemmel bir eser olduğunu kanaat getiriyoruz. Türk dilinde, hem Türk ilinde çıkan bu eserin bu memlekette başka insanlık âleminde de İslâmî hakikatları neşredek, aranacak olduğunu bu mezkûr hakikatla ve resmen serbest bırakılmasına binaen kat'î hükmediyor, beraet kararlarına binaen de bunu izhar ediyoruz.

İşte aziz hâkimler! Bu samimi ve imandan coşan maruzatımdan elbette anlıyorsunuz ki; âlem-i İslâmın bir halaskârı, bu asrın bir hidayet serdarı gibi tabirler; Kur'anın hakikatlarını, imanın esaslarını aklen bu asrın telakkisine uygun hüccet ve delillerle isbat ve izah etmesi cihetiyle söylendiği bedihîdir. Hem bu manada pek çok takdir ve tavsif ifade eden yazılar Afyon ve Denizli Mahkemelerince iade edilen mektubatta vardır. O mahkeme iade etmiş, Denizli Mahkemesi iade etmiş ve Temyiz de o beraeti tasdik etmiş olan bir eser külliyyatını aynı manada takdir ve tavsiflerde ve Bediüzzaman'ı bu eserin müellifi olmak dolayısıyla Kur'anın hazinesinden bu asrın ihtiyacına göre ilmî ve imanî dersler vermesinden dolayı bu cihetlerde tebriklerde bir suç, başka bir mana aramak hangi kanun ve mantıkla olabilir? Amma müddeiumumî diyecek: Kur'anın hazinesi ne demek ve bu hazineden Bediüzzaman'ın elmas gibi hakikatlar alması ne demek? Bu nasıl olur? diyebilir. Esasen dinine ve imanına karışmadığımız fakat din hakikatlarına karşı lâkayd ve dine dair kendi kendine hükümler verdiğini iddianamesinde yazıp birbirine karıştırdığı maneviyata karşı hücum ifade eden kelimelerinden anladığımız ve bazan ürperdiğimiz bu müddeî kat'î bilsin ki, 1300 sene zarfında meydana gelen milyonlarca kütüb-ü İslâmiye işte bu hazine-i İlahiyenin yâdigâridir. Onüç asırdan beri her asırda 350 milyon insanlara hakikat yolunda rehberlik etmiş, akıl ve kalblere hidayet ışıkları serpmiş, onlara ebedî saadet ve selâmet kapılarını açmış. Bu âlemin ve bu kâinatın ne olduğunu, bu mahlukat ve mevcudatın nereden nereye gittiğine dair muammaları halleden ve insan ve âlemin hilkatının hikmetlerini beyan eden en büyük rehber üstad ise, işte bu hazine-i maneviyeye olan Kur'andır. Mesnevî, Fütuh-ul Gayb ve emsali âsâr hep bu hazine-i maneviyenin eseridir. O güneşin lem'aları, o denizin katreleridir. İşte Risale-i Nur'un da bu şems-i Kur'anın bir tereşsuhatı ve lem'ası olması o kadar muhal bir mes'ele midir ki, müddeî imkân görmüyor ve itiraz ediyor? İtiraz edebilir, fakat bizim şu veya bu esere kıymet vermemize karışamazlar. Evet biz Risale-i Nur'u seviyoruz. Onu hakikî ve riyasız bir din kitabı ve Kur'an tefsiri biliyoruz. Kıymet ölçüleri ve hükümleri, vicdanî bir takdir mes'elesidir. Buna kimse müdahale edemez. Bediüzzaman'ı Risale-i Nur müellifi olmak hasebiyle zamanımızın en yüksek din âlimi biliyoruz. Din hakikatları aslâ dalkavukluk yapmadan ifade ve beyan eden bir hakikat adamı biliyoruz. Mücahid adını vermekliğimiz ise, memleket ve milletimizi tehdid eden imansızlık ve ahlâksızlık cereyanlarına karşı Kur'anın sarsılmaz hakikatlarına dayanarak giriştiği müdafaa ve hizmet-i diniyesinden dolayıdır. Hürriyet-i diniye ve vicdaniyenin hükümlerinde olduğu bir memlekette vicdanî kanaatlarından mes'ul olamayız. Bundan dolayı da kimseye hesap vermeğe mecbur değiliz.

Muhterem heyet-i hâkime! Buraya kadar arzettiğim maruzatımda ve savcının zan veya tahmin ettiği ittihamlardan tamamen uzak, bizim Risale-i Nur'a, müellifi Bediüzzaman'a nasıl ve ne vecihle baktığımıza dair olan bu samimi ifadelerimizden ve bizzât suç unsuru gösterilen yazı ve tebriklerden de açıkça anlamış oluyorsunuz ki, bu ancak bir rabita-i imaniye ve uhuvvet-i diniyedir. Eserleriyle bize imanî ders veren, İslâm dininin yegâne hak ve hakikî kurtuluş yolu olduğuna akıl ve kalbimizi ikna' edip bu imanla ebedî bir hayat ve ebedî bir saadet müjdesini gösterip, bizim nihayetsiz mes'ud ve bahtiyar olmamıza vesile olan bir din âlimine karşı bu ancak bir teşekkür ve minnet ifadesidir. Bir eser müellifine karşı, o eserden istifadesine binaen haklı olarak talebesinin gönderdiği bir tek mektubudur. Amma bu asrın hidayet serdarı, hakikat-ı Kur'anın kahramanı ve fedakârı, âlem-i İslâmın halaskârı gibi tabir ve cümleler ise; mezkûr maruzatımda arzettiğim, bu memleket ve millet ve İslâmiyet aleyhindeki kökü ecnebîde ve yüzyıllarca nur-u İslâmı söndürmek için çalışan, müfsid komite ve cereyanların manevî istilâ ve tahribatına karşı Kur'anın hazinesi hakaikinden elmas kılınçlar hükmünde delil ve hüccete istinad eden iman ve Kur'an hakikatlarıyla mukabele etmesi ve şimdiki iktidarın ve hükûmet erkânının ve bütün ilim adamlarının kanaat ve fikirleriyle sabit olup söyledikleri ve gazetelerde neşrolunan: "Kabul etmek lâzımdır ki, bizde lâiklik çeyrek asırdır din düşmanlığı, dine hücum suretinde anlaşılıp tatbik edilmiştir." diye beyanatlar iktizasınca hakikaten eski iktidarın din üzerinde ihmalkâr ve gevşek davranmasıyla büyük bir boşluk yetişen gençliğin manevî kalkınmasında bulunduğu bedihî olmasıyla, işte bu ihmalkâr devirlerde bu Nur Risaleleriyle bu memleketin bir kısım ahalisi içerisinde dinî dersler neşretmesinden ve iman-ı tahkikî ile mücehhez kılmasından ve şimdi eserleriyle hem bu memlekette, hem âlem-i İslâmda mezkûr cereyanlara ilim ve manevî mukabele etmesi dolayısıyla ayn-ı hak ve mahz-ı hakikat, samimi bir görüş ve müslümanlığın hayrına ma'tuf bir ifadeden ibarettir.

Bediüzzaman'ın tarihçe-i hayatı ve bütün fikir ve kanaatları meydandadır. Bütün esrarı, mektupları ve eserleri beş-altı mahkemenin eline geçmiş, tedkik neticesinde bütün kitapları ve mektupları iade edilmiş. Din hakikatlarıyla insanlara manevî hizmet etmekten ve imanın takviyesine çalışmaktan başka gayesi olmadığı tahakkuk etmiş. Ve zâten şu son otuz senelik hayatında daima inzivada ve yazdığı eserleri tashih ve tertib etmekten ve yanına bazan gelen dost ve kardeş mü'minlere bu risaleleriyle onların dinî istifadelerine çalışmaktan başka bir

meşgalesi olmadığı bilmüşahede sabit olmuş. O zâtın şu fikri ki: Bu zamanda İslâmî hakaikın parlaması ferdler ve cem'iyetler içinde İslâmî şearin yükselmesi ancak hakikatın beyanı ve isbatıyla, akıl ve kalblerin bu hakikata iknaıyla mümkün olabileceğini bütün yazdığı eserlerinde ileri sürmüş. Dinin şerefi, Kur'anın hakikatı bunu emreder demiş. Vaktiyle buna dair sorulan bir suale: "Bu zamanda medenîlere galebe çalmak ikna' ile, isbat ile, söz anlamayan vahşiler gibi icbar ile değildir." cevabını yazmış. Ve "Bu asırda hakikat-ı İslâmiyenin bütün dünya âfâkında parlaması kılınla, kuvvetle olmayacaktır. Belki zihinleri ikna' ile, delil ve hüccetin hiçbir mani' tanımayan keskin kılınlarıyla mümkün olacaktır." "Bu zaman efkâr ve kulûbu istilâ eden birçok cereyanlar karşısında i'caz-ı Kur'anın beyanı, yani Kur'anın bir mu'cizesi olan, beşeri âciz bırakan vechesinin hakikatın izharı tezahürüyle olacaktır." manasını ders vermiş, göstermiş olan bir din âlimine karşı ona Risale-i Nur'un müellifi hasebiyle bu manada söylenen halaskâr, fedakâr gibi tabirlerden başka bir mana aramak, vehimden başka bir şey değildir.

Muhterem heyet-i hâkime! Doksanına doğru yol alan ve artık hayatının son senelerini yaşayan bir din âliminden, onun bütün hayatında çekindiği ve şu son otuz senelik zamanda tamamen içtinab ettiği, âdeta şeytandan kaçır gibi kaçtığını söylediği siyaset canibinden bir hizmet beklemek veya tahmin etmek insafsızlıktan, evhamdan, daha doğrusu garazdan başka bir şey değildir.

Muhterem heyet! Kur'an-ı Kerim'in hazine-i hakikatından çıkan, onun âyet ve hakikatlarının ma'kulatla bu asrın efkârına ders veren bir eser müellifi, eseri bu dünyada kaldıkça, insanların istifadelerine vesile oldukça manen hayatta değil midir? Muallimlik ve üstadlık vazifesinde berdevam değil midir? İşte benim yüksek makamınıza istida olarak Ankara'dan gönderdiğim dilekçemde ve Bediüzzaman'ın eski eser ve mektubatından çıkarıp Büyük Cihad'a gönderdiğim bu yazılarım, cümle ve tabirlerim bu mezkûr arzettiğim mananın ifadesidir. Resmen beraet ve iade kararı verilmiş bir eserin ilmî, fikrî, okuyanların istifadelerine vesile olmasından dolayıdır. Şübhesiz üniversitedeki gençlerin yazıları da aynen bu mananın ifadesidir, tahmin ederim. İşte savcının iddianamesinde bir şahsın nüfuzunu artırmak maksadıyla propaganda manasını verip suç unsuru addettiği yazıları mana ve mahiyeti budur. Eğer bu yazılar, bu kanaatlar farz-ı muhal bir suç unsuru addedilirse, buna mümasil pek çok eserlerin müelliflerine karşı, onları takdir ve tebrik mahiyetinde yazılan yazıların dahi bir suç unsuru olarak kabul edilmesi îcab eder. Heyhat! İmansızlık ve ahlâksızlık telkin eden, vatan ve milletin saadeti aleyhinde pek çok neşriyat, kitab ve mecmualar ve bunların muharrir ve müelliflerine aid hiç de onlara lâayık olmadığı halde takdir ve senalar lâiklik düsturu ile, hürriyet-i fikir ve vicdan prensipleriyle bir suç, bir kabahat sayılmıyor da, fakat bir din âlimine karşı, kanun önünde müteaddid beraet kararı almış, ilm ü irfan dersi veren, dinî, imanî dersler telkin eden ve bilmüşahede sabit olan bir Kur'an tefsir ve müellifine karşı (haklı olarak) takdir ve tebrikleri, bu faydeli hizmetinde hürmet ve teşekkürler, bir suç unsuru iddia edilip mahkûmiyetimiz isteniyor. O neşriyat, propaganda kabul edilmiyor fakat bu imandan tevellüd eden yazılar, bir propaganda, aklımıza ve hayalimize gelmeyen surette bir propaganda telakki olunuyor ve savcı öyle iddia ediyor. Hem de altı ay evvel gazetelerde koparılan yaygaralar ve o zamanlar esen bir siyasî hava iktizasınca kanun, hak ve adalet ayaklar altına alınmak suretiyle, hiçbir şeye âlet olunmayan ve hiçbir tarafgirlik içine girmeyen ve şu kâinat nizamının bir zenbereği mahiyetinde bulunan hakikî adaletin hakikat-ı kudsiyesi bu ahval ve şerait içinde ne derece yerinde ve mümkün olup olmadığını heyet-i hâkimenin vicdanlarına havale ediyorum.

Muhterem hâkimler! Müddeiumumînin hâdiseyi ne derece kendi keyfine göre değiştirmek ve ayarlamak istediğine ve iddialarında şiddetli bir garaz ve şahsî husumetin hüküm sürdüğüne delil olacak iki büyük yanlışını ve hatasını arz ediyorum. Tâ kat'î kanaatiniz gelsin ki; bu savcı garaz bulutlarıyla muhat olmuş, insaf ve iz'anı ayaklar altına alınmış bir durumla iddialarını yapıyor.

Birinci hatası: Said Nursî müdafaatındaki "Biz dost-düşman ayırdetmeyerek onun imanına hizmetle mükellefiz." cümlesinde mükellefiyet tabirini bir mücadeleci zihniyetini ifade etmesi bakımından o zâtın zihniyet ve karakterini gösteren bir delil olarak ileri sürüyor. Savcı eğer din âlimlerine Kur'anın emrettiği emirleri ve buna dair âyetleri düşünse idi, bunu söyleyemezdi. Halbuki bu cümle ve mükellefiyet tabiri, çok yüksek ve hâlis bir niyetin ifadesidir. Ve bizzât bu cümle, sahibinin asılsız bütün isnad ve ittihamlarına en kat'î bir cevap teşkil ediyor. Ve Bediüzzaman'ın her türlü şahsî ve dünyevî hislerden, menfaat kaygusundan uzak bulunduğunu bütün mana ve varlığıyla Allah'a müteveccih bir mes'ud halde olduğunu gösteriyor. Bu iman hizmetini Risale-i Nur'la insanların imanına hizmeti hiçbir şeye âlet etmediğini, şahsî hiçbir kâr ve maksadlara tâbî kalmadığını ifade ediyor. Ne olursa olsun biz yalnız imana hizmetle mükellefiz. Dost, düşman, muhalif ve muvafık kim olursa olsun imanına hizmet edeceğiz. Gaye ve maksadımız ve yegâne meşgale ve vazifemiz imana hizmettir. O imanla o kardeşimizin, o vatandaşımızın ebedî saadet ve hayatı kazanmasına hizmet etmek, ölümün i'dam-ı ebedîsinden

ve kabrin daimî zulûmatından kendimizi ve onu kurtarmağa bu iman hizmetiyle vesile olmaktır. İşte savcının şahsî nüfuz temini iddiasını çürütecek hakikatlı bir müdafaamız binler cevabımızdan kendisinin bize göstermeğe vesile olduğu masumiyetimize delil cevabımızı arzederiz.

İşte aziz hâkimler! Biz Bediüzzaman'ı bunun için tebrik ediyoruz. İman hizmetini hiçbir şeye âlet etmediği için, rıza-i İlahîden başka hiçbir gaye ve maksad gütmeyişi için ve bunu bizzât hayatıyla, ahval ve yazılarıyla isbat ettiği için takdir ediyoruz. Bu iman hizmetinin mukabilinde ne dünyevî, ne şahsî hiçbir menfaat talep etmediği; değil bir menfaat talep etmek, belki manevî bir makam ve uhrevî derecelerden dahi istiğna etmek gibi bir âlî ahlâkî gösterdiği için onun hâlis bir din muallimi olarak görüyoruz ve kabul ediyoruz. Ve bilhassa talebelerinin ve eserlerinden istifade edenlerin medh ü senalarından hakikaten kaçınmak istemesi ve çok defa o tavsifleri reddetmesi, onun hâlis bir din adamı ve iman muallimi olduğunun en kat'î hüccetidir.

Amma savcı iddianamesinde yazdığı gibi Sikke-i Gaybiye mecmuasındaki Kur'andan, İmam-ı Ali (Radiyallahü Anh) ve Gavs-ı A'zam Abdülkadir-i Geylanî (Kaddesallahü Sırrahu) Hazretlerinin kasidelerinden istihraçlarla Risale-i Nur'u medh ü sena ediliyor. Risale-i Nur o istihraçlarla bu asırda bir hidayet güneşi olduğu belirtiliyor. Kur'anın nurunu her tarafta neşredek ve bütün beşer âleminde İslâmî hakaikın neşrine bu Nurlar vesile olacak diye yazılan yazılar, o manevî zâtların bu sözlerini, istihraçlarını beyan etmek, kendisini yalnız memleket çapında değil, bütün dünya üzerinde de bir din liderliği gibi göstermek manasına gelmez mi? diyen savcı sorabilir ve zâten iddianamesinde söylüyor. Buna cevap vermeden evvel, mükellefiyet kelimesinin ne olduğunu arz edelim.

Nasılki müddeiumumî bağlı oldukları adalet cihazının kendisine arzettiği vazifelerle mükelleftir. Kendisini kanunun bahşettiği salahiyet ve nüfuzla asayişin muhafazasına, asayiş ihlâl edenlerin cezalandırılmasını istemeğe ve mahkemeye vermeye mükelleftir. Bazan o salahiyet ve nüfuzu yanlış kullanmak suretiyle, bizim gibi din hakikatlarıyla asayişe hizmet eden, fî sebilillah mahrumiyetten ve sıkıntılar içerisinde ve hiçbir kâr gözetmeyerek bu vatana, bu millet evlâdlarına hizmet eden, dine ve Kur'ana âcizane hizmet niyetiyle sa'y ü gayret eden masumların da yanlış mana vermek ve hilaf-ı hakikat ittihamlarla bu yüksek mahkemenin huzuruna getirmeğe ve aylarca hapisane köşelerinde bekletmeğe ve eziyet vermeğe, bütün dinî kitab ve mecmualardan mahrum etmeğe mükelleftir. Mükellef değil iken mükelleftir. Hem her memur bağlı olduğu kanunların kendisine verdiği vazifeyi ifa ile mükelleftir. Ve her insan, bağlı olduğu devletin kanunlarına itaatla mükelleftir. Aynen öyle de: Bir müslüman, iman ettiği Allahına, kulak verdiği peygamberine karşı da bir takım vazifelerle mükelleftir. Yapıp yapmamak o ayrı mes'ele. Ve hele bir din âlimi, Kur'anın mana ve hakikatına vâkıf bir din büyüğü ise Kur'anın kendisine tahmil ettiği, emr ü ferman ettiği hitablar gereğince onun manalarını beyan ve ifade etmekle, bilmeyenlere bildirmekle mükellef ve muvazzaftır. Bu onun hem akide, hem vazifesidir.

Şimdi bir din âlimi bu vazifesi gereğince Kur'anın derslerini, imanın esaslarını bildiren bir eser yazsa ve hakikaten o eser halk kitlelerinde çok rağbet ve takdire mazhar olsa, biz onların menfaatlerine vesile olsak; sonra hükûmet bu rağbet ve tezahürün mahiyetini tedkik etmek istese, fakat o zaman da bir kısım din düşmanları perde altında çalışarak bu imanî faaliyete mani' olmak maksadıyla bir takım desiseler, yalanlar ve iftiralarla aleyhinde çalışıp adliyeyi tahrik etseler; bu din âlimi ve eseri ve eserini okuyanlar ve neşredenler mahkemeye verilse, neticede tedkik ve tahkikat sonunda yapılan isnad ve iftiraların asılsız olduğu tebeyyün edip mahkeme beraet ile neticelense ve memleketin en yüksek adalet cihazı olan Temyiz Mahkemesi o beraeti tasdik etse, eserler iade edilse; sonra bu eserler pek çok yayılsa, pek çok insanların istifadelerine vesile olsa, hem o eserlerden hem o eseri okuyanların halinden ve ıslah-ı hal olmalarından hepsinin vatana, millete nâfi' hale geldiği görölse ve çok uzun senelerde ve yüzer hâdisatta ve bütün tedkik ve taharrilerde o eseri okuyanlardan da tek bir kişinin dahi asayiş ihlâl edecek bir hareketi görülmemesi resmen sabit olmasıyla kat'î anlaşılrsa, bu eser ve bu eserin müellifi her tarafta intişar eden bu risaleler asayişin teminine hizmet ediyor. Vatan ve milletin saadeti aleyhindeki menfî cereyanların tahribat ve manevî tehlikesinden vatan ve milleti kurtarmağa vesile olduğu tam tezahür ve tebeyyün etse, buna da hiç şekk ve şübhe kalmasa, fakat aradan uzun seneler geçtikten ve bu hakikat sabit olduktan sonra bir müddeî çıksa, Samsun savcısı gibi bütün bunlara göz kapayarak ve bu mahkemelerin beraet kararlarını nazara almayarak büyük bir mahkeme huzurunda "Bu yazılar halkı hükûmet aleyhine teşvik ediyor. Bunun müellifi bu yazılarla halkı hükûmet aleyhine teşvik eden ve asayiş ihlâl eden bir adamdır." dese; mezkûr hakikatlar ve inkâr edilemeyen müşahade ve tahkikatlar gereğince bu müddeîye nasıl cevap vermek lâzımdır? Yüksek heyetin takdirine havale ediyorum. Müddeîye satırlarla, sahifelerle ve lisanlarla değil; mücessem nûmuneler, müteaddid tahkikler ve kararlarla, bilmüşahade sabit olmuş hakikatlarla cevap veriyoruz. Risale-i Nur dünyada kaldıkça, okunup yazıldıkça, her tarafta

rağbet ve tezahüre mazhar oldukça ve resmen intişarını gördükçe ve inşâallah yakında bütün hükûmet dairelerinde resmen yayıldıkça, bu iftirasının cevabını alsın.

Savcının Sikke-i Gaybiye mecmuasında dercedilen, eskideki nuranî zâtların Risale-i Nur hakkında söyledikleri medihlerinden Bediüzzaman'ın kendisini yegâne Kur'an tefsircisi olarak ilân etmesi ve yalnız bu memleket değil, bütün dünya üzerinde bir din liderliği olarak iddia etmesi manasını çıkarmasına karşı yine müdafaattaki Bediüzzaman'ın buna dair beyanları en kat'î cevaptır. O zâtların takdirlerini şahsına değil, hizmet-i imaniyeye ve Risale-i Nur'la en ehemmiyetli bir zamandaki iman ve Kur'an hizmetine atfediyor. "800 ve 1300 senelik azîm bir mesafeden görünen, o nuranî zâtların nazarlarına ilişen, hizmet-i imaniyenin şâhikasıdır. Yoksa Said gibi karıncalar değil." diyor.

Muhterem hâkimler! Henüz Risale-i Nur'un te'lifi zamanlarında ve Nurların Isparta ve civarında intişarı ânında ve Bediüzzaman'la 120 talebesi çok ağır ittihamlarla Eskişehir hapsine getirildiği zamanda hapiste yazdığı ve kardeşlerine teselli mektubu olarak gönderdiği fıkralarından ibaret olan bu yazılar ve senalar hakkında Bediüzzaman diyor ki: "O zaman dinsizlerin müdhîş desiseleriyle aleyhimizde bir imha plânı hazırlandığı zamanda, kardeşlerinin kuvve-i maneviyelerini muhafaza ve onları meyusiyetten kurtarmak için ve hizmet-i imaniyenin hakkaniyetine dair Hazret-i İmam-ı Ali (Radiyallahü Anh) ve Gavs-ı A'zam'ın (K.S.) kasidelerinden kanaat-ı kat'iyemle ümid ettiğim tebşirat ve tebrikleri ve o sıkıntılı yerde kardeşlerime bir teselli mektubu olarak gönderdim. Hem ben, hem onlar o tebşirat-ı maneviyeden büyük bir teselli bulduk. Fakat bunları neşretmedik. Saklıyorduk. Sonra Denizli hâdisesinde bunları da sakladığımız yerden bulup aldılar. Fakat mahkeme Risale-i Nur eczalarıyla beraber bunları da iade etti. Ve biz iade edilen bu risaleleri bir tahdis-i nimet olarak ve bu işaretler bizim şahsımıza değil belki Kur'an hesabına onun bir tefsiri ve hakikatlarının bir tercümanı olan Risale-i Nur'a aid olduğundan neşrinde mahzur görmedik." diyor.

Sayın savcı fehm ve iz'an buyursalar ki; o yazılar tâ 1930 senelerinde Risale-i Nur'un ilk intişarı zamanında yazılmış, bir derece istikbale aid ve tam tezahür etmemiş o zamanların mahsulü idi. O gün belki savcı onları bir hayal ve vehim addedebilirdi. Fakat şimdi o risalelerin işaretleri tahakkuk etmiş, o gaybî ihbarat tam tecelli etmiş. Risale-i Nur Kur'anın hakikatlı bir tefsiri olduğu herkesçe tasdik edilmiş ve bu Nurlar her tarafta intişar edip pek çok insanlara ilm ü irfan sahasında en hakikatlı bir muallim olduğu bilmüşahede sabit olduktan sonra şimdi makam-ı iddianın eski zamana aid teselli mektublarındaki işaret-i gaybiyeleri Bediüzzaman için dünya üzerinde din liderliği iddia ediyor demesi, yanlış anlamının ve yanlış mana vermenin mahsulüdür. Sonra din liderliği ne demek? Bu dinin tek bir lideri vardır. O da Fahr-i Âlem Aleyhissalâtü Vesselâm'dır. Her asırdaki müceddid ise, o Fahr-i Âlem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın getirdiği Kur'an hakikatlarını, din esaslarını bulundukları asrın efkârına o asrın ilmî ve edebî seviyesine göre ders verir, izah ve isbat ederler. Vazifeleri o 1300 yıl evvel tulû' eden Kur'an güneşinin etrafında insanları saadet ve selâmete teşvikten ibarettir. Onun dinine hizmetten ibarettir. İşte Risale-i Nur bu asırda Kur'an hakikatlarını en güzel ders verip izah eden, akıl ve kalbleri ikna' eden, bilmüşahede mahiyetiyle o şems-i Kur'anın bir lem'ası, onun bir mu'cizesi olduğunu gösteriyor.

Şimdi Pakistan'dan bir âlim gelse, bütün Risale-i Nur'dan bir takım Pakistan'a götürse veya Almanya'da İslâmiyet'i tedkik eden bir talebe Nurlardan bir nüsha istese, takdir ve tebrik etse ve yine bir meraklı İngilizce'ye tercümeye başlasa ve hakeza buna mümasil garb âleminde ve İslâm dünyasında Risale-i Nur intişara başlasa, bir takım müştakları bu eserin sair memleketlerde de neşrine çalışsalar, bundan Bediüzzaman'ın ne kabahatı var? Zâten o artık ben vazifemi yaptım diyor.

İşte muhterem heyet! Savcının i'zam ile şöyle böyle gösterdiği vaziyet, Risale-i Nur'un intişarıdır. Bediüzzaman'ın kendisini hizmetkâr olarak gösteren, gösterişten, şöhrat ve hodfüruşluktan kaçan bir kimsedir. Ve en ehemmiyetli dersi de ihlastır. Muvaffakiyetin esası ve hizmetin makbuliyeti de ancak bu ihlasla mümkün olabilir demekte ve bunu Yirmi ve Yirmibirinci Lem'alarda ders vermektedir. Hattâ benim Mustafa Bağışlıyacı'ya gönderdiğim ve burada okunurken sizlerin dikkatinizi çeken bu yazılarda benim imzamı neşretmeyin, ismimin çıkmasına lüzum yok, muvaffakiyetin sırrı budur gibi cümleler dahi arzettiğim gibi o ders-i ihlasa âcizane bir zerrecik iktida etmek niyetinin mahsulüdür. Fakat garib bir tecelli ki, değil imzamız, ismimiz, bizzât şahsımızla, vücudumuzla Samsun'a isbat-ı vücud eyledik. Ve bu Samsun şehrini en evvel üç buçuk aylık hapisane şerbeti ve konservesi ile tanıdık. Hem öyle bir şerbet ki, esas gıda-yı manevîmiz olan bütün dinî kitab ve Hizb-ül Kur'andan dahi savcının marifetiyle mahrum edilmek şartıyla...

Sonra savcının ikinci büyük yanlışı ki: Masum bir din âlimi hakkında Peygamberin sünnetine

tam ittibainı, onun mukallidliği yaptığı isnadıdır. Savcı bu derece müdhiş, çok ağır bir ittihamı yapmakla güya Bediüzzaman'ın ne kadar feci' ve mütezaad bir yolda gittiğini ve bu zâtı üstad edenlerin de ne derece cahil, kendini bilmez sapıklar olduğunu bu müdhiş iftirasıyla mahkeme-i âlînize îma etmek istemiştir. Bir hukuk adamı için daima elinde kanun terazisi ile hayat-ı içtimaiyede müvazene ve intizamı muhafazaya memur bir müddeiumumî için bu derece bir müvazenesizlik göstermek, kendisi için olduğu gibi mensub oldukları hukuk mesleği hesabına da çok acıdır. İfrat ve tefrit sahasında çok yaman bir ihtisasa mâlik olduklarını gösteriyorlar ve uydurmalarla bir insan hakkında delilsiz ittihamlar yapabilmekten şaheser nümunesini izhar ediyorlar. A'lâ-yı illiyyîn tabir edilen makamat-ı âliyye, rıza-i İlahî canibine doğru tayeran eden, uçan bir masum hakkında onun birden esfel-i safilîne sukut ettirecek en korkunç bir vasıfla tavsif etmenin zulûmatı içinde bulunuyorlar. Delilsiz ve mesnedsiz ittihamlar yapan savcı delil getirsin. Yoksa hak hukuk müvacehesinde mes'uldür. Peygamber'e tam mütabaata, onun mukallidliği namını vermek ne demektir? İşte o zât bütün 130 parça eseriyle Peygamber'in (A.S.M.) getirdiği din-i İslâmın bir hizmetkârı olduğunu gösteriyor. Risalet-i Muhammediye Aleyhissalâtü Vesselâm'ın isbatına ve vukuuna dair pek çok risaleleriyle Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın şu kâinat hâlıkının en sevgili abdi, resulü olduğunu, onun nev'-i beşere gönderilmiş en büyük üstad, en doğru rehber, en sadık muallim, en hakikî irşad edici, ders verici bir vazifede bulunduğunu ve o zâtın getirdiği İslâmiyet hakikatiyle şu âlemdeki maksadlar, mahlukat ve mevcudatın yaratılışındaki gaye ve neticeler tezahür edip anlaşıldığını, insaniyetin hakikî mana ve mahiyetinin ne olduğunu, yani insan bu dâr-ı fânî ve insanın emel ve arzularına kâfi gelmeyen bu muvakkat âlem için yaratılmadığını, belki kuvveler, maddî manevî cihazları başka âleme müteveccih ve ebediyeti istediğini, insan câmi' mahiyeti ile küllî istidadıyla, emel ve arzularıyla ebediyeti isteyen, ebede namzed, ebedî ve bâki bir Zât-ı Akdes'in âyinesi, dost ve sevgilisi olduğunu ders verip gösterdiğini, böylece Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm'ın bu İslâmiyet hakikatiyle insaniyete ebedî bir hayat ve saadet müjdesini getirmekle beşeri ebediyen kendisine minnetdar eden bu mana ve mahiyetiyle yani risalet-i Muhammediyedeki (A.S.M.) hakikat-ı Muhammediye Aleyhissalâtü Vesselâm'ın âlemin sebep-i hilkatî ve neticesi ve en güzel meyvesi olduğunu ve beşerin iki cihanda saadetini netice verdiğini gösteriyor. İşte Bediüzzaman Risale-i Nur'la Peygamberin (Aleyhissalâtü Vesselâm) nübüvvetini, onun getirdiği İslâmiyet dininin hak ve yegâne kurtuluş yolu olduğunu ders verip isbat ve izah ediyor.

Buna dair hadsiz delillerden bir delil-i mücessem olarak huzurunuzda bir suçlu olarak sevk edilen, yıllarca körpe dimağına dinsizlik neşriyatı telkin edilmiş ve onun tesiriyle uçuruma yuvarlanan, sonra Risale-i Nur'la hakka yönelen, karşınızdaki bu maznun-u masumdur. Evet ben imanı, imanın esaslarını Risale-i Nur'dan ders aldım. Allah'a imanı, Peygamber'in (A.S.M.) nübüvvetine, sıdkına imanı ve o Peygamber'in (A.S.M.) getirdiği İslâmiyet hakikatlarının hak ve doğru olduğunu, beşerin iki cihanda saadetini tazammun ettiği, netice verdiğini ve insan iman etmekle ve güzel ameller işlemekle ebedî bir hayata, ebedî bir saadete nail ve namzed olduğunu bu Nurlardan ders aldım. Taklidî değil, tahkikî olarak akıl, fikrim ve kalbimle tasdik ettim. İman ve idrak ettim. Hadsiz inşirah ve saadeti kalbimde buldum. Ve Allah'ın bu ihsanına karşı âcizane bir teşekkür ve mukabele niyetiyle rıza-i İlahî ve rü'yet-i cemalullah denilen tasavvur ve hayalin kuvvetinde bir kudsî gayeyi ideal edindik. Risale-i Nur'la Üstadımın arkasında ve kardeşlerim arasında vatan ve millete, İslâmiyet ve insaniyete hizmet etmeğe azmettiğimi yazılarım ifade ve harekâtım da bu niyetin neticesi ve ifadesi olduğunu, dini ve dinî hissiyatı şahsî nüfuz teminine âlet etmek gibi dinen de mezmum ve memnu', süflî hallerden bütün kuvvetimle kaçtığımı; dini değil âlet etmek, bilakis her şeyini, maddî manevî bütün varlığını dine âlet ve hizmetkâr kılan Üstadım Bediüzzaman ve talebeleri gibi, küçük istidadım nisbetinde ben de her şeyimi dine hizmetkâr ve tâbî kılmağa çalıştığımı, böylece mahkeme-i âlînize arz ederim.

Türk Ceza Kanunu'na göre bir suçun teşekkül edebilmesi için suç unsurlarının bulunması lâzımdır. Ceza doktrinine ve Ceza Kanunu'na göre iki türlü unsurun bulunması lâzımdır:

1- Manevî unsur ki, geniş manasıyla kasdı içine alır.

2- Maddî unsur ki, vakialardır. Yazdıklarımızda ve yazılarda asayişe ve adalete aykırı olarak hareket etmek ne kasd olarak, ne de maddî vakia olarak bulunmaz.

Hülâsa: Yukarıdan aşağı zikretmiş olduğum müdafaatımın tamamen hakikatlara uygun bulunduğunu teemmül buyurulsa, ortada memleket, millet ve devlet aleyhine işlenmiş hiçbir suç olmadığı gibi, Risale-i Nur'un hakikî şakirdleri bizler memleketin her köşesinde din, iman, ahlâk ve fazilet fikirlerinin intişarı suretiyle hem insanlığa hizmet, hem de asayiş ve emniyetin muhafazasına hâdim bulunduğumuz ve başka gaye gütmendiğimiz, ortada mevcut hâdisattan anlaşılacağı gibi, çok zabıtalara kanaatlarıyla da müsbettir. Şu halde Ceza Kanunu'nun 163'üncü maddesini alâkalı bulunduracak hiçbir suç yoktur. Sırf Anayasa Kanunu'nun 70'inci, 85'inci maddelerinin bahsetmiş olduğu tabîî hakkımız bulunan şahsî masuniyet-i vicdan, tefekkür, neşir

ve mensub olduğumuz din ve mezheb ve telakki-i içtihadın serbestîsinden ibarettir. Bu sebeble beraatimize karar buyurulmak suretiyle izhar-ı adaletinizi saygılarımızla dileriz.

2/6/953

Samsun Cezaevi'nde mevkuf

Mustafa Sungur

Mustafa Sungur için mahkemenin Kararnamesi

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

İki defa neşredilen tarihçe-i hayatta iki mektub, hem bir mektubda Ankara Emniyet Umum Müdürü'nün eline verilen ve biri de Başvekil'e irticaa dair bir mektub; onların o uzun kararnamelerine manevî tam bir cevabdır. Çünkü o kararnamenin bütün esası ve hülâsası: "Said'in nüfuzunu artırmak, kendine makam vermek, bir nevi siyaset peşinde gitmek, hem irticaa çalışmak ve asayiş bozmak imkânı cihetiyle kardeşimiz Mustafa Sungur'u mahkûm ve Üstadımız ve Risale-i Nur'u tenkid etmişler. Güya suç bulmuşlar. Onun için o mevhum suçlarını bu dört mektub esasıyla keser. Ve bu kararnameyi neşretmemizin sebebi: Üstadımız diyor: "28 sene 25 mahkeme ve adliye ve zabıta, mahiyetimi, hilelerimi ve suçlarımı ve sırrımı bilmek istemeğe çalışıyorlar ve bulamıyorlar. Ve hiçbir şeyimiz gizli kalmamış. Ve aynen bu kararname gibi, Afyon'un aleyhimizdeki topladığı çok suçları ihtiva eden ve Mahkeme-i Temyiz bozduğu halde yine o kararnameyi teksir edip neşrettik. Tâ herkes görsün ve bilsin, hiçbir sırrımız gizli kalmasın." dediği gibi bu kararnameyi de Üstadımızın aynı fikrine binaen neşrediyoruz. Çünkü içinde medar-ı ittiham dört esas var: Biri şahsî nüfuzu artırmak, biri asayişe zarar vermek imkânı, biri irtica' manasını taşımak, biri de benlik ve hodfüruşluk manasını talebelerin ona karşı hüsn-ü zanlarından çıkarmışlar. Bu dört ittihama karşı, bu kararnamenin arkasında Üstadımızın daha evvel yazmış olduğu dört mektubu, onların ittihamlarının ne kadar adaletten, haktan, insaftan uzak olduğunu göstermek münasebetiyle bu kararnamenin âhirine ilhak edildi.

Kararname

Esas No: 1953/230

Karar No: 1953/130

Müddeiumumî No: 1953/369

Hâkimler:

Reis: Hakkı Çağırankaya (4862)

A'za: Sabahat Kurtuluş (6950)

S.A'za: Nuri Mutlucan (11357)

C.M.Umumî: Hadi Onbay (6281)

Zabıt kâtibi: Dilber Ataç

Lâikliğe aykırı olarak dinî hissiyatı âlet ederek Said Nursî nam-ı diğer Bediüzzaman adındaki şahsın nüfuzunu artırmak maksad ve gayesiyle propaganda yapmaktan maznun ve mevkuf, Safranbolu kazasının Eflani nahiyesi halkından olup Ankara'da Hacıbayram Caddesi Etizafer Sokak No: 17 evde oturan Mehmed oğlu 1929 Cemile'den doğmuş Mustafa Sungur ve Samsun'da münteşir Büyük Cihad Gazetesi mes'ul müdürü Bafra'nın Engiz Köyü'nden Hasan oğlu 1326'da Hatice'den doğmuş Hüseyin Yücel haklarında açılan amme davası üzerine yapılan ilk tahkikat sonunda, maznunlardan Mustafa Sungur'un hakkında T.C.K.nun 163/4.5. ve 80'inci ve diğer masnun Hüseyin Yücel hakkında Basın Kanunu'nun 36'ncı maddesi delaleti ile mezkûr 80 ve 163/4.5'inci maddeler mûcibince duruşmaları Samsun Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılmak üzere haklarında son tahkikatın açılmasına dair Samsun Sorgu Hâkimliği'nce verilen 6/4/953 tarihli ve 56/78 sayılı kararname ve evrak-ı müteferrikasının tevdi' olunduğu Samsun Ağır Ceza Mahkemesi'nde duruşmaya mahsus salonda C.M.Umumî Razi Okbay huzuruyla maznunların yüzlerine karşı yapılan açık duruşma sonunda:

İddia-1: Samsun'da münteşir Büyük Cihad Gazetesi'nin 2 Ocak 953 günlü ve 94 sayılı nüshasında, Ankara Üniversitesi Nur Talebeleri imzasıyla neşredilen ve "Âlem-i İslâmın halaskârı, ehl-i iman sertacı, Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri" başlıklı yazıda Said Nursî

tarafından Risale-i Nur namı altında neşredilen bilumum yazı, risale, mektubların Afyon Mahkemesince serbestiyetine ve suç mevzuu teşkil etmediğinden iadelerine karar verildiği bildirilerek Said Nursî'nin âlem-i İslâm'ın halaskârı olduğu, Kur'an güneşinin sönmeyen nurları ve ebedî lem'aları olan Nur şualarıyla cehl ü dalalet karanlıklarını izale ederek milyonlar kalbleri o nurla nurlandırıp ehl-i imanı kendisine minnetdar kıldığı, bu asrın bir hidayet serdari olduğu, Kur'an-ı Kerim'in ondördüncü asr-ı Muhammedîdeki (A.S.M.) aziz dellâlı ve müdhiş zamanın müdhiş zulûmatına karşı nur-u Kur'anla mukabele eden büyük fedakârı ve dinsizliğe karşı bir sedd-i Kur'anî tesis eden muhteşem kahramanı bulunduğu bildirilerek şahsî nüfuzunu temin ve tesis maksadıyla dinî hissiyatı sürülerek..

2- Aynı gazetenin 9 Ocak 953 gün ve 95 sayılı nüshasında "İttihamlara karşı Bediüzzaman'ın cevabları" başlığı altında imzasız olarak neşredilen yazıda: Gizli cem'iyet kurmaktan maznun, Afyon Ağır Ceza Mahkemesi'ne sevk edilen ve 5677 sayılı Af Kanunu'nun 1. maddesi mûcibince haklarında amme davasının ortadan kaldırılmasına karar verilince Said Nursî'nin bu suçu münasebetiyle salâhiyetli bir mercie verdiği bir istidadan iktibasen, dört mahkemeden beraet kararı alan bu adama mürtecî' diyen mürted oldukları, pek çok fedakâr kardeşleri bulunduğu, a'zamî istibdadlar ve ihanetler ve tahkirlere karşı masumlara zarar gelmemek için sükûtu ihtiyar ettiği, yüz derece yalanlarla bu şahsı mürtecî' diye vasıflandırmanın dinsizliğin en acib derecesi olacağı belirtilerek kendi ifadesiyle kendisinin güya müdafaası yapılmak suretiyle keza dinî hissiyata âlet edilerek şahsî nüfuz temin ve tesis maksadıyla,

3- Aynı gazetenin 23 Ocak 953 gün ve 97 sayılı nüshasında Mustafa Sungur imzasıyla yayınlanan "Ağır Ceza Mahkemesi Yüksek Makamına" başlıklı yazıda 20/6/952 tarihli 67 sayılı Büyük Cihad Gazetesi'nde "En Büyük İsbat" başlığı altında neşredilen bir makaleden dolayı hakkında dava açılan ve mahkemesi 29/1/953 tarihine bırakılan Bediüzzaman Said Nursî'nin mahkemesini kolaylaştıracak bir ihbar ve maruzat kisvesi altında yine adı geçen şahsın (Yirmi senedir a'zamî istibdadlar ve tahkirlere hedef olmuş, hakikat-ı Kur'aniyenin bir kahramanı ve İslâm'ın fedaisi ve nur-u İslâm'ı söndürmek ve ruh-u imanı yok etmek için yapılan dehşetli zındıka hücumlarına karşı mukabele edicisi ve kalb-i münevverine gelen ve iman hakikatlarını güneş gibi parlatan delil ve hüccetlerle isbat eden Risale-i Nur ile ve dinsizlik ve dalalet ejderlerine meydan okuyan İslâm kahramanı ve din aşkının İlahî meş'alesini yakan, müslümanlığın en karanlık gününde âfâk-ı İslâm'da bir güneş kadar ihtişamla parlayan ışıklarında gafletle kendilerinden geçene yol gösteren ve bu suretle bu millete ve bu gençliğe ve nesl-i âtiye bu kudsî hizmetiyle minnetdar eyleyen fedakâr) gibi gösterilmek suretiyle keza dinî hissiyat âlet edilerek nüfuzunun temin ve tesis maksadıyla..

4- Yine aynı gazetenin 12 Şubat 953 tarih ve 100 sayılı nüshasında "İstanbul Üniversitesi'ndeki Nur Talebeleri" imzası altında neşredilen "Nur'un beraet kararını tebrik" başlıklı yazıda, Nurcuların Afyon Ağır Ceza Mahkemesi'nde rû'yet edilen davasında beraet ettikleri bildirilerek, bu teşekkülün başında bulunan Said Nursî'nin vâris-ül enbiya olarak gösterildiği, asrımızın ihtiyaçlarına uygun bir şekilde Kur'andan ders veren, onun tefsirini yapan, insaniyete hizmet eden en mühim şahıs olarak gösterildiği ve yine dinî hissiyat âlet edilerek şahsî nüfuzunu temin ve tesis maksadıyla..

5- Büyük Cihad Gazetesi idarehanesinde yapılan aramada elde edilen ve neşredilmek maksadıyla maznunnardan Mustafa Sungur tarafından gönderildiği ileri sürülen 20 kadar mektub ve yazı da yine Said Nursî'nin büyük evliya, Kur'anın ve Nur'un yeryüzündeki mümessil-i manevîsi ve büyük bir İlahî mürşid ve irşada ve nur-u imanı herkese yapmağa vazifeli bir kimse olarak gösterilmek suretiyle keza dinî hissiyatı âlet ederek devletin emniyetini bozabilecek hareketlere milleti teşvik etmekte ve Nurcular adı altında **(Haşiye-1)** gizli bir cem'iyet kurmaktan Afyon Ağır Ceza Mahkemesi'nde aleyhinde amme davası açılan ve suçu ahîren mer'iyete giren 5677 sayılı Af Kanunu'nun 1. maddesi şumulü dâhiline girmesi sebebiyle bu husustaki davanın ortadan kaldırılmasına karar verilen ve irticaî karakter arzeden yazılarıyla memleket çapında huzursuzluk yaratan **(Haşiye-2)** ve kendisi vâris-ül enbiya, en büyük evliya ve hattâ daha ileri giderek zamanın hidayet edicisi olarak göstermeye kalkışan Said Nursî'nin memleket çapında nüfuz ve iktidarını artırmak maksadıyla maznunnardan Mustafa Sungur tarafından tertib edilen ve propaganda mahiyetini arzeden bu yazıların Samsun'da münteşir Büyük Cihad Gazetesi'nin yukarıda tarih ve numaraları zikredilen nüshalarında neşredilmek suretiyle her iki maznunun din ve dinî hissiyatı âlet ederek Bediüzzaman Said Nursî'nin şahsî nüfuzunu temin ve tesis maksadıyla propaganda yapmış olmaları iddiasından ibarettir.

Deliller:

1- Ceza Muhakemeleri Usûlü Kanunu'nun 125'inci maddesi tarifâtı dairesinde sorguya çekilen

maznunlardan Mustafa Sungur, "1946 yılından beri Said Nursî'nin talebesiyim. Fiilen kendisinden ders almadım. Eserlerini okudum. Eserlerine hayran kaldım. Sözler mecmuasını, Mektubat, Hücetüzzehra, Gençlik Rehberi, Asâ-yı Musa, Zülfikar, Siracünnur, Beşinci Şua, Tesettür eserlerini hepsini okudum. Said Nursî ile evvelce görüşüp tanışmadım. Enstitüden çıktım, köyüme öğretmen oldum. Köyün çocuklarını okuttum. Fakat mektebde bize din dersi okutmadılar. Din hakkında bir şey bildirmediler ve bize dinsizlik telkin ettiler. Köye geldiğim zaman ihtiyar annem namaz kılınca darıldım. Niçin namaz kılıyorsun, namaz kılınmaz diye bağırıp çağırdım. Çünkü okuduğum mektebde öyle bir his almıştım. Fakat öğretmenlik yaparken Said Nursî'nin eserleri elime geçti. Bunları okuyunca iman-ı billah öğrendim. İslâmiyete bende bir muhabbet hasıl oldu. İslâmiyete muhabbet başlayınca Arabî ve ibadet kısmını köyden hocadan öğrendim. Namaz kılmağa başladım. Ve esasen amel kısımlarını biliyordum. Çünkü anne ve babamdan öğrenmiştim. Eserlerini okuyup İslâmiyete bir bağlılık, bir sevgi hasıl olunca bunu yazan Said Nursî'yi bende görmek arzusu uyandı. O zaman kendisi Emirdağı'nda idi. Gittim, ziyaret ettim. Eserlerini Isparta'da çoklar tarafından yazıldığını öğrendim. Oradan mütebâki eserlerini alıp okudum. Bana tarîk-ı hidayeti eserlerinde gösterdiği için bu zâta karşı sevgi ve saygı hissi besledim. Onun risalelerini okuyanlar Said Nursî'nin talebeleri sayılır. Samsun'da çıkan Büyük Cihad Gazetesi'nde neşredilmek üzere daha evvel Said Nursî'nin mahkemesinde neşrettiğim ileri sürülen yazıdan onun haberi yoktur. Ben gönderdim." şeklinde Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderilen bir arzuhalı neşrettirdim. Bir de Said Nursî'nin kitaplarından bazı parçaları Büyük Cihad'da neşredilmek üzere gönderdim. Fakat henüz onlar neşredilmemiştir. Kararnamenin birinci bendinde zikredilen 2 Ocak 953 gün ve 94 sayılı nüshasında intişar eden yazıyı ben göndermedim. İkinci bendindeki 95 sayılı nüshada yazılı "İttihamlara karşı Bediüzzaman'ın cevabı" yazısını da ben göndermedim." 3 numaralı bendde 97 sayılı nüshada çıkan arzuhalı ben çıkardım ve onun bir nüshasını da mahkemeye ben gönderdim. "En Büyük İsbat" başlıklı Büyük Cihad'da çıkan makaleyi Ankara'dan ben göndermiştim. Onu iddia ettim ve onun bir nüshasını da mahkemeye ben gönderdim. Ve bu arzuhalin suretini de Büyük Cihad'da neşredilmek için değil, fakat malûmat edinilmek için göndermiştim. Neşretmişler. Ben suç kasdıyla bu yazıyı yazmadım. Dinî hissiyatı âlet ederek Said Nursî lehinde yazılı ve şifahî propagandalarda bulunmadım. Sonra vaki' suale karşı da bu ifadesinde ısrar olduğunu ve bazı dinsizlerin mektub ve yazılarıyla neşir vasıtasıyla yaptıkları hezeyanları kırmak istediğimizden (Komünistleri kasdediyorum) komünizme karşı yirmi seneden beri cephe almışız. Çünkü onlar memleketimizi dinsizlikle uçuruma sürüklemek istiyorlar." demiş, Ankara Cumhuriyet Müddeiumumîliğindeki 30/3/953 tarihli ifade dahi okunup tekrar sorulmuş ve aynen tekrar ve münderecatını kabul ve tasdik eylemekle beraber mezkûr ifademde bahsi geçen ve Ankara'da oturduğum evde yapılan aramada elde edilip iade kılınan kitaplar oradaki bir tahkikatla ilgilidir. Bu tahkikatın mevzuu değildir. Ve o ifademde kupkuru ve karanlık istibdaddan maksadım C.H.P. mensublarının bir kısmı olduğu ve hattâ bugünkü hükûmetin de bunu kabul ettiği ifademde neşredilmiş bir yazıdır. Dinsizlerle mücadeleden maksadım, küfr-ü mutlak içinde olan komünistleri kasdediyorum demiş ve Ankara'da bulunduğu sıralarda Nur Risalelerini satmakla veya başka bir maksadla bulunup bulunmadığı sualine karşı da "Ankara'da muvakkaten bulunuyordum. Nur Risalelerini isteyenlere bedeli mukabilinde veriyorum. Urfa'da Nurcular vardır. Aranan kitaplarımın içinde Nurcu bir arkadaşımın kitabını buldular. Ve o da benden Nur Risalesi istiyordu. Gönderecektim. Henüz göndermeğe fırsat bulamadan aramada elde ettiler. Bununla beraber Safranbolu, Karabük, İnebolu'ya Nur Risalelerini posta vasıtasıyla gönderdim, paralarını posta vasıtasıyla aldım." demiş ve yine vaki' soru üzerine de Ankara Nurcuları namına imza ederek Büyük Cihad'a yazı göndermedim. Ankara'da bu ifadem yanlış olmuştur demiş ve diğer Hüseyin Yücel de sorgusunda: Mustafa Sungur'un Ankara'dan gönderdiği "Ağır Ceza Mahkemesi Yüksek Makamına" başlıklı istida suretini 23 Ocak 953 gün ve 97 sayılı nüshasında neşrettim. Bu yazıdan maksadım: Evvelce komünist teşkilatının maarifte, ötede beride Said Nursî'ye yapmış oldukları hücumdan dolayı efkâr-ı umumîye bunu neşrettim. Yazının mahiyetinde ben başka bir şey görmedim. Büyük Cihad Gazetesi'nin 2 Ocak 953 tarihli ve 94 sayılı nüshasında "Âlem-i İslâm'ın halaskârı, ehl-i imanın sertacı, Risale-i Nur'un aziz tercümanı Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri" başlıklı yazıyı Ankara'dan aldım. Altında Ankara Üniversitesi Nur Talebeleri diye yazılı idi. Ben de ilim sahibi insanlar yazmıştır diye neşrettim. Evvelce bu yazının kim tarafından gönderildiğini bilmiyordum. Neşrettikten sonra Ankara Üniversitesi'nde Nur talebesi 5302 numaralı talebeden 2 Ocak 953 tarihli aldığı mektubu Âtîf Doğan Ural'ın göndermiş olduğunu anladım." demiş. Ve ibraz eylediği bu mektub alınarak dosya içine bırakılmıştır. 9 Ocak 953 tarihli ve 95 sayılı Büyük Cihad Gazetesi'nde ittihamlara karşı Bediüzzaman'ın cevabı nedir diye vaki' suale "Kusurlu kardeşleriniz" imzasıyla bir yerden gelmiştir. Ben o ittihamdır diye cevap verdim. Nereden geldiğini, kimin gönderdiğini bilmedim.

Ve yine 13 Ocak 1953 tarih ve 100 numaralı Büyük Cihad Gazetesi nüshasında "Nur'un Beraet Kararı" nedir diye sorulmasına karşı "Bu makale bana İstanbul'dan geldi. İstanbul Üniversitesi Nur Talebeleri imzalarını havi olarak geldi. Ben de neşreyledim. Afyon Mahkemesi'nde beraet etmiş, onu tebrik maksadıyla yazdım. Bir suç kasdım yoktur. Ve Mustafa Sungur'un neşretmek maksadıyla gönderdiği mektuplar elime geçmiştir." Hazırlıkta Cumhuriyet Müddeiummûlîğine vermiş olduğu ifadeleri okunup sorulmuş. Münderecatını kabul ve tasdik eylemiştir.

Vesikalar, bilirkîşi raporu:

Nurcular namı altında bir cem'iyetin kurucusu, aynı zamanda Tekke ve Zaviyenin seddi hakkındaki kanunun ceza müeyyidesi dolayısıyla sarîh olarak anlaşılmayan bir tarîkatın kutbu olduğu ileri sürülen ve ayrıca hakkında irticâî neşriyattan dolayı muhakemesi, hırs-ı pirî sebebiyle de kendisini mahz-ı hidayet edici sanılan ve o sıfat verilmek istenen Said Nursî adındaki şahsın bir müridi ve talebesi olduğunu kabul eden maznunnardan Mustafa Sungur, Samsun'da müntezir Büyük Cihad Gazetesi sahibi olup Malatya'daki sû'-i kasd hâdisesiyle ilgili ve Ankara Cezaevi'nde mahpus olan Mustafa Bağışlayıcı'ya neşredilmek üzere kendisinin bizzât yapılan aramada elde edilen mektupların ilk tahkikatta bilirkîşi olarak seçilen Samsun Müftüsü Ömer Erdem'e yaptırılan tedkikatta tanzim olunan 31 Mart 953 günlü raporda:

Gerek Said Nursî ve gerek talebelerine aid olan ve Büyük Cihad Gazetesi'nde neşredildiği anlaşılan mektuplar münderecatını ve yazıların bütün ilham kaynağı Said Nursî'nin yazdığı risaleler, bilhassa Nur Risaleleri ve bunlarda münderîç olduğu anlaşılan âyât-ı Kur'aniyenin tevili ve Hazret-i Ali'nin (R.A.) ve tarîkat mürşidlerinden Abdülkadir-i Geylanî'nin (K.S.) dinî ve tasavvufî hal ve sözlerinden ve kendi görüşü ile edindiği tahakkuk eden fikir ve iddialarından ve kanaatlarından doğma Nurculuktur. Ve nitekim "Afyon Mahkemesi'nin yeni dindar âdil reisine bir hasbihalimdir" serlevhalı mektubun onsekizinci satırından itibaren: "Haydi farz-ı muhal olarak bir-iki sahife Siracünnur'un âhırinde, bir buçuk sahife Mu'cizat-ı Kur'aniye ve iki-üç yaprak Tesettür Risalesi'ndeki mes'eleler yüzünden yüzer kanuna muhalif de olsa o parçalar ve o sahifeler çıkarılıp yüzbinler sahife zararsız ve kanunların ilişmediği kitablarımızın iade edilmesini, bütün Nur talebelerinin diliyle istiyoruz. Hem 33 âyât-ı Kur'aniyenin tahsînkârane işaretine mazhariyeti ve İmam-ı Ali'nin (R.A.) ve Gavs-ı A'zam (K.S.) gibi evliyanın takdirlerini ve yüz bin ehl-i imanın tasdiklerini ve bu 25 senede iman nurunu neşretmiş." denilmektedir. Bu mütalaasıyla Said Nursî Kur'anın 33 âyetinin onun risalelerini ve ondaki fikir ve kanaatlarının tahsînkârane işaretine mazhariyetini kabul edip inandığı gibi; 1300 sene önce ölen Hazret-i Ali ile (Kerremallahü Vechehu) Hicri 560 yılında ölen ve büyük evliya olarak şöhrat bulan Abdülkadir-i Geylanî'nin (Kuddise Sirruhu) dahi takdirlerini kazandığını iddia etmektedir. Bu takdirde cismanî olmayacağına göre ruhanî demek ve bu suretle Said Nursî de büyük evliya mertebesine kendini çıkarmış oluyor. Ve buna benzer bütün fikirlerini ve kanaatlarını, risale ve mektuplarının, telkinatlarının dinî bir vasıfla tavsifinden sonra her vasıta ile bütün İslâm âlemine ve bilhassa Anadolu'ya yayılması ve umum tarafından kabulüne çalışılması ve hükûmetin bilhassa kanunların ve kanun adamlarının, hâkimlerin buna mani' olmaması ve hattâ mahkemelerin bunları mutlak beraet ettirmeğe çalışması emel ve gaye kabul edilmekte ve her vasıta ile ve bu meyanda kendi davalarına katıldığı anlaşılan Büyük Cihad Gazetesi'ne ve bu gazeteye benzer gazetelerde birbirinden istinsah suretiyle neşre devam ettikleri ve birçok gençleri bu yolda yani kendilerinin adlandırdığı Nur talebeliğine soktukları ve hareketin gün be-gün feragatla inkişafa çalıştıkları tedkik edilen salif-üz zikr mektupların birçok yerlerinden anlaşılmaktadır.

Binnetic:

Bu faaliyetin emel ve gayesinin Nur talebeliği ile imana hizmet fikrinin kâffe-i mesnedinin tasavvufî ve dolayısıyla dinî bir mahiyete sokulup bürünüldüğü ve bu şekilde bir propaganda metai haline sokulduğu ve Said Nursî'nin Nur Risaleleri Nur talebelerince "Büyük memur-u İlahî" ve "Kur'anın bu zamanda bir mu'cize-i maneviyesi" diye temsile çalışıldığı, bir nur-u İlahînin bu zamandaki ehl-i imana ihsan edilmiş ve bütün mani'lere rağmen sönmek değil, bilakis parlıyor. Günden güne yayılıyor, şeklinde iddia ve yazıları ve bizzât Said Nursî'nin "Ey dinini dünyaya satan ve küfr-ü mutlaka düşen bedbahtlar! Elinizden ne gelirse yapınız. Dünyanız başınızı yesin ve yiyecek." şeklinde fevranla meydan okuyuşu ve bu şekilde telkin-i dinî ve propaganda mahiyetini taşıdığı ve yukarıda işaret edildiği gibi, bilhassa Said Nursî'nin Risale-i Nur cihetiyle bir nevi büyük evliya ve Kur'an nurunun yeryüzündeki mümessil-i maneviyesi ve büyük bir İlahî mürşid ve bu suretle dünyayı kendi Nurcu adesesinden gördüğü gibi irşada ve Nur dersini herkese yaymaya memur bir kimse olarak tanıtmağa ve kendilerini de onun fedakâr ve feragatkâr birer çömezi ve yayıcısı yani propagandacısı ve bu gaye ile onun etrafında toplanmağa ve buna engel olacak her maniayı önlemeye çalışmayı vazife sayar bir hareket ve dinî propaganda vasfı taşıdıkları kanaat-ı vicdaniyesinin tahayyül ettiği yazılı bulunmuştur.

Cumhuriyet Müddeiumumîliğın esas hakkındaki iddianamesinde:

Esas mevzu'muza girmeden evvel bir hususun tebarüz ettirilmesine lüzum ve zaruret görmekteyiz. Gerek iddianamemizde ve gerekse son tahkikatın açılması kararında açıklandığı üzere, maznunlardan Mustafa Sungur'a isnad olunan suç Said Nursî'nin şahsî nüfuzunun temin ve tesis maksadıyla dinî hissiyat ve dince mukaddes tanılan şeyler âlet edilerek bu şahıs hakkında neşir yoluyla bir propaganda yapmak ve diğer maznun Hüseyin Yücel'e isnad olunan suç da, Basın Kanunu'nun 36'ncı maddesinde Mustafa Sungur'un suçuna iştirakten ibarettir. Amme davasının mevzu teşkil eden yazılar hakkındaki nokta-i nazarımızı izahtan evvel yazılarda bahsedilen Said Nursî hakkında bilgi vermek ve bu şahsın nelerle meşgul olduğunu, ne gibi iddialar peşinde koştuğunu açıklamada davamızın daha kolayca anlaşılması bakımından faide mülâhaza edilmektedir. Said Nursî **(Haşiye-3)** diğer ismiyle Bediüzzaman bir takım irticaî hâdiselerle ismi karışan bir kimsedir. Kur'an-ı Kerim'in yegâne tefsircisi olduğunu, kendisine mahsus bir takım kehanetlerle ortaya atan, daha ileri giderek bu vazife ile tavzif edildiğini, dostun düşmanın da imanını takviye ile mükellef olduğunu iddia eden bu şahıs Risale-i Nur ve Şua, Mektubat gibi isimler altında memleket çapında gizli ve eski harflerle neşriyat yapmaktadır. Tamamıyla dinî mahiyet arzeden yazılarıyla bir kısım cahil halkı avlayan ve kendisine bend eden bu şahıs irticaî karakter arzeden yazılarıyla da fikirleri bulandırmakta, halkı kanunlar ve inkılablar aleyhine teşvik ve tahrik etmektedir. Eskişehir, Denizli, Afyon Mahkemelerinde aleyhine açılan davalarda suç mevzuu olarak kabul edilen Hücumat-ı Sitte, Siracünnur isimli kitabındaki Beşinci Şua, Tesettür Risalesi gibi Arabça harfler lehinde, latince harfler aleyhinde yazdığı yazılar ve son defa Büyük Cihad Gazetesi'nde Şapka İksası hakkındaki kanuna muhalefet sadedinde de "En Büyük İsbat" başlıklı makale bu şahsın karakterini, zihniyetini, takib etmek istediği yolu gösteren en mühim vesikalardır. Dosya meyanında mevcut, Mustafa Sungur imzalı mektubda denildiği üzere Said Nursî Afyon Mahkemesi'ndeki müdafaası esnasında "Biz hizmetkârız. Dosta da, düşmana da kim olursa olsun imanına hizmet etmekle mükellefiz." iddiasında bulunmuştur. Buradaki alelâde bir hizmet şeklinde değil, mükellefiyet kelimesinin ifade ettiği manaya uygun müdahaleci bir zihniyetin hizmeti şeklinde kabulü îcab ettiğinden, bu cümle bile başlı başına bu şahsın Teşkilat-ı Esasiye Kanunu'nun vaz' etmiş olduğu lâiklik prensibini, vicdan hürriyetini hiçe sayan bir kimse olduğunu açıkça göstermektedir. Said Nursî birçok yazılarında Hazret-i Muhammed'in (A.S.M.), Hazret-i Ali'nin (R.A.), Gavs-ı A'zam'ın (K.S.) manevî takdirlerini kazandığını iddia etmekle beraber, teşkilatına neşr-i tamim ettiği Sikke-i Gaybiye'de dercedilen ve beraetle iade edilen mektubat-ı Nur'dan bir parçası isimli mektubunda da: "Bugünlerde manevî muhaverede bir sual ve cevap dinledim" cümlesiyle âlem-i manadan haber aldığı iddiasıyla ortaya attığı fevkalâdeliği görülmektedir. Bazı yazılarında evliyâlık rütbesine ulaştığını **(Haşiye-4)** söylemekten çekinmediğini ifade eden bu şahıs bir kısım yazılarında da Risale-i Nur cihetiyle hidayet edici ve Hazret-i Ali'nin (R.A.) veled-i manevîsi olduğunu saymıştır. Denizli Müdafaatı 298'inci sahifesinde sonraki kısımları bu hususları gayet vâzih bir şekilde tesbit ve tevsik etmektedir.

Mustafa Sungur imzasıyla yazılı, dosyada bulunan bir mektubda, (bu mektub Mustafa Bağışlayıcı ve naşirlerine serlevhasını taşımaktadır) tam 60 sene evvel manen Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Said Nursî'ye: "Oğlum sen kalk, sen i'caz-ı Kur'anı beyan et!" diye söylediğini ve bu şahsı vazifelendirdiğini bildirilmektedir.

İşte dava mevzuunu teşkil eden yazılar, bu karakterde ve bu zihniyette bulunan ve kendisini yalnız memleket çapında değil, dünya çapında bir din lideri şeklinde, bir İslâm dini lideri şeklinde tanıtmak hevesi ve sevdasına kapılan ve bu maksadla memlekete giren dinsizliği ve her yeniliği elinden geldiği kadar baltalamağa çalışan ve vatandaşlar arasında dinsizliğe mani' olmak cihetiyle husursuzluk ve husumete vesile olan bir kimsenin şahsî nüfuzunu artırmak maksadıyla yazılmıştır. Şahsî nüfuzunu temin ve tesise kalkışan Said Nursî hakkında izahatımızdan sonra suç mevzuu teşkil eden yazıların tahliline geçiyoruz.

Büyük Cihad Gazetesi'nin 2 Ocak 953 gün ve 94 sayılı nüshasında Ankara Üniversitesi Nur Talebeleri imzasıyla neşredilen bir yazıda, Said Nursî âlem-i İslâmın halaskârı, ehl-i imanın sertacı, Risale-i Nur'un aziz tercümanı şeklinde tavsif ve tasvir edilmiştir. Bediüzzaman hakkında irticaî hareketlerinden ve neşriyatından dolayı Afyon Mahkemesi'nde açılan amme davası 5677 sayılı Af Kanunu'nun 1. maddesiyle ortadan kaldırıldığı halde, bu yazıda bu şahsın beraetine ve Nur Risalelerinin serbest bırakıldığından bahsedilmektedir. Said Nursî'nin eserleri Kur'an güneşinin sönmeyen nurları ve ebedî lem'aları şeklinde tasvir edilmekte, nur şuaları olan eserleriyle bu şahsın cehl ü dalalet karanlıklarını izale ederek milyonlarca kalbi o nurla nurlandırıp ehl-i imanı kendisine minnetdar kıldığı, bu asrın bir hidayet serdarı olduğu, Kur'an-ı Kerim'in aziz dellâli bulunduğ, müdhiş zulûmata karşı nur-u Kur'anla mukabele eden büyük fedakârı ve dinsizliğe karşı bir sedd-i Kur'anî teşkil eden muhteşem bir kahramanı bulunduğu iddia

edilmektedir. Bu yazıda dinî hissiyatı ve dince mukaddes tanınan Kur'an-ı Kerim'in bir tefsirini âlet olarak kullandığı açıktır. Bu yazı aynı zamanda tamamıyla propaganda mahiyetinde olan bir yazı karakterini taşımaktadır. Mustafa Sungur bu yazının kendisi tarafından yazılmadığını iddia etmekte ise de hazırlık tahkikatındaki ikrarı ile anlaşılmaktadır.

Büyük Cihad Gazetesi'nin 9 Ocak 953 gün ve 95 sayılı nüshasında neşredilen, "İttihamlara karşı Bediüzzaman'ın cevapları" başlıklı yazıda, Afyon Mahkemesi'nde muhakemesi yapılan Said Nursî'nin o zaman bu suç münasebetiyle salâhiyetli mercie verdiği dilekçeden iktibasen dört mahkemeden beraet kararı alan bu adama mürteci' diyenlerin mürted olduklarını, pek çok fedakâr kardeşleri olduğunu, a'zamî istibdadlar, ihanetler, tahkirlere karşı sırf masumlara zarar gelmemesi için sükûtu ihtiyar ettiğini ve düşmanlarının yüz derece yalanlarla bu şahsı mürteci' diye vasıflandırmasının dinsizliğin en acib derecesi olacağı belirtilerek, kendi kalemî ile güya kendisinin müdafaası yapılmakta, dinî hissiyat âlet edilerek maznun lehinde propaganda yapılmaktadır. İmzasız olarak neşredilen yazının Mustafa Sungur tarafından hazırlanıp gönderildiği kendi ifadesiyle anlaşılmaktadır.

Büyük Cihad Gazetesi'nin 23 Ocak 953 gün ve 97 sayılı nüshasında Mustafa Sungur imzasıyla yayınlanan "Ağır Ceza Mahkemesi Yüksek Makamına" başlıklı yazıda, 25/6/953 tarih ve 67 sayılı Büyük Cihad Gazetesi'nde "En Büyük İsbat" başlığı altında neşredilmiş olan yazıdan dolayı hakkında dava açılan ve yargılaması yapılmakta bulunan Bediüzzaman Said Nursî'nin mahkemesini kolaylaştıracak bir ihbar ve maruzat kisvesi altında yine bu şahıs (Yirmi senedir a'zamî istibdadlar ve tahkirlere hedef olmuş, hakikat-ı Kur'aniyenin bir kahramanı ve İslâmın fedaisi), (Nur-u İslâmı söndürmek ve nur-u imanı yok etmek için yapılan dehşetli zındıka hücumlarına karşı mukabele edicisi), kalb-i münevverine gelen ve iman menbalarını güneş gibi parlatan delillerle isbat eden Risale-i Nur ile dinsizlik ve dalalet ejderine meydan okuyan İslâm kahramanı, din aşkının İlahî meş'alesini yakan müslümanlığın en karanlık bir gününde âfâk-ı İslâm'da bir güneş kadar ihtişamla parlayıp ışıklarında gafletle kendilerinden geçenlere yol gösteren ve bu suretle bu millet ve gençliği, nesl-i âtiyi bu hizmetiyle minnetdar eyleyen dinî bir lider, İslâmiyetin bir halaskârı, bir kahramanı gibi şekillerle gösterilmek suretiyle şahsî nüfuzunu artırmak maksadıyla propaganda yapılmıştır. Maznun Mustafa Sungur bu makaleyi kendisi yazıp gönderdiğini itiraf etmiştir.

Büyük Cihad Gazetesi'nin 13 Şubat 953 tarih ve 100 sayılı nüshasında, İstanbul Üniversitesi Nur Talebeleri imzasıyla neşredilen "Nur'un Beraet Kararını Tebrik" başlıklı yazıda bu şahıs vâris-i enbiya **(Haşiye-5)** şeklinde vasıflandırılmakta, asrımızda ihtiyaçlarımıza göre Kur'andan en uygun ders veren bir şahıs olduğu ileri sürülmektedir. Bu yazıyı da Mustafa Sungur yazdığı halde sırf okuyucuları aldatmak, üniversitede bile çok talebeleri zehabını yaratmak için bu imzanın uydurma olarak konulduğu bu maznunun hazırlıktaki ifadesi ve İsmail Doyuk'un izhar eylediği kanaat ve bu kerre mahkemede okunan mektubla sübut bulmaktadır. Müteakib vesilelerle ve salâhiyetli mercilerden alınan kararlarla Büyük Cihad Gazetesi'nin idarehanesinin aramasında elde edilen yirmi kadar mektub ve yazıdan da Mustafa Sungur tarafından bu şahıs lehinde kaleme alınan bu mektub ve yazıların neşredilmek üzere gazete idarehanesine gönderildiği anlaşılmaktadır. Gerek neşredilen ve gerekse neşredilmek üzere hazırlanarak elde edilen yazılar bize kendisine evliyalık izafe eden Said Nursî'nin şahsî nüfuzunu temin ve tesis maksadıyla ve bu şahıs lehinde Büyük Cihad Gazetesi'nde Mustafa Sungur delaletiyle bir kampanya açıldığını ve neşredilen yazılarda dinin ve dince mukaddes sayılan şeylerin ve dinî hissiyatın âlet edildiği açıkça göstermektedir.

Ceza Kanunu'nun 5435 sayılı kanunla değişen 163'üncü maddesinin dördüncü fıkrası: Şahsî nüfuz temin ve tesis maksadıyla yapılan her türlü istismarları müeyyide altına almıştır. Vicdanlarda ma'kesini bulan dinin hiçbir suretle istismar edilmesine müsaade etmeyen bu maddenin uygulanabilmesi için lâiklik prensibinin ayrıcı ihlâlüne lüzum bulunmamaktadır. Din bezirganlarının faaliyetine mani' olmak için vaz' edilmiştir. Ve din gibi ulvî bir mefhumun hiçbir suretle istismar edilmesine **(Haşiye-6)** müsaade edilmemesi için konulmuştur. Her ne kadar fıkranın baş tarafında lâikliğe aykırı bir kayıt mevcut değil ise de, bu kayıt temel nizamlar üzerinde değişiklik amacıyla yapılan propagandalarda aranması icab eden bir unsur-u cürmîdir. Maznuna isnad olunan suç basın yolu ile işlenmiştir. Bu maddenin beşinci fıkrasında teşdid unsuru olarak nazara alınmaktadır. Maznun Hüseyin Yücel mezkûr gazetenin mes'ul müdürü sıfatıyla Basın Kanunu'nun 16. maddesi mûcibince asıl fâil Mustafa Sungur derecesinde mes'ul bulunmaktadır. Yukarıda izah edildiği üzere maznunlar işbu suçlarını Büyük Cihad Gazetesi'nin muhtelif nüshalarında neşriyat yapmak suretiyle işlemiş iseler de gerek gidilen maksad itibarıyla ve gerekse bu yazı diğerini mana ve maksad bakımlarından ikmal ve itmam ettiklerinden bu sebeblerle bu yazıların hepsinin bir suç mahiyetinde kabul ve cezalarının 80. madde mûcibince artırılması yerinde olacağı mütalaasındayız. Gösterilen mûcib sebeblerle maznun Mustafa

Sungur'un Türk Ceza Kanunu'nun 163/4 ve 5 ve 80. maddeleri ve diğer maznun Hüseyin Yücel'in Basın K. 16. maddesi delaletiyle Türk Ceza Kanunu'nun yukarıda zikri geçen maddeleri gereğince cezalandırılmaları talep ve iddia edilmiştir. Ankara Hukuk Fakültesi'nden sorulduğu zaman 5202 numaralı talebe mevcut olmadığı bildirilmiş ve hazırlık ve ilk tahkikatta ifadesi alınmamış ise de, 3/6/953 günlü oturumda kendiliğinden gelen Âtîf Doğan Ural da dinlenmiş ve geçen sene Risale-i Nur Külliyyatı'ndan sahibi Said Nursî'nin Afyon'da beraet etmesi üzerine bir tebrik yazısı olarak ehl-i imanın sertacı, Risale-i Nur'un aziz tercümanı başlığı taşıyan yazıyı Büyük Cihad'a gönderilmek üzere Mustafa Sungur'a söyledim. O da daktilo etti ve ben postaya koydum. Büyük Cihad Gazetesi yazı işlerine gönderdim. Kendi ismim dâhil diğer arkadaşların ismi de vardır, demiş ve vaki' soru üzerine de, gönderdiğimiz yukarıda zikrettiğim yazıya benimle beraber Mustafa Sungur da imza koydu yolunda ifadede bulunmuştur.

Maznunların ifadesi:

Maznunlardan Mustafa Sungur'un beş sahifeden ibaret 3/6/953 günlü müdafaanamesinde hülâsaten.....

(Bize gelen kararname yazılarının sönük olmasından iyi okuyamadığımız için, bu kısmı Urfa kahramancılarının müdafaalarıyla birlikte neşredilen Mustafa Sungur'un iddianameye karşı müdafaanamesine havale ediyoruz.)

Hüküm:

Samsun'da haftalık siyasî olarak çıkarılan Büyük Cihad Gazetesi'nin yazı işlerini fiilen idare eden maznunlardan Hüseyin Yücel ile, bunun yazılarını teyid ve el altından muhbirlik vazifesini yapan diğer maznun Mustafa Sungur'un hükûmet-i Cumhuriyetimizin kabul eylediği lâikliğe aykırı olarak dini ve dinî hissiyatı ve dince mukaddes tanınan şeyleri öne sürerek, dinî hizmet tarzında nüfuz ve karşılıksız kâr ve faydelerini artırmak azmiyle propaganda yaptıkları ve bu propagandayı Mustafa Sungur'un maksadına uygun topladığı yazı ve makaleleri Ankara ve diğer yerlerden göndererek, Hüseyin Yücel'in de Büyük Cihad Gazetesi'nde neşretmek suretiyle propaganda yaptıkları mevcut gazetelerdeki yazılar münderecatı, şehadet ve evrak-ı tahkikiye ve maznunların ikrarları ile mertebe-i sübutta görülmüş ve mahkeme heyetince de bu yolda kanaat-ı kâmile tahassül eylemiştir.

Binaen aleyh: Maznunlardan Mustafa Sungur ve Hüseyin Yücel'in sabit görülen fiiline temas eden Türk Ceza Kanunu'nun 163/4 madde ve fıkrası gereğince ve 80. maddesine göre her ikisinin de bir sene altışar ay müddetle ağır hapsine ve altışar ay Manisa'da Emniyet nezareti altında bulundurulmasına 24/6/953 tarihinde ittifakla karar verildi.

Reis	A'za	S.A'za	Zabıt Kâtibi
Hakkı Çağırankaya	Sabahat Kurtuluş	Nuri Mutlucan	Dilber Ataç
4862	6950	11357	

Haşiye-1: Bu hususta dört mahkeme ve dört ehl-i vukuf cem'iyetçilik olmadığına vermiş oldukları kararları, bu mahkemenin ittihamını esasıyla reddederek keser.

Haşiye-2: Afyon Savcısının hesabıyla 500 bin talebenin asayişe ilişmemeleri, 28 senede bir tek vukuatı bulunmaması ve asayiş muhafaza etmeleri, bu ittihamı esasıyla reddeder.

Haşiye-3: Bu iddianın reddini, Başvekil'e yazılan irtica' hakkındaki mektuba havale ediyoruz.

Haşiye-4: Hiçbir yazısında velilik dava etmediği, belki mahviyet yoluyla gittiğini onu tanıyanlar ve hizmetini görenler biliyorlar.

Haşiye-5: **الْعَمَاءُ وَرَثَةُ الْأَنْبِيَاءِ** hadîs-i şerifine ittibaen söylenen bir söze itiraz edilir mi?

Haşiye-6: O vakit bütün vaizleri, imamları ve din hizmetkârlarının aldıkları ücret ve hürmeti men' etmek hükmünde bir ittiham olur.

Mustafa Sungur'un Cezaevleri Umum Müdürlüğüne dilekçesi

Cezaevleri Umum Müdürlüğüne ve hapislerle alâkadar yüksek makamlara Samsun Müddeiumumîliği eliyle

Ankara

Samsun'un yeni ve şefkatli muhterem başsavcısı, hapislerin ıslah-ı hali için bu yakınlarda

umum müdürlükten gönderilen dinî ve terbiyevî kitablari faal müdür bey vasıtasıyla mahpuslara verdiler.

Bu mes'ele etrafında bir parça konuşmak, alâkadar yüksek zâtlara kararlarını tasvib suretinde bu istidamı arzetmeyi vicdanî, millî ve vatanî bir borç bildim. Bu samimî ve tamamıyla vicdanî istidanın tedkik ve kabulünü ümid etmekteyim. Hem alâkadar vazifedar zâtların vazifeleri iktizasidir tahmin ediyorum.

Evet hapiste musibet tokadini yiyen her ferd, imanin tesellisine herşeyden ziyade muhtaçtır. Bir kısmı nefis ve şeytanın desiselerine kapılarak kör hissiyatın gayr-ı meşru keyif ve lezzetlerinin arzusunun cezasını dünyevî bir tarzda çeken ve bir kısmı intikam ve hased gibi mezmum sebeblerle buraya toplanan ve bir kısım dahi kaza ve kader kurbanları olarak ellerinde olmayarak bu muvakkat misafirhaneye ve terbiyehaneye gelen bîçareler, herşeyden ziyade dinin derslerine ve ihtarlarına ve imanin manevî tesellisine muhtaçtırlar. Dünyevî lezzet ve hayatın zevklerinden elleri kesilmiş ve mahrum kalmış bu insanlar, elbette Allah'a iman ve âhirete iman hakikatlarının bahşettiği saadet-i ebediye ve hayat-ı bâkiye müjdesiyle tam bir itminan ve teselli bulabilirler. Ve bundan tevellüd eden "Madem dünyam ağlıyor, âhiretim dahi ağlamasın" dersiyle sabır ve istikamet yolunu tutar. Hattâ Allah'a ve âhirete imanı ziyadeleşse ve inkişafa başlasa, hapisten bir nevi zevk almağa başlar ve hoşlanabilir. Madem dünya fânidir, muvakkattır. Elemleri ve lezzetleri dahi fânidir, kısadır. Ve madem insan bu fânî dünyaya Hâlıkını tanımak, bilmek, güzel ameller ve marifetlerle onun rızasını kazanmak için gelmiştir. Ve bâki olan yalnız hayırdır. Ve madem ölüm, herkes için muhakkaktır ve genç-ihtiyar fark yoktur. Ve madem ölüm, ehl-i iman ve hayır ameller işleyenler için bu dünya zindanından Nur âlemine ve saadete geçmeğe ve eski dost ve ahbablarına kavuşmaya vesiledir. Hem hakikî vatanlarına ve ebedî makamlarına ve saadetlerine girmeğe vasitadır. Hem zindan-ı dünyadan bostan-ı cinana bir davettir. Hem Rahman-ı Rahîm'in fazlından kendi hizmetine mukabil ücret almaya bir nöbettir. Hem vazife-i hayat külfetinden bir terhistir. Hem ubudiyet ve imtihanın talim ve talimatlarından bir paydostur.

İşte ölümün hakikatı iman edenler ve istikamette gidenler için bu mezkûr yüksek ve haşmetli ve ulvî mahiyette olmasına mukabil, ehl-i dalalet için yani iman etmeyenler veya iman edip fiskta, sefahette, zulümde ve buna benzer zararlı yollarda, büyük günahlarda gidenler için ise ölüm, bütün mahbubâtından, sevdiklerinden elîm bir firak, ebedî ayrılmak, hem kendini cennet-i kâzibe-i dünyeviyesinden ihraç ve tard ve vahşet ve yalnızlık içinde zindan-ı mezara idhal ve hapistir. Ve kabir, ehl-i dalalet ve günahlarda gidenler için vahşet-i nisyan içinde zindan gibi sıkıntılı ve bir ejderha içi gibi dar bir mezara açılan kapı olduğu halde, ehl-i Kur'an ve iman için bu muvakkat ve kararsız dünyadan bostan-ı bekaya ve meydan-ı imtihandan ravza-i cinana ve zahmet-i hayattan rahmet-i Rahman'a açılan kapıdır; diye iman hakikatının dersi ve müjdesiyle, başa gelen musibetini tebessümle karşılar. Yaptığı cinayet ve günahından tövbeye yanaşır. Ve hapishane kanunlarına, nizamına severek itaat eder ve hapsin bu muvakkat olan fânî sıkıntı ve musibetinden tefekkür eder ve ilham alır ki; havası, suyu ve elektriği tamam. Yemeği ve gıdası verilen ve haftada bir-iki gün ana ve babası, çoluk ve çocuğuyla görüşmesi ve memleketten haberler alıp vermek gibi muhaberesi bulunan bu hapishane, bu dar yer sana sıkıntılı, azablı geliyorsa ve bundan şekva ediyorsan, ey nefis kat'iyyen bil ki; kabrin tecrid-i mutlak ve azablı sıkıntıları bundan bin defa daha ziyade elîm ve büyüktür. Ve Cehennem'in, Kur'anın binler âyâtıyla kat'î haber verdiği kavurucu azabı milyonlar defa daha şiddetli, hem çok uzun hem pek korkunçtur; diye bu haps-i dünyevîden kıyas eder, fikreder. Ve kör hissiyatın ve evhamların, nefis ve şeytanın pis ve gayr-ı meşru arzularından vazgeçer, tövbeye gelir, Cehennem azabını tahattur eder.

Hattâ bu mevzuda Büyük Millet Meclisinde Diyanet İşleri bütçe müzakeresinde Antalya Milletvekili Burhaneddin Onat'ın ahlâk ve millî vicdan bahsinde demiş ki: "Herkesin yanına, herkesin içine bir jandarma koyamazsınız. Fakat herkesin içine bir Allah korkusu koyduğumuz zaman, bir vicdanî müeyyide koyduğumuz zaman mes'ele yarıya kadar halledilmiş olur arkadaşlar..." diye uzun bir konuşması ve buna benzer içtimâî, ahlâkî ve millî sahalardaki vazifedar zevatın Allah korkusu ve din derslerinin lüzumu hakkındaki vakit vakit yükselen sesleri ve feryadları, bu mes'elenin millî selâmet ve vatanî emniyet bahsinde en âcil ele alınacak bir mes'ele, bir ihtiyac-ı zarurî olduğunu göstermektedir. Buna binaen Hapishaneler Umum Müdürlüğünün bu mevzuda dinî ders ve telkinleri hâvî kitablari göndermesi cidden bir fâl-i hayırdır. Fakat bu kat'î zaruret, bu en elzem mes'ele, beş-on kitaba ve cüz'î bir gayretle olmaz.

Muhterem Müdür Beyefendiler! Sayın büyüklerimiz!

Bu sahada ciddî bir gayret, bir faaliyet göstermek başta gelen vazife olmak îcab eder. Acaba en yaramaz ve en cânî ve isyankâr bir adamın bütün bu sû'-i ahlâkıyla beraber, ezan okunurken sükûta varması, Allah ismini duymakla insafa gelmesi, başka hangi terbiye ve ıslah usûlüyle

kıyas edilebilir? Onun ıslahında bu derece mühim rol oynayabilir? Mümkün mü? Evet semavî ve İlahî bir nizam, bir tebliğ, bir hitab ki; insanın bütün mahiyetine tesir eder. Akıl, kalb, ruh, nefis ve bütün letaifini müteessir eder ve milyonlar, milyarlar mücessem nûmuneler, misal ve delillerle sabit olmuştur. İşte hapishaneleri ıslah ve mahpusları terbiye ve teselli bahsinde Umum Müdürlüğün ve hapishane müdürlerinin ve savcılarının bu husustaki gayretlerini takdir ile, sevinç ve şükranla karşılarken bu mes'elede o yüksek zâtlara âcizane bir yardım, bir tavsiye arz etmeyi yine vicdanî ve samimî bir vazife biliyorum. Şöyle ki:

Madem mezkûr maruzatımdan ve hâdisat-ı zamanın ilcaatından ve hapishane alâkadarlarının ve adliye memurlarının da gayretlerinden anlaşıldığı vecihle, zaruretin iktizasıyla hapishanelerde dinî derslere ihtiyaç var. Öyle ise bu hususta gayet tesirli, ikna' ve ikaz edici, ders verici eserlere ihtiyaç vardır. Ben bu eserlerin başında ve bu asrın yarasına tam merhem olacak ve akılları tam ikna' edecek ve eden ve hakikat-ı imaniyeyi güneş gibi parlak delillerle isbat ve izah eden, Kur'anın hakikî bir tefsirini görüyorum ve gösteriyorum ki, o da Risale-i Nur'dur. Ve Risale-i Nur'un bir hülâsası mahiyetinde, Said Nursî'nin 120 talebesiyle mevkufen girdiği ve sonra beraetle tahliye edildiği Denizli hapsinde iken yazdığı "Denizli Meyvesi" adlı risaledir ki, hapislere okutturulacak ve ders verilecek eserlerin başında gelir, kanaatım var. Hattâ o risale, Mahkeme-i Temyiz'e bir müdafaa olarak gönderilmiş ve "İşte biz bunun için çalışıyoruz, başka bir meşgalemiz yoktur" denilmiş. Ve Temyiz dahi Denizli Ağırcezasının beraetini tasdik edip, bütün Nur Risaleleri ta o zaman iade edilmiş ve Denizli hapishanesi o zaman o Meyve Risalesi'yle âdetâ bir derslane-i Nuriye olmuş. Hapishane müdürü ve adliye memur ve müfettişlerinin takdir ve tebrikini celbetmiş.

Belki şimdi siz yüksek zâtlar, bu eserler hakkında tam bir serbestiyet ve beraet kararı olup olmadığını soracaksınız. Bu hususta, Denizli beraetine rağmen Afyon mahkemesinde beş sene evvel açılan dava daha henüz neticeye bağlanmış değildir. **(Haşiye)** Bir defa müsadere kararı verilmiş, sonra Temyiz bozuyor. Sonra yeniden tedkik vesaire yüzünden uzamış gitmiş bulunmaktadır. Buradan İzmir'e tayin edilen eski başsavcı, umum risalelerin tedkikine şimdi Isparta'da başladığını ve kat'î neticeye orada karar verileceğini söylemişti. Sonra benim bazı risalelerim münasebetiyle verdiğim istidama cevaben, daha henüz karar verilmediği bildiriliyordu. Afyon'da neticeye bağlanmamasına mukabil, beş mahkeme lehte karar ve beraet verip ve yirmidört mahkeme dahi bir suç unsurunun bulunmadığını izhar etmişler.

Ezcümle: Eskide Isparta, Ankara ve Denizli Ağırcezarlarının beraeti gibi, son senelerde dahi Mersin, Pazar, Rize, Safranbolu, Balıkesir, İstanbul ve sair mahkemeler beraetle karar verip, Risale-i Nur'da suç bulamıyoruz diye karar vermişler. Esasen umum Risale-i Nur'un 130 risalesinde değil, belki ancak bir-iki risalede bazı suç tevehhüm edilen parçalardır ki, bundan yirmi sene evvel Barla'da Arabî ezan ve kamet dolayısıyla müellifi Said'e bazılarının sıkıntı vermelerine karşı, hastalıklı vaziyette yazdığı bir küçük parçada bazı şiddetli cümleler bulunması ve yeni ezanın eskisinin yerinde ikame edilmesinin doğru olmayacağına dair bir risale ile tesettür âyetini tefsir eden Tesettür Risalesi'ndeki bazı cümleler medar-ı itiraz olmuş. Halbuki bunlardan maada ehl-i vukufun ve büyük âlimlerin tasdikiyle Nur'un bütün yüzyirmiden ziyade risaleler tamamıyla dinî, ilmî mahiyette olup imanın hakikatlarını isbat, gayet makul izah ediyorlar. Dinde medar-ı şübhe ve müşkil zannedilen mes'eleleri izah, şübheleri izale bilhassa akide-i tevhidi binler delil ve hüccetlerle ders veriyorlar. Ve akla yol açan temsil dûrbînleriyle en ince ve en derin mes'eleleri dahi kolaylıkla izah ve ikna' ediyor. Bilhassa Tabiat Risalesi'yle, maneviyatı inkâr eden maddî felsefe karanlıklarını parça parça ediyor. Ve Nur Âleminin Anahtarı adlı nurlu bir risale ile, hava zerrelerinin hadsiz vazifelerde istihdamında ve binler ayrı ayrı hizmetleri aynı zamanda muntazaman görmelerinde vahdaniyet-i İlahiyeye öyle büyük bir pencere açıyor ki, kim görse takdir etmemesi elden gelmez. Buna kıyasen bütün erkân-ı imaniyenin izahı dahi böyle. Binaenaleyh Isparta adliyesi dahi, bir-iki risale yüzünden umum Risale-i Nur'u müsaderesini şiddetle red ve tekzib edeceğini ümid ediyoruz. İnşâallah yeni ve son bir beraet kararı ile neticelendiğinde, Meyve Risalesi'ni yüksek makamınıza arzedecektim. Hatırımda kalanları arz ediyorum:

Meyve Risalesi'nden bazı parçaları arz etmek isterdim. Fakat o risale, Asâ-yı Musa mecmuasının başında dercedildiğinden o risaleyi şimdi mevkuf bulunduğum mes'ele için mahkemeye ibraz etmiştim. O mecmua dahi evraklarımla beraber Temyiz'e gitmiş. Henüz gelmedi. Eğer o risale yanımda olsa idi, yüksek makamınıza arzedecektim. Hatırımda kalanları arz ediyorum:

"Her gün yirmidört saat sermaye-i hayatı Hâlıkımız bize ihsan ediyor. Tâ iki hayatımıza lâzım şeyler o sermaye ile alınsın. Biz kısacık hayat-ı dünyeviyeye yirmiüç saati sarfedip, beş farz namaza kafi gelen bir saati, pek çok uzun olan hayat-ı uhreviyemize sarfetmezsek; ne kadar hilaf-ı akıl bir hata ve o hatanın cezası olarak hem kalbî, hem ruhî sıkıntıları çekmek ve o

sıkıntılar yüzünden ahlâkını bozmak ve me'yusane hayatını geçirmek sebebiyle, değil terbiye almak, belki terbiyenin aksine gitmekle ne derece hasaret ederiz, kıyas edilsin. Eğer bir saatini beş farz namaza sarfetsek; o halde hapis musibet müddetinin herbir saati, bazan bir gün ibadet ve fânî bir saati bâkî saatler hükmüne geçebilmesi ve kalbî ve ruhî sıkıntıların kısmen zeval bulması ve bu hapse sebebiyet veren hatalardan keffareten afvettirmesi, bu hapsin hikmeti olan terbiyeyi alması ne derece kârlı bir imtihan, bir ders ve musibet arkadaşlarıyla tesellidarane bir hoş-sohbet olduğu düşünölsün... ilh."

"Gençlik Rehberi'nin güzelce izah ettiğı gibi, ölüm o kadar kat'î ve zahirdir ki; bugünün gecesi ve bu güzün kışı gelmesi gibi, ölüm başımıza gelecek. Bu hapishane nasılkı mütemadiyen çıkanlar ve girenler için muvakkat bir misafirhanedir. Öyle de zemin yüzü dahi, acele hareket eden kafilelerin yollarında bir gecelik konmak göçmek için bir handır. Herbir şehri yüz defa mezaristana boşaltan ölüm, elbette hayattan ziyade bir istediğı var. İşte bu dehşetli hakikatın muammasını Risale-i Nur hall ve keşfetmiş. Bir kısacık hülâsası şudur: Madem ölüm öldürölmüyor ve kabir kapısı kapanmıyor; elbette bu ecel celladının elinden ve kabir haps-i münferidinden kurtulmak çaresi varsa, insanın en büyük ve herşeyin fevkinde bir endişesi, bir mes'elesidir. Evet çaresi var ve Risale-i Nur Kur'anın sırrıyla o çareyi iki kerre iki dört eder derecesinde kat'î isbat etmiş. Kısacık hülâsası şudur... ilâ âhir."

"İşte ey bu Medrese-i Yusufiyede benim ders arkadaşlarım! Madem hakikat budur. Biz dahi hem dünyamıza, hem istikbalimize, hem âhiretimize, hem vatanımıza, hem milletimize tam menfaatli ve kolay ve selâmetli olan iman ve istikamet yolunu takib edip, boş vaktimizi sıkıntılı hülyalar yerinde Kur'andan bildiğimiz sureleri okumak ve manalarını bildiren arkadaşlardan öğrenmek ve kazaya kalmış farz namazlarımızı kaza etmek ve birbirinin güzel huylarından istifade edip bu hapishaneyi güzel seciyeli fidanları yetiştiren bir mübarek bahçeye çevirmek gibi a'mal-i sâliha ile hapishane müdür ve alâkadarları, Medrese-i Yusufiye'de Cennet'e adam yetiştirmek ve onların terbiyesine nezaret etmek vazifesiyle memur birer müstakim üstad ve birer şefkatli rehber olmalarına çalışmalıyız."

"Ve o gençliğin sû'-i istimali ile gelen hastalıkla hastahanelere ve taşkınlıklarıyla hapishanelere, kalb ve ruhun gıdasızlık ve vazifesizliğinden neş'et eden sıkıntılarıyla meyhanelere, sefahethanelere veya mezaristana düşeceklerini bilmek istersen, git hastahanelerden, hapishanelerden ve meyhanelerden ve kabristandan sor. Elbette ekseriyet ile, gençlerin gençliğinin sû'-i istimalinden ve taşkınlıklarından ve gayr-ı meşru keyiflerin cezası olarak gelen tokatlardan eyvahlar, ağlamalar, esefler işiteceksin. Eğer istikamet dairesinde gitse, gençlik gayet şirin ve güzel bir nimet-i İlahiye, tatlı ve kuvvetli bir vasıta-i hayrat olarak âhirette gayet parlak ve bâkî bir gençliği netice vereceğini, başta Kur'an olarak çok kat'î âyâtıyla bütün semavî fermanlar haber verip müjde ediyorlar. Madem hakikat budur. Ve madem helâl dairesi keyfe kâfidir. Ve madem haram dairesindeki bir saat lezzetten, bazan bir sene ve on sene hapis cezasını çektirir. Elbette gençlik nimetine bir şükür olarak, o tatlı nimeti iffetle, istikametle sarfetmek lâzım ve elzemdir."

"Ey hapis musibetinde benim yeni arkadaşlarım! Sizler, benimle beraber gelen eski arkadaşlarım gibi Risale-i Nur'u görmemişsiniz. Ben onları ve onlar gibi binler şakirdleri şahid göstererek derim ve isbat ederim ve isbat etmişim ki: O büyük davayı yüzde doksana kazandıran ve yirmi senede yirmi bin adama (şimdi yüzbinler) o davanın kazancının vesikası ve senedi ve beratı olan iman-ı tahkikîyi eline veren ve Kur'an-ı Hakîm'in mu'cize-i maneviyesinden neş'et edip çıkan ve bu zamanın birinci dava vekili bulunan Risale-i Nur'dur... ilâ âhir."

"İnşâallah, bir zaman hapishaneleri tam bir islahhane yapmak için bahtiyar müdürler, memurlar, o Nurları mahpuslara ekmek ve ilâç gibi tevzi edecekler."

Bu parantez içindeki kısımlar, o Meyve Risalesi'nin uzun izahlarının ya başında veya sonunda başlangıç veya hâtime olarak vardır. Ben bir nümune olarak buraya bir kısmını yazdım. Meselâ şu aşağıda arzedeceğim cümleler, bu Meyve Risalesi'nin âhirete dair bize ders ver diyen Denizli mahpuslarına cevaben verilen uzun bir bahsin ve Cehennem'e dair beyanatın son cümlesidir. Hakikaten Denizli hapsinin meyvesi olan bu ikinci kısım, âhireti ve haşri öyle kat'î delilleriyle ve taze ve usandırmayan bir üslûb ve ifade ile beyan ediyor ki, işte şu son cümlesi:

"Evet bu kâinatta hayır-şer, lezzet-elem, ziya-zulmet, hararet-bürudet, güzellik-çirkinlik, hidayet-dalalet birbirine karşı gelmesi ve içine girmesi, pek büyük bir hikmet içindir. Çünkü şer olmazsa, hayır bilinmez. Elem olmazsa, lezzet anlaşılmaz. Zulmetsiz ziya, ehemmiyeti olmaz. Soğukla, hararetin dereceleri tahakkuk eder. Çirkinlik ile, hüsnün (güzelliğın) tek bir hakikatı, bin hakikat ve binler çeşit hüsn mertebeleri vücud bulur. Cehennemsiz Cennet'in pek çok lezzetleri cüz'î kalır. Bunlara kıyasen, herşey bir cihette zıddıyla bilinebilir. Ve birtek hakikatı, sünbül verip çok hakikatlar olur. Madem bu karışık mevcudat dâr-ı fâniden dâr-ı bekaya akıp gidiyor; elbette

nasılki hayır, lezzet, ışıık, güzelliık, iman gibi şeyler Cennet'e akar. Öyle de şer, elem, karanlık, çirkinlik gibi zararlı maddeler Cehennem'e yağar. Ve bu mütemadiyen çalkanan kâinatın selleri o iki havuza girer, durur. Kerametli Yirmidokuzuncu Söz'ün âhirindeki remizli nüktelerine havale ederek kısa kesiyoruz.

Ey bu Medrese-i Yusufiyede benim ders arkadaşlarım! Bu dehşetli haps-i ebedîden kurtulmanın kolayı, çaresi, bu dünyevî hapsimizden istifade ederek elimiz mecburiyetle yetişmeyen çok günahlardan kurtulduğumuzla beraber, günahlardan tövbe edip farzlarımızı eda ederek herbir saat bu hapisteki ömrümüzü bir gün ibadet hükmüne getirmekle o ebedî hapisten necatımızı ve o nuranî Cennet'e girmemiz için en iyi bir fırsattır. Bu fırsatı kaçırsak, dünyamız ağladığı gibi âhiretimiz dahi ağlayacak. **خَسِرَ الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةَ** tokadını yiyeceğiz... ilâ âhir."

İşte bu nümunelere kıyasen Meyve Risalesi ve Gençlik Rehberi ve Risale-i Nur'un bütün imanî risaleleri mahpuslar için ekmek ve gıda gibi bu teselliye en çok muhtaç ve ıslahı elzem insanlara ders verilmeğe tam lâîk olduğu görülür. Ahlakî ve dinî eserler yanında Nur Risalelerinin bilhassa Meyve Risalesi'nin ehemmiyetle nazar-ı dikkate alınması lâîmgeldiğini arz ediyorum.

Esasen imanın ve Kur'anın gösterdiği saadet-i ebediye ve hayat-ı bâkiye müjdesine ve tesellisine yalnız mahpuslar, musibetzedeler değil, bütün beşer bütün insanlık muhtaçtır. Çünkü insanlarda ebede uzanıp giden arzuları, emelleri ve kâinatı ihata eden tasavvurat ve efkârları ve ebedî beka ve saadet-i ebediyyeyi ve Cennet'î gayet ciddi isteyen himmetleri ve fitrî istidadları bulunması ve hadsiz maksadlara müteveccih ihtiyaçları, za'f u acziyle beraber hücumuna maruz kaldıkları hadsiz musibet ve a'dalarıyla beraber gayet kısa bir ömür ve her gün her saat ölüm endişesi altında gayet dağdağalı bir hayat yaşamak, gayet perişan bir maişet içinde kalbe, vicdana en elîm ve en müdhîş hâlât olarak mütemadi zeval ve firak belasını çekmek içinde ehl-i gaflet için ölüm, zindan-ı ebediye kapısı veya yok olmak, hiçliğe gitmek gibi dehşetli bir mahiyette görünürken, bu mahiyette olan bir insana birden Kur'anın ve iman-ı hakikînin gösterdiği ve bahşettiği ebedî ve daimî bir hayat ve nihayetsiz haşmetli bir saadet müjdesi; beşeriyet için ne muazzam bir nur-u saadet kaynağı ve teselli hazinesi olduğu anlaşılır.

İşte bu hakikat içindir ki; Kur'anın ve İslâmiyetin insanın bu küllî ve câmi' mezkûr mahiyetine tam cevap verip tatmin eden müjdesi, hakikatı içindir ki bugün garb âleminde hristiyanlık dünyasında İslâmiyet lehinde mühim bir kaynaşma göze çarpıyor. Bilhassa yüksek muhitlerde, ilim muhitinde, içtimaiyyunlar arasında İslâmiyeti tedkik ile Müslümanlığı kabul ettikleri görülüyor. Son aylar, seneler zarfında gazete sütunlarında gördüğümüz Avrupa ve Amerika'da Kur'an-ı Kerim tefsir ve tercümelerinin yüzbinlercesi kapışılması ve rağbet bulması, garb âleminde Kur'an lehinde ehemmiyetli cereyanların meydana gelmeye başladığını tebşir etmektedir.

Bir yerde okudum. Evet Hz. İsa Aleyhisselâm demiş: *"Ben gidiyorum tâ size tesellici gelsin."* Yani Ahmed Aleyhissalâtü Vesselâm Kur'an ile gelsin. Demek Kur'anın nev'-i beşere en büyük hediyesi tesellidir. Ve Kur'anın bu tesellisini Nur Risaleleri yüzler derslerinde binler delil ve bürhanlara istinad ederek güneş gibi parlak gösteriyor. Evet Risale-i Nur'u tedkik ile ondan ders alan münevver, takdîr-kâr, bahtiyar gençlik dahi böyle söylüyor. Maneviyat denizinin coşkun ve kükremiş mevceleri ortasında çok bîçarelerin sarsılmış ve kuvvetini kaybetmiş imanının yegâne kurtuluş gemisi ve o geminin hedef ittihaz edeceği Risale-i Nur'un inkâr edilmeyecek kadar bir kudretle nurlandırdığı saadet-i ebediye perestişgâhının yine parlak nurudur. Onun içinde maddiyattan ziyade ruhiyatın tecellisi, her bir sahifesinde karilerin vâzihan gördüğü burada dünyada gafletle kendilerinden geçenler ve âdetâ ölümü hiç olmak gibi en aşağı bir mertebeye kadar indiren gafil yolcular ve böylelikle zulmet âleminde misafir olduklarını hâlâ sezemeyen zavallılar, Risale-i Nur'un aydınlattığı yollara nazarlarını çevirdikleri zaman, kabrin bir saadet-i ebediye kapısı, ölümün de yok olmak değil saadet-i bâkiyeye vâsıl olacağını bihakkın gösteren bir hidayet kaynağı olduğunu anlayacaklar. Belki de kalblerinin hücre bir köşesinde bîhaber olarak saklı kalan zaîf imanlarının sönük ziyasını Risale-i Nur'un nuruyla parlattığı anda, fânî âlemlerin fânîliklerinden kurtulup bâkî âlemlerin bâkiliklerine ulaşan sırrın aydınlık yolunu hissedecekler. Böylece gafillerin gafletten uyanmaları, Kur'an şakirdlerinin yegâne gayesidir. Risale-i Nur'un hedefini bu suretle bir nebze açıklarken insaniyetin nazarını ruhun, maneviyatın nihayetsiz ufuklarına dikmelerini temenni ediyoruz. Zira ağaran fecirde bir nur parlıyor. Bu nur ki, imanın nuru ve o nuru gösteren Risale-i Nur'un nurudur.

İnşâallah Kur'an'ın bu en büyük hakikatı ve İslâmiyetin bu en kudsî esası ve davası olan saadet-i ebediye ve hayat-ı bâkiye müjdesini en parlak surette isbat edip mukni' ders veren Risale-i Nur eczalarının bilhassa Meyve Risalesi'nin her tarafta olduğu gibi bilhassa teselliye ve

irşada çok muhtaç mahpuslar arasında ders verilmesini rahmet-i İlahiyeden ümid ediyoruz. Âdil ve vatanperver zâtlardan bekliyoruz. Ve vazifenin muktezasıdır diyerek hürmetle arz ediyoruz.

3/1/1954
Samsun Cezaevinde mevkuf
Mustafa Sungur

Haşiye: Şimdi Afyon'daki kitapların beraetine mecbur olup, teslimine karar verilmiş diye telgraf aldık.

Diyarbakır Sulh Ceza Mahkemesi [Mehmed Kayalar]

Birkaç defa beraet kazanan Risale-i Nur'un birkaç vilayette haksız müsaderesine dair, Nur'un yüksek bir talebesinin muhakemesindeki müdafaasından bir parçadır.

03 Şubat 1956

İkinci Sulh Ceza Mahkemesi yüksek makamına

Diyarbakır

Mahkeme-i âdilenizin huzuruna çıkmaktan fevkalâde memnunum.

Âdil mahkemeler; kâinat Hâlikının Hak isminin, Âdil isminin ve daha çok esma-i ilâhiyenin tecelligâhıdır. Hak namına hükmeden, Âdil-i Mutlak hesabına adalet eden ve hakikî, İslâmî bir adalet olan kürsî-i muallâ ne yüksektir, ne mübecceldir. Hak tanımaz mağrur zalimleri huzurunda serfüru ettiren, haksızları hakkı teslime icbar eden âdil mahkemeler, en yüksek tebcile ve en âli ihtirama sezâdırlar.

Zulüm ve gadr ile hukuku ihlal edilmiş, haysiyet ve şerefi pâymal edilmiş mazlumların, huzurunda ahz-ı mevki ile tazallüm-ü hâl eden biçarelerin şu dünya-i fânide ihkak-ı hak için mesned-i re'sleri mahkemelerdir. Şu hâlde, ne şerefbahş bir taht-ı âlidir ki; mazumlara melce ve penah, zalimlere de hüsrân ve tebah oluyor.

İnsanların ebrarını da, eşrarını da cem' eden huzur-u mehâkim, öyle korkulacak bir yer değildir; belki muhabbete, hürmete lâyıktır.

Sultanlarla köleleri, asilzadelerle ahad-ı nâsı müsavi tutan şu makam, saltanattan da mübecceldir. Hususiyle, bütün âlem-i insaniyete devirlerin, asırların akışı boyunca adalet dersini veren İslâm mahkemeleri; akvam-ı sairenin engizisyonlarına mukabil, adalet nurunu biçare beşerin kara sahifesine haşmetle aksettirmiştir. Adliye ve adalet tarihimiz, bunun binlerle misaline şahittir.

Ezcümle; Bu mübarek, adaletli mahkemenin huzurunda iftiharla arz etmek isterim ki; meşhur İslâm seyyahı ve tarihçisi Evliya Çelebi, Seyahatname'sinde diyor ki:

"İlk İstanbul kadısı (hakimi) olan Hızır Bey Çelebi'nin huzurunda, haşmetli padişah Fatih ile bir Rum mimarı arasında şöyle bir muhakeme cereyan eder:

Büyük bir abidenin inşasında kullanılacak iki mermer sütunu Fatih, bir Rum mimarına teslim eder. Mimar da, Fatih'in arzusunun hilâfına olarak, bu sütunları üçer arşın kesip kısaltır. Fatih, cezaen, Rum mimarının elini kestirir. Rum mimarı da, Fatih aleyhine dava açar. Bunun üzerine mahkemeye celb edilen büyük padişah, baş köşeye geçmek istemiş. Birdenbire, hakim şü ihtarıyla karşılaşmış: 'Oturma Beyim! Hasmınla mürafaa-i şer'i olacaksın; ayakta beraber dur!'

Hızır Bey Çelebi; bu koca şanlı padişah-ı maznuna, haksız el kestirdiği için, kendisinin de kısasa tabi olduğunu ve elinin kesileceğini bildirir.

Fakat, mimar, kısası istemediği için, büyük Fatih, günde on altın tazminata mahkum olur; ve hatta kısastan kurtulduğu için, bu tazminatı kendiliğinden yirmi altına çıkarır."

İslâm mahkemesinin adaletinin şanlı misallerinden biri olan şu misal, bize en haşmetli hükümdarlarla en âciz fertlerin huzur-u mehâkimde müsavi olduğunu gösteriyor.

İşte, ben de bugün, Fatih kadar şanlı, kahraman İslâm hakimi Hızır Bey Çelebi'nin makamının mümessili olan ve hakiki adalet-i Kur'aniyeyi esas tutan bir makamın yerinde bulunan bir mahkemenin huzurunda bulunuyorum. Bütün kalbimi huzur ve sürura kalbeden

memnuniyetim budur.

Kahraman ecdadımızın bu kadar ulviyetinin sırrı; kalblerinde Allah korkusunun mevcudiyetiyle, Kur'an nurunun ve nihayetsiz feyzinin ruhlarında yerleşmiş olması ve kudsî hakaika karşı sonsuz ve nihayetsiz derecede merbutiyetleridir. O mübarek ecdaddan bize tevarüs eden, Allah ve Kur'an için akıttıkları kudsî kanlarının hâlen eserleri bulunan bu yurttta ve aziz canlarını feda ettikleri şu memlekette, "Kur'an'ın kudsî hakikatlerine hizmet ediyor. Kur'an'ın tefsirini okuyor, evinde bulunduruyor" kaydıyla mahkemenin huzuruna sevk edildim.

Evet, muhakememiz şahsımla alâkadar olmaktan ziyade, Risale-i Nur'un muhakemesidir. Risale-i Nur ise, Kur'an-ı Mu'cizü'l-Beyan'ın semavî ve kudsî hakaikinin tereşşuhatı olmak hasebiyle, o yüksek eserlerdeki kıymet, doğrudan doğruya Kur'an'a aittir. Şu hâlde, muhakeme de Kur'an'ın muhakemesidir. ehl-i tevhidin kitabı olan Kelâmullah bütün âyat ve beyyinatıyla Hâlik-ı kâinatın vahdaniyetini ve ehadiyetini ilân ediyor.

Kur'an'ın ehl-i ukulü hayrette bırakılan i'cazı, belâgat ve fesahatı, nihayet derecedeki yüksek üslubu, selaset-i beyanı, elhasıl sonsuz bedayi ve câmiyeti ile ins ve cinnin kıyamete kadar gelecek ihtiyacatına ekmeliyetle kâfi gelmesi, dünya ve ahiret saadetine rehberi bulunması ve bütün asırlardaki tabakat-ı beşere hitap etmesi ve kâinat Hâlikının marziyatını kullarına bildirecek âyat ve beyyinatı tefsir ve izah edecek mütehasıs ehl-i ilmin bulunması zaruretine binaen her asırda gelen binler müdekkik ehl-i ilim, yüz binlerle Kur'an tefsirlerini meydana getirmişler; bütün asırları Kur'an'ın nuruyla ışıktandırmışlardır.

İşte, Risale-i Nur da bu asırda Kur'an'ın feyziyle vücud bulan, beşerin tekemmülâtına uygun olarak Kur'an'ın gösterdiği mucizeli hakikatlerin, bu tekâmül ile, saha-i fiile konulduğunu bildiren ve asrın idrakine hitap eden gayet kudsî bir tefsirdir. Kur'an, baştan başa tevhid-i ilâhiyi ilân ediyor; Risale-i Nur da, iman-ı billahı gösteren ve hakaik-i imaniyeyi ders veren ayetleri tefsir ediyor.

İşte muhakemenin asıl mevzuu budur.

Otuz seneden beri gizli din düşmanlarının, komünistlerin ve masonların tahrikatıyla Risale-i Nur şakirdleri, birçok mahkemelere sevk edilmişler; âdil mahkemeler de, o hain, gizli din ve Kur'an düşmanlarının ettikleri iftiraları inceden inceye tetkik etmişler, "Bunlarda bir suç yok; kitaplar ise faydalı kitaplardır" diyerek, çok mahkemeler beraetle neticelenmişlerdir.

Temyiz mahkemesi de, üç defa mahkemelerin beraet kararını tasdik etmiş. Hüküm kazıye-i muhkeme hâline geldiği hâlde, memleketi umumî bir dinsizliğe sürüklemek için perde arkasındaki din düşmanları; faaliyetlerini mütemadiyen tazelemişler, sükûn ve asayişe pek çok muhtaç olan memleketimizi bu cihetten zaafa uğratmak için adliyeler, mahkemeleri daima hainane tertiplerle meşgul etmişlerdir.

Evvelce şifahen dahi arz ettiğim vecihle, selef-i salihinin bıraktığı kudsî tefsirler iki kısımdır: Bir kısmı ahkâma dair tefsirlerdir, diğer bir kısmı da âyat-ı Kur'aniyenin hikmetlerini ve iman hakikatlerini tefsir ve izah ederler. Selef-i salihinin bu türlü tefsirleri çoktur. Hususan Gavs-ı Azam Şah-ı Geylânî, İmam-ı Gazalî*, Muhyiddin-i Arabî*, İmam-ı Rabbanî gibi zevat-ı kiramın eserleri, bu kısım tefsirlerdir. Bilhassa Mevlana Celâleddin-i Rumî Hazretlerinin Mesnevi-i Şerif 'i de bu tarz, bir nev'i manevî tefsirdir. İşte, Risale-i Nur, bu tarz tefsirlerin en yükseği, en mümtazı ve en müstesnasıdır. İşte, madem bu tarz tefsirler mütedavildir, kimse ilişmiyor; Risale-i Nur'a da ilişmemek lâzımdır. İlişenler Kur'an'a ve ecdada düşmanlıklarından ilişirler.

Risale-i Nur, erkân-ı imaniyeyi ve âyat-ı Kur'aniyeyi tefsir ederek, öyle bir tarzda beyan eder ki; hiçbir münkir, hiçbir dinsiz, o hakikatleri inkâr edemez. Hem riyazî bir katiyetle isbat eder, göze gösterir, akli dondurur, letaifi kandırır; artık hiçbir imanî ve Kur'anî hakikati inkâra mecal kalmaz. Bundan dolayıdır ki, dinsizler, komünistler, bu memlekette Risale-i Nur varken mel'unane fikirlerini saha-i tatbika koymadıklarından ve bir manevî bekçi gibi, Risale-i Nur daima karşısına çıktığından, Risale-i Nur'un her vecihle neşrine sed çekmeyi gaye edinmişlerdir.

Risale-i Nur, tahkikî iman dersleri verir, şakirdlerini her türlü fenalıktan alıkoyar, kalblere doğruluk aşılır. Onu hakkıyla anlayan, artık fenalık yapamaz. Onun içindir ki, bugün memleketin her tarafındaki Risale-i Nur talebeleri, asayişin manevî muhafızı hükmündedirler. Şimdiye kadar hiçbir hakiki Nur talebesinde asayişe münafi bir hareket görülmemiş, âdeta Nur talebeleri zabitanın manevî yardımcısı olmuşlardır. Risale-i Nur talebelerinin rıza-i ilâhîden başka, a'mâl-i uhreviyeye müteveccih olmaktan gayri düşünceleri yoktur. Şu hâlde, Risale-i Nur'a garazkâr tertipler hazırlayanlar, perde arkasındaki malum din düşmanlarından başka kimse değildir.

Yukarıdaki maruzatımızda birçok mahkemelerin beraat kararlarının mevcudiyetini arz etmiştim. Elde edebildiğim tarih ve numaralarını beyan ederek, o âdil ve yüksek mahkemelere milyonlar Nur şakirdleri namına minnettarlığımızı bildirmek isterim. Umum Risalelerin beraet ve

iadesi hakkında Denizli Ağır Ceza Mahkemesinin 15 Haziran 1944 tarihli beraet kararıyla, İstanbul Eminönü Ağır Ceza Mahkemesinin 1953 tarih ve 1951/137 esas ve 1952/27 kararıyla ki; geçen celsede Sebilürreşad gazetesinin takdim ettiğim nüshasında bildirilen beraet kararıdır. Ayrıca mahkeme-i âlinize suret-i mahsusada arz ve takdim ettiğim Asâ-yı Musa dahil umum Risale-i Nur külliyyatının Mersin Ağır Ceza Mahkemesinin 1954/17 esas, 1954/421 karar ve 9/4/954 tarihli beraet kararının mevcudiyetleri, mahkemelerin temininde olarak hiçbir elin Risale-i Nur'a ilişmemesini tazammun ettiği hâlde, mestur düşmanların hainane faaliyetleriyle bu sefer de tahsisen Asâ-yı Musa kasd edilerek âdil ve yüksek mahkemeye gelmiş bulunuyoruz.

Risale-i Nur, iman-ı billah ile tevhidi en yüksek derecede, aynelyakîn ve hakkalyakîn bir surette göze gösterip bütün letaifi azami derecede doyurmasıyla imanı taklitten kurtarıp, derece-i tahkike yükseltir. Asâ-yı Musa'da ise, bu ulvî ve kudsî iman dersi, en parlak bir surette, hem görülmemiş ihtişam ile isbat edildiğinden, yüz otuz cilde yaklaşan Risale-i Nur tefsirinin âdetâ hülâsası hükmündedir.

Bütün semavî kitapların ve bütün peygamberlerin en büyük davası, Hâlik-ı kâinatın uluhiyet ve vahdaniyetini ilândır. Kur'an, baştan başa tevhidi gösterir; işte Asâ-yı Musa da Müslümanlara ve umum beşeriyete Cenab-ı Hakkın birliğini ve delâil-i vahdaniyetini güneş gibi göstermesinden, en büyük bir mütefekkir ile bir dinsizi ve bir feylesofu hakaik-i imaniyeyi tasdike mecbur ettiği gibi, en âmi bir adamın da en yüksek hakikatleri, en büyük bir suhuletle anlamasını temin eden, tevhidi gösteren, âyat-ı Kur'aniyenin en kudsi bir tefsiridir. Aynen ismi gibidir. Nasıl ki Musa aleyhisselâm, elindeki asâsıyla kara taşlardan, çorak vadilerden, ateş fışkıran çöllerden âb-ı hayatı fışkırttığı gibi, Asâ-yı Musa da vahdaniyet-i ilâhiyeyi isbat etmesiyle dünya ve ahiret âlemlerini ziyadar edecek tevhid nurlarını fışkırtıyor; taş gibi kalbleri, mum gibi eritiyor; şevki ile gönülleri teshir ediyor.

Hem madem mahkemelerin beraeti mevcut ve vicdan hürriyeti var ve hiçbir memlekette ilim ile iştigal edenlere ilişilmiyor; şu hâlde, ulûm-u evvelin ve âhirini câmi olan Risale-i Nur'a da ilişilmemek lâzımdır.

Risale-i Nur yurdun asayişine, sükûn ve selametine hizmet ettiğine delil; milyonlar talebelerinin hiçbirisinde bir vak'anın görülmemiş olmasıyla beraber, hepsinin de namuskârane faaliyetleriyle müstakim görülmeleridir. Risale-i Nur külliyyatı, Asâ-yı Musa ile birlikte kütüphane-i mesâimin harîminden alınması ile, her türlü suç unsurunun mevcudiyetini bizzat ref' eder. Zira, her münevver adam, kütüphanesinde her nev'i kitabı bulundurur, okur, tetkik eder. Mel'unane fikirleri neşreden ve anarşistliği telkin eden kitaplar bile kütüphanelerde açıkça tetkike tabidir.

Hülâsa: Risale-i Nur, Kur'an'ın bu asırda en yüksek ve en kudsî bir tefsiridir. Hakikatleri semavîdir, Kur'anîdir. O hâlde Kur'an okundukça, o da okunacaktır. Risale-i Nur, mücevherat-ı Kur'aniye hakikatlerinin sergisidir, pazarıdır. Bu ulvî pazarda herkes istediği gibi ticaret yapar. Uhrevî, manevî zenginliklere mazhariyeti temin eder.

Bu kadar maruzatımızla ifade etmek istedim ki: Maksudımız, imanımızı kurtarmaktır, imana hizmettir, Kur'an'a hizmettir. Ahirete müteveccih olan bir hâl ise, hiçbir günah suç mevzuu olamaz. Mütemadiyen şikâyetle bulunduğumuz o gizli din düşmanları, türlü türlü entrikalarla, tertiplerle, iz'açlarla bizleri bu kudsî vazifeden men'etmeye uğraşmaktadırlar. Bizler ise bu kudsî yolda Kur'an ve iman için her şeyimizi fedaya seve seve hazırız. Değil dünyevi ızdıraplar, Cehennemî azaplar da verilse, bıçaklarla da doğransak, en müthiş ölümlere de maruz bırakılsak, asırlar boyunca milyonlar mübarek ecdadımızın feda-i can ettikleri bu kudsî hakikate, bizim canımız da feda olsun. Bir değil, bin ruhum da olsa, Kur'an için, iman için hepsini feda etmeye her zaman hazırım.

Şu aziz vatanın taşları, toprakları, abideleri, kubbeleri, câmileri, minareleri, mezar taşları, türbeleri Kur'an'ın tebliğ ettiği zemzeme-i tevhidi haykırıyorlar. İman ve Kur'an'ın ezeli nurunu, atom zerratına kadar nüfuz edip ilân ettiği tevhid hakikatini, hiçbir kuvvet bu vatanın ve bu milletin sine-i pâkinden silemez.

Muhterem mahkemenizden, yüksek adaletinizden hakaik-i Kur'aniyeyi ve vahdaniyet-i ilâhiyeyi haşmetle ilân eden ve tevhidi, azami derecede gösteren Risale-i Nur külliyyatının iadesine ve beraetine karar vermenizi rica ederim.

Risale-i Nur, Kur'an'ın malıdır. arşı ferşe bağlayan kelâmullah ile mazi canibindeki milyarlar ehl-i iman, evliya ve enbiya alâkadardırlar gibi, Risale-i Nur mahkemesiyle de manen alâkadardırlar. Çok ihtiyarlamış arzın, dört yüz milyon Müslüman sekenesi, Risale-i Nurun beraetine ve serbestiyetine ve intişarına muntazırdırlar.

Mazi tarafından perde-i gayb arkasına çekilen mübarek ecdadımızın nuranî kafileleri, ulvî makamlarından Risale-i Nur mahkemesine manen nâzırdırlar.

Müstakbel cephesinin feyizkâr nesilleri, beraet **(Haşiye)** kararını bekliyorlar.

Emekli Yüzbaşı
Mehmed Kayalar

Haşiye: Bu müdafaanın serdedildiği muhakeme, beraetle neticelenmiştir.

Isparta Sorgu Hakimliğine [Ziver Gündüzalp]

Emirdağ Cumhuriyet Müdde-i Umumiyesi Eliyle

Isparta Sorgu Hakimliği'ne

Isparta C.M.U.'nin 25/3/956 tarih ve 311 sayılı iddianamesine itirazım.

Üç sene evvelki bir tevehhüme binaen yazılan bir iddianame, üç sene sonra Ramazan içinde gayet hasta bulunan Üstadımız Said Nursî'ye o iddianame geldi, dedi ki:

"Ben otuz senede hâlimi tedkik eden ve beş defa beraat veren âdil mahkemeleri ittiham etmek hükmünde tekrar aynı mesele ve otuz senede mesuliyeti mucib delili bulunmayan gizli cemiyetçiliğe dair, otuz senelik adliyeleri ittiham etmek hükmünde olan bu yeni iddianameyi reddediyorum, kabul etmem. Tâ hakkımda beraetle adalet eden o âdil mahkemelere hürmetsizlik olmasın. Ve intişar etmiş iki yüz sahifeden ziyade müdafaatlarım, benim bedelime bu tekrar ittihamnameye bir itirazname değildir. Başka bir diyeceğim yok. Sen bu itiraznameye bir haşiye yaz. Çünkü hastalığım şiddetlidir." dedi, sözü kesti.

Hizmetinde bulunan ben ve Mustafa Acet, onun bedeline bir-iki hakikati ifşa ediyoruz. Şöyle ki:

Bu beş-altı senedir hizmetinde bulunduğumuz Üstadımız Said Nursî'nin acib bir hasiyeti budur ki; insanlarla hattâ en yakın dostları ve akrabaları ile görüşmek istemiyor. Hattâ yirmi sene talebesi ve hayatta kalan tek bir kardeşini, yakınında olduğu ve otuz senedir görüşmediği halde görüşmek için çağırıyor. fitratında öyle bir inziva var ki zaruret-i kat'î olmazsa ve Nur dersinden bir hakikat-ı imaniye olmazsa, halklarla konuşmak kat'iyen istemiyor. Hattâ daima hizmetinde bulunduğum halde dört-beş günde bir defa benimle ciddi konuşmuyor. Konuşsa da bir şaka suretinde konuşuyor. Benden çok sadıkane hizmet eden kardeşlerim içinde beni hizmetine tercihi, ben bu sırr-ı inzivayı ve tevahhuşu bozmamak fitratımda bir seciye olduğundandır. Hattâ bazı bana: "Taşsın, hayvansın; o cihette seni tercih ediyorum." der. Biz bütün yakın talebeleri biliyoruz ki nasıl maddî hediye kabul etmiyor; manevî bir hediye olan hürmetkârane bir hizmeti de istemiyor, istiskal ediyor.

Hem dünyada hiçbir mal, mülkü hanesi olmadığı gibi, öyle de kendine hiçbir kemalât vermiyor. **"Ben müflis bir adamım. Hazine-i Kur'aniyenin bir hizmetkârıyım."** der. Ben bu kaç senedir en gizli sırrına vâkıf olduğum halde, benlik ve enaniyeti ima edecek bir seciyesini bulamadım. Risale-i Nur'da yazdığı gibi, acz-i mutlak, fakr-ı mutlak seciyesi ile daima şükür ve sabır seciyesini görüyorum.

Bütün vazifesi, hissiyatı, Kur'an-ı Hakîmin hakaik-i imaniye derslerinden kendine bulduğu ilâçları, tiryakları ehl-i imana da bildirmek bir vazife-i fitriyesi olduğunu ben ve bütün kardeşlerimiz biliyoruz, görüyoruz. Musibet ve belâlar geldiği vakitte bizlere der: **"Vazifemiz hizmettir. muvaffakiyet, muzafferiyet vazifemiz değil. O vazife-i ilâhiyedir. Vazife-i ilâhiyeye karışmak haddimiz değil."** diye zalim düşmanlarına da beddua etmiyor.

Hem yine bütün kardeşlerimiz biliyorlar: Otuz beş senedir

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ وَالسِّيَاسَةِ

deyip siyaseti terk ettiği gibi, otuz beş senedir (bir buçuk sene müstesna) hiçbir gazeteyi okumak, dinlemek istemedi. Yalnız düvel-i İslâmiyenin teşekkülünde ve Hristiyan âleminde şiddetli bir dinsizlik, bolşevizm, İslâmiyetin hakikatine karşı mübarezesi noktasında, bir buçuk senedir yeni harf bilmediği halde, ben bazı merak ettiği nokta için dinlettiriyordum.

Acaba bu kadar infiradî inziva bir hayata sahip olan ve böyle bir acib seciye bulunan ve dünyanın en yüksek şeylerine beş para ehemmiyet vermediği ve bu kadar musibetlere giriftar

olduğu halde menfice hareket etmediği, müdafaatında dediği gibi, yirmi sekiz senedeki bana edilen emsalsiz işkencelere sekiz günde intikamımı alabilirdim. Fakat Kur'an'ın bir kanun-u esasîsi olan

وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۚ

sırrıyla asayişî bütün kuvveti ile muhafaza için, o işkenceli zulümlere karşı menfice hareket etmediği mahkemelerce tahakkuk etti. Acaba böyle bir adamın siyasî cemiyetlerle münasebeti olabilir mi? Eğer onun, Nur talebelerine üstadlığı itibariyle cemiyet namı verilse; bütün vaizlere, muallimlere ve imamlara cemiyet namı vermek gibidir. Belki onun hizmet-i imaniyesi haricî, dahilî düşmanlara karşı bir manevî mücadele olduğu itibariyle, ona cemiyetçi denilse; bütün zabıtlara, taburlara cemiyet namı vermek lâzım gelir."

Üstadım Said Nursî, uhuvvet-i İslâmiye itibariyle bütün hayatında, bütün Müslümanlara bir irtibatı ve tesanüd ve muhabbeti taşıdığı halde ona cemiyetçi demek, uydurma bir ittihamdır. Âlem-i İslâmın mecmuuna, gizli cemiyet denilmez. Yüzde doksan sekiz adam, bir kaç adama karşı cemiyettir demek bir hezeyandır. Çünkü ekseriyete karşı ekalliyetin içtimaina, cemiyet namı verilir.

Meclis-i Mebusan'da divan-ı riyasette Mustafa Kemal'in hiddetli-şiddetli itirazına karşı en gizli sırlarını çekinmeyerek söyleyen ve Divan-ı Harb-ı Örfî'de irtica ittihamına karşı, "Eğer meşrutiyet, İttihad ve Terakki Partisi'nin istibdadından ibaretse, bütün dünya şahid olsun ki ben mürteciyim." diyen, darağaçlarına beş para ehemmiyet vermeyen ve bir makalesi ile yirmi bin adamın İttihad-ı Muhammedî (a.s.m.) Cemiyeti'ne girmelerine vesile olan ve bütün hayatında esrarını ifşa eden bir adama, "Siyasî, gizli cemiyet kuruyor." denilse, elbette gayet kat'î bir hatadır.

Hem şimdi cemiyet namını vermek, bu otuz senede bu kadar tarassudlar ve mahkemelerdeki yüzlerle mektuplar ve Risale-i Nur kitaplarının tedkiki neticesinde beş mahkemenin cemiyete dair en küçük bir emare bulamayıp verdikleri beraat hükümlerini ittiham etmektir.

Said Nursî'nin şiddetli hastalığı zamanında hizmetinde bulunan
Ziver Gündüzalp, Mustafa Acet

- 1.) Şeytandan ve siyasetten Allah'a sığınırım.
- 2.) Hiçbir günahkâr başkasının günahını yüklenmez. (Fatır Suresi: 18)

Isparta Sorgu Hakimliğine [Mustafa Acet]

Sorgu Hakimliği yüksek katına Isparta

25/3/956 gün ve 311 sayılı iddianameyi aldım. İddianamede hakkımda yapılan iddialar, hiçbir delil ve isbat mevcut olmadan yapılan isnadlardan ibarettir. Hepsini reddettiğimi saygılarımla arz ederim.

Hem 163'üncü madde ile beni suçlandıracak en ufak bir hâl ve hareketim ve delil de mevcut değildir. taharride bende bulunan bir adet Sebilürreşad mecmuası ve bir de Kenzü'l-İrfan isimli yüz senelik matbu eski bir kitaptır ki, bunların serbestiyeti herkesçe malum ve izahtan müstağnidir.

Evet, ben Bediüzzaman Said Nursî'nin hizmetçisi idim. İhtiyar ve daimi rahatsız olduğundan, rıza-ı ilâhî için hizmet ettim. Üstadım Bediüzzaman'ın ziyaretçi kabul etmemek bir düstur-u hayatı olduğu için, ben de bazen gelen olursa bu düsturunu söyleyerek geriye çevirirdim. Buna Emirdağ halkından yüzlerce kimseleri şahid göstermeye hazırım.

Üstadım bütün hayatı boyunca insanların hürmetinden ve teveccüh-ü nâsdan kaçmıştır. Zaruret olmadan hiç kimse ile görüşmemek onda bir seciye haline gelmiştir. Hizmetçisi ile dahi konuşamaz. Rahatsızlık ve dermansızlık hâli de buna manidir. Bu itibarla da Üstadımın hizmetçileri, ziyaretçiyi kabullenmek değil, belki ziyaretçilerin gelmemeleri için tenbihatta bulunurlar. Bediüzzaman'ın bu haline bütün millet şahid ve vâkıftır. Bu hakikati da saygılarımla arz ederim.

Hizmetçisi olduğum Üstadım Bediüzzaman'ın herhangi bir cemiyet kurmakla veya siyasî bir faaliyetle zerre kadar alâkası yoktur. Yüz otuz parçadan müteşekkil Risale-i Nur eserleri ile yalnız

ve yalnız imanî ve İslâmî ve dinî hakikatleri ders vermiştir. İman, İslâmiyet ve dini takviye eden bu Kur'an tefsirinin sırf neşrine mani olabilmek maksadıyla gizli hain din düşmanları çeşitli iftiralar ederek müteaddit mahkemelere sevk ettirmişlerdir. Ve adliyeri aldatmaya çalışmışlarsa da muvaffak olamamışlardır. Âdil hâkimler, âdilane kararlarıyla Bediüzzaman ve eserlerine beraat vermişler ve kitapları sahiplerine iade etmişler. Nitekim 944'te Denizli Ağır Ceza Mahkemesi de bütün risale ve mektupları ehl-i vukufa tedkik ettirerek, bu eserlerde herhangi siyasî bir faaliyet olmadığına vâkıf olmuş ve ittifakla beraat kararı vermişlerdir. Bu kararı da temyiz mahkemesi, ittifakla tasdik etmiş ve kaziye-i muhkeme halini almıştır.

Kat'iyetle arz ederim ki: Senelerce tahkikat ve tedkikat yapılsa, Bediüzzaman ve eserleri ve Nur talebelerinde siyasî bir faaliyet bulunamaz. Ve mahkemelerde delile istinad etmek mecburiyet oldukça, dünyada hiçbir mahkeme 163. maddelerle hiçbir alâkadarlık göremez. Bu itibarla üç sene gibi uzun bir müddet sükuttan sonra mevki-i muameleye konulan hakkımdaki takibata men'-i muhakeme kararı verilmesini saygılarımla arz ederim.

Şunu tebarüz ettirmek isterim ki: Üstadım Bediüzzaman Said Nursî'nin kurduğu bir cemiyet yoktur. O da öyle tevehhüm edilen bir cemiyetin reisi değildir. Ben de öyle hayalen vücut verilen bir cemiyetin âzası değilim. Hakikatte Müslüman camiası içinde öyle mahdud dini bir cemiyetin kurulması, İslâmiyetle kabil-i telif değildir. Zira Türkiye'nin yüzde doksanı Müslümandır. Müslümanlar azınlık değildir ki cemiyet teşkil etsinler.

Bediüzzaman, bir İslâm müellifidir; müfessirdir. telifatı olan Risale-i Nur eserleri de Kur'an'ın tefsiridir. İman ve İslâmiyet yolunu gösterir. Ben de bütün İslâm camiası olan ümmet-i Muhammed'den (a.s.m.) bir ümmet olan bir Müslümanım. Savcılar ve mahkemeler de bu hakikate vâkıf olarak: "Said Nursî'nin faaliyeti siyasî değildir. Onun eserlerini okuyanlar, onu büyük bir mürşid, müfessir bilip içlerindeki derunî boşluğu doldurmaya çalışan kimselerdir." demişlerdir. Ve ehl-i hakikat da, bir müellifin eserlerini okuyan ve rağbet gösteren bir çoğunluğa bir cemiyet namı verilmeyeceği hakikatini izhar etmişlerdir.

Emirdağ İncili Mahallesinden
Abdülkadir oğlu Mustafa Acet

Ankara Ağır Ceza Mahkemesine [Tahiri Mutlu]

Ağır Ceza Mahkemesi Başkanlığı'na
Ankara

İddia makamının aleyhimizde tanzim ettiği iddianamesinde, şahsî nüfuz temini ittihamını ileri sürerek mahkûmiyetimi istemektedir. Suça mesned gösterilen yazı, hakikat-ı halde böyle bir ittihamdan nihayet derecede uzaktır. Çünkü bu yazı; Said Nursî, eserleri ve talebeleri aleyhinde, hakikatle zerre kadar alâkası bulunmayan, yalanlar neşreden bazı gazetelerin uydurmalarına cevabdan ibarettir. Mahkeme kararları ve ehl-i vukuf raporları zikredilerek, yanlış isnadları makulane bir şekilde çürütülmektedir. Lâiklik anlayışını sû'i-i istimal ederek; Bediüzzaman, talebeleri ve Risale-i Nur aleyhinde en garazkâr bir tavırla hareket edenlerin mukabilinde; lâiklik prensibinden istifade ederek bu cevabî yazının yazılması, kanun ve adalet noktasında bir suç sayılmaması icabeder.

İddia edildiği gibi, dinî hislerin âlet edilmesi suretiyle menfaat veya şahsî nüfuz temini aslâ varid değildir. Bütün hayatını Din-i İslâm'ın teâlîsi, vatan evlâdlarının imanlarının takviyesi için; ve içinde bulunduğumuz asrın efkârı arasında Kur'an hakikatlarının neşrine hasr ve vakfeden ve bununla beraber kendisini en âciz bir abd bilen ve öyle bildiren; te'lifatı olan Risale-i Nur'u, kendi zekâ ve dirayetine hamletmeyip, İlahî tevfiğ ve inayete atfederek nazarları Kur'an'a çeviren mütevazî bir fedakâr hakkında ve aynı şiarı meslek ittihaz eden talebeleri olan bizler hakkında, dinî hisleri âlet ederek başka maksad ve gayeler peşinde koşuyor ittihamını yapmak, insafsızlıktan başka bir şey değildir.

Yirmi seneden ziyade bir müddetten beri Risale-i Nur'un hizmetinde çalışan ve Üstad Bediüzzaman'ın şahsî ve hizmet-i Nuriyeye müteallik hayatı ile çok yakından alâkadar bulunan ben, Üstad Said Nursî'de, dini veya dinî hisleri âlet etmek veya şahsî nüfuz toplamak gibi dinen mezmum vartalar bulunmadığını bütün kuvvetimle arz etmek isterim. Şu birkaç nokta nazar-ı mütalaaya alınsa, makam-ı iddianın isnadları tamamıyla yersiz olduğu anlaşılır. Şöyle ki:

1- Bediüzzaman, Kur'an'dan aldığı mesleğinin esasının acz ve fakr olduğunu beyan eder. Bütün hayatında ve eserlerinde ve hizmet-i imaniyesinde bu esas bütün mana ve şümulüyle görünür. Müddeiumumînin mevcut zannettiği veya iddia ettiği şahsî nüfuz temini, dini ve dinî hissiyatı âlet etmek, bu iki esasa taban tabana zıddır. Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî'nin en

çok kaçındığı, reddettiği ve zerre kadar kalben dahi talep etmediği ve bütün hataların başı olarak bildiği bir şey varsa, o da: Dinin âlet edilmesi suretiyle dünyevî maksadlar ve fanî umûrlar peşinde koşmaktır.

2- Hem şahsî nüfuz temininden, hem maddî ve mânevî menfaat talebinden de nihayet derecede kaçan ve çekinen bir zata aynı isnadı yapmak, bir adalet adamına uygun olup olmadığını vicdanlara havale ediyorum. Çünkü Üstad o derece Risale-i Nur'un hakikatı itibariyle şahsından feragat etmiş ve doğrudan doğruya hakikat-ı Kur'anîyeye müteveccih olmuştur ki; otuz beş senelik hayatı ve te'lifatı olan Risale-i Nur ve aynı dersi meslek ittihaz eden talebeleri, buna bir şahid-i sadıktır. Bütün iyilik, muvaffakiyet ve güzelliğin taraf-ı İlahîden ihsan edildiğini; insan ise, ancak acz ve fakr ile rahmete iltica ederek halî ve fiilî duasıyla bir iştiraki bulunduğunu ders verir.

Hem hâlis bir iman, mukaddesat-ı diniye gibi cevahir-i âliyeyi, onun parçaları hükmünde fânî ve dünyevî menfaatlara âlet etmemeyi iktiza eder. Bu manayı eserlerinde kerratla izah eden ve bilfiil hayatı, lisan-ı haliyle mücessem bir hüsn-ü misal olan bir zata, ef'al ve harekâtıyla tekzib ettiği şeyi isnad etmek, hukuk şerefi namına doğru değildir.

3- Talebeleri olan bizler de iktidarımız nisbetinde aynı hakikata bütün ruhumuzla bağlanmışız. Bizim bu samimiyet ve hâlisane hizmetimize kanaat getiren Denizli Ağır Ceza Mahkemesi, 1944 tarihinde aleyhimizdeki bütün bu nevi isnadları reddederek, beraetimize ve kitablarımızın iadesine karar vermiştir. Mahkeme-i âlînize makam-ı iddianın isnadını tamamen çürütebilmek için, Üstadın mektub ve risalelerinden aynı bahse temas eden noktaları arz etmek isterdim. Fakat vakit uzun gitmemek için vazgeçtim.

Hayatımıza gaye ve yegâne maksad kabul ettiğimiz Risale-i Nur'a hizmete şedid bir alâka ve sarsılmaz bir bağla bağlılığımızı gören, fakat bu alâkadarlığın imandan neş'et ettiğini kabul etmek istemeyenler, türlü türlü bahanelerle bizi perişan etmek ve hizmet-i imaniyeye sed çekmek için senelerce uğraştılar, bahaneler icad ettiler. Fakat âdil zatlar, defalarca bize beraetler vererek müfterileri susturdular. O garazkârlardan vicdan ve insafı olanlar mahcub oldular.

Mahkeme-i âlînize bütün samimiyetimle arz ederim ki: Tarihte Üstad Bediüzzaman Said Nursî ve talebeleri kadar garazsız ve ivazsız hakka hizmet eden, mensub oldukları millet ve memleketin dünyevî ve uhrevî hayatının saadeti ve selâmetine çalışan, mukabilinde ise bir teşekkür istemeyi dahi niyet ve hatırına getirmeyen, fakat bunun karşılığında da misli görülmemiş şekilde en ziyade iftiralara ve ihanetlere maruz kalanlar olmamıştır zannederim.

Hakikatların zıddına inkılâbı muhal olduğu halde; Said Nursî'nin Kur'an-ı Hakîm'den aldığı imanî derslerini neşretmesinden millete, memlekete zarar tevehhüm edenler veya bir suç isnad edenler, aynen bu muhali irtikâb ettiler. İcabında milleti için, İslâm için Cehennem'i göze alanlara ve hâdiselerle bunu isbat edenlere zararlı unsurlar demekle, akıl ve mantığın hilafında büyük bir hataya düştüler.

Muhterem hey'et-i hâkime!

Ben Üstad Said Nursî'yi yirmi sene evvel Kastamonu'da bulunduğu zamanlar ziyaret etmiştim. O tarihten evvel ve sonra, vilayetimiz olan Isparta ve köylerinde pekçok müslümanlar, Nur Risalelerini elyazısı ile yazarak, büyük bir şevkle istinsah ediyorlardı. Âdeta Anadolu'ya Kur'an-ı Hakîm'in hikemiyatının tereşsuhatı bulunan Nur Külliyyatı'nın yayılmasında, Isparta Nur ve Gül Fabrikaları manasında bir şerefi taşıyordu. Ben kendi evimde, ailem ve kızlarımla senelerce mütemadiyen Nur Risalelerini yazdık. Hattâ Isparta'nın bir köyünde bine yakın kalem yıllarca Nurların istinsahında çalıştı. Bunları arz etmekten maksadım şudur: Bu ağır şartlar altında bizim çoluk ve çocuğumuzla Risale-i Nur'un hizmetinde çalışmamız ve üç büyük hapislere girmemiz ve mahkemelere sevkedilmemiz ve neticede devam eden sebat ve metanetimiz, acaba hangi dünyevî menfaat veya şahsî nüfuz temini gibi bir sâikin neticesi olabilir? Bahanelerle müfteriler bize ilişmesinler. Biz serapa iman hakikatleri mecmuası olan Risale-i Nur'un hizmetiyle bu vatan ve millete ve nesl-i âtiye pek büyük faide verecek, dünya ve ukbada menfaatlar getirecek kudsî bir hizmette çalıştığımıza kat'iyen şübhe etmiyoruz. Biz ancak binüçyüz küsur sene evvel tulû' eden İslâmiyet güneşinin etrafında, o saadet güneşinin, o hidayet nurunun hademeliğinde âciz bir ümmet olarak bulunuyoruz.

Muhterem hey'et-i hâkime!

Mahkemelerin müteaddit beraet kararları ve ehl-i vukufaların lehteki raporlarıyla kanunî suç mahiyeti aslâ bulunmayan ve bütün âlim ve mütefekkirlerin takdir ve senalarına ve umum mü'minlerin de kabulüne mazhar olan Risale-i Nur'a bilmeden, okumadan leke sürmek isteyen, hattâ bir ecnebinin dahi insaniyet damarı ve haysiyetiyle hürmet etmesi iktiza eden müellifine ve eserlerine, vatan ve millet düşmanlığı tarzında zehir akıtanlara karşı cevabî tekzihi suç addetmek, ancak Risale-i Nur'un aleyhinde kalem oynatanların hükümlerini kabul etmekle

mümkündür.

Bu da ancak otuz seneden beri Risale-i Nur'u türlü cebhelerden inceleyip, zararlı bir mahiyet görmediklerinden beraet veren mahkemeleri ve onların hükümlerini kanunsuzlukla ittiham etmekle mümkündür. Ve ayrıca amme vicdanında yerleşmiş Kur'an'ın neyyir-i hakaikinden fıskıran Risale-i Nur hakikatlarını çürütemekle olabilir. Aksi takdirde Risale-i Nur'a ilişkin, kendisi manen mes'ul ve mahkûm olur.

Biz bu samimî kanaatlarımızla Bediüzzaman Said Nursî ve Nur Risaleleriyle alâkadarlığımızın iman ve Kur'an'dan neş'et ettiğini arzetmek isteriz. İfrat ve tefrit vâdisinden uzak, ancak hakikatları ciddî ve değeri kadar hüküm verebilmek suretiyle maruzatta bulunuyoruz. Bu, hiç bir zaman ehl-i aşk ve muhabbetin fart-ı muhabbetinden tevellüd eden bir hürmetle üstadlarını tarif ettikleri nev'inden değildir. Belki bu ilim ve hakikat ehlinin şuur ve akıl terazisiyle tartıp, meydan-ı münakaşaya arzettikleri görüş ve kanaatlarıdır. Hem aynı zamanda zamanın ve mekânın dar sahifesinde sıkışıp kalan bir hâdis ve bir fikrin müdafaasını yapmıyoruz. Risale-i Nur davası, mensub olduğumuz Türk milletinin en az bin yıllık tarihî şeref ve mefharetiyle alâkadar ve insaniyet itibarıyla, nev'-i beşerin iki cihana ait saadetiyle münasebettar ve bugünkü ferd ve cem'iyetin kıymeti, yetişmesi nokta-i nazarından en ziyade millî şerefimiz haysiyetiyle alâkadar olunmak icab eden en muazzam bir mes'eledir.

Evet sayın hâkimler!

Şimdi iman nuruna muhtaç bîçare beşere, Kur'an'ın ulvî hakikatlarının ders verilmesi zamanındayız. Ruhlarını hak ve fazilet yolunda, Allah için feda etmiş bir milletin bugünkü nesli, asırlardır medar-ı iftihar tanıdığı ecdadının İslâmî hizmet ve şevkini yine gösterecek. Yine insanlığa olgun, münevver ve ebede namzed nümuneyi izhar edebilmesi ve bu suretle, yaratılmasının hikmet ve gayesini bütün âlem müvacehesinde gösterebilmesi için, Kur'ana ve Kur'anın ölmez ve sönmez hakikatlarına sarılacak. Risale-i Nur'u da o manevî güneşin bir şuaı ve hakikatlarının müdellel izahı gördüğünden ona sahip çıkacak, okuyup neşrecek. İnsanlığa son defa en büyük iyiliği ifa edecek. Kim bilir belki de müsbet İslâmî medeniyet, Kur'anın nuruna yapışan fedakâr milletin hizmet ve gayretinden doğacak.

Son sözüm **حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ** olarak adalet-i hakikiyenin zuhuruna ümidimin kuvvetli olduğunu arz ederim.

Tahirî Mutlu

Üniversiteli Nur talebesi İbrahim'in müdafaasıdır

[Üniversiteli bir Nur talebesinin beraetle neticelenen mahkemedeki müdafaasıdır.]

Âdil Mahkemenin Muhterem Hâkimleri!

Dinî ve şahsî nüfuz ve maddî menfaat temin etmek amacıyla propaganda yapmakla müttehem olarak huzurunuzda gelmiş bulunuyorum. Şunu hemen beyan edeyim ki, bu ittihamların hiçbirisi ile alâkam yoktur. Esasen sayın savcının beraet talebi de bu hususu teyid etmektedir. Kendilerine teşekkür ederiz. Zâten yapılan iddialar da herhangi bir delile dayanmamakta ve sadece vukufsuz ve salahiyetsiz bir ehl-i vukufun şahsî ve indî ve garazkâr mütalaalarına istinad etmektedir. Bu hususun siz âdil Türk hâkimlerinin gözlerinden kaçmıyacağına kaniim. Sayın ehl-i vukufun bütün iddialarını da red ederken şunu hemen belirtmeliyim ki; hem Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, hem onun te'lifatı olan Risale-i Nur, hem de Risale-i Nur'u okuyan tek mil Nur talebeleri, yapılan isnadların cümlesinden müberradır.

Evet bizler Risale-i Nur'u okuduk, okuyoruz ve okumakta da hayatımızın sonuna kadar devam edeceğiz ve Risale-i Nur'un neşri için, mâlik olduğumuz beşeri gücü de sarf etmekten geri durmayacağız. Başta Bediüzzaman olmak üzere yüzlerce, binlerce Müslüman Türk evlâdı cehdle çalışmış, Üstad Bediüzzaman ruhlarını teslim ettikleri son dakikalara kadar bu cehdi devam ettirmişlerdir.

Fakat hiçbirisi, hiçbir yerde, hiçbir şekilde bir defacık olsun maddî menfaat, şahsî nüfuz gibi dünyaya bakan sakil gayelerle hareket etmemişlerdir. Buna şahidimiz, evveliyatı yarım asrı bulan Risale-i Nur'un tarihçesidir. Başta 31 Mart Divan-ı Harb-i Örfisi olmak üzere bugüne kadar cereyan eden yüze yakın Risale-i Nur ve müellifi ve talebeleriyle ilgili davaların istisnasız her birinin adem-i takib veya beraetle neticelenmesidir. Risale-i Nur hakkında rapor veren ehl-i vukuf daima tek noktada Risale-i Nur'un bu memleket için pek faydalı ilmî, ahlâkî eserler olduğunu, siyasî gayelerden uzak, maddî menfaati nazara almayan bir Kur'an tefsiri bulunduğu noktasında ittifak etmişlerdir. Vukufsuz, garazkâr bir iki ehl-i vukufun mahkemeler tarafından

kabul edilmemiş olan raporları konumuzun dışında kalır. Yine Türk Adliyesinin yurdun muhtelif yerlerinde verdikleri müteaddid adem-i takib ve beraetlerle Nur talebelerine yapılan tarikatçılık, cem'iyetçilik, menfaatçılık, şahsî nüfuz, devletin temel nizamlarını dinî esaslara uydurmak gibi isnadların zerre miktar hakikat payı ihtiva etmedikleri teslim ve nazar-ı ammeye ilân edilmiştir.

Hal böyleyken Risale-i Nur'dan, onu okuyanlardan ne isteniyor ki, mahkemenin birisi bitmeden diğer birisi başlıyor? Senelerdir adliyeyi fuzuli meşgul etmekten, hükûmeti ve bir kısım memurları boş yere telaşa düşürmekten gaye nedir? Niçin binlerce, yüzbinlerce asil Türk gençlerinin vicdanları tazib, huzurları ihlâl edilmek ve yurttan bir mes'ele çıkarılmak isteniyor? Bu bitip tükenmiyen tezvîr dolaplarının ipleri kimin elinde?

İşte yüzlere çıkarabileceğimiz istifhamlar!.. Kısaca şunu söyleyelim:

Asırlardır bu milleti kuvvetle, madde ile, topla, tüfekte yıkamayan, Türkün, İslâmın düşmanları taktik değiştirmişler. Bir din yok edilmek, vicdanlardan çıkarılmak isteniyor. Bir millet yere serilmeye azmedilmiş. Gençliğinin dimağları boşaltılmak, bu boşluğu bâtıl fikirler, solak düşüncelerle doldurulmak isteniyor. Anasına itaat etmeyen babasına hürmeti olmayan, hocalarına isyan eden, cem'iyete isyan eden, İlahî kanunlara isyan eden, Allah'a isyan eden, kendine isyan eden, ne yaptığını bilmeyen bir âsi gençlik meydana getirilmek isteniyor. Ve işte sinema köşelerinde kuyruk, sokak başlarında işsiz, kahve köşelerinde kumarbaz, mektebde başarısız! Gazetelerde yazarlara sermaye, haberlerde kaçak, canî, hırsız, ahlâksız ve kimsesiz... Ana ondan dert yanıcı, baba ondan şikayetçi, öğretmen ondan şikayetçi, polis ve hükûmet ondan şikayetçi; pedagoglar onlar için toplanır. Eğitim kongrelerinde birinci sandalyeye onun konusu oturtulur. Mütefekkirlirimiz onlar için kafa yorar, mürekkep harcar, kâğıtlar karalar... Fakat cem'iyeti yeyip bitirmekte, anarşizmin korkunç girdablarına sürüklemekte olan içtimaî verem gittikçe had safhaya girmekte; ikinci, derken üçüncü devreye vâsıl olmaktadır.

Biz bunun sebeblerini, müsebbiblerini ve ilâcının ne olabileceğini düşünürken, bir İngiliz Müstemlekât Nâzırının Kur'an-ı Kerim'i eline alarak "Bu Kur'an Müslümanların elinde varken, biz onlara hakikî hâkim olamayız. Ya bunun kaldırılmasına veya çürütülmesine çalışmalıyız." sözünü hatırlıyoruz. Ve bu gazete haberi üzerine: "Kur'anın hakikatını neşr edeceğim, onun nuruyla küfrün zulûmatını dağıtıp, kâfirlerin tecavüzatına sed çekeceğim." diyerek ileri atılan Bediüzzaman'ı ve bu hamlesinden sonraki tarihçe-i hayatını bir anda düşünce şeridinde fikrin gözü ile seyrediyoruz... Derken; muamma çözülüyor. Bütün istifhamlar cevablanıyor, içimizdeki iftira dolaplarını çeviren, tezvîr fabrikalarını işletenlerin ipleri kimin elinde imiş, kimler namına say ü gayret gösteriyorlarmış. Bediüzzaman'ın gayesi ne imiş, Risale-i Nur hangi maksad için yazılmış?.. Türk Adliyesinin her defasında beraet vermesindeki isabet; garazsız, ehliyetli ehl-i vukufların ve Diyanet Riyasetinin her defasında her bir eser ve her bir mektub için takdîr-kârane müsbet raporlar vermesindeki sır anlaşılıyor.

Evet, Muhterem Hâkimler!

Yukarıda da izah edildiği gibi Risale-i Nur, ahlâksızlık girdablarına batmakta olan cem'iyet gemisini selâmetli ahlâk sahiline çıkarmak ve onu kurtarmak için te'lif edilmiştir. Onu okuyan, onda bu hakikatı gören, yüzlerce, binlerce, yüzbinlerce insan kendini o girdabdan kurtarıyor. İmansızlığın ve onun neticesi olan ahlâksızlığın sıkıntısından, azabından kurtulup, tahkikî ve hakikî imanın lezzetleriyle sükûna, emniyete kavuşuyor. Böyle bir insan, kendine bu saadeti bahşeden bir müellife, bir esere elbette minnettar olur, ona karşı sırf Allah rızası için kalbinin derinliklerinden gelen, ölçüsüz bir sevgi ile hürmet duyar, alâka gösterir. İşte, size bir Nur talebesinin objektif bir portresini çizdim.

Ben de taklidî imanın kararsızlığından, istikametsizliğinden ve her çeşit tehlike ve sıkıntısından, tahkikî imanın sahil-i selâmetine, Risale-i Nur'u okumak suretiyle çıkmış, bu sebeble onu kalben sırf Allah rızası için sevmiş ve onun neşrini diğer muhtaçlara da duyurulmasını gaye-i hayat edinmiş Müslüman bir Türk genciyim.

Risale-i Nur imanî mes'elelerde hem ruha, hem kalbe, hem akla ve hem de yirminci asrın idrakine uygun bir tarzda izahatta bulunduğu için tesiri büyük oluyor. Bu sebebledir ki, şimdiye kadar hiçbir Nur talebesinin adliyeye intikal eden müstekreh bir hareketi vuku bulmamış, asayiş-i umumiyeyi ihlâl eden, kanunlara uymayan hiçbir davranışı, hiçbir zaman hiçbir yerde görülmemiştir.

Risale-i Nur hizmetinden dünyevî hiçbir menfaat beklenmez. Çünkü onun bağlı olduğu kudsî hakikat değil çürümeye, yok olmaya mahkûm olan fânî dünyaya, hattâ kâinata bile âlet edilemez. Dünyaya bakan ciheti; ahlâkı düzeltmek, dünya ve âhiret saadetlerinin berati ve senedi olan iman-i tahkikiyi müslümanların eline vermek ve haricî tecavüzata karşı manevî cihad etmektir.

Bediüzzaman diyor ki :

Birtek gayem vardır: O da, mezara yaklaştığım bu zamanda İslâm memleketi olan bu vatanda bolşevik baykuşlarının seslerini işitiyoruz. Bu ses âlem-i İslâmın iman esaslarını zedeliyor, halkı bilhassa gençleri imansız yaparak kendisine bağlıyor. Ben bütün mevcudiyetimle bunlarla mücadele ederek, gençleri ve Müslümanları imana davet ediyorum. Bu imansız kitleye karşı mücadele ediyorum. Bu mücahedem ile inşaallah Allah huzuruna gitmek istiyorum. Bütün faaliyetim budur. Beni bu gayemden alıkoyanlar da korkarım ki, bolşevikler olsun. Bu iman düşmanlarına karşı mücahedeyi açan dindar kuvvetlerle el ele vermek benim için mukaddes bir gayedir. Beni serbest bırakınız, el birliğiyle komünistlikle zehirlenen gençlerin ıslahına ve memleketin imanına ve Allah'ın birliğine hizmet edeyim.

Komünizmin kızıl alevleri Anadolu'nun çatılarını ciddî tehdit etmeye başladığı bugünlerde, bu çağrının ve bu davetin mana ve ehemmiyeti daha iyi anlaşılıyor.

Risale-i Nur'un ehemmiyeti ecnebler tarafından da takdire ve (hattâ Almanya'da olduğu gibi kendi lisanlarıyla) neşrine başlanmıştır. Aldığımız bir mektubda onbeş ailenin, Cenevre'de Risale-i Nur'u okuyarak Müslüman olduklarını yazıyordu. Daha da çoğaltabileceğimiz misalleri kısa kesiyorum.

Muhterem Hâkimler!

Şunu beyan etmek istiyorum: Risale-i Nur, yirminci ilim asrının Kur'an-ı Kerim tefsiridir. Bunu dikkatle okuyan, bir müslümansa taklidî imandan kurtuluyor. Ecnebi ise, hidayete kavuşuyor. Dünyevî ve maddî hiçbir gayesi yok. O sadece âhirete, Allah rızasına bir vasıta yapıldığı için, yapılan her çeşit isnadlar, iddialar, asılsız, mesnedsiz birer iftiradır. Risale-i Nur zararlı değil, faydalıdır. Şüheda yurdu olan şu aziz vatana Risale-i Nur'u okuyarak hizmetten, fedakârlıktan başka hiçbir gayem yoktur.

Binaenaleyh, kitablarımızın iadesini ve beraetimi ister, hürmetlerimi sunarım.

Üniversite Nur Talebelerinden

İbrahim